FURIA DIMINEȚII

A treia carte dintr-o trilogie-fenomen

PIERCE BROWN

PIERCE BROWN

Seria: Red Rising

Volumul 3

FURIA DIMINEȚII

Original: *Morning Star* (2016)

Traducere din limba engleză și note:
IULIA POMAGĂ



virtual-project.eu

PALADIN

2017

Povestea până acum…

FURIA ROȘIE

Darrow e un Roșu, un miner de condiție joasă care muncește din greu în subteranele planetei Marte. Trudește pentru a face suprafața planetei locuibilă pentru generațiile viitoare, însă el și semenii lui au fost trădați: suprafața e deja locuibilă, iar la conducere se află Auriii lipsiți de scrupule. Când aceștia îi spânzură soția pentru vina de a fi dat glas unor idealuri revoluționare, Darrow se alătură unui grup de rebeli cunoscut drept Fiii lui Ares. Cu ajutorul Fiilor, el este transformat fizic într-un Auriu și trimis să distrugă Societatea din interior.

Darrow reușește să intre la Institut, o școală de antrenament pentru elita Aurie care transformă adolescenți răsfățați în cei mai buni luptători ai Societății. Acolo, Darrow deprinde arta războiului, precum și abilitatea de a-și croi drum în complexa lume politică a Auriilor și printre prieteniile adesea trădătoare, dar câteodată sincere. Doar prin schimbarea paradigmei și cu ajutorul noilor săi prieteni va reuși Darrow să facă față cu bine Institutului și tuturor pericolelor de-acolo.

FURIA AURIE

Datorită victoriei obținute la Institut, Darrow obține prestigiu și o funcție în slujba ArhiGuvernatorului planetei Marte, Nero au Augustus. Cu toate acestea, nu reușește să se ridice la nivelul așteptărilor dat de statutul său de Legendă și dă greș la Academie, unde Auriii se antrenează în luptă cu nave spațiale. Înfrânt de un rival al angajatorului său, valoarea lui Darrow scade rapid în ochii ArhiGuvernatorului, asta până când Darrow îi oferă Auriului înfometat de putere ceea ce-și dorește: război civil.

Stârnind clanul Augustus împotriva familiei Bellona, Darrow dă peste cap întreagă Societate, semănând semințele haosului peste tot pe unde trece. După ce strânge o armată impresionantă și-și face câțiva aliați îndoielnici, Darrow conduce un atac victorios pe Marte, îndepărtând familia Bellona de la

conducerea planetei. Dar la serbarea Triumfului ținută pentru a onora victoria lui militară, trădarea își ivește încă o dată chipul hidos și toată reușita lui e distrusă. Prietenii și aliații săi sunt uciși sau dispar. Darrow e luat prizonier, iar identitatea lui secretă e descoperită; soarta rebeliunii e pe muchia unui brici…

Dramatis Personae

<u>Aurii</u>

OCTAVIA AU LUNE: Suverana Societății
LYSANDER AU LUNE: Nepotul Octaviei, moștenitorul Casei Lune
ADRIUS AU AUGUSTUS / ȘACALUL: ArhiGuvernatorul planetei Marte, fratele geamăn al Virginiei
VIRGINIA AU AUGUSTUS / MUSTANG: Sora geamănă a lui Adrius
MAGNUS AU GRIMMUS / LORDUL CENUȘĂ: ArhiImperatorul Suveranei, tatăl lui Aja
AJA AU GRIMMUS: Cavalerul Proteic, Șefa corpului de securitate al Suveranei
CASSIUS AU BELLONA: Cavalerul Dimineții, protector al Suveranei
ROQUE AU FABII: Imperator al Armadei Sabiei
ANTONIA AU SEVERUS-JULII: Sora vitregă a Victrei, fiica Agripinei
VICTRA AU JULII: Sora vitregă a Antoniei, fiica Agripinei
KAVAX AU TELEMANUS: Conducătorul Casei Telemanus, tatăl lui Daxo
DAXO AU TELEMANUS: Moștenitor și fiu al lui Kavax, fratele lui Pax
ROMULUS AU RAA: Conducătorul Casei Raa, ArhiGuvernatorul lui Io
LILATH AU FARAN: Asociată a Șacalului, conducătoarea Călăreților Oaselor
CYRIANA AU TANUS / SCAIETE: Fostă membră a Urlătorilor, acum locotenent al Călăreților Oaselor
VIXUS AU SARNA: Fost membru al casei Marte, locotenent al Călăreților Oaselor

<u>Culori mijlocii și inferioare</u>

TRIGG TI NAKAMURA: Legionar, fratele lui Holiday, Cenușiu
HOLIDAY TI NAKAMURA: Legionar, sora lui Trigg, Cenușie
REGULUS AG SUN / QUICKSILVER: Cel mai bogat om din Societate, Argintiu
ALIA VRABIA-ZĂPEZII: Regina Valkiriilor, mama lui Ragnar și a lui Sefi, Obsidiană
SEFI CEA TĂCUTĂ: Războinică a Valkiriilor, fiica Aliei, sora lui Ragnar
ORION XE AQUARH: Căpitan de navă, Albastră

Fiii lui Ares

DARROW DIN LYKOS / SECERĂTORUL: Fost lăncier al Casei Augustus, Roșu
SEVRO AU BARCA / SPIRIDUȘUL: Urlător, Auriu
RAGNAR VOLARUS: Urlător nou recrutat, Obsidian
DANCER: Locotenent al lui Ares, Roșu
MICKEY: Artizan, Violet

Mă trezesc în întuneric, departe de grădina udată cu sângele prietenilor mei. Bărbatul Auriu care mi-a ucis soția zace mort lângă mine pe puntea rece de metal, viața fiindu-i luată de propriul lui fiu.

Vântul toamnei îmi răvășește părul. Nava se zguduie. În depărtare, văpăi cauzate de fricțiune sfâșie noaptea cu străluciri portocalii. Familia Telemanus coboară de pe orbită ca să mă salveze. Mai bine nu ar face-o. Mai bine m-ar lăsa pradă întunericului și vulturilor ciorovăindu-se deasupra trupului meu paralizat.

Din spate răsună vocile dușmanilor mei. Demoni semeți cu chipuri de îngeri. Cel mai scund dintre ei se apleacă. Mă mângâie pe cap, privind în jos spre tatăl lui mort.

— Așa a fost menit dintotdeauna să se sfârșească povestea asta, îmi spune. Nu cu urletele tale. Nu cu furia ta. Cu tăcerea ta.

Roque, cel care m-a trădat, stă într-un colț. A fost prietenul meu. O inimă prea bună pentru propria-i Culoare. Acum întoarce capul și-i văd lacrimile. Dar nu sunt pentru mine. Sunt pentru ceea ce-a pierdut. Pentru cei pe care i i-am răpit.

— Nu e niciun Ares care să te salveze. Nu mai e Mustang să te iubească. Ești singur, Darrow, îmi spune Șacalul, cu o privire rece și calmă. La fel ca mine.

Îmi fixează pe față o mască neagră, prin care nu se vede nimic, cu botniță. Privirea mi se întunecă.

— Așa se sfârșește.

Pentru a mă înfrânge, i-a măcelărit pe cei pe care-i iubesc.

Dar există nădejde în cei care mai trăiesc. În Sevro. În Ragnar și Dancer. Mă gândesc la poporul meu izolat în beznă. La toate Culorile din toate lumile, încătușate și înlănțuite pentru ca Auriii să poată cârmui, și simt cum furia îmi arde golul întunecat pe care el mi l-a săpat în suflet. Nu sunt singur. Nu sunt victima lui.

Așa că n-are decât să facă tot răul de care e în stare. Eu sunt Secerătorul.

Cunosc suferința.

Cunosc întunericul.

Nu așa se sfârșește.

Partea I

Spini

Per aspera ad astra

1. Doar întunericul

În bezna adâncă, departe de căldură și soare și luni, zac, tăcut ca piatra care mă înconjoară ferecându-mi trupul încovoiat într-un pântece înfricoșător. Nu pot sta în picioare. Nu mă pot întinde. Pot doar să mă fac ghem, o fosilă uscată a bărbatului care am fost cândva. Am mâinile legate la spate. Stau gol pe podeaua rece de piatră.

Singur în întuneric.

Parcă au trecut luni, ani, milenii de când mi-am întins genunchii, de când șira spinării s-a îndreptat din poziția asta cocoșată. Durerea e înnebunitoare. Încheieturile îmi trosnesc ca fierul ruginit. Cât timp a trecut de când mi-am văzut prietenii Aurii sângerând în iarbă? Cât timp de când am simțit pe obraz sărutul blândului Roque care mi-a frânt inima?

Timpul nu este un râu.

Nu aici.

În mormântul ăsta, timpul e piatră. E întunericul, veșnic și de neînduplecat, singura lui măsură fiind pendulările gemene ale vieții – respirația și bătăile inimii.

Inspir. *Bum*… *bum*. *Bum*… *bum*.

Expir. *Bum*… *bum*. *Bum*… *bum*.

Inspir. *Bum*… *bum*. *Bum*… *bum*.

Și se repetă la nesfârșit. Până… Până când? Până mor de bătrânețe? Până îmi zdrobesc țeasta de podeaua de piatră?

Până distrug tuburile pe care mi le-au introdus Galbenii în măruntaie pentru a forța hrana să intre și deșeurile să iasă?

Sau până înnebunesc?

— Nu, scrâșnesc din dinți.

Daaaa.

— E doar întunericul, icnesc.

Mă calmez. Corpul meu atinge pereții și asta mă liniștește. Spate, degete, coccis, călcâie, degete de la picioare, cap. Încă o dată. De zece ori. De o sută de ori. De ce să nu mă asigur? Mai bine de o mie de ori.

Da, sunt singur.

Aș fi crezut că poate exista o soartă mai cruntă decât asta, dar acum știu că nu există. Omul nu e o insulă. Avem nevoie de cei care ne iubesc. Avem nevoie de cei care ne urăsc. Avem nevoie de alții să ne lege de viață, să ne dea un motiv pentru a trăi, pentru a simți. Tot ce am e întunericul. Câteodată urlu. Câteodată izbucnesc în râs în timpul nopții, în timpul zilei. Cine mai știe? Râd ca să treacă timpul, ca să consum caloriile pe care mi le oferă Șacalul și ca să-mi oblig trupul să alunece tremurând în somn.

Și plâng. Murmur. Fluier.

Ascult vocile de deasupra. Venind spre mine dintr-o mare nesfârșită de întuneric. Le însoțește zăngănitul înnebunitor al lanțurilor și oaselor, vibrând prin pereții închisorii. Totul atât de aproape, și totuși la o mie de kilometri depărtare, ca și cum o lume întreagă ar exista chiar dincolo de beznă, dar eu n-o pot vedea, n-o pot atinge, gusta, simți, nu pot străpunge vălul pentru a putea face parte încă o dată din lume. Sunt întemnițat în singurătate.

Aud vocile acum. Zgomotul lanțurilor și oaselor infiltrându-se în închisoarea mea.

Sunt ale mele vocile?

Ideea mă face să râd.

Înjur.

Pun la cale. *Ucide*.

Măcelărește. Spintecă. Sfâșie. Arde.

Implor. Am halucinații. Mă târguiesc.

Scâncesc rugăciuni către Eo, bucuros că a fost cruțată de o astfel de soartă.

Nu te aude.

Cânt balade din copilărie și recit *Pământul pe moarte, Lampagiul, Ramayana, Odiseea* în greacă și latină, apoi în limbile moarte arabă, engleză, chineză și germană, extrăgându-le dintre amintirile data-cunoștințelor pe care mi le-a oferit Matteo când eram doar ceva mai mare decât un puștan. Căutând să capăt putere de la Argonautul rătăcitor care nu-și dorea decât să găsească drumul înapoi spre casă.

Uiți ce a făcut.

Ulise a fost un erou. A pus la pământ zidurile Troiei cu calul lui de lemn. La fel cum eu am pus la pământ armata Bellona cu Ploaia de Fier de pe Marte.

Și apoi...

— Nu, mă răstesc. Liniște.

... *oamenii au pătruns în Troia. Au găsit mame. Au găsit copii. Ghici ce au făcut*?

— Gura!

Știi ce au făcut. Os. Sudoare. Carne. Cenușă. Plânset. Sânge.

Întunericul chicotește cu veselie.

Secerătorule, Secerătorule, Secerătorule... *Toate faptele care dăinuie sunt pătate de sânge.*

Am adormit? Sunt treaz? Am pierdut șirul. Totul se amestecă, mă înec în viziuni și șoapte și sunete. Iar și iar smucesc gleznele fragile ale lui Eo. Îi sparg fața lui Julian. Aud cum își dau ultima suflare Pax și Quinn și Tactus și Lorn și Victra. Atât de multă durere. Și pentru ce? Ca să-mi dezamăgesc soția. Ca să-mi dezamăgesc poporul.

Și să-l dezamăgești pe Ares. Să-ți dezamăgești prietenii.

Câți or mai fi rămas?

Sevro? Ragnar?

Mustang?

Mustang. Dacă știe că ești aici?... *Dacă nu-i pasă*?... *Și de ce i-ar păsa*? *De tine, care ai trădat. De tine, care ai mințit. De tine, care te-ai folosit de mintea ei. De trupul ei. De sângele ei. I-ai arătat adevăratul tău chip și a fugit. Dacă ea a fost*? *Dacă ea te-a trădat*? *Ai mai putea-o iubi atunci*?

— Gura! urlu la mine însumi, la întuneric.

Nu te gândi la ea. Nu te gândi la ea.

De ce nu? *Ți-e dor de ea*.

O himeră a ei apare în întuneric ca multe altele înainte – pe un câmp verde, o fată călărește înaintea mea și se răsucește în

șa, râzând și cerându-mi s-o urmez. Părul îi freamătă asemenea vântului ce flutură vara din căruța unui țăran.

Tânjești după ea. O iubești. Fata Aurie. Uit-o pe scorpia aia Roșie.

— Nu, zic, izbindu-mă cu capul de perete. E doar întunericul, șoptesc.

E doar întunericul care-mi joacă feste. Dar tot încerc să le uit pe Mustang, pe Eo. Dincolo de acest loc nu mai e nicio altă lume. Nu-mi poate fi dor de ceva ce nu există.

Sângele cald îmi șiroiește pe frunte din răni vechi, acum redeschise. Îmi picură de pe nas. Scot limba, lingând podeaua rece, până găsesc picăturile. Savurez sarea, fierul de pe Marte. Încet. Încet. Pentru ca noutatea senzației să dureze cât mai mult. Pentru ca savoarea să zăbovească și să-mi aducă aminte că sunt om. Un Roșu din Lykos. Un Sondor al Iadului.

Nu. Nu ești. Nu ești nimic. Soția ta te-a părăsit și ți-a luat copilul. Târfa ta te-a trădat. Nu ai fost destul de bun. Ai fost prea mândru. Prea prost. Prea crud. Acum, ești uitat.

Sunt?

Când am văzut-o ultima dată pe fata Aurie stăteam în genunchi lângă Ragnar în tunelurile din Lykos, cerându-i lui Mustang să-și trădeze poporul și să trăiască pentru mai mult. Știam că dacă alegea să ni se alăture, visul lui Eo ar fi înflorit. O lume mai bună ne stătea la picioare. În loc de asta, ea a plecat. Se poate să mă fi uitat? Dragostea pentru mine a dispărut din sufletul ei?

A iubit doar masca ta.

— E doar întunericul. Doar întunericul. Doar întunericul, murmur tot mai repede și mai repede.

Nu ar trebui să fiu aici.

Ar trebui să fiu mort. După ce a murit Lorn, trebuia să fiu predat Octaviei, pentru ca Artizanii ei să mă disece ca să descopere taina transformării mele în Auriu. Să vadă dacă era posibil să mai existe și alții ca mine. Dar Șacalul a făcut o înțelegere. M-a păstrat pentru sine. M-a torturat pe proprietatea lui de pe Attica, punându-mi întrebări despre Fiii lui Ares, despre Lykos și despre familia mea. Nu mi-a spus niciodată cum mi-a descoperit secretul. L-am implorat să-mi pună capăt vieții.

În final, mi-a oferit piatra.

Când totul e pierdut, onoarea cere moartea, mi-a spus Roque cândva. E un sfârșit nobil.

Dar ce să știe un poet bogat despre moarte? Săracii cunosc moartea. Sclavii cunosc moartea. Însă chiar și în timp ce tânjeam după ea, mă temeam de ea. Fiindcă, pe măsură ce văd tot mai multe din lumea asta crudă, cred tot mai puțin că se sfârșește într-o plăcută închipuire.

Valea nu este reală.

E o minciună pe care o spun mamele și tații pentru a le oferi copiilor înfometați un motiv pentru toată oroarea. Nu există niciun motiv. Eo a dispărut. Nu m-a văzut niciodată luptând pentru visul ei. Nu i-a păsat ce soartă am avut la Institut sau dacă am iubit-o pe Mustang, pentru că în ziua în care a murit, a devenit nimic. Nu există nimic altceva decât lumea asta. E începutul și sfârșitul nostru. Șansa noastră la bucurie înaintea întunericului.

Da. Dar nu trebuie să sfârșești acum. Poți să scapi de-aici, îmi șoptește întunericul. *Spune cuvintele. Spune-le. Știi care e calea*.

Așa e. O știu.

— Nu trebuie decât să spui „Sunt înfrânt”, și toate astea vor lua sfârșit, mi-a spus Șacalul cu mult timp în urmă, înainte să mă îngroape în iadul ăsta. O să te instalez la o moșie minunată pentru tot restul zilelor și o să-ți trimit Rozalii frumoase și afectuoase și destulă mâncare cât să ajungi mai gras decât Lordul Cenușă. Dar cuvintele astea vin cu un preț.

Merită. Salvează-te. Nimeni altcineva n-o s-o facă.

— Prețul, dragă Secerătorule, este familia ta.

Familia pe care a arestat-o în Lykos cu mercenarii lui și pe care acum o ține prizonieră în adâncurile fortăreței sale din Attica. Nu mi-a dat voie să-i văd. Nu mi-a dat voie să le spun că-i iubesc și că-mi pare rău că n-am fost suficient de puternic ca să-i pot apăra.

— O să hrănesc prizonierii fortăreței cu ei, mi-a spus. Pe bărbații și femeile despre care crezi că ar trebui să fie conducători în locul Auriilor. Odată ce vei vedea animalul care zace în om, vei ști că eu am avut dreptate și tu te-ai înșelat. Auriii trebuie să conducă.

Abandonează-i, spune întunericul. *Sacrificiul e practic. E înțelept*.

— Nu... N-o s-o fac...

Mama ta ar vrea să trăiești.

Nu cu prețul ăsta.

Cine poate înțelege iubirea unei mame? *Trăiește. Pentru ea. Pentru Eo.*

Ar putea să-și dorească așa ceva? Are întunericul dreptate? La urma urmei, sunt important. Eo a zis-o. Ares a zis-o; el m-a ales. Pe mine dintre toți Roșiii. Pot rupe lanțurile. Pot trăi pentru mai mult. Nu aș fi egoist dacă aș încerca să scap din închisoarea asta. În marele plan al lucrurilor, e un gest altruist.

Da. Altruist, cu adevărat...

Mama m-ar implora să fac acest sacrificiu. Kieran ar înțelege. La fel și sora mea. Pot salva poporul nostru. Visul lui Eo trebuie împlinit, cu orice preț. E responsabilitatea mea să nu renunț. E dreptul meu.

Spune cuvintele.

Mă izbesc cu capul de piatră și urlu către întuneric să dispară. Nu mă poate păcăli. Nu mă poate înfrânge.

Nu știai? *Toți oamenii pot fi înfrânți*.

Chicotitul lui ascuțit mă batjocorește, și nu mai încetează.

Și știu că așa e. Toți oamenii pot fi înfrânți. Eu deja am fost, sub tortură. I-am spus că sunt din Lykos. Unde îmi poate găsi familia. Dar există o cale de a onora ceea ce sunt. Ceea ce-a iubit Eo. De a pune capăt vocilor.

— Roque, ai avut dreptate, șoptesc. Ai avut dreptate.

Nu vreau decât să fiu acasă. Departe de locul ăsta. Dar nu se poate. Tot ce mi-a rămas, singura cale onorabilă pentru mine e moartea. Înainte de a trăda și mai mult ceea ce sunt.

Moartea e scăparea.

Nu fi prost. Oprește-te. Oprește-te.

Mă izbesc cu capul de zid mai tare decât înainte. Nu pentru a pedepsi, ci pentru a ucide. Pentru a-mi pune capăt zilelor. Dacă nu există un sfârșit mai plăcut pentru lumea asta, atunci nimicnicia va fi îndeajuns. Dar dacă există o Vale dincolo de acest nivel, o voi găsi. Vin, Eo. În sfârșit, sunt pe drum.

— Te iubesc.

Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.

Îmi zdrobesc iar țeasta de piatră. Căldura îmi inundă fața. În beznă plutesc scântei de durere. Întunericul mă învăluie, dar nu mă opresc.

Dacă ăsta e sfârșitul, am să mă dezlănțui către el.

Dar când îmi las capul înapoi pentru o ultimă lovitură puternică, existența geme. Huruie ca un cutremur. Nu întunericul. Ceva dincolo de el. Ceva din piatra însăși, ce se aude tot mai tare și mai intens deasupra mea, până când întunericul se crapă sfâșiat de o sabie strălucitoare de lumină.

2. Prizonierul L17L6363

Tavanul se dă la o parte. Lumina îmi arde ochii. Îi închid strâns, în vreme ce podeaua celulei începe să urce, până când, cu un clic, se oprește și rămân nemișcat, expus, pe o suprafață plană din piatră. Îmi întind picioarele și icnesc, cât pe ce să leșin din cauza durerii. Încheieturile îmi trosnesc. Tendoanele răsucite se destind. Mă străduiesc să deschid ochii, luptând cu lumina înnebunitoare, dar mi se umplu de lacrimi. Lumina e atât de strălucitoare, încât zăresc doar scânteieri alburii din ce e-n jur.

Îmi răsună în urechi frânturi de glasuri străine.

— Adrius, ce-i asta?

— … a fost aici în tot acest timp?

— Ce duhoare…

Zac pe o suprafață din piatră. În stânga și-n dreapta mea e tot piatră. Neagră, cu irizații albastre și mov, ca o carapace de gândac creonian. O podea? Nu. Văd cești. Farfurioare. O măsuță de cafea. O masă. Asta a fost închisoarea mea. Nu cine știe ce abis hidos. Pur și simplu o bucată de marmură cu o lungime de doisprezece metri și o lățime de un metru, cu o cavitate în mijloc. În fiecare seară, ei mâncau la câțiva centimetri de mine. Vocile lor erau șoaptele îndepărtate pe care le auzeam în beznă. Zăngănitul argintăriei și al farfuriilor mi-era singurul tovarăș.

— Barbarie…

Acum îmi amintesc. Asta e masa la care stătea Șacalul când l-am vizitat după ce mi-am revenit în urma rănilor căpătate în timpul Ploii de Fier. Oare încă de atunci îmi plănuise încarcerarea? Când m-au adus aici aveam capul acoperit de o glugă. Credeam că mă aflu în pântecele fortăreței lui. Dar nu. Doar treizeci de centimetri îi despărțea pe mesenii lui de iadul meu.

Mă uit pe lângă tava cu cești de cafea. Cineva se holbează la mine. Mai mulți. Nu-mi dau seama cine sunt din cauza lacrimilor și a sângelui care-mi umplu ochii. Mă răsucesc, încolăcindu-mă ca o cârtiță care iese pentru prima dată de sub pământ. Prea copleșit și prea îngrozit ca să-mi mai pot aminti ce înseamnă mândria sau ura. Dar știu că el mă fixează cu privirea. Șacalul. O față copilăroasă, un trup zvelt, păr blond nisipiu pieptănat pe o parte. Își drege vocea.

— Onorați oaspeți! Vă rog să-mi permiteți să vă prezint prizonierul L17L6363.

Chipul lui e deopotrivă raiul și iadul.

Să văd un alt om…

Să știu că nu sunt singur…

Dar apoi să-mi amintesc ce mi-a făcut… îmi sfâșie inima.

Celelalte voci șerpuiesc și bubuie, asurzindu-mă cu gălăgia lor. Și, chiar și-așa, încovrigat cum stau, simt ceva dincolo de zgomot. Ceva natural și bun și blând. Ceva ce întunericul m-a făcut să cred că nu voi mai simți niciodată. Adie ușor printr-o fereastră deschisă, sărutându-mi pielea.

O briză de toamnă târzie străbate duhoarea umedă și cărnoasă a mizeriei mele și mă face să mă gândesc că undeva departe un copil aleargă prin zăpadă, printre copaci, trecându-și palmele peste acele pinilor și scoarța copacilor, a cărei sevă i se prinde în păr. E o amintire pe care știu că n-am avut-o niciodată, dar simt c-ar fi trebuit s-o am. Asta e viața pe care mi-aș fi dorit-o. Copilul pe care l-aș fi putut avea.

Plâng. Mai puțin pentru mine, cât pentru băiețelul care crede că trăiește într-o lume blândă, unde mama și tata sunt la fel de mari și puternici ca munții. Măcar de-aș mai putea fi și eu la fel de naiv. Măcar de-aș ști că aceste clipe nu sunt o păcăleală. Dar sunt. Șacalul nu îți dă nimic, îți dă doar ca mai apoi să-ți ia. Curând lumina va rămâne o amintire și întunericul va reveni. Îmi țin ochii strâns închiși, ascultând cum îmi picură sângele de pe față pe podeaua din piatră, și aștept răsturnarea de situație.

— Blestemată treabă, Augustus. Chiar era nevoie de așa ceva? toarce o voce de felină ucigașă.

Accent aspru îmblânzit de inflexiunile indolente de pe Luna, învățate la curțile nobililor din Dealul Palatin, unde cu toții sunt mai puțin impresionabili decât oricine, orice s-ar întâmpla.

— Miroase a moarte.

— Sudoare fermentată și piele moartă sub cătușe magnetice. Vezi crusta gălbuie de pe antebrațe, Aja? îi atrage Șacalul atenția. Cu toate astea, e încă destul de sănătos și pregătit pentru Artizanii tăi. Având în vedere tot ce s-a întâmplat.

— Îl cunoști mai bine decât mine, i se adresează Aja cuiva. Asigură-te că e el. Să nu fie vreun impostor.

— Te îndoiești de cuvântul meu? întreabă Șacalul. Mă simt rănit.

Cineva se apropie de mine și tresar.

— Te rog. Ar însemna că ai inimă, ArhiGuvernatorule. Iar tu ai multe daruri, dar organul acesta mă tem că-ți lipsește.

— Complimentele tale mă copleșesc.

Se-aude clinchetul lingurițelor care ating porțelanurile. Niște oameni își dreg vocea. Îmi doresc mai mult ca orice să-mi acopăr urechile. Atâtea zgomote. Atâtea informații.

— Acum chiar se vede Roșul din el.

O voce de femeie, rece, cultivată, din nordul planetei Marte. Mai repezită decât accentul de pe Luna.

— Exact, Antonia! îi răspunde Șacalul. Eram curios cum o să-și dea arama pe față. Un exponent al clasei Aureolaților n-ar fi ajuns nicicând atât de josnic ca ființa pe care o aveți în față. Știți, înainte să-l închid aici mi-a cerut să-l ucid. A început să plângă cerând asta. Ironia e c-ar fi putut să se omoare singur oricând ar fi vrut. Dar nu a făcut-o, pentru că o parte din el se bucura să zacă în groapa aia. Înțelegeți, încă de acum mult timp, Roșiii s-au adaptat la întuneric. La fel ca viermii. Nu există niciun strop de mândrie în rasa lor ruginită. S-a simțit ca acasă acolo jos. Mai mult decât s-a simțit vreodată când era cu noi.

Acum îmi amintesc ce înseamnă ura.

Deschid ochii ca să le dau de știre că îi văd. Îi aud. Și totuși, privirea nu-mi e atrasă de dușmanul meu, ci de priveliștea peisajului de iarnă dezvăluit de ferestrele din spatele Auriilor. Șase dintre cele șapte vârfuri ale Atticii sclipesc în lumina dimineții. Clădiri din sticlă și metal se-nalță pe creste, prin zăpadă, spre cerul albastru. Vârfurile muntelui sunt unite prin poduri suspendate. Ninge ușor. Un miraj pe care-l văd ca prin ceață cu ochii mei obișnuiți doar cu întunericul grotei.

— Darrow?

Recunosc vocea. Întorc încet capul și văd o mână plină de bătături sprijinită pe marginea mesei. Tresar, crezând că o să

mă lovească. Nu o face. Pe degetul mijlociu are vulturul de aur al familiei Bellona. Familia pe care am distrus-o. Cealaltă mână aparține brațului pe care l-am tăiat când ne-am duelat pe Luna, cel pe care i l-a refăcut Zanzibar Artizanul. Poartă două inele cu capetele de lup ale Casei Marte pe degetele de la mâna aceea. Unul e al meu. Celălalt al lui. Fiecare înseamnă prețul vieții unui tânăr Auriu.

— Mă recunoști? mă întreabă.

Ridic capul ca să-i pot vedea fața. Poate că eu sunt distrus, dar strălucirea lui Cassius au Bellona a rămas neatinsă de timp sau război. Mai frumos decât mi-l aminteam, pulsează de viață. Mai bine de doi metri înălțime. Poartă mantia albă cu auriu de Cavaler al Dimineții, iar părul lui blond strălucește ca urma lăsată de o stea căzătoare. E proaspăt bărbierit și și-a rupt nasul de curând, pentru că-l are ușor strâmb. Când îi întâlnesc privirea, mă străduiesc din răsputeri să nu încep să plâng. Se uită la mine cu tristețe, aproape cu tandrețe. Ce umbră a vechiului meu eu trebuie să fi devenit dacă reușesc să stârnesc mila unui om pe care l-am rănit atât de profund.

— Cassius, murmur, fără să vreau nimic altceva decât să-i rostesc numele.

Să vorbesc cu un alt om. Să fiu auzit.

— Și? întreabă Aja au Grimmus din spatele lui Cassius.

Cea mai violentă dintre Furiile Suveranei poartă aceeași armură pe care o avea când ne-am întâlnit prima dată în turnul Citadelei de pe Luna, în noaptea în care m-a salvat Mustang, iar Aja a omorât-o în bătaie pe Quinn. E plină de zgârieturi. Uzată în bătălii. Frica îmi înăbușă ura și-mi feresc privirea de femeia cu pielea întunecată.

— Totuși trăiește, spune Cassius încet, întorcându-se spre Șacal. Ce i-ai făcut? Cicatricele...

— Cred că e destul de evident, spune Șacalul. L-am distrus pe Secerător.

În sfârșit, îmi privesc corpul, mai jos de barba mizerabilă, ca să înțeleg ce vrea să spună. Sunt un cadavru. Scheletic și livid. Prin pielea mai subțire decât pojghița care se formează la suprafața laptelui încălzit, îmi ies coastele. Am picioarele extrem de subțiri, genunchii ascuțiți. Unghiile de la picioare mi-au crescut lungi și strâmbe. Cicatricele rămase de pe urma torturilor Șacalului îmi brăzdează trupul. Mușchii mi s-au

atrofiat. Din burtă îmi ies tuburile care m-au ținut în viață în beznă, cordoane ombilicale negre și fibroase care încă mă țintuiesc de podeaua celulei.

— Cât a stat acolo? întreabă Cassius.

— Trei luni de interogatorii și apoi nouă luni de carceră.

— Nouă…

— Așa cum se cuvine. Războiul nu ar trebui să ne facă să uităm metaforele. La urma urmei, nu suntem sălbatici, nu-i așa Bellona?

— Sensibilitatea lui Cassius e rănită, Adrius, se aude glasul Antoniei, care stă lângă Șacal.

O femeie ca un măr otrăvit. Strălucitoare, luminoasă și promițătoare, dar putredă și bolnavă până-n măduvă. La Institut a omorât-o pe prietena mea Lea. I-a tras un glonț în cap propriei sale mame și apoi încă două, în spate, surorii ei Victra. Acum e aliată cu Șacalul, cel care a crucificat-o la Institut. Ce lume. În spatele Antoniei, cu fața oacheșă, e Scaiete, cândva una dintre Urlători, acum membră a Călăreților Oaselor, banda Șacalului, judecând după emblema cu un cap de șacal de pe pieptul ei. Stă cu privirea pironită în podea, nu se uită la mine. Căpetenia ei este Lilath, cu țeasta cheală, așezată în dreapta Șacalului. Ucigașa lui preferată încă de pe vremea Institutului.

— Scuză-mă că nu reușesc să înțeleg scopul torturării unui inamic înfrânt, spune Cassius. Mai ales când ți-a dat toate informațiile pe care ți le putea da.

— Scopul?

Șacalul se uită fix la el, cu ochi calmi și-i explică:

— Scopul este pedeapsa, bunul meu domn. Această… *chestie* a crezut că face parte dintre noi. Ca și cum ne-ar fi fost egal, Cassius. Ba chiar superior. Și-a bătut joc de noi. S-a culcat cu *sora mea*. A râs de noi și ne-a luat drept proști până să-l demascăm. Trebuie să știe că nu a pierdut prin hazard, ci pentru că era inevitabil. Roșiii au fost întotdeauna ființe viclene. Iar el, prietene, e personificarea a ceea ce și-au dorit ei să fie, a ceea ce ar fi dacă le-am permite. Așa că am lăsat timpul și întunericul să-l transforme înapoi în ceea ce este de fapt. Un *Homo flammeus*, ca să folosesc sistemul de clasificare pe care l-am propus Comisiei. Foarte puțin diferit de *Homo sapiens* pe scara evoluției. Restul a fost doar o mască.

— Vrei să spui că te-a făcut pe tine de râs, spune Cassius, când tatăl tău a preferat un Roșu modificat artizanal în locul moștenitorului său de sânge. Despre asta e vorba, Șacalule. Despre capriciile și rușinea unui băiat neiubit și nedorit.

Șacalul tresare când aude asta. Aja e și ea nemulțumită de tonul însoțitorului ei mai tânăr.

— Darrow l-a ucis pe Julian, spune Antonia. Apoi ți-a măcelărit familia, Cassius, a trimis ucigași să măcelărească copii de același sânge cu tine care se ascundeau pe Muntele Olimp. Te face să te întrebi ce-ar spune mama ta despre mila pe care o ai pentru el.

Cassius nu-i ia în seamă și le face un semn Rozaliilor din celălalt capăt al sălii.

— Aduceți-i prizonierului o pătură.

Rozaliii nu se clintesc din loc.

— Ce comportament! Chiar și din partea ta, Scaiete!

Scaiete nu-i răspunde. Pufnind disprețuitor, Cassius își dezbracă mantia albă și îmi acoperă corpul tremurând. Pentru o clipă, nimeni nu mai spune nimic, toți sunt la fel de uimiți de gest pe cât sunt și eu.

— Mulțumesc, îi spun răgușit.

Însă își ferește privirea de fața mea scofâlcită. Mila nu înseamnă iertare, iar bunăvoința nu înseamnă mântuire.

Lilath pufnește în râs fără să ridice ochii de la farfuria ei cu ouă de colibri fierte moi. Le suge de parc-ar fi bomboane.

— De la un anumit punct încolo, onoarea devine o carență de caracter, Cavaler al Dimineții.

Așezată lângă Șacal, femeia cheală se uită spre Aja cu ochi ce seamănă cu cei ai țiparilor din peșterile submarine de pe Venus. Mai înghite un ou.

— Bătrânul Arcos a aflat asta pe pielea lui.

Aja nu-i răspunde, manierele ei sunt fără cusur. Dar o tăcere prevestitoare de moarte pândește în femeia asta, o tăcere care-mi amintește de clipa în care a omorât-o pe Quinn. Lorn a învățat-o să mânuiască sabia. N-o să-i convină ca numele lui să fie batjocorit. Lilath înghite cu lăcomie încă un ou, sacrificând bunele maniere de dragul insultei.

Există animozități între acești aliați. Ca întotdeauna printre cei ca ei. Acum însă pare să fie vorba de o diviziune puternică între vechii Aurii și specia mai modernă cultivată de Șacal.

— Suntem cu toții prieteni, spune Șacalul pe un ton jucăuș. Poartă-te frumos, Lilath. Lorn a fost un Auriu de Fier care a ales tabăra greșită. Așadar, Aja, sunt curios. Acum că am terminat cu Secerătorul, încă mai vreți să-l disecați?

— Da, zice Aja.

N-ar fi trebuit să-i mulțumesc lui Cassius, de fapt. Onoarea de care a dat dovadă nu e onestă. E doar igienică.

— Zanzibar vrea să descopere cum a fost făcut. Are el niște teorii, dar arde de nerăbdare să vadă specimenul. Speram să punem mâna pe Artizanul care a făcut asta, dar credem că a pierit într-un atac cu rachetă în Kato, provincia Alcidalia.

— Sau asta vor ei să credeți, intervine Antonia.

— L-ai avut aici la un moment dat, nu-i așa? întreabă Aja pe un ton emfatic.

Șacalul încuviințează din cap.

— Îl cheamă Mickey. Și-a pierdut licența după ce a modificat artizanal un copil Aureolat. Familia a încercat să-și cruțe copilul de Expunere. În orice caz, după aceea s-a specializat în module de plăcere aeriene și acvatice pentru piața neagră. Înainte de a fi recrutat de Fiii lui Ares pentru o misiune specială avea un atelier în Yorkton. Darrow l-a ajutat să evadeze de aici. Dacă mă-ntrebi pe mine, eu cred că e încă în viață. Agenții mei spun că e în Tinos.

Aja și Cassius au un schimb de priviri.

— Dacă ai o pistă în Tinos, trebuie să ne pui la curent. Acum, zice Cassius.

— N-am nimic sigur. Tinos e bine ascuns. Și trebuie să-l capturăm pe unul dintre căpitanii lor… în viață, adaugă Șacalul sorbind din cafea. Dar rotițele au fost puse în mișcare, și tu o să fii primul care o să afle dacă găsim ceva. Totuși, Călăreții Oaselor cred că vor să se înfrupte primii din Urlători. Nu-i așa, Lilath?

Mă străduiesc să nu tresar când îi menționează pe Urlători. Dar mi-e greu. Sunt în viață. Unii dintre ei, cel puțin. Și au ales tabăra Fiilor lui Ares în detrimentul Auriilor.

— Da, domnule, spune Lilath privindu-mă cu atenție. Ne-ar face plăcere o partidă bună de vânătoare. Să lupți cu Legiunea Roșie și cu ceilalți insurgenți e plictisitor, chiar și pentru Cenușii.

— Suverana are nevoie de noi acasă, Cassius, intervine Aja.

Apoi i se adresează Șacalului:

— Plecăm imediat ce soldații mei din Legiunea a XIII-a strâng tabăra de la Bazinul Golan. Cel mai probabil mâine dimineață.

— Îți duci legiunile înapoi pe Luna?

— Doar pe a XIII-a. Celelalte rămân aici sub controlul tău.

Șacalul e surprins.

— Controlul meu?

— Împrumut, până când… înăbușim complet *rebeliunea* asta.

Pare că scuipă cuvântul când îl rostește. Ceva nou pentru urechile mele.

— E o dovadă a încrederii Suveranei. Știi că e mulțumită de progresele pe care le faci aici.

— În ciuda metodelor pe care le folosești, adaugă Cassius, atrăgându-și o privire iritată din partea lui Aja.

— Păi, dacă plecați dimineață, trebuie să cinăm împreună în seara asta. Voiam să discutăm câteva… politici referitoare la Rebelii din Margine.

Șacalul se exprimă atât de vag pentru că sunt eu de față. Arma lui sunt informațiile. Mi-a dat de înțeles că prietenii mei m-au trădat. Fără să spună niciodată care dintre ei. Presărând indicii și aluzii în timp ce eram torturat, înainte să mă trimită în beznă. Un Cenușiu îl anunță că sora lui așteaptă în salon. Degetele îi miros a spumă de chai, băutura preferată a surorii sale. Oare ea știe că sunt aici? A stat la masa asta? Șacalul dă din gură în continuare. Mi-e greu să le urmăresc vocile. Atât de multe de descifrat. Prea multe.

— … oamenii mei o să-l pregătească pe Darrow pentru drum, iar noi putem da un ospăț de proporții trimalchiene după ce discutăm. Știu că cei din familia Volox și Corialus se vor bucura să vă vadă. A trecut ceva timp de când am avut parte de o asemenea companie augustă, doi Cavaleri Olimpici. Sunteți mereu pe câmpul de luptă, cutreierați pe la marginea provinciilor, hălăduiți prin tuneluri, mări și ghetouri. Cât a trecut de când n-ați mai luat o masă bună fără să vă faceți griji din cauza unui raid nocturn sau a unui atentator sinucigaș?

— A trecut ceva, recunoaște Aja. Am acceptat ospitalitatea Fraților Rath când am trecut prin Thessalonica. Erau dornici să-și demonstreze loialitatea după… cum s-au comportat în timpul Ploii Leului. A fost… tulburător.

Șacalul râde.

— Mă tem că cina mea va fi banală în comparație cu asta. În ultima vreme n-am avut parte decât de politicieni și soldați. Afurisitul ăsta de război mi-a stânjenit teribil relațiile sociale, vă dați seama.

— Ești sigur că nu e din cauza reputației tale? îl întreabă Cassius. Sau a meniului?

Aja oftează, încercând să-și ascundă amuzamentul.

— Bunele maniere, Bellona.

— Nu-ți fie teamă… dușmănia dintre casele noastre e greu de uitat, Cassius. Dar în astfel de vremuri trebuie să găsim o cale să cădem la pace. De dragul Auriilor.

Șacalul zâmbește, dar știu că în sinea lui își imaginează cum le taie amândurora capetele cu un cuțit bont.

— La urma urmei, cu toții avem poveștile noastre din curtea școlii. N-aș putea spune că mă rușinez.

— Mai aveam o chestiune pe care voiam să o discutăm, spune Aja.

Acum e rândul Antoniei să ofteze.

— Ți-am spus că așa o să fie. Ce mai vrea Suverana de la noi?

— Are de-a face cu ceea ce a menționat Cassius mai devreme.

— Metodele mele, confirmă Șacalul.

— Da.

— Credeam că Suverana e mulțumită de eforturile de a aduce pacea pe care le fac.

— Este, dar…

— A vrut ordine. I-am oferit-o. Helium-3 continuă să curgă, cu o scădere a producției de doar 3,2 la sută. Răsculații sunt prinși la-nghesuială; în curând Ares va fi găsit și vom uita de Tinos și toate astea. Fabii e cel care se ocupă de…

— E vorba de plutoanele de execuție.

— Oh.

— Și de protocoalele de lichidare pe care le-ai instituit în minele unde au avut loc rebeliuni. Suverana își face griji că severitatea metodelor folosite de tine împotriva Roșiilor de Jos va duce la o reacție ostilă comparabilă cu dificultățile create de propaganda timpurie. Au avut loc atacuri cu bombă pe Dealul Palatinului. Greve pe moșiile de pe Pământ. Chiar și proteste la porțile Citadelei. Spiritul revoluției este viu. Dar e înfrânt. Așa trebuie să rămână.

— Mă-ndoiesc că o să mai vedem multe proteste dacă trimitem Obsidienii peste ei, zice Antonia cu infatuare.

— Și totuși…

— Nu există niciun pericol să se afle despre tacticile mele. Capacitățile Fiilor de a-și propaga mesajul sunt neutralizate, spune Șacalul. Eu sunt cel care controlează mesajele acum, Aja. Oamenii știu că războiul ăsta e deja pierdut. N-or să vadă niciodată nici măcar o fotografie cu cadavrele. N-or să vadă nicio imagine cu o mină lichidată. Ce vor vedea în continuare vor fi Roșii atacând ținte civile. Copii ai culorilor de mijloc și ai culorilor de sus morți în școli. Opinia publică e de partea noastră…

— Și dacă își dau seama ce faci? întreabă Cassius.

Șacalul nu-i răspunde imediat. În loc de asta, îi face semn să se apropie unei Rozalii îmbrăcate sumar care stă pe o canapea în camera alăturată. Fata, doar puțin mai mare decât era Eo, vine lângă el, privind cu sfială în podea. Are ochii de un roz-cuarț, iar părul de un violaceu argintiu, împletit în cozi îi ajunge până la mijlocul spatelui gol. A fost crescută cu scopul de a produce plăcere acestor monștri, și mă cutremur când mă gândesc ce or fi văzut ochii aceia blânzi ai ei. Deodată, durerea mea pare insignifiantă. Nebunia din mintea mea atât de liniștită. Șacalul o mângâie pe față, și uitându-se țintă la minte, îi vâră degetele în gură, descleștându-i dinții. Îi întoarce capul spre mine, ca s-o pot vedea, apoi spre Aja și Cassius.

Fata nu are limbă.

— Eu i-am făcut asta când am adus-o aici acum opt luni. A încercat să asasineze un Călăreț al Oaselor într-un club al Războinicilor însemnați din Agea. Mă urăște. Nu-și dorește nimic mai mult pe lumea asta decât să mă vadă putrezind.

Îi dă drumul fetei, își scoate arma din toc și i-o pune în brațe.

— Împușcă-mă în cap, Calliope. Pentru toate umilințele la care te-am supus pe tine și pe semenii tăi. Haide! Te-am lăsat fără limbă. Mai ții mine ce ți-am făcut în bibliotecă. O să ți-o fac iar și iar și iar.

Îi atinge din nou fața, strângându-i maxilarul fragil.

— Și iar. Apasă pe trăgaci, curvă ce ești! Apasă!

Rozalia tremură de frică și aruncă arma pe podea, apoi cade în genunchi, îmbrățișându-i genunchii. El stă binevoitor și iubitor în fața ei, mângâind-o pe cap.

— Gata, gata, Calliope! Te-ai descurcat bine. Te-ai descurcat bine.

Șacalul se întoarce spre Aja.

— Pentru opinia publică, mierea e întotdeauna mai bună decât oțetul. Dar pentru cei care luptă folosind arme improvizate, otravă, acte de sabotaj, care seamănă teroare pe străzi, ciugulindu-ne ca gândacii în toiul nopții, frica e singura metodă. Frica și exterminarea, adaugă el, uitându-se la mine.

3. Mușcătura de șarpe

Broboane de sânge unde metalul bâzâitor îmi ciupește scalpul. Șuvițe blonde de păr murdar umplu cimentul de pe jos când Cenușiul îmi termină de ras capul cu un brici electric. Ai lui îi spun Danto. Îmi răsucește capul într-o parte și-n alta ca să fie sigur că a tuns tot, după care îmi dă o palmă.

— Ce zici de-o baie, *dominus*? mă întreabă. Lui Grimmus îi place ca prizonierii ei să miroasă frumos, ai auzit?

Bate cu degetele în botnița pe care mi-au fixat-o după ce am încercat să-l mușc pe unul dintre ei. Mă manevrează folosind o zgardă electrică pe care mi-au prins-o la gât. Am mâinile legate la spate, iar un pluton de doisprezece mercenari voinici mă târăsc pe coridoare ca pe un sac de gunoi.

Când Danto se duce să tragă un furtun din perete, un alt Cenușiu mă smucește de zgardă și mă trage de pe scaun. Sunt cu toții cu un cap mai scunzi decât mine, dar sunt bine făcuți și masivi. Duc o viață grea – vânează fugari pe centură, urmăresc criminali plătiți prin grotele de pe Luna, vânează Fii ai lui Ares în mine…

Nu-mi place să m-atingă. Toate oftaturile și sunetele pe care le scot. E prea mult. Prea brutal. Prea greu. Mă doare tot ce-mi fac. Mă smucesc de colo colo. Din când în când mă pălmuiesc. Mă străduiesc din răsputeri să nu plâng, dar nu știu cum să fac față la tot ce mi se întâmplă.

Cei doisprezece soldați se îngrămădesc laolaltă, privindu-mă în timp ce Danto ațintește furtunul asupra mea. Au trei Obsidieni cu ei. La fel ca majoritatea plutoanelor de mercenari. Apa mă izbește în piept cu forța unui cal. Îmi sfâșie pielea. Mă zvârcolesc

pe podeaua de ciment, alunecând de-a lungul încăperii, până când sunt prins într-un colț. Mă lovesc cu țeasta de perete. Văd stele verzi. Înghit apă. Mă înec, mă încovoiez încercând să-mi protejez fața, căci mâinile încă îmi sunt legate la spate.

Când termină, încă mai icnesc și mai tușesc prin botniță, încercând să trag aer în piept. Îmi dau jos cătușele și mă îmbracă într-o salopetă neagră de pușcăriaș înainte de a mă lega din nou. Salopeta are și o glugă pe care or să mi-o tragă curând peste cap, lipsindu-mă de dramul de umanitate care mi-a mai rămas. Mă îmbrâncesc înapoi pe scaun. Îmi prind cătușele de scaun, așa că sunt complet imobilizat. Totul e redundant. Fiecare mișcare îmi e urmărită. Mă păzesc ca pe ceea ce am fost, nu ca pe ceea ce sunt. Îi privesc cu ochii mijiți, iar vederea mi-e încețoșată, neclară. Apa mi se scurge printre gene. Încerc să strănut, dar nasul mi-e înfundat cu sânge coagulat, din nări și până în cavitatea nazală. Mi l-au rupt când mi-au pus botnița.

Ne aflăm într-o cameră de procesare a Comisiei Controlului Calității, care supraveghează funcțiile administrative ale închisorii din fortăreața Șacalului. Clădirea are forma unei cutii din ciment, asemenea tuturor clădirilor guvernamentale. Lumina violentă îi face pe toți de aici să arate ca niște cadavre umblătoare, cu pori de dimensiunea unor cratere făcute de meteoriți. În afară de Cenușii, de Obsidieni și de un singur medic Galben, aici se mai află un scaun, o masă pentru consultații și un furtun. Dar chipul și sufletul încăperii îl reprezintă petele de fluide din jurul scurgerilor metalice și urmele de zgârieturi de unghii de pe scaunul de metal. Aici e începutul sfârșitului vieții.

Cassius n-ar călca niciodată în groapa asta. Puțini Aurii ar vrea să calce aici sau ar fi nevoiți să o facă, în afara cazului în care ar avea niște dușmani foarte periculoși. Aici sunt măruntaiele ceasului, unde rotițele se-nvârt și macină. Cum poate cineva să fie curajos într-un loc atât de inuman?

— O nebunie, nu-i așa? îi întreabă Danto pe cei din spatele lui.

Se-ntoarce apoi spre mine.

— N-am văzut în viața mea ceva mai dubios.

— Cred că Artizanul a pus o sută de kile pe el, zice altcineva.

— Mai mult. L-ai văzut vreodată în armură? Era un nenorocit de monstru.

Danto îmi dă un bobârnac peste botniță cu un deget acoperit de tatuaje.

— Pun pariu c-a durut să te naști a doua oară. Tre’ să respect asta. Durerea e limbajul universal. Nu-i așa, *Ruginitule*?

Fiindcă nu-i răspund, se apleacă spre mine și mă calcă pe piciorul desculț cu cizma lui cu toc de oțel. Unghia de la degetul mare îmi pocnește. Simt o explozie de durere și sânge din locul unde a plesnit. Capul îmi alunecă într-o parte și icnesc de durere.

— Nu-i așa? mă întreabă iar.

Lacrimile îmi umplu ochii, nu din cauza durerii, ci a cruzimii lui nepăsătoare. Mă face să mă simt atât de insignifiant. De ce îi e atât de ușor să-mi facă atât de mult rău? Aproape că mă face să-mi doresc să fiu în carceră.

— E doar o maimuță costumată, spune altcineva. Lasă-l în pace. Atâta poate.

— Atâta poate? întreabă Danto. Aiurea. I-a plăcut să-mbrace hainele stăpânului. I-a plăcut să ne dea ordine.

Danto se lasă pe vine ca să mă poată privi în ochi. Încerc să-mi feresc privirea, înfricoșat că ar putea să mă lovească iar, dar mă prinde de cap și-mi deschide larg ochii, astfel că ne uităm unul în ochii celuilalt.

— Mi-au murit două surori în Ploaia aia a ta, Ruginitule. Am pierdut o mulțime de prieteni, auzi ce zic?

Mă lovește în tâmplă cu ceva metalic. Văd pete înaintea ochilor. Simt cum îmi curge și mai mult sânge. În spatele lui, centurionul își verifică datapad-ul.

— Ai vrea să li se-ntâmple același lucru și copiilor mei, nu-i așa?

Danto îmi caută privirea, așteptând un răspuns. Nu am niciunul pe care l-ar putea accepta.

La fel ca toți ceilalți, Danto e un legionar veteran, dur ca un grilaj de fier ruginit. Uniforma de luptă neagră, cu dragoni purpurii încolăciți e înțesată cu echipament tehnologic. Are implanturi optice pentru vedere cu infraroșu și pentru a putea citi hărțile tactice. Sub piele are implantate și mai multe dispozitive care-l ajută să vâneze Aurii și Obsidieni. Toți au pe gât un tatuaj cu un XIII înconjurat de un dragon de apă și o mică movilă de cenușă la baza numărului. Fac parte din Legiunea a XIII-a Dracones, legiunea Pretoriană preferată a Lordului Cenușă, iar acum a fiicei lui, Aja. Civilii îi numesc dragoni. Mustang îi ura pe fanaticii ăștia. Formează o armată

independentă de treisprezece mii de războinici, aleși de Aja să reprezinte forța Suveranei departe de Luna.

Mă urăsc.

Urăsc Culorile de jos cu un rasism atât de adânc, încât nici Auriii nu-l egalează.

— Ocupă-te de urechi, Danto, dacă vrei să-l faci să scheaune, spune una dintre Cenușii.

Femeia stă lângă ușă, mișcându-și în sus și-n jos fălcile puternice, ca un spărgător de nuci, în timp ce mestecă o gumă. Părul ei cenușiu e ras pe margini și are o creastă scurtă pe mijlocul capului. Vorbește cu accentul cuiva născut pe Pământ. Se sprijină de ușa metalică, lângă un bărbat cenușiu care cască și are un nas delicat ce pare mai degrabă a fi al unui Rozaliu decât al unui soldat.

— Dacă-l lovești cu palma făcută căuș, poți să-i spargi timpanul din cauza presiunii.

— Mulțam, Holi.

— Sunt aici s-ajut.

Danto își face palma căuș.

— Așa?

Mă lovește peste cap.

— Un pic mai curbată.

Centurionul pocnește din degete.

— Danto! Grimmus îl vrea întreg. Dă-te la o parte și lasă-l pe doctor să-i arunce o privire.

Scurta păsuire mă face să oftez ușurat.

Medicul gras vine alene să mă cerceteze cu ochii lui ca niște mărgele ocru. Lumina slabă care cade din tavan face ca pata de chelie din vârful capului să-i semene cu un măr lucios. Îmi plimbă bioscopul pe piept, urmărind imaginile prin implantul digital din ochi.

— Ei, doctore? întreabă centurionul.

— Extraordinar, șoptește Galbenul după o clipă. Densitatea oaselor și organele sunt în stare destul de bună în pofida dietei sărace în calorii. Mușchii i s-au atrofiat, după cum am observat în laborator, dar țesutul n-a ajuns la fel de slab ca țesutul natural al unui Aureolat.

— Vrei să spui că e mai bun decât un Auriu? întreabă centurionul.

— N-am spus asta, sare repede medicul.

— Calmează-te. N-avem camere de supraveghere aici, doctore. E o cameră de procesare. Care e verdictul?

— Poate fi mutat.

— Mutat? reușesc să rostesc, un mormăit jos, neomenesc, din spatele botniței.

Medicul tresare, surprins că pot vorbi.

— Și sedarea pe termen lung? Facem trei săptămâni până pe Luna pe orbita asta.

— O să fie-n regulă. Dar aș mări doza până la zece miligrame pe zi, adaugă medicul, aruncându-mi o privire înfricoșată. Doar ca să fim siguri. Are un sistem circulator anormal de puternic.

— Bine. Te ocupi tu, Holi, zice căpitanul făcându-i semn femeii Cenușii. Adoarme-l. Apoi pune-l în cărucior și du-l de-aici. Ai terminat, doctore. Poți să te-ntorci la lumea ta de espresso și mătase acum. Avem noi grijă de…

Crac. Fruntea centurionului se crapă. Ceva metalic lovește peretele. Mă holbez la centurion și mintea mea nu reușește să înțeleagă de ce nu mai are față. *Crac. Crac. Crac. Crac. Crac*. Ca atunci când îți trosnești degetele. Din capul celui mai apropiat dragon țâșnesc gheizere roșii de sânge. Îmi împroașcă fața. Mă feresc. Femeia cu fălci ca un spărgător de nuci trece cu nepăsare prin spatele dragonilor, împușcându-i în ceafă. Ceilalți își scot armele, se bulucesc, nu apucă nici măcar să rostească o înjurătură înainte ca un alt Cenușiu aflat lângă ușă să doboare cinci dintre ei cu o armă de foc de modă veche, cu gloanțe. Amortizorul de pe țeavă face ca treaba să se termine calm și în tăcere. Obsidienii cad primii, sângerând abundent.

— E-n regulă, zice femeia.

— Încă doi, spune bărbatul.

Îl împușcă pe medicul Galben care se târa spre ușă încercând să fugă, apoi își proptește cizma în pieptul lui Danto. Cenușiul se holbează la el, cu maxilarul însângerat.

— Trigg…

— Ares îți transmite salutări, nemernicule.

Cenușiul îl împușcă pe Danto chiar sub cască, între ochi, apoi învârte în mână arma din care iese fum, înainte s-o bage într-un toc prins pe picior.

— Acum e-n regulă.

Buzele mi se mișcă în spatele botniței, încercând să formulez un gând coerent.

— Cine… sunteți…

Femeia Cenușie împinge un cadavru care-i stătea în cale.

— Eu sunt Holiday ti Nakamura. El e Trigg, fratele meu mai mic.

Holiday ridică o sprânceană brăzdată de o cicatrice. Fața ei lată e plină de pistrui. Are ochi înguști, de un cenușiu-închis.

— Întrebarea e: cine ești tu?

— Cine sunt eu? bălmăjesc.

— Am venit după Secerător. Dar dacă tu ești ăla, cred c-ar trebui să ne cerem banii înapoi.

Deodată, îmi face cu ochiul.

— Glumesc, domnule.

— Holiday, termină, zice Trigg și o trage într-o parte. Nu vezi că e traumatizat?

Trigg se apropie cu grijă de mine, cu mâinile la vedere și-mi vorbește cu voce liniștitoare.

— Ești în siguranță, domnule. Am venit să te salvăm.

Accentul lui e mai grosolan, mai puțin cizelat decât al lui Holiday. Mai face un pas și tresar. Îi privesc mâinile uitându-mă după vreo armă. O să mă lovească.

— Doar te dezleg. Atâta tot. Vrei să te dezleg, nu?

E o minciună. O șmecherie de-a Șacalului. Are tatuajul Legiunii a XIII-a. Sunt Pretorieni, nu sunt Fii. Mincinoși. Ucigași.

— Nu te dezleg dacă nu vrei.

Nu. Nu, i-a omorât pe paznici. E aici ca să m-ajute. Sigur e aici ca să m-ajute. Dau din cap spre Trigg și Cenușiul se strecoară în spatele meu. N-am încredere în el. Mă aștept să simt înțepătura unui ac. O funie. Tot ce simt e ușurare atunci când curajul de a risca îmi e recompensat. Cătușele sunt desfăcute. Încheieturile umerilor îmi trosnesc. Îmi țin mâinile altfel decât la spate pentru prima dată în nouă luni. Tremur din cauza durerii. Unghiile mi-au crescut lungi și ascuțite. Dar mâinile astea sunt din nou ale mele. Mă ridic în picioare, vreau să fug, dar mă prăbușesc la podea.

— Hei… Hei…, zice Holiday ridicându-mă înapoi pe scaun. Ușurel, eroule. Ai o atrofie musculară severă. Ai nevoie de-un schimb de ulei.

Trigg vine și el în fața mea, zâmbind strâmb. Are o față aproape băiețească, ce nu pare să ascundă nimic; nu e nici pe departe la fel de intimidant ca sora lui, în ciuda celor două

lacrimi aurii tatuate pe obrazul drept. Are privirea unui câine credincios. Îmi scoate cu blândețe botnița, apoi tresare amintindu-și ceva.

— Am ceva pentru tine, domnule.

— Nu acum, Trigg, zice Holiday uitându-se spre ușă. N-avem timp.

— Are nevoie de asta, spune Trigg cu jumătate de glas.

Așteaptă însă ca Holiday să încuviințeze din cap și abia apoi scoate din rucsac o grămăjoară legată în piele, pe care mi-o întinde.

— E a ta. Ia-o.

Îmi simte teama.

— Hei, nu te-am mințit când te-am dezlegat, nu-i așa?

— Nu…

Întind mâinile și îmi pune în brațe legătura de piele. Cu degetele tremurând desfac șireturile care o strâng și simt forța dinainte de a-i vedea strălucirea mortală. Aproape că-l scap din mâini, sunt la fel de înspăimântat de el pe cât mi-au fost și ochii de lumină.

E briciul meu. Cel pe care mi l-a dat Mustang. Cel pe care l-am pierdut de două ori. O dată în fața lui Karnus, apoi la serbarea Triumfului, în fața Șacalului. E alb și neted ca primul dinte al unui copil. Îmi trec mâna peste metalul rece și peste mânerul din piele de vițel pătat de sare. Atingerea îmi trezește amintiri triste despre puterea de mult apusă și căldura de mult uitată. Simt plutind mirosul de alune, care mă duce înapoi în timp în camera de antrenament a lui Lorn, unde mă instruia, în timp ce nepoata lui preferată învăța să facă prăjituri în bucătăria din apropiere.

Briciul șfichiuie aerul, atât de frumos, atât de înșelător în promisiunea lui de putere. Lama lui îmi poate spune că sunt un zeu, așa cum a făcut-o cu generații de bărbați dinaintea mea, dar eu știu mai bine ce fel de minciună e asta. Prețul îngrozitor pe care au fost nevoiți să-l plătească bărbații pentru mândria de care au dat dovadă.

Mi-e teamă să-l țin iarăși în mână.

Se încolăcește sub forma lamei curbate cu un șuierat ce seamănă cu sunetul de împerechere al viperelor. Când am văzut-o ultima dată, lama era netedă și goală, acum însă e plină de imagini încrustate în metalul alb. O înclin, astfel încât să văd

mai bine formele înfățișate chiar sub plăsele. Mă uit amețit. Eo îmi întoarce privirea. O imagine a ei încrustată în metal. Artistul nu a surprins-o pe eșafod, în clipa care o va defini pentru totdeauna în ochii celorlalți, ci în intimitate, ca pe fata pe care o iubeam. Aplecată, cu părul ce-i ajunge până la umeri ciufulit, culegând un haemanthus de pe jos, aruncând o privire furișă în sus, gata-gata să zâmbească. Deasupra imaginii ei îl văd pe tata cum o sărută pe mama în pragul ușii. Iar spre vârful lamei, Leanna, Loran și eu alergând după Kieran printr-un tunel, purtând măști de Octobernacht. Copilăria mea.

Cel care a făcut asta mă cunoaște.

— Auriii își sculptează faptele de arme pe săbii. Rahaturile lor grandioase și violente. Dar Ares s-a gândit că tu ai prefera să-i vezi pe oamenii pe care-i iubești, zice Holiday încet din spatele lui Trigg și aruncă o privire spre ușă.

— Ares e mort, spun.

Mă uit la fețele lor, căutând semnele înșelătoriei. Răutatea din ochii lor.

— V-a trimis Șacalul. E o șmecherie. O capcană. Ca să vă conduc la baza Fiilor.

Strâng mai tare briciul în mână.

— Ca să vă folosiți de mine. Mă mințiți.

Holiday face un pas în spate, precaută din cauza armei mele. Trigg încă e cutremurat de acuzații.

— Să te mințim? Pe tine? Ne-am da viața pentru tine, domnule. Ne-am fi dat-o și pentru Persefona... Eo

Se luptă să-și găsească cuvintele, lăsându-mi impresia că e obișnuit mai degrabă să o lase pe sora lui să fie cea care vorbește.

— Te așteaptă o armată dincolo de zidurile astea – înțelegi asta? O armată își așteaptă... sufletul să se întoarcă în mijlocul ei.

Se apleacă spre mine cu o expresie rugătoare, în timp ce Holiday se uită spre ușă.

— Noi suntem din Pacifica de Sud, din fundul Pământului. Credeam că o să mor acolo păzind silozuri de grâne. Și iată-mă aici. Pe Marte. Singura noastră misiune e să te ducem acasă...

— Am întâlnit mincinoși mai buni decât tine, mârâi eu.

— Gata cu asta, zice Holiday și scoate datapad-ul.

Trigg încearcă s-o împiedice.

— Ares a zis că doar pentru urgențe. Dacă ne detectează semnalul…

— Uită-te la el. E o urgență.

Holiday își desface datapad-ul și mi-l aruncă. A inițiat un apel către un alt dispozitiv. Ecranul clipește albastru, așteptând ca celălalt să răspundă. Îl răsucesc în mână și deodată apare în aer o hologramă a unui coif cu țepi, de dimensiunea pumnului meu. Din spatele căștii se văd strălucind doi ochi roșii amenințători.

— Fitchner?

— Mai încearcă o dată, tâmpitule, murmură vocea.

Nu se poate.

— Sevro?

— Ohoho, băiețaș, arăți de parc-ai fi fost fătat de-un schelet dezmembrat.

— Ești în viață…

Coiful hologramei se dă la o parte dezvăluind chipul ascuțit al prietenului meu. Îmi zâmbește arătându-și dinții ca de ferăstrău. Imaginea pâlpâie.

— Nu există Pixie pe lumea asta în stare să mă omoare pe mine, chicotește el. Acum e timpul să vii acasă, Secerătorule. Eu nu pot să vin după tine. Trebuie să vii tu la mine. Înțelegi?

— Cum? îl întreb ștergându-mi lacrimile.

— Ai încredere în Fiii pe care i-am trimis. Poți să faci asta?

Mă uit la cei doi frați și dau din cap.

— Șacalul… i-a prins pe ai mei.

— N-a prins pe nimeni scârba aia canibală. Familia ta e cu mine. I-am luat din Lykos după ce te-au înhățat. Mama ta așteaptă să te vadă.

Încep iar să plâng. Ușurarea mă copleșește.

— Dar trebuie să te-aduni, băiețaș. Și să te pui în mișcare.

Se uită într-o parte spre cineva, apoi îmi spune:

— Dă-mi-o pe Holiday. Cât mai curat, dacă se poate, îi spune. Dacă nu, escaladarea. S-a-nțeles?

— S-a-nțeles!

— Rupeți lanțurile!

— Rupeți lanțurile! repetă cei doi Cenușii în timp ce imaginea pâlpâie și se stinge.

— Privește dincolo de Culorile noastre, îmi spune Holiday.

Își întinde mâna tatuată și mă uit la Sigiliile Cenușii încrustate în piele, apoi îi cercetez chipul deschis, plin de pistrui. Are un

ochi bionic, iar cu celălalt nu clipește. Cuvintele lui Eo sună atât de diferit rostite de ea. Și totuși, cred că a sosit timpul să devin din nou stăpân pe sufletul de altă dată. Nu și pe minte. Încă e plină de crăpături. Întunericul șerpuitor, plin de îndoieli. Simt speranța însă. Mă agăț cu disperare de mâna femeii.

— Rupeți lanțurile! rostesc răgușit. Va trebui să mă cărați, spun privindu-mi picioarele neputincioase. Nu pot sta în picioare.

— De-aia ți-am adus un mic cocteil, zice Holiday și scoate o seringă.

— Ce-i asta?

— Schimbul de ulei, râde Trigg. Serios, prietene, chiar nu trebuie să știi. Rahatul ăsta poate să dea viață unui cadavru, rânjește el.

— Dă-i bătaie, spun și întind încheietura.

— O să te doară, mă avertizează Trigg.

— E băiat mare, zice Holiday apropiindu-se.

— Domnule…

Trigg îmi întinde una dintre mănușile lui.

— Strânge asta între dinți.

Ceva mai ezitant, strâng între dinți bucata de piele pătată de sare și-i fac semn din cap lui Holiday. Se-ntinde peste încheietura mea și-mi înfige seringa direct în inimă. Metalul perforează carnea și conținutul se golește până la capăt.

— Băga-mi-aș! încerc să urlu, dar nu se aude decât un gâlgâit.

Focul îmi dansează în vene, îmi simt inima un piston ce-l declanșează. Mă uit în jos, așteptând să o văd sărindu-mi din piept. Îmi simt fiecare mușchi. Fiecare celulă din corp îmi explodează, pulsează cu energie cinetică. Icnesc. Mă prăbușesc, încleștându-mi mâinile de piept. Gâfâi. Scuip fiere. Lovesc podeaua cu pumnul. Cenușiii se îndepărtează de corpul meu cuprins de convulsii. Mă reped spre scaun, smulgându-l pe jumătate din șuruburile care-l țintuiesc de podea. Dau drumul unui șuvoi de înjurături care l-ar face până și pe Sevro să roșească. Apoi mă uit spre cei doi, tremurând din toate încheieturile:

— Ce-a… fost… asta?

Holiday se străduiește să nu izbucnească-n râs.

— Mama îi zice mușcătură de șarpe. La ce metabolism ai tu, efectul o să dureze doar treizeci de minute.

— Mama voastră a făcut asta?

Trigg ridică din umeri.

— Suntem de pe Pământ.

4. Celula 2187

Mă escortează pe coridoare ca pe un prizonier. Capul acoperit de glugă. Mâinile prinse la spate în cătușe neîncuiate. Fratele în stânga, sora în dreapta, amândoi sprijinindu-mă. Mușcătura de șarpe mă ajută să merg, dar nu prea bine. Corpul, oricât de pompat cu droguri, e tot moale ca un maldăr de rufe ude. Abia dacă-mi simt degetul zdrobit sau picioarele slăbănoage. Îmi târșâi încălțările subțiri de prizonier pe podea. Simt cum mi se învârtește capul, dar creierul îmi lucrează cu o viteză amețitoare. Îmi mușc limba ca nu cumva să încep să șoptesc și ca să-mi amintesc că nu mai sunt singur în beznă. Merg de-a lungul unui culoar de ciment. E drumul spre libertate. Spre familia mea, spre Sevro.

Nimeni de aici nu va îndrăzni să oprească doi dragoni din Legiunea a XIII-a, nu când au permis de trecere și Aja însăși se află aici. Mă îndoiesc că majoritatea soldaților din armata Șacalului știu că sunt încă în viață. O să-mi vadă statura, paloarea cadaverică și o să presupună că sunt vreun amărât de prizonier Obsidian. Totuși, le simt ochii ațintiți asupra mea. Paranoia pune stăpânire pe mine. „Știu. Știu de cadavrele lăsate în urmă. Cât o să mai dureze până o să deschidă ușa aia? Cât o să mai dureze până când ne vor prinde?” Creierul meu caută cu înfrigurare sfârșituri posibile pentru toate astea. Analizează șansele ca totul să se sfârșească prost. Drogurile. E doar din cauza drogurilor.

— N-ar trebui să urcăm? întreb în timp ce coborâm cu un lift gravitațional și mai adânc în inima muntelui în care se află închisoarea citadelei. Sau e vreun hangar subteran acolo?

— Ai ghicit, domnule, îmi răspunde Trigg impresionat. Ne așteaptă o navă.

Holiday scoate arma.

— Trigg, ai ceva maro sub nas. Fix… acolo.

— Tacă-ți gura. Nu eu am roșit când l-am văzut dezbrăcat.

— Ești sigur, copilașu'? Ciocu' mic.

Liftul gravitațional încetinește și îi simt pe cei doi frați cum se încordează. Aud cum își încleștează degetele pe trăgacele armelor. Se deschide ușa și ni se alătură cineva.

— *Dominus*, i se adresează Holiday cu mult calm nou-venitului, în timp ce mă-mpinge într-o parte ca să-i facă loc.

Cizmele pe care le poartă sunt suficient de grele cât să aparțină unui Auriu sau unui Obsidian, dar Cenușiii nu i s-ar adresa niciodată unui Obsidian cu „dominus”, iar un Obsidian n-ar mirosi în veci a cuișoare și-a scorțișoară.

— Sergent.

Vocea mă străpunge. Îi aparține omului care cândva își făcea coliere din urechi omenești. Vixus. Un membru al vechii bande a lui Titus. A fost implicat în masacrul din ziua Triumfului. Stau cât mai ferit într-un colț al liftului care se pune în mișcare, începând iar să coboare. Vixus o să mă recunoască. O să mă dibuiască. O face chiar acum, se uită la noi. Aud cum îi foșnește gulerul hainei.

— Legiunea a XIII-a? întreabă Vixus după o clipă – probabil observându-le tatuajele de pe gât. Sunteți ai lui Aja sau ai tatălui ei?

— Ai Furiei, în misiunea asta, *dominus*, răspunde Holiday imperturbabilă. Dar am servit sub Lordul Cenușă.

— Deci ați participat la Bătălia de la Deimos de anul trecut?

— Da, *dominus*. Am fost cu Grimmus în avangardă în naveta-căpușă trimisă să-i omoare pe Telemanus înainte ca Fabii să-i facă scăpați pe ei și nava lui Arcos. Fratele meu l-a rănit pe bătrânul Kavax în umăr. Aproape că-l doborâse când Augustus și nevasta lui Kavax ne-au atacat echipa.

— Măi să fie, exclamă Vixus aprobator. Ați fi primit un afurisit de premiu și jumătate. Ai fi putut să-ți mai adaugi o lacrimă pe față, legionarule. L-am vânat și eu pe câinele ăla Obsidian cu Legiunea a VII-a. Lordul Cenușă oferea un premiu mare cui avea să-i aducă sclavul înapoi.

Trage ceva pe nas. Pare să fie una dintre substanțele de care Tactus era atât de atașat.

— Și ăsta cine e?

Se referă la mine.

Îmi aud inima bubuindu-mi în piept.

— Un dar din partea Pretorului Grimmus în schimbul… *pachetului* pe care-l duce acasă, spune Holiday. Dacă înțelegeți ce vreau să spun, domnule.

— Un pachet. Mai degrabă o jumătate de pachet, chicotește Vixus la propria-i glumă. Cineva cunoscut?

Se-ntinde și-mi atinge marginea glugii cu mâna. Mă feresc.

— Un Urlător ar fi nemaipomenit. Pietricică? Clovnul? Nu, e prea înalt.

— Un Obsidian, zice Trigg repede. Aș fi vrut eu să fie un Urlător.

— Îîh, exclamă Vixus și-și trage mâna de parcă s-ar fi contaminat cu ceva. Stai.

I-a venit o idee.

— Îl putem băga în celulă cu târfa aia de Julii. Să se bată pentru mâncare. Ce ziceți, Treișpe? Vreți să vă distrați puțin?

— Trigg, ocupă-te de cameră, se aude glasul meu de sub glugă.

— Ce? întreabă Vixus întorcându-se spre mine.

Poc. Se declanșează un câmp de bruiaj.

Mă mișc, neîndemânatic, dar rapid. Îmi smulg mâinile din cătușe. Cu o mână scot la iveală briciul ascuns, iar cu cealaltă îmi trag gluga de pe cap. Îl înjunghii pe Vixus în umăr. Îl țintuiesc de perete și-i dau un cap în gură. Dar nu mai sunt cel care eram, nici măcar ajutat de narcotice. Mi se încețoșează vederea. Mă clatin. El nu, și, înainte să pot reacționa, înainte să reușesc măcar să văd clar, Vixus își scoate și el briciul.

Holiday mă apără așezându-se între noi și împingându-mă într-o parte. Cad. Trigg, în schimb, e mai rapid; scoate arma lui cu gloanțe și i-o îndeasă lui Vixus în gură. Auriul încremenește, cu ochii holbați și limba lipită de țeava metalică. Briciul i se oprește la câțiva centimetri de gâtul lui Holiday.

— Șșșt, șoptește Trigg. Lasă briciul.

Vixus se supune.

— Ce e-n capul tău? mă întreabă Holiday furioasă.

Are respirația întretăiată, dar mă ajută să mă ridic. Încă mai simt că mi se-nvârtește capul. Îmi cer scuze. Am făcut un gest prostesc. Reușesc să mă țin pe picioare și mă uit la Vixus, care mă privește îngrozit. Îmi tremură picioarele și sunt nevoit să mă sprijin de una dintre balustradele liftului gravitațional. Am palpitații din cauza drogului care mi se răspândește în sistem.

Ce prostie din partea mea să încerc să mă lupt. Ce prostie să folosesc un câmp de bruiaj. Verzii care urmăresc imaginile vor pune totul cap la cap. Vor trimite câțiva Cenușii să cerceteze camera de procesare. Vor găsi cadavrele.

Încerc să-mi pun ordine în învălmășeala de gânduri. Mă concentrez.

— Victra e în viață? reușesc să articulez.

Trigg îi scoate arma din gură lui Vixus doar cât să poată răspunde. Nu o face. Nu încă.

— Știi ce mi-a făcut Șacalul? îl întreb.

După un moment în care se încăpățânează să nu coopereze, Vixus face semn din cap că da.

— Și…

Încep să râd. Hohotele iau amploare ca o crăpătură în gheață, tot mai puternice și mai zgomotoase, amenințând să se spargă într-o mie de alte hohote, până îmi mușc limba ca să le pun capăt.

— Și… încă mai ai tupeul să mă faci să te-ntreb de două ori?

— E în viață.

— Secerătorule… în curând o să vină după noi. Și-au dat seama de bruiaj, zice Holiday uitându-se la camera minusculă din tavanul liftului. Nu putem schimba planul.

— Unde e? îl întreb pe Vixus răsucind briciul. Unde e?

— Etajul 23, celula 2187, șuieră Vixus de durere. Ar fi înțelept să nu mă ucizi. Ai putea să mă lași în celula ei. Evadează. Îți pot spune care e cea mai bună cale, Darrow.

Venele și mușchii de sub pielea de pe gât îi tresar și se mișcă asemenea unor șerpi în nisip. N-are niciun dram de grăsime pe el.

— N-o să ajungi prea departe cu doi Pretorieni trădători. E o armată întreagă pe muntele ăsta. În oraș și pe orbită sunt mai multe legiuni. Treizeci de Războinici Însemnați. În sudul Atticii sunt Călăreții Oaselor. Îi mai ții minte? mă întreabă făcând semn cu capul spre craniul de șacal pe care-l are prins pe reverul uniformei.

— N-avem nevoie de el, izbucnește Trigg, cu degetul pe trăgaciul armei.

— Oh? chicotește Vixus, mai sigur pe el, acum că mi-a simțit slăbiciunea. Și ce-o să faceți împotriva unui Cavaler Olimpic, fraiere? Ah, stai. Sunt doi Cavaleri aici, nu-i așa?

Holiday pufnește.

— Același lucru pe care l-ai face și tu, cosițe aurii. Am fugi.

— Etajul 23, îi spun lui Trigg.

Trigg manevrează butoanele de control ale liftului, deviind de la ruta stabilită. Deschide o hartă pe datapad și o studiază rapid împreună cu Holiday.

— Celula 2187 este… aici. O să fie un cod de acces. Camere.

— Prea departe de zona de evacuare, zice Holiday cu asprime. Dacă mergem acolo, suntem terminați.

— Victra e prietena mea, îi spun. Credeam că a murit, dar a reușit să supraviețuiască după ce a fost împușcată de sora ei. N-o las aici.

— N-avem de ales, zice Holiday.

— Întotdeauna ai de ales, zice Trigg și cuvintele lui îmi par nevolnice până și mie.

— Uită-te la tine, omule. Ești vai de tine!

— Lasă-l în pace, Holi, intervine Trigg.

— Târfa aia Aurie nu e de-a noastră! N-o să mor pentru ea.

Dar Victra ar muri pentru mine. Acolo, în beznă, m-am gândit la ea. La bucuria copilărească din ochii ei din clipa când, în biroul Șacalului, i-am dat sticluța cu petrichor, cu mireasma ce plutește după ploaie. „N-am știut. Darrow, n-am știut.” – au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus după ce Roque ne-a trădat. În jur numai moarte, un glonț îi străpunsese spatele și tot ce-și dorea era să nu gândesc ceva rău despre ea la sfârșit.

— N-o să-mi abandonez prietena, repet sentențios.

— Vin cu tine, îngaimă Trigg. Orice vrei tu, Secerătorule. Sunt al tău.

— Trigg, șoptește Holiday. Ares a zis…

— Nu Ares va schimba lumea. El poate s-o facă, zice Trigg făcând semn din cap spre mine. Mergem cu el.

— Și dacă ratăm ocazia?

— Creăm alta.

În ochii lui Holiday nu se citește nimic. Cunosc privirea asta. Nu-l vede pe fratele ei cum îl văd eu. Nu e un mercenar, un asasin. Pentru ea e tot băiețelul alături de care a copilărit.

— Bine. Mă bag, zice ea fără tragere de inimă.

— Ce facem cu Auriul? întreabă Trigg.

— Dacă introduce codurile, trăiește, îi spun. Dacă încearcă ceva, împușcă-l.

•

Ieșim din lift la etajul douăzeci și trei. Mi-am pus iar gluga, și Holiday mă ghidează, în vreme ce Vixus ne conduce pe coridoare ca și cum ne-ar escorta spre o celulă, urmat îndeaproape de Trigg, care stă cu arma pregătită. Pe coridoare e liniște. Se aude doar ecoul pașilor noștri. Nu văd nimic prin glugă.

— Aici e, spune Vixus când ajungem în fața ușii.

— Bagă codul, dobitocule, îi ordonă Holiday.

Vixus introduce codul și ușa se deschide cu un scârțâit. În jurul nostru izbucnesc tot soiul de zgomote. O pârâială îngrozitoare venind dinspre difuzoare nevăzute. În celulă e teribil de frig, totul e albit de chiciură. Din tavan strălucește o lumină atât de puternică, încât nu mă pot uita direct spre ea. Prizoniera costelivă a celulei zace într-un colț, în poziție fetală, cu fața la perete. Are spatele plin de arsuri și urme de bici. Părul blond încâlcit care-i acoperă fața e tot ce o apără de lumina orbitoare. N-aș putea să-mi dau seama cine e dacă n-aș vedea cele două cicatrice lăsate de gloanțe între omoplați, în șira spinării.

— Victra! strig, încercând să acopăr zgomotul.

Nu mă aude.

— Victra! strig din nou, chiar când pârâitul se oprește, fiind înlocuit de sunetul unei inimi care bate.

O torturează cu zgomote și lumini. Senzații. Exact opusul chinurilor mele. Acum mă aude și-și întoarce capul spre mine. Ochii ei aurii privesc cu sălbăticie printre șuvițele de păr încâlcite. Nici măcar nu-mi dau seama dacă mă recunoaște. Îndrăzneala cu care Victra își arăta pe vremuri goliciunea a pierit. Se acoperă, cu un gest ce trădează vulnerabilitatea. E îngrozită.

— Ridic-o în picioare, zice Holiday și-i dă un brânci lui Vixus, care cade pe burtă. Trebuie să plecăm.

— E paralizată, spune Trigg. Nu-i așa?

— Rahat. O s-o cărăm noi atunci.

Trigg dă să se apropie iute de Victra. Îmi proptesc palma în pieptul lui, oprindu-l. Chiar și în starea în care e, Victra tot ar putea să-i smulgă brațele. Știind cât de îngrozit am fost eu când m-au scos din temniță, mă apropii încet de ea. Teama pe care o simt la rândul meu e reprimată undeva într-un colț al minții,

furia luându-i locul când văd ce a putut să-i facă propria ei soră. Știind că toate astea s-au întâmplat din vina mea.

— Victra, sunt eu. Sunt Darrow.

Nu pare să mă fi auzit. Mă ghemuiesc lângă ea.

— O să te scoatem de aici. Te putem ridica…

Se-ntinde spre mine. Își ia avânt cu brațele.

— Scoate-ți masca! urlă Victra. Scoate-ți masca!

Continuă să se zbată până când Holiday face un salt și-i proptește în ceafă arma cu electroșocuri. Electricitatea nu e de-ajuns.

— Jos! strigă Holiday.

Victra o lovește drept în piept, prin armura de duro-plastic, făcând-o pe Cenușie să se izbească de peretele aflat câțiva metri mai în spate. Trigg o împușcă pe Victra în coapsă cu două tranchilizante lansate de carabina lui multifuncțională. Reușește să o pună jos. Dar ea continuă să icnească și să mă urmărească cu ochii mijiți până când, în cele din urmă, își pierde cunoștința.

— Holiday…, zic eu.

— Sunt bine, mormăie ea ridicându-se.

Armura are o urmă de pumn chiar în mijloc.

— Pixie asta lovește bine, zice ea admirând îndoitura. Armura asta ar trebui să reziste la raiduri.

— Genetica familiei Julii, mormăie Trigg.

O ridică pe Victra pe un umăr și pornește după Holiday pe coridor, pocnind din degete spre mine ca să mă grăbesc să-i urmez. Îl lăsăm pe Vixus în celulă zăcând pe burtă. Viu, așa cum i-am promis.

— O să te găsim, zice el ridicându-se în picioare în timp ce dau să închid ușa după mine. Știi că o să te găsim. Spune-i micuțului Sevro că venim. Un Barca s-a dus. Urmează și celălalt.

— Ce-ai zis? îl întreb.

Intru înapoi în celulă și în ochi i se aprinde un fior de groază. Aceeași groază pe care trebuie să o fi simțit și Lea cu ani în urmă în timp ce Antonia și Vixus o torturau ca să mă facă să ies la iveală. El a râs atunci când sângele ei s-a scurs în pământ. La fel și când prietenii mei au murit în grădină. Vrea să mă facă să-l cruț acum ca să poată ucide în continuare. Răul se hrănește cu milă.

Îmi transform briciul în lama curbată.

— Te rog, mă imploră el acum.

Buzele subțiri îi tremură și arată la fel de neajutorat ca un băiețel când își dă seama ce greșeală a făcut. Undeva, cineva îl iubește. Și-l amintește ca pe un copilaș pus pe șotii sau adormit în leagăn. De-ar fi rămas acel copil. De-am fi rămas cu toții.

— Ai milă, Darrow, tu nu ești un ucigaș. Tu nu ești Titus.

Sunetul inimii care bate e tot mai puternic. Lumina albă îi profilează umbra pe perete.

Vrea milă.

Mila mea a rămas pierdută în întuneric.

Eroii din cântecele Roșiilor au milă, onoare. Îi lasă pe dușmani în viață, cum l-am lăsat și eu pe Șacal, ca să rămână nepătați de păcat. Lasă-l pe răufăcător să fie cel rău. Lasă-l pe el să poarte veșmântul negru și să mă înjunghie când îi întorc spatele, ca să mă pot întoarce și să-l ucid atunci, dobândind satisfacție fără a avea parte și de vinovăție. Dar nu suntem într-un cântec. Suntem în război.

— Darrow…

— Vreau să-i trimit un mesaj Șacalului prin tine.

Îi tai gâtul. Și când Vixus se prăbușește și viața se scurge din el, știu că-i e frică fiindcă nu-l așteaptă nimic dincolo. Sângele îi gâlgâie. Scâncește înainte să-și dea duhul. Și eu nu simt nimic.

Peste sunetul inimii care bate, răzbate țipătul ascuțit al sirenelor.

5. Planul C

— Rahat, zice Holiday. Ți-am zis că n-avem timp.

— Stăm bine, spune Trigg.

Suntem cu toții în lift. Victra e întinsă pe podea. Trigg o îmbracă în pelerina lui neagră de ploaie ca să-i dea o înfățișare cât de cât decentă. Mi s-au albit încheieturile. Sângele lui Vixus picură peste imaginea încrustată a copiilor care se joacă în tunel. Șiroiește mai jos peste imaginea părinților mei și pătează în roșu părul lui Eo înainte să apuc să șterg lama de salopeta de prizonier. Uitasem cât de ușor e să iei viața cuiva.

— Trăiește doar pentru tine, mori singur, zice Trigg. Ai crede că, la dimensiunea creierelor lor, ar trebui să aibă mai multă minte să nu se comporte ca niște nenorociți. Îmi cer scuze că

sunt așa afurisit, domnule, zice el privindu-mă cu ochi duri. Adică, dacă ți-a fost prieten…

— Prieten? clatin eu din cap. Vixus n-a avut prieteni.

Mă aplec și-i dau Victrei într-o parte părul care-i acoperă fața. Doarme liniștită sprijinită de perete. Are obrajii scofâlciți de inaniție. Buzele subțiate și triste. Însă trăsăturile ei mai păstrează chiar și acum o frumusețe dramatică. Mă întreb ce i-au făcut. Biata femeie, mereu atât de puternică, atât de îndrăzneață, dar numai pentru a-și ascunde bunătatea. Mă întreb dacă i-a mai rămas vreun strop.

— Ești bine? mă întreabă Trigg.

Nu-i răspund.

— A fost iubita ta?

— Nu.

Îmi ating barba care-mi acoperă fața. Urăsc cum pute și cum mă zgârie. Mi-aș fi dorit ca Danto să mi-o fi ras.

— Nu sunt bine.

Nu simt speranță. Nu simt dragoste.

Nu când văd ce i-au făcut Victrei, ce mi-au făcut mie.

Ura e cea care a pus stăpânire pe mine.

Urăsc și ceea ce am devenit. Simt privirea lui Trigg ațintită asupra mea. Știu că e dezamăgit. Voia să-l vadă pe Secerător. Iar eu sunt doar o coajă uscată. Îmi trec degetele de-a lungul coastelor. Atât de multe lucruri fragile. Le-am promis prea mult acestor Cenușii. Le-am promis tuturor prea mult, mai ales Victrei. Ea mi-a fost credincioasă. Eu ce am fost pentru ea în afară de încă o persoană care a folosit-o? Încă o persoană împotriva căreia mama ei a instruit-o ca să fie pregătită să i se opună.

— Știi de ce avem nevoie? întreabă Trigg.

Îl privesc încordat.

— Dreptate?

— O bere rece.

Izbucnesc în râs. Prea tare. Mă sperii eu însumi de zgomot.

— Rahat, șoptește Holiday, în timp ce manevrează cu repeziciune butoanele liftului. Rahat. Rahat…

— Ce e? întreb.

Am rămas blocați între etajele douăzeci și patru și douăzeci și cinci. Holiday lovește butoanele, când deodată liftul pornește în jos.

— Au preluat controlul asupra liftului…, zice ea și oftează din rărunchi, uitându-se la mine. Ne duc la primul etaj. Rahat. Rahat. Rahat. O să ne aștepte cu mercenari, poate cu Obsidieni… poate Aurii. Știu că ești aici, înăuntru, adaugă după o scurtă pauză.

Mă străduiesc să mă împotrivesc disperării care e gata să mă cuprindă. Nu mă întorc înapoi. Fie ce-o fi. O omor pe Victra și mă sinucid înainte să-i las să pună mâna pe noi.

Trigg se uită peste umărul surorii lui.

— Poți să spargi sistemul?

— Când mama dracului crezi c-am învățat să fac asta?

— Ce bine ar fi fost dacă era Ephraim aici. El ar fi știut.

— Ei, eu nu sunt Ephraim.

— Și dacă încercăm să ne cățărăm?

— Numai dacă vrei să ajungi doar o urmă pe perete.

— Înseamnă că ne rămâne o singură opțiune. Nu? Planul C, zice el căutându-se prin buzunare.

— Urăsc Planul C.

— Da, ce să zic. E timpul să facem și chestii nasoale, scumpo. Alegem calea neortodoxă.

— Care-i Planul C? îl întreb repede.

— Escaladarea conflictului, zice Trigg și-și activează dispozitivul de comunicare.

Pe ecran încep să pâlpâie codurile în timp ce se conectează la o frecvență securizată.

— Avangarda către Wrathbone, mă auzi? Avangarda către…

— Wrathbone, te aud, răsună o voce fantomatică. Cer codul de acces Echo. Terminat.

Trigg citește de pe datapad:

— 13439283. Terminat.

— Codul e corect.

— Apelăm la planul de rezervă de retragere în cinci minute. Am luat prințesa și pe încă cineva în etapa a doua.

O clipă de tăcere pe cealaltă linie, apoi ușurarea din voce se aude chiar și prin pârâielile stației.

— Ați anunțat târziu.

— Omorul nu e chiar o chestiune tocmai punctuală.

— Fiți acolo în zece minute. Ține-l în viață.

Conexiunea se întrerupe.

— Amatori afurisiți, mormăie Trigg.

— Zece minute, repetă Holiday.
— Am fost și-n situații mai nasoale.
— Când?
El nu-i răspunde.
— Ar fi trebuit să mergem la afurisitul ăla de hangar și gata.
— Ce pot să fac? întreb, simțindu-le frica. Pot să v-ajut?
— Nu muri, zice Holiday în timp ce-și dă jos din spate rucsacul. Altfel totul e-n zadar.
— Va trebui să-ți cari prietena, îmi spune Trigg și începe să-și dea jos diverse echipamente de pe el, păstrând doar armura.
Scoate din rucsac două arme vechi – două pistoale care completează pușca multifuncțională pe gaz. Îmi întinde un pistol. Mâinile îmi tremură. N-am mai atins o armă cu gloanțe de când aveam șaisprezece ani și mă antrenam cu Fiii. Sunt extrem de ineficiente și grele, iar din cauza reculului nu sunt foarte precise.
Holiday scoate din rucsacul ei o cutie mare de plastic. Degetele i se opresc o clipă pe încuietoare.
Deschide apoi cutia și scoate un cilindru metalic care are în centru o bilă de mercur ce se rotește. Mă holbez la dispozitiv. Dacă Societatea ar prinde-o cu așa ceva, n-ar mai vedea lumina zilei. Categoric ilegal. Arunc o privire spre tabloul de comandă al liftului gravitațional. Mai avem zece etaje până jos. Holiday strânge în mână o telecomandă pentru dispozitiv. Opt etaje.
O să ne aștepte Cassius? Aja? Șacalul? Nu. Probabil sunt pe navă, pregătindu-se pentru cină. Șacalul își vede de viața lui. Nu o să știe că alarma s-a dat din cauza mea. Și chiar când vor afla, vor fi cu un pas în urmă. Dar avem de ce ne teme chiar dacă nu vine niciunul dintre ei. Un Obsidian i-ar putea sfâșia pe cei doi frați cu mâinile goale. Trigg știe asta. Închide ochii și-și atinge pieptul în patru puncte, făcând semnul crucii. În lumina slabă se zărește strălucirea palidă a unei verighete. Holiday observă gestul, dar nu-l imită.
— Asta-i meseria noastră, îmi șoptește ea. Așa că înghite-ți mândria. Stai în spatele nostru și lasă-ne pe mine și pe Trigg să acționăm.
Trigg își trosnește gâtul și-și sărută inelul de pe mâna stângă, ascuns de mănușă.
— Stai aproape, fix în fundul meu. Nu te rușina!
Mai avem trei etaje.

Holiday are pregătită o armă pe gaz în mâna dreaptă, ține degetul mare de la mâna stângă pe butonul telecomenzii și continuă să mestece gumă, concentrată. Mai avem un etaj. Încetinim. Stăm cu ochii pe ușile duble. O țin pe Victra în spate, și-i trec picioarele pe sub subsuorile mele.

— Te iubesc, puștiule, zice Holiday.

— Și eu te iubesc, surioară, îi șoptește Trigg cu voce dură și mecanică.

Mi-e mai frică decât mi-a fost când stăteam într-o carapace-stelară în anticamera tubului-de-lansare, înaintea Ploii. Nu mă tem doar pentru mine, ci și pentru Victra și pentru acești doi frați. Vreau să rămână în viață. Vreau să-mi povestească despre Pacifica de Sud. Vreau să știu cu ce șotii își surprindeau mama. Dacă au avut câine, dacă locuiau la țară sau la oraș...

Liftul gravitațional se oprește cu un șuierat.

Luminile ușilor pâlpâie. Iar ușile groase din metal care ne despart de un pluton al trupelor de elită ale Șacalului se deschid. Două grenade de manevră se izbesc de pereți. *Bip. Bip*. Holiday apasă butonul dispozitivului. Implozia puternică sfâșie liniștea liftului când impulsul electromagnetic invizibil erupe din detonatorul de la picioarele noastre. Efectul grenadelor e anihilat. Luminile se sting și în lift, și în afara lui. Și toți Cenușiii care ne așteaptă în fața ușilor cu armele lor hi-tech cu impuls electromagnetic și toți Obsidienii cu armurile lor cu dispozitive electronice și căști și aparate de filtrare sunt loviți drept în față de o tehnologie primitivă.

Dar armele antice ale lui Holiday și Trigg încă funcționează. Ies amândoi din lift pe coridorul de piatră, cocoșați de greutatea armelor, ca niște gargui diabolici. E măcel. Doi lunetiști profesioniști trag de aproape cu armele lor cu gloanțe în plutoanele de Cenușii lipsiți de apărare de pe coridoare. N-au unde să se adăpostească. Explozii. Zgomotele înfricoșătoare ale armelor de calibru mare. Îmi clănțăne dinții. Rămân încremenit în lift până când Holiday țipă la mine și atunci mă grăbesc să-l ajung pe Trigg, ducând-o pe Victra în spate.

Holiday lansează o grenadă veche, cum nu se mai fabrică, și doboară trei Obsidieni. *Baaaaang*. În tavan apare o gaură. Plouă cu moloz. Praf. Din camera de deasupra cad scaune și câțiva Arămii, prăbușindu-se în mijlocul luptei. Intru în hiperventilație. Capul unui bărbat se smucește în spate. Corpul i se rostogolește

pe podea. O Cenușie fuge de-a lungul culoarului încercând să găsească un loc unde să se ascundă. Holiday o împușcă în șira spinării. Femeia se prăbușește ca un copil care alunecă pe gheață. Toată lumea e-n mișcare. Un Obsidian atacă din lateral.

Trag cu pistolul, ochesc teribil de prost. Glonțul îi pătrunde prin armură. Bărbatul de două sute de kilograme ridică un topor ionic, a cărui baterie a murit, dar cu lama încă ascuțită. Scandează răgușit incantația de război a Obsidienilor, când prin cască îi țâșnește un șuvoi roșu de sânge. I-a intrat un glonț în globul ocular. Se clatină, alunecă. Aproape mă doboară. Trigg trece la următoarea țintă, trimițând proiectilele de metal în oameni la fel de răbdător ca un meșteșugar care bate cuie într-o scândură. Nici urmă de entuziasm. Nici urmă de artă. Doar antrenament și fizică aplicată.

— Secerătorule, mișcă-ți fundul! țipă Holiday.

Mă trage pe un alt coridor, departe de haos, iar Trigg ne urmează, după ce aruncă o grenadă adezivă pe coapsa unui Auriu fără armură care se ferise de patru gloanțe. *Baaaang*. Oasele și carnea se-mprăștie-n jur.

În timp ce fugim, cei doi frați își reîncarcă armele, în timp ce eu mă străduiesc să mă țin pe picioare și să nu leșin.

— La dreapta după cincizeci de pași, apoi în sus pe scări! strigă Holiday. Avem șapte minute.

Coridoarele sunt bizar de tăcute. Nicio sirenă. Nicio lumină. Niciun zumzăit al aerului ventilat. Doar tropăitul bocancilor noștri și strigăte în depărtare și scârțâitul încheieturilor mele și șuieratul plămânilor. Trecem pe lângă o fereastră. Pe cer zboară nave negre și amenințătoare. În locul unde altele au aterizat se văd flăcări. Transportoarele se opresc pe șinele magnetice. Singurele lumini care au rămas aprinse sunt pe cele două vârfuri mai îndepărtate. În curând vor apărea întăririle, echipate corespunzător, dar nu vor ști ce a cauzat toate astea. Nu vor ști unde să caute. Având camerele de supraveghere și scanerele biometrice moarte, Cassius și Aja nu ne vor putea găsi. Asta ar putea fi salvarea noastră.

Urcăm scările în fugă. Mi se pune un cârcel în pulpa dreaptă și în tendon. Icnesc și sunt cât pe ce să cad. Îmi sprijin aproape toată greutatea pe Holiday. Gâtul ei puternic îmi susține brațul. Din spate, de la capătul scării lungi de marmură, ne zăresc trei Cenușii. Holiday mă împinge într-o parte și-i doboară pe doi

dintre ei cu pușca, dar al treilea ripostează. Gloanțele mușcă din marmură.

— Au rezerve de gaz, urlă Holiday. Repede! Repede!

Mai facem de două ori la dreapta, trecem de câțiva oameni de Culori inferioare care rămân mască de uimire, traversăm câteva coridoare cu tavane înalte, statui grecești și galeriile unde Șacalul își păstrează artefactele furate, unde mi-a arătat cândva declarația lui Hancock și capul ultimului conducător al Imperiului American.

Mușchii îmi ard. Mă lasă puterile.

— Aici! strigă Holiday în cele din urmă.

Ajungem la o ușă de serviciu dintr-un culoar lateral și ieșim în aerul rece de afară. Vântul mă învăluie. Simt mușcătura dinților lui de gheață prin salopetă în timp ce ne împleticim toți patru pe o pasarelă metalică ce înconjoară fortăreața Șacalului. În dreapta noastră, muntele pare că se predă în fața edificiului de metal și sticlă. În stânga e un hău de o mie de metri. Viscolește. Vântul urlă. Mergem mai departe pe pasarelă, până ocolim jumătate din fortăreață, și ajungem la un pod ce leagă muntele de o platformă abandonată de aterizare, ca un braț scheletic cu un platou din ciment acoperit de zăpadă.

— Patru minute! țipă Holiday și mă ajută să traversez puntea spre platforma de aterizare.

Când ajungem, îmi dă drumul. O așez pe Victra lângă mine. Cimentul e alunecos și de un gri-cenușiu din cauza stratului gros de gheață. Lângă fortificația de ciment înaltă până la talie ce desparte platforma de hăul de o mie de metri se adună troienele de zăpadă.

— Mai am optșpe gloanțe în încărcător, șase de rezervă, îi zice Trigg soră-sii. Și-apoi gata.

— Eu doișpe, zice ea și aruncă o canistră mică.

Canistra explodează și un fum verzui se ridică în văzduh.

— Trebuie să apărăm podul.

— Am șase mine.

— Plantează-le.

Trigg o ia la fugă spre pod. La capătul lui se văd ușile încuiate ale unui adăpost mult mai mare decât pasarela de serviciu pe care am venit noi. Mă orbește zăpada și tremur, dar o trag pe Victra lângă mine, mai aproape de zid, ca s-o protejez de vânt. Pelerina neagră de ploaie în care e îmbrăcată e plină de zăpadă.

Fulgii plutesc asemenea cenușii care a umplut văzduhul când Cassius, Sevro și cu mine am ars citadela Minervei și le-am furat bucătăreasa.

— O să fie bine, îi spun. O să reușim.

Arunc o privire peste zidul scund spre orașul de dedesubt. E ciudat de liniștit. Toate sunetele și necazurile lui au fost amuțite de impulsul electromagnetic. Urmăresc cu privirea un fulg de zăpadă mai mare decât ceilalți care plutește în derivă și-mi aterizează pe mână.

Cum am ajuns aici? Un băiat din mină devenit un lord decăzut al războiului, care privește tremurând un oraș întunecat, sperând în ciuda a tot că se poate întoarce acasă, închid ochii, dorindu-mi să fiu alături de prieteni, alături de familia mea.

— Trei minute, o aud pe Holiday din spatele meu.

Îmi pune mâna pe umăr într-un gest protector, cercetând cerul.

— Trei minute și-am plecat de aici. Doar trei minute.

Aș vrea s-o pot crede, dar s-a oprit ninsoarea.

6. Victime

Privesc peste umărul lui Holiday și văd un scut de apărare iridescent ce se ridică peste cele șapte vârfuri ale Atticii, tăindu-ne calea spre cerul și norii de dincolo de el. Probabil că generatorul scutului nu a fost în raza de acțiune a impulsului electromagnetic. N-o să primim niciun ajutor de dincolo de scut.

— Trigg! Vino înapoi! strigă Holiday când fratele ei plantează ultima mină pe pod.

Dimineața de iarnă e zguduită de un foc de armă. Sunetul răsună puternic și rece. Urmează și altele. *Poc. Poc. Poc*. Zăpada se spulberă în jurul lui Trigg. Cenușiul o ia la fugă spre noi, în timp ce Holiday îi iese în întâmpinare încercând să-l acopere, cu pușca pe umăr. Fac un efort și reușesc să mă ridic în picioare. Mă dor ochii din cauza luminii soarelui. Înaintea mea explodează cimentul. Fața îmi e lovită de țăndări. Mă feresc, tremurând de frică. Oamenii Șacalului au intrat în posesia armelor.

Mai arunc o privire în depărtare. Printre pleoapele tremurătoare îl văd pe Trigg căzut la jumătatea distanței dintre

noi și pod, prins într-un schimb de focuri cu un pluton de Cenușii înarmați cu arme pe gaz. Alți Cenușii continuă să iasă din adăpostul de la celălalt capăt al podului, ale cărui uși sunt acum deschise. Doi se prăbușesc. Alți doi calcă lângă o mină de proximitate și dispar apoi într-un nor de fum când Trigg țintește la picioarele lor. Holiday mai doboară încă unul, chiar când Trigg se apleacă să se adăpostească, lovit în umăr de un glonț. Își injectează un stimulent în coapsă și se ridică. Un glonț se înfige în ciment, chiar în fața mea și ricoșează în Holiday, lovind-o în coaste, chiar la subrațul armurii.

Se rostogolește la pământ. Gloanțele mă forțează să mă ghemuiesc lângă ea. Plouă cu bucăți de ciment. Holiday scuipă sânge și respiră cu dificultate, îngreunată de o flegmă vâscoasă.

— Mi-a atins plămânul, icnește ea, bâjbâind după un stimulent în sacul legat de picior.

Dacă n-ar avea circuitele armurii prăjite, medicamentul s-ar injecta automat. Dar așa, e nevoită să deschidă trusa și să-și facă doza manual. O ajut, desfac o microseringă și o injectez în gât. I se dilată pupilele și respirația i se domolește pe măsură ce narcoticul îi pătrunde în sânge. Victra zace alături; ochii îi sunt tot închiși.

Focurile de armă încetează. Arunc o privire, precaut. Cenușiii Șacalului se ascund după fortificațiile și pilonii de ciment de dincolo de pod, la vreo șaizeci de metri depărtare. Trigg își reîncarcă arma. Se aude doar șuierul vântului. Ceva nu e-n regulă. Cercetez cerul, temându-mă de liniștea apăsătoare. Se apropie un Auriu. O simt din pulsul bătăliei.

— Trigg! strig până când încep să tremur din tot corpul. Fugi!

Holiday îmi observă expresia feței. Se opintește să se ridice, respirând șuierat din cauza durerii, în vreme ce Trigg iese din ascunzătoare și o ia la fugă pe pod, cu cizmele alunecându-i pe gheață. Cade și se ridică, se luptă să ajungă la noi, îngrozit. Prea târziu. În spatele lui, năvălește afară din fortăreață Aja au Grimmus, trecând pe lângă Cenușii, trecând pe lângă Obsidienii ce pândesc la adăpostul umbrelor. E îmbrăcată în uniforma ei neagră oficială. Se-ndreaptă spre Trigg cu pași mari. E una dintre cele mai triste imagini pe care le-am văzut vreodată.

Trag cu pistolul. Holiday își golește încărcătorul puștii până la ultimul glonț. Lovim doar aerul, nimic altceva. Aja se ferește, se răsucește și, când Trigg e la zece pași de noi, îi străpunge

pieptul cu briciul. Lama de metal strălucește umedă când îi iese din stern. Trigg are ochii măriți de groază. Gura i se schimonosește într-un icnet tăcut. Urlă când e azvârlit în aer. Ridicat de briciul lui Aja ca o broască care se zvârcolește înfiptă într-o suliță improvizată.

— Trigg…, șoptește Holiday.

Fac câțiva pași în față, spre Aja, împleticindu-mă; îmi scot briciul, dar Holiday mă împinge în spatele zidului chiar când gloanțele trase de Cenușiii din depărtare mușcă din cimentul din jurul nostru. Sub ea, zăpada se topește din cauza sângelui.

— Nu fi prost! mârâie la mine, trântindu-mă la pământ cu ultimele puteri. Nu-l putem ajuta.

— E fratele tău!

— Nu el e obiectul misiunii! Tu ești.

— Darrow! strigă Aja de pe pod.

Holiday aruncă o privire spre locul unde se află Aja și fratele ei, albă la față și calmă. Furia îl ține pe Trigg înfipt în sabie cu o singură mână. Trigg se zvârcolește. Alunecă spre mânerul briciului.

— Bunul meu domn, a trecut vremea să te ascunzi în spatele altora. Ieși la vedere!

— Nu, murmură Holiday.

— Ieși! strigă Aja.

Îl aruncă pe Trigg peste balustrada podului. Tânărul cade două sute de metri în gol înainte ca trupul să i se zdrobească de o lespede ascuțită de granit.

Holiday scoate un sunet de parcă s-ar îneca. Ia pușca descărcată și apasă pe trăgaci de vreo zece ori în direcția lui Aja, care se ferește înainte să-și dea seama că arma nu are gloanțe. O trag pe Holiday în jos și glonțul menit să-i străpungă pieptul se oprește în țeava puștii sale, care se sfărâmă și-i zboară din mâini, sfârtecându-i un deget. Stăm cu spatele lipit de fortificația de beton, tremurând, cu Victra între noi.

— Îmi pare rău, reușesc să-i spun.

Nu mă aude. Mâinile îi tremură mai rău decât ale mele. Nicio lacrimă în ochii ei reci. Fața inexpresivă e albă ca varul.

— Vor veni, spune ea după un moment ce pare o veșnicie, urmărind cu privirea fumul verde. Trebuie să vină.

Sângele îi pătează hainele și i se scurge din colțurile gurii pe gât în jos, înghețând. Strânge în palmă cuțitul ascuns în cizmă și

încearcă să se ridice, dar corpul nu o ascultă. Răsuflarea i se simte umedă și densă și-i miroase a cupru.

— Vor veni.

— Care-i planul? o întreb.

Închide ochii. O zgâlțâi.

— Cum vor veni?

Face semn din cap spre marginea pistei de aterizare.

— Ascultă.

— Darrow! răsună chemarea lui Cassius peste șuierul vântului.

I s-a alăturat Ajei.

— Darrow din Lykos, ieși la vedere!

Vocea lui amplă nu se potrivește momentului. E prea regală și înaltă și neatinsă de tristețea care ne copleșește. Îmi șterg lacrimile.

— Trebuie să te hotărăști ce ești până la urmă, Darrow. O să ieși ca un bărbat? Sau trebuie să te scot ca pe un șobolan?

Furia îmi apasă pieptul, dar nu vreau să mă ridic. Cândva aș fi făcut-o, când purtam armura Aurie și credeam că o să-l domin pe ucigașul căzut al lui Eo și o să-i dezvălui cine sunt cu adevărat, în vreme ce culoarea lui s-ar fi prăbușit și orașele i-ar fi ars. Dar armura aceea nu mai există. Masca Secerătorului a fost roasă de îndoială și întuneric. Sunt un simplu băiat, tremur, mă feresc și mă ascund de dușman fiindcă știu prețul eșecului și fiindcă mi-e atât de frică.

Dar n-o să-i las să mă prindă. N-o să fiu victima lor și n-o s-o las pe Victra să cadă iar în mâinile lor.

— La dracu' cu toate astea! spun.

O apuc pe Holiday de guler și pe Victra de braț și, cu vederea încețoșată, orbit de soare și de zăpadă, cu fața amorțită, le târăsc cu toată forța afară din ascunzătoare, de-a curmezișul pistei de aterizare, până la marginea prăpastiei, unde răsună mugetul vântului.

Dușmanii noștri rămân tăcuți.

Ce imagine le ofer – o siluetă întunecată ce se clatină, târându-și prietenii, cu ochii înfundați în orbite, cu chipul ca al unui demon bătrân și înfometat, bărbos și ridicol – demn de milă. La douăzeci de metri în spatele meu, Cavalerii Olimpici, cu o atitudine imperială, stau pe pod în locul unde acesta se întâlnește cu pista de aterizare, flancați de mai bine de cincizeci

de Cenușii și Obsidieni sosiți din citadelă. De pe briciul argintiu al Ajei picură sânge. Nu e briciul ei. E al lui Lorn, i l-a luat după ce a fost omorât. Îmi simt degetele de la picioare zvâcnind în încălțămintea udă.

Oamenii lor par așa de insignifianți în fața vastității fortăreței montane. Armele lor din metal par atât de meschine și simple. Mă uit spre dreapta, dincolo de pod. La câțiva kilometri, un avion militar se ridică de pe un vârf îndepărtat, unde impulsul electromagnetic n-a ajuns. Se-ndreaptă spre noi printr-un strat jos de nori. În urma lui vine un distrugător-de-aripi.

— Darrow! mă strigă Cassius și pășește de pe pod pe pista de aterizare împreună cu Aja. Nu poți fugi.

Se uită la mine cu o privire în care nu se poate citi nimic.

— Am ridicat scutul. Cerul e blocat. Nicio navă nu poate veni să te salveze.

Aruncă o privire spre fumul verde ce se ridică din canistra de pe pista de aterizare în aerul rece al iernii.

— Acceptă-ți soarta!

Vântul urlă între noi, purtând fulgi de zăpadă desprinși de pe versantul muntelui.

— Disecție? îl întreb. Asta crezi tu că merit?

— Ești un terorist. Ai renunțat la orice drepturi ai fi avut.

— Drepturi? mârâi eu. Dreptul de a-mi trage soția de picioare? De a-mi privi tatăl murind?

Încerc să scuip, dar saliva mi se lipește de buze.

— De ce ai fi tu în măsură să mi le iei?

— Nu e loc de dezbatere aici. Ești un terorist și trebuie să fii adus în fața justiției.

— Atunci de ce mai stai de vorbă cu mine, ipocritul dracului ce ești?

— Pentru că onoarea încă mai înseamnă ceva. *Onoarea e cea care răzbate.*

Cuvintele tatălui său. Dar sună la fel de goale de sens pe buzele lui, precum îmi răsună și mie în urechi. Războiul ăsta i-a luat totul. Văd în ochii lui cât de înfrânt e. Cât de mult se chinuie să fie fiul tatălui său. Dacă ar putea, ar alege să stea iar lângă focul de tabără pe care l-am făcut împreună în ținuturile înalte de la Institut. S-ar întoarce la zilele glorioase când viața era simplă, când prietenii păreau credincioși. Numai că dorința de a

se întoarce în trecut nu șterge sângele de pe mâinile niciunuia dintre noi.

Ascult urletul vântului din vale. Stau cu călcâiele pe marginea pistei. În spatele meu nu e nimic altceva decât aer. Aer și topografia schimbătoare a orașului întunecat din vale, aflat la două sute de metri mai jos.

— O să sară, îi șoptește Aja lui Cassius. Avem nevoie de corpul lui.

— Darrow… nu, spune Cassius, dar ochii lui mă îndeamnă să sar, mă îndeamnă să aleg această cale în loc să mă predau, să merg pe Luna și să fiu desfăcut în bucăți.

E calea cea nobilă. Încă o dată, mă acoperă cu mantia lui.

Îl urăsc pentru asta.

— Crezi că ești plin de onoare? șuier eu. Crezi că ești bun? Cine-a mai rămas lângă tine dintre cei pe care-i iubești? Pentru cine lupți?

Furia mi se strecoară în glas.

— Ești singur, Cassius. Dar eu nu sunt. Nu am fost nici când l-am înfruntat pe fratele tău în timpul Trecerii. Nici când m-am ascuns printre voi. Nici când am zăcut în întuneric. Nici măcar acum.

Îmi înfășor în jurul degetelor centura armurii lui Holiday, acum inconștientă, și o țin cât pot de strâns. O apuc mai tare pe Victra de braț. Ating cu călcâiele marginea de beton.

— Ascultă vântul, Cassius. Ascultă dracului vântul.

Cei doi cavaleri își lasă capetele pe-o parte. Și tot nu înțeleg ce e mugetul ciudat care se ridică din vale, fiindcă de unde ar putea ști un fiu și o fiică ai Auriilor zgomotul pe care-l face un excavator când sfărâmă piatra? Cum să le treacă lor prin minte că oamenii mei nu vor veni din cer, ci din inima planetei?

— Rămas-bun, Cassius, îi spun. Așteaptă-mă.

Și mă împing în marginea stâncii cu ambele picioare, aruncându-mă pe spate în gol, trăgându-le după mine pe Holiday și pe Victra.

7. Bondari

Cădem spre un ochi topit de zăpadă în mijlocul orașului plin de troiene. Acolo, printre șirurile de fabrici, clădirile se cutremură și se îndoaie în vreme ce pământul se ridică. Țevile plesnesc și se rotesc în aer. Aburul șuieră prin asfaltul crăpat. Gazele explodează și țâșnesc într-o aureolă, împrăștiind trâmbe de foc asupra străzilor care se curbează și se saltă de parcă toată planeta Marte s-ar înălța pentru a da naștere unui leviatan din vechime. Și apoi, când solul și orașul nu se pot întinde mai mult, un excavator se năpustește afară în aerul rece al iernii – o mână de titan din metal, cu degete topite care scot aburi, apucă și dispar când excavatorul se cufundă înapoi în solul lui Marte, trăgând odată cu el o jumătate de cvartal.

Cădem prea rapid.

Am sărit prea devreme.

Solul e tot mai aproape.

Apoi aerul e sfâșiat de o bubuitură sonică.

Încă una. Și încă una, până ce un întreg cor răsună din întunecimile tunelului săpat de excavator, pe măsură ce iese la iveală o mică armată. Două, douăzeci, cincizeci de siluete cu cizme gravitaționale țipă ceva către noi din adâncurile tunelului. În stânga mea, în dreapta mea. Plini de sânge, trăgând cu arme electromagnetice spre înălțimile din care ne-am prăbușit. Mi se face părul măciucă și simt miros de ozon. Muniția supra-încălzită pulsează albastru din cauza fricțiunii, spulberând moleculele de aer. Minitunurile de umăr scuipă moarte.

Printre Fiii lui Ares, un bărbat cu armură stacojie purtând coiful cu țepi al tatălui său se repede și o prinde pe Victra în brațe cu câteva clipe înainte ca ea să se lovească de plafonul unui zgârie-nor. Din difuzoarele coifului său răsună un urlet de lup. E însuși Ares. Cel mai bun prieten al meu din toate lumile posibile nu m-a uitat. A venit cu legiunea lui de distrugători ai imperiului, de teroriști și renegați: Urlătorii. Doisprezece bărbați și femei înveșmântați în metal, cu pelerine negre din blană de lup pe umeri zboară în spatele lui. Cel mai solid dintre ei are o armură de un alb imaculat cu amprente albastre pe piept și pe mâini. Pelerina lui neagră e pătată chiar pe mijloc cu o dungă roșie. Pentru o clipă cred că e Pax reîntors din morți pentru

mine. Dar când ne prinde în brațe pe mine și pe Holiday îi văd glifa trasată cu vopsea albastră. Glifa specifică sudului planetei Marte. Este Ragnar Volarus, prinț al Piscurilor Valkiriene. O aruncă pe Holiday unui alt Urlător, iar pe mine mă împinge în spatele lui, astfel încât să-l prind cu brațele de gât și să mă țin cu degetele de niturile armurii sale. Se avântă apoi spre tunel prin orașul fumegând din vale, strigându-mi:

— **Ține-te bine, frățioare!**

Și se cufundă în adâncimi. Sevro în stânga, ținând-o bine pe Victra, Urlătorii peste tot în jur, cizmele gravitaționale vâjâind în vreme ce plonjăm în gura întunecată a tunelului. Inamicul ne urmărește. Zgomotele sunt îngrozitoare. Mugetul vântului. Scrâșnetul stâncilor lovite de gloanțele puștilor electromagnetice, șuierul armelor. Maxilarul mi se izbește de umărul acoperit de metal al lui Ragnar. Cizmele lui gravitaționale vibrează la turație maximă. Șuruburile armurii îmi intră în coaste. Bateria armurii fixată deasupra mijlocului mi se izbește de vintre când străbatem tunelul cotind și sărind în beznă. Călăresc un rechin din metal în adâncimile tot mai mari ale unei mări furioase. Îmi pocnesc urechile. Vântul șuieră. O pietricică mă izbește în frunte. Sângele îmi șiroiește pe față, înțepându-mi ochii. Singura lumină vine de la cizme și dinspre arme.

Pielea de pe umărul drept mă arde de durere. Armele urmăritorilor noștri mă ratează cu doar câțiva centimetri. Și totuși, pielea îmi bolborosește și-mi fumegă, iar mâneca salopetei ia foc. Vântul stinge flacăra. Dar un alt impuls electromagnetic trece iar pe deasupra și lovește cizmele gravitaționale ale omului din fața mea, topindu-i picioarele într-o grămadă de metal. Bărbatul se rotește în aer și se izbește de tavan. Coiful îi alunecă din cap și vine rostogolindu-se direct spre mine.

•

O lumină roșie îmi pulsează prin pleoape. Aerul e plin de fum. Miroase a carne. Mă ustură în gât. Țesut adipos carbonizat și crocant. Pieptul arzând de durere. O mlaștină de țipete și urlete și chemări ale mamelor. Și încă ceva. Sunetul bondarilor în urechi. Niște oameni deasupra mea. Îi văd prin lumina roșie când deschid ochii. Urlă ceva la mine. Îmi pun o mască pe față. O pelerină umedă din blană de lup atârnă de un umăr metalic și

mă gâdilă pe gât. Alte mâini le ating pe-ale mele. Lumea vibrează, se-nclină.

Tribord! Tribord! țipă cineva de parcă am fi sub apă.

În jurul meu e plin de oameni pe moarte. Rămășițe arse și scofâlcite de armuri. Alți oameni, mai mici de statură, deasupra lor, aplecați ca niște vulturi, cu ferăstraie sclipindu-le în mâini, încearcă să le taie armurile, să-i elibereze pe muribunzi, astfel încât să nu ardă înăuntru. Dar armurile topite îi strâng și mai puternic. Cineva îmi atinge mâna. Un băiat care zace lângă mine. Cu ochii măriți de spaimă. Armura înnegrită. Pielea obrajilor îi e tânără și fină sub stratul de sânge și mizerie. Încă n-a apucat să facă riduri în jurul gurii din cauza zâmbetelor. Respiră greu, șuierător. Îmi murmură numele.

Și moare.

8. Acasă

Sunt singur, departe de toate grozăviile, și stau curat și lipsit de greutate pe un drum care miroase a mușchi și-a pământ. Ating pământul cu picioarele, dar nu-l simt sub mine. Pe ambele părți ale drumului se întind ierburile mlaștinilor bătute de vânt. Pe cer pâlpâie în depărtare lumina fulgerelor. Pipăi cu mâinile lipsite de Sigilii zidul de piatră ce șerpuiește de-a dreapta și de-a stânga. Când am început să merg? Undeva în depărtare se ridică un fuior de fum. Urmez drumul, dar simt că n-am de ales. O voce mă strigă de dincolo de dealuri.

Mormânt, oh, cameră de nuntă,
Pustiită casă ce o duc oriunde-ajung
Alor mei, cei mulți rămași acolo,
Pe care Persefona i-a luat la ea.
Și ultimul, chiar eu, mai blestemat decât oricare,
O să cobor ’nainte să-mi găsesc sfârșitul.
Ajuns acolo însă sper să aflu
Că-i vin ca drag prieten bunului meu tată,
Și ție, mamă, fratelui la fel.
Toți trei mă știți aducător de moarte,
Acum când trupurile vi le spăl…

E vocea unchiului meu. Sunt în Vale? Merg pe drumul dinaintea morții? Nu se poate. În Vale nu mai e nicio durere, dar pe mine mă doare tot corpul. Simt înțepături în picioare. Și totuși aud glasuri înaintea mea, chemându-mă prin ceață. Bărbatul care m-a învățat să dansez după ce tatăl meu a murit, cel care a avut grijă de mine și m-a trimis la Ares. Care a murit la rândul lui într-un puț de mină și se odihnește acum în Vale.

Credeam că Eo mă va întâmpina. Sau tata. Nu Narol.

— Citește-i mai departe, șoptește o altă voce. Doctorul Virany spune că ne poate auzi. Trebuie doar să-și găsească drumul înapoi.

Chiar și în timp ce merg, simt un pat sub mine. Aerul care-mi ajunge în plămâni e rece și proaspăt. Cearșafurile sunt moi și curate. Mușchii picioarelor îmi zvâcnesc. Simt de parcă m-ar înțepa niște albine. Și cu fiecare înțepătură lumea de vis pălește și alunec înapoi în trupul meu.

— Dacă tot îi citim porumbelului, măcar să fie ceva de-al Roșiilor. Nu rahatul ăsta pretențios al Violeților.

— Dancer zice că e una dintre preferatele lui.

Deschid ochii. Mă aflu pe un pat. Cearșafuri albe, o perfuzie în braț. Pe sub cearșafuri, pipăi nodulii de mărimea unor furnici ce mi-au fost implantați în picioare pentru a face curentul electric să-mi circule prin mușchi astfel încât să nu mi se atrofieze. Camera e o peșteră de fapt. E luminată de tot felul de aparate, mașinării și un terariu.

Și totuși, pe unchiul Narol l-am auzit în vis. Dar nu e în Vale. E în viață. Stă lângă patul meu, răsfoind cu ochii mijiți una dintre cărțile vechi ale lui Mickey. E cărunt și slab, chiar și pentru un Roșu. Mâinile lui pline de bătături încearcă să fie blânde cu paginile delicate de hârtie. A chelit și are niște arsuri solare serioase pe brațe și pe ceafă. Tot mai arată de parcă ar fi fost însăilat din mai multe bucăți de piele veche și crăpată. Ar trebui să aibă patruzeci și unu de ani acum. Arată mai în vârstă. Mai nemilos. Are un aer periculos, arătându-și colții prin arma pe care o ține în toc. Pe haina militară neagră pe care o poartă are brodată o lamă curbată, chiar deasupra emblemei Societății cusute invers. Roșul în vârf. Auriul la bază.

A fost la război.

Lângă el stă mama. O femeie fragilă, cu spatele gârbovit de la atacul cerebral pe care l-a suferit. De câte ori nu mi l-am imaginat pe Șacal în fața ei, cu o pereche de clești în mână? A fost în siguranță în tot acest timp. Degetele ei încovoiate mânuiesc acul și ața cârpind niște șosete vechi. Nu se mai mișcă la fel ca odinioară. Vârsta și boala au încetinit-o. Sufletul însă nu-i este asemenea trupului frânt. În sinea ei e la fel de dreapta ca orice auriu, la fel de vajnică ca orice Obsidian.

Când o privesc cum stă așa, respirând liniștită, concentrată asupra lucrului, îmi doresc să o protejez mai mult decât orice altceva pe lume. Îmi doresc să o pot vindeca. Să-i dăruiesc tot ce n-a avut vreodată. O iubesc atât de mult. Nu știu ce să spun. Ce să fac să-i demonstrez cât de mult o iubesc.

— Mamă..., șoptesc.

Ridică amândoi privirea. Narol încremenește pe scaun. Mama își pune mâna peste a lui și se ridică încet ca să vină la căpătâiul meu. Pășește ușor, prudentă.

— Copilul meu!

Stă în picioare lângă mine, copleșindu-mă cu dragostea pe care i-o citesc în priviri. Palma mea e mai mare decât capul ei, dar îi ating cu blândețe fața ca pentru a mă convinge că e aievea. Îmi trec degetele peste ridurile de la colțul ochilor și până la părul cărunt de pe tâmple. Când eram mic, mi-era mai drag de tata decât de ea. Ea mă lovea uneori. Plângea uneori singură și zicea că nu se întâmplase nimic. Iar acum tot ce-mi doresc este s-o aud cântând încetișor în timp ce gătește. Tot ce-mi doresc sunt nopțile acelea tihnite când era liniște și eram copil.

Îmi doresc acele vremuri înapoi.

— Îmi pare rău... reușesc să spun. Îmi pare așa de rău...

Mă sărută pe frunte și-și lipește capul de al meu. Miroase a rugină, sudoare și ulei. Ca acasă. Îmi spune că sunt fiul ei. Nu am pentru ce să-mi cer iertare. Sunt în siguranță. Sunt iubit. Toată familia e aici. Kieran, Leanna, copiii lor. Așteaptă să mă vadă. Plâng încet fără să mă pot opri, împărtășindu-i toată durerea pe care am acumulat-o în singurătate. Lacrimile sunt un limbaj mai profund decât ce-ar putea rosti buzele mele. Când mă sărută iarăși pe cap și se dă de-o parte, sunt deja epuizat. Unchiul Narol vine lângă ea și-mi pune o mână pe braț.

— Narol...

— Salutare, afurisit mic ce ești, zice el apăsat. Încă mai ești fiul tatălui tău, da?

— Am crezut c-ai murit, îi spun.

— Neah. Moartea a mușcat o bucată din mine. Apoi mi-a scuipat înapoi fundul dat dracului. A zis că mai am de omorât pe unul, pe altul și să-mi salvez niște neamuri cât se poate de sălbatice.

Îmi zâmbește. Vechea lui cicatrice e încadrată acum de alte două.

— Așteptam să te trezești, spune mama. Au trecut două zile de când te-au adus cu naveta.

Încă mai simt în gât fumul emanat de carnea arsă.

— Unde suntem?

— Tinos. Orașul lui Ares.

— Tinos…, șoptesc și mă ridic în grabă. Sevro… Ragnar…

— Sunt în viață, mormăie Narol împingându-mă înapoi în pat. Nu-ți smulge tuburile și stimulenții. Dr. Virany a pierdut ore-n șir până a reușit să te coasă la loc după evadarea aia sângeroasă. Călăreții Oaselor ar fi trebuit să fie în raza de acțiune a impulsului electromagnetic. N-au fost. Ne-au făcut bucăți în tuneluri. Doar datorită lui Ragnar mai ești în viață.

— Ai fost și tu acolo?

— Cine crezi că a condus echipa de excavare care și-a făcut apariția în Attica? Sângele din Lykos, Lambda și Omicron.

— Și Victra?

— Ușurel, băiete.

Îmi apasă pieptul cu mâna ca să mă împiedice să mă ridic iar.

— E cu doctorul. La fel și Cenușia. Sunt în viață. Le peticește bine.

— Trebuie să mă verificați, Narol. Spune-le doctorilor să mă verifice, nu cumva să am dispozitive de urmărire a radiațiilor. Sau implanturi. Poate m-au lăsat intenționat să plec, să găsească Tinosul… Trebuie să vorbesc cu Sevro.

— Hei! Am spus ușurel, zice Narol cu asprime. Te-am verificat. Aveai două implanturi. Dar ambele au fost prăjite de impulsul electromagnetic. N-ai fost detectat. Și Ares nu-i aici. Încă e pe teren cu Urlătorii. A venit doar să aducă răniții și să înfulece ceva potol.

Erau mai bine de zece oameni cu pelerine de lup. Deci a făcut recrutări. Scaiete ne-a trădat, dar Vixus i-a menționat pe Pietricică și pe Clovn. Mă-ntreb dacă Nasolu’ e cu ei.

— Ares e mereu în mișcare, spune mama.

— Sunt multe de făcut. Și numai un Ares, zice Narol, oarecum defensiv. Încă mai caută supraviețuitori. O să se-ntoarcă în curând. Până dimineață, dacă au noroc.

Mama îi aruncă o privire aspră și Narol tace din gură.

Mă las pe spate în pat, copleșit de discuția cu ei. De faptul că i-am văzut. Abia pot formula o propoziție. Sunt atâtea de spus. Mă năpădesc atâtea emoții cu care nu m-am mai confruntat. Tot ce pot face e să stau aici, respirând greu. Dragostea mamei mele umple încăperea, dar eu încă mai simt întunericul pândind dincolo de clipa asta. Apăsând această familie pe care credeam că am pierdut-o și pe care acum mă tem că nu o voi putea proteja. Dușmanii mei sunt prea puternici. Prea mulți. Iar eu sunt prea slab. Clatin din cap și-mi trec degetul mare peste mâna ei.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

— Și iată-te aici.

Cumva, pare foarte rece când spune asta. E tipic pentru mama să fie cea ai cărei ochi rămân uscați în timp ce amândoi bărbații din cameră abia dacă mai pot să îngaime ceva. M-am întrebat întotdeauna cum am supraviețuit la Institut. Sunt al dracului de sigur că n-a fost datorită tatălui meu. El era un om de treabă. Mama e coloana mea vertebrală. Fierul. Și îi strâng mâna într-a mea de parcă un asemenea gest simplu ar putea să-i transmită toate astea.

Se aude o bătaie ușoară în ușă. Dancer își vâră capul înăuntru. Diavolesc de arătos ca întotdeauna, e unul dintre puținii Roșii în viață care arată bine la bătrânețe. Aud cum își târâie piciorul după el când pășește. Mama și unchiul înclină din cap spre el, salutându-l cu politețe. Narol se dă într-o parte respectuos ca să-i facă loc lângă patul meu, dar mama rămâne pe loc.

— Sondorul ăsta al Iadului încă nu-i terminat, după câte se pare, zice Dancer și-mi strânge mâna. Dar ne-ai cam băgat în speriați.

— Mă bucur al dracului de tare să te văd, Dancer.

— Și eu pe tine, băiete. Și eu.

— Mulțumesc. Pentru c-ai avut grijă de ei, spun făcând semn din cap spre mama și unchiul Narol. Pentru că l-ai ajutat pe Sevro…

— La asta sunt bune familiile, îmi răspunde el. Cum te simți?

— Mă doare pieptul. Și tot restul corpului.

Dancer râde ușor.

— E normal. Virany zice că drogul pe care ți l-a injectat Nakamura aproape te-a omorât. Ai suferit un atac de cord.

— Dancer, cum a aflat Șacalul? M-am întrebat în fiecare zi. Am despicat firul în patru. Ce indicii i-am dat? M-am dat singur de gol?

— Nu tu, zice Dancer. Harmony.

— Harmony…, șoptesc. N-ar fi făcut-o… Îi urăște pe Aurii.

Dar chiar în clipa în care rostesc asta, îmi dau seama cât de nesăbuită e ura ei. Ce dorință de răzbunare trebuie să fi resimțit când n-am detonat bomba pe care mi-a dat-o ca s-o ucid pe Suverană și pe toți ceilalți pe Luna.

— Harmony crede că am trădat cauza rebeliunii, îmi spune Dancer. Că am făcut prea multe compromisuri. Așa că i-a spus Șacalului cine ești.

— Știa când m-am dus la el în birou. Când i-am oferit darul…

Dancer încuviințează obosit.

— Prezența ta i-a confirmat zisele. Așa că Șacalul ne-a lăsat să-i salvăm pe ea și pe ceilalți. Am adus-o înapoi la bază și, cu o oră înainte să apară brigada lui de ucigași, Harmony a dispărut.

— Fitchner a murit din cauza ei. El e cel care i-a oferit un scop… Înțeleg cum a putut să mă trădeze pe mine, dar pe el? Pe Ares?

— A aflat că era Auriu. Apoi l-a trădat. Probabil că i-a dat Șacalului coordonatele bazei.

Ares era eroul ei. Zeul ei. După ce i-au murit copiii în mină, el i-a oferit un motiv să trăiască, un motiv să lupte. Și-apoi a descoperit că el era dușmanul și a făcut să fie ucis. Mă simt zdrobit când mă gândesc că ăsta e motivul pentru care a murit Fitchner.

Dancer mă cercetează tăcut. E clar că nu sunt așa cum se aștepta să fiu. Mama și Narol îl privesc aproape cu aceeași atenție cu care mă privește el pe mine, gândind același lucru.

— Știu că nu mai sunt cel ce-am fost, șoptesc.

— Nu, băiete. Ai trecut prin iad. Nu-i vorba de asta.

— Atunci ce e?
Are un schimb de priviri cu mama.
— Ești sigură?
— Trebuie să știe. Spune-i, zice ea, iar Narol încuviințează și el.
Dancer continuă să ezite. Se uită în jur după un scaun. Narol se grăbește să-i aducă unul și i-l așază lângă pat. Dancer îi mulțumește cu un semn din cap, apoi se apleacă spre mine, împreunându-și degetele.
— Darrow, timp de prea multă vreme ți s-au ascuns anumite lucruri. Așa că de-acum înainte vreau să fiu foarte sincer cu tine. Până acum cinci zile, credeam c-ai murit.
— Am fost destul de-aproape.
— Nu. Nu, vreau să spun că am încetat să te mai căutăm acum nouă luni.
Mama mă strânge mai tare de mână.
— La trei luni după ce ai fost capturat, Auriii au transmis la CH execuția ta publică pentru trădare. Au târât un tânăr care arăta exact ca tine pe treptele citadelei din Agea și au dat citire tuturor capetelor de acuzație. Pretinzând că erai un Auriu. Am încercat să te eliberăm. Dar a fost o capcană. Am pierdut sute de oameni.
Ochii lui Dancer zăbovesc asupra buzelor mele, asupra părului meu.
— Avea ochii tăi, cicatricele tale, nenorocita ta de față. Și am fost nevoiți să privim cum Șacalul îți taie capul și-ți distruge obeliscul de pe Câmpul lui Marte.
Mă uit la el fix fără să înțeleg pe deplin tot ce-mi spune.
— Te-am plâns, copile, îmi spune mama, cu glas pierit. Tot clanul, tot orașul. Chiar eu am cântat Bocetul de înmormântare și ți-am îngropat cizmele în tunelurile adânci de dincolo de Tinos.
Narol își încrucișează brațele, încercând să se apere de amintire.
— Arăta exact ca tine. Avea același mers. Același chip. Am crezut că te-am văzut pe tine murind.
— Cel mai probabil a fost o mască-piele sau au transformat artizanal pe cineva, ori au folosit efecte speciale, explică Dancer. Nu mai contează acum. Șacalul te-a ucis ca pe un Aureolat. Nu ca pe un Roșu. Ar fi fost o prostie din partea lor să-

ți dezvăluie identitatea. Ne-ar fi oferit un avantaj. Așa că ai murit ca un Auriu care a crezut că poate fi rege. Un avertisment.

Șacalul mi-a promis că le va face rău tuturor celor pe care-i iubesc. Și acum văd cât de profund a reușit să lovească. Atitudinea de fațadă a mamei s-a frânt. Toată durerea pe care a acumulat-o i se citește în ochi când se uită la mine. Sentimentul de vinovăție îi deformează trăsăturile.

— Te-am abandonat, îmi spune încet și glasul i se frânge. Te-am abandonat.

— Nu e vina ta, îi spun. N-aveai de unde să știi.

— Sevro a știut.

— N-a încetat niciodată să te caute, explică Dancer. Am crezut c-a luat-o razna. A zis că nu ești mort. Că simțea asta. C-ar fi știut dacă mureai. I-am cerut chiar și să renunțe la coif în favoarea altcuiva. Era prea nesăbuit în acțiunile de căutare.

— Dar nemernicul te-a găsit, zice Narol.

— Așa-i, confirmă Dancer. Te-a găsit. M-am înșelat. Ar fi trebuit să cred în tine. Să cred în el.

— Cum m-ați găsit?

— Theodora a pus la cale o operațiune.

— E și ea aici?

— Lucrează pentru noi ca spioană. Femeia are multe conexiuni. Câtorva dintre informatoarele ei dintr-un club le-a ajuns la urechi că doi Cavaleri Olimpici urmau să ia un colet de pe Attica și să-l ducă Suveranei pe Luna. Sevro a bănuit că tu erai coletul și a investit o parte uriașă din resursele noastre pentru acest atac, a topit două dintre cele mai de preț bunuri…

În timp ce Dancer vorbește, mă uit la mama care privește fix, lipsită de orice expresie, un bec ce pâcâie în tavan. Cum resimte ea toate astea? Cum e pentru o mamă să-și vadă fiul înfrânt de alți oameni? Să-i vadă durerea înscrisă în cicatricele ce-i brăzdează pielea, în tăceri, în privirile pierdute. Câte mame nu s-au rugat să-și vadă fiii și fiicele întorși din război, doar ca să-și dea seama apoi că ei încă aparțin războiului, că lumea i-a otrăvit și că nu vor mai fi niciodată ca-nainte?

Vreme de nouă luni, mama m-a plâns. Acum e copleșită de vinovăție pentru că renunțase și de disperare auzind că războiul mă înghite din nou, știind că nu poate face nimic să împiedice asta. În ultimii ani am călcat peste atât de mulți oameni ca să

obțin ceea ce credeam că vreau. Dacă asta e ultima mea șansă la viață, vreau să fac ceea ce e corect. Trebuie.

— Dar acum adevărata problemă nu e cea materială... avem nevoie de oameni...

— Dancer... oprește-te, îi spun.

— Să mă opresc?

Se încruntă nedumerit, aruncându-i o privire lui Narol.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Dar vorbim mâine dimineață despre asta.

— Mâine dimineață? Darrow, lumea se schimbă chiar în clipa asta. Am pierdut controlul asupra celorlalte facțiuni ale Roșiilor. Fiii nu vor mai rezista până la sfârșitul anului. Trebuie să te pun la curent. Avem nevoie de tine...

— Dancer, sunt în viață, îi spun, gândindu-mă la toate întrebările pe care vreau să i le pun: despre război, despre prietenii mei, cum am fost salvat, despre Mustang – dar toate astea pot aștepta. Îți dai seama cât de norocos sunt? Pentru că vă pot vedea pe toți iarăși în lumea asta? Nu mi-am văzut fratele și sora de șase ani. Așa că o să mă pui mâine la curent. Mâine războiul mă poate avea din nou. Dar în seara asta aparțin familiei mele.

•

Îi aud pe copii încă dinainte să ajungem la ușă și mă simt ca un oaspete în visul altcuiva. Locul meu nu e într-o lume a copiilor. Însă n-am niciun cuvânt de spus în privința asta în vreme ce mama îmi împinge scaunul cu rotile într-un dormitor înghesuit, ticsit cu paturi suprapuse de metal, plin de copii și miros de șampon și zgomot. Cinci copilași de-același sânge cu mine, abia ieșiți de la duș, după cum le arată părul și săndăluțele de pe podea, se hârjonesc într-unul dintre paturi – doi mai mari, de vreo nouă ani, aliați împotriva a doi de șase ani și a unui îngeraș de fetiță care-l tot lovește cu capul în picior pe cel mai solid dintre băieței. El nici măcar n-a observat-o încă. Pe cel de-al șaselea copil din cameră mi-l amintesc de când am vizitat-o pe mama în Lykos. Fetița care nu putea să doarmă. Fiica lui Kieran. Stă într-un alt pat și-i privește pe ceilalți copii pe deasupra unei cărți groase de fabule pe care-o ține în brațe. Ea mă observă prima.

— Tati! strigă fetița făcând ochii mari. Tati...

Kieran, care juca zaruri cu Leanna, sare în sus când mă vede și se repede spre mine. Leanna îl urmează ceva mai încet.

— Darrow, zice el venind iute și oprindu-se în fața scaunului cu rotile.

Poartă barbă acum. Încă n-a împlinit treizeci de ani. Nu mai stă cu umerii lăsați ca pe vremuri. Ochii lui radiază o bunătate despre care credeam cândva că-l face să arate cam prostuț, dar care acum mi se pare un semn de curaj, își vine în fire și-și cheamă copiii în față.

— Reagan, Iro, copii! Veniți să-l cunoașteți pe fratele meu mai mic. Veniți să vă cunoașteți unchiul.

Copiii se aliniază stingheriți de-o parte și de alta a lui. Din celălalt capăt al camerei răsună râsul unui bebeluș și o tânără mamă se ridică de la locul ei, unde-și alăpta pruncul.

— Eo? șoptesc.

Femeia e o himeră a trecutului. Micuță, cu fața în formă de inimă. Părul ciufulit și-ncurcat. Dintr-acela care-n zilele umede se-ncurcă și mai tare, ca al lui Eo. Dar nu e Eo. Are ochii mai mici și nasul mai ascuțit. E mai multă delicatețe în ea decât foc. Și e o femeie, nu o fată, cum era soția mea. Are douăzeci de ani acum, după socoteala mea.

Se uită cu toții ciudat la mine.

Întrebându-se dacă nu cumva sunt nebun.

În afară de Dio, sora lui Eo, a cărei față e luminată de un zâmbet.

— Îmi pare rău, Dio, spun repede. Arăți… exact ca ea.

Dio nu lasă ca momentul să devină prea stânjenitor și nu-mi dă voie să-mi cer scuze. Îmi zice că e cel mai frumos lucru pe care-l puteam spune.

— Și ea cine e? o întreb despre bebelușul pe care-l ține în brațe.

E o fetiță cu un păr caraghios. Roșcat-ruginiu și prins cu o panglică care-l face să stea ridicat în vârful capului ca o antenuță. Mă privește încântată cu ochii ei de un roșu închis.

— Micuța asta? zice Dio apropiindu-se de scaunul meu. Oh, abia așteptam s-o cunoști încă de când ne-a zis Deanna că ești în viață.

Se uită cu dragoste la fratele meu. Simt un fior de gelozie.

— E primul nostru copil. Vrei s-o ții puțin în brațe?

— S-o țin? Nu… eu…

Fetița își întinde mânuțele dolofane spre mine, iar Dio mi-o pune în brațe înainte s-apuc să dau înapoi. Micuța se agață de puloverul meu, mormăind în timp ce se-ntoarce și se răsucește până-și găsește locul pe piciorul meu. Bate din palme și râde. Fără să știe nimic despre ceea ce sunt eu. De ce mâinile mele sunt atât de temătoare. Încântată să le vadă atât de mari și acoperite de Sigilii Aurii, îmi înhață degetul mare și încearcă să mi-l molfăie cu gingiile.

Lumea ei e complet străină de ororile pe care eu le cunosc atât de bine. Tot ce vede acest copil este dragoste. Îi simt atingerea pielii fine. Ea e făcută din nori, iar eu din piatră. Are ochii mari și strălucitori ai mamei sale. Atitudinea și buzele subțiri ale lui Kieran. Într-o altă viață, ar fi putut fi copilul meu și-al lui Eo. Soția mea ar fi râs la gândul că până la urmă vor rămâne împreună fratele meu și sora ei, în loc de noi doi. Noi am fost o mică furtună ce nu era menită să dureze. Dar poate că ce e între Dio și Kieran va dăinui.

•

Mult timp după ce intensitatea luminilor a fost scăzută în tot complexul pentru a da generatoarelor o pauză, stau împreună cu unchiul și fratele meu la o masă din fundul dormitorului, ascultându-l pe Kieran cum îmi povestește despre noile lui îndatoriri. Învață de la Portocalii cum să repare distrugătoare-de-aripi și navete. Dio s-a dus de mult la culcare, dar a lăsat bebelușul cu mine. Fetița doarme acum în brațele mele, răsucindu-se din când în când, purtată de vise.

— Nu-i chiar așa rău aici, zice Kieran. Mai bine decât în mină. Avem mâncare. Avem dușuri. Gata cu jeturile de apă. Se pare că deasupra noastră e un lac. Dată dracului chestia asta cu dușurile. Copiilor le place la nebunie.

Aruncă o privire spre copilași. Dorm câte doi într-un pat, întorcându-se încetișor de pe-o parte pe alta în somn.

— E rău că nu știi ce-o să urmeze pentru ei. O s-ajungă în mină? O să lucreze în pânzărie? Dintotdeauna am crezut c-așa o să fie. Credeam că o să le transmit ceva, o misiune, un meșteșug. Înțelegi ce spun?

Încuviințez din cap.

— Cred că-mi doream ca fiii mei să devină Sondori ai Iadului. Ca tine. Ca tata. Dar..., zice Kieran și ridică din umeri.

— Acum c-ai deschis ochii, știi că asta nu-nseamnă nimic, zice unchiul Narol. E o viață pustie când știi că-și bat alții joc de tine.

— Așa-i, răspunde Kieran. Mori până apuci să faci treizeci de ani ca să trăiască ăia o sută. Nu-i corect, să mă ia dracu'. Eu vreau doar să aibă copiii mei parte de ceva mai bun, frățioare.

Mă privește cu gravitate și-mi amintesc cum m-a întrebat mama ce urmează după revoluție. Ce fel de lume făurim? Asta m-a întrebat și Mustang. O chestiune la care Eo nu s-a gândit niciodată.

— Trebuie să aibă parte de mai mult de-atât. Îl iubesc pe Ares la fel ca toată lumea. Îi datorez viața. Viețile copiilor mei. Dar…

Kieran clatină din cap, vrând să spună mai multe, însă îl înfrânează greutatea privirii ațintită de Narol asupra lui.

— Continuă, îl îndemn.

— Nu știu dacă el știe ce-o să fie mai departe. De-asta mă bucur că te-ai întors, frățioare. Știu că tu ai un plan. Știu că tu ne poți salva.

O spune cu atâta convingere, cu atâta încredere.

— Sigur că am un plan, răspund, pentru că asta are nevoie să audă.

Dar în timp ce fratele meu își reumple bucuros cana, unchiul îmi surprinde privirea și-și dă seama de minciună, și simțim amândoi întunericul ce ne împresoară.

9. Orașul lui Ares

E dimineața devreme, îmi beau cafeaua și mănânc un bol cu cereale pe care mi le-a adus mama de la stația de aprovizionare. Încă nu sunt pregătit să dau ochii cu mai mulți oameni. Kieran și Leanna au plecat deja la treabă, așa că stau cu Dio și mama în timp ce copiii se-mbracă să plece la școală. E un semn bun. Știi că oamenii au renunțat de tot atunci când nu se mai ocupă de educația copiilor. Îmi termin cafeaua. Mama îmi mai toarnă puțin.

— Ai luat un ibric plin? o întreb.

— A insistat bucătarul. Voia să-mi dea două.

— E aproape ca cea adevărată, spun eu sorbind din ceașcă.

— E adevărată, zice Dio. Avem un om care ne trimite mărfuri de contrabandă. Cafeaua cred că e de pe Pământ. Jamaca, mi se pare.

Nu o corectez.

— Hei! strigă o voce de pe hol și mama tresare. Secerătorule! Secerătorule! Ieși afară la joacă?

Se aude o bufnitură și sunetul apăsat al unor cizme grele.

— **Ai grijă, Deanna ne-a zis să batem la ușă**, se aude un glas tunător.

— Ce enervant ești. Bine.

Urmează o bătaie politicoasă la ușă.

— Lume, lume! E unchiul Sevro și Uriașul Moderat de Prietenos.

Mama se-ntoarce spre una dintre nepoatele mele încântate nevoie mare.

— Ella, ești drăguță?

Ella țâșnește și se grăbește să-i deschidă ușa lui Sevro. El dă buzna înăuntru, ridicând-o în brațe. Fetița chiuie de bucurie. Sevro e îmbrăcat în costumul negru care reduce transpirația purtat de soldați pe sub armurile electromagnetice. La subraț i se văd urme de sudoare. Când mă vede, ochii îi joacă în cap de bucurie și o aruncă pe Ella pe un pat, ca să se repeadă la mine cu brațele întinse. Un râs bizar îi zguduie pieptul, iar fața grosolan cioplită se luminează de un zâmbet strâmb. Părul tuns cu creastă e murdar, ud de transpirație.

— Sevro, încet! îl avertizează mama.

— Secerătorule!

Se izbește de mine, îmi răsucește căruciorul făcând să-mi clănțăne dinții, și-aproape că mă ridică din scaun, mai puternic decât era înainte, mirosind a tutun, a combustibil de navă și-a sudoare. Mă îmbrățișează pe jumătate plângând, pe jumătate râzând, ca un câine scos din minți de bucurie.

— Știam eu că ești în viață. Să fiu al dracului, știam eu! Nu m-au păcălit pe mine curvele alea Pixie.

Se trage într-o parte și se uită la mine cu un rânjet larg.

— Nenorocitul dracului ce ești!

— Ai grijă cum vorbești, îl ceartă mama.

Tresar.

— Coastele mele!

— Rahat, scuză-mă, frate.

Îmi dă drumul înapoi în scaun și îngenunchează ca să ne putem privi față în față.

— Am mai spus-o o dată. Acum o spun a doua oară. Dacă există două lucruri pe lumea asta care nu pot fi distruse, unul e ciuperca mea de la coaie, iar celălalt e Secerătorul de pe rahatul de Marte. Haha!

— Sevro!

— Scuze, Deanna. Scuze.

Mă îndepărtez puțin de el.

— Sevro! Miroși… groaznic.

— N-am mai făcut un duș de cinci zile, se laudă el ducându-și mâinile la vintre. E ciorbă de Sevro aici, băiețaș.

Își pune mâinile în șolduri.

— Știi, arăți… hmm.

Aruncă o privire spre mama și-și domolește limbajul.

— Al dracului de rău.

În încăpere se lasă întunericul când un bărbat intră și blochează lumina becului de lângă ușă. Copiii năvălesc bucuroși înconjurându-l pe Ragnar, astfel că uriașul abia se poate mișca.

— **Salutare, Secerătorule**, spune el acoperindu-le chiotele.

Îl întâmpin cu un zâmbet. Chipul lui e la fel de impasibil ca de obicei. Tatuat și palid, bătătorit de vânturile din căminul lui arctic, ca pielea unui rinocer. Barba lui albă e împletită în patru șuvițe, iar părul de pe cap și l-a ras, lăsându-și doar o coadă albă împletită cu panglici roșii. Copiii îl întreabă dacă le-a adus cadouri.

— Sevro, zic eu aplecându-mă în față. Ochii tăi…

Sevro vine mai aproape de mine.

— Îți plac?

Înfundați în fața ascuțită, ochii lui Sevro nu mai au nuanța lor obișnuită de Auriu prăfuit, ci sunt la fel de roșii ca solul lui Marte. Trage de pleoape ca să-i văd mai bine. Nu are lentile de contact. Iar cel drept nu mai este bionic.

— Dați dracului. Ai fost la un Artizan?

— La cel mai bun din branșă. Îți plac?

— Sunt al dracului de nemaipomeniți. Ți se potrivesc mănușă.

— Mă bucur că zici asta. Fiindcă-s ai tăi.

Mă albesc la față.

— Poftim?

— Sunt ai tăi.

— Ai mei?

— Ochii tăi!

— Ochii mei…

— Te-a scăpat în cap Uriașul Prietenos în timpul operațiunii de salvare? Mickey ți-a păstrat ochii criogenați în atelierul lui din Yorkton – un loc care-ți dă fiori, apropo –, i-am găsit când am făcut un raid după provizii pe care să le aducem în Tinos ca să ajutăm rebeliunea. M-am gândit că ție nu-ți mai trebuiau, așa că… L-am întrebat dacă poate să mi-i pună, continuă el ridicând din umeri stânjenit. Știi tu. Ca să vezi și dincolo de moarte. Să fim mai aproape unul de altul. Ceva care să-mi amintească de tine. Nu-i așa de ciudat, nu?

— **Eu i-am zis că-i ciudat**, spune Ragnar, în timp ce una dintre fetițe i se cațără pe-un picior.

— Îți vrei ochii înapoi? întreabă Sevro, brusc îngrijorat. Pot să ți-i dau înapoi.

— Nu! îi spun. Doar că uitasem ce nebun ești.

— Oh! râde el și mă bate pe umăr. Bine. Credeam că ai vreo problemă. Deci e-n regulă dacă-i păstrez?

— Ce-ai găsit al tău să fie, zic eu dând din umeri.

— **Deanna din Lykos, îl putem lua pe fiul tău cu noi pentru a discuta probleme de război?** o întreabă Ragnar pe mama. **Are multe de făcut. Are multe de aflat.**

— Doar dacă-l aduci teafăr înapoi. Luați și niște cafea cu voi. Și du șosetele astea la locul lor, zice mama punându-i lui Ragnar în brațe un teanc de șosete abia cârpite.

— **Precum poruncești**.

— Și cadourile? întreabă unul dintre nepoții mei. Nu ne-ai adus nimic?

— Am ceva pentru voi…, zice Sevro.

— Sevro, nu! strigă într-un glas Dio și mama.

— Ce e? zice el și scoate o pungă. Sunt doar niște dulciuri de data asta.

•

— … și-atunci Ragnar s-a împiedicat de Pietricică și-a căzut din transportor, chicotește Sevro. Ca un tăntălău.

Mănâncă un baton de ciocolată și-mi împinge scaunul cu rotile fără pic de grijă pe coridoarele de piatră. Aleargă tare, apoi sare pe scaun și alunecăm împreună până când ne izbim de zid. Icnesc de durere.

— Așa că Ragnar cade fix în apă. Ditamai bufnitura, omule! Valuri mari cât navele-torță. Așa că mă arunc și eu în apă, gândindu-mă că are nevoie de ajutor, chiar la timp când apare chestia aia uriașă… nu știu cum dracului se numește. Un animal modificat artizanal…

— **Demon**, zice Ragnar, pe care nici nu-l observasem, de undeva din spate. **Un demon de mare din al treilea cerc al Iadului.**

— Sigur.

Sevro ia o curbă cu scaunul cu rotile, izbindu-l de zid destul de tare cât să mă facă să-mi mușc limba și să sperie un grup de piloți, care rămân cu ochii la mine în timp ce alunec mai departe.

— Demonul ăsta de mare – continuă Sevro aruncându-i o privire în spate lui Ragnar – crede probabil că Ragnar e o bucățică numai bună de morfolit, așa că-l înghite fix în clipa în care-ajunge-n apă. Văd asta și râd să mă piș pe mine cu Nasolu', cum ar face oricine, pentru că e al dracului de amuzant, și știi cum îi place lui Nasolu' o glumă bună. Dar apoi bestia se scufundă. Așa că o urmăresc cu transportorul. O urmăresc, trag cu pumnul electromagnetic în afurisitul de – Sevro mai aruncă o privire spre Ragnar – demon de mare, care se avântă pe fundul afurisitei de Mări Termice. Presiunea e tot mai mare. Costumul meu începe să ia apă. Și mă gândesc că nu mai am mult și mor, când deodată Ragnar iese din nenorocitul ăla de animal. Dar ghici pe unde iese? Haide. Ghicește. Ghicește!

— Sevro, a ieșit cumva din rectul demonului de mare? îl întreb.

Sevro râde zgomotos.

— Da! Fix din cur. A țâșnit ca un căcat…

Scaunul meu se oprește brusc. Vocea lui Sevro se-ntrerupe deodată, apoi se-aude o bufnitură și un sunet ca de alunecare. Căruciorul meu pornește iar. Mă uit în spate și-l văd pe Ragnar împingându-l cu o expresie nevinovată. Sevro nu e pe culoarul din spatele nostru. Mă încrunt, întrebându-mă unde o fi, până când apare în grabă de pe un coridor lateral.

— Trolule ce ești! strigă el. Sunt comandantul suprem al teroriștilor! Nu mă mai arunca. M-ai făcut să-mi scap ciocolata!

Sevro se uită pe jos, căutându-și batonul.

— Stai. Unde e? Fir-ar să fie, Ragnar. Unde e batonul meu cu arahide? Știi câți oameni a trebuit să omor ca să pun mâna pe el? Șase! Șase!

Mă uit în sus și-l văd pe Ragnar mestecând liniștit, și poate că mă înșel, dar mi se pare că zâmbește.

— Ragnar, te-ai spălat pe dinți? Arată minunat.

— **Mulțumesc**, zice el cu gura plină de batonul cu arahide și se împăunează atât cât se poate împăuna un om de doi metri jumate. Vrăjitorul mi i-a scos pe cei vechi. **Mă dureau foarte tare. Ăștia sunt noi. Nu sunt frumoși?**

— Mickey, vrăjitorul, ghicesc eu.

— **Adevărat. M-a învățat să și citesc înainte să plece din Tinos**.

Ragnar își susține spusele citind fiecare indicator pe lângă care trecem pe coridor până ajungem în hangar, zece minute mai târziu. Sevro vine din urmă, încă văitându-se că și-a pierdut ciocolata. Hangarul e înghesuit, după standardele Societății, dar are aproape treizeci de metri înălțime și șaizeci lățime. A fost tăiat în stâncă de foreze cu laser. Podeaua e de piatră, înnegrită din pricina motoarelor. Câteva navete rablagite staționează lângă trei distrugătoare-de-aripi noi-nouțe. Câțiva Roșii îndrumați de doi Portocalii fac revizia navelor și se holbează la mine când trec pe lângă ei în scaunul cu rotile. Mă simt ca un intrus aici.

Un grup pestriț de soldați coboară agale dintr-o navetă deteriorată. Câțiva dintre ei mai au încă armurile și pelerinele de lup atârnate pe umeri. Alții și-au dat jos armurile sau sunt chiar dezbrăcați de la brâu în sus.

— Șefu'! strigă Pietricică, care apare sprijinindu-l pe Clovn.

E la fel de plinuță ca întotdeauna și rânjește larg spre mine în timp ce trage de Clovn să se miște mai repede. Clovnul are părul ciufulit ud de transpirație și se sprijină de fata mai scundă decât el. Amândoi au fețele luminoase când mă întâmpină, de parcă aș fi exact cum mă știau ei. Pietricică îl împinge pe Clovn într-o parte ca să mă poată îmbrățișa. La rândul lui, Clovnul îmi oferă o plecăciune ridicolă.

— Urlătorii se prezintă la datorie, Primus, zice el. Scuze pentru tărăboi.

— S-a-mpuțit treaba, explică Pietricică înainte să apuc să zic ceva.

— S-a-mpuțit rău de tot. E ceva diferit la tine, Secerătorule, zice Clovnul punându-și o mână-n șold. Arăți… mai zvelt. Te-ai tuns? Nu-mi zice. E de la barbă… te subțiază teribil.

— Ce drăguț din partea ta să observi. Și să rămâi, având în vedere toate astea.

— Ce, faptul că ne-ai mințit timp de cinci ani?

— Da, îi spun.

— Păi…, zice Clovnul gata să se răstească la mine, dar Pietricică îl întrerupe cu o bătaie pe umăr.

— Sigur că am rămas, Secerătorule, zice ea cu blândețe. Asta e familia noastră…

— Dar avem niște revendicări…, continuă Clovnul fluturând un deget. Dacă dorești serviciile noastre complete. Dar… deocamdată, trebuie să plecăm. Mă tem că am niște șrapnel în fund. Așa că îți cer permisiunea să mă retrag. Haide, Pietricică. La medic.

— Pa, șefu’! zice Pietricică. Mă bucur că n-ai murit.

— Cină comună la opt! strigă Sevro în urma lor. Nu întârziați. Șrapnelul în fund nu e o scuză, Clovnule!

— Da, domnule!

Sevro îmi spune rânjind:

— Afurisiții ăștia nici n-au clipit când le-am zis că ești Ruginiu. Au plecat imediat cu mine și cu Rags să-ți salvăm familia. Totuși, a fost destul de greu să le explic tot. Pe-aici.

Când trecem pe lângă nava din care au ieșit Pietricică și Clovnul, mă uit în susul rampei și văd până-n interior. Doi băieți tineri muncesc acolo, spălând podeaua cu furtunul. Apa de un roșu maroniu curge pe rampă în jos pe podeaua hangarului, scurgându-se nu printr-o țeavă, ci printr-un jgheab îngust de pe marginea hangarului și de-acolo în hău.

— Unii tați le lasă moștenire fiilor nave sau vile. Nenorocitul de Ares mi-a lăsat cuibul ăsta jegos de groază și țărănie.

— Să fiu al dracului, șoptesc când îmi dau seama la ce mă uit de fapt.

Dincolo de hangar e o pădure răsturnată de stalactite. Strălucesc în lumina din subteran. Nu doar datorită apei care picură pe suprafața lor cenușie și alunecoasă, ci și de la luminile docurilor, barăcilor și sistemelor de senzori care reprezintă forța bastionului lui Ares. Nave de provizii zboară de la un doc la altul.

— Suntem într-o stalactită, zic eu râzând uimit.

Însă când privesc la grozăvia de dedesubt, greutatea pe care o simt apăsându-mi umerii se dublează. La o sută de metri sub stalactita noastră se întinde o tabără de refugiați. Cândva a fost un oraș subteran săpat în stâncile planetei Marte. Străzile dintre clădiri sunt atât de adânci, încât arată mai degrabă ca niște canioane în miniatură. Iar orașul se revarsă pe podeaua uriașei peșteri până la stâncile aflate la kilometri depărtare, unde au fost construite alte cămine tip stup. Străzile își schimbă direcția în sus, pe peretele de gresie. Acolo se înalță un alt oraș fără acoperiș. Un oraș al refugiaților. Piele, țesături și păr în dezordine amestecându-se într-o mare bizară de trupuri. Dorm pe acoperișuri. Pe străzi. Pe scările întortocheate. Văd simbolurile din metal ale Gamma, Omicron, Ipsilon. Ale tuturor celor douăsprezece clanuri în care a fost divizat poporul meu.

Sunt stupefiat de ceea ce văd.

— Câți oameni sunt aici?

— Habar n-am. Cel puțin douăzeci de mine. Lykos a fost mică în comparație cu altele aflate mai aproape de depozitele mai serioase de H-3.

— **Patru sute șaizeci și cinci de mii. După ultimele date**, zice Ragnar.

— Doar o jumătate de milion? șoptesc eu.

— Par mult mai mulți, nu?

Încuviințez din cap fără să mai zic nimic.

— De ce sunt aici? întreb apoi.

— A trebuit să le oferim adăpost. Bieții nenorociți vin cu toții din mine pe care le-a epurat Șacalul. A pompat achlys-9 în sistemul de ventilație chiar și numai dacă bănuia prezența vreunui Fiu acolo. Un genocid invizibil.

Mă trece un fior.

— Protocolul de Lichidare. Ultima măsură a Comisiei Controlului Calității pentru minele compromise. Cum țineți secret tot ce-i aici? Dispozitive de bruiaj?

— Da. Și ne aflăm la mai bine de doi kilometri în subteran. Bătrânu’ a modificat hărțile topografice din baza de date a Societății. Auriii cred că aici e un teren stâncos care a fost secătuit de helium-3 în urmă cu mai bine de trei sute de ani. Destul de isteț. Deocamdată merge.

— Și cum îi hrăniți pe toți?

— N-o facem. Adică, încercăm, dar de vreo lună nu mai e picior de șobolan în Tinos. Oamenii stau înghesuiți ca sardelele. Am început să mutăm refugiații în stalactite. Dar bolile au început deja să-i secere. N-au destule medicamente. Și nu pot risca să mi se îmbolnăvească vreunul dintre Fii. Fără ei suntem pierduți. Suntem doar o vacă bolnavă care așteaptă să fie măcelărită.

— **Și s-au răsculat**, spune Ragnar.

— S-au răsculat?

— Da, aproape uitasem de asta. A trebuit să le tăiem rațiile la jumătate. Deja erau destul de mici. Idioților ăstora nerecunoscători nu le-a prea convenit.

— **Mulți și-au pierdut viețile înainte să apuc eu să cobor**.

— Scutul din Tinos, zice Sevro. E mai popular decât mine, asta-i al dracului de sigur. Nu-l învinuiesc pe el pentru rațiile de rahat. Dar eu sunt mai popular decât Dancer, fiindcă eu am un coif șmecher, iar el e cel care se ocupă de detaliile de rahat de care eu nu am timp. Oamenii sunt așa de proști. Dancer muncește pe brânci pentru ei, iar ei îl cred un zgârciob prostovan. Cel puțin Fiii îl iubesc; și unchiul tău.

— Parcă ne-am întors înapoi o mie de ani, spun eu deznădăjduit.

— Cam așa ceva, cu excepția generatoarelor. Pe sub stânci curge un râu. Așa că au apă curentă, canalizare, câteodată curent electric. Și… mai e și toată depravarea. Infracțiuni. Crime. Violuri. Hoții. Trebuie să ținem pleava Gamma separată de toți ceilalți. Unii de la Omicron au spânzurat săptămâna trecută un puștan Gamma și i-au scrijelit pe piept Sigiliul Auriu după ce i-au jupuit Sigiliile Roșii de pe brațe. L-au acuzat că era loialist, iubitor de Aurii. Avea paișpe ani.

Sunt îngrețoșat.

— **Ținem luminile aprinse. Până și noaptea**.

— Mda. Dacă le stingem… e o altă lume acolo jos.

Sevro privește în jos spre oraș și pare obosit. Prietenul meu știe să lupte, dar asta e o bătălie cu totul diferită.

Mă uit fix spre oraș, incapabil să găsesc cuvintele pe care trebuie să le spun. Mă simt ca un prizonier care și-a petrecut toată viața spărgând un zid, doar ca să treacă dincolo de el și să descopere că e îngropat într-o altă celulă. Doar că mereu va fi o

altă celulă. Și încă una. Și încă una. Oamenii ăștia nu trăiesc. Încearcă numai cu toții să-și amâne sfârșitul.

— Nu asta și-a dorit Eo, spun.

— Mda... păi, zice Sevro ridicând din umeri. E ușor să visezi. Războiul nu-i ușor. L-ai văzut pe Cassius? mă-ntreabă el mușcându-și buza gânditor.

— L-am văzut, la final. De ce?

Se-ntoarce spre mine, cu ochii strălucitori.

— Oh, nimic. Doar că el e cel care l-a omorât pe tata.

10. Războiul

— Societatea noastră e în război, îmi spune Dancer în camera de comandă a Fiilor lui Ares.

Încăperea are tavanul în formă de dom, pereții din piatră și e luminată de o lumină albăstruie ce vine de undeva de sus și de sclipirile unor terminale de computere ce strălucesc în jurul unui monitor holografic. Dancer stă în partea de monitor scăldată în lumina albastră a Mării Termice a lui Marte. Alături de noi sunt Ragnar, câțiva Fii mai în vârstă pe care nu-i recunosc și Theodora, care m-a întâmpinat cu un grațios sărut pe buze, așa cum se obișnuiește în cercurile Culorilor superioare de pe Luna. Elegantă chiar și în pantaloni militari negri, răspândește în cameră un aer de autoritate. La fel ca Urlătorii mei, nici ea nu a fost invitată de Augustus în grădină la petrecerea de după Triumf. Nu a considerat-o suficient de importantă, mulțumesc lui Jupiter. Sevro a trimis-o pe Pietricică să o scoată din Citadelă imediat ce lucrurile au început să se precipite. De atunci a rămas alături de Fii, ajutându-l pe Dancer cu propaganda și contrainformațiile.

— Nu mai e vorba doar de Revolta împotriva Auriilor de aici și din celelalte părți ale Sistemului. Dar și de rebeliunea din rândul Auriilor înșiși. După ce i-au ucis pe Arcos și Augustus, precum și pe cei mai loiali susținători ai lor la serbarea ta de Triumf, Roque și Șacalul au pus la cale un plan de blocare a navelor pe orbită. Se temeau ca nu cumva Virginia sau cei doi Telemanus să regrupeze navele Auriilor uciși în grădină. Virginia a făcut-o, nu doar cu navele tatălui ei, ci și cu cele ale lui Arcos, aflate sub

comanda a trei nurori de-ale lui. A avut loc o confruntare în apropiere de Deimos. Și flota lui Roque, chiar și depășită numeric, a învins-o pe-a lui Mustang și i-a împrăștiat navele.

— Deci e în viață, spun, știind că sunt cu toții îngrijorați de cum voi reacționa la aflarea veștii.

— Da, zice Sevro privindu-mă grijuliu, la fel ca toți ceilalți. Din câte știm, e în viață.

Ragnar pare pe punctul de a spune ceva, dar Sevro îl împiedică.

— Dancer, arată-i Jupiter.

Privirea îmi rămâne ațintită asupra lui Ragnar în vreme ce Dancer flutură brațul și monitorul holografic se răsucește pentru a ne arăta marele gigant marmorat de gaz care e Jupiterul. Îl înconjoară șaizeci și trei de sateliți mai mici asemănători asteroizilor și cele patru mari luni ale sale – Europa, Io, Ganymede și Calisto.

— Epurarea pusă la cale de Șacal și de Suverană a fost o operațiune importantă care a cuprins nu doar cele treizeci de asasinate din grădină, ci și peste alte trei sute de asasinate pe tot cuprinsul Sistemului Solar. Majoritatea au fost duse la îndeplinire de Cavaleri Olimpici sau Pretorieni. A fost planul propus și pus la punct de Șacal pentru a elimina inamicii-cheie ai Suveranei de pe Marte, dar și de pe Luna și de peste tot din Societate. A mers foarte, foarte bine. Doar că s-a făcut o mare greșeală. I-au ucis în grădină pe Revus au Raa și pe nepoata lui în vârstă de nouă ani.

— ArhiGuvernatorul de pe Io, spun eu. Au vrut să trimită un mesaj Lorzilor Lunilor?

— Da, dar li s-a-ntors împotrivă. La o săptămână după Triumf, copiii Lorzilor Lunilor, pe care Suverana îi ținea pe Luna ca pupili pentru a-și asigura loialitatea părinților, au evadat. Două zile mai târziu, moștenitorii lui Raa au pus mâna pe toată *Classis Saturnus*. Întreaga garnizoană a Flotei a opta, cu ajutorul familiei Cordovan de pe Ganymede. Familia Raa a declarat independența lui Io față de Lunile lui Jupiter, au făcut noi alianțe cu Virginia au Augustus și moștenitorii lui Arcos și au declarat război Suveranei.

— O a doua Rebeliune a Lunii. La șaizeci de ani după arderea Rheei, spun zâmbind ușor, cu gândul la Mustang în rolul conducătoarei unui întreg sistem solar.

Chiar dacă m-a părăsit, chiar dacă simt golul acela imens în stomac când mă gândesc la ea, asta e o veste bună pentru noi. Nu mai suntem singurul inamic al Suveranei.

— Uranus și Saturn li s-au alăturat? Neptun sigur a făcut-o.

— Toți.

— Toți? Atunci există speranță… spun eu.

— Mda, așa ai zice. Nu? mormăie Sevro.

Dancer îmi explică:

— Lorzii Lunilor au făcut și ei o greșeală. Au crezut că Suverana va fi împotmolită pe Marte, ocupată cu insurecția Culorilor inferioare din Centru. Așa că au presupus că nu va putea trimite o flotă suficient de mare la șase sute de milioane de kilometri depărtare să le înăbușe rebeliunea, cel puțin nu în următorii trei ani.

— Și s-au înșelat grav, mormăie Sevro. Idioții. I-a prins cu pantalonii-n vine.

— Cât i-a luat până a trimis flota? întreb. Șase luni?

— Șaizeci și trei de zile.

— Imposibil, numai logistica și combustibilul…

Glasul mi se frânge pe măsură ce-mi amintesc că Lordul Cenușă era pe cale să consolideze Casa Bellona pe orbita lui Marte înainte să preluăm controlul asupra planetei. Era deja la săptămâni depărtare. Probabil și-a continuat drumul spre Margine, urmărind-o pe Mustang.

— Tu ar trebui să cunoști mai bine decât oricine eficiența Flotei Societății. Sunt o mașinărie de război, spune Dancer. Logistica și sistemele operaționale funcționează perfect. Cu cât mai mult timp ar fi avut la dispoziție Marginea să se pregătească, cu atât mai greu i-ar fi fost Suveranei să ducă o campanie. Suverana știa asta. Așa că toată Armada Spadei s-a desfășurat imediat pe orbita lui Jupiter, și e acolo de aproape zece luni.

— Roque a făcut o obrăznicie, spune Sevro. S-a strecurat înaintea flotei principale și a furat distrugătorul-de-luni pe care bătrânul Nero a încercat să pună mâna anul trecut.

— A furat un distrugător-de-luni.

— Da. Știu. L-a numit *Colossus* și l-a ales drept navă-amiral. Poponaru’. E o măgăoaie afurisită. În comparație cu el, Pax pare micuță.

Holograma ne arată flota Suveranei sosind deasupra lui Jupiter, unde distrugătorul-de-luni așteaptă să o întâmpine. Zilele, săptămânile și lunile de război trec cu repeziciune.

— Anvergura e… dementă, spune Sevro. Fiecare flotă e de două ori mai mare decât coaliția pe care ai convocat-o tu pentru a-i lovi pe Bellona…

Continuă să vorbească, dar mă pierde în timp ce urmăresc cum se derulează în viteză lunile de război, realizând că lumea a mers mai departe fără mine.

— Octavia nu l-ar fi folosit pe Lordul Cenușă, spun eu cu răceală. Dacă el fie și numai pășește dincolo de centura de asteroizi, orice reconciliere ar deveni imposibilă. Marginea nu s-ar preda niciodată. Deci cine-i conduce? Aja?

— Roque au Pupă-n Cur Fabii, mârâie Sevro.

— El conduce întreaga flotă? mă mir eu.

— Incredibil, nu? După Asediul lui Marte și Bătălia de la Deimos a devenit un afurisit de vlăstar de aur pentru Centru. Un adevărat Auriu de Fier scos din analele trecutului. N-a mai contat că i te-ai strecurat pe sub nas. Sau că a fost o glumă la Institut. E bun la trei lucruri. Obținut victorii, înjunghiat oameni în spate și distrus flote.

— **I se spune Poetul din Deimos**, zice Ragnar. **E neînvins în bătălie. Nici chiar împotriva lui Mustang și a titanilor ei. Este foarte periculos.**

— Mișcările tactice ale flotei nu sunt specialitatea ei, spun eu.

Mustang poate să lupte. Dar dintotdeauna a fost mai degrabă un animal politic. Aduce oamenii laolaltă. Însă tactica pură e teritoriul lui Roque.

Războinicul din mine regretă că a fost ținut departe de toate astea atât de mult timp. Pentru că am ratat spectacolul Celei De-a Doua Rebeliuni a Lunii. Șaizeci și șapte de luni, majoritatea dintre ele militarizate, patru cu o populație mai mare de o sută de milioane. Bătălii între flote. Bombardamente orbitale. Manevre de atac pe asteroizi cu soldați în costume mecanizate. Putea fi terenul meu de joacă. Bărbatul din mine știe însă că dacă n-aș fi fost închis, din încăperea asta ar lipsi acum câțiva oameni.

Îmi dau seama că țin totul închis în mine. Mă forțez să comunic cu ei.

— Suntem în criză de timp. Nu-i așa?

Dancer încuviințează.

— Săptămâna trecută Roque a cucerit Calisto. Au rămas pe poziții doar Ganymede și Io. Dacă Lorzii Lunilor capitulează, atunci flota și Legiunile care o însoțesc se vor întoarce să-l ajute pe Șacal să ne înfrunte. Vom fi unica țintă a forțelor armate unite ale Societății și ne vor eradica.

De asta ura Fitchner bombele. Atrag atenția, trezesc uriașul.

— Și Marte? Cum rămâne cu războiul nostru? La dracu', în ce constă războiul nostru?

— E un haos total, aia e, zice Sevro. S-a transformat într-un conflict deschis acum opt luni. Fiii au rezistat pe poziții. Nu știm unde e Orion. A murit, bănuiesc. *Pax* și navele tale au fost distruse. Acum au apărut trupe paramilitare în nord care nu sunt afiliate Fiilor și care masacrează civili și sfârșesc ucise de unitățile aeropurtate ale Legiunii. În peste zece orașe sunt numeroase proteste și greve. Închisorile sunt supraaglomerate cu deținuți politici, așa că au început să-i relocheze în lagăre de muncă, unde știm sigur că au loc execuții în masă.

Dancer proiectează niște holograme și văd imagini încețoșate a ceva ce par a fi niște închisori imense, unele în deșert, altele în pădure. Imaginea se apropie și vedem clar cum oameni din Culorile inferioare debarcă deținuți sub amenințarea armelor și-i duc în clădirile de beton. Apoi hologramele ne arată niște străzi pline de moloz. Bărbați cu măști și brasarde roșii trag cu armele pe deasupra rămășițelor rețelei de transport a orașului. Un Auriu aterizează în mijlocul lor. Imaginea se întrerupe.

— I-am lovit cât am putut de tare, spune Sevro. Am făcut niște chestii destul de periculoase. Am furat doișpe nave, două distrugătoare. Am demolat Centrul Termic de Comandă…

— Pe care acum îl reconstruiesc, intervine Dancer.

— Pe care apoi o să-l distrugem din nou, sare Sevro.

— Când nu putem nici măcar să păstrăm controlul asupra unui oraș?

— **Roșiii ăștia nu sunt războinici**, îi întrerupe Ragnar pe cei doi. **Știu să piloteze nave. Să tragă cu arma. Pot lupta cu Cenușiii. Dar când apare un Auriu, se-nmoaie imediat.**

O tăcere adâncă se lasă în urma cuvintelor lui. Fiii lui Ares sunt luptători de gherilă. Sabotori. Spioni. Dar în războiul ăsta, mă bântuie vorbele lui Lorn: „Cum omoară o oaie un leu? Înecându-l în sânge".

— Se dă vina pe noi pentru moartea fiecărui civil de pe Marte, rupe Theodora tăcerea în cele din urmă. Ucidem doi bombardând o fabrică de muniție, iar ei spun că am ucis o sută. La fiecare grevă sau demonstrație, agenții Societății se infiltrează în mulțime și se prefac că sunt demonstranți pentru a împușca ofițeri Cenușii sau pentru a detona veste explozibile. Imaginile respective sunt apoi difuzate în circul mediatic. Iar când camerele de filmare sunt oprite, Cenușiii pătrund în case și-i fac dispăruți pe simpatizanți. Culori de mijloc. Culori inferioare. Nu contează. Țin opoziția sub control. În nord, cum a zis și Sevro, e revoltă pe față.

— O facțiune numită Legiunea Roșie masacrează orice Culoare superioară pe care o găsește, spune Dancer sumbru. O veche prietenă de-a noastră s-a alăturat conducerii lor. Harmony.

— I se potrivește rolul.

— I-a stârnit împotriva noastră. Refuzau să ne îndeplinească ordinele, așa că nu le-am mai trimis armament. Pierdem susținerea morală.

— „Cel care ridică glasul și dă dovadă de violență controlează lumea”, murmur eu.

— Arcos? mă-ntreabă Theodora. Dac-ar fi el aici…

— Nu sunt sigur că ne-ar fi ajutat.

— Din păcate, se pare că glasul nu se poate face auzit fără violență, spune Rozalia așezându-se picior peste picior. Cea mai însemnată armă a unei rebeliuni este *spiritus*-ul ei. Spiritul schimbării. Sământa aceea mică ce găsește o fărâmă de speranță în minte și apoi înflorește și se răspândește. Dar abilitatea de a planta ideea și chiar ideea însăși au fost preluate de la noi. Mesajul a fost furat. De către Șacal, care ne-a tăiat limbile. Am rămas fără glas.

Toată lumea o ascultă când vorbește. Nu ca să-i facă o favoare, cum ar proceda niște Aurii, ci ca și cum poziția ei ar fi aproape la fel de importantă ca cea a lui Dancer.

— Toate astea n-au niciun sens, spun. Ce a dus la izbucnirea pe față a războiului? Șacalul nu a făcut publică uciderea lui Fitchner. Și-ar fi dorit să păstreze secretul pentru a-i putea epura pe Fii. Care-a fost catalizatorul? În plus, spuneți că am rămas fără glas. Dar Fitchner avea o rețea de comunicație care putea face transmisiuni și în mine, oriunde. A arătat moartea lui

Eo tuturor. A făcut-o imaginea Revoltei. A distrus-o Șacalul? îi întreb privindu-le chipurile îngrijorate. Ce-mi ascundeți?

— Nu i-ați zis deja? se miră Sevro. Ce dracu’ ați făcut cât am fost plecat, v-ați scobit în cur?

— Darrow a vrut să stea alături de familia lui, spune Dancer cu asprime și se întoarce spre mine oftând. Aproape toată rețeaua noastră digitală a fost distrusă în timpul epurărilor Șacalului care au urmat în luna de după uciderea lui Ares și a capturării tale. Sevro a reușit să ne avertizeze că oamenii Șacalului urmau să ne atace baza din Agea. Ne-am dat la fund, am reușit să salvăm echipamentul, dar am pierdut foarte mulți oameni. Mii de Fii. Operatori instruiți. Următoarele trei luni le-am petrecut încercând să te găsim pe tine. Am atacat un transport spre Luna, dar nu erai acolo. Te-am căutat prin închisori. Am mituit oameni. Dar dispăruseși, de parcă n-ai fi existat niciodată. Și apoi Șacalul te-a executat pe treptele citadelei din Agea.

— Știu toate astea.

— Ce nu știi e ce-a făcut Sevro în continuare.

— Ce-ai făcut? mă întorc spre prietenul meu.

— Ce trebuia făcut.

Ia telecomanda și hologramele de pe Jupiter dispar, înlocuite de imagini cu mine. La șaișpe ani. Schilod, palid și dezbrăcat, întins pe o masă lângă care stă Mickey cu ferăstrăul în mână. Simt un fior pe șira spinării. Nici măcar nu e spinarea mea. Nu chiar. Le aparține acestor oameni. Revoluției. Când îmi dau seama ce-a făcut, mă simt… folosit.

— Ai făcut public asta.

— Să fii sigur, zice Sevro răutăcios.

Simt privirile tuturor ațintite asupra mea și înțeleg acum de ce sabia mea curbată e desenată pe acoperișurile refugiaților din Tinos. Știu cu toții că am fost cândva un Roșu. Știu că unul de-al lor a cucerit Marte cu o Ploaie de Fier.

Eu am iscat războiul.

— Am arătat transformarea ta artizanală în toate minele. Pe toate holo-site-urile. În fiecare milimetru al Societății ăsteia afurisite. Auriii au crezut că te pot omorî. Au crezut că te pot învinge și pot face ca moartea ta să nu însemne nimic. Să fiu al dracului dacă aș fi lăsat să se întâmple așa ceva, zice Sevro izbind cu pumnul în masă. Să fiu al dracului dacă te-aș fi lăsat să dispari fără să știe nimeni nimic de tine, cum s-a întâmplat cu

mama. Nu e Roșu pe Marte care să nu-ți știe numele, Secerătorule. Nu e om în lumea digitală care să nu știe că un Roșu s-a ridicat și a ajuns prinț al Auriilor pentru a cuceri Marte. Te-am transformat într-o legendă. Iar acum că te-ai întors din morți, nu mai ești doar un martir. Ești afurisitul de Mesia pe care Roșiii l-au așteptat toată viața.

11. Oamenii mei

Stau pe marginea hangarului cu picioarele atârnându-mi în gol, privind orașul de dedesubt cum palpită de viață. Murmurul a mii de voci șoptite se ridică spre mine ca o mare de frunze ce freamătă deodată. Refugiații știu că sunt în viață. Au apărut lame curbate desenate pe ziduri. Pe acoperișuri. Strigătul tăcut plin de deznădejde al oamenilor pierduți. Timp de șase ani mi-am dorit să fiu înapoi printre ei. Însă când mă uit acum în jos, văzându-i în ce stare sunt, amintindu-mi cuvintele lui Kieran, simt cum mă înec în speranța lor.

Așteaptă prea multe.

Ei nu înțeleg că nu putem câștiga acest război. Chiar și Ares știa că nu ne putem măsura de la egal la egal cu Auriii. Deci cum aș putea eu să-i ridic? Să le arăt calea?

Mi-e teamă, nu doar că nu le pot oferi ceea ce-și doresc. Ci fiindcă dând adevărul la iveală, Sevro a ars toate punțile rămase în urmă. Nu mai există cale de întoarcere.

Deci ce înseamnă asta pentru familia mea? Pentru prietenii mei și pentru oamenii ăștia? M-am simțit atât de copleșit de aceste întrebări, de felul cum s-a folosit Sevro de transformarea mea artizanală, încât m-am năpustit afară fără niciun cuvânt. Un gest de om iritat.

În spatele meu, Ragnar îmi ocolește scaunul cu roțile și se așază apoi lângă mine. Stă și el cu picioarele atârnate peste margine. Cu cizmele lui caraghios de mari. Adierea iscată de o navetă în trecere îi face panglicile din barbă să fluture. Nu spune nimic, împăcat cu tăcerea. Mă simt în siguranță știindu-l aici. Știind că e cu mine. Cum credeam că o să mă simt lângă Sevro. Dar el s-a schimbat. Coiful lui Ares îl apasă prea greu.

— Când eram copil, voiam mereu să vedem care e mai curajos dintre noi, spun. Ne furișam noaptea din casă, coboram în tunelurile adânci și stăteam cu spatele la beznă. Dacă făceam liniște, puteam auzi viperele. Dar nu ne puteam da seama cât de aproape erau. Majoritatea băieților cedau și o rupeau la fugă după un minut, poate cinci. Eu stăteam mereu cel mai mult. Până când a aflat Eo de jocul nostru. Acum cred că n-aș mai rezista niciun minut, adaug clătinând din cap.

— **Pentru că acum știi câte poți pierde**.

Ochii negri ai lui Ragnar poartă în ei umbrele unei lungi istorii. Având aproape patruzeci de ani, e un bărbat care a crescut într-o lume de gheață și magie, a fost vândut Auriilor în schimbul vieții poporului său și a servit ca sclav mai mulți ani de cât am trăit eu. Cât de bine înțelege el viața în comparație cu mine?

— Îți mai e dor de casă? De sora ta? îl întreb.

— **Da. Tânjesc după zăpada târzie de la începuturile verii, cum se prindea de cizmele lui Sefi când o duceam pe umeri să vadă Niohqggr străpungând ghețurile primăverii**.

Pentru vechile civilizații nordice, Niohqggr era un dragon care trăia sub copacul lumii și-și petrecea zilele rozând rădăcinile lui Yggdrasil. Multe triburi de Obsidieni cred că dragonul iese din apele adânci ale oceanului pentru a sparge gheața care le blochează porturile și pentru a deschide calea pentru raidurile lor de primăvară cu navele. În onoarea lui, Obsidienii aruncă în adâncuri trupurile nelegiuiților în ziua sărbătorii numite Ostara, prima zi cu lumină de primăvară veritabilă.

— **Am trimis prieteni către Piscuri și Gheață să ducă vestea învățăturilor tale. Să spună poporului meu că zeii lor sunt falși. Sunt în robie și în curând îi vom elibera. Vor afla cântecul lui Eo**.

Cântecul lui Eo. Mi se pare atât de fragil și prostuț acum.

— N-o mai simt, Ragnar.

Arunc o privire în spate către Portocaliii și Roșiii care se uită spre noi din când în când în vreme ce lucrează la distrugătoarele-de-aripi din hangar.

— Știu că ei cred că eu sunt legătura lor cu ea. Dar am pierdut-o în întuneric. Înainte credeam că veghează asupra mea. Obișnuiam să vorbesc cu ea. Acum… e o străină.

Îmi plec capul.

— S-au întâmplat atâtea din cauza mea, Ragnar. Dacă n-aș fi fost atât de mândru, aș fi văzut semnele. Fitchner ar fi în viață. Lorn ar fi în viață.

— **Crezi că poți cunoaște meandrele sorții?** râde Ragnar de aroganța mea. **Nu poți ști ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi trăit.**

— Știu că eu nu pot fi ceea ce au nevoie acești oameni.

Ragnar se încruntă.

— **Și cum poți ști ce au nevoie când ți-e frică de ei? Când nu poți nici măcar să te uiți la ei?**

Nu știu ce să-i răspund. Se ridică brusc și-mi întinde mâna.

— **Vino cu mine.**

•

Spitalul a fost cândva o cantină, care acum e plină de șiruri de tărgi și paturi improvizate, de tuse și cuvinte șoptite rostite cu gravitate, în vreme ce asistenți medicali Roșii, Roz și Galbeni îmbrăcați în uniforme galbene trec de la un pacient la altul verificându-le starea. În capătul opus al încăperii e secția de arși, separată de ceilalți pacienți prin paravane de plastic. De cealaltă parte a paravanului o femeie țipă, împotrivindu-se unui asistent care încearcă să-i facă o injecție. Doi alți asistenți se reped să o țină.

Mă simt înghițit de tristețea sterilă a acestui loc. Nu e sânge. Nu picură sânge pe podea. Dar văd consecințele evadării mele din Attica. Nici măcar cu un Artizan atât de bun cum e Mickey nu vor avea resursele să-i ajute pe toți oamenii ăștia să se refacă total. Răniții se uită fix în tavanul de piatră, întrebându-se cum va fi viața lor de-acum înainte. Asta e senzația care domnește în încăperea asta. Traumă. Nu a corpului. Ci a vieților și a visurilor întrerupte.

Aș vrea să mă retrag, dar Ragnar îmi împinge scaunul lângă patul unui tânăr care s-a uitat la mine de când am intrat. Are părul tuns scurt. Fața rotofeie și oarecum ciudată din cauza maxilarului de jos foarte proeminent.

— Care-i treaba? îl întreb, aducându-mi aminte de jargonul din mină.

Băiatul ridică din umeri.

— Omor vremea pe-aici, știi ce zic?

— Știu, îi zic și-i întind mâna. Darrow… din Lykos.

— Știm.

Are mâinile atât de mici, încât nici măcar nu-mi poate cuprinde palma cu degetele. Râde de ridicolul situației.

— Vanno din Karos.

— Noapte sau zi?

— Zi, nemernicule. Arăt eu a săpător de noapte cu fața căzută?

— Păi, na, acum nici nu mai știi ce și cum…

— Adevărat. Sunt Omicron. Al treilea Sondor, linia a doua.

— Deci pleava voastră o-ntreceam eu.

— Sondorii Iadului, rânjește el, tot timpul se dau mari.

Face un gest obscen.

— Cineva trebuie să vă-nvețe ce-i respectul.

Izbucnim în râs.

— Cât de tare a durut? mă întreabă.

La început am impresia că mă întreabă despre ce mi-a făcut Șacalul. Apoi îmi dau seama că se referă la Sigiliile de pe mâinile mele. Cele pe care am încercat să mi le acopăr cu puloverul. Le las la iveală acum.

— Ce nebunie! zice el pipăindu-le cu un deget.

Arunc o privire în jur, brusc conștient de faptul că nu doar Vanno se uită la mine. Ci toată lumea. Chiar și din celălalt capăt al încăperii, din secția de arși, Roșii se ridică în capul oaselor în paturi ca să mă vadă. Nu-mi pot vedea teama din suflet. Ei văd doar ceea ce vor. Mă uit spre Ragnar, dar stă de vorbă cu o femeie rănită. Holiday. Înclină din cap spre mine. Durerea încă i se citește pe chip după moartea fratelui ei. Are pe noptieră pistolul lui, iar sprijinită de perete se vede pușca lui Trigg. Fiii i-au recuperat trupul în timpul operațiunii de salvare pentru a-l îngropa.

— Cât de tare a durut? repet eu. Păi, imaginează-ți că ai cădea într-un burghiu de foraj, Vanno. Centimetru cu centimetru. Mai întâi ți se duce pielea. Apoi carnea. Apoi oasele. Nu-i mare lucru.

Vanno fluieră și apoi se uită în jos spre picioarele retezate cu o expresie obosită, aproape plictisită.

— Eu nici măcar n-am simțit asta. Costumul mi-a injectat destul hidrofon cât să doboare și unul ca el, spune făcând semn spre Ragnar. Măcar mi-a rămas scula.

— Întreabă-l, îl îmboldește un bărbat de alături. Vanno…

— Taci din gură, oftează Vanno. Se-ntrebau băieții, știi. Ai reușit să ți-o păstrezi?

— Ce să păstrez?

— Chestia, zice el uitându-se spre vintrele mele. Sau ți-au… știi tu… ți-au făcut-o proporțională?

— Chiar vrei să știi?

— Păi… nu mă interesează în mod direct. Dar am pariat niște bani pe asta.

— Bine, zic eu și mă aplec serios mai în față – ceea ce fac și Vanno și vecinii lui de pat. Dacă chiar vrei să afli, întreab-o pe maică-ta.

Vanno se uită fix la mine, apoi izbucnește în râs. Vecinii lui de pat râd și ei și spun gluma mai departe până în celălalt capăt al camerei. Și cu acest mic moment, starea de spirit universală se schimbă. Mediul sufocant și steril e atenuat de haz și glume grosolane. Dintr-odată pare ridicol să vorbești în șoaptă aici. Simt un val de energie văzând această schimbare și dându-mi seama că totul e datorită unui hohot de râs. În loc să mă retrag din încăpere, de sub privirile lor, mă îndepărtez de Ragnar și merg printre șirurile de paturi, trecând printre răniți pentru a le mulțumi, pentru a-i întreba de unde sunt și cum îi cheamă. Acum e momentul să-i mulțumesc lui Jupiter că am o memorie bună. Uită numele unui om, și o să te ierte. Amintește-ți-l, și o să fie mereu alături de tine.

Cei mai mulți dintre ei îmi spun „domnule” sau „Secerătorul”. Și aș vrea să-i corectez și să le spun să-mi zică Darrow, dar sunt conștient de valoarea respectului, a distanței dintre oameni și lider. Pentru că deși râd alături de ei, deși ei ajută la vindecarea răului din sufletul meu, nu sunt prietenii mei. Nu sunt familia mea. Nu încă. Nu până când nu vom avea acest lux. Deocamdată, sunt soldații mei. Și au la fel de multă nevoie de mine pe câtă am și eu de ei. Eu sunt Secerătorul lor. A trebuit ca Ragnar să-mi reamintească asta. Îmi zâmbește stângaci, bucuros să mă vadă râzând și glumind alături de soldați. N-am fost niciodată un om dedat veseliei, sau un om dedat războiului, sau o insulă în mijlocul furtunii. N-am fost niciodată un model absolut ca Lorn. Asta am pretins că sunt. De fapt, sunt și am fost dintotdeauna un om complet doar alături de cei din jur. Simt cum prind puteri. O putere pe care n-am mai simțit-o de mult. Nu doar pentru că sunt iubit. Ci pentru că au încredere în mine.

Nu în masca mea, asemenea soldaților mei de la Institut. Nu în idolul fals pe care l-am creat în slujba lui Augustus, ci în omul aflat dincolo de toate astea. Poate că Lykos a dispărut. Poate că glasul lui Eo a amuțit. Poate Mustang e în celălalt capăt al lumii. Și poate că Fiii sunt în pragul extincției. Dar eu îmi simt sufletul pâlpâind iarăși în mine în clipa în care realizez că am ajuns în sfârșit acasă.

•

Mă întorc împreună cu Ragnar în camera de comandă, unde Sevro și Dancer stau aplecați deasupra unei schițe. Theodora e într-un colț, trimițând mesaje. Se întorc cu toții spre mine când intru, mirați să mă vadă zâmbind și stând în picioare. Nu de unul singur, ci ajutat de Ragnar. Am lăsat scaunul cu rotile la spital și l-am rugat să mă ajute să mă întorc în camera de comandă din care am plecat doar cu o oră în urmă. Mă simt alt om. Și poate că nu mai sunt ceea ce eram înainte de întuneric, dar poate că sunt mai bun. Acum am smerenia care înainte îmi lipsea.

— Îmi pare rău pentru cum m-am purtat, le spun prietenilor mei. A fost... copleșitor. Știu că ați făcut tot ce-ați putut. Mai bine decât ar fi făcut oricine altcineva, date fiind circumstanțele. Ați păstrat cu toții speranța vie. Și m-ați salvat. Și mi-ați salvat familia.

Fac o pauză pentru a mă asigura că-și dau seama cât de mult înseamnă asta pentru mine.

— Știu că nu v-ați așteptat să mă întorc așa. Știu că ați crezut că o să mă întorc tunând și fulgerând. Dar nu mai sunt ceea ce eram. Pur și simplu nu mai sunt, repet când văd că Sevro vrea să mă contrazică. Am încredere în voi. Am încredere în planurile voastre. Vreau să vă ajut în orice fel pot. Dar nu vă pot ajuta așa, le spun arătându-le brațele subțiri. Așa că am nevoie să mă ajutați cu trei lucruri.

— Mereu atât de dramatic, spune Sevro. Care-ți sunt pretențiile, prințeso?

— În primul rând, vreau să trimit un emisar la Mustang. Știu că tu crezi că m-a trădat, dar vreau să știe că sunt în viață. Poate există vreo șansă să conteze asta. Și să ne ajute.

Sevro pufnește.

— I-am dat deja o șansă. A fost cât pe-aci să vă omoare pe tine și pe Rags.

— **Dar nu ne-a omorât**, zice Ragnar. **Merită riscul, dacă o să ne ajute. O să merg eu ca emisar, așa încât să nu se îndoiască de intențiile noastre**.

— Ba pe dracu’, zice Sevro. Ești unul dintre cei mai căutați oameni din Societate. Auriii au închis tot traficul aerian neautorizat. Și n-o să reziști nici două minute într-un port spațial, nici măcar cu mască.

— O să trimitem un spion de-al meu, intervine Theodora. Deja m-am gândit la cineva. E bună și e cu 100 de kilograme mai puțin suspectă decât tine, Prinț al Piscurilor. Fata deja se află într-un oraș port.

— Evey? întreabă Dancer.

— Exact, zice Theodora și apoi se uită spre mine. Evey a făcut tot posibilul pentru a-și răscumpăra păcatele trecutului. Chiar și unele care nu erau ale ei. Ne-a fost de mare ajutor. Dancer, mă ocup de pregătirile de călătorie și acoperire, dacă ești de acord.

— E-n regulă, spune Sevro repede, dar Theodora așteaptă totuși încuviințarea lui Dancer.

— Mulțumesc, spun. Am nevoie și să-l aduceți pe Mickey înapoi în Tinos.

— De ce? zice Dancer.

— Am nevoie de el să mă transforme din nou într-o armă.

— Așa mai vii de-acasă, chicotește Sevro. Să pui niște mușchi de ucigaș pe tine. Gata cu rahatul ăsta de anorexie.

Dancer clatină din cap.

— Mickey e la cinci sute de kilometri depărtare în Varos, lucrează la micul lui proiect. E nevoie de el acolo. Tu ai nevoie de calorii. Nu de-un Artizan. În starea în care ești, ar putea fi periculos.

— Secerătorul poate suporta. Îl putem aduce pe Mickey aici cu tot cu echipament până joi, spune Sevro. Virany oricum s-a consultat cu el în privința stării tale. O să se bucure ca un Pixie să te vadă.

Dancer se uită la Sevro cu nervii întinși la maximum.

— Și ultima cerere?

— Presimt că n-o să vă placă prea mult, rânjesc eu.

12. Familia Julii

O găsesc pe Victra într-o cameră izolată a cărei ușă e păzită de câțiva Fii. Stă întinsă pe un pat de spital cu picioarele atârnând peste margine, urmărind o hologramă pe unul dintre programele de știri ale Societății despre atacul curajos al Legiunii asupra forțelor teroriste care au distrus un dig și au inundat zona inferioară a văii râului Mystos. Inundațiile au alungat două milioane de fermieri Maronii din căminele lor. Cenușiii le împart ajutoare din camioane militare. Ar putea fi niște Roșii cei care au aruncat digul în aer. Sau ar putea fi Șacalul. În punctul în care ne aflăm, cine mai știe?

Părul alb-auriu al Victrei e prins în coadă. Are toate membrele, chiar și picioarele paralizate, legate cu cătușe de pat. Cei de-aici n-au prea mare încredere în Aurii. Nu se uită spre mine, urmărește imaginile de la CH care acum îl arată pe Roque au Fabii, Poetul din Deimos, ultima țintă preferată a cancanurilor. Prezintă imagini din trecutul lui, un interviu cu mama lui, care e Senatoare, profesorii pe care i-a avut înainte de Institut, imagini cu el de când era băiețel, la moșia lor de la țară.

Roque a fost mereu de părere că lumea naturală e mai frumoasă decât orașele, spune mama lui în fața camerei. *A admirat dintotdeauna ordinea perfectă a naturii. Felul cum s-a construit natural într-o ierarhie. Cred că de asta a iubit Societatea cu atâta devotament, chiar și*…

— Femeii ăsteia i-ar sta mai bine cu o pușcă în gură, mormăie Victra oprindu-i sonorul.

— Cred că i-a rostit numele în ultimele două luni de mai multe ori decât în copilărie, zic eu.

— Politicienii nu lasă niciodată un membru popular al familiei să se irosească. Cum a zis Roque odată despre Augustus la o petrecere? „Oh, cum se năpustesc vulturii spre cei puternici, să mănânce stârvurile lăsate în urma lor”.

Victra mă privește cu ochi scânteietori, războinici. Nebunia pe care i-am zărit-o mai devreme în privire a pălit, dar nu a dispărut întru totul.

— La fel de bine putea s-o spună despre tine.

— Corect, îi răspund.

— Tu conduci banda asta de teroriști?

— Am avut ocazia s-o conduc. Am dat-o-n bară. Sevro e șeful.

— Sevro, repetă ea lăsându-se pe spate. Serios?

— Ți se pare amuzant?

— Nu. Nu știu de ce, dar nu mă mir deloc, de fapt. Întotdeauna a făcut chestii mai rele decât spunea că face. Prima dată când l-am văzut, îi tăbăcea curul lui Tactus.

— Cred că îți datorez o explicație, îi spun apropiindu-mă de ea.

— Ei, na. Nu putem sări peste partea asta? mă întreabă. E plictisitor.

— Să sărim?

Victra oftează zgomotos.

— Scuze. Învinuiri. Toate rahaturile de genul ăsta în care se-ncurcă oamenii pentru că se simt nesiguri. Nu-mi datorezi nicio explicație.

— De ce zici asta?

— Cu toții ne supunem unui anumit contract social trăind în Societatea asta a noastră. Ai mei asupresc neamul tău neînsemnat. Trăim de pe urma muncii voastre. Ne prefacem că nu existați. Și voi ripostați. De obicei foarte ineficient. Personal, cred că e dreptul vostru. Nu e bine sau rău. Dar e corect. Eu aș aplauda un șoarece care ar reuși să ucidă un vultur, tu nu? Bravo lui. E absurd și ipocrit ca Auriii să se plângă acum doar pentru că Roșiii au început în sfârșit să lupte eficient.

Izbucnește în râs văzându-mi expresia surprinsă.

— Ce e, scumpule? Te-așteptai să țip și să fac spume la gură vorbind despre onoare și trădare ca lezații ăia de Cassius și Roque?

— Cam da, recunosc eu. Aș fi...

— Asta pentru că ești mai sensibil decât mine. Eu sunt o Julii. Sânge rece cât cuprinde.

Își dă ochii peste cap când vreau s-o corectez.

— Nu-mi cere să fiu diferită pentru că ai tu nevoie de confirmări, te rog. E sub demnitatea amândurora.

— N-ai fost niciodată atât de rece pe cât pretinzi că ești, îi spun.

— Exist cu mult dinainte să intri tu în viața mea. Ce știi tu cu adevărat despre mine? Sunt fiica mamei mele.

— Ești mai mult de-atât.

— Dacă zici tu.

Nu e nimic fals în ea. Niciun soi de cochetărie manipulativă. Mustang e toată numai zâmbete de superioritate și replici subtile. Victra e o ghiulea. Se domolise înainte de Serbarea Triumfului. Lăsase garda jos. Acum însă e ca pe vremuri și o simt la fel de înstrăinată ca atunci când am întâlnit-o pentru prima dată. Dar cu cât stăm mai mult de vorbă, cu atât îmi dau seama că părul ei e înspicat cu fire albe, nu e doar auriu spălăcit. Are obrajii supți și mâna dreaptă, pe cealaltă parte a patului, îi e încleștată de cearșafuri.

— Știu de ce m-ai mințit, Darrow. Și pot să respect asta. Ce nu pot înțelege este de ce m-ai salvat în Attica. Din milă? A fost o manevră tactică?

— Pentru că ești prietena mea.

— Hai, te rog.

— Mai degrabă aș fi murit încercând să te scot din celulă decât să te las să putrezești acolo. Trigg a murit încercând să mă salveze pe mine.

— Trigg?

— Unul dintre Cenușiii care erau în spatele meu când am venit în celula ta. Cealaltă e sora lui.

— N-am cerut să fiu salvată, zice Victra cu amărăciune – maniera ei de a se spăla pe mâini de moartea lui Trigg. Antonia credea că noi doi suntem iubiți, știai? îmi spune ferindu-și privirea de mine. Mi-a arătat înregistrarea cu modificarea ta artizanală. M-a chinuit. Ca și cum se aștepta să fiu dezgustată să văd ceea ce ești. Să văd de unde vii. Să văd cum am fost mințită.

— Și ai fost dezgustată?

Victra pufnește.

— De ce mi-ar fi păsat de ceea ce erai? Mie-mi pasă de ceea ce fac oamenii. Îmi pasă de adevăr. Dacă mi-ai fi spus, n-aș fi făcut nici măcar un singur lucru altfel. Te-aș fi protejat.

O cred. Și cred durerea pe care i-o văd în ochi.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că mi-a fost teamă.

— Pun pariu că lui Mustang i-ai spus.

— Da.

— De ce ei și nu mie? Meritam măcar atât.

— Nu știu.

— Pentru că ești un mincinos. Mi-ai spus atunci pe coridor că nu sunt rea. Dar în adâncul sufletului tău, asta crezi. N-ai avut niciodată încredere în mine.

— Nu, îi spun. N-am avut. Asta e greșeala mea. Și prietenii mei au plătit pentru asta cu viața. Vina… a fost singurul meu tovarăș în cutia aia în care m-a ținut nouă luni.

După expresia din ochii ei, îmi dau seama că n-a știut ce s-a-ntâmplat cu mine în acel timp.

— Dar acum am primit o a doua șansă la viață. Nu vreau s-o irosesc. Vreau să mă revanșez față de tine. Îți datorez o viață. Îți datorez dreptate. Și vreau să ni te alături.

— Să mă alătur vouă? zice ea râzând. Să fac parte din Fiii lui Ares?

— Da.

— Chiar vorbești serios, râde Victra – un alt mecanism de apărare. Nu prea am gânduri sinucigașe, dragule.

— Lumea pe care o cunoșteai tu a dispărut, Victra. Ți-a răpit-o sora ta. Mama ta și prietenii ei au fost anihilați. Casa ta ți-e acum dușman. Și ești o paria pentru propriul tău popor. Asta e problema cu această Societate. Își devorează propriii membri. Ne asmute unul împotriva altuia. Nu ai unde să te duci…

— Ei, chiar că știi să faci o fată să se simtă specială.

— … vreau să-ți ofer o familie care n-o să te înjunghie pe la spate. Vreau să-ți ofer o viață care are un sens. Știu că ești un om bun, chiar dacă îmi râzi în nas când ți-o spun. Dar eu cred în tine. Și totuși… toate astea nu contează – ce cred eu, ce vreau eu. Contează ceea ce vrei tu.

Victra îmi caută privirea.

— Ce vreau eu?

— Dacă vrei să stai aici, poți s-o faci. Dacă vrei să rămâi în patul ăsta, poți s-o faci. Spune ce vrei și o să primești. Îți datorez asta.

Rămâne o clipă pe gânduri.

— Nu-mi pasă de Revolta voastră. Nu-mi pasă de soția ta moartă. Sau să-mi găsesc o familie ori un sens. Vreau să pot dormi fără să fiu îndopată cu medicamente, Darrow. Vreau să pot să visez din nou. Vreau să uit capul zdrobit al mamei mele și ochii ei goi și degetele ei spasmodice. Vreau să uit râsul lui Adrius. Și vreau să-i răsplătesc pe Antonia și pe Adrius pentru ospitalitatea lor. Vreau să stau în picioare lângă ei și lângă

rahatul ăla de Roque și să-i aud cum își imploră sfârșitul, și să le scot ochii și să le torn aur topit în găvane în timp ce ei urlă și se zvârcolesc și se pișă pe ei și se roagă să fie iertați pentru că au pus-o cândva pe Victra au Julii într-o blestemată de cușcă. Vreau răzbunare, zice ea zâmbind cu cruzime.

— Răzbunarea e un sfârșit găunos.

— Iar eu acum sunt o fată cu un suflet găunos.

Știu că nu e așa. Știu că e mai mult de-atât. Dar la fel de bine știu, mai bine decât oricine, că rănile nu se vindecă într-o zi. Eu însumi de-abia m-am pus pe picioare, și am toată familia alături.

— Dacă asta îți dorești, atunci asta îți datorez. Peste trei zile, Artizanul care m-a transformat în Auriu va veni aici. O să ne facă ce eram cândva. O să-ți refacă șira spinării. O să poți merge din nou, dacă asta vrei.

Victra mă privește cu ochii mijiți.

— Și ai încredere în mine, după ce te-a costat atât de mult încrederea?

Iau cheia magnetică pe care mi-au dat-o Fiii și o ating de cătușele ei. Una câte una, se desprind de pat, eliberându-i brațele și picioarele.

— Ești mai prostănac decât pari, îmi spune.

— Poate că nu crezi în Revolta noastră. Dar eu l-am văzut pe Tactus schimbându-se înainte ca viitorul să-i fie răpit. L-am văzut pe Ragnar dând uitării legăturile și încercând să obțină ce își dorește cel mai mult pe lume. L-am văzut pe Sevro devenind bărbat. M-am văzut pe mine însumi schimbându-mă. Cred cu adevărat că noi suntem cei care alegem ce vrem să fim în această viață. Nu e nimic predestinat. Tu m-ai învățat ce înseamnă loialitatea, mai mult decât Mustang, mai mult decât Roque. Și datorită acestui lucru, cred în tine, Victra. La fel de mult cum am crezut mereu în oricine. Fii parte din familia mea și nu te voi abandona niciodată, spun întinzând mâna spre ea. N-o să te mint niciodată. Voi fi fratele tău toată viața.

Uimită de emoția din vocea mea, femeia aceasta rece mă privește cu ochii mari. Sistemul de apărare pe care l-a ridicat în jurul ei e uitat acum. Într-o altă viață am fi putut fi un cuplu. Aș fi putut simți pentru ea focul pe care-l simt pentru Mustang, focul pe care l-am simțit pentru Eo. Dar nu în viața asta.

Victra nu se pierde cu firea. Nu cade pradă lacrimilor. Încă mai e stăpânită de furie. Ura puternică, trădarea, frustrarea și

sentimentul pierderii încă îi stăpânesc inima rece ca gheața. În clipa asta însă, e liberă de toate. În clipa asta îmi întinde mâna cu gravitate. Iar eu simt licărul speranței.

— Bun venit printre Fiii lui Ares!

Partea a II-a

Mânie

Rahatul se-mprăștie.
Sevro au Barca

13. Urlători

— E teribil de enervant să nu ți se spună nimic, mormăie Victra în timp ce mă ajută să stivuiesc greutățile pe bara halterei.

Zgomotul face ecou în sala de sport cu pereți din piatră. Sunt doar obiecte de strictă utilitate aici. Greutăți din metal. Cauciucuri. Frânghii. Și sudoarea mea de luni întregi.

— Poate fiindcă nu știu cine ești? zic eu ridicându-mă.

— Ah, mai taci din gură. Nu tu ai înființat Urlătorii? N-ai nimic de spus în privința felului în care ne tratează?

Mă-nghiontește să mă dau jos de pe bancă și se întinde în locul meu, prinzându-se cu mâinile de bară. Dau jos câteva greutăți. Dar se uită urât la mine, așa că le pun la loc și ea își reia poziția.

— Practic, nu.

— Ah. Bine, dar serios acum, ce trebuie să fac ca să obțin pelerina aia de lup?

Brațele ei puternice ridică haltera de pe suport, mișcând-o în sus și-n jos în timp ce vorbește. Aproape trei sute de kilograme.

— În penultima misiune am împușcat un Legat în cap. Un Legat! Ți-am văzut Urlătorii. În afară de… Ragnar, sunt pirpirii. Au nevoie de… mai multe întăriri dacă vor să… țină piept Călăreților Oaselor ai lui Adrius sau Pretorienilor… Suveranei.

Scrâșnește din dinți când termină ultimul set de exerciții și pune haltera la loc în suport fără ajutorul meu. Se ridică și se privește în oglindă. Are o siluetă puternică, zveltă. Umeri largi care tresaltă în timpul mersului ei trufaș.

— Sunt un specimen fizic perfect, fie în picioare, fie culcată. I se pot aduce acuzații serioase inteligenței lui Sevro pentru că nu mă folosește.

Îmi dau ochii peste cap.

— Probabil că problema lui e că n-ai încredere în tine.

Victra aruncă cu un prosop în mine.

— Ești la fel de enervant ca el. Jur pe Jupiter că dacă mai zice o dată ceva despre „lipsurile mele din naștere”, o să-i tai capul cu o blestemată de lingură.

Mă uit la ea încercând să nu izbucnesc în râs.

— Ce, vrei să zici și tu ceva?

— Niciun cuvânt, buna mea doamnă, răspund ridicând brațele într-un gest de apărare, iar privirea ei zăbovește instinctiv asupra lor. Genuflexiuni?

Sala asta de sport dărăpănată ne-a fost o a doua casă de când Mickey ne-a modificat artizanal. Victra a petrecut zile în șir în rezervă până când mușchii ei au reînvățat să meargă, iar apoi ne-am străduit amândoi să luăm în greutate sub supravegherea doctorului Virany. Un cârd de Roșii și un Verde ne urmăresc dintr-un colț al sălii. Chiar și după două luni tot e o ciudățenie pentru ei să vadă cât pot ridica doi Războinici Însemnați ale căror puteri au fost intensificate chimic și genetic.

Acum câteva săptămâni a venit Ragnar să ne facă de râs. Uriașul n-a suflat o vorbă. A început pur și simplu să așeze greutăți pe bara halterei până când n-au mai încăput, și-a făcut exercițiile și apoi ne-a îndemnat să facem același lucru. Victra n-a reușit nici măcar să clintească haltera. Eu am ridicat-o până la genunchi. Apoi a trebuit să-i ascultăm pe cei o sută de idioți adunați în spatele lui cum i-au scandat numele o oră-ntreagă. Am aflat după aceea că unchiul Narol a organizat pariuri pe cât poate Ragnar să ridice mai mult decât mine. Chiar și propriul meu unchi a pariat contra mea. Dar e un semn bun, chiar dacă ceilalți nu-l văd așa. Înseamnă că Auriii nu pot câștiga mereu.

Cu ajutorul lui Mickey și al doctorului Virany am reușit și eu și Victra să ne recăpătăm controlul asupra corpului nostru. Ne-a luat însă la fel de mult timp să ne recăpătăm stăpânirea de sine

în luptă. Am început cu pași mărunți. Prima noastră misiune împreună, însoțiți de Holiday și doisprezece soldați, a fost un raid pentru provizii. Nu neapărat pentru provizii, cât pentru mine. Nu ne-am dus cu Urlătorii.

— Trebuie să-ți câștigi drumul spre trupele de elită, Secerătorule. Să fii sigur că poți să ții pasul, a zis Sevro bătându-mă pe obraz. Și Julii trebuie să dovedească ce poate.

Victra l-a plesnit peste mână când a încercat s-o atingă.

Zece raiduri după provizii, două misiuni de sabotaj și trei asasinate mai târziu, Sevro a fost în sfârșit convins că Holiday, Victra și cu mine eram pregătiți să trecem la trupele de categoria a doua: Viperele, conduse de unchiul Narol – care a devenit un soi de erou pentru Roșiii de aici. Ragnar e aproape un zeu. Dar unchiul meu e doar un bătrân bădăran care bea prea mult, fumează prea mult și e incredibil de priceput în luptă. Viperele lui sunt o adunătură de tipi duri specializați în sabotaj și jafuri; cam jumătate dintre ei sunt foști Sondori ai Iadului, iar restul sunt o amestecătură din alte Culori inferioare utile. Am dus la capăt trei misiuni alături de ei, distrugând o cazarmă și mai multe căi de comunicare ale Legiunilor, dar nu pot scăpa de senzația că suntem un șarpe care-și mănâncă propria coadă. Mass-media Societății prezintă mincinos fiecare bombardament. Fiecare avarie minoră pe care o cauzăm pare doar să aducă și mai multe Legiuni din Agea în mine sau în orașele mici de pe Marte.

Mă simt vânat.

Mai rău, mă simt ca un terorist. O singură dată m-am mai simțit așa, și atunci aveam o bombă asupra mea și mă îndreptam spre gala de pe Luna.

Dancer și Theodora l-au tot presat pe Sevro să găsească mai mulți aliați. Să încerce să apropie prăpastia dintre Fii și celelalte facțiuni. Fără tragere de inimă, Sevro a fost de acord. Așa că, la începutul acestei săptămâni, eu și Viperele am fost trimiși din tuneluri pe Arabia Terra, în continentul nordic, unde Legiunea Roșie și-a întemeiat o fortăreață în orașul-port Ismenia. Dancer spera să reușesc să-i apropii de noi într-un fel în care Sevro n-ar fi putut, poate chiar să reușesc să-i scot de sub influența lui Harmony. Numai că în loc să găsim posibili aliați, am găsit un mormânt comun. Un oraș cenușiu, distrus de bombardamentele de pe orbită. Încă se mai vedeau grămezile de cadavre umflate

plutind de-a lungul coastei. Crabii mișunând pe cadavre, ospătându-se din morți, în vreme ce o panglică de fum se răsucea și se tot răsucea în înalt, spre stele – vechiul ecou mut al războiului.

Imaginile continuă să mă bântuie, dar Victra pare să fi trecut peste asta, adâncită cum o văd în exercițiile fizice. A închis totul în cufărul ferecat din mintea ei unde ascunde tot răul pe care-l vede, toată durerea pe care o simte. Mi-aș dori să semăn mai mult cu ea. Mi-aș dori să simt mai puțin și să nu-mi fie atât de frică. Dar pe când îmi amintesc de panglica de fum, nu mă pot gândi decât că prevestește ceva mai rău. Ca și cum Universul ne-ar arăta o frântură din sfârșitul spre care ne îndreptăm.

E noapte târziu și oglinzile sunt aburite de condens când ne terminăm antrenamentul. Ne spălăm la dușuri, stând de vorbă pe deasupra despărțitoarelor de plastic.

— Ia-l ca pe-un semn că faceți progrese, îi spun. Măcar vorbește cu tine.

— Nu. Mama ta mă urăște. O să mă urască veșnic. Nu pot face absolut nimic în privința asta.

— Ei, ai putea încerca să fii mai politicoasă.

— Sunt cât se poate de politicoasă, se apără Victra și oprește dușul, ieșind din cabină.

Cu ochii închiși sub jetul de apă, îmi termin de șamponat părul, așteptând s-o aud continuându-și ideea. Nu mai spune nimic, așa că mă clătesc și ies din cabină când termin. Simt că ceva nu e-n regulă chiar înainte s-o văd zăcând dezbrăcată pe podea, pe burtă, cu mâinile legate la spate, de picioare. Capul acoperit de o glugă. Aud o mișcare în spate. Mă răsucesc la timp să văd șase pelerine-fantomă fluturând prin șuvoaiele de aburi. Apoi cineva inuman de puternic se ciocnește de mine din spate și-mi imobilizează brațele. Îi simt răsuflarea în ceafă. Ne-a găsit Șacalul. S-a strecurat aici. Cum?

— Aurii! strig. Aurii!

Am pielea alunecoasă din cauza dușului. Podeaua alunecă și ea. Folosesc asta în avantajul meu și mă zbat în brațele atacatorului ca un țipar, reușind să-l izbesc cu cotul în față. Se aude un icnet. Mă răsucesc iar și-mi alunecă picioarele. Cad. Mă lovesc la genunchi de pardoseala de ciment. Împleticindu-mă, reușesc să mă ridic în picioare. Simt cum doi atacatori se reped la mine din stânga. Ascunși de pelerine. Mă aplec și-l împing pe

unul dintre ei cu umărul în genunchi. Îl arunc peste cap și se prăbușește peste pereții despărțitori din plastic ai dușurilor. Pe celălalt îl prind de gât, mă feresc de o lovitură de pumn și-l arunc spre tavan. Din lateral se izbește încă unul de mine, încercând să-mi prindă piciorul cu mâinile pentru a mă dezechilibra. Mă folosesc de mișcarea asta și fac o săritură înaltă în stilul Kravat cu el agățat de mine, reușind să-l destabilizez. Aterizez pe podea, ținându-i capul strâns între coapse. Tot ce trebuie să fac e să-i răsucesc capul și să-i rup gâtul. Dar încă două perechi de brațe se reped la mine și mă lovesc peste față, în timp ce altele se reped la picioare. Pelerinele-fantomă flutură prin aburi. Urlu, izbesc și scuip, dar sunt prea mulți, și sunt afurisiți, mă lovesc în tendoanele din spatele genunchilor ca să nu mai pot da cu piciorul și în nervii umerilor, astfel că-mi simt brațele grele ca plumbul. Îmi acoperă capul cu o glugă și-mi leagă mâinile la spate. Zac nemișcat, îngrozit, gâfâind.

— Puneți-i în genunchi! bubuie o voce modificată electronic. Puneți-i dracului în genunchi!

Dracului? Ah, rahat. Îmi dau seama cine e și mă las ridicat în genunchi. Mi se dă jos gluga. Luminile sunt stinse. Pe podeaua băii sunt aprinse câteva zeci de lumânări. În stânga mea e Victra, aruncând priviri furioase. Îi curge sânge din nasul spart. Din dreapta apare Holiday. Complet îmbrăcată, dar legată fedeleș ca noi, e adusă de doi indivizi înveșmântați în negru și forțată să îngenuncheze și ea. Are un rânjet larg pe față.

În jurul nostru, în baia învăluită în abur sunt zece demoni care, cu fețele acoperite de vopsea neagră, ne țintuiesc cu privirea de sub capetele de lup ale pelerinelor ce le atârnă până la jumătatea spatelui. Doi se sprijină de perete, resimțindu-se după încercarea mea turbată de apărare. De lângă Sevro, cu o blană de urs pe el, Ragnar îi domină pe toți cu statura lui. Urlătorii au venit în căutare de recruți și arată al dracului de înfricoșător.

— Salutări, nemernici boccii, mormăie Sevro și închide sintetizatorul vocal, desprinzându-se din penumbră pentru a veni în fața noastră. Mi s-a adus la cunoștință că sunteți peste măsură de vicleni, sălbatici și, în general, niște creaturi răzbunătoare ce stăpânesc arta uciderii, a măcelului, a provocării haosului. Dacă mă înșel, spuneți-o acum.

— Sevro, ne-ai speriat să ne pișăm pe noi de frică, zice Victra. Care-i problema?

— **Nu profana acest moment**, tună Ragnar amenințător.

— Mi-ai rupt nasul, șuieră Victra.

— Practic, da, zice Sevro. M-a ajutat și Somnorilă, adaugă el făcând semn cu capul spre un Urlător zvelt, cu sigilii de Roșu pe brațe.

— Pitic afurisit ce ești…

— Te zbăteai, scumpo, se aude Pietricică, de undeva din mijlocul Urlătorilor.

Nu-mi dau seama care e ea. Vocea îi reverberează lovindu-se de pereți.

— Și dacă mai dai mult din gură, îți pun căluș și te gâdil, spune Clovnul pe un ton sinistru. Așa că… sst.

Victra clatină din cap, dar își ține gura. Eu mă străduiesc să nu izbucnesc în râs în fața solemnității momentului. Sevro își continuă discursul, plimbându-se de colo colo prin fața noastră.

— Ați fost observați, iar acum sunteți doriți. Dacă ne acceptați invitația de a vă alătura frăției noastre, trebuie să depuneți un jurământ că le veți fi mereu loiali fraților și surorilor voastre. Să nu-i mințiți niciodată, să nu-i trădați niciodată pe purtătorii de pelerină. Și toate păcatele voastre, toate cicatricele voastre, toți dușmanii voștri ne aparțin acum și nouă. Împărțim cu toții povara. Cei pe care-i iubiți, familiile voastre, vor trece pe locul doi. Noi suntem pe locul întâi. Dacă nu vă puteți supune, dacă nu puteți conștientiza legătura asta, spuneți acum și puteți pleca.

Așteaptă. Nici măcar Victra nu suflă o vorbă.

— Bun. Așa cum spun regulile legii noastre sacre…

Sevro ridică o cărticică neagră cu pagini îndoite și-un lup alb pe copertă.

— … Trebuie să vă purificați de vechile voastre jurăminte și să vă dovediți vrednici înainte de a putea depune jurământul.

Ridică mâna și dă semnalul.

— Să înceapă Purificarea!

Urlătorii își lasă capetele pe spate și urlă ca nebunii. Urmează apoi un caleidoscop încețoșat de ciudățenii. De undeva începe să bubuie muzica. Suntem tot în genunchi. Cu mâinile legate. Urlătorii vin spre noi. Ne apropie niște sticle de buze și dăm pe gât băutura în timp ce ei repetă o melodie ciudată, o incantație

căreia Sevro îi dă tonul, cu un aplomb desfrânat. Ragnar răcnește mulțumit când termin sticla pe care mi-au dat-o. Sunt cât pe ce să vomit fix acolo. Băutura îmi arde esofagul și stomacul. Victra tușește în spatele meu. Holiday o dă peste gât și Urlătorii izbucnesc în urale când termină sticla. Ne clătinăm pe loc în timp ce ei o înconjoară pe Victra scandând, iar ea icnește și încearcă să-și termine băutura. Îi sar stropi pe față. Tușește.

— **Asta-i tot ce poți, Născută din Soare?** urlă Ragnar. **Bea!**

Ragnar răcnește bucuros când Victra termină trăscăul, tușind și mormăind înjurături.

— **Aduceți șerpii și gândacii!** strigă el.

Cântă cu toții ca niște preoți în timp ce Pietricică vine în față clătinându-se, aducând o găleată. Ne îmbrâncesc pe toți trei astfel încât să înconjurăm găleata, și în lumina tremurătoare zărim fundul acesteia fremătând de viață. Gândaci mari, strălucitori, cu piciorușe păroase și aripi se târăsc în jurul unei vipere. Mă dau înapoi, îngrozit și beat, dar Holiday deja a băgat mâna înăuntru și-a scos șarpele, pe care-l izbește de podea până-l omoară.

Victra rămâne cu privirea pironită asupra Cenușiei.

— Ce mama…

— Terminați ce e-n găleată sau ajungeți la cutie, zice Sevro.

— Ce-nseamnă asta?

— Terminați ce e-n găleată sau ajungeți la cutie! Terminați ce e-n găleată sau ajungeți la cutie! repetă cu toții pe un ton monoton.

Holiday mușcă din șarpe, sfâșiindu-l cu dinții.

— **Da!** urlă Ragnar. **Are suflet de Urlător! Da!**

Sunt atât de beat încât abia mai văd. Bag mâna în găleată, cutremurându-mă când simt cum mi se cațără gândacii pe braț. Prind unul și mi-l îndes în gură. Încă mai mișcă. Mă forțez să mestec, aproape plângând. Victra dă să vomite când vede asta. Înghit și apoi o prind de mână, silind-o s-o bage în găleată. Se apleacă puțin și-mi dau seama prea târziu ce înseamnă asta. Mă împroașcă de vomă pe umăr. Când simt mirosul, nu mă mai pot stăpâni nici eu și vomit. Holiday mestecă în continuare. Ragnar îi strigă tot felul de laude.

Până ajungem să terminăm ce e-n găleată suntem o grămadă jalnică beată, plini de mizerie, gândaci și vomă. Sevro ne spune ceva. Se tot clatină înainte și-napoi. Sau poate eu mă clatin? Vorbește? Cineva din spate mă scutură de umăr. Am adormit?

— Asta e legea noastră sacră, zice micul meu prieten. O veți studia. În curând o veți cunoaște pe dinăuntru și pe dinafară. Dar astăzi, trebuie să știți doar Regula Numărul Unu a Urlătorului.

— **Nu te pleca niciodată!** spune Ragnar.

— Nu te pleca niciodată, repetă ceilalți într-un glas și Clovnul se apropie de noi cu trei pelerine din blană de lup.

La fel ca blănurile pe care le purtau la Institut, pelerinele se adaptează mediului și capătă o nuanță întunecată în încăperea luminată de lumânări. Întinde una dintre ele spre Victra, căreia cineva îi dezleagă mâinile și picioarele, iar ea încearcă să se ridice în picioare, dar nu reușește. Pietricică dă s-o ajute, însă Victra refuză. Încearcă iar și rămâne într-un genunchi. Sevro îngenunchează lângă ea și-i întinde mâna. Privindu-i mâna printre șuvițele de păr ude de sudoare, Victra pufnește în râs dându-și seama ce înseamnă asta. Îl ia de mână și reușește, cu ajutorul lui, să meargă fără ezitare să-și capete pelerina. Sevro ia blana de la Clovn și i-o pune pe umeri. Ochii li se întâlnesc și zăbovesc o clipă privindu-se, înainte să se dea la o parte pentru ca Holiday, ajutată de Pietricică, să-și primească și ea pelerina. Ragnar e cel care mă ajută pe mine și-mi pune blana pe umeri.

— Bun venit, frați și surori, în rândurile Urlătorilor!

Toți Urlătorii își lasă capetele pe spate și izbucnesc într-un urlet înfricoșător. Mă alătur lor, surprins s-o aud pe Victra urlând și ea. Își lasă capul pe spate în întuneric fără nicio ezitare. Deodată, se aprind toate luminile. Urletele încetează și ne uităm unii la alții dezorientați. Dancer dă buzna la dușuri împreună cu unchiul Narol.

— Ce dracului se petrece aici? întreabă Narol, cu ochii la gândaci, la rămășițele de șarpe și la sticle.

În fața ridicolului situației, Urlătorii își aruncă priviri jenate.

— Îndeplinim un ritual ocult secret, spune Sevro. Și ne întrerupi, secundule!

— Da, zice Narol dând din cap, puțin îngrijorat. Îmi cer scuze, domnule.

— O Rozalie de-a noastră a furat un datapad de la un Călăreț al Oaselor din Agea, îi spune Dancer lui Sevro, deloc amuzat de situație. Am aflat cine e.

— Ei, căcat! exclamă Sevro. Am avut dreptate?

— Cine? întreb eu amețit. Despre cine vorbiți?

— Partenerul din umbră al Șacalului, zice Dancer. E Quicksilver. Ai avut dreptate, Sevro. Agenții noștri spun că se află la sediul corporației lui din Phobos, dar n-o să rămână mult în acel loc. Se îmbarcă spre Luna în două zile. Acolo n-o să mai putem pune mâna pe el.

— Deci declanșăm Operațiunea Piața Neagră, spune Sevro.

— Da, încuviințează Dancer fără tragere de inimă.

Sevro ridică pumnul.

— La dracu’, da! L-ați auzit pe om, Urlători. Spălați-vă. Treziți-vă din beție. Mâncați ceva. Avem un Argintiu de răpit și o economie de prăbușit.

Se uită spre mine cu un rânjet afurisit pe față și-mi spune:

— O să fie o zi dată dracului! Dată dracului!

14. Luna vampir

Phobos înseamnă frică. În mitologie era copilul Afroditei și al lui Ares, vlăstarul iubirii și al războiului. E un nume potrivit pentru cea mai mare dintre lunile lui Marte.

Formată cu multă vreme înainte de epoca oamenilor, după ce un meteorit l-a lovit pe tatăl Marte aruncându-i resturile pe orbită, luna alungită a plutit ca un cadavru aruncat, moartă și abandonată, preț de un miliard de ani. Acum e întesată de paraziții care pompează viață în venele Imperiului Auriu. Roiuri de nave cargo, mici și umflate, se ridică de pe Marte și se încolonează spre cele două imense porturi cenușii ale lunii. De acolo transferă bogățiile planetei cu transportoarele cosmice de câțiva kilometri lungime care duc comoara de-a lungul rutelor comerciale Julii-Argos spre Margine, sau și mai probabil spre Centru, unde înfometata Luna așteaptă să fie hrănită.

Oamenii au tăiat în piatra seacă de pe Phobos și au umplut totul cu metal. Cu o rază de doar doisprezece kilometri în cel mai lat punct, luna e încadrată de două porturi uriașe dispuse

perpendicular unul față de celălalt. Metalul lor întunecat e acoperit de glife albe și lumini roșii care sclipesc intermitent pentru a ajuta navele care intră în port. Vagoanele magnetice și vasele de transport șerpuiesc peste tot. Sub șantierele navale, și uneori ridicându-se deasupra lor, sunt turnurile ascuțite ale Stupului – un oraș alambicat, construit nu în spiritul idealului neoclasic Auriu, ci al economiei crude necondiționate de gravitație. Șase secole de construcții perforează suprafața lui Phobos. E cea mai mare perniță de ace construită vreodată de om. Iar discrepanța financiară dintre cei care stau în Ace, vârfurile clădirilor, și cei din Golurile din interiorul lunii e de-a dreptul ridicolă.

— Pare mai mare când nu ești pe puntea unei nave-torță, se tânguie Victra în spatele meu. E al naibii de supărător să ți se ia drepturile.

Îi simt durerea. Ultima dată am văzut Phobos înainte de Ploaia Leului. Pe vremea aia aveam o armadă în spate, Mustang și Șacalul erau de partea mea și mii de Însemnați îmi ascultau orice ordin. Aveam suficientă putere de foc cât să fac o planetă să tremure. Acum mă ascund într-un transportor șubred atât de vechi, că n-are nici sistem de gravitație artificială, însoțit doar de Victra, de trei Fii însărcinați să se ocupe de combustibil și de o mică echipă de Urlători aflați în cală. De data asta primesc ordine, nu le dau. Îmi trec limba peste pilula cu otravă ascunsă în molarul drept după inițierea în rândul Urlătorilor. Toți Urlătorii au câte una acum. E mai bine așa decât să fie prinși vii, zice Sevro. Și sunt de acord cu el. Totuși, e o senzație ciudată.

După ce am evadat, Șacalul a emis imediat un moratoriu care privea toate navele ce plecau de pe Marte. Bănuia că Fiii vor încerca cu disperare să mă ducă de pe planetă. Din fericire, Sevro nu e un prost. Dacă ar fi fost, acum probabil că eram în mâinile Șacalului. În ultimă instanță, nici măcar ArhiGuvernatorul de pe Marte nu putea interzice multă vreme comerțul, așa că interdicția nu a avut viață lungă. Dar unda de șoc pe care a provocat-o pe piață a fost zguduitoare. Miliarde de credite s-au pierdut pentru fiecare minut în care heliumul-3 nu a curs. Lui Sevro chestia asta i s-a părut înălțătoare.

— Cât din toate astea îi aparține lui Quicksilver? întreb eu.

Victra se trage lângă mine în gravitația 0. Părul îi plutește ca o coroană în jurul capului. Și l-a albit și și-a pus lentile de

contact negre. E mai ușor pentru un Obsidian să treacă prin părțile mai dure ale Stupului, iar ea, fiind printre cei mai înalți membri ai Urlătorilor, nu prea ar fi putut să se deghizeze în altă Culoare.

— E greu de zis. E destul de greu să-ți dai seama ce și cât deține Silver. Omul are atâtea corporații-fantomă și conturi bancare ascunse încât nici Suverana nu cred că-i cunoaște întregul portofoliu.

— Sau cine se regăsește prin el. Dacă zvonul că a cumpărat Aurii e adevărat…

— E adevărat, zice Victra și ridică din umeri, rotindu-se pe spate. E băgat peste tot. Mama zicea că e unul dintre puținii oameni prea bogați pentru a fi uciși.

— E mai bogat decât era ea? Decât tine?

— Decât eram, mă corectează ea. S-a ocupat el de asta. Dar tot ce se poate, adaugă după o scurtă pauză.

Ochii îmi cad pe semnul călcâiului înaripat de pe unul dintre cele mai înalte turnuri de pe Phobos, o spirală dublă de sticlă și oțel, înaltă de trei kilometri și cu un vârf argintiu. Câți ochi Aurii nu-l privesc cu invidie? Câți dintre ei trebuie să mai cumpere sau să mituiască pentru a se apăra de ceilalți? Poate doar unul singur. Esențial în ascensiunea Șacalului a fost partenerul lui din umbră. Un om care l-a ajutat în secret să pună mâna pe mass-media și industria de telecomunicații. Multă vreme am crezut că partenerul lui e Victra sau mama ei, și că atunci în grădină doar s-a descotorosit de ele. Dar se pare că cel mai mare aliat al Șacalului e viu și prosperă. Cel puțin deocamdată.

— Treizeci de milioane de oameni, șoptesc eu. Incredibil.

O simt cum se uită la mine.

— Nu ești de acord cu planul lui Sevro, nu-i așa?

Trag cu degetul de o gumă roz lipită de cala ruginită. Răpirea lui Quicksilver o să ne ofere informații și acces la mari fabrici de armament, dar ceea ce mă îngrijorează e schema lui Sevro împotriva economiei.

— Sevro i-a ținut pe Fii în viață. Nu eu. Deci o să-i respect ordinele.

— Mda, zice ea privindu-mă cu scepticism. Mă întreb când ai început să crezi că între curaj și viziune nu e nicio diferență.

— *Băi căcăcioșilor*, îl aud pe Sevro în cască, *dacă ați terminat cu admirarea peisajului, călăreala sau ce dracului faceți voi acolo, a venit vremea să ne facem de cap.*

•

Jumătate de oră mai târziu mă înghesui alături de Victra și de Urlători într-unul dintre containerele de helium-3 stivuite în spatele transportorului. Simțim nava tremurând când cupla magnetică se prinde de docul circular. Dincolo de carena navei plutesc Portocalii în costumele lor mecanizate, așteptând să dirijeze containerele lipsite de greutate spre vagoanele magnetice, care la rândul lor o să le ducă până la transportoarele cosmice în așteptarea călătoriei spre Jupiter. Vor ajunge acolo pentru a aproviziona încă o dată flota lui Roque prinsă în războiul cu Mustang și Lorzii Lunilor.

Dar înainte să fie transportate containerele, vor veni inspectori Arămii și Cenușii să le inspecteze. Vor fi mituiți de Albaștrii noștri să numere patruzeci și nouă de containere în loc de cincizeci. Apoi un Portocaliu mituit de unul dintre contactele noastre va pierde containerul în care ne aflăm, o practică obișnuită pentru cei care fac contrabandă cu droguri ilegale sau cu bunuri nevămuite. Va depozita containerul într-o cală pentru piese de mașinării aflată la un nivel inferior, iar acolo ne vom întâlni cu omul de legătură al Fiilor, care ne va conduce la casa conspirativă. Cel puțin ăsta e planul. Dar deocamdată așteptăm.

În cele din urmă, gravitația revine, ceea ce înseamnă c-am ajuns în hangar. Containerul în care ne aflăm aterizează pe podea cu o bufnitură. Ne recăpătăm echilibrul sprijinindu-ne de butoaiele cu helium-3. Auzim voci dincolo de pereții metalici ai containerului. Transportorul bipăie când se decuplează de noi și se întoarce, ieșind din câmpul energetic în spațiu. Apoi liniște. Nu-mi place. Îmi încleștez mâna de mânerul de piele al briciului ascuns în mâneca hainei. Fac un pas spre ușă. Victra mă urmează. Sevro mă prinde de umăr.

— Așteptăm omul de legătură.

— Nici măcar nu-l cunoaștem pe omul ăsta, îi spun.

— Dancer a garantat pentru el.

Pocnește din degete spre mine să mă întorc la locul meu.

— Așteptăm.

Observ că ceilalți îi dau ascultare, așa că încuviințez din cap și-mi țin gura. Zece minute mai târziu auzim o singură pereche

de pași păcănind afară pe podea. Lacătul pocnește și se deschide și o lumină slabă pătrunde înăuntru pe măsură ce ușile se deschid, dezvăluind un Roșu tuns scurt, cu barbă ascuțită și o scobitoare în gură. Cu o jumătate de cap mai scund decât Sevro, ne privește pe fiecare în parte. Ridică o sprânceană când îl vede pe Ragnar. O ridică și pe cealaltă când se uită în jos și vede țeava arzătorului lui Sevro. Și totuși nu dă înapoi. Omul are curaj.

— Ce n-o să moară în veci? mârâie Sevro cu cel mai bun accent Obsidian.

— Ciuperca de pe coaiele lui Ares.

Bărbatul zâmbește și aruncă o privire peste umăr.

— Te superi dacă lași afurisenia aia de-o parte? Tre’ să plecăm, acum. Am împrumutat platforma asta de la Sindicat. Numa’ că ei nu prea știu nimic despre asta, așa că dacă nu vreți s-aveți de-a face cu niște nemernici profesioniști, trebuie s-o luăm din loc.

Bate din palme.

— Acum înseamnă acum.

•

Pe omul nostru de legătură îl cheamă Rollo. Vânos și strâmb, cu ochi strălucitori și curtenitor cu femeile, deși aduce vorba de cel puțin două ori pe minut despre soția lui, pare-se cea mai frumoasă femeie care a pășit vreodată pe suprafața planetei Marte. N-a mai văzut-o de opt ani. Și-a petrecut tot timpul ăsta în Stup, ca sudor în turnurile spațiale. Nu e efectiv un sclav, ca Roșiii din mine, el și ai lui sunt muncitori cu contract. Sclavi salariați care muncesc paisprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână, suspendați între turnurile uriașe care străpung Stupul, sudând metal și rugându-se să nu se accidenteze la locul de muncă. Dacă te accidentezi, nu ești plătit. Dacă nu ești plătit, nu mănânci.

— Foarte plin de el, îl aud pe Sevro mormăind către Victra, în mijlocul grupului condus de Rollo.

— Mie-mi cam place barbișonul lui, zice Victra.

— Albaștrii numesc locul ăsta Stupul, ne spune Rollo în timp ce ne îndreptăm spre un tramvai mâzgălit cu graffiti aflat la un etaj de întreținere abandonat.

Miroase a lubrifiant, a rugină și-a pișat stătut. Vagabonzi fără adăpost hoinăresc prin halele metalice întunecate. Rollo

ocolește maldăre de pături și zdrențe sub care se foiesc oameni, fără să le arunce vreo privire, dar își păstrează mereu mâna pe plăselele din plastic uzate ale arzătorului.

— Pentru ei așa o fi. Au la dispoziție școli, case. Mici baze aeriene, secte, ca să fiu mai precis, unde învață să zboare și să se sincronizeze cu computerele. Dar ascultați la mine ce e locul ăsta: e o mașină de tocat carne. Intră bărbați. Se ridică turnuri. Iese carne tocată, spune plecându-și capul.

Singurele semne de viață ale vagabonzilor de pe podea sunt aburii subțiri ai respirației care ies din maldărele de zdrențe ca aburul dintr-un câmp vulcanic. Tremur pe sub haina cenușie și-mi aranjez mai bine pe umăr rucsacul cu echipament. E un frig cumplit la nivelul ăsta. Izolație veche, probabil. Pietricică suflă pe nări un val de aburi în timp ce împinge unul dintre cărucioarele noastre cu echipament, uitându-se cu tristețe în stânga și-n dreapta la vagabonzi. Mai puțin empatică, Victra dirijează căruciorul din față, împingând cu piciorul un vagabond care-i stă în cale. Bărbatul țâțâie din buze și se uită în sus spre ea, și tot mai sus, și mai sus, până cuprinde cu privirea cei 2,1 metri de ucigașă scoasă din pepeni. Se retrage repede într-o parte, respirând pe gură. Nici Ragnar, nici Rollo nu par să observe cât de frig e.

Fiii lui Ares ne așteaptă pe platforma dezafectată a tramvaiului și în tramvai. Majoritatea sunt Roșii, dar sunt și destui Portocalii, Verzi și Albaștri în grup. Sunt înarmați cu un amestec pestriț de arzătoare vechi și patrulează de colo colo, ținând sub observație celelalte coridoare care duc spre platformă. Aruncă priviri nervoase în direcția din care venim noi, întrebându-se cine naiba suntem. Mă simt mai recunoscător ca niciodată pentru protezele Obsidiene și pentru toate cunoștințele pe care le am despre Culoarea asta.

— Vă așteptați la probleme? întreabă Sevro uitându-se la armele Fiilor.

— Cenușiii au făcut razii pe-aici în ultimele luni. Nu amărâții de la secția locală, ci niște nemernici periculoși. Legionari. Chiar și unii din Legiunea a XIII-a, amestecați cu unii dintr-a X-a și-a V-a. Am avut o lună cam urâtă, adaugă el cu glas scăzut, ne-au scuturat al dracului de rău. Ne-au distrus cartierele generale din Goluri, i-au asmuțit pe durii de la Sindicate pe noi. I-au plătit să-și vâneze propriii oameni. Cei mai mulți dintre noi au trebuit să

se dea la fund, să se ascundă în case conspirative. Corpul principal al Fiilor a rămas să-i ajute pe Roșiii de pe stație, normal, forțele noastre speciale nu și-au arătat mușchii până azi. N-am vrut să riscăm, știi ce zic? Ares a zis că aveți treburi importante…

— Ares e înțelept, zice Sevro cu indiferență.

— Și un tip foarte melodramatic, adaugă Victra.

În ușa tramvaiului, Ragnar ezită o clipă – privirea îi zăbovește asupra unui afiș antiterorism lipit pe o coloană de sprijin de ciment din stație. „Dacă vezi ceva, spune”, zice afișul pe care apare imaginea unui Roșu cu ochi purpurii diabolici, îmbrăcat într-o uniformă ponosită de miner, care pândește lângă o ușă cu o plăcuță cu „acces interzis”. Nu văd restul. E acoperit cu graffiti făcut de rebeli. Dar îmi dau seama că Ragnar nu se uită la afiș, ci la bărbatul ghemuit dedesubt, pe care abia acum îl văd. Are capul acoperit de glugă. Piciorul stâng e de fapt un vechi mecanism care-i ține loc de membru. Jumătate de față îi e acoperită de un bandaj maroniu, plin de cruste. Se vede un nor de fum. Se degajează gaz presurizat. Bărbatul se lasă pe spate tremurând și zâmbește arătându-și dinții complet negri. Un flacon de plastic gol cade pe podea. Opiu.

— **De ce nu-i ajutați pe oamenii ăștia?** întreabă Ragnar.

— Cu ce să-i ajutăm? zice Rollo.

Observă empatia de pe chipul lui Ragnar și nu știe cum să răspundă.

— Frate, abia avem de-ajuns pentru familie și prieteni. N-are rost să împărțim cu ăștia, înțelegi?

— **Dar cel de colo e Roșu. Ei sunt din neamul vostru…**

Rollo se încruntă în fața acestui simplu adevăr.

— Termină cu mila, Ragnar, zice Victra. Ce inhalează el acolo sunt droguri primite de la Sindicat. Cei mai mulți dintre ei ți-ar tăia gâtul pentru o doză. Sunt doar un sac de oase.

— Un sac de ce? o întreb întorcându-mă spre ea.

Asprimea tonului meu o prinde cu garda jos, dar nu e dispusă să dea înapoi. Așa că plusează, instinctiv.

— Un sac de oase, scumpule, repetă ea. A fi om înseamnă să ai demnitate. Ei n-au. Și-au extirpat-o singuri. A fost alegerea lor, nu a Auriilor. Chiar dacă e ușor să dăm vina pe Aureolați pentru tot. Așa că de ce ar merita oamenii ăștia mila mea?

— Pentru că nu toată lumea e ca tine. Sau a avut șansele cu care te-ai născut tu.

Victra nu-mi răspunde. Rollo își drege vocea, sceptic acum în privința deghizării noastre.

— Doamna are dreptate la partea cu tăiatul gâtului. Majoritatea dintre ei erau muncitori importați. Ca mine. În afară de nevastă, mai am trei guri cărora le trimit bani, dar nu mă pot întoarce acasă până nu mi se termină contractul. Mai am patru ani. Pleava a renunțat să mai încerce să se întoarcă.

— Patru ani? întreabă Victra neîncrezătoare. Ziceai să ești deja aici de opt.

— Trebuie să plătesc pentru transfer.

Ea se holbează la el întrebător.

— Compania nu acoperă costurile. Ar fi trebuit să citesc și ce era scris mărunt în contract. Sigur, eu am ales să vin aici. Și ei la fel, adaugă Rollo, făcând semn din cap spre vagabonzi. Doar pentru că cealaltă variantă e să mori de foame, ridică el din umeri de parcă am fi știut cu toții răspunsul. Amărâții ăștia pur și simplu n-au avut noroc cu serviciul. Și-au pierdut câte un picior. Câte un braț. Compania nu acoperă costurile pentru proteze, cel puțin nu pentru unele decente…

— Și Artizanii? îl întreb eu.

Rollo râde batjocoritor.

— Și cine dracu' crezi tu că-și permite operații la Artizani?

Nici măcar nu mă gândisem la costuri. Ceea ce-mi amintește cât de departe sunt de oamenii pentru care pretind că lupt. Omul ăsta e un Roșu, unul dintre semenii mei, mai mult sau mai puțin, și eu nici măcar nu știu care e cel mai cunoscut fel de mâncare în cultura lui.

— Pentru ce companie lucrezi? îl întreabă Victra.

— Julii Industries, bineînțeles.

Privesc prin ferestrele murdare de duro-sticlă ale tramvaiului jungla de metal pe lângă care trecem după ce tramvaiul pornește din stație. Victra stă lângă mine, cu o expresie preocupată pe chip. Dar eu sunt la o lume depărtare de ea, prieteni. Pierdut în amintiri. Am mai fost în Stup cândva, împreună cu ArhiGuvernatorul Augustus și cu Mustang. Augustus își adusese lăncierii să se întâlnească cu miniștrii economici ai Societății pentru a discuta modernizarea infrastructurii lunii. După întâlnire, eu și Mustang ne-am

strecurat și ne-am dus la cel mai faimos acvariu de pe lună. Îl închiriasem în schimbul unei sume absurde și aranjasem să luăm masa și să ni se servească vinul în fața acvariului balenei ucigașe. Lui Mustang i-au plăcut dintotdeauna animalele adevărate mai mult decât cele create de Artizani.

Am dat vinurile vechi de cincizeci de ani și valeții Rozalii pe o lume sângeroasă cu oase ruginite și bătăuși rebeli. Asta e lumea reală. Nu visul în care trăiesc Auriii. Astăzi simt urletul tăcut al unei civilizații călcate în picioare timp de sute de ani.

Drumul nostru ocolește pe la periferia Golurilor, centrul lunii unde blocurile cu apartamente ca niște cuști se macină în lipsa gravitației. Dacă ne-am duce acolo, am risca să picăm în mijlocul luptei de stradă dintre Sindicat și Fiii lui Ares. Iar dacă mergem mai sus, la nivelurile Culorilor mijlocii, ar însemna să riscăm să ne întâlnim cu soldații Societății și cu infrastructura lor de camere video și holo-scanere.

În loc de asta, traversăm prin hinterlandul format de nivelurile de întreținere dintre Goluri și Ace, locul de unde Roșiii și Portocaliii asigură bunul mers al lunii. Tramvaiul nostru, condus de un simpatizant al Fiilor, accelerează în stații. Fețele muncitorilor care-l așteaptă își pierd trăsăturile când trecem în viteză pe lângă ei. O pastișă de ochi. Dar toate fețele sunt cenușii. Nu de culoarea metalului, ci a cenușei rămase în urma unui foc de tabără. Fețe de cenușă. Haine de cenușă. Vieți de cenușă.

Dar pe măsură ce tramvaiul nostru e înghițit de tunel, culoarea erupe în jurul nostru. Graffiti și ani întregi de furie sângerează din pereții striați și crăpați ai gâtlejului său cândva cenușiu. Blasfemii în cincisprezece dialecte. Aurii uciși prin zeci de metode înfiorătoare. Iar în dreapta unei scene brutale care o înfățișează pe Octavia au Lune decapitată de o seceră, este, în vopsea digitală, o imagine a lui Eo spânzurată pe eșafod, cu părul în flăcări – „Rupeți lanțurile” scrie pe diagonală. O singură floare strălucitoare în mijlocul buruienilor de ură. Mi se pune un nod în gât.

O jumătate de oră mai târziu ieșim afară, iar tramvaiul se oprește scrâșnind în fața unui centru industrial părăsit al Culorilor inferioare, unde mii de muncitori care fac naveta cu noaptea-n cap din Grămadă ar trebui să se împrăștie care-ncotro la treburile lor. Dar locul e tăcut ca un cimitir. Podelele

metalice sunt pline de gunoaie. Ecranele holografice încă pâlpâie transmițând programele de știri ale societății. Dintr-o ceașcă așezată pe o masă într-o cafenea încă mai ies aburi. Fiii au eliberat zona abia cu câteva minute în urmă. Ceea ce ne demonstrează ce influență au în zonă.

După plecarea noastră, viața își va relua cursul obișnuit. Dar după ce plantăm bombele pe care le-am adus cu noi? După ce distrugem fabricile, oare bărbații și femeile pe care încercăm să-i ajutăm nu vor rămâne șomeri, la fel ca acele biete creaturi nefericite din stația de tramvai? Dacă munca e rațiunea lor de-a trăi, ce-o să se întâmple când o să le luăm asta? I-aș împărtăși lui Sevro grijile mele, dar e ca o săgeată dezlănțuită. La fel de dogmatic precum eram și eu cândva. Iar a-l chestiona în auzul celorlalți ar părea o trădare a prieteniei noastre. El a avut mereu încredere oarbă în mine. Deci eu sunt prietenul cel rău pentru că mă îndoiesc de el?

Trecem prin câteva lifturi-gravitaționale și ajungem într-un garaj de transportoare de gunoi, deținut tot de Julii Industries. O surprind pe Victra ștergând cu degetul mizeria de pe blazonul familiei ei aflat pe una dintre uși. Soarele cu raze din sulițe e decolorat și ponosit. Cei câțiva zeci de muncitori Roșii și Portocalii se prefac că nu observă grupul nostru când ne strecurăm într-unul dintre hangare. Înăuntru, grupați la baza a două transportoare uriașe, găsim o mică armată de Fii ai lui Ares. Mai mult de șase sute.

Nu sunt soldați. Nu ca noi. Majoritatea sunt bărbați, dar printre ei sunt și câteva femei, cele mai multe tinere Roșii și Portocalii obligate să emigreze aici ca să lucreze pentru a-și hrăni familiile rămase pe Marte. Au arme de proastă calitate. Unii stau în picioare. Alții sunt așezați și-și întrerup discuțiile când văd grupul nostru de ucigași Obsidieni traversând puntea metalică, cu ranițe pline de echipament, împingând două cărucioare misterioase. O tristețe difuză începe să mă împresoare. Orice vor face, oriunde vor merge, viețile lor vor fi pătate de ziua asta. Dacă ar fi de datoria mea să le vorbesc, i-aș avertiza despre povara pe care o vor lua asupra lor, despre răul care le va cotropi viețile. Le-aș spune că e mai frumos să auzi despre victoriile din războaie decât să fii martor la ele. Mai bine decât să ai sentimentul bizar și ireal când stai dimineața întins pe pat știind că ai ucis un om, că ți-a murit un prieten.

Dar nu spun nimic. Locul meu acum e lângă Victra și Ragnar, în spatele lui Sevro, care-și scuipă guma, îmi dă un cot și-mi face cu ochiul, pășind în fața micii armate. A armatei lui. E micuț pentru un bărbat Obsidian, dar are multe cicatrici și tatuaje și e înfricoșător pentru grupul de gunoieri cu mâini mici și sudori de turnuri încovoiați. Își apleacă fruntea spre ei, cu ochii arzându-i în spatele lentilelor negre de contact. Tatuajele cu lupi de pe pielea lui par înfricoșătoare în lumina industrială.

— Salutare, maimuțe unsuroase, tună vocea lui scăzută și amenințătoare. Probabil că vă întrebați de ce a trimis Ares un grup de șmecheri periculoși ca noi în veceul ăsta de tablă.

Fiii se uită agitați unii la alții.

— N-am venit aici să ne luăm în brațe. N-am venit să vă inspirăm ori să vă ținem discursuri al dracului de lungi despre Suverană.

Pocnește din degete, iar Pietricică și Clovnul aduc cărucioarele în față și le deschid capacele. Balamalele scârțâie și dau la iveală explozibilii minieri.

— Am venit aici s-aruncăm rahatul în aer.

Își desface brațele larg și chicotește:

— Întrebări?

15. Vânătoarea

Plutesc în spatele navei colectoare de gunoi împreună cu Urlătorii. E întuneric. Dispozitivele optice cu vedere pe timp de noapte îmi arată gunoaiele care orbitează în nuanțe de verde-închis. Coji de banană. Ambalaje de jucării. Zaț de cafea. Aud în căști icnetul de vomă al Victrei când i se lipește de față o bucată de hârtie igienică. Masca ei e un coif-demon. La fel ca mine, are pupile negre modelate ușor sub forma unui demon urlând. Fitchner a reușit să le fure pentru Fii din depozitele de arme de pe Luna acum mai bine de un an. Cu ajutorul lor putem vedea majoritatea spectrelor, amplifica sunete, ne putem determina coordonatele unii altora, accesa hărți și putem comunica silențios. În jur, toți prietenii mei sunt îmbrăcați în negru. Nu purtăm armuri mecanizate, ci doar piei-scarabeu subțiri, care ne pot proteja de cuțite și de câteva proiectile. Nu avem cizme

gravitaționale sau armuri electromagnetice. Nimic care să ne încetinească, să facă zgomot sau să declanșeze senzori. Avem cu noi rezervoare cu oxigen care ne pot furniza suficient aer timp de patruzeci de minute. Termin de potrivit echipamentul lui Ragnar și-mi verific datapad-ul. Cei doi Roșii care pilotează vechea navă colectoare de gunoi numără secundele rămase. Când ajung la zece, Sevro spune:

— *Țineți bine rucsacurile și activați pelerinele*.

Îmi activez pelerina-fantomă și lumea se deformează, distorsionată de pelerină. E ca și cum ai privi printr-o apă murdară și simt deja în noadă cum începe să se încălzească bateria. Pelerina e bună pentru reprize scurte. Dar arde bateriile mici de felul celor pe care le avem noi și are nevoie de timp să se răcească și să se reîncarce. Mă întind după Victra și Sevro, reușind să-i prind de mână la timp. Ceilalți formează și ei echipe. Nu-mi amintesc să mă fi simțit așa de înfricoșat înaintea Ploii de Fier. Eram mai curajos atunci? Poate doar mai naiv.

— *Țineți-vă bine. O s-avem parte de zguduituri*, spune Sevro. *Îi dăm drumul în trei*… *doi*…

Îi strâng mai tare de mâini.

— … *Unu*.

Ușa navei colectoare se deschide silențioasă și ne scăldăm în lumina chihlimbarie a holo-monitorului unui zgârie-nor din apropiere. Simt un suflu puternic de aer și totul se-nvârte în jur când nava colectoare aruncă încărcătura de gunoi. Suntem ca o pleavă aruncată asupra orașului. Ne-nvârtim laolaltă cu gunoiul printr-o lume caleidoscopică de turnuri și reclame. Sute de nave trec pe magistralele lungi. Toate sunt o ceață pâlpâitoare, lichidă. Continuăm să ne rotim dându-ne peste cap pentru a nu fi detectați.

Aud în căști mormăielile unui controlor de trafic Albastru, enervat de gunoiul revărsat. În scurt timp intervine pe fir un Arămiu care amenință să-i concedieze pe piloții incompetenți. Dar ce mă face să zâmbesc e ceea ce nu aud. Canalele poliției bâzâie ca de obicei, anunțând o deturnare de către Sindicat a unei nave în Stup, o crimă sângeroasă într-un vechi muzeu de artă din apropiere de Park Plaza, jefuirea unui datacentru din Complexul Bancar. Nu ne-au depistat în mijlocul gunoiului.

Ne încetinim treptat mișcarea de rotație folosind mici elice fixate pe căști. Suntem purtați de un curent calm. E liniște. Ne-

ndreptăm spre țintă. Suntem pe cale să ne izbim, odată cu restul gunoaielor, de marginea unui turn de oțel. Trebuie să aterizăm ușor. Victra înjură pe măsură ce plutim tot mai aproape de turn. Îmi tremură degetele. Nu te izbi. Nu te izbi.

— *Desprindeți-vă*, ordonă Sevro.

Îmi trag mâna din strânsoarea Victrei și a lui Sevro și ne lovim cu toții vibrând de suprafața din oțel. Gunoiul din jurul nostru intră în contact cu metalul, ricoșând înapoi în unghiuri bizare. Sevro și Victra rămân locului datorită magneților din mănuși, dar o bucată de moloz care cade în fața mea ricoșează din oțel și mă lovește în coapsă, deviindu-mi traiectoria. Mă aplec într-o parte și dau din mâini în căutarea unui sprijin, ceea ce mă face să mă rotesc. Ating cu picioarele suprafața din oțel și ricoșez în spate spre spațiu, înjurând.

— Sevro! strig.

— *Victra*! *Prinde-l*!

Mâna cuiva mă prinde de picior, smucindu-mă și făcându-mă să mă opresc. Mă uit în jos și văd o siluetă distorsionată ținându-mi piciorul. Victra. Cu grijă, îmi trage corpul lipsit de greutate înapoi pe zid ca să mă pot prinde cu propriii mei magneți de suprafața din oțel. Văd pete înaintea ochilor. Suntem în mijlocul orașului. O priveliște înfricoșătoare prin tăcerea sa, prin culorile sale, prin arhitectura metalică inumană. Îmi dă senzația că e mai degrabă un fel de artefact extraterestru antic decât un loc pentru oameni.

— *Ia-o ușor*, aud vocea Victrei în căști. *Darrow*! *Hiperventilezi. Respiră odată cu mine. Inspiră. Expiră. Inspiră*…

Îmi forțez plămânii să se sincronizeze cu vocea ei. În curând petele dispar. Deschid ochii – mă trezesc cu fața la câțiva centimetri de oțel.

— *Te-ai căcat pe tine sau ceva*? întreabă Sevro.

— Sunt bine, îi spun. Un pic ruginit.

— *Joc de cuvinte intenționat, sunt sigur*.

Ragnar și ceilalți Urlători aterizează la treizeci de metri sub noi, pe zid. Pietricică îmi face semn cu brațele.

— *Mai avem trei sute de metri. Începem cățărarea, fetițelor*.

În spatele sticlei turnului lui Quicksilver în formă de spirală dublă strălucesc lumini. Cele două spirale sunt legate între ele prin aproape două sute de etaje de birouri. Pot să disting siluete care se mișcă înăuntru, la terminalele computerelor. Măresc

imaginea cu ajutorul dispozitivului optic pentru a-i urmări pe agenții de bursă așezați la birouri, pe asistenții lor care se mișcă încoace și-ncolo, pe analiștii care trimit semnale furioase prin aviziere holografice care comunică cu piețele de pe Luna. Argintii, toți. Îmi amintesc de niște albine harnice.

— *Chestia asta mă face să-mi fie dor de băieți*, zice Victra.

Îmi ia un moment să-mi dau seama că nu se referă la Argintii. Ultima dată când am încercat tactica asta noi doi, eram împreună cu Tactus și Roque. Ne-am infiltrat în nava-amiral a lui Karnus prin sistemul de aerisire când a alimentat cu combustibil pe o bază-asteroid în timpul parodiei de război de la Academie. Ne-am croit drum prin carcasă, plănuind să-l răpim pe Karnus și să-i eliminăm echipa. Dar fusese o capcană și abia am scăpat cu ajutorul prietenilor, cu-n braț rupt drept unică recompensă pentru inițiativa mea.

Ne ia cinci minute să ne cățărăm din locul unde am aterizat până în vârful turnului, unde construcția devine un semicerc larg. Nu ne tragem în sus punând o mână înaintea celeilalte, deci nu ne cățărăm efectiv. Magneții din mănușile noastre au curenți fluctuanți pozitivi și negativi care ne permit să ne deplasăm pe peretele turnului ca și cum am avea rotițe în palme. Cea mai grea parte a ascensiunii, sau a coborârii, sau cum vreți să-i spuneți în condiții de gravitație zero, este panta în formă de semicerc din vârful turnului. Trebuie să ne cățărăm pe un ax îngust din metal care iese dintr-un tavan de sticlă, foarte asemănător cu codița unei frunze. Dincolo de sticla de care stăm lipiți se află faimosul muzeu al lui Quicksilver. Iar deasupra noastră, chiar dincolo de vârful turnului lui Quicksilver, e planeta Marte.

Planeta mea pare mai mare decât spațiul însuși. Mai mare decât orice ar putea exista. O lume cu miliarde de suflete, cu oceane create artizanal, cu munți și mai multe hectare de teren irigabil decât a avut Pământul vreodată. E noapte în partea asta a lumii. Și n-ai cum să-ți dai seama că prin măruntaiele planetei șerpuiesc kilometri de tuneluri și că, chiar dacă suprafața strălucește sub luminile miilor de orașe de pe Marte, în străfunduri e un puls nevăzut, un val ce se ridică. Mă întreb ce-ar spune un poet în clipa asta. Ce-ar șopti Roque în văzduh. Ceva despre liniștea dinaintea furtunii. Sau despre o bătaie de inimă din adâncuri. Dar apoi văd o scânteie. Mă neliniștește. Un

zvâcnet de lumină care strălucește alb și apoi se transformă într-un neon diabolic, ca o ciupercă ce crește din întunericul planetei.

— Ați văzut asta? întreb în cască, clipind ca să scap de pata ca o arsură de țigară pe care o văd din cauza exploziei îndepărtate.

Înjurăturile răsună în cască când se întorc și ceilalți să se uite.

— *Rahat*, murmură Sevro. *Noua Tebă*?

— *Nu*, răspunde Pietricică. *Mai departe spre nord. Peninsula Aventine. Deci probabil Cyprion. Conform ultimelor informații, Legiunea Roșie se apropia de oraș.*

Apoi urmează o altă explozie. Și șapte dintre noi stăm ghemuiți pe vine fără să ne clintim, urmărind cum a doua bombă nucleară se detonează la un deget distanță de prima.

— Mama dracului. Ei sunt sau ai noștri? întreb. Sevro!

— *Nu știu*, zice Sevro nervos.

— *Nu știi*? întreabă Victra.

Cum e posibil să nu știe? Îmi vine să urlu. Dar mă agăț de răspunsul lui pentru că vorbele lui Dancer mă bântuie. „Nu Sevro conduce războiul ăsta”, mi-a spus el acum câteva săptămâni, după o altă misiune eșuată a Urlătorilor. „El e doar un om care toarnă gaz pe foc”. Poate că n-am înțeles cât de departe a ajuns acest război, cât de aproape de haos e.

Oare m-am înșelat având încredere orbește în el? Mă uit la masca lui lipsită de orice expresie. Platoșa lui absoarbe culorile orașului și nu reflectă nimic. Un abis al luminii. Se întoarce încet cu spatele spre explozie și începe iar să se cațăre. Trece deja mai departe.

— *A apărut la holo-știri*, anunță Pietricică. *Rapid. Spun că Legiunea Roșie a folosit bombe nucleare împotriva forțelor Aurii de lângă Cyprion. Cel puțin asta e versiunea pe care o dau ei.*

— *Mincinoșii dracului*, izbucnește Clovnul. *Iar propagandă*.

— *De unde-ar face rost Legiunea Roșie de bombe nucleare*? întreabă Victra.

Harmony le-ar folosi, dacă ar avea. Dar pun pariu că de fapt Auriii le-au folosit împotriva Legiunii Roșii.

— *N-are nicio importanță pentru noi acum. Deci gura*, zice Sevro. *Tot trebuie să facem ceea ce-am venit să facem. Puneți-vă fundurile în mișcare.*

Ne supunem, amorțiți. Când ajungem la zona de acces din semicercul turnului, rutina antrenamentului preia controlul. Scot un recipient cu acid din rucsacul Victrei. Sevro dă drumul în aer unei nanocamere nu mai mare decât unghia mea, care plutește deasupra geamurilor, scanând muzeul după forme de viață. Nu e niciuna – ceea ce nu e de mirare la ora trei noaptea. Sevro scoate un generator electromagnetic și așteaptă ca Pietricică să-și termine treaba la datapad.

— *Ce se-ntâmplă, Pietricică*? întreabă el nerăbdător.

— *Codurile au funcționat. Am intrat în sistem,* zice ea. *Doar să găsesc zona potrivită. Așa. Rețeaua de lasere*… *nu mai funcționează. Camerele cu termoviziune*… *au înghețat. Senzorii pentru ritm cardiac sunt*… *opriți. Felicitări, dragii mei. Suntem oficial fantome*! *Atâta timp cât nu declanșează nimeni manual vreo alarmă*.

Sevro activează generatorul electromagnetic și în jurul nostru înflorește o ceață iridescentă abia vizibilă, izolându-ne, astfel încât vidul spațial să nu invadeze clădirea odată cu noi. Ar fi o modalitate rapidă de a ne descoperi. Pun o mică ventuză pe mijlocul geamului și apoi deschid recipientul cu acid și aplic spuma într-un pătrat de doi metri pe doi în jurul ventuzei. Acidul bolborosește în timp ce corodează sticla, creând o deschidere. Împins de un mic curent de aer din clădire, panoul de sticlă se desprinde, intră în câmpul nostru electromagnetic, iar Victra îl prinde, împiedicându-l să zboare în spațiu.

— *Rags, primul*, zice Sevro.

Sunt o sută de metri până la podeaua muzeului.

Ragnar prinde ancora de rapel de marginea geamului și-și prinde hamul de coarda magnetică. Își scoate briciul, își activează din nou pelerina-fantomă și intră prin gaura din fereastră. Am o senzație ciudată când îi văd silueta aproape invizibilă năvălind spre podea, cuprinsă de gravitația artificială a sistemului de coborâre, în timp ce eu încă plutesc. Pare un demon zămislit din fierbințeala ce pâlpâie deasupra deșertului într-o zi de vară.

— ***Liber***.

Urmează Sevro. Apoi Victra îmi urează „baftă” și mă împinge după el. Plutesc în jos, după care mă simt prins de gravitație când trec de suprafața de separație și ajung în încăpere. Alunec pe coardă în jos, luând viteză. Stomacul mi se răscolește la valul

brusc de greutate pe care-l simt. Aterizez dificil, aproape sucindu-mi glezna când îmi scot arzătorul cu amortizor și mă uit în jur. Restul Urlătorilor aterizează în spatele meu. Ne ghemuim spate în spate în marea sală a muzeului. Podeaua e din marmură cenușie. Lungimea sălii e imposibil de apreciat, pentru că se curbează urmând semicercul tavanului, înclinându-se în timp ce o ia în sus și dispărând din raza mea vizuală. Această joacă cu gravitația mă face să amețesc. În jurul nostru e plin de relicve din metal. Rachete vechi din Epoca Pionierilor. O sondă din apropierea lui Ragnar e marcată cu blazonul Companiei Lune. Seamănă perfect cu blazonul Casei Octaviei.

— *Deci așa te simți când ești gras*, spune Sevro cu un mârâit în timp ce face o săritură în condițiile de gravitație mărită. *Dezgustător*.

— *Quicksilver e de pe Pământ*, spune Victra. *O mărește și mai mult când negociază cu cineva care provine dintr-un loc cu gravitație scăzută*.

E de trei ori mai mare decât cea cu care sunt obișnuit pe Marte, de opt ori față de ce se preferă pe Io sau Europa, dar când mi-a refăcut corpul, Mickey a făcut simulări mergând până la a dubla gravitația de pe Pământ. E o senzație foarte neplăcută să cântărești peste 350 de kilograme, dar îți și lucrează mușchii teribil.

Ne dăm jos rezervoarele cu oxigen și le depozităm în lăcașul motorului unei vechi navete spațiale pe care e pictat steagul vechiului Imperiu America. Așa că rămânem doar cu ranițele mici, pieile-scarabeu, căștile-demon și armele. Sevro ia de la Victra harta deloc exactă a interiorului turnului și o întreabă pe Pietricică dacă l-a localizat pe Quicksilver.

— *Nu pot. E ciudat. Camerele sunt oprite la primele două etaje. La fel și senzorii biometrici. Nu-l pot localiza conform planului.*

— Sunt oprite? întreb.

— *Poate are parte de o orgie sau face laba și nu vrea să-l vadă paza*, mormăie Sevro ridicând din umeri. *Oricum ar fi, ascunde ceva, deci într-acolo ne îndreptăm.*

Îl apelez pe Sevro pe linia personală, pentru ca ceilalți să nu ne audă.

— Nu putem hoinări pe-aici căutându-l. Dacă suntem prinși pe coridoare fără niciun as în mânecă…

— *N-o să hoinărim*, zice el și-mi taie legătura pentru a se adresa tuturor. *Pelerinele, doamnelor. Priciurile și arzătoarele cu amortizor. Pumnii electromagnetici doar dacă se nasolește treaba.*

Pelerina se unduiește semitransparentă în jurul lui.

— *Urlători, după mine*!

Ne furișăm din muzeu într-un labirint de coridoare bizare, urmându-l pe Sevro. Podele de marmură neagră. Pereți de sticlă. Tavane înalte de zece metri făcute cu ajutorul pumnilor electromagnetici, care seamănă cu niște acvarii în care se întind recife de corali ca niște tentacule. Sirene reptiliene de jumătate de metru cu fețe umane, piele cenușie și cranii în formă de coroană înoată într-un regat de albastru clocotitor și portocaliu violent. Ochi mici ca de corb ne privesc cu ură.

Pereții sunt făcuți din sticlă-stare-de-spirit și pulsează în culori ce alternează subtil. Acum nuanțe de magenta, o clipă mai târziu cortine unduitoare de argintiu-cobalt. E ca într-un vis. Prin labirint sunt mici alcovuri. Galerii de artă în miniatură în care sunt expuse opere holografice contemporane și opere ostentative caracteristice secolului douăzeci și unu, în locul românismului neoclasic atât de in vogă printre Războinicii Însemnați. Ne ascundem într-o galerie să ne încărcăm bateriile pelerinelor, lângă un câine purpuriu țipător care seamănă cu un animal făcut dintr-un balon.

— *Afurisită treabă*, oftează Victra. *Omul ăsta are gusturile unui director de tabloid.*

Ragnar face semn cu capul spre câine.

— ***Ce-i asta?***

— *Artă*, zice Victra. *Așa s-ar presupune*.

Mă intrigă tonul condescendent al Victrei, la fel ca și clădirea în sine. Radiază viclenie. Obiectele de artă, pereții, sirenele, toate atât de evidente, aruncate în fața Războinicilor Însemnați care exact la asta s-ar aștepta din partea unui Argintiu proaspăt îmbogățit. Quicksilver cu siguranță cunoaște foarte bine psihologia Auriilor, dacă i s-a permis să devină atât de înstărit. Așa că mă întreb, nu cumva în toată extravaganța asta se ascunde ceva mai isteț? Nu cumva e o mască atât de evidentă și de ușor de acceptat încât nimeni nu s-a gândit vreodată la ce ascunde ea? Quicksilver, în ciuda reputației lui, nu a fost

niciodată considerat prost. Deci poate că tot aranjamentul ăsta bătător la ochi nu e pentru el. E pentru oaspeții lui.

Ceea ce mă face să mă gândesc că ceva nu e-n ordine când ajungem într-un atrium neluminat, cu podeaua din gresie nefinisată, din care ies arbori rozalii de iasomie ce se furișează de-a lungul încăperii în formă de V până la ușile duble ce dau spre dormitorul lui Quicksilver. Ne dezactivăm pelerinele ca să vedem mai bine. Ținem în mâini briciurile rigide, la câțiva centimetri de podea.

Asta nu e o casă. E o scenă. Făcută pentru a manipula. Sinistră prin calculul rece cu care a fost construită. Nu-mi place. Îl apelez iar pe Sevro pe frecvența personală.

— Ceva nu e-n regulă aici. Unde sunt servitorii? Paznicii?

— *Poate preferă intimitatea*...

— Cred că e o capcană.

— *O capcană*? *Asta ți-o spune mintea sau instinctul*?

— Instinctul.

Câteva clipe nu mai spune nimic și mă întreb dacă vorbește cu cineva pe cealaltă linie. Poate vorbește cu toți ceilalți.

— *Ce zici să facem*?

— Ne retragem. Evaluăm situația să vedem…

— *Să ne retragem*? repetă el răstit. *Din câte știm, tocmai ne-au bombardat oamenii cu bombe nucleare. Avem nevoie de asta*.

Încerc să-l întrerup, dar se răstește la mine.

— *Ce căcat, ne-au trebuit treișpe misiuni numai ca să facem rost de informații despre rahatul ăsta Argintiu. Dacă plecăm acum, totul e degeaba. Vor ști c-am fost aici. N-o să mai avem niciodată șansa asta. El e cheia spre Șacal. Trebuie să ai încredere în mine, Secerătorule. Ai*?

Îmi înăbuș o înjurătură și tai legătura, fără să-mi dau seama exact dacă sunt furios pe el sau pe mine sau pentru că știu că Șacalul mi-a stins flacăra aceea din mine care mă făcea să mă simt diferit. Acum orice opinie am e plăpândă și maleabilă în fața celorlalți. Pentru că știu că în adâncul sufletului, dincolo de pielea-scarabeu intimidantă, dincolo de masca-demon, e un băiețel necopt care a plâns pentru că-i era frică să stea singur în întuneric.

Deodată, o lumină purpurie inundă încăperea când o navă de lux alunecă prin dreptul peretelui de ferestre din spatele nostru.

Ne aliniem repede în fața ușii lui Quicksilver, gata să pătrundem. Urmăresc cu sistemul meu optic nava plutind mai departe. Luminile pulsează pe una dintre punți în vreme ce câteva sute de Pixies se zvârcolesc pe un ritm etrusc de club, la modă pe îndepărtata Luna, de parcă pe planeta de sub această lună nu s-ar purta un război. De parcă n-am face ceea ce facem pentru a le distruge stilul de viață. Beau șampanie de pe Pământ, îmbrăcați în haine de pe Venus și călătoresc cu nave alimentate de Marte. Și râd și beau și fac sex și nu dau socoteală nimănui. Ce de paraziți. Simt fierbând în mine mânia justificată a lui Sevro.

Suferința nu e reală pentru ei. Războiul nu e real. E doar un cuvânt din șase litere care-i privește pe alți oameni, pe care-l văd în buletinele digitale de știri. Doar o revărsare de imagini supărătoare peste care trec mai departe. O întreagă desfășurare de arme și armament și nave și ierarhii pe care nici măcar nu le observă, totul pentru a-i proteja pe proștii ăștia de adevărata agonie a ceea ce înseamnă de fapt să fii om. În curând o vor cunoaște.

Și pe paturile de moarte își vor aminti noaptea asta. Cu cine erau. Ce făceau când cuvântul de șase litere i-a prins în strânsoarea lui și nu le-a mai dat drumul. Această croazieră de plăcere, această decadență hidoasă e ultima răsuflare a Epocii de Aur.

Și ce răsuflare jalnică e.

— Sigur că am încredere în tine, spun, strângând mai tare în mână mânerul briciului.

Ragnar se uită cu atenție la noi, chiar dacă nu ne aude. Victra așteaptă să dea buzna pe ușă.

Luminile devin mai slabe și nava se pierde în peisaj. Sunt surprins că nu simt niciun pic de satisfacție față de ceea ce urmează să se întâmple. Știind că epoca lor urmează să se prăbușească. Nu mă bucură nici gândul că toate luminile din toate orașele din acest imperiu al omului se vor stinge, că toate navele vor încetini, că toți acei Aurii minunați vor păli în timp ce casele lor se vor transforma în pulbere și cenușă. Mi-aș dori să aud ce are Mustang de spus despre planul ăsta. Înainte îmi lipseau buzele ei, parfumul ei, dar acum îmi lipsește să știu că mintea ei e pe aceeași lungime de undă cu a mea. Când eram cu ea nu mă simțeam singur. Probabil ne-ar mustra cu asprime

pentru că ne concentrăm mai degrabă pe distrugere decât pe a construi ceva.

De ce mă simt așa acum? Sunt înconjurat de prieteni, lovindu-i pe Aurii, cum mi-am dorit dintotdeauna. Și totuși ceva nu-mi dă pace. Mă simt urmărit. Orice ar spune Sevro, ceva nu e-n regulă aici. Nu doar în clădirea asta, ci în planul lui. Oare eu tot așa aș fi procedat? Cum ar fi procedat Fitchner? Dacă reușim, spre ce o să ne îndreptăm după ce pulberea se va fi așezat și heliumul n-o să mai curgă? Spre o epocă întunecată? Sevro e el însuși o forță. Furia lui poate muta munții.

Cândva am fost și eu așa. Și uite unde am ajuns din cauza asta.

— *Omorâți paznicii. Electroșocuri pentru Rozalii. Distrugeți, înșfăcați, apoi o ștergeți*, le spune Sevro Urlătorilor.

Îmi încleștez mâna pe brici. El dă semnalul, iar Ragnar și Victra se strecoară pe ușă. Restul îi urmăm în beznă.

16. Concubinul

Luminile sunt stinse. E o liniște mormântală. Prima cameră e goală. Într-un acvariu, pe o masă, plutește o meduză electrică verde, aruncând umbre ciudate în încăpere. Pătrundem în dormitor, spărgând ușile filigranate cu aur. Păzesc intrarea cu Pietricică; stau ghemuit într-un genunchi, cu arma în mână și briciul în teaca din armură. În spatele nostru un bărbat doarme într-un pat cu baldachin. Ragnar îl prinde de-un picior și-l trage jos. Înveșmântat în pijamale scumpe, omul cade pe podea. Se trezește și țipă neauzit, cu gura acoperită de mâna lui Ragnar.

— *Rahat. Nu e el*, o aud pe Victra în spatele meu. *E un Rozaliu*.

Arunc o privire în spate. Nu-l pot vedea pe Rozaliu din cauza lui Ragnar, care e îngenuncheat lângă el.

Sevro lovește rama patului, crăpând-o.

— *E trei dimineața. Unde dracu’ e*?

— *E patru după-amiaza la bursa de pe Luna*, spune Victra. *Poate e în birou? Întreabă-l pe sclav*.

— *Unde e stăpânul tău*?

Masca lui Sevro face ca vocea lui să sune ca un cablu de oțel lovit de un levier de fier. Rămân cu ochii ațintiți asupra livingului, până ce gemetele Rozaliului mă fac să mă uit în spate. Sevro și-a înfipt genunchiul în vintrele lui.

— *Frumoase pijamăluțe, băiețaș. Vrei să vezi cum arată pe roșu*?

Tresar la auzul răcelii din vocea lui. Cunosc tonul ăsta mult prea bine. L-am auzit la Șacal când mă tortura în Attica.

— *Unde e stăpânul tău*?

Sevro își răsucește genunchiul. Rozaliul geme de durere, dar refuză să răspundă. În camera întunecată, Urlătorii urmăresc tortura ca niște umbre tăcute, încovoiate, fără chipuri. Nu se stă la discuții. Nu se ridică nicio problemă morală, și-mi dau seama că au mai făcut așa ceva înainte. Mă simt murdar când realizez asta, când îl aud pe Rozaliu suspinând pe podea. Asta e o parte mai mare a războiului decât sunetul goarnelor și navele spațiale. Momentele tăcute, uitate de cruzime.

— Nu știu, spune Rozaliul. Nu știu.

Vocea. Îmi amintesc vocea asta din trecutul meu. Dau fuga din postul meu de la ușă și vin lângă Sevro, pe care-l trag de lângă Rozaliu. Pentru că-l cunosc pe bărbatul ăsta, îi recunosc trăsăturile delicate. Nasul lui lung și drept, obrajii rozalii și pielea de culoarea mierii. E la fel de responsabil pentru ceea ce sunt în aceeași măsură ca Mickey. E Matteo. Frumos și fragil, acum icnind de durere pe podea, cu un braț rupt. Sângerează pe gură și se ține cu mâna de vintre, unde l-a lovit Sevro.

— *Ce dracu' ai*? țipă Sevro la mine.

— Îl cunosc, îi spun.

— *Ce*?

Văzându-ne doar măștile negre cu chipuri de demoni, Matteo profită de faptul că l-am distras pe Sevro și se întinde după un datapad de pe noptieră. Sevro e mai rapid. Cu un trosnet de carne zdrobită, omul cu cea mai mare densitate a oaselor din specia umană îl întâlnește pe omul cu cea mai mică. Pumnul lui Sevro zdrobește falca lui Matteo, care icnește și se prăbușește în convulsii la podea, dându-și ochii peste cap. Privesc totul ca prin ceață, izbucnirea de violență părându-mi ireală, și totuși atât de rece și primitivă și la-ndemână. Doar mușchi și oase mișcându-se cum nu ar trebui să o facă. Mă pomenesc ghemuit

lângă corpul cuprins de convulsii al lui Matteo, împingându-l pe Sevro la o parte.

— Nu-l atinge!

Matteo și-a pierdut cunoștința, din fericire. Nu-mi dau seama dacă și-a fracturat șira spinării sau dacă are fractură craniană. Ating buclele gingașe ale părului său acum brunet. Are mâinile strânse pumn ca un copil și văd că poartă pe inelar un inel subțire de argint. Unde a fost în tot timpul ăsta? Ce caută aici?

— Îl cunosc, șoptesc.

Ragnar se apleacă protector spre el, deși acum nu mai putem face nimic pentru Matteo. Clovnul aruncă datapad-ul spre Sevro.

— *Butonul de panică*.

— *Cum adică îl cunoști*? mă întreabă Sevro.

— E unul dintre Fiii lui Ares, îi spun, amețit. Sau era. A fost unul dintre profesorii mei înainte de Institut. M-a învățat cultura Aureolaților.

— *Blestemată treabă*, mormăie Nasolu'.

Victra îi întoarce încheietura și ne arată floricelele care-i împodobesc Sigiliile rozalii.

— *E un Trandafir al Grădinii. La fel ca Theodora. Costă la fel de mult ca tine, Pătatule*, zice ea aruncându-i o privire lui Ragnar.

— *Ești sigur că e el*? mă întreabă Sevro.

— Sunt al dracului de sigur. Îl cheamă Matteo.

— *Atunci ce caută aici*? zice Ragnar.

— *Nu prea pare prizonier,* intervine Victra. *E-mbrăcat c-o pijama scumpă. Probabil e concubin. La urma urmei, Quicksilver n-are reputație de celibatar.*

— *Înseamnă c-a schimbat taberele*, spune Sevro cu asprime.

— Sau avea o misiune dată de tatăl tău, îi zic.

— *Și atunci de ce nu ne-a contactat*? *A dezertat. Poate Quicksilver are oameni infiltrați printre Fii,* zice Sevro și se întoarce să se uite spre ușă*. Rahat. Ar putea ști despre Tinos. Ar putea ști despre blestematul ăsta de raid.*

Mintea începe să-mi lucreze febril. Ares l-a trimis pe Matteo aici? Sau Matteo a părăsit vasul care se scufundă? Poate că Matteo le-a spus despre mine înainte să o facă Harmony… Simt un cuțit în măruntaie când îmi formulez acest gând. N-am petrecut mult timp împreună, dar țineam la el. Era un om bun,

și-au mai rămas așa de puțini astfel de oameni. Și-acum uite ce i-am făcut.

— *Ar trebui să ne cărăm dracului de-aici*, spune Clovnul.

— *Nu fără Quicksilver*, se răstește Sevro.

— Nu știm unde e Quicksilver, îi spun. E mai complicat. Trebuie să așteptăm să se trezească Matteo. Are cineva o doză de stimulent?

— *L-ar ucide*, zice Victra. S*istemul circulator al Rozaliilor nu poate suporta marfa militară.*

— *N-avem timp de vorbărie*, se răstește Sevro. *Nu putem risca să rămânem blocați aici. Plecăm acum.*

Dau să spun ceva, dar Sevro se întoarce spre Clovn care a deschis datapad-ul lui Matteo.

— *Clovnule, ce-ai aflat*?

— *O comandă de mâncare pe serverul intern al bucătăriei. Se pare că cineva a cerut în sala C19 o grămadă de sandviciuri cu berbec și gem și cafea.*

— ***Secerătorule, ce crezi?*** întreabă Ragnar.

— Ar putea fi o capcană, spun. Trebuie să ne adaptăm…

Victra râde batjocoritor și mă întrerupe.

— Chiar dacă e o capcană, uită-te la noi. O să-i facem praf.

— *Al dracului dacă nu-i așa, Julii*, zice Sevro îndreptându-se spre ușă. *Nasolule*! *Ia-l pe Rozaliu și fă-l pachet. Mușcați din ei. Ragnar și Vidra în față. Se lasă cu sânge.*

•

Un etaj mai jos, întâlnim prima echipă de securitate. Șase mercenari stau în fața unei uși mari de sticlă care se unduiește ca suprafața unui lac. Sunt îmbrăcați în uniforme negre în loc de armuri militare. Fiecare are în spatele urechii stângi un implant argintiu în formă de pinten. Mai sunt și alții care patrulează etajul, dar niciun servitor. Câțiva Cenușii îmbrăcați în același tip de uniforme au dus un cărucior de cafea în încăpere acum câteva minute. Ciudat că nu folosesc Rozalii sau Maronii pentru servirea cafelei. Nivelul de siguranță e ridicat. Deci oricine o fi în biroul lui Quicksilver e cineva foarte important. Sau cel puțin foarte paranoic.

— *Ne mișcăm repede*, zice Sevro sprijinindu-se de colțul peretelui după care așteptăm, la vreo treizeci de metri de grupul de Cenușii. *Îi anihilăm pe cretinii ăia, apoi intrăm rapid.*

— *Nu știm cine-i înăuntru*, zice Clovnul.

— *Și-avem o singură modalitate de-a afla*, se răstește Sevro. *Hai*!

Ragnar și Victra ies primii de după colț, pelerinele lor fantomă deviind lumina. Ceilalți îi urmăm în sprint rapid. Unul dintre Cenușii se uită de-a lungul culoarului la noi, mijind ochii. Dispozitivele optice de termoviziune implantate îi pulsează roșu când se activează și percep radiațiile de căldură degajate de bateriile noastre.

— *Pelerine-fantomă*! strigă Cenușiul.

Șase perechi de mâini antrenate zboară spre arzătoare. Mult prea târziu. Ragnar și Victra îi fac praf. Ragnar își rotește briciul, retezând brațul unuia și tăind jugulara altuia. Sângele împroașcă pereții de sticlă. Victra trage cu arzătorul ei cu amortizor. Gloanțe acționate magnetic izbesc două capete. Mă strecor printre trupurile în cădere. Îmi împlânt briciul în coșul pieptului unui bărbat. Simt cum îi plesnește și-i cedează inima. Transform lama în bici pentru a o elibera. Înainte ca omul să se prăbușească la podea, e deja rigidă, în formă de lamă-curbată.

Cenușiii n-au apucat să tragă nici măcar un foc. Dar unul dintre ei a apăsat un buton de pe datapad și sunetul adânc al alarmei răsună pe coridoare. Pereții pulsează roșu, semnalizând o urgență. Sevro îl ucide pe ultimul Cenușiu.

— *Intrăm în cameră. Acum*! urlă el.

Ceva nu e-n regulă. Instinctul îmi spune asta, dar Victra și Ragnar merg mai departe. Iar Ragnar izbește în ușă. Mereu un sclav al impulsului, mă reped după el.

Sala de conferințe a lui Quicksilver e mai puțin flamboaiantă decât camerele de la etajul superior. Are zece metri înălțime. Pereții sunt făcuți din sticlă-digitală care se unduiește subtil în adieri argintii. Două șiruri de stâlpi de marmură străjuiesc laturile unei mese de conferință uriașe, confecționate din onix, din mijlocul căreia se înalță un copac alb, uscat. În capătul opus al încăperii, o fereastră uriașă oferă o priveliște asupra fabricilor din Stup. Regulus ag Sun, cunoscut de pe Mercur până pe Pluto drept Quicksilver, cel mai bogat om de sub soare, stă în dreptul ferestrei, frământând în mâinile cărnoase un pahar cu vin roșu.

E chel. Are fruntea încrețită ca o scândură de spălat rufe. Buze de boxer. Umeri cocoșați de maimuță și degete de măcelar care-i ies de sub mânecile unei robe turcoaz cu guler înalt, brodată cu meri, croită pe Venus. E trecut de șaizeci de ani. Are

pielea de culoarea bronzului, o nuanță întunecată. Un cioc de barbă și o mustață îi accentuează trăsăturile în încercarea de a le oferi o formă, deși se pare că s-a cam ținut departe de Artizani. E desculț. Dar ceea ce atrage atenția sunt cei trei ochi. Doi dintre ei au pleoapele lăsate și sunt Argintii. Naturali și eficienți. Cel de-al treilea e Auriu și-l are implantat într-un inel din argint simplu pe care-l poartă pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

I-am întrerupt ședința.

În cameră sunt aproape treizeci de Arămii și Argintii. Sunt despărțiți în două grupuri și stau de-o parte și de alta a uriașei mese de onix acoperite cu cești de cafea, carafe cu vin și datapad-uri. O hologramă albastră a unui document plutește în aer între cele două grupuri, evident obiectul atenției lor până să se dărâme ușa. Acum se îndepărtează de masă, majoritatea prea uimiți pentru a se teme deocamdată, sau chiar prea uimiți să ne vadă când intrăm înăuntru acoperiți de pelerinele-fantomă. Dar nu sunt doar Arămii și Argintii la masă.

— *Rahat*, mormăie Victra.

Dintre Culorile profesiilor se ridică șase cavaleri Aurii cu armuri electromagnetice complete. Și îi cunosc pe toți. În stânga, un bărbat mai în vârstă cu chipul măsliniu poartă armura neagră a Cavalerului Morții, iar de-o parte și de alta a lui sunt Moira, cea cu fața durdulie – Furia, sora lui Aja – și vechiul meu prieten Cassius au Bellona. În dreapta sunt Kavax au Telemanus, Daxo au Telemanus și fata care m-a lăsat în genunchi acum un an în tunelurile miniere de pe Marte.

Mustang.

17. Ucidem Aurii

— Nu trageți! strig împingând în jos arma Victrei, dar Sevro latră un ordin și Victra ridică iar arzătorul.

Formăm o linie în zigzag, cu pumnii electromagnetici și arzătoarele ațintite asupra Auriilor. Nu tragem pentru că avem nevoie de Quicksilver viu, și știu că Sevro e la fel de uimit ca și mine să-i vadă aici pe Mustang, Cassius și cei doi Telemanus.

— *La podea sau vă ucidem*! urlă Sevro cu o voce inumană amplificată de coifurile-demon.

Urlătorii i se alătură, umplând aerul cu o serie de ordine urlate. Îmi simt sângele rece în vine. Peste urlete răsună alarma. Neștiind ce altceva să fac, îmi îndrept pumnul electromagnetic spre cel mai periculos Auriu din încăpere, Cassius, pentru că-mi dau seama ce e în mintea lui Sevro văzându-l în carne și oase pe ucigașul tatălui său. Coiful meu se sincronizează cu arma pentru a ilumina punctele slabe din armura lui, dar ochii mei sorb cu nesaț imaginea lui Mustang, care așază jos o ceașcă de cafea, la fel de grațioasă ca întotdeauna, și face un pas în spate de lângă masă, în timp ce pumnul electromagnetic implantat în mănușa stângă a armurii ei începe să se deschidă.

Mintea și inima mea se luptă una cu alta. Ce dracului caută aici? Trebuia să fie în Margine. La fel ca ea, nici ceilalți Aurii nu ne dau ascultare. Nu știu cine suntem din cauza coifurilor. Azi nu purtăm mantiile din blană de lup. Dau înapoi, uitându-se îngrijorați la noi, cântărind situația. Briciul lui Cassius alunecă pe brațul lui drept. Kavax și Daxo se ridică încet de pe scaune. Quicksilver dă frenetic din mâini.

— Opriți-vă! strigă el, iar vocea aproape i se pierde în haos. Nu trageți! E o reuniune diplomatică! Identificați-vă.

Am dat buzna în mijlocul unei negocieri, îmi dau seama. Se predau forțele lui Mustang? O alianță? O absență notabilă e Șacalul. Oare Quicksilver îl trădează? Probabil. La fel și Suverana. De asta locul e părăsit. Niciun servitor, pază minimă. Quicksilver și-a dorit numai oameni în care are încredere la această întâlnire ținută chiar sub nasul aliatului său.

Mi se strânge stomacul când realizez că oamenii de-aici cred că suntem Călăreți ai Oaselor. Ceea ce-nseamnă că ei cred că am venit aici să-i ucidem, iar asta se va sfârși într-un singur fel.

— *Treceți odată la podea*! urlă Victra.

— *Ce facem*? întreabă Pietricică pe linia internă. *Secerătorule*?

— *Îl vreau pe Bellona*, zice Sevro.

— Folosiți arme cu electroșocuri, le spun. E Mustang…

— *N-o să le facă niciun rahat prin armuri*, mă întrerupe Sevro. *Dacă ridică armele, omorâți-i pe jegoși. Armele încărcate la maximum, nu risc pe nimeni dintre ai noștri.*

— Sevro, ascultă-mă. Trebuie să vorbim cu…

Nu se mai aude ce spun, pentru că Sevro și-a folosit avantajul de comandant pentru a-mi opri semnalul. Eu îi aud pe ei, dar ei nu mă pot auzi pe mine. Îl înjur zadarnic.

— *Bellona, nu te mai mișca*! strigă Clovnul. *Am spus să stai pe loc*.

Aflat în partea opusă a lui Mustang, Cassius merge încet printre Argintii, folosindu-i drept scut în timp ce parcurge distanța dintre noi. E la doar zece metri depărtare. O simt pe Victra tensionându-se lângă mine, nerăbdătoare să se dezlănțuie asupra unuia dintre oamenii pe care-i învinuiește de moartea mamei ei, dar între noi și Aurii sunt civili, iar Quicksilver e un trofeu pe care nu ne permitem să-l pierdem.

Privesc cu ochi critici obrajii rotofei ai Argintiilor și Arămiilor. Nici măcar un singur suflet de aici nu e oprimat. Nicio burtă de aici n-a fost vreodată înfometată. Aceștia sunt colaboraționiști. Sevro i-ar scalpa unul câte unul dacă ar avea la dispoziție un cuțit ruginit și câteva ore moarte.

— ***Secerătorule…***, zice Ragnar încet și se uită la mine așteptând un ordin.

— *Ia mâna de pe brici*! îi strigă Victra lui Cassius.

El rămâne tăcut. Continuă să înainteze, sigur pe el ca un ghețar. Moira și Cavalerul Morții vin în urma lui. Kavax își trage coiful pe cap. Mustang deja și-a acoperit fața. Pumnul ei electromagnetic e activat și îndreptat spre podea.

Cunosc destul de bine moartea cât să o aud acum trăgându-și răsuflarea.

Îmi activez microfonul extern.

— Kavax, Mustang, opriți-vă. Sunt eu. Sunt…

— *Stai pe loc, rahatule*! urlă Victra.

Cassius zâmbește politicos și se aruncă înainte. În stânga mea, Ragnar se răsucește într-un fel bizar și unul dintre briciurile lui zboară prin aer și se înfige în fruntea Cavalerului Morții. Argintiii rămân cu gura căscată când îl văd pe Cavalerul Olimpic împleticindu-se spre podea.

— KAVAX AU TELEMANUS! urlă Kavax și pornește înainte cu Daxo.

Mustang e lângă ei. Moira atacă, ridicându-și pumnul electromagnetic.

— *Faceți-i praf*, mârâie Sevro ordinul.

Camera explodează. Particule supraîncălzite sfâșie aerul când Urlătorii deschid focul la întâmplare. Marmura se transformă în pulbere. Scaunele se topesc în bucăți noduroase de metal și zboară prin încăpere. Argintiii și Arămiii sunt prinși în foc încrucișat și carnea și oasele le explodează, umplând aerul de o ceață roșiatică. Sevro îl ratează pe Cassius, care se aruncă după un stâlp. Kavax e împușcat de mai bine de zece ori, dar nu se clatină nici măcar când i se supra-încălzește armura. E pe cale să se năpustească asupra lui Sevro și a Victrei cu briciul, când apare Ragnar din lateral și-l lovește atât de tare cu umărul, încât îl doboară de pe picioare. Daxo îl atacă pe Ragnar din spate, și cei trei uriași se rostogolesc pe margine, zdrobind doi Arămii care orbecăiau în patru labe. Arămiii urlă de pe podea, cu picioarele strivite.

În spatele lui Kavax, Mustang e împușcată de două ori în piept, dar armura ei electromagnetică rezistă. Se clatină, trage și ea spre noi și o nimerește pe Pietricică în coapsă. Pietricică zboară prin aer și se lovește de perete, cu piciorul spulberat de explozie. Țipă și-și încleștează mâinile pe el. Clovnul și Victra o acoperă și trag înapoi spre Mustang, în timp ce o târăsc pe Pietricică la adăpost, după un stâlp. Nasolu' și alți patru Urlători care păzeau ușile și-l țineau pe Matteo afară trag acum de pe coridor.

Mă împleticesc într-o parte pierdut în haos, când marmura de sub picioarele mele explodează. Argintiii se îngrămădesc sub masă. Alții fug de pe scaune spre adăpostul pe care cred că li-l asigură coloanele din colțurile camerei. Armele electromagnetice hipersonice distrug totul în jurul lor, deasupra lor, pe ei înșiși. Încovoaie coloanele. Quicksilver fuge în spatele a doi Arămii pe care-i folosește ca scuturi umane, până când șrapnelul îi sfâșie și se prăbușesc cu toții într-un amalgam de membre și sânge.

Moira, Furia, se repede să-l despice pe Sevro din spate cu briciul, în timp ce el încearcă să treacă de Ragnar, care se luptă cu cei doi Telemanus, ca să ajungă la Cassius. Trag în ea de aproape, din lateral, cu pumnul electromagnetic chiar înainte să ajungă la Sevro. Armura ei electromagnetică absoarbe primele runde de foc, ondulându-se în jurul ei ca un cocon albastru. Se împleticește într-o parte și dacă nu aș continua să trag, mâine dimineață abia dacă ar avea o vânătaie. Dar degetul meu

mijlociu nu slăbește deloc trăgaciul. Moira e una dintre cei care au pus la cale opresiunea și una dintre cele mai strălucite minți ale Auriilor. Și a încercat să-l omoare pe Sevro. Mișcare greșită.

Trag în ea până când scutul i se curbează în interior, până cade într-un genunchi, până se zvârcolește și urlă în timp ce moleculele pielii ei și organele i se supra-încălzesc. Din ochi și din nas îi curge sânge fierbinte. Armura și carnea se contopesc, iar eu simt furia cotropindu-mă sălbatică, amorțindu-mi temerile, simțurile, compasiunea. Sunt Secerătorul, care l-a învins pe Cassius. Care l-a ucis pe Karnus. Pe care Auriii nu-l pot ucide.

Pumnul electromagnetic al Moirei trage la nimereală când tendoanele degetelor ei se contractă din cauza fierbințelii. Trage în tavan la foc continuu. Se zvârcolește pe o parte și seamănă moarte de-a lungul încăperii. Doi Argintii care fugeau să se adăpostească explodează. Geamul ferestrei din celălalt capăt al camerei, cea care dă spre orașul spațial, se crapă primejdios. Urlătorii fug de-a valma să se pună la adăpost înainte ca pumnul electromagnetic să se topească în mâna stângă a Moirei, iar țeava fierbinte să se lichefieze cu un fâsâit. Cu acel ultim icnet de înverșunare, cea mai înțeleaptă dintre cele trei Furii ale Suveranei zace între resturile carbonizate.

Singurul lucru pe care mi-l doresc e ca în locul ei să fi fost Aja.

Mă întorc spre ceilalți din încăpere, simțindu-mă ghidat de brațul rece al mâniei, însetat de și mai mult sânge. Dar toți cei care au mai rămas sunt prietenii mei. Sau au fost cândva. Mă cutremur sub sentimentul nimicniciei când furia mă părăsește la fel de iute cum m-a cuprins. Groaza îi ia locul când îmi dau seama că prietenii mei încearcă să se ucidă unii pe alții. Rândurile ordonate s-au rupt într-o încăierare hi-tech. Picioarele alunecă pe bucăți de geam. Umerii se izbesc de pereți. Între coloane se duc lupte cu pumni electromagnetici. Mâini și picioare de-a valma pe podea când pumnii electromagnetici șuieră și săbiile izbesc și taie.

Și abia acum, odată cu această luciditate înfricoșătoare, îmi dau seama că un singur fir comun îi leagă pe toți. Nu e o idee. Nici idealul soției mele. Nici încrederea sau alianțele sau Culoarea.

Sunt eu.

Și fără mine, asta vor face. Asta a făcut Sevro fără mine. Ce irosire inevitabilă pare totul. Moartea aduce moarte care aduce moarte.

Trebuie să-i pun capăt.

În mijlocul încăperii Cassius o urmărește pe Victra împleticindu-se printre scaune rupte și cioburi. Podeaua le alunecă sub picioare din cauza sângelui. Pelerina-fantomă a Victrei s-a stricat și pâlpâie; când pornește, când se oprește, ceea ce o face să se transforme când în fantomă, când în umbră, ca un demon nehotărât. Cassius îi spintecă iar coapsa și se rotește când Clovnul trage în el, îl taie pe Clovn de-a latul tâmplei înainte să se aplece ca să se ferească de Pietricică, care trage în el din celălalt capăt al încăperii. Victra se rostogolește sub masă ca să scape de Cassius și-i crestează gleznele. El sare pe masă și trage cu pumnul electromagnetic în tăblia de onix până face un crater în mijlocul ei și o prinde pe Victra dedesubt. E cât pe ce s-o omoare, când Sevro trage în el din spate; șocul îi e absorbit de scut, dar tot e destul de puternic cât să-l arunce câțiva metri într-o parte.

În dreapta, Ragnar, Daxo și Kavax duc o luptă a titanilor. Ragnar îl țintuiește pe Kavax de perete înfigându-i sabia în umăr, apoi dă drumul armei, se ferește, trage cu pumnul electromagnetic în Daxo de la distanță mică. Scutul lui Daxo absoarbe șocul, iar briciul lui îl ratează pe Ragnar și dislocă o bucată de perete în schimb. Ragnar îl lovește pe Daxo peste articulații și e cât pe ce să-i rupă gâtul când Kavax îi străpunge umărul cu sabia, urlând numele familiei sale. Mă grăbesc să-i dau o mână de ajutor prietenului meu Pătat, dar când pornesc, simt pe cineva în stânga.

Mă întorc la timp s-o văd pe Mustang zburând în aer spre mine, cu fața acoperită de coif, cu briciul arcuit în jos, gata să mă despice în două. Îmi ridic în ultima clipă briciul. Lamele se ciocnesc. Vibrațiile îmi zguduie brațul. Sunt mai încet decât îmi aminteam, mare parte dintre instinctele mușchilor s-au pierdut în întuneric, în ciuda laboratorului lui Mickey și a antrenamentelor mele cu Victra. Plus că Mustang e mult mai rapidă de cum era.

Sunt silit să dau înapoi. Încerc să trec pe lângă Mustang, dar mânuiește briciul de parcă ar fi luptat în război în ultimul an. Încerc să mă strecor pe lateral, cum m-a învățat Lorn, dar nu am

nicio șansă. E isteață și se folosește de dărâmături, de coloane pentru a mă-ncolți. Sunt blocat, înconjurat de bucăți scânteietoare de metal. Armura nu mi se găurește, dar se erodează pe margini, în vreme ce-mi protejez torsoul.

Sabia ei îmi face o despicătură de câțiva centimetri în umărul stâng. Înțeapă ca o mușcătură de viperă. Înjur și ea pătrunde și mai mult cu sabia în umărul meu. Aș urla la ea să se oprească. Mi-aș urla numele, orice, dacă aș avea răgaz măcar o secundă să respir, dar tot ce pot să fac e să-mi mențin brațul în mișcare. Mă las pe spate chiar la timp când îmi face o gaură în pielea-scarabeu în jurul gâtului. Urmează trei tăieturi rapide în tendonul brațului meu drept, dar ratează. Încerc să-mi găsesc ritmul. Ating peretele cu spatele. Tăietură. Tăietură. Crestătură. Îmi simt pielea despicată ca de foc. O să mor aici. Strig după ajutor în căști, dar semnalul e în continuare blocat de Sevro.

Am mușcat mai mult decât putem mesteca.

Urlu în zadar când sabia lui Mustang îmi răzuiește trei coaste. Își rotește sabia în mână. O balansează în spate ca să-mi taie capul. Reușesc să-i deviez arma în perete cu briciul meu, țintuindu-i-o deasupra capului meu, astfel încât coiful ei e la câțiva centimetri de masca mea. O izbesc cu capul. Dar coiful ei e mai puternic decât masca mea din compozit de duro-plastic. Își ia avânt și mă izbește la rândul ei cu capul, folosindu-mi tactica. Un fulger de durere îmi spintecă capul. Aproape leșin. Nu mai văd clar. Sunt încă în picioare. Simt că o bucată de mască s-a crăpat și mi-a alunecat de pe față. Mi-am rupt iar nasul. Văd pete. Restul de mască se fărâmițează și mă holbez la coiful cu cap de cal al lui Mustang în timp ce ea se pregătește să termine cu mine.

Brațul în care ține briciul își ia avânt să dea lovitura ucigătoare. Și rămâne ridicat deasupra capului. Tremurând în timp ce Mustang îmi privește fața descoperită. Coiful îi alunecă și o dezvăluie pe-a ei. Părul îmbibat de transpirație îi atârnă pe frunte, întunecându-i frumusețea. Ochii ei sunt sălbatici și aș vrea să pot spune că văd în ei dragoste sau bucurie, dar nu e așa. Dacă văd ceva în ei, atunci e frică, poate groază care-i albește chipul în timp ce se împleticește înapoi, făcând un gest cu mâna liberă, mută de uimire.

— Darrow?

Se uită peste umăr la măcelul care continuă – micul nostru moment de liniște e doar o mică bulă în furtună. Cassius fuge – dispare pe o ușă laterală, lăsând în urmă cadavrul Moirei și al Cavalerului Morții. Privirile ni se întâlnesc înainte să dispară. Victra îl urmărește până o cheamă Sevro înapoi. Ceilalți Urlători se întorc spre Mustang. Fac un pas spre ea și mă opresc când vârful briciul ei îmi atinge clavicula.

— Te-am văzut murind.

Se retrage spre ușa principală, cizmele îi alunecă pe marmură, zdrobind cioburi din geamurile pereților.

— Kavax, Daxo! strigă ea și o venă i se zbate pe gât din cauza efortului. Retragerea!

Cei doi Telemanus se precipită îndepărtându-se de Ragnar, nedumeriți pentru că nu știu cine e omul ăsta mascat cu care s-au luptat până acum și de ce sângerează amândoi din atâtea locuri. Încearcă să se regrupeze lângă Mustang, aleargă într-o retragere grăbită, dar când trec pe lângă mine ca să i se alăture în pragul ușii, îmi dau seama că nu mă pot uita pur și simplu la ea cum pleacă. Așa că îmi înfășor briciul în jurul gâtului lui Kavax. El icnește și se clatină spre mine, dar nu-i dau drumul. Cu o singură apăsare de buton, aș putea să retractez briciul și să-i retez capul. Dar n-am de ce să-l omor pe omul ăsta. Cade abia când Ragnar îi pune piedică și-i așază un genunchi pe piept. Îl izbește de podea. Nasolu' și ceilalți sunt grămadă peste el, țintuindu-l jos.

— Nu-l omorâți! urlu.

Nasolu' l-a cunoscut pe Pax. I-a întâlnit pe cei doi Telemanus, așa că-și ține sabia ridicată și se răstește la Urlătorii mai noi să facă la fel. Daxo încearcă să vină în ajutorul tatălui său, dar eu și Ragnar îi blocăm calea. Ochii lui mari strălucesc confuzi când îmi vede fața.

— Du-te, Virginia! strigă Kavax de jos. Fugi!

— *Pax* e la mine. Orion e în viață, spune Mustang uitându-se la Urlătorii însângerați din spatele meu care vin după ea și Daxo. Nu-l omorî. Te rog.

Și apoi, cu o ultimă privire îndurerată spre Kavax, părăsește încăperea.

18. Abis

— Ce-a vrut să spună cu asta, că Orion e în viață? îl întreb pe Kavax.

E la fel de șocat de luptă cum sunt și eu și urmărește neliniștit Urlătorii înveșmântați în negru care mișună prin încăpere. N-am pierdut pe nimeni, dar suntem într-o formă de rahat.

— Kavax!

— Ce a spus, mormăie el. Exact ce a spus. *Pax* e în siguranță.

— Darrow! mă strigă Sevro când se întoarce în încăpere împreună cu Victra.

L-au urmărit pe Cassius care a ieșit prin ușa din celălalt capăt al camerei, dar s-au întors șchiopătând, cu mâna goală.

— Vino aici!

Vreau să-l întreb mai multe pe Kavax, dar Victra e rănită. Mă grăbesc spre ea când o văd sprijinindu-se de masa distrusă de onix, cocoșată din cauza unei răni adânci din biceps. I-a căzut masca și are fața schimonosită și plină de sudoare în timp ce-și injectează calmante și un coagulant pentru a opri sângerarea. Văd un fragment de os ivindu-se prin sânge.

— Victra…

— Rahat, zice ea râzând sinistru. Prietenul tău e mai rapid decât era. Aproape îl prinsesem pe coridor, dar cred că Aja l-a învățat câte ceva din Calea Salciei.

— Așa părea. Ești bine?

— Nu-ți face griji pentru mine, scumpule.

Îmi face cu ochiul, iar Sevro mă strigă iar. El și Clovnul sunt aplecați deasupra rămășițelor fumegânde ale Moirei. Lordul terorist nu e tulburat de carnagiul din jurul nostru.

— Una dintre Furii, zice Clovnul. Prăjită.

— Ai gătit bine, Secerătorule, chicotește Sevro. Crocantă pe margini, în sânge în mijloc. Fix cum îmi place mie. Lui Aja n-o să-i pice prea bine…

— Mi-ai tăiat semnalul, îl întrerup furios.

— Te purtai ca o târfă. Îmi derutai oamenii.

— Mă purtam ca o târfă? Ce dracu’ e-n neregulă cu tine? Îmi foloseam capul în loc să trag pur și simplu în toată lumea. Puteam să facem ce-aveam de făcut fără să omorâm jumătate dintre oamenii din nenorocita asta de cameră.

Ochii lui sunt mai întunecați și mai cruzi decât ai prietenului pe care mi-l amintesc.

— E război, băiețaș. Moartea e numele jocului. Nu te supăra pentru că ne pricepem la asta.

— Era Mustang! spun apropiindu-mă de el. Dacă o omoram?

Ridică din umeri. Îl împung cu degetul în piept.

— Știai că o să fie aici? Spune-mi adevărul.

— Nu, zice el tărăgănat. Nu știam. Și-acum dă-te la o parte, băiețaș.

Se uită la mine cu insolență, ca și cum nu l-ar deranja să mă pocnească. Nu mă dau la o parte.

— Ce făcea ea aici?

— De unde dracu' să știu eu?

Se uită peste umărul meu la Ragnar, care-l împinge pe Kavax spre Urlătorii adunați în mijlocul camerei.

— Toată lumea să se pregătească s-o șteargă. O să trebuiască să ne croim drum printr-o armată ca să ieșim din locul ăsta de căcat. Punctul de evacuare e zece etaje mai sus.

— Unde-i premiul nostru? întreabă Victra uitându-se la urmele măcelului din jur.

Toată podeaua e plină de corpuri. Argintii care se zvârcolesc de durere. Arămii care se târăsc, trăgându-și după ei picioarele rupte.

— Probabil e prăjit, spun eu.

— Probabil, încuviințează Clovnul, aruncându-mi o privire compătimitoare când ne îndepărtăm de Sevro ca să căutăm printre cadavre. Ce mizerie!

— Tu știai că Mustang o să fie aici? îl întreb.

— Da' de unde. Serios, șefu'.

Aruncă o privire înapoi spre Sevro și apoi mă întreabă:

— Cum adică ți-a tăiat semnalul?

— Terminați cu vorbăria și găsiți-l pe nemernicul ăla de Argintiu, se răstește Sevro din mijlocul camerei. Cineva să-l ia pe Rozaliu de pe coridor.

Clovnul îl găsește pe Quicksilver în celălalt capăt al camerei, în cel mai îndepărtat colț de ușă, în dreapta ferestrei uriașe care dă spre Phobos. Zace nemișcat, prins sub o coloană care s-a prăbușit pieziș peste perete. Tunica lui turcoaz e plină de sânge, dar nu e sângele lui. Cioburi de sticlă îi ies din încheieturile degetelor rănite. Îi simt pulsul. E în viață. Deci misiunea n-a fost

un eșec până la urmă. Dar are o contuzie pe frunte de la șrapnel. Îi strig pe Ragnar și Victra, cei mai puternici din grupul nostru, să m-ajute să ridic coloana de pe el.

Ragnar vâră dedesubtul coloanei briciul cu care i-a despicat capul Cavalerului Morții, folosind un bolovan ca punct de sprijin și e gata să o ridice împreună cu mine, când Victra strigă să ne oprim.

— Uite! spune ea.

În locul unde vârful coloanei atinge peretele se vede o lumină albastră slabă care pâlpâie de-a lungul unei borduri formând un dreptunghi ce pornește din podea. E o ușă secretă. Probabil că Quicksilver se grăbea să ajungă la ea când a căzut coloana. Victra își lipește urechea de ușă și mijește ochii.

— Torțe electromagnetice, zice ea. Ohoo, râde. Gărzile de corp ale Argintiului sunt acolo. Probabil le-a ascuns în caz că lucrurile luau o întorsătură urâtă. Vorbesc nagal.

Limba Obsidienilor. Și-și croiesc drum prin perete. Eram morți până acum dacă nu cădea coloana și nu bloca ușa.

Doar norocul ne-a salvat pielea. Ne dăm seama de asta toți trei, ceea ce face ca furia mea împotriva lui Sevro să crească, iar frenezia din ochii Victrei să se tempereze. Realizează brusc cât de nesăbuiți am fost. N-ar fi trebuit să luăm locul ăsta cu asalt fără să cunoaștem dispunerea încăperilor. Sevro a făcut ce-aș fi făcut și eu acum un an. Cu același rezultat. Ne gândim toți trei la același lucru, uitându-ne spre ușa principală. N-avem mult timp la dispoziție.

Ragnar și Victra mă ajută să-l eliberez pe Quicksilver. Victra îl cară în mijlocul camerei, iar piciorul lui rupt atârnă inert. Sevro le cere Clovnului și lui Pietricică să-i scoată de-acolo pe prizonieri, pe Matteo și Kavax, cel din urmă holbându-se la mine cu gura căscată. Dar Pietricică nici măcar nu se poate ține pe picioare. Suntem cu toții în ultimul hal.

— Avem prea mulți prizonieri, spun. N-o să ne putem mișca rapid. Și n-avem niciun detonator electromagnetic de data asta.

Nu că ne-ar folosi la ceva pe o stație spațială când tot ce ne desparte de spațiu e un acoperiș de câțiva centimetri și reciclatoarele de aer.

— Atunci scăpăm de grăsan, zice Sevro și se duce spre Kavax, care e rănit și are mâinile legate la spate.

Ațintește pumnul electromagnetic în fața lui Kavax.

— Nu e ceva personal, uriașule.

Sevro apasă pe trăgaci. Îl împing într-o parte. Impulsul electromagnetic ratează capul lui Kavax și se izbește de podea lângă corpul inert al lui Matteo, cât pe ce să-i reteze un picior. Sevro se întoarce spre mine, cu pumnul electromagnetic ațintit spre capul meu.

— Ia aia din fața mea, spun, uitându-mă la țeavă.

Căldura armei îmi radiază în ochi și mă înțeapă, ceea ce mă face să-mi feresc privirea.

— Cine crezi că e ăsta? mârâie Sevro. Prietenul tău? Nu-ți e prieten.

— Avem nevoie de el în viață. E o monedă de schimb. Și e posibil ca Orion să fie în viață.

— O monedă de schimb? pufnește Sevro. Și Moira? N-ai avut nicio problemă s-o prăjești, dar pe el îl cruți.

Sevro se uită la mine cu ochii mijiți și lasă arma în jos. Buzele i se curbează într-un rânjet, dezvăluindu-i dinții strâmbi.

— Oh, e vorba de Mustang. Sigur că da.

— E tatăl lui Pax, spun.

— Și Pax e mort. De ce? Pentru că ți-ai lăsat inamicii în viață. Aici nu suntem la Institut, băiețaș. Suntem în război. Iar războiul e al dracului de simplu. Omori inamicul când poți, cum poți, cât de repede poți. Altfel te omoară el pe tine, și-i omoară și pe-ai tăi.

Sevro se întoarce cu spatele la mine, dându-și seama că ceilalți se uită la noi cu îngrijorare crescândă.

— Te înșeli în privința asta, îi spun.

— Nu putem să-i târâm după noi.

— Coridoarele colcăie, șefu', zice Nasolu' întorcându-se de pe culoarul principal. Mai mult de o sută de paznici. Suntem terminați.

— Putem trece printre ei dacă ne mișcăm repede, spune Sevro.

— Printr-o sută? întreabă Clovnul. Șefu'…

— Vedeți cum stați cu bateriile, zice Sevro uitându-se cu ochii mijiți la pumnul lui electromagnetic.

Nu, n-o să las lipsa de viziune a lui Sevro să ne distrugă.

— La dracu' cu asta, spun. Pietricică, contacteaz-o pe Holiday. Spune-i că pregătim evacuarea. Dă-i coordonatele noastre. Să oprească la un kilometru în spatele geamului, cu spatele la noi.

Pietricică nu face nicio mișcare să-și ia datapad-ul. Îi aruncă o privire lui Sevro, prinsă între noi doi, neștiind pe cine să aleagă.

— M-am întors, îi spun. Fă-o acum.

— **Fă-o, Pietricică**, zice Ragnar.

Victra încuviințează cu un semn discret din cap. Pietricică face o grimasă spre Sevro.

— Îmi pare rău, Sevro, îi spune, apoi dă din cap spre mine și o apelează pe Holiday.

Ceilalți Urlători se uită la mine și mă doare să știu că i-am silit să aleagă în felul ăsta.

— Clovnule, ia datapad-ul Moirei și, dacă nu e prăjit, încearcă să accesezi datele de pe consolă. Vreau să știu ce contract negociau, spun repede. Nasolule, ia-l pe Somnoros și păziți coridorul. Ragnar, te ocupi de Kavax. Dacă încearcă să fugă, îi tai picioarele. Victra, mai ai cordon de rapel?

Își verifică centura și face semn că da.

— Leagă-ne unii de alții. Toată lumea în mijlocul camerei. Leagă strâns.

Mă întorc spre Sevro și-i spun:

— Pune explozibili la ușă. Avem musafiri.

Nu zice nimic. Nu i se citește furie în ochi. În privire înflorește sămânța tainică a neîncrederii în sine și-a fricii, ura începe să se strecoare acolo. Cunosc privirea asta. Am avut-o și eu nici nu mai știu de câte ori. Îi smulg singurul lucru de care i-a păsat vreodată. Urlătorii. După tot ce-a făcut, îi forțez să mă aleagă pe mine în detrimentul lui, când el nu crede că sunt pregătit pentru asta. E o incriminare a stilului său de-a conduce, o validare a sentimentului de neîncredere în sine pe care știu că-l are de la moartea tatălui său.

N-ar fi trebuit să fie așa. Am spus c-o să-l urmez și n-am făcut-o. Aici e vina mea. Dar acum nu e vremea pentru răzgâieli. Am încercat să vorbesc cu el, am încercat să apelez la prietenia noastră ca să-l fac să raționeze, dar de când m-am întors l-am văzut răspunzând la tot numai cu violență și forță. Așa că acum o să vorbesc pe afurisita lui de limbă. Fac un pas spre el.

— Dacă nu vrei să mori aici, mișcă și treci la treabă.

Fața lui mică și zbârcită se asprește când îi vede pe Urlători cum aleargă să-mi îndeplinească ordinele.

— Dacă o să moară din cauza ta, n-o să te iert niciodată.

— Suntem doi, așadar. Du-te.

Se întoarce și aleargă spre ușă să planteze explozibilii care i-au mai rămas. Mă opresc să mă uit la încăperea distrusă, reușind să văd cum haosul începe să se organizeze pe măsură ce prietenii mei lucrează împreună. Și-au dat seama cu toții care e planul meu. Știu cât de nebunesc e. Dar încrederea cu care acționează îmi taie respirația. Își pun în mine încrederea pe care Sevro n-a fost dispus să mi-o acorde. Totuși, îl surprind pe Ragnar uitându-se de vreo trei ori spre uriașa fereastră de observație. Toate costumele noastre sunt compromise. Niciunul dintre noi nu va putea rămâne presurizat în vid. Eu nici măcar nu mai am mască. Depinde de Holiday dacă murim sau supraviețuim. Mi-aș fi dorit să pot controla cumva variabilele, dar dacă am învățat ceva în timpul petrecut în beznă, atunci am învățat că lumea e mai mare decât puterile mele. Trebuie să ai încredere în ceilalți.

— Emițătoarele de bruiaj, toată lumea, spun comutându-l pe al meu, pe care-l am prins la centură. Nu vrem să surprindă camerele de afară fața expusă a vreunuia dintre noi.

— Holiday e pe poziție, anunță Pietricică.

Arunc o privire spre fereastră și văd nava plutind dincolo de ea. Abia cât un vârf de creion de la distanța asta.

— La semnalul meu, tragem cu toții în mijlocul ferestrei, le spun prietenilor mei, străduindu-mă să nu las frica să mi se strecoare în glas. Nasolule! Somnorosule! Treceți aici. Puneți măștile voastre prizonierilor inconștienți.

— Ah, blestemată treabă, mormăie Victra. Speram să ai un plan mai bun.

— Dacă încercați să vă țineți respirația, o să vă explodeze plămânii. Așa că expirați imediat ce se sparge geamul. E în regulă dacă vă pierdeți cunoștința. Vise plăcute și rugați-vă ca Holiday să fie la fel de rapidă la comenzi cum e Clovnul în dormitor.

Râd și se strâng laolaltă, pentru ca Victra să ne lege pe toți de centuri cu cordonul de rapel. Suntem adunați grămadă ca boabele de struguri pe ciorchine. Sevro a terminat de pus explozibilul la ușă, iar Somnorosul și Nasolu' ni se alătură, făcându-i semn să se grăbească.

— *Atențiune*! bubuie o voce din difuzoarele ascunse în pereți, în timp ce Victra se apleacă spre mine să mă lege de Ragnar. *Sunt Alec ti Yamato. Șeful Serviciului de Pază al Sun Industries.*

Sunteți înconjurați. Aruncați armele. Eliberați ostaticii. Altfel vom fi obligați să tragem. Aveți cinci secunde la dispoziție.

În cameră suntem doar noi. Ușile principale sunt închise. Sevro fuge spre noi.

— Sevro, mai repede! Nu e nici la jumătatea distanței, când se prăbușește ca o conservă strivită de un bocanc. Eu sunt trântit la podea de aceeași forță. M-au lăsat genunchii. Oasele, plămânii, gâtul – le simt pe toate apăsate de gravitația ridicată. Mi se încețoșează vederea. Sângele îmi circulă cu încetineală spre cap. Încerc să ridic brațul. Cântărește mai mult de o sută de kilograme. Paznicii au mărit gravitația artificială din încăpere, iar Ragnar e singurul care nu e-ntins pe burtă. A căzut într-un genunchi, cu umerii cocoșați și încordați, ca Atlas care ținea lumea în spate.

— Ce naiba e..., reușește Victra să rostească de pe podea, uitându-se spre ușă.

Ușa e deschisă, dar nu intră niciun Cenușiu sau vreun Obsidian sau un Auriu. Ci un ou negru uriaș, de dimensiunea unui om potrivit de statură, rostogolindu-se pieziș. E lustruit și strălucitor și e însemnat pe o parte cu niște numere albe. Un robot. La fel de ilegal ca impulsurile electromagnetice. Cea mai mare teamă a lui Augustus. Ieșind parcă dintr-o pată uriașă de petrol, metalul se metamorfozează și oul devine un tun de mici dimensiuni, care țintește spre Sevro. Încerc să mă ridic. Încerc să ochesc cu pumnul electromagnetic. Dar gravitația e prea mare. Nu pot nici măcar să ridic brațul ca să ațintesc arma. În ciuda forței sale, nici Victra nu poate. Sevro mârâie pe podea, târându-se cât mai departe de mașinărie.

— Geamul! reușesc să spun. Ragnar! Trage în geam!

Are pumnul electromagnetic la șold. Se încordează și reușește să-l ridice în ciuda gravitației. Îi tremură brațul. Din gât hârâie incantația aceea ciudată de război care sună ca o avalanșă îndepărtată. Sunetul crește, un răcnet ca din altă lume, până ce Ragnar tremură din tot corpul din cauza efortului și reușește să-și ridice brațul. În palmă îi apare o steluță când pumnul electromagnetic e încărcat.

Toți prietenii mei se cutremură, iar Ragnar apasă pe trăgaci. Brațul îi zvâcnește înapoi. Încărcătura electromagnetică țâșnește în mijlocul panoului de sticlă. Panoul se curbează în afară și se fisurează.

— **Kadir njar laga...** urlă Ragnar.

Sticla se sparge. Spațiul înghite aerul din cameră. Totul alunecă. O Arămie se rostogolește pe lângă noi, urlând. Alunecă în vid și nu se mai aude. Alții, care s-au adăpostit în timpul luptei, se agață de masa distrusă din mijlocul camerei. Se prind cu brațele de coloane. Le sângerează degetele, li se crapă unghiile. Le fug picioarele. Strânsorile cedează. Cadavrele se rostogolesc afară, în spațiu, căci abisul e nesățios și-și dorește tot ce se află în clădire. Sevro e smuls de lângă robot, fiind mai ușor decât grupul nostru. Mă întind spre el și-l prind de creasta lui scurtă, iar Victra reușește să-și încolăcească picioarele în jurul lui și să-l tragă lângă ea.

Sunt tot mai îngrozit pe măsură ce alunecăm spre fereastra de observație spartă. Îmi tremură mâinile. Mă îndoiesc de decizia mea, acum când o privesc în față. Sevro a avut dreptate. Trebuia să forțăm ieșirea prin clădire. Să-l omorâm pe Kavax sau să-l folosim ca scut. Orice, dar nu frigul. Orice, dar nu bezna Șacalului din care abia am fugit.

E doar frică, îmi spun. E doar frica ce mă face să mă panichez. Și îi cuprinde și pe prietenii mei. Le citesc teroarea pe fețe. Se uită la mine și văd cum groaza lor se reflectă într-a mea. Am petrecut prea mult timp fiindu-mi frică. Am fost prea mult timp slăbit de frica pierderii. Prea mult timp am fost orice, mai puțin ceea ce trebuia să fiu. Și fie că sunt Secerătorul, fie că e doar o altă mască, e una pe care trebuie să o port, nu doar pentru ei, ci și pentru mine.

— *Omnis vir lupus*! strig și-mi las capul pe spate să urlu, dând afară tot aerul din plămâni.

Lângă mine, Ragnar face ochii mari, cuprins de exaltare. Își deschide gura uriașă și scoate un urlet pe care să-l audă și strămoșii lui din criptele lor de gheață. Ni se alătură Pietricică, Clovnul și chiar prețioasa Victra. Ne eliberăm de frică și furie. Chiar dacă îmbrățișarea spațiului care ne târăște pe podea ne așteaptă. Chiar dacă moartea poate că ne pândește. Mă simt acasă în masa asta bizară de oameni care urlă. Și pentru că ne prefacem curajoși, devenim curajoși.

Toți, în afară de Sevro, care rămâne tăcut în clipa în care zburăm în spațiu.

19. Presiune

Zburăm prin geamul spart în abis cu o viteză de opt kilometri pe oră. Tăcerea ne înghite urletele. Mă străbate un șoc, de parcă m-aș fi prăbușit într-o apă rece. Corpul mi se contorsionează. Oxigenul din sânge mi se dilată, forțându-mi gura să icnească după aerul inexistent. Plămânii nu-mi mai funcționează. Sunt doar niște săculeți fibroși care nu mai funcționează. Am convulsii, simt o nevoie disperată de oxigen. Dar pe măsură ce secundele trec și văd zgârie-norii metalici de pe Phobos și-mi privesc prietenii uniți în întuneric, ținuți laolaltă de propriile mâini și de bucăți de coardă, mă simt cuprins de pace. Aceeași pace pe care am simțit-o când stăteam în zăpadă cu Mustang, când m-am ascuns cu Urlătorii în vâlcelele de la Institut să prăjim carne de capră și s-o ascultăm pe Quinn povestind. Mă cufund încet în altă amintire. Nu despre Lykos, sau Eo, sau Mustang. Ci despre hangarul rece de la Academie unde împreună cu Victra, Tactus și Roque am aflat de la un profesor Albastru ce-i face spațiul corpului unui om.

— *Ebulismul, sau formarea de bule în fluidele corpului din cauza presiunii ambientale reduse, este cea mai gravă urmare a expunerii la vacuumul spațiului. Apa din țesuturile corpului se evaporă, cauzând umflături oribile*...

— *Dragul meu zburător, eu, cel puțin, sunt obișnuit cu umflăturile oribile. Întreab-o pe maică-ta. Și pe taică-tu. Și pe soră-ta*.

Mi-l amintesc pe Tactus spunând asta. Și pe Roque râzând. Cum i se înroșeau obrajii din cauza glumei imature, ceea ce mă face să mă întreb de ce stătea mereu prin preajma lui. De ce-i păsa atât de mult de problema prietenului nostru cu drogurile. Și cum a plâns lângă patul lui când Tactus a murit.

Profesorul continuă:

— ... *creșterea volumului corpului în zece secunde, urmată de cedarea sistemului circulator*...

Mă simt somnoros pe măsură ce presiunea mi se acumulează în ochi, încețoșându-mi vederea și umflându-mi țesuturile. Presiunea se acumulează în degetele înghețate și în timpanele care mă dor și-mi bubuie. Îmi simt limba uriașă și rece, ca un șarpe de gheață ce-mi alunecă din gură în stomac, pe măsură

ce lichidul se evaporă. Pielea mi se întinde și se umflă. Îmi simt degetele ca pe niște banane. Gazele din stomac îmi balonează intestinele. Întunericul își cere drepturile asupra mea. Mă uit spre Sevro, care e lângă mine. Chipul lui e înspăimântător, de două ori mai mare decât în mod normal. Cu picioarele încă încolăcite în jurul lui, Victra arată ca un monstru. E conștientă și se holbează la el cu ochi imenși, caricaturali, injectați, icnind după aer ca un pește scos din apă. Se țin strâns de mână.

— *Apa și gazele lichefiate din sânge formează bule în arterele principale, care călătoresc prin sistemul circulator, obstrucționând fluxul sanguin, cauzând pierderea cunoștinței în cincisprezece secunde*...

Corpul meu moare. Secundele devin un amurg nesfârșit, totul e încetinit, totul e atât de lipsit de sens și de acut când îmi dau seama cât de ridicolă e puterea omului la final. Dacă ieșim din bula noastră de viață, ce mai rămâne din noi? Turnurile de metal din jurul nostru par sculptate în gheață. Luminile și holo-ecranele par solzii unui dragon înghețat înăuntrul lor.

Marte e deasupra capetelor noastre, mistuitor și omnipotent. Dar din cauza rotației rapide a lui Phobos, deja ne apropiem de un loc de pe planetă unde se ivesc zorile și lumina taie un semicerc în întuneric. Și mă întreb, în ultimele mele clipe, dacă planeta nu se supără că îi rănim suprafața sau că-i devalizăm bogățiile fiindcă știe că noi, niște biete ființe vii nu suntem nici cât o adiere din viața ei cosmică. Am crescut și ne-am înmulțit, și ne vom dezlănțui și vom muri. Și când în urma noastră nu vor rămâne decât monumentele de oțel și idolii de plastic, vântul ei va șopti, nisipurile ei se vor undui, iar ea se va roti iar și iar, uitând de maimuțele cutezătoare, fără păr, care au crezut că merită nemurirea.

•

Sunt orb.

Mă trezesc pe o suprafață de metal. Simt plastic pe față. Aud icnete în jurul meu. Corpuri care se mișcă. Răceala motorului unei nave huruind sub punte. Tremur din tot corpul scuturat de convulsii. Inspir oxigen. Mă simt de parcă mi s-a despicat capul. Mă doare tot corpul, dar durerea începe să scadă cu fiecare bătaie a inimii. Degetele au revenit la dimensiunea normală. Le frec între ele, încercând să mă orientez. Tremur, dar sunt învelit cu o pătură termică, și mâini neîndurătoare mă frecționează ca

să-mi stimuleze sistemul circulator. În stânga, o aud pe Pietricică strigându-l pe Clovn. O să fim cu toții orbi câteva minute, până ni se recalibrează nervii optici. El îi răspunde amețit, iar Pietricică aproape că începe să plângă.

— Victra, bolborosește Sevro. Trezește-te. Trezește-te.

Costumul de protecție troncăne când o zguduie.

— Trezește-te!

Îi dă o palmă peste față, iar Victra se trezește icnind.

— … ce naiba. M-ai plesnit?

— Am crezut…

Victra îl plesnește la rândul ei.

— Cine-i acolo? întreb persoana care-mi frecționează umerii prin pătură.

— Holiday, domnule. V-am pescuit acum patru minute.

— Cât timp… cât am stat acolo?

— Vreo două minute și treizeci de secunde. A fost nasol. A trebuit să golim cala și pilotul să zboare cu spatele spre voi, apoi să o presurizăm în zbor. Morcovii ăștia nu-s buni de soldați, dar se pricep la pilotat nave de gunoi. Oricum, dacă nu erați legați, majoritatea ați fi murit. În tot sectorul plutesc balast și cadavre. Presa a împânzit locul.

— Ragnar? întreb temător, pentru că nu l-am auzit încă.

— **Sunt aici, prietene. Abisul nu ne înghite. Nu încă**, râde el.

20. Dezacord

Am dat de necaz și Sevro știe asta. Preia comanda de la mine imediat ce aterizăm în dana de andocare părăsită a casei conspirative a Fiilor lui Ares din sectorul industrial. Ordonă ca Matteo și Quicksilver, încă inconștienți, să fie duși la infirmerie și treziți, Kavax să fie închis într-o celulă, iar pe Rollo și pe Fii îi avertizează să fie pregătiți pentru un eventual atac. Fiii se uită la noi ca trăsniți. Deghizarea noastră în Obsidieni e distrusă. Mai ales a mea. Protezele de pe față mi s-au desprins în timpul luptei. Mecanismele de prindere au fost aspirate în vid. Vopseaua neagră de pe păr s-a decolorat din cauza transpirației. Încă mai am mănușile, totuși. Dar Fiii nu se uită la un grup de

Obsidieni. Se holbează la o adunătură de Aurii, un Obsidian, o Cenușie și la cel puțin o fantomă.

— Secerătorul…, șoptește cineva.

— Ține-ți gura, se răstește Clovnul. Nicio vorbă nimănui.

Orice i-ar zice el, zvonul se va răspândi curând. Secerătorul trăiește. Orice efect va avea, nu e momentul potrivit. Poate am reușit să evităm să nu fim urmăriți de forțele de ordine, dar răpirea unui personaj atât de important, ca să nu mai spun de asasinarea a doi Însemnați de rang atât de înalt, va face ca toată forța analitică a unităților antitero ale Șacalului să se concentreze asupra probelor. Pretorienii și Agenții de Securitate antitero deja mai mult ca sigur cercetează filmările din timpul atacului. O să descopere cum am intrat în clădire, cum am reușit să ieșim și cine e cel mai probabil să ne fi ajutat. Fiecare armă, fiecare obiect din echipament, fiecare navă va fi investigată pentru a i se descoperi originea. Represaliile Societății împotriva Culorilor inferioare din stație vor fi grabnice și brutale.

Iar când vor analiza înregistrările video ale micii noastre evadări în vid, o să ne vadă fețele mie și lui Sevro. Și-atunci o să vină însuși Șacalul, sau o să le trimită pe Antonia sau pe Lilath, să mă vâneze împreună cu Călăreții Oaselor.

Suntem în criză de timp.

Dar asta dacă presupunem că autoritățile cred că l-am răpit doar pe Quicksilver. Habar n-am de ce s-au întâlnit Mustang și Cassius, dar tind să cred să șacalul nu știe nimic despre asta. De asta am folosit emițătoarele de bruiaj. În așa fel încât camerele video care nu se aflau sub controlul lui Quicksilver să nu-l poată surprinde pe Kavax. Dacă l-ar vedea Șacalul, ar ști că ceva nu e-n regulă cu alianța sa cu Suverana și Quicksilver. Și vreau să păstrez asul ăsta în buzunar până îmi dau seama cum e cel mai bine să-l folosesc și reușesc să vorbesc cu Mustang.

Dar ce o să gândească Suverana când o s-o anunțe Cassius că a murit Moira? Și care e rolul lui Mustang aici? Prea multe întrebări. Prea multe lucruri pe care nu le știu. Dar ceea ce mă bântuie în timp ce străbatem halele metalice, în timp ce prietenii mei își bandajează rănile, în timp ce trecem pe lângă armurării unde zeci de Roșii, Maronii și Portocalii încarcă arme și ajustează armuri, e ceea ce mi-a spus Mustang.

„*Pax* e la mine. Orion e în viață”.

Venind din partea ei, asta poate însemna o mulțime de lucruri, iar singurul care poate ști la ce se referă e Kavax. Trebuie să-l întreb, dar Ragnar l-a dus deja printr-un alt coridor spre celulele Fiilor, iar Sevro s-a oprit din lătrat ordine către ceilalți ca să mi se adreseze:

— Secerătorule, o să ne atace, și-o s-o facă dur, îmi spune. Cunoști procedurile militare ale Legiunii mai bine decât mine. Obține accesul la baza de date, rapid. Află-mi ora stabilită și planul de atac. Nu-i putem opri, dar putem câștiga timp.

— Timp pentru ce? îl întreb.

— Ca să punem niște bombe și să găsim o cale de ieșire din bolovanul ăsta.

Îmi pune o mână pe umăr, la fel de conștient de privirile Fiilor ca și mine.

— Te rog. Treci la treabă.

O ia pe coridor în jos, urmat de restul Urlătorilor, și mă lasă singur cu Holiday. Mă întorc spre ea.

— Holiday, cunoști procedurile Legiunii. Obține accesul la baza de date. Oferă-le Fiilor ajutorul tactic de care au nevoie.

Holiday se uită spre coridor, unde Sevro tocmai a dispărut după un colț.

— Te descurci cu asta? o întreb.

— Da, domnule. Tu unde te duci?

Îmi ajustez mănușile și-i răspund:

— Să obțin niște răspunsuri.

•

— Virginia ne-a spus că ești Roșu după ce te-a părăsit. De asta n-am venit la Triumf, îmi spune Kavax.

E legat de o țeavă de oțel și stă cu picioarele întinse pe podea. Încă mai are armura pe el, iar barba lui roșie-aurie pare neagră în lumina slabă. Afișează o mină amenințătoare, dar sunt surprins de onestitatea chipului său. De lipsa urii. De entuziasmul pe care-l vădește prin felul în care i se dilată nările când ne povestește toate astea mie și lui Ragnar. Sevro le-a ordonat Fiilor ca nimeni să nu stea de vorbă cu Kavax. Dar se pare că ei nu sunt de părere că regula i se aplică și Secerătorului. Foarte bine. Încă nu am un plan, dar știu sigur că planul lui Sevro nu funcționează. Nu am timp să-i descâlcesc sentimentele sau să mă contrazic cu el. Lucrurile s-au pus în mișcare și am nevoie de informații.

— Nu știa ce să facă, așa că a apelat la sfatul nostru, așa cum făcea când era mică, povestește Kavax mai departe. Eram pe nava mea, *Reynard*, mâncam berbec fript cu sos ponzu cu Sofocle, deși lui nu-i plăcea sosul, când am fost apelați de Comandamentul Ageei și ni s-a spus că forțele loiale Suveranei au atacat în Agea în timpul serbării Triumfului. Virginia nu a reușit să vă contacteze nici pe tine, nici pe tatăl ei, așa că s-a temut de o lovitură de stat și ne-a trimis pe mine și pe Daxo de pe orbită, cu cavalerii noștri. Ea a rămas pe orbită cu navele și până la urmă l-a contactat pe Roque când eu și Daxo deja coboram în atmosferă. Roque i-a spus că Suverana a atacat în timpul Triumfului și că v-a rănit grav pe tine și pe tatăl ei. A insistat ca Virginia să vină pe una dintre navele lui, unde chipurile te-aducea pe tine, pentru că planeta nu mai era sigură.

Mi-l amintesc pe Roque vorbind în navetă, în timp ce Șacalul stătea aplecat lângă mine, dar nu puteam auzi ce spune. Am aterizat într-o navă. Suverana era acolo. Nu părăsise Marte nicio clipă. Se ascunsese pe navele lui Roque. Chiar sub nasul meu.

Dar Virginia n-a dat fuga la căpătâiul tău, rânjește Kavax jovial. O tolomacă îndrăgostită asta ar fi făcut. Dar Virginia e deșteaptă. Și-a da seama de falsitatea lui Roque. Știa că Suverana n-ar fi atacat pur și simplu Triumful. Era vorba de un plan într-un alt plan. Așa că le-a transmis lui Orion și Casei Arcos că avea loc o lovitură de stat. Că Roque era unul dintre conspiratori. Prin urmare, atunci când asasinii au atacat, încercând să-i omoare pe Orion și pe comandanții loiali de pe punte, aceștia erau pregătiți. S-a tras pe punte. În cabinele ofițerilor. Orion a fost grav rănită la braț, dar a supraviețuit și apoi navele lui Roque au deschis focul împotriva noastră și ne-au avariat flota.

Toate astea în timp ce Sevro și Ragnar descopereau că Fitchner era mort și că baza Fiilor lui Ares fusese distrusă. Iar eu zăceam paralizat pe puntea navetei lui Aja în timp ce totul se destrăma. Nu. Nu totul.

— Mustang a salvat viețile membrilor echipajului, spun.

— Da, spune Kavax. Echipajul tău e în viață. Oamenii pe care i-ai eliberat împreună cu Sevro. Chiar și mulți din Legiunea ta, pe care i-am organizat și am reușit să-i evacuăm de pe Marte înainte ca forțele Șacalului și ale Suveranei să preia puterea.

— Unde sunt închiși prietenii mei? îl întreb. Pe Ganymede? Pe Io?

— Închiși?

Kavax se uită la mine cu ochii mijiți, apoi izbucnește în râs.

— Nu, băiete. Niciunul dintre oamenii tăi nu și-a părăsit stația. *Pax* e exact așa cum ai lăsat-o. Orion comandă, ceilalți o urmează.

— Nu înțeleg. Mustang lasă o Albastră să comande?

— Crezi că Virginia te-ar fi lăsat în viață atunci în tunel, când tu și Ragnar erați în genunchi în fața ei, dacă n-ar fi crezut în lumea ta?

Clatin din cap amorțit, fără să știu răspunsul.

— Te-ar fi omorât pe loc dacă ar fi crezut că-i ești dușman. Dar când era mică și stătea lângă mine împreună cu Pax și ceilalți copii ai mei, ce povești crezi că le citeam? Le citeam miturile Greciei? Despre bărbați puternici care dobândeau gloria pentru ei înșiși? Nu. Le citeam poveștile lui Arthur, ale Nazarineanului, ale lui Vishnu. Eroi puternici care nu-și doreau decât să-i protejeze pe cei slabi.

Și Mustang a făcut asta. Și mai mult decât atât. A dovedit că Eo avea dreptate. Și nu datorită mie. Nu datorită dragostei. Ci pentru că așa era bine să facă și pentru că viteazul Kavax i-a fost tată mai mult decât propriul ei părinte. Îmi dau lacrimile.

— **Ai avut dreptate, Darrow**, spune Ragnar lăsându-și mâna pe umărul meu. **Valul se ridică.**

— Și atunci de ce ai venit azi aici, Kavax?

— Pentru că pierdem. Lorzii Lunilor nu mai rezistă nici două luni. Virginia știe ce se întâmplă pe Marte. Exterminările. Cruzimea fratelui ei. Fiii nu sunt suficient de puternici să lupte peste tot.

În ochii lui mari se citește durerea omului care și-a văzut casa arzând. Marte este moștenirea lui tot la fel de mult cât este și a mea.

— Costurile războiului sunt prea mari pentru o înfrângere categorică. Așa că atunci când Quicksilver a propus să cădem la pace, l-am ascultat.

— Și care sunt termenii? îl întreb.

— Virginia și toți aliații ei ar fi iertați de Suverană. Ar deveni ArhiGuvernatoare a planetei Marte, iar Adrius și facțiunea lui ar fi închiși pe viață. Și s-ar face anumite reforme.

— Dar ierarhia ar rămâne.

— Da.

— **Dacă e adevărat, trebuie să vorbim cu ea**, zice Ragnar nerăbdător.

— Ar putea fi o capcană, spun uitându-mă la Kavax, știind ce minte lucrează sub înfățișarea aceea onestă.

Vreau să mă pot încrede în el. Vreau să cred că simțul dreptății pe care-l posedă e egal cu dragostea mea pentru el, dar trăim vremuri întunecate și știu că prietenii pot minți la fel de bine ca dușmanii. Dacă Mustang nu e de partea mea, atunci exact scenariul ăsta mi l-ar prezenta. M-ar face să ies la iveală, și nu mă îndoiesc că, oricum ar fi ajuns pe stația asta, Mustang are o escortă periculoasă.

— Un singur lucru nu se leagă, Kavax. Dacă e adevărat tot ce spui, de ce n-ați luat legătura cu Sevro?

Kavax se uită la mine clipind des.

— L-am contactat. Acum câteva luni. Nu ți-a spus?

•

Urlătorii își strâng lucrurile când eu și Ragnar ne întoarcem la ei în hangar.

— Totul e de căcat, îi spune Sevro Victrei în timp ea îi pansează o rană de pe spate cu piele-sintetică.

Din rana cauterizată iese un fum înțepător. Sevro își aruncă datapad-ul, care se rostogolește într-un colț, de unde-l ridică Nasolu’ și i-l aduce înapoi.

— Au consemnat toate navele la sol, inclusiv zborurile utilitare.

— E-n regulă, șefule, găsim noi o soluție, zice Clovnul.

Intru în cameră în liniște, făcându-i semn din cap lui Sevro că vreau să discutăm. Mă ignoră. Planul lui e o porcărie. Ar fi trebuit să ne ascundem într-unul dintre transportoarele goale de helium care se întorceau pe Marte. Am fi plecat înainte ca cineva să fi observat că Quicksilver a fost răpit și apoi am fi detonat bombele din afara stației. Acum, cum spune Sevro, totul e de căcat.

— Evident, aici nu putem rămâne, spune Victra lăsând din mână aplicatorul de piele-sintetică. Am lăsat destule probe ADN acolo cât pentru o sută de scene ale crimei. Și mutrele noastre sunt peste tot. Adrius o să trimită o întreagă legiune după noi când o să afle că suntem aici.

— Sau o să arunce Phobos în aer, murmură Holiday.

Stă într-un colț, pe un maldăr de cutii cu provizii medicale, studiind hărțile de pe datapad cu Clovnul. Pietricică îi urmărește de la locul ei de la masă. Are piciorul fixat cu ghips-gel, dar osul încă nu s-a fixat. Avem nevoie de un Galben și de o infirmerie întreagă să reparăm ce-a stricat Mustang cu un singur foc. Pietricică a avut noroc că purta pielea-scarabeu. Totuși, are dureri. I s-au dilatat pupilele din cauza dozelor mari de calmante, care au un efect și asupra inhibițiilor sale diminuându-le, și observ cum Auria cu față dolofană îl urmărește pe Clovn cum stă aplecat peste Holiday și-i arată ceva pe hartă.

— Helium-3-ul e esența vieții lui Adrius, zice Victra. Nu o să riște distrugerea stației.

— Sevro..., spun. O clipă.

— Sunt cam ocupat acum, zice el și se întoarce spre Rollo. Se mai poate pleca și altfel de pe bolovanul ăsta?

Roșul se sprijină de peretele cenușiu, lângă o reproducere lucioasă a unui fotomodel Rozaliu pe una dintre plajele lui Venus.

— Aici sunt doar transportoare, observând fără niciun comentariu cum am renunțat cu toții la deghizarea în Obsidieni.

Dacă îl sperie să vadă câți dintre noi suntem Aurii, nu lasă să se observe. Probabil a știut de la început. Privirea îi stăruie cel mai mult timp asupra mea.

— Dar toate sunt consemnate. Au vase de croazieră și iahturi private în Ace, dar dacă vă duceți acolo, o să vă prindă într-un minut. Hai să zicem două. Sunt plantate camere de recunoaștere facială la toate ușile tramvaielor. Scanere de retină în hologramele publicitare. Și chiar dacă ați reuși să vă urcați într-una dintre navele lor, trebuie să treceți de paza navală. Nu e ca și cum vă puteți teleporta într-un loc sigur.

— Ce bine ar fi, mormăie Clovnul.

— Furăm o navetă și fugim de paznici, zice Sevro. Am mai făcut-o.

— O să ne împuște, spun încordat.

Mă calcă pe nervi că îmi tot ignoră încercările de a-l face să vină la ușă.

— Data trecută n-au făcut-o.

— Data trecută l-am avut pe Lysander, îi reamintesc.

— Și acum îl avem pe Quicksilver.

— Șacalul l-ar sacrifica pe Quicksilver ca să ne omoare pe noi, îi spun. Fii sigur de asta.

— Nu și dacă ieșim direct la suprafață, zice Sevro. Fiii au intrări ascunse în tuneluri. Cădem de pe orbită și mergem direct în subteran.

— **Eu n-o să fac asta,** spune Ragnar. **E o nesăbuință. Și înseamnă să-i abandonăm pe acești nobili bărbați și pe aceste nobile femei să fie măcelăriți.**

— Sunt de acord cu Rags, spune Holiday și se ridică de lângă Clovn continuând să-și privească datapad-ul, monitorizând frecvențele forțelor de ordine.

— Să zicem că plecați. Ce se întâmplă cu noi? întreabă Rollo. Dacă Șacalul află că Secerătorul și Ares au fost aici, o să facă stația asta bucăți. Într-o săptămână, orice Fiu lăsat în urmă o să fie mort. V-ați gândit la asta? spune el cu o figură dezgustată. Știu cine sunteți. Am știut din clipa în care Ragnar a pășit în hangar. Dar nu credeam că Urlătorii fug. Și nu credeam că Secerătorul primește ordine.

Sevro face un pas spre el.

— Ai tu altă soluție, gunoiule? Sau doar vrei să dai din gură?

— Da, am, spune Rollo. Rămâneți. Ajutați-ne să cucerim stația.

Urlătorii râd.

— Să cucerim stația? Cu ce armată? întreabă Clovnul.

— Cu a lui, spune Rollo întorcându-se spre mine. Nu știu exact cum se face că ești în viață, Secerătorule. Dar… mâncam tăiețeі de unul singur într-o noapte, când Fiii au transmis înregistrarea cu transformarea ta pe holo-net. Poliția cibernetică a Societății a închis site-ul în două minute. Dar odată ce s-a transmis… se găsea pe un milion de alte site-uri până să apuc să-mi termin castronul. N-au putut împiedica asta. Și apoi serverele de pe Phobos au căzut. Știți de ce?

— Divizia de siguranță cibernetică le-a dezactivat, spune Victra. E procedura standard.

Rollo clatină din cap.

— Serverele s-au prăbușit pentru că treizeci de milioane de oameni încercau să acceseze simultan holo-netul în toiul nopții. Serverele n-au făcut față traficului. Auriii le-au dezactivat abia după aceea. Deci ce vreau să spun e că dacă mărșăluiești în

Stup și le spui Culorilor inferioare că ești în viață, putem cuceri luna asta.

— Așa de ușor? întreabă Victra sceptică.

— Chiar așa. Sunt în jur de douăzeci și cinci de milioane de Culori inferioare aici, oameni care se târâie unul peste altul ori se încaieră pe câte un metru pătrat, un baton de proteine ori droguri de la Sindicat. Dacă Secerătorul își arată mutra, toate astea încetează. Toate încăierările. Toate încropelile. Își doresc un lider, și dacă Secerătorul de pe Marte decide să se întoarcă din morți aici... nu o să ai o armată, o să ai un val la picioare. Înțelegeți? Asta va schimba soarta războiului.

Mă trece un fior pe șira spinării, dar Victra e sceptică, iar Sevro nu spune nimic. E rănit.

— Știi ce poate face o divizie de Legionari unei bande de vagabonzi? întreabă Victra. Armele pe care le-ai văzut sunt proiectate pentru a doborî oameni în armură. Pumni electromagnetici. Briciuri. Când se folosesc mitraliere electromagnetice împotriva mulțimii, un singur om poate trage cinci sute de focuri pe minut. Se aude ca și cum ai sfâșia o coală de hârtie. Corpul uman nici măcar nu știe că sunetul ar trebui să fie înspăimântător. Vă pot supra-încălzi apa din structurile celulare prin microunde. Și vorbesc doar de diviziile de Cenușii. Dacă le dau drumul Obsidienilor peste voi? Dacă apar însăși Auriii în armurile lor? Dacă vă închid aerul? Sau apa?

— Dacă le închidem noi lor? întreabă Rollo.

Mă încrunt.

— Puteți face asta?

— Dă-mi un motiv s-o fac.

Rollo se uită la Victra, și din asprimea din vocea lui îmi dau seama că știe foarte clar care e numele ei de familie.

— Or fi ei soldați, *domina*. Or putea ei să-mi umple trupul de metal cât să-mi vărs tot sângele și să mor. Dar până să-mplinesc nouă ani eram în stare să desfac în bucăți o cizmă-gravitațională și să o fac înapoi cum era în mai puțin de patru minute. Acum am treizeci și opt de ani și pot să omor o bună parte din ei în zece feluri până duminică, c-o șurubelniță și-o trusă de electrician. Și m-am săturat să fiu departe de familia mea. Să fiu umilit și pus să plătesc pentru oxigen, pentru apă, pentru că trăiesc.

Se apleacă în față, uitându-se fix.

— Și ca mine mai sunt alți douăzeci și cinci de milioane de cealaltă parte a ușii ăleia.

Victra își dă ochii peste cap auzindu-l cum bravează.

— Ești un sudor care suferă de mania grandorii, spune ea.

Rollo face un pas în față și mătură jos de pe o masă un set de chei. Cheile cad pe podea zdrăngănind și-i sperie pe Clovn și pe Holiday, care-și ridică ochii din datapad. Roșul se holbează indignat la Victra, care e cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă decât el, dar asta nu-l face să-și plece privirea.

— Sunt inginer. Nu sunt sudor.

— Destul! se răstește Sevro. Nu e o afurisită de dezbatere. Quicksilver o să ne scoată de aici. Altfel o să-ncep să-i tai câte-un deget. Apoi o să trec la bombe…

— **Sevro…** spune Ragnar.

— Eu sunt Ares! se răstește Sevro. Nu tu, zice el înfigându-și un deget în pieptul lui Ragnar, după care se uită spre mine. Și nici tu. Terminați de strâns echipamentul ăla futut! Acum!

Iese precipitat din cameră, lăsându-ne într-o tăcere apăsătoare.

— **Eu n-o să-i abandonez pe oamenii ăștia,** spune Ragnar. **Ne-au ajutat. Sunt ai noștri.**

— Ares e nebun, spune Rollo tare. Și-a pierdut mințile. Trebuie să…

Mă duc lângă bărbatul mărunțel, îl ridic cu o mână și-l țintuiesc de perete.

— Să n-aud o vorbă despre el.

Rollo își cere scuze și-i dau drumul pe podea. Mă asigur că toți Urlătorii mă aud când spun:

— Toată lumea să rămână pe loc. Mă-ntorc imediat.

•

Îl ajung pe Sevro din urmă înainte să intre în celula lui Quicksilver, improvizată într-un fost garaj pe care Fiii îl folosesc acum ca magazie pentru generatoare. Sevro și paznicii se întorc spre mine când mă aud venind.

— N-ai încredere să mă lași singur cu el? mârâie Sevro. Frumos.

— Trebuie să vorbim.

— Sigur. După ce vorbește el.

Sevro deschide ușa. Îl urmez, înjurând. Încăperea e o ruină plină de rugină. Văd mașinării mai vechi decât cele din Lykos.

Una dintre ele hârâie în spatele Argintiului gras, scuipând electricitatea care alimentează becurile ce-l scaldă pe bărbat în lumină, orbindu-l. Quicksilver stă cu umerii lipiți de spătarul unui scaun metalic așezat în mijlocul încăperii. Are mâinile legate la spate. Tunica lui turcoaz e ruptă și plină de sânge. Fruntea lată e acoperită de sudoare unsuroasă.

— Cine sunteți? șuieră enervat, nu speriat.

Ușa se închide în urma noastră trântindu-se. Bărbatul pare destul de iritat de situația în care se află. Nu lipsit de respect sau furios, ci scos din sărite de lipsa noastră de ospitalitate și de neplăcerile pe care i le cauzăm. Nu ne poate distinge fețele din cauza luminii care-l orbește.

— Oamenii Sindicatului? Ucigașii Lorzilor Lunii?

Nu spunem nimic și înghite în sec.

— Adrius, tu ești?

Mă trece un fior pe șira spinării. Nu spunem nimic. Doar acum, când începe să suspecteze că am putea fi oamenii Șacalului, Quicksilver e cu adevărat înspăimântat. Dacă am avea timp, ne-am putea folosi de această frică, dar avem nevoie de informații repede.

— Trebuie să plecăm de-aici, zice Sevro cu asprime. O să ne scoți tu, băiețaș. Altfel îți smulg degetele unul câte unul.

— Băiețaș? murmură Quicksilver.

— Știu că ai o navă de salvare pentru împrejurări nepre…

— Barca, tu ești?

Sevro e prins cu garda jos.

— Tu ești. Afurisite fie stelele, băiete. M-ai speriat să mă piș pe mine. Am crezut că ești blestematul ăla de Șacal.

— Ai zece secunde să-mi dai o informație utilă, altfel o să-ți port coastele drept corset, zice Sevro, pe care familiaritatea lui Quicksilver îl nedumerește.

Nu e cea mai strașnică amenințare a lui.

Quicksilver clatină din cap.

— Ascultă ce-ți spun, domnule Barca, și ascultă bine. E o neînțelegere. O uriașă neînțelegere. Știu că nu-ți vine să crezi. Știu că poate crezi că sunt nebun. Dar trebuie să mă asculți. Sunt de partea ta. Sunt unul dintre voi, domnule Barca.

Sevro se încruntă.

— Unul dintre noi? Ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun? râde Quicksilver grosolan. Vreau să spun exact ceea ce spun, tinere. Eu, Regulus ag Sun, cavaler al Ordinului Monedelor, director executiv al Sun Industries, sunt de asemenea și membru fondator al Fiilor lui Ares.

21. Quicksilver

— Fiu al lui Ares? repetă Sevro, pășind în lumină pentru ca Quicksilver să-i vadă fața.

Rămân în spate. E o afirmație absurdă.

— Așa e mai bine. Mi s-a părut că-ți recunosc vocea. Seamănă cu cea a tatălui tău mai mult decât îți place să recunoști, probabil. Dar da, sunt un Fiu. Primul Fiu, de fapt.

— Să mi-o trag ca o târfă Rozalie, strigă Sevro. Totul e doar o neînțelegere!

Face un salt în față și se apleacă să-i îndrepte roba lui Quicksilver.

— O să te-ajutăm să te cureți. Să-ți chemăm oamenii. Sună bine?

— Da, bun, pentru că ai reușit să strici ceva ce…

Sevro îl lovește rapid cu pumnul pe Quicksilver chiar peste buza cărnoasă. E o izbucnire intimă, obișnuită de violență care mă face să tresar. Capul lui Quicksilver se izbește de scaun. Argintiul încearcă să se ferească, dar Sevro îl țintuiește cu ușurință pe loc.

— Șmecheriile tale nu merg aici, broscoi grăsan ce ești.

— Nu e nicio șmecherie…

Sevro îl lovește iar. Quicksilver scuipă iar sângele i se prelinge pe buza crăpată. Clipește des, încercând să-și revină. Probabil i s-a încețoșat vederea. Sevro îl lovește și a treia oară, cu nonșalanță, și cred că asta e pentru mine, nu pentru mahăr, pentru că se întoarce spre locul întunecat unde m-am oprit și mă privește cu insolență. Ca și cum mi-ar flutura înaintea ochilor momeala moralității, ca să izbucnească un alt conflict între noi. Crezul lui moral a fost întotdeauna simplu: protejează-ți prietenii, la dracu’ cu ceilalți.

Sevro îi vâră lui Quicksilver un cuțit în gură.

— Știu că tu te crezi deștept, băiețaș, mârâie el. Spunând că ești unul dintre Fii. Crezând că ești un finuț. Crezând că poți să scapi de noi, niște brute proaste, doar dând din gură. Dar am jucat jocul ăsta cu unii mai deștepți ca tine. Și l-am învățat cât se poate de bine. E ascuțit?

Împinge cuțitul într-o parte în obrazul lui Quicksilver, silindu-l pe acesta să-și miște capul odată cu lama, dar tot îi taie ușor colțul buzei.

— Deci indiferent ce ciripești acolo, n-o să scapi cum vrei tu din asta, creier de căcat. Ești un șobolan. Un colaboraționist. Și e timpul să culegi ce-ai semănat. Așa că o să ne spui cum putem pleca de-aici. Dacă ai o navă ascunsă. Dacă poți să ne treci de forțele de pază. Apoi o să ne povestești despre planurile Șacalului, despre armele lui, despre infrastructura lui, după care o să ne dai echipament să ne echipăm armata.

Privirea lui Quicksilver se plimbă de la cuțit la figura lui Sevro.

— Folosește-ți creierul, sălbaticule, mârâie Quicksilver când Sevro îi scoate cuțitul din gură. De unde crezi c-avea Fitchner banii…

— Să nu-i rostești numele, zice Sevro împungându-l cu degetul în față. Să nu îndrăznești să-i rostești numele.

— L-am cunoscut pe tatăl tău…

— De asta n-a vorbit niciodată despre tine? De ce Dancer nu știe de tine? Pentru că minți.

— De ce ar ști despre mine? întreabă Quicksilver. Nu legi niciodată două bărci laolaltă pe timp de furtună.

Cuvintele vin ca un pumn în stomac. Fitchner a rostit exact aceeași frază când mi-a explicat de ce nu mi-a spus despre Titus. Fiii au pierdut mult din abilitățile lor tehnice la moartea lui. Dacă existau două facțiuni ale Fiilor lui Ares? Pentru Culorile inferioare și pentru cele superioare? Ținute separate, în caz că una dintre ele avea să fie compromisă. Eu așa aș fi făcut. Mi-a promis aliați mai buni dacă aș fi mers pe Luna. Aliați care să mă ajute să devin Suveran. Omul ăsta putea fi unul dintre ei. Unul care a fugit când Fitchner a murit. Care s-a extirpat din corpul contaminat al Fiilor.

— Ce căuta Matteo la tine în dormitor? îl întreb cu grijă.

Quicksilver se holbează în întuneric întrebându-se a cui voce i se adresează, dar acum văd și frică în ochii lui, nu doar furie.

— De unde… de unde știți că era în dormitorul meu?

— Răspunde la întrebare! zice Sevro lovindu-l cu piciorul.

— I-ați făcut vreun rău? întreabă Quicksilver furios. I-ați făcut vreun rău?

— Răspunde la întrebare! repetă Sevro pălmuindu-l.

Quicksilver tremură de furie.

— Era în dormitorul meu pentru că e soțul meu. Nemernicule. E de-al nostru! Dacă i-ați făcut vreun rău...

— De când e soțul tău? întreb.

— De zece ani.

— Unde era Matteo acum șase ani? Când lucra cu Dancer?

— Era în Yorkton. El l-a antrenat pe prietenul tău, Sevro. El l-a antrenat pe Darrow. Artizanul i-a făurit trupul. Matteo a sculptat omul.

— Spune adevărul.

Pășesc la lumină pentru ca Quicksilver să-mi poată vedea fața. Se holbează la mine șocat.

— Darrow! Ești în viață. Am crezut... nu se poate.

Mă întorc spre Sevro.

— E un Fiu al lui Ares.

— Pentru că știe câteva lucruri? mârâie Sevro. Tu chiar vorbești serios?

— Ești în viață, mormăie Quicksilver pentru sine, încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Cum? Te-a omorât.

— Spune adevărul, repet eu.

— Adevărul?

Sevro rostogolește cuvintele de parcă ar avea un gândac în gură.

— Ce dracului înseamnă asta? Cum poți să fii sigur de asta? Crezi că poți obține adevărul de la un rechin viclean ca ăsta? Se are bine cu jumătate dintre Războinicii Însemnați ai Societății. Nu e doar unealta lor. E prietenul lor. Și te joacă pe degete exact ca Șacalul. Dacă e unul dintre Fii, de ce ne-a abandonat? De ce nu ne-a contactat de când a murit tata?

— Pentru că nava voastră se scufunda, spune Quicksilver cu privirea încă ațintită asupra mea, confuză. Celulele voastre erau compromise. N-aveam de unde să știu cât de departe mergea contaminarea. Încă nu știu cum te-a descoperit Șacalul, Darrow. Singurul meu contact cu celulele Culorilor inferioare era Fitchner. La fel cum eu eram contactul lui pentru Culorile superioare. Cum să vă contactez, când nu știam dacă nu cumva

Dancer însuși dăduse informații despre voi și complotase împotriva lui Fitchner?

— Dancer n-ar face niciodată așa ceva, mârâie Sevro.

— Și eu de unde să știu asta? întreabă Quicksilver plin de frustrare. Nu-l cunosc pe om.

Sevro clatină din cap, copleșit de absurditatea situației.

— Am înregistrări video. Discuții între mine și tatăl tău.

— Nu te las să-ți atingi datapad-ul, spune Sevro.

— Testează-l, spun. Fă-l să dovedească.

— Am întâlnit-o pe mama ta o dată, Sevro, prinde Quicksilver repede ideea. O chema Bryn. Era Roșie. Dacă nu aș fi unul dintre Fii, cum aș putea să știu asta?

— Puteai s-o afli într-o mie de feluri. Nu dovedește niciun rahat, spune Sevro.

— Am eu o întrebare de test, spun. Dacă ești unul dintre Fii, o să știi răspunsul. Dacă ai fi omul Șacalului, ai fi folosit deja informația. Unde e Tinos?

Quicksilver zâmbește larg.

— La cinci sute de kilometri sud de Marea Termică. La trei kilometri sub vechiul nod minier Vengo. Într-o colonie minieră abandonată, ale cărei coordonate au fost șterse din serverele interne ale Societății de către hackerii mei. Stalactitele au fost cioplite cu utilaje-laser de forat Acharon 19 provenite din fabricile mele, în încăperi în formă de spirală, pentru a păstra integritatea structurală. Hidrogeneratorul Atalian a fost construit pe baza planurilor inginerilor mei. Poate că Tinos este orașul lui Ares, dar eu am făcut planurile. Am plătit pentru el. L-am construit.

Sevro șovăie într-o tăcere uimită.

— Tatăl tău a lucrat pentru mine, Sevro, spune Quicksilver. Mai întâi pentru terraformarea consorțiului pe Triton, unde a cunoscut-o pe mama ta. Apoi pentru… lucruri mai puțin legale. Dar pe-atunci nu eram ceea ce sunt azi. Aveam nevoie de un Auriu. De un Războinic Însemnat pragmatic și de toată protecția legală pe care mi-o putea oferi. Unul care mi-era dator și care era dornic să joace dur cu adversarii mei. Neoficial, desigur.

— Vrei să spui că tata a făcut pe mercenarul. Pentru tine?

— Vreau să spun că a făcut pe asasinul. Mă extindeam. Pe piață întâmpinam rezistență la această extindere. Așa că piața a trebuit să-mi facă loc. Crezi că toți Argintiii joacă legal?

chicotește Quicksilver. Unii, poate. Dar într-o societate cu capitalism de cumetrie afacerile sunt opera rechinilor. Dacă te oprești din înotat, ceilalți îți iau hrana și te mănâncă. I-am dat bani tatălui tău. A angajat o echipă. A lucrat neoficial. A făcut ce aveam nevoie să facă. Până am descoperit că îmi folosea resursele pentru un proiect paralel. *Fiii lui Ares.*

Rostește sintagma în bătaie de joc.

— Și nu l-ai denunțat? întreb eu sceptic.

— Auriii tratează revolta ca pe cancer. Aș fi fost distrus și eu. Așa că eram prins în capcană. Dar el nu mă voia prins în capcană. El își dorea un partener de conspirație. Încet, încet m-a convins. Și iată-ne aici.

Sevro se plimbă de colo colo, încercând să se dumirească.

— Dar… noi… murim ca muștele. Și în tot timpul ăsta tu ai stat aici… călărindu-ți Rozaliul. Fraternizând cu dușmanul. Dacă erai unul de-al nostru…

Quicksilver ridică capul, recâștigându-și calmul pierdut când fusese lovit.

— Ce aș fi făcut, domnule Barca? Spune-mi. Potrivit extinsei tale experiențe în arta subterfugiului.

— Ai fi luptat cu noi.

— Cu ce? Hmm?

Așteaptă un răspuns. Nu vine niciunul. Sevro a rămas fără cuvinte.

— Pentru mine și companiile mele dețin o forță privată de securitate de treizeci de mii de oameni. Dar sunt împrăștiați cu toții de pe Mercur până pe Pluto. Oamenii ăștia nu sunt efectiv ai mei. Sunt Cenușii angajați. Doar o mică parte din ei sunt Obsidieni care îmi aparțin cu adevărat. Am arme, dar nu am efectivul uman necesar pentru o luptă cu Războinici Însemnați. Ești nebun? Eu nu folosesc forța brută. Ăsta era domeniul tatălui tău. Chiar și o casă minoră m-ar putea face praf într-un conflict direct.

— Ai cea mai mare companie de software din Sistemul Solar, spune Sevro. Asta înseamnă hackeri. Ai fabrici de muniție. Tehnologie militară. L-ai fi putut spiona pe Șacal pentru noi. Ne puteai da arme. Puteai face o mie de lucruri.

— Pot să vorbesc pe șleau?

Fac o grimasă și spun:

— Dacă a existat vreodată un moment, ăsta e…

Quicksilver se lasă pe spate, uitându-se la Sevro.

— Sunt un Fiul al lui Ares de mai bine de douăzeci de ani. Asta cere răbdare. O înțelegere în perspectivă a situației. Tu ești Fiu al lui Ares de mai puțin de-un an. Și uite ce s-a întâmplat. Tu, domnule Barca, ești o investiție proastă.

— O investiție proastă?

Sună ridicol venind din partea unui om legat de un scaun metalic, căruia i se scurge sângele pe bărbie. Dar ceva din privirea lui Quicksilver ne face să-i înțelegem punctul de vedere. Nu e o victimă. E un titan dintr-o lume complet diferită. E stăpânul propriului său domeniu. La fel de genial, se pare, ca Fitchner. Și are un caracter mult mai complex, mai nuanțat decât mă așteptam. Dar îmi reprim orice afecțiune față de omul ăsta. A supraviețuit douăzeci de ani prin minciună. Totul e prefăcătorie. Probabil chiar și ce spune acum.

Cine e cu adevărat omul din spatele figurii ăsteia de bulldog?

Ce-l mână pe el în luptă? Ce vrea?

— Am urmărit. Am așteptat să văd ce faci, îi explică el lui Sevro. Să văd dacă ești la fel ca tatăl tău. Dar apoi l-au executat pe Darrow – îmi aruncă o privire, încă nedumerit –, sau au pretins că au făcut-o, și tu te-ai comportat ca un puștan. Ai început un război pe care nu-l puteai câștiga, cu infrastructură insuficientă, cu tehnică militară insuficientă, fără sistem de coordonare, fără sistem de provizii. Ai făcut publice în lume, în mine, imaginile cu transformarea lui Darrow, sperând... ce anume? O glorioasă revoltă a proletariatului? pufnește el. Credeam c-ai înțeles ce înseamnă războiul... Cu toate defectele lui, tatăl tău a fost un vizionar. Mi-a promis ceva mai bun. Și fiul lui ce ne oferă în loc? Purificare etnică. Război nuclear. Decapitări. Pogromuri. Orașe întregi distruse de grupări violente de rebeli Roșii și de represaliile Auriilor. Dezbinare. Cu alte cuvinte, haos. Și nu în haos am investit, domnule Barca. Dăunează afacerii, și ce dăunează afacerii dăunează Omului.

Sevro înghite în sec încet, simțind greutatea cuvintelor.

— Am făcut ce trebuia să fac, spune el părând atât de mic. Ceea ce n-ar fi făcut nimeni altcineva.

— Da? zice Quicksilver aplecându-se răutăcios spre el. Sau ai făcut ce-ai vrut să faci? Pentru că te simțeai rănit? Pentru că voiai să te descarci?

Sevro privește în gol. Tăcerea lui mă rănește. Vreau să-l apăr, dar are nevoie să audă toate astea.

— Crezi că n-am luptat, dar am făcut-o, continuă Quicksilver. Părerea Suveranei despre Șacal pare să se fi schimbat în ultima vreme.

— De ce? îl întreb.

— Nu mi-aș fi dat seama înainte, dar acum cred că e din cauză că ai reușit să evadezi din închisoarea lui. În orice caz, am văzut o ocazie. I-am adus aici pe Virginia au Augustus și pe reprezentanții Suveranei să facă o pace care i-ar fi adus Virginiei postul de ArhiGuvernator și l-ar fi lăsat pe Șacal fără nicio putere, trimițându-l în închisoare pe viață. Nu e sfârșitul pe care mi-l doream. Dar dacă ne luăm după ce se întâmplă pe Martele condus de Șacal, vedem că Șacalul e cea mai mare amenințare la adresa lumii și-a scopurilor noastre pe termen lung.

— Și totuși l-ai ajutat să-și consolideze puterea la început, spun.

Quicksilver oftează.

— La vremea aceea îl consideram o amenințare mai mică decât tatăl lui. M-am înșelat. La fel și voi. Trebuie îndepărtat.

Șacalul a fost trădat de doi aliați, așadar.

— Dar planurile tale pentru o alianță sunt distruse acum.

— Într-adevăr. Dar nu deplâng oportunitatea pierdută. Ești în viață, Darrow, și asta înseamnă că rebeliunea e în viață. Înseamnă că visul lui Fitchner, visul soției tale nu e spulberat de pe lumea asta.

— De ce? întreabă Sevro. De ce dracului ți-ai dori război? Ești cel mai bogat om din sistem. Nu ești un anarhist.

— Nu, nu sunt un anarhist, un comunist, un fascist, un plutocrat, și nici măcar un demokrat. Băieți, nu credeți ce vi s-a spus la școală. Guvernul nu este niciodată soluția, ci aproape întotdeauna problema. Sunt un capitalist. Și cred în efortul și progresul și ingeniozitatea speciei noastre. În continua evoluție și în dezvoltarea prin competiție cinstită. Problema este că Auriii nu-și doresc ca omul să evolueze. După cucerire, au înăbușit continuu dezvoltarea pentru a-și întreține paradisul. S-au învăluit în mituri. Și-au umplut oceanele mărețe cu monștri pe care să-i vâneze. Și-au creat un Mirkwood și un Olimp doar pentru ei. Au armuri care-i transformă în zei zburători. Și întrețin tot acest basm ridicol menținând omenirea înghețată în timp.

Înfrânând invențiile, curiozitatea, mobilitatea socială. Schimbarea e o amenințare. Uitați-vă unde ne aflăm. În spațiu. Pe o planetă pe care noi am configurat-o. Și totuși trăim într-o Societate modelată după ideile unor pedofili din Epoca de Bronz. Agitându-ne în jurul mitologiei de parcă rahatul ăsta n-ar fi fost inventat de un țăran din Attica așezat lângă foc, trist că duce o viață urâtă, grea și scurtă. Auriii pretind în fața Obsidienilor că sunt zei. Nu sunt. Zeii creează. Dacă Auriii sunt ceva, atunci sunt regi vampiri. Paraziți care sug din propria lor jugulară. Vreau o Societate eliberată de această piramidă fascistă. Vreau să descătușez piața liberă a bunăstării și-a ideilor. De ce să trudească oamenii în mine când putem construi roboți care să trudească în locul lor? De ce ne-am oprit în acest Sistem Solar? Merităm mai mult decât ceea ce primim. Dar mai întâi Auriii trebuie să cadă, iar Suverana și Șacalul să moară. Și cred că tu ești semnul pe care-l așteptam, domnule Andromedus.

Face un semn din cap spre mâinile mele acoperite de mănuși.

— Am plătit pentru Sigiliile tale. Am plătit pentru oasele tale, pentru ochii tăi, pentru trupul tău. Ești invenția prietenului meu. Elevul soțului meu. Suma Fiilor lui Ares. Așa că imperiul meu e la dispoziția ta. Hackerii mei. Echipele mele de securitate. Mijloacele mele de transport. Companiile mele. Toate sunt ale tale. Fără nicio rezervă. Fără obligații. Fără polițe de asigurare.

Aruncă o privire spre Sevro și adaugă:

— Domnilor. Cu alte cuvinte, mă implic deplin.

— Foarte drăguț, aplaudă Sevro batjocorindu-l pe Quicksilver. Darrow, încearcă să te cumpere ca să scape.

— Poate, spun. Dar nu mai putem planta bombele.

— Bombele? întreabă Quicksilver. Despre ce vorbești?

— Am plantat explozibil în rafinării și-n docuri, îi spun.

— Asta e planul vostru? ne întreabă Quicksilver uitându-se de la unul la altul ca la niște nebuni. Nu puteți face asta. Aveți idee ce înseamnă asta?

— Colaps economic, spun. Simptomele includ devalorizarea activelor bursei, blocarea împrumuturilor bancare, închiderea băncilor locale, în cele din urmă inflație și stagnarea economiei. Și ordinea socială dată peste cap. Fii mai respectuos când vorbești cu noi. Nu suntem nici diletanți, nici puștani. Și ăsta *era* planul nostru.

— Era? întreabă Sevro venind spre mine. Deci acum îl lăsăm pe el să dicteze ce să facem.

— Lucrurile s-au schimbat, Sevro. Trebuie să regândim totul. Avem resurse noi.

Prietenul meu se uită fix la mine de parcă n-ar ști cine sunt.

— Resurse noi? Pe el?

— Nu doar pe el. Orion, spun. Nu mi-ai spus că te-a contactat Mustang.

— Pentru că ai fi lăsat-o să te manipuleze, spune el fără să se scuze. Cum ai mai făcut. Cum îl lași și pe el acum să facă.

Mă măsoară din ochi și ridică un deget în aer când crede că și-a dat seama despre ce e vorba.

— Ți-e frică. Nu-i așa? Ți-e frică să apeși pe trăgaci. Ți-e frică să nu greșești. În sfârșit avem șansa de a-i face pe Aurii să sângereze și tu vrei să regândim totul. Vrei să stăm și să ne cântărim opțiunile.

Scoate detonatorul din buzunar.

— E război. N-avem timp. Îl putem lua pe ticălosul ăsta cu noi, dar nu putem rata șansa asta.

— Nu te mai purta ca un terorist, mă răstesc. Suntem mai buni de-atât.

Îl țintuiesc cu privirea, furios. Ar trebui să-mi fie cel mai bun și mai cinstit prieten. Dar din cauza pierderilor suferite, totul e greșit între noi. Până și în el sunt atâtea straturi de durere. Atâtea niveluri de frică, învinuiri și vinovăție în amândoi. Cândva i se spunea lui Sevro umbra mea. Nu mai e cazul. Și cred că am fost supărat pe el în aceste ultime ore pentru că a dovedit că nu e. E propriul lui om acum, cu propriul lui drum. La fel cum cred că el a fost supărat pe mine pentru că nu m-am întors ca Secerător. M-am întors ca un om pe care nu l-a recunoscut. Iar acum, când încerc să fiu forța pe care și-a dorit-o, forța care ia deciziile, se îndoiește de mine pentru că-mi simte slăbiciunea și asta l-a făcut întotdeauna să se teamă.

— Sevro, dă-mi detonatorul, spun cu răceală.

— Nu.

Deschide capacul de protecție al detonatorului, dezvăluind comutatorul roșu din învelișul protector. Dacă apasă pe buton, o mie de kilograme de explozibili de mare forță se vor detona pe Phobos. Nu vor distruge luna, dar vor prăbuși infrastructura economică a lunii. Alimentarea cu helium se va opri pentru luni

întregi. Ani. Și toate temerile lui Quicksilver se vor adeveri. Societatea va avea de suferit, dar la fel și noi.

— Sevro…

— Din cauza ta a murit tata, spune el. Quinn, Pax, Buruiană, Harpie și Lea au murit pentru c-ai crezut tu că ești mai deștept decât toată lumea. Pentru că nu l-ai ucis pe Șacal când ai fi putut s-o faci. Pentru că nu l-ai ucis pe Cassius când ai fi putut s-o faci. Dar, spre deosebire de tine, eu nu ezit.

22. Povara lui Ares

Degetul lui Sevro zvâcnește spre detonator. Dar înainte să-l apese, activez un câmp de bruiaj cu comutatorul pe care-l am prins la centură, blocând semnalul să iasă din cameră.

— Nemernicule, mârâie el grăbindu-se spre ușă, ca să treacă dincolo de raza de acțiune a câmpului de bruiaj.

Dau să-l prind. Se răsucește din mâinile mele. Câmpul de bruiaj nu e foarte puternic, deci nu trebuie să ajungă prea departe de mine. Se năpustește pe coridor. Gonesc după el.

— Sevro, oprește-te! strig alergând pe coridor.

E deja la zece metri în fața mea, alergând cât poate de repede ca să iasă din raza de acțiune. E mai rapid decât mine. O să scape. Scot pumnul electromagnetic și țintesc deasupra capului lui, dar ratez și sunt cât pe ce să-i retez capul. Creasta îi fumegă. Se oprește și se întoarce spre mine cu o figură sălbatică.

— Sevro… N-am vrut să…

Cu un urlet de furie, mă atacă. Luat pe nepregătite, mă împleticesc înapoi, ferindu-mă de nebun. Se apropie de mine ca o furtună. Îi blochez primul pumn, dar apoi un upercut îmi lovește falca, făcând să-mi clănțăne dinții. Mă clatin. Îmi mușc limba. Simt gustul sângelui în gură și sunt cât pe ce să cad. Dacă Mickey nu mi-ar fi făcut oasele rezistente, pumnul lui Sevro mi-ar fi zdrobit falca. În loc de asta, înjură, ținându-se de pumnul care acum îl doare.

Îi dau un upercut și ridic piciorul stâng, lovindu-l atât de tare în coaste încât se rotește cu tot corpul într-o parte și se izbește de peretele metalic, îndoindu-l. Mă pregătesc să-l lovesc cu

pumnul drept. Se lasă în jos, sub brațul meu, și pumnul mi se oprește direct în suprafața de duro-oțel. Durerea îmi străbate brațul. Gem. Îmi rotesc cotul drept să-l lovesc în cap, dar se strecoară pe sub el și-mi cară pumni în stomac, încercând să mă pocnească în testicule. Mă trag înapoi, reușesc să-l prind de un braț și-l arunc într-o parte cât pot de tare. Se izbește cu fața de zid și cade pe podea.

— Unde e? întreb căutând detonatorul. Sevro…

Într-o mișcare de forfecare, îmi lovește picioarele. Mă doboară și pe mine la podea, iar acum nu ne mai dăm pumni, ci ne încleștăm. E un luptător mai bun decât mine. Și tot ce pot face e să-l împiedic să mă sufoce din spate, cu picioarele care m-au prins ca într-un triunghi – îmi împinge călcâiele în față și mă apasă cu gambele pe gât. Mă ridic de pe podea cu el cu tot, dar nu-l pot desprinde de mine. E agățat de mine cu capul în jos, cu spatele lipit de al meu, cu călcâiele încă apăsându-mi fața și încearcă să mă lovească în testicule cu cotul. Nu pot să-l țin. Nu pot să respir. Așa că-l prind de coapse și mă rotesc. Îl izbesc de peretele de metal. O dată. De două ori. Și în sfârșit îmi dă drumul și cade împrăștiindu-se pe jos. Într-o secundă sunt deasupra lui, aplicându-i o serie de lovituri de cot în stil kravat peste față. Mă lovește din greșeală cu creștetul capului în bărbie.

— Dobitoc… prost… mormăi, împleticindu-mă înapoi.

Sevro își pipăie și el capul, de durere.

— Idiot sfrijit…

Vrea să-mi dea un șut în stomac. Mă feresc și-i prind piciorul cu brațul stâng, dându-i în schimb, cu toată forța, o lovitură puternică de dreapta în cap. Cade greoi, iar eu sunt ca un ciocan care bate un cui în podea. Încearcă să se ridice, dar îl împing înapoi cu bocancul. Zace sub apăsarea bocancului, respirând greu. Sunt amețit și gâfâi. Trupul meu mă urăște pentru ceea ce fac acum.

— Ai terminat? îl întreb.

Dă din cap. Îmi iau bocancul de pe el și-i întind mâna să-l ajut să se ridice. Se rostogolește pe spate și mă prinde de mână, apoi mă pocnește cu călcâiul stâng drept în vintre. Mă prăbușesc icnind lângă el. O durere paralizantă îmi trece din șale în testicule și stomac. Lângă mine, Sevro gâfâie ca un câine. La început am impresia că râde, dar când ridic privirea

sunt șocat să văd că are lacrimi în ochi. Zace pe spate. Coșul pieptului îi tresaltă din cauza suspinelor puternice. Își întoarce fața, încearcă să-și ascundă lacrimile de mine, dar asta nu face decât să-i întețească plânsul.

— Sevro…

Mă ridic în capul oaselor; mă doare sufletul să-l văd așa. Nu-l iau în brațe, dar îmi pun mâna pe capul lui. Și spre surprinderea mea, nu se trage de-o parte, ci se târăște lângă mine și-și lasă capul pe genunchii mei. Îmi pun cealaltă mână pe umărul lui. După o vreme, suspinele se potolesc și își suflă mucii. Dar nu se clintește. E ca după o furtună. Aerul e mișcător și parcă vibrează. După câteva minute, Sevro își drege vocea și se ridică, așezându-se cu picioarele încrucișate în mijlocul holului. În ochii lui umflați se citește rușinea. Se joacă cu mâinile, iar tatuajele și părul tuns creastă îl fac să semene cu un personaj scos dintr-o carte de copii ciudată.

— Dacă spui cuiva că am plâns, găsesc un pește mort, îl pun într-o șosetă, îl ascund la tine-n cameră și-l las să putrezească acolo.

— Mi se pare corect.

Detonatorul zace pe jos. Destul de aproape de oricare dintre noi. Nu ne întindem niciunul spre el.

— Urăsc chestia asta, spune Sevro. Oamenii ca el.

Ridică privirea spre mine.

— Nu vreau ca el să fie unul dintre Fii. Nu vreau să fiu ca Quicksilver.

— Nu ești.

Nu mă crede.

— La Institut, mă trezeam dimineața. Și credeam că încă mai visez. Apoi simțeam frigul. Și începeam încet-încet să-mi amintesc unde sunt, și că am noroi și sânge sub unghii. Și tot ce voiam să fac era să mă culc la loc. Să-mi fie cald. Dar știam că trebuie să mă trezesc și să înfrunt o lume care nu dădea doi bani pe nimic. Așa mă simt acum în fiecare dimineață, adaugă el cu o strâmbătură. Mi-e tot timpul frică. Nu mai vreau să pierd pe nimeni. Nu vreau să-i dezamăgesc.

— N-ai făcut-o, îi spun. Mai degrabă eu te-am dezamăgit pe tine.

Dă să mă întrerupă, dar continui.

— Ai avut dreptate. O știm amândoi. E vina mea că tatăl tău a murit. E vina mea pentru tot ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Tot e o mizerie din partea mea că am spus-o, zice el bătând cu încheieturile degetelor în podea. Mereu spun mizerii.

— Mă bucur că ai spus-o.

— De ce?

— Pentru că am uitat amândoi că n-am ajuns aici singuri. Noi doi ar trebui să putem să ne spunem orice unul altuia. Așa merg lucrurile. Nu ne-ascundem pe după deget. Vorbim unul cu altul. Chiar dacă ne spunem mizerii care-s greu de înghițit.

Îmi dau seama cât de singur se simte. Ce povară grea a dus. La fel m-am simțit și eu când Cassius m-a înjunghiat și m-a lăsat să mor la Institut. Trebuie să împartă cu cineva povara asta. Nu știu cum altcumva să i-o spun. Încăpățânarea asta, intransigența asta par nebunești privite din exterior, dar în adâncul lui, se simte la fel ca mine când m-a interogat Roque.

— Știi de ce te-am ajutat la Institut când tu și Cassius era să vă înecați în mlaștina aia? mă întreabă. Din cauza felului cum te priveau toți. Nu fiindcă aș fi crezut că erai un Primus bun. Erai la fel de deștept ca un sac de bășini ude. Dar i-am văzut. Pietricică. Clovnul. Quinn... Roque.

Aproape se poticnește când rostește ultimul nume.

— Te urmăream la focurile de tabără din vâlcele, când Titus pusese mâna pe castel. Am văzut cum ai învățat-o pe Lea să taie gâtul unei capre, chiar dacă se temea s-o facă. Voiam să fac și eu asta. Să mă alătur vouă.

— De ce n-ai făcut-o?

Ridică din umeri.

— Mi-era teamă că nu mă voiați acolo.

— Acum oamenii te privesc pe tine așa, îi spun. Nu-ți dai seama?

Pufnește.

— Nu, nu-i așa. În tot timpul ăsta am încercat să fiu ca tine. Am încercat să fiu ca tata. N-a mers. Îmi dau seama că toată lumea și-ar fi dorit să mă fi prins pe mine Șacalul. Nu pe tine.

— Știi că asta nu-i adevărat.

— Ba e, zice el cu ardoare, aplecându-se în față. Ești mai bun decât mine. Te-am văzut. Când priveai în jos spre Tinos. Ți-am văzut ochii. Dragostea din ei. Dorința de a-i proteja pe oamenii ăia. Am încercat s-o simt și eu. Dar de fiecare dată când mă

uitam la refugiați, îi uram. Pentru că sunt slabi. Pentru că-și fac rău unii altora. Pentru că sunt proști și nu știu prin ce am trecut ca să-i ajutăm.

Înghite în sec și-și roade o pieliță de la degetele butucănoase.

— Știu că e urât, dar așa stau lucrurile.

Pare atât de vulnerabil aici pe coridor, sleit după furia luptei. N-are nevoie de o predică. Responsabilitatea conducerii l-a mâncat de viu, l-a îndepărtat chiar și de Urlătorii lui. Acum are nevoie să simtă că nu e Quicksilver, că nu e Șacalul sau vreunul dintre Auriii împotriva cărora luptăm. A presupus greșit că sunt în vreun fel mai bun decât el. Asta e și din cauza mea.

— Și eu îi urăsc, spun.

Clatină din cap.

— Nu…

— Ba da. Sau, cel puțin, urăsc că-mi amintesc de ceea ce am fost, sau de ceea ce aș fi putut fi. Rahat, eram un mic prostănac. Nu m-ai fi suportat. Eram comod, arogant și egoist. Mă complăceam să fiu orb la tot ce se întâmpla în jur pentru că eram îndrăgostit. Și nu știu de ce, credeam că dacă trăiești pentru dragoste e cel mai curajos lucru pe care-l poți face. Ba chiar am transformat-o pe Eo în mintea mea în ceva ce nu era. Am idealizat-o pe ea și viața pe care am trăit-o împreună – probabil fiindcă mi-am văzut tatăl murind pentru aceeași cauză. Am văzut tot ce-a lăsat el în urmă și am încercat să mă agăț de viața pe care el a părăsit-o.

Îmi privesc liniile palmelor.

— Mă simt meschin când mă gândesc că am început toate astea pentru ea. Ea a fost totul pentru mine, dar eu am fost doar o părticică din viața ei. Doar la asta m-am gândit cât am fost prizonierul Șacalului. Că n-am fost destul. Copilul nostru n-a fost destul. O parte din mine o urăște pentru asta. Nu știa că o să se întâmple toate astea, nu știa nici măcar că planeta fusese terraformată. Tot ce-ar fi putut ști era că le demonstra ceva celor câteva mii de oameni din Lykos. Și merita să moară pentru asta? Merita să ucidă un copil pentru asta? Acum toți oamenii ăștia cred că a fost o sfântă sau așa ceva. O martiră. Însă a fost doar o fată oarecare. Și a fost curajoasă, dar a fost proastă și egoistă și altruistă și romantică; și a murit înainte de a apuca să fie mai mult. Când mă gândesc câte ar fi putut face cu viața ei… Poate c-am fi făcut toate astea împreună.

Râd cu amărăciune și-mi sprijin capul de perete.

— Cred că cea mai de căcat parte a faptului că îmbătrânim e că suntem destul de inteligenți să vedem defectele oricărui lucru.

— Avem douăș'trei de ani, tâmpitule.

— Eu mă simt de optzeci.

— Așa și arăți.

Îi arăt degetul mijlociu și zâmbește.

— Crezi…

E cât pe ce să nu-și termine gândul.

— Crezi că te veghează? Din Vale? Crezi că tatăl tău te veghează?

Sunt gata să-i spun că nu știu, când îi surprind intensitatea privirii. Nu mă întreabă atât despre familia mea, cât despre a lui, poate chiar despre Quinn, pe care a iubit-o mereu, dar n-a avut niciodată curaj să i-o spună. Cu tot comportamentul lui sălbatic e greu să-ți amintești cât de vulnerabil e, de fapt. E în derivă. Înstrăinat de Roșii și Aurii. Fără casă. Fără familie. Fără nicio viziune a lumii după război. În clipa asta aș spune orice ca să-l fac să se simtă iubit.

— Da. Cred că mă veghează, îi zic cu mai multă încredere decât am de fapt. Și tata. Și al tău la fel.

— Deci au bere în Vale.

— Nu huli, îi spun dându-i un șut ușor în picior. Doar whisky. Curge în râuri cât vezi cu ochii.

Râsul lui e vindecător. Încet, încet simt că prietenii mei se întorc înapoi. Sau poate eu mă întorc la ei. Cred că de fapt e același lucru. I-am spus mereu Victrei să lase oamenii să se apropie de ea. Eu nu mi-aș fi putut urma niciodată sfatul pentru că știam că într-o zi urma să-i trădez, știam că fundația prieteniei noastre era o minciună. Acum sunt împreună cu oameni care știu cine sunt și mă tem să-i las să se apropie de mine pentru că mă tem să nu-i pierd, să nu-i dezamăgesc. Dar asta e ceea ce ne leagă pe mine și pe Sevro și ce ne face mai puternici decât eram înainte. E ceea ce noi avem și Șacalul nu.

— Știi ce-o să urmeze după asta? îl întreb. Dacă îi omorâm pe Octavia, pe Șacal? Dacă reușim cumva să câștigăm?

— Nu, răspunde Sevro.

— Exact asta e problema. Nici eu nu am răspunsul. Nici nu pretind că-l am. Dar nu vreau ca Augustus să fi avut dreptate. N-

o să provoc haos în lumea asta fără să am un plan pentru ceva mai bun. Iar pentru asta avem nevoie de aliați ca Quicksilver. Trebuie să încetăm să facem pe teroriștii. Și avem nevoie de o armată adevărată.

Sevro ia detonatorul de jos și-l rupe în două.

— Ce ordoni, Secerătorule?

23. Valul

Eu și Sevro ne întoarcem în hangarul unde Urlătorii au strâns tot și sunt gata să părăsească stația. Rollo și vreo zece oameni de-ai lui ne privesc încordați din colțul de cameră unde s-au adunat. Știu că sunt pe cale să fie abandonați. Quicksilver vine în spatele meu – cătușele au rămas în celulă. A fost de acord cu planul nostru, dar cu câteva modificări.

— Ei, ia te uită…, zice Victra uitându-se la vânătăile noastre și la pumnii însângerați. Voi doi în sfârșit ați discutat. Vezi? întreabă ea, uitându-se spre Ragnar.

— S-a rezolvat tot rahatul, spune Sevro.

— **Și bogătașul?** întreabă Ragnar curios. **N-are cătușe.**

— Pentru că e unul dintre Fiii lui Ares, zice Sevro. Nu știai?

— Quicksilver e Fiu? izbucnește Victra în hohote de râs. Și eu sunt în secret Sondor al Iadului.

Se uită de la mine la Sevro și înapoi.

— Stai așa… vorbiți serios. Aveți dovezi?

— Îmi pare rău pentru mama ta, Victra, spune Quicksilver răgușit. Dar e cu adevărat o plăcere să te întâlnesc. Sunt cu Fiii de douăzeci de ani. Am sute de ore de conversații cu Fitchner care pot dovedi asta.

— E Fiu, zice Sevro. Putem trece mai departe?

— Ei, să fiu a naibii, clatină Victra din cap. Mama avea dreptate în privința ta. Întotdeauna a spus că ai secrete. Credeam că e vorba de ceva sexual. Că-ți plac caii sau ceva de genul ăsta.

Sevro se foiește stânjenit.

— Deci ne-ai găsit o cale să plecăm de-aici, bogătașule? îl întreabă Holiday pe Quicksilver.

— Nu tocmai, răspunde el. Darrow…

— Nu plecăm, îi anunț.

Rollo și ai lui se frământă în colțul lor. Urlătorii se uită unii la alții nedumeriți.

— Poate vrei să ne spui ce se întâmplă? întreabă Nasolu' aspru. Hai să începem cu cine e șefu'. Tu ești?

— Urlător Unu, spune Sevro dându-mi un pumn în umăr.

— Urlător Doi, spun eu bătându-l pe umăr la schimb.

— E-n regulă? întreabă Sevro, iar Urlătorii încuviințează din cap.

— Mai întâi, schimbăm tactica, spun. Cine are un clește?

Mă uit în jur până când Holiday îl scoate pe al ei din trusa pentru bombe și mi-l aruncă. Deschid gura și vâr cleștele până la molarul din spate, din dreapta, unde mi-a fost implantat dintele cu otrava achly-9. Cu un icnet, scot dintele și-l pun pe masă.

— Am fost prins înainte. N-o să mai fiu prins din nou. Așa că ăsta nu-mi e de niciun folos. N-am de gând să mor, dar dacă mor, o să mor alături de prietenii mei. Nu într-o celulă. Nu pe un podium. Alături de voi.

Îi întind cleștele lui Sevro. Își scoate și el dintele cu otravă. Scuipă sângele pe masă.

— Mor alături de prietenii mei.

Ragnar nu așteaptă să-i dăm cleștele. Și-l scoate cu mâinile goale, cu ochii holbați de încântare când pune pe masă dintele însângerat.

— **Mor alături de prietenii mei.**

Își trec cu toții cleștele de la unul la altul, își scot dinții și-i aruncă pe jos. Quicksilver urmărește scena, uitându-se la noi de parcă am fi o haită de huligani nebuni, întrebându-se, fără îndoială, în ce s-a băgat. Dar am nevoie ca oamenii mei să scape de apăsarea asta pe care o duc cu ei. Cu otrava aia în ei, simțeau că sentința la moarte deja s-a dat, doar așteptau să bată călăul la ușă. La dracu' cu asta. Moartea va trebui să-și câștige premiul. Vreau ca ei să creadă în asta. Unul în altul. În ideea că e posibil să câștigăm și să trăim.

Pentru prima dată, cred și eu.

•

După ce le dau instrucțiunile oamenilor mei și ei pleacă să execute ordinele, mă întorc cu Sevro spre Fiii lui Ares din hangar și le cer să pregătească o legătură directă.

— Cu Citadela din Agea, vă rog.

Fiii se întorc spre mine să se asigure că au auzit bine.

— Repede, prieteni. N-avem toată ziua la dispoziție.

Stau în fața holo-camerei împreună cu Sevro.

— Crezi că deja știu că suntem aici?

— Probabil că nu încă, îi spun.

— Crezi c-o să se pișe pe el?

— Să sperăm. Ține minte, nicio vorbă că Mustang și Cassius au fost aici. Păstrăm informația asta de rezervă.

Holo-legătura directă e inițiată și chipul palid al unei administratore tinere Arămii ne privește somnoros.

— Centrala Generală a Citadelei, mormăie ea, unde vă direcționez…

Clipește de mai multe ori văzând imaginea noastră pe monitor. Somnul îi fuge din privire. Și nu mai e în stare să vorbească.

— Aș vrea să vorbesc cu ArhiGuvernatorul, îi spun.

— Și… pot să întreb… cine-l apelează?

— Afurisitul de Secerător de pe Marte, se răstește Sevro.

— Un moment, vă rog.

În locul feței Arămiei vedem acum piramida Societății. Foarte previzibil. Se aude muzică de Vivaldi cât așteptăm. Sevro bate ritmul cu degetele pe picior și murmură încet în barbă un refren: *Dacă inima-ți bate ca gongul și ești ud pe-un picioruș, E fiindcă Secerătorul vin-la tine chiar acuși.*

Câteva minute mai târziu, apare fața palidă a Șacalului. E îmbrăcat într-o haină cu guler alb înalt și e pieptănat cu cărare pe o parte. Nu se uită cu dușmănie la noi. Mai degrabă pare amuzat și continuă să-și mănânce micul dejun.

— Secerătorul și Ares, spune tărăgănat, luând în derâdere propria curtoazie.

Se șterge la gură cu un șervețel și continuă:

— Ați plecat atât de repede data trecută, că n-am avut timp să-mi iau rămas-bun. Trebuie să recunosc, arăți absolut minunat, Darrow. E și Victra cu tine?

— Adrius, spun cu glas hotărât. După cum fără îndoială știi, a avut loc o explozie la Sun Industries, și partenerul tău din umbră, Quicksilver, a dispărut. Știu că e o problemă de jurisdicție și că o să dureze ore sau poate chiar zile ca această

chestiune să fie elucidată. Așa că am vrut să vorbim și să clarific situația. Noi, Fiii lui Ares, l-am răpit pe Quicksilver.

Lasă lingura de-o parte și soarbe din ceașca albă de cafea.

— Înțeleg. Cu ce scop?

— O să-l ținem pentru răscumpărare, până eliberezi toți deținuții politic închiși ilegal în închisorile tale și toate Culorile inferioare concentrate în lagăre. De asemenea, îți asumi răspunderea pentru uciderea tatălui tău. Public.

— Asta e tot? întreabă Șacalul fără să lase să se întrevadă niciun strop de emoție, deși știu că se întreabă cum am descoperit că Quicksilver era aliatul lui.

— Mai tre' să mă și pupi personal în curul meu plin de coșuri, zice Sevro.

— Încântător.

Șacalul se uită spre cineva care nu apare pe ecran.

— Agenții mei îmi spun că s-a instituit un moratoriu de zbor la zece minute după atacul de la Sun Industries și că nava care a plecat de acolo a dispărut în zona Golurilor. Să presupun că sunteți încă pe Phobos?

Fac o pauză, ca și cum m-ar fi prins cu garda jos.

— Dacă nu îndeplinești condițiile, Quicksilver moare.

— Din nefericire, nu negociez cu teroriștii. Mai ales cu cei care e posibil să înregistreze conversația și să o transmită public în scopuri politice, zice Șacalul sorbind iar din cafea. Ți-am ascultat propunerea, acum ascult-o și tu pe-a mea. Fugi. Acum. Cât mai poți. Dar fii conștient, oriunde te-ai afla, oriunde te-ai ascunde, că nu îți poți proteja prietenii. O să-i omor pe toți și-o să te bag înapoi în beznă cu capetele lor retezate să-ți țină companie. N-ai cum să scapi, Darrow. Îți promit.

Adrius taie legătura.

— Crezi că o să trimită Călăreții Oaselor înaintea Legiunilor? întreabă Sevro.

— Să sperăm. E timpul să ne punem în mișcare.

•

Golurile sunt un oraș al cuștilor. Șir după șir. Coloană după coloană de case metalice ruginite legate unele de altele în gravitația zero cât vezi cu ochii, în centrul lui Phobos. Fiecare cușcă – o viață în miniatură. Hainele plutesc atârnate în cârlige. Mici grătare termale portabile sfârâie cu mâncărurile dintr-o sută de regiuni diferite de pe Marte. Pe pereții de fier ai cuștilor

sunt prinse cu bucățele de bandă adezivă fotografii cu lacuri, munți și familii adunate împreună. Totul aici e cenușiu și apăsător. Metalul cuștilor. Hainele atârnate. Chiar și fețele obosite și distruse ale Portocaliilor și Roșiilor prinși aici ca-ntr-o capcană, la mii de kilometri de casă. Scântei de culoare dănțuiesc din datapad-urile și holo-vizoarele care sclipesc în tot orașul, bucățele de vise împrăștiate printre fiarele vechi și contorsionate. Bărbați și femei stau spăsiți în fața micilor monitoare, urmărind programele meschine, uitând unde se află în favoarea locului unde și-ar dori să fie. Mulți și-au lipit pe pereți bucăți de hârtie sau pături, ca să le dea măcar o aparență de intimitate față de vecini. Dar nu poți scăpa de mirosuri și de zgomote. Huruitul hodorogit neîntrerupt al ușilor de cuști trântite. Pocnetul încuietorilor. Bărbații care râd și tușesc. Generatoarele care bâzâie. CutiiHologramă publice care chiuie și latră limbajul de sclavi al distracției. Toate amestecate și fierbând împreună pentru a face o supă groasă de zgomot și lumină obscură.

Rollo a locuit cândva în cea mai de jos parte a sudului orașului. Acum teritoriul aparține Sindicatului. Fiii au fost alungați de acolo acum mai bine de două luni. Zbor de-a lungul șirurilor de cabluri de plastic care se întrețes prin canioanele de cuști, trecând pe lângă muncitorii la docuri și turnuri care urcă înapoi în căsuțele lor tip cuști. Își întorc capetele la auzul zumzetului hârșâit al noilor mele cizme gravitaționale. E un sunet necunoscut pentru ei. Unul pe care l-au auzit doar în holo-videoclipuri sau în experiențele realității virtuale pe care Verzii de la periferie le vând cu cincisprezece credite minutul. Majoritatea n-au văzut niciodată un Războinic Însemnat în carne și oase. Cu atât mai puțin unul în armură completă. Sunt un spectacol înfricoșător.

Au trecut șapte ore de când am stat împreună cu locotenenții mei în hangarul Fiilor lui Ares și le-am împărtășit planul meu lor și lui Dancer, aflat în Tinos. Au trecut șase ore de când am aflat de evadarea lui Kavax din celulă – cineva i-a dat drumul. Cinci ore de când Victra i-a dus pe Quicksilver și pe Matteo înapoi în turnul lor, unde Quicksilver și-a petrecut restul nopții activându-și celulele de oameni și contactele din Stupii Albaștri, făcând pregătirile necesare pentru acest moment. Patru ore de când Quicksilver și-a trimis echipele de securitate să se alăture Fiilor

lui Ares, cărora le-a oferit acces la armurăriile lui și la depozitele de arme, și patru ore de când ni s-a transmis că două distrugătoare Augustus au fost lansate de pe docurile orbitei. Trei ore de când Ragnar și Rollo s-au dus împreună cu o mie de Fii ai lui Ares la hangarele pentru gunoi de la nivelul 43C ca să-și pregătească skiff-urile. Două ore de când un iaht privat al lui Quicksilver a fost pregătit de lansare. O oră de când distrugătoarele Societății au desfășurat patru transporturi de trupe pe docurile Cosmodromului Interplanetar Skyresh și de când noul strat de vopsea roșie-sângerie de pe armura mea s-a uscat și am îmbrăcat-o pentru a pleca la război.

Totul e pregătit.

Acum cioplesc un făgaș de tăcere în inima Golurilor. Briciul meu alb ca osul îl port pe braț. Lângă mine zboară Sevro, purtând cu mândrie casca uriașă cu țepi a lui Ares. A adus-o cu el, dar restul armurii a împrumutat-o de la Quicksilver. E tehnologie de ultimă oră. Chiar mai bună decât cea a costumelor pe care le purtam în armata lui Augustus. În spatele nostru vine Holiday cu o sută de Fii ai lui Ares.

Fiii nu se simt în largul lor cu cizme gravitaționale. Unii dintre ei au briciuri. Alții pumni electromagnetici. Dar, la ordinele mele, nimeni nu poartă coif în timp ce zburăm. Am vrut ca mulțimea de Culori inferioare să fie martoră la înalta trădare și să prindă curaj văzând Roșii, Portocalii și Obsidieni purtând armurile stăpânilor.

Fețele lor sunt o pată neclară. O sută de mii de oameni se ivesc din case din toate direcțiile. Palizi și confuzi, majoritatea sub patruzeci de ani. Roșii și Portocalii aduși aici cu false promisiuni – exact ca Rollo, ale căror familii au rămas pe Marte – exact ca a lui Rollo.

Vecinii își fac semn unii altora în direcția noastră. Le citesc pe buze numele meu. Undeva, probabil că oamenii Sindicatului își apelează superiorii, transmițând forțelor de ordine sau echipelor antitero știrea că Secerătorul e în viață și se află pe Phobos.

Am momit bestiile.

Când mă apropii de punctul central al orașului spun în gând o rugăciune, cerându-i lui Eo să-mi dea putere. Acolo, ca un fel de idol electronic pâlpâitor înconjurat de un mărăciniș metalic, un monitor holografic lung de o sută metri și lat de cincizeci transmite programul de comedie al Societății. Monitorul scaldă

cercul de cuști din jurul lui într-o lumină de neon bolnăvicioasă. Din difuzoare răsună râsete. Pe armura mea joacă o lumină albastră. Încuietorile zăngăne când sunt descuiate și cuștile sunt deschise pentru ca cei care locuiesc înăuntru să poată sta pe margine, legănându-și picioarele în aer, ca să mă poată privi fără să se uite printre zăbrele.

Verzii lui Quicksilver își îndreaptă camerele de luat vederi fixate pe căști spre mine. Fiii se grupează în jurul meu, iar privirile arzătoare cercetează Culorile inferioare, garda mea de onoare. Părul lor roșu flutură ca flăcările a o sută de torțe. Holiday și Ares mă flanchează. Plutim la două sute de metri în aer. Înconjurați de cuști. Tăcerea cuprinde orașul, cu excepția râsetelor din coloana sonoră a comediei, care răsună din difuzoare bizar și bolnav. Fac semn din cap spre Verzii lui Quicksilver, care taie sonorul, și undeva în turnul lui o echipă de hackeri sparg toate serverele de transmisiune de pe lună și trimit comenzi spre centrele de date secundare de pe Pământ, Luna, centura de asteroizi, Mercur, lunile lui Jupiter, astfel încât mesajul meu să pătrundă ca o flacără în întunericul spațiului, preluând controlul asupra rețelei de date care conectează omenirea. Quicksilver ne dovedește că e aliatul nostru oferindu-ne această transmisiune, folosind rețeaua pe care l-a ajutat pe Șacal s-o construiască. Nu e ca moartea lui Eo. O filmare virală după care trebuie să sapi în cotloanele întunecate ale holo-netului. E un răget magnific ce va răsuna în toată Societatea, transmis pe zece miliarde de holo-ecrane pentru optsprezece miliarde de oameni.

Ne-au dat ecranele astea ca pe niște lanțuri. Astăzi le zguduim.

Karnus au Bellona avea defectele lui. Dar a avut dreptate când a spus că tot ce avem în viața asta e strigătul nostru în vânt. Își striga numele, și am înțeles nebunia din spatele gestului. Înainte să încep acest război care o să-mi hotărască soarta într-un fel sau altul, o să-mi fac auzit strigătul. Și va fi ceva mult mai măreț decât numele meu. Mult mai măreț decât răcnetul de mândrie al unei familii. E visul pe care l-am dus cu mine și l-am păstorit de când aveam șaisprezece ani.

Dedesubt, apare holograma lui Eo, înlocuind programul de comedie.

O uriașă fantomă a fetei pe care am cunoscut-o. Chipul ei e mai tăcut, mai palid și mai furios decât mi-l amintesc în visele mele. Părul mat și sârmos. Haine șleampete și zdrențuite. Dar ochii îi ard, strălucitori ca sângele de pe spatele ei biciuit când se uită din boxa de metal a biciuiților. Abia dacă se vede că deschide gura. Doar o fâșie subțire de spațiu gol între buzele ei, dar cântecul sângerează din ea, din vocea ei slabă și fragilă ca un vis de primăvară.

Fiule, fiule,
aminte adu-ți
de lanțul de fier al stăpânului aur,
strigând, tot strigând
nici înfrânți n-am uitat,
că-n vale-am ascuns
mai mult decât vis.

Glasul ei răsună în orașul metalic mult mai tare decât a răsunat în orășelul acela îndepărtat de piatră. Lumina ei pâlpâie pe chipurile palide care o urmăresc din cuștile lor. Acești Roșii și Portocalii care n-au cunoscut-o în viață, dar o aud de dincolo de moarte. Se uită triști și tăcuți cum e condusă spre eșafod. Îmi aud strigătele zadarnice. Mă văd cum mă zbat în mâinile Cenușiilor. Simt că sunt iar acolo. Simt noroiul întărit pe genunchi când lumea îmi fuge de sub picioare. Augustus vorbește cu Plinius și cu Leto în timp ce frânghia roasă încolăcește gâtul lui Eo. Chipurile din mulțime radiază de ură. Nu pot împiedica moartea lui Eo acum, cum n-am putut nici atunci. E la fel ca întotdeauna. Soția mea cade. Tresar, auzind foșnetul hainelor ei. Scârțâitul frânghiei. Și privesc în jos la hologramă, silindu-mă să mă uit la băiatul care am fost cum se împleticește înainte să-i cuprindă cu mâinile ce poartă Sigiliul Roșu picioarele-i care se zbat. Mă uit la el cum îi sărută gleznele și o trage apoi de picioare cu toată forța lui anemică. Haemanthusul ei cade, iar eu încep să vorbesc.

— Aș fi trăit în pace. Dar dușmanii au pornit războiul. Sunt Darrow din Lykos. Îmi cunoașteți povestea. E doar un ecou al propriei voastre povești. Au venit la mine acasă și mi-au ucis soția, nu pentru că a cântat un cântec, ci pentru că a îndrăznit să pună la îndoială regimul. Pentru că a îndrăznit să-și facă auzit

glasul. Timp de secole, milioane de oameni din străfundurile planetei Marte au fost hrăniți cu minciuni, din leagăn până la groapă. Acum au aflat adevărul. Acum au pătruns în lumea pe care o cunoașteți și suferă la fel ca voi. Omul s-a născut liber, dar de pe țărmurile oceanului până la orașele din craterele lui Mercur sau până la întinderea înghețată de pe Pluto și până în minele de pe Marte e în lanțuri. Lanțuri făurite din datorie, foame, frică. Lanțuri legate de gâturile noastre de o rasă pe care noi am ridicat-o la înălțime. O rasă căreia i-am permis să preia puterea. Nu pentru a guverna, nu pentru a domni, ci pentru a ne salva dintr-o lume distrusă de război și lăcomie. În loc de asta, ei ne-au condus în întuneric. Au folosit sistemul de ordine și prosperitate doar în interesul lor. Se așteaptă să fiți obedienți, vă ignoră sacrificiile și se bucură de prosperitatea creată de mâinile voastre. Pentru a-și asigura guvernarea, ne interzic visurile. Spun că o persoană valorează doar cât Culoarea ochilor sau a Sigiliilor.

Îmi scot mănușile și încleștez pumnul în aer ca Eo înainte să moară. Dar, spre deosebire de Eo, mâinile mele nu au niciun Sigiliu. Mi le-a scos Mickey când m-a operat în Tinos. Sunt primul suflet în sute de ani care nu are Sigilii. Tăcerea așternută în Goluri lasă loc strigătelor de uimire, de teamă.

— Dar acum stau înaintea voastră, un om eliberat. Stau înaintea voastră, frații și surorile mele, și vă cer să veniți alături de mine. Să aruncați de-o parte mașinăriile industriei. Să vă uniți în numele Fiilor lui Ares. Recâștigați-vă orașele, prosperitatea. Îndrăzniți să visați la lumi mai bune decât asta. Sclavia nu înseamnă pace. Libertatea e pace. Și până o vom dobândi, datoria noastră e să luptăm. Asta nu înseamnă mână liberă pentru cruzime și genocid. Dacă un bărbat violează, îl veți ucide pe loc. Dacă un bărbat omoară civili, Culori superioare sau inferioare, îl veți ucide pe loc. E război, dar voi sunteți de partea binelui, iar asta înseamnă o povară grea. Nu ne ridicăm pentru ură, nici pentru răzbunare, ci pentru dreptate. Pentru copiii voștri. Pentru viitorul lor. Mă adresez acum Auriilor, Aureolaților aflați la conducere. Am străbătut sălile voastre, am încălcat regulile școlilor voastre, am mâncat la mesele voastre, am suferit pe eșafodurile voastre. Ați încercat să mă ucideți. N-ați putut. Vă cunosc forțele. Vă cunosc mândria. Și-am văzut cum o să vă prăbușiți. De peste șapte sute de ani ați domnit peste

stirpea oamenilor și asta e tot ce ne-ați oferit. Nu e de-ajuns. Astăzi declar sfârșitul domniei voastre. Orașele voastre nu sunt orașele voastre. Navele voastre nu sunt navele voastre. Planetele voastre nu sunt planetele voastre. Au fost construite de noi. Și ne aparțin nouă, oamenilor de rând. Acum le luăm înapoi. Nu mai contează întunericul pe care l-ați răspândit, nu mai contează noaptea pe care ați pogorât-o asupra noastră, ne vom răzvrăti împotriva lor. Vom urla și vom lupta până la ultima răsuflare, nu doar în minele de pe Marte, ci și pe malurile de pe Venus, pe dunele mărilor sulfuroase de pe Io, în văile glaciare de pe Pluto. Vom lupta în turnurile de pe Ganymede și în ghetourile de pe Luna și pe oceanele străbătute de furtuni ale Europei. Și dacă vom cădea, ne vor lua locul alții, pentru că suntem un val. Și ne ridicăm.

În acest moment, Sevro se izbește cu pumnul în piept. O dată, de două ori, bubuind ritmic. Sunetul e repetat de două sute de Fii ai lui Ares. Pumnii lovesc piepturile. Pumnii Urlătorilor.

În rețeaua de oțel a cuștilor bărbați și femei bat cu pumnii în pereți până ce sunetul se ridică din măruntaiele acestei luni vampir ca bătăile unei inimi, se înalță până în Stupii Albaștrilor, unde aceștia stau bând cafea și analizând calcule gravitaționale la lumina caldă a sălilor de studiu; până la barăcile Cenușiilor din fiecare circumscripție; până la Argintiii de la birourile lor de la bursă; până la Auriii din vilele și iahturile lor.

Răsună prin negura care desparte micile noastre bule de viață înainte să se târască de-a lungul coridoarelor reședinței singuratice a Șacalului din Attica, unde acesta stă pe tronul lui înghețat, înconjurat de o mare de capete plecate. Acolo, pumnii noștri îi răsună în urechi. Aude bătăile inimii soției mele. Și nu poate opri sunetul să nu coboare, tot mai jos, în minele de pe Marte, pe ecranele la care se uită Roșii care încep să bată în mese, în timp ce magistrații Arămii îi urmăresc cu teamă pe minerii care-i privesc cu ură prin duro-sticla ce-i ține închiși.

Inima ei răsună îndemnând la răzvrătire pe falezele agitate ale oceanului în arhipelagurile lui Venus când bărcile cu pânze intră mândre-n port și pungile de cumpărături atârnă în mâinile înspăimântate și Auriii își privesc șoferii, grădinarii, oamenii care asigură funcționarea orașelor. Pătrunde prin acoperișurile de tablă subțire ale sălilor de mese de la moșiile unde se cultivă grâu și soia, moșiile ce acoperă Marile Câmpii ale Pământului

unde Roșii manevrează utilaje, trudind în soare pentru a hrăni gurile unor oameni pe care nu-i vor întâlni niciodată, din locuri unde nu vor ajunge niciodată. Bate de-a lungul coloanei vertebrale a imperiului, dezlănțuindu-se în capitala cu turnuri înalte, Luna, trecând pe lângă Suverana aflată în refugiul din turnul ei din sticlă pentru a tuna în jos, încolăcindu-se pe cablurile electrice și rufele puse la uscat în Orașul Pierdut, unde o fată Rozalie își pregătește micul dejun după o noapte de muncă ingrată. Unde o Arămie gătește și se depărtează puțin de plită ca să audă mai bine, în timp ce grăsimea sare și-i pătează șorțul, iar un Cenușiu vede pe geamul skiff-ului său de patrulă o fată Violet care distruge ușa unui oficiu poștal, tocmai când datapad-ul îl anunță că e chemat la secție pentru că s-au declanșat protocoalele de urgență în caz de revoltă.

Și bate înăuntrul meu, această teribilă speranță, acum când știu că sfârșitul a început și că în sfârșit m-am trezit.

— Rupeți lanțurile! strig cu putere.

Și poporul meu strigă la rândul lui.

— Ragnar, spun în cască. Bagă.

În timp ce pumnii izbesc și cuștile se zguduie, Verzii schimbă imaginea de pe monitor. Și vedem filmat din depărtare turnul armatei Societății de pe Phobos. O clădire monstruos de mare cu docuri și săli de armament. Eficientă și urâtă ca un crab. De-acolo menține Șacalul controlul asupra lunii. Acolo, Cenușiii și Obsidienii își vor îmbrăca armurile în lumina slabă, se vor grăbi în formație strânsă pe coridoarele metalice, își vor aduna centurile cu muniție și vor săruta fotografiile celor dragi înainte de a coborî în Goluri pentru a face această inimă să nu mai bată. Dar nu vor ajunge niciodată aici.

Pentru că, pe măsură ce pumnii bat tot mai tare în cuști, luminile din turnul militar se sting. Rollo și oamenii lui i-au tăiat energia electrică cu ajutorul cardurilor de acces oferite de Quicksilver.

Am fi putut planta bombe în clădire, dar mi-am dorit un triumf al îndrăznelii, al realizărilor, nu al distrugerii. Avem nevoie de eroi. Nu de încă un oraș de cenușă.

Și așa, un mic escadron de douăsprezece skiff-uri de mentenanță apare în imagine. Aparate de zbor plate, urâte, construite pentru a transporta Roșii și Portocalii ca Rollo la locurile lor de muncă din turnuri. Niște pisici de mare denivelate,

acoperite de lipitori. Dar nu lipitori au acum agățate de ele. O altă cameră ia o imagine mai apropiată și vedem că fiecare skiff e acoperit de sute de oameni. Roșii și Portocalii în costumele lor spațiale demodate, aproape jumătate din Fiii lui Ares de pe Phobos. Stau cu picioarele pe punte și legați cu hamurile de cuplajele exterioare ale navei. Au cu ei aparatele de sudură și arme primite de la Quicksilver prinse de picioare cu bandă magnetică.

Printre ei, cu o jumătate de metru mai înalt decât toată lumea, este generalul lor, Ragnar Volarus, într-o armură proaspăt vopsită în alb, cu o lamă curbată roșie pictată pe spate și pe piept.

Când se apropie de turnul militar al Societății, skiff-urile se desfășoară în jos pe toată lungimea clădirii. Fiii trag cu harpoane magnetice pentru a priponi skiff-urile de peretele de oțel. Apoi coboară de-a lungul cablurilor cu o ușurință antrenată, zburând cu o viteză imposibilă în vreme ce motorașele de la centuri îi trag unul câte unul spre clădire. Parcă m-aș uita la Roșiii din mine. Uimesc prin grație și iuțeală chiar și în costumele lor vechi.

Peste o mie de sudori năvălesc în clădirea uriașă la fel cum am făcut noi în turnul lui Quicksilver, dar ei nu se furișează și se descurcă mai bine decât noi în condiții de gravitație nulă. Cizmele magnetice se prind de barele metalice, alunecă rapid pe suprafața clădirii, dispar prin ferestrele de observație și pătrund înăuntru provocând distrugeri maxime. Cad secerați cu zecile când Cenușii dinăuntru trag cu mitralierele în geamuri, dar trag și ei la rândul lor și continuă să intre. Un distrugător-de-aripi se oprește lângă clădire și distruge două skiff-uri trăgând cu tunurile automate. Oameni se transformă în pulbere.

Unul dintre Fii trage cu o rachetă în distrugătorul-de-aripi. Focul izbucnește și piere și nava se crapă în două într-o masă amorfă de flăcări purpurii.

Camera îl urmărește pe Ragnar în timp ce pătrunde pe o fereastră, intră pe un coridor și se năpustește cu viteză maximă asupra unui trio de cavaleri Aurii, dintre care pe unul îl recunosc – e vărul lui Priam, cel pe care l-a ucis Sevro în timpul Trecerii și a cărui mamă deține titlurile de proprietate asupra Phobosului. Ragnar trece printre tinerii cavaleri fără să se oprească. Își rotește ambele săbii ca pe o foarfecă și recită incantația de

război a poporului său, urmat de un grup de sudori și muncitori bine înarmați. I-am spus că vreau turnul. Nu i-am spus cum să-l cucerească. A ieșit împreună cu Rollo, punându-și brațul pe umărul Roșului.

Acum lumea privește un sclav devenind erou.

— Luna asta vă aparține vouă, strigă Sevro orașului de cuști. Ridicați-vă și luați-o! Ridicați-vă, bărbați de pe Marte! Femei de pe Marte, ridicați-vă! Ridicați-vă, ticăloșii dracului!

Bărbați și femei ies din case. Își iau bocancii și hainele. Vin spre noi, astfel că mii de oameni umplu bulevardele aeriene, târându-se afară din cuști.

Valul s-a ridicat. Și simt cum mă cuprinde groaza când mă întreb ce anume va spăla.

— Violurile și uciderea celor nevinovați se pedepsesc cu moartea. E război, dar voi sunteți de partea binelui. Țineți minte asta, tâmpiților! Protejați-vă frații! Protejați-vă surorile! Locuitorii din secțiunile 1a-4c vor cuceri depozitele de arme de la nivelul 14. Locuitorii secțiunilor 5c-3f vor prelua controlul asupra centrului de purificare a apei de la…

Sevro preia controlul asupra bătăliei, iar Urlătorii și Fiii se împrăștie să organizeze mulțimea. Nu e o armată, ci un berbec de asalt. Mulți dintre ei vor muri. Iar când vor muri, și mai mulți se vor ridica în locul lor. Acesta e doar unul dintre orașele de pe Phobos. Fiii le vor furniza arme, dar nu vor fi suficiente. Sabia lor este presiunea trupului. Sevro îi va conduce, îi va folosi, Victra îi va ghida din turnul lui Quicksilver, iar luna va cădea în mâinile rebelilor.

Dar eu nu voi fi aici să văd asta.

24. Hic sunt leones

Phobos fierbe. Fug pe coridoare împreună cu Holiday în timp ce luna se zguduie din cauza exploziilor. Auriii și Argintiii părăsesc Acele în iahturile lor sclipitoare luxoase, iar la kilometri mai jos, Golurile mișună de grupuri de Culori inferioare înarmate cu aparate de sudură, cuttere cu fuziune, țevi, arzătoare de pe piața neagră și arme cu proiectil demodate. Mulțimea copleșește sistemul de tramvaie și drumurile pentru a dobândi

acces la sectoarele mediane și la Ace în timp ce soldații Societății, surprinși de atac în garnizoane, se grăbesc să oprească migrația crescândă. Legiunile au de partea lor instrucția și organizarea. Noi avem avantajul numeric și elementul surpriză.

Ca să nu mai vorbim de furie.

Indiferent câte puncte de control blochează Cenușiii, câte tramvaie distrug, Culorile inferioare tot se vor strecura printre crăpături pentru că ei au construit locul ăsta și pentru că au aliați printre Culorile mijlocii, mulțumită lui Quicksilver. Deschid tunele de transport abandonate, deturnează transportoare în sectorul industrial, le umplu cu bărbați și femei și le îndreaptă spre hangarele de lux din Ace sau chiar spre Cosmodromul Interplanetar Skyresh, unde navele de croazieră și de pasageri sunt umplute cu evacuați.

Urmăresc de la depărtare, din mijlocul rețelei de securitate a lui Quicksilver, cum Culorile superioare fug în debandadă. Ducând cu ei bagaje, bunuri de valoare și copii. Distrugătoarele-de-aripi ale forțelor aeriene de pe Marte și avioane rapide de război țâșnesc printre turnuri, doborând navele rebele care pleacă din Goluri spre Ace. Bucăți dintr-un skiff distrus al Culorilor inferioare se prăbușesc prin tavanul arcuit din sticlă și oțel al unui terminal Skyresh, omorând civili și distrugându-mi astfel orice iluzie aș fi putut avea că războiul ăsta va fi curat.

Ferindu-ne din calea unui grup de Culori inferioare, ajung împreună cu Holiday în fața unui hangar abandonat, undeva în fostele zone de încărcare, care n-a mai fost folosit dinainte de vremea lui Augustus. E liniște aici. Totul e părăsit. Vechea intrare pentru pietoni e sudată. Indicatorul pentru radiații avertizează posibilii vagabonzi să nu se apropie. Dar ușa se deschide pentru noi cu un geamăt adânc când un scanner modern de retină încastrat în metal îmi înregistrează irișii, exact cum a zis Quicksilver că se va întâmpla.

Hangarul e un dreptunghi de mari dimensiuni, acoperit de praf și pânze de păianjen. În mijlocul lui e un iaht de lux, argintiu, lung de șaptezeci de metri, în formă de vrabie în zbor. E un model făcut pe comandă la Venusian Shipyards, ostentativ, rapid și perfect pentru un refugiat de război obscen de bogat. Quicksilver l-a scos din flota lui pentru a ne ajuta să ne amestecăm printre cei din clasa superioară care au început să

migreze. Platforma de încărcare e coborâtă, iar înăuntru pasărea e ticsită la maximum cu containere negre ștanțate cu călcâiul înaripat al Sun Industries. Toate cuferele sunt pline cu arme și echipament militar de înaltă tehnologie, în valoare de câteva miliarde de credite.

Holiday scoate un fluierat.

— N-ai cum să nu iubești buzunarele adânci. Numai combustibilul costă cât salariul meu anual. De două ori mai mult, chiar.

Traversăm hangarul ca să ne întâlnim cu pilotul lui Quicksilver. Tânăra Albastră cu înfățișare îngrijită ne așteaptă la capătul rampei. Nu are sprâncene și nici păr pe cap. Linii albastre unduitoare îi pulsează sub piele acolo unde se află legăturile sinaptice subdermale care o conectează de la distanță cu nava. Tresare și ia poziție de drepți, făcând ochii mari. În mod clar, n-a avut habar ce urma să transporte, până acum.

— Domnule, sunt locotenent Vesta. Voi fi pilotul dumneavoastră astăzi. Și trebuie să vă spun că e onoare pentru mine să vă am la bord.

Iahtul are trei niveluri, dintre care cel superior și cel inferior pentru uzul Auriilor. Cel din mijloc e pentru bucătari, servitori și echipaj. Sunt patru saloane, o saună și fotolii din piele crem cu ciocolățele alese și șervețele așezate pe brațele lor în cabina pasagerilor din capătul cockpitului. Înhaț o ciocolată. Și apoi alte câteva.

În timp ce Holiday și Vesta pregătesc nava, îmi dau jos armura electromagnetică în cabina pasagerilor și despachetez echipamentul de iarnă dintr-una dintre cutii. Mă îmbrac într-un costum strâmt, confecționat dintr-o țesătură de nanofibre, care e destul de asemănător cu o piele-scarabeu. Dar în loc să fie negru, e alb pestriț și are un aspect uleios, cu excepția porțiunilor texturate de pe coate, palme, fund și genunchi. E confecționat special pentru temperaturile polare și scufundările sub apă. De asemenea, e cu cincizeci de kilograme mai ușor decât armurile electromagnetice, componentele nu pot suferi defecțiuni digitale și are în plus beneficiul de a nu necesita baterii. Oricât de mult mi-ar plăcea să folosesc tehnologie de patru sute de milioane de credite care mă face să arăt ca un tanc uman zburător, uneori apreciez mai mult o pereche de

pantaloni care țin de cald. Și am și armura electromagnetică la îndemână dacă am nevoie de ea.

Mă izbește liniștea din hangar și de pe platforma de marfă când îmi termin de legat șireturile. Cronometrul de la datapad îmi arată că mai sunt cincisprezece minute până la plecare, așa că mă așez pe marginea rampei, cu picioarele atârnate în aer și-l aștept pe Ragnar. Scot o ciocolată din buzunar și-i desfac încet ambalajul. Iau o gură mică din ea și o țin pe limbă așteptând să se topească, așa cum fac întotdeauna. Și la fel ca întotdeauna, îmi pierd răbdarea și-o mestec înainte să se fi topit măcar pe jumătate. Eo ținea de bomboane zile întregi, când eram suficient de norocoși să primim așa ceva.

Pun datapad-ul jos și urmăresc imaginile transmise de camerele de la căștile prietenilor mei, care-mi poartă războiul pentru Phobos. Cuvintele lor răsună din difuzoarele datapad-ului în vasta încăpere metalică. Sevro e în elementul lui, gonind prin sistemul de ventilație central împreună cu sute de Fii care se infiltrează în conductele de aer. Mă simt vinovat stând aici și uitându-mă la ei, dar fiecare avem rolul nostru de jucat.

Ușa pe care am intrat se deschide cu un scârțâit și Ragnar apare împreună cu doi Obsidieni Urlători. Venit direct din zona de conflict, armura albă a lui Ragnar e îndoită și pătată.

— Te-ai purtat cu gentilețe cu bieții prostănaci, bunul meu domn? strig de pe rampă imitând limbajul elevat cât de bine pot.

Drept răspuns, Ragnar îmi aruncă un însemn al puterii: un sceptru de aur deformat, care se oferă de regulă ofițerilor de rang înalt. Acesta are în vârf o zână țipând și pete stacojii.

— **Turnul a căzut,** spune Ragnar. **Rollo și Fiii termină treaba. Astea sunt petele de sânge ale SubGuvernatoarei Priscilla au Caan.**

— Bună treabă, prietene, spun luând sceptrul în mână.

Are încrustate pe el faptele de glorie ale familiei Caan, proprietara celor două Luni, care cândva a urmat la război familia Bellona. Printre războinici viteji și oameni de stat, recunosc un tânăr care stă lângă un cal.

— **Ce s-a întâmplat?** întreabă Ragnar.

— Nimic, spun. L-am cunoscut pe fiul ei, atâta tot. Priam. Părea destul de în regulă.

— **Destul nu e de-ajuns,** spune Ragnar cu amărăciune. **Nu pentru lumea lor.**

Cu un mormăit, rup sceptrul de genunchi și i-l arunc înapoi pentru a-mi arăta consimțământul.

— Dă-i-l surorii tale. E timpul să plecăm.

Ragnar aruncă o privire în urmă spre hangar și se încruntă, își verifică datapad-ul și trece pe lângă mine, urcând pe rampa de încărcare. Încerc să șterg urmele de sânge lăsate de sceptru pe costumul meu alb. Reușesc doar să-l întind și mai rău pe materialul uleios, rămânând cu o dungă roșie pe coapsă. Închid rampa în urma mea. Înăuntru, îl ajut pe Ragnar să-și dea jos armura electromagnetică și-l las să-și îmbrace echipamentul de iarnă, alăturându-mă lui Holiday și Vestei, care inițiază procedurile de decolare.

— Nu uitați că suntem refugiați. Îndreptați-vă spre cel mai mare convoi care pleacă de aici și țineți-vă de el.

Vesta încuviințează din cap. E un hangar vechi. Așa că nu are câmp electromagnetic. Tot ce ne desparte de spațiu sunt ușile de oțel înalte cât o clădire de cinci etaje. Huruie când motoarele încep să le retragă în tavan.

— Oprește! spun.

Vesta vede ce mi-a atras atenția la o secundă după mine și mâna îi țâșnește spre manete, oprind ușile înainte să deschidă hangarul spre vid.

— Să fiu a naibii, spune Holiday uitându-se din cabina de comandă la mica siluetă care blochează calea navei noastre spre spațiu. E leoaica.

Mustang stă în fața navei, în bătaia farurilor. Părul ei pare alb în lumina orbitoare. Clipește des, iar Holiday închide farurile și eu cobor la ea în hangarul întunecat. Ochii ei mă disecă în timp ce mă apropii. Se plimbă de la mâinile mele lipsite de sigilii la cicatricea pe care am păstrat-o pe față. Ce vede?

Îmi vede hotărârea? Frica?

Eu văd atât de multe în ea. Fata de care m-am îndrăgostit în zăpadă a dispărut, înlocuită în ultimele cincisprezece luni de o femeie. O conducătoare aprigă, zveltă, foarte puternică și cu o inteligență periculoasă. Ochii vii, încercănați din cauza epuizării și chipul palid ajuns așa din cauza zilelor lungi petrecute în teritorii lipsite de soare și-n hale metalice. Tot ce este ea sălășluiește în ochii ei. Are mintea tatălui ei. Chipul mamei ei. Și

o inteligență distantă, profetică, care-ți poate da aripi sau te poate zdrobi.

Are lângă ea o pelerină-fantomă cu unitate de răcire.

Ne-a urmărit de când am sosit.

Cum a intrat în hangar?

— Salutare, Secerătorule! spune jucăuș când mă opresc în fața ei.

— Salutare, Mustang, îi răspund privind cercetător spre restul hangarului. Cum m-ai găsit?

Se încruntă nedumerită.

— Credeam că tu ai vrut să vin. Ragnar i-a spus lui Kavax unde te pot găsi…

Vocea îi piere.

— Oh. N-ai știut.

— Nu.

Mă uit în spate spre hubloul cabinei de comandă prin care Ragnar sigur mă urmărește. Omul și-a depășit atribuțiile. În timp ce eu plănuiam un război, el a acționat pe la spatele meu, punându-mi misiunea în pericol. Acum știu exact cum s-a simțit Sevro.

— Unde ai fost? mă întreabă.

— Cu fratele tău.

— Deci execuția a fost un truc ca să ne facă să nu te mai căutăm.

Sunt atât de multe de spus, atât de multe întrebări și acuzații pe care ni le-am putea arunca. Dar n-am vrut s-o văd pentru că nu știu de unde să încep. Ce să spun. Ce s-o întreb.

— N-am timp de discuții, Mustang. Știu că ai venit pe Phobos ca să te predai Suveranei. Acum ce cauți aici stând de vorbă cu mine?

— Nu-mi vorbi de sus, îmi spune ea cu asprime. N-am venit să mă predau. Am venit să fac pace. Nu ești singurul care ai oameni de protejat. Tatăl meu a condus Marte zeci de ani. Oamenii de acolo sunt parte din mine la fel cum sunt și din tine.

— Ai lăsat Marte la mila fratelui tău.

— Am lăsat Marte în urmă pentru a o salva, mă corectează. Știi că totul e un compromis. Și știi că nu de-asta ești supărat, pentru că am părăsit Marte.

— Trebuie să te dai de-o parte, Mustang. Aici nu e vorba despre noi. Și n-am timp de ceartă. Plec. Deci ori te dai la o parte, ori deschidem ușile și zburăm prin tine.

— Zburați prin mine? râde ea. Știi că puteam să nu vin singură. Puteam veni cu gărzile de corp. Puteam să organizez o ambuscadă. Sau să te denunț Suveranei pentru a salva tratatul de pace pe care l-ai distrus. Dar n-am făcut-o. Poți să te oprești pentru o clipă și să te gândești de ce?

Face un pas spre mine.

— Mi-ai spus în tunelul ăla că vrei o lume mai bună. Nu-ți dai seama că te-am ascultat? Că m-am alăturat Lorzilor Lunii deoarece cred în ceva mai bun?

— Și totuși te-ai predat.

— Pentru că nu mai puteam suporta să văd cum continuă regimul de teroare al fratelui meu. Vreau pace.

— Nu e vremea pentru pace, îi spun.

— Afurisit să fie, încăpățânat ești. Știu asta. De ce crezi că sunt aici? De ce crezi că am colaborat cu Orion și ți-am menținut soldații la posturi?

— Sincer, nu știu.

— Sunt aici pentru că vreau să cred în tine, Darrow. Vreau să cred în ce mi-ai spus în tunelul ăla. Am fugit de tine pentru că nu voiam să accept că singurul răspuns e sabia. Dar lumea în care trăim a conspirat să-mi fure tot ce iubeam. Pe mama, pe tata, pe fratele meu. N-o s-o las să-mi ia și prietenii care mi-au mai rămas. N-o s-o las să mi te ia pe tine.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Spun că nu te mai scap din ochi. Vin cu tine.

E rândul meu să râd.

— Nici măcar nu știi unde mă duc.

— Ești îmbrăcat în piele-de-focă. Ragnar e la bord. Ai declarat rebeliune pe față. Acum pleci în mijlocul celei mai mari bătălii de la începuturile Răzvrătirii. Serios, Darrow. Nu trebuie să fii un geniu ca să deduci că folosești nava asta prefăcându-se că ești un refugiat Auriu ca să fugi și să te duci la Vârfurile Valkiriilor pentru a o ruga pe mama lui Ragnar să-ți dea o armată.

La naiba! Mă străduiesc să nu las să se vadă cât sunt de surprins.

De asta nu voiam s-o implic pe Mustang. Dacă îi permit să participe la joc înseamnă să adaug o nouă dimensiune pe care

n-o pot controla. Mi-ar putea distruge mișcarea apelându-i pe fratele ei, pe Suverană, spunându-le unde mă duc. Tot planul se bazează pe atragerea lor în direcția greșită. Pe faptul de a-i face pe inamicii mei să creadă că mă aflu pe Phobos. Știe care e planul meu. Nu o pot lăsa să părăsească hangarul.

— Cei doi Telemanus știu și ei, zice ea citindu-mi gândurile. Dar m-am săturat să-mi fac planuri de rezervă în privința ta. M-am săturat să joc jocuri. Noi doi ne-am îndepărtat unul pe altul din cauza lipsei de încredere. Nu te-ai săturat de asta? De atâtea secrete între noi? De vinovăție?

— Știi că da. Ți-am pus pe tavă toate secretele mele în tunelurile din Lykos.

— Atunci hai să fie asta a doua șansă pentru noi. Pentru tine. Pentru mine. Pentru popoarele amândurora. Vreau ce vrei și tu. Și când am pierdut noi vreodată când eram aliați? Împreună putem construi ceva, Darrow.

— Propui o alianță… spun încet.

— Da, zice ea cu ochi arzători. Măreția Caselor Augustus și Telemanus și Arcos unite în Rebeliune. Cu Secerătorul. Cu Orion și toate navele ei. Societatea s-ar cutremura.

— O să moară milioane de oameni în război, spun. Știi asta. Războinicii Însemnați vor lupta până la ultimul Auriu. Poți suporta asta? Poți vedea asta întâmplându-se?

— Pentru a construi trebuie să dărâmi, spune ea. Am ascultat ce mi-ai spus.

Totuși, clatin din cap. Sunt prea multe de depășit între noi, între popoarele noastre. N-ar fi o victorie totală, potrivit condițiilor ei.

— Cum le pot cere oamenilor mei să aibă încredere într-o armată de Aurii? Cum pot eu să am încredere în tine?

— Nu poți. De asta vin cu tine. Ca să-ți dovedesc că eu cred în visul soției tale. Dar trebuie să-mi dovedești și tu ceva. Că ești vrednic de încrederea mea. Știu că poți distruge. Vreau să văd că poți construi. Că merită să vărsăm sângele pe care-l vom vărsa. Dovedește-mi asta și sabia mea îți aparține. Eșuează și noi doi o vom lua pe drumuri separate.

Își înalță capul spre mine și spune:

— Deci ce zici, Sondorule din Iad? Mai facem o încercare?

25. Exodul

În cală, o ajut pe Mustang să-și dea jos armura electromagnetică.

— Echipamentul de iarnă e aici, îi arăt eu o cutie mare de plastic. Bocancii aici.

— Quicksilver ți-a dat cheile de la depozitul de arme? întreabă ea observând călcâiul înaripat ștanțat pe cutii. Câte degete l-a costat?

— Niciunul. E unul dintre Fiii lui Ares.

— Ce face?

Rânjesc. E reconfortant să știu că lumea nu e o carte deschisă pentru ea. Motoarele huruie și nava se ridică.

— Îmbracă-te și vino în cabină.

O las singură să se schimbe. Am fost mai morocănos decât aveam de gând să fiu. Dar mi s-a părut ciudat să zâmbesc în prezența ei. Îl găsesc pe Ragnar rezemat pe spate în fotoliul lui din cabina pasagerilor, mâncând ciocolată, cu picioarele răsturnate peste brațul fotoliului.

— Fără supărare, dar ce dracu' faci? mă întreabă Holiday, stând cu brațele încrucișate în pragul ușii dintre cabina piloților și cea a pasagerilor. Domnule?

— Îmi asum un risc. Știu că ți se pare ciudat, Holiday. Dar reiau legătura cu ea.

— E însăși definiția elitei. E mai rea decât Victra. Tatăl ei…

— Mi-a omorât soția. Și dacă eu pot să înghit asta, poți și tu.

Holiday scoate un fluierat și se întoarce în cabina de comandă, nemulțumită de noua noastră aliată.

— **Deci Mustang s-a alăturat misiunii noastre,** zice Ragnar.

— Se îmbracă, îi spun. N-aveai niciun drept să-l lași pe Kavax să plece. Cu atât mai puțin să-i spui unde urmam să ne ducem. Dacă ne turnau, Ragnar? Dacă ne pregăteau o ambuscadă? Nu ți-ai mai fi văzut niciodată casa. Dacă află că suntem acolo, poporului tău n-o să-i mai fie niciodată permis să părăsească planeta. O să-i omoare pe toți. Nu te-ai gândit la asta?

Ragnar mai mănâncă o ciocolată.

— **Un om crede că poate zbura, dar îi e frică să sară. Un prieten nu prea bun îl împinge de la spate. Un prieten**

bun sare odată cu el, spune Ragnar, ridicând privirea spre mine.

— Ai citit *Stânca*, nu-i așa?

— **Mi-a dat-o Theodora. Lorn au Arcos a fost un mare om, zice dând din cap.**

— S-ar bucura să știe că asta crezi despre el, dar nu lua totul de bun. Biograful și-a luat unele libertăți. Mai ales pentru anii de tinerețe.

— **Lorn ți-ar fi spus că avem nevoie de ea. Acum, în război. Și după aceea, la încheierea păcii. Dacă nu o facem să se alăture cauzei noastre, atunci n-o să câștigăm până nu moare și ultimul Auriu. Și eu nu pentru asta lupt.**

Ragnar se ridică să o întâmpine pe Mustang. Ultima dată când au stat față în față, ea avea o armă ațintită spre el.

— Ragnar, ai fost ocupat de când nu te-am mai văzut. Nu există niciun Auriu care să nu-ți știe numele și să nu se teamă de el. Mulțumesc că l-ai eliberat pe Kavax.

— **Familia e neprețuită,** spune Ragnar. **Dar te avertizez. Mergem pe teritoriul alor mei. Ești sub protecția mea. Dacă încerci vreo șmecherie, dacă încerci vreun truc, protecția dispare. Și nici chiar tu nu vei supraviețui prea mult pe tărâmul ghețurilor fără mine, fiică a leului. Înțelegi?**

Mustang își pleacă fruntea cu respect.

— Da. Și o să-ți răsplătesc încrederea pe care mi-o acorzi, Ragnar. Îți promit.

— Gata cu vorbăria. Puneți-vă centurile! strigă Holiday din cabina de comandă.

Vesta e sincronizată cu nava și ieșim din hangar. Ne ocupăm scaunele. Avem douăzeci din care putem alege, dar Mustang se așază în cel de lângă mine, pe partea stângă. Îmi atinge coapsa accidental când se întinde după centura de siguranță.

Nava noastră părăsește hangarul, plutind silențioasă spre vidul întunecat al lumii industriale a Phobosului. Cât vedem cu ochii numai țevi, docuri de încărcare și platforme pentru gunoi. Izolate de stele și de lumina soarelui. Puține nave la fel de elegante ca a noastră au zburat vreodată atât de departe de suprafața Phobosului. Cuvintele *Sector Inferior* sunt scrise cu vopsea albă pe un centru industrial de transport de unde

oamenii se urcă în niște nave care se înalță din lumea asta întunecată spre porțile sectorului distruse de Fii.

Iahtul nostru zvelt depășește o flotă amestecată de transportoare de gunoi și cargoboturi. Înăuntrul lor, bărbați și femei se înghesuie tăcuți laolaltă, în cuburile de oțel murdare, fără ferestre. Sunt scăldați în sudoare. Mâinile le tremură strângând obiecte cu care nu sunt obișnuiți: arme. Se roagă să poată fi pe cât de curajoși și-au imaginat că pot fi. Vor ateriza în hangarul unui Auriu. Fiii vor da ordine. Ușile se vor deschide și vor înfrunta războiul.

Mă rog în tăcere pentru ei, încleștându-mi mâinile în timp ce privesc pe hublou. O simt pe Mustang urmărindu-mă. Măsurând adâncimea valului.

Curând lăsăm în urmă zona industrială Stacks, trecând de la cotloanele întunecate la luminile de neon ale reclamelor care scaldă bulevardele spațiale ale Sectorului de mijloc. Canioane de oțel făcute de mâna omului de ambele părți. Tramvaie. Lifturi. Apartamente. Controlul asupra tuturor ecranelor conectate la rețea a fost preluat de hackerii lui Quicksilver, și toate arată acum imagini cu Sevro și Fiii luând cu asalt porți de acces și puncte de control, desenând secere pe pereți.

Și peste tot în jur, orașul de treizeci de milioane de locuitori fierbe. Transportoare comerciale spațiale gonesc pe lângă taxiuri cu civili și aeronave care sunt construite astfel încât să poată pătrunde printre clădiri. Cargoboturile se avântă în zbor din Goluri, prin Sectorul de mijloc, spre Ace. O escadrilă de distrugătoare-de-aripi vânează pe străzile de deasupra noastră. Îmi țin răsuflarea. Ne-ar putea distruge cu o simplă atingere de manetă. Dar nu o fac. Înregistrează codul de identificare al navei noastre aparținând unei Culori superioare și ne apelează oferindu-se să ne escorteze în afara zonei de război, spre un șuvoi de iahturi și skiff-uri ce se îndepărtează de lună strălucind silențioase.

— *Înălțător discurs*, se aude torcând Victra în difuzoarele navei când răspund la un apel venind din turnul lui Quicksilver – vocea ei e plictisită, în contradicție cu lumea în plin război din jur. *Clovnul și Nasolu' au cucerit principalele terminale ale Skyresh. Oamenii lui Rollo au blocat cisternele de apă pentru Sectorul mijlociu. Rețeaua lui Quicksilver transmite totul, inclusiv pe Luna. Apar secere peste tot. Sunt revolte în Agea,*

Corinth, peste tot pe Marte. Și auzim aceleași vești de pe Pământ și Luna. Clădirile municipalității cad. Secțiile de poliție ard. Ai trezit mulțimea.

— O să riposteze curând.

— *Exact cum ai zis, scumpule. Le-am masacrat primii oameni trimiși de Șacal. Au fost și câțiva Călăreți ai Oaselor, exact cum ne doream. Dar nici urmă de Lilath sau Ciuline.*

— La naiba. A meritat totuși să-ncercăm.

— *Flota marțiană a pornit din Deimos încoace. Vin și Legiunile, iar noi facem ultimele pregătiri.*

— Bun. Bun. Victra, vreau să-l anunți pe Sevro că expediția noastră are un nou membru. Ni s-a alăturat Mustang.

O clipă de tăcere din partea ei.

— *Sunt pe o linie privată*?

Holiday îmi aruncă o pereche de căști din cabina de comandă. Mi le potrivesc la urechi.

— Acum da. Nu ești de acord cu asta.

Îmi vorbește pe un ton din care răzbate amărăciunea.

— *Uite ce cred eu. Nu poți avea încredere în ea. Uită-te la fratele ei. La tatăl ei. Au lăcomia în sânge. Sigur că se aliază cu noi. Îi convine.*

Mă uit la Mustang în timp ce o ascult pe Victra.

— *Are nevoie de noi pentru că pierde războiul. Dar ce-o să se întâmple când îi dăm ce are nevoie*? *Ce-o să se întâmple când o să-i stăm în cale*? *O să fii în stare s-o îndepărtezi*? *O să poți să apeși pe trăgaci*?

— Da.

•

Cuvintele Victrei zăbovesc în mine în timp ce trecem printre turnurile de sticlă uriașe de pe Phobos, la câțiva zeci de metri de geamurile clădirilor. Înăuntru s-au declanșat lumi miniaturale ale nebuniei. Revolta a cuprins Acele în acest cartier al orașului. Culorile inferioare pătrund pe culoare și nu pot să fie oprite. Cenușiii și Argintiii își baricadează ușile. Niște Rozalii înarmați cu cuțite stau într-un dormitor lângă un Auriu în vârstă care sângerează și soția acestuia. Trei copii Argintii îl urmăresc pe Ares pe un holo-ecran cât peretele în timp ce părinții lor discută în bibliotecă. Și, în cele din urmă, o femeie Aurie, îmbrăcată într-o rochie elegantă de un albastru ca cerul, cu perle la gât și părul auriu până la talie, lăsat liber. Stă lângă o fereastră în timp ce

Fiii lui Ares se împrăștie prin clădire, la câteva etaje sub apartamentul ei. Copleșită de propria-i dramă, ridică un arzător și-și țintește capul Auriu. Corpul înțepenit într-o măreție închipuită. Degetul i se încordează pe trăgaci.

Și trecem mai departe. Lăsând viața ei și haosul în urmă pentru a ne alătura șirului de iahturi și nave care fug de bătălie pentru a se adăposti pe planetă. Cei mai mulți dintre refugiați consideră Marte ca fiind acasă. Navele lor, spre deosebire de a noastră, nu sunt echipate pentru călătorii în spațiul îndepărtat. Acum se împrăștie în atmosfera planetei ca niște semințe în flăcări, cele mai multe plonjând direct spre cosmodromurile din Corinth, dedesubtul nostru, în mijlocul Mării Thermice. Altele plutesc prin atmosferă, fără să ia în seamă coridoarele de trafic stabilite, depășind blocada Șacalului organizată în grabă și nivelul sateliților, îndreptându-se spre căminele lor din emisfera opusă. Distrugătoarele-de-aripi și viespile fregatelor militare le fac semnale din urmă, încercând să le călăuzească înapoi pe culoarele stabilite. Dar mândria și haosul nu sunt o combinație bună. Nebunia îi cuprinde pe acești Aurii care fug.

— *Dido*, spune Mustang pentru sine, văzând la tribord o navă de forma unui vas cu pânze. Nava Drussilei au Ran. M-a învățat să pictez cu acuarele când eram mică.

Dar mie îmi atrag atenția navele negre și înfricoșătoare din depărtare, care n-au modele elegante ca ale celor de croazieră. E mai bine de jumătate din flota aviației de apărare marțiene. Fregate, nave-torță, distrugătoare. Chiar și două cuirasate. Mă întreb dacă Șacalul se află pe vreuna dintre punțile lor. Mai degrabă nu. Cel mai probabil Lilath e cea care conduce detașamentele sau vreun alt Pretor nou numit sub regimul lui. Antonia a fost trimisă să-l ajute pe Roque în Margine. Navele lor sunt pline cu soldați adevărați. Bărbați și femei la fel de duri ca noi. Mulți dintre ei au participat la Ploaia de Fier. Vor trece prin mulțimea pe care am mobilizat-o pe Phobos ca prin brânză. Vor fi furioși și încrezători: cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

— E o capcană, nu-i așa? mă întreabă Mustang încet. N-ai avut nicio clipă de gând să păstrezi Phobosul.

— Știi cum ucideau triburile inuite lupii pe Pământ? o întreb.

Nu știe.

— Inuiții mai înceți și mai slabi decât lupii, își ascuțeau cuțitele foarte bine, le scufundau în sânge și apoi le înfigeau în

gheață cu vârful în sus. Apoi veneau lupii și lingeau sângele. Și-n timp ce lupul linge tot mai repede, e atât de lacom încât nu-și dă seama decât când e prea târziu că-și bea propriul sânge.

Fac un semn din cap spre navele militare care trec pe lângă noi și continui:

— Detestă cu toții faptul c-am fost unul dintre ei. Câți soldați excelenți crezi că vor lansa navele astea pe Phobos ca să mă prindă pe mine, marea abominație care le amenință gloria? Încă o dată, mândria va aduce prăbușirea Culorii tale.

— Încerci să-i atragi pe stație, spune ea înțelegându-mi planul. Pentru că n-ai nevoie de Phobos.

— Așa cum ai zis, mă duc la Vârfurile Valkiriilor să fac rost de-o armată. Poate că tu și Orion mai aveți ce a rămas din flota mea. Dar avem nevoie de mai multe nave. Sevro așteaptă în sistemul de aerisire al hangarelor. Când vor ateriza forțele de asalt pentru a prelua turnurile militare și Acele, își vor lăsa navetele în hangare. Sevro o să coboare din ascunzătoare, o să fure navetele și o să se întoarcă înapoi la navele lor cu ele pline de toți Fiii pe care i-am lăsat în urmă.

— Și chiar crezi că-i poți menține pe Obsidieni sub control? mă întreabă.

— Nu eu. El, spun făcând semn spre Ragnar. Se tem de „Zeii” din Comisia pentru Controlul Calității de pe Stația Asgard. Aurii în armuri care se joacă de-a Odin și Freya. La fel cum și eu mă temeam de Cenușiii din Ceaun. Speriat de Proctori. Ragnar o să le arate cum Zeii lor sunt în realitate muritori.

— Cum?

— **O să-i omorâm,** spune Ragnar. **Am trimis prieteni înainte, acum câteva luni, să spună adevărul. Ne vom înfățișa înaintea mamei și surorii mele ca eroi și le voi spune chiar eu că zeii lor sunt falși. Le voi învăța să zboare. Le voi da arme, iar nava asta o să le ducă la Asgard, pe care-l vom cuceri la fel cum a cucerit Darrow Olimpul. Apoi vom elibera celelalte triburi și le vom duce departe de aceste ținuturi cu navele lui Quicksilver.**

— De asta ai un afurisit de depozit de arme acolo, spune Mustang.

— Ce crezi? o întreb. E realizabil?

— E nebunesc, zice ea uimită de îndrăzneala planului. Ar putea fi realizabil, totuși. Doar dacă Ragnar chiar îi poate menține sub control.

— **Nu-i voi menține sub control. Îi voi conduce,** spune el cu încredere.

Mustang îl privește cu admirație.

— Te cred c-o vei face.

Mă uit la Ragnar, care privește pe hublou. Ce se întâmplă în spatele ochilor lui negri? E pentru prima dată când am impresia că nu-mi spune ceva. M-a înșelat deja când l-a eliberat pe Kavax. Ce altceva mai plănuiește?

Ascultăm într-o tăcere tensionată transmisiunile radio care pârâie – căpitanii de iahturi care cer fregatelor militare să-i lase să andocheze în loc să continue coborârea spre planetă. Se apelează la cunoștințe. Se oferă mită. Se trag sfori. Oamenii plâng și imploră. Acești civili descoperă că locul lor în lume e mai mic decât credeau. Ei nu contează. În război, oamenii pierd ce-i face puternici. Creativitatea. Înțelepciunea. Veselia. Tot ce le rămâne e utilitatea. Războiul nu este monstruos pentru că-i transformă pe oameni în cadavre, ci pentru că-i transformă în mașinării. Și vai de cei care n-au nicio utilitate în luptă în afară de a hrăni mașinăriile.

Războinicii Însemnați cunosc acest crud adevăr. Și se antrenează de secole pentru această nouă epocă a războiului. Ucigând în timpul Trecerii. Luptându-se cu lipsurile de la Institut pentru a avea vreo valoare când izbucnește războiul. E timpul ca Pixies cu buzunare adânci și gusturi costisitoare să înțeleagă realitatea vieții: nu contezi dacă nu ești în stare să ucizi.

Nota de plată, cum spunea Lorn, vine la sfârșit. Acum Pixies plătesc.

Vocea unui Pretor Auriu răsună din difuzoarele iahtului și ordonă ca toate navele cu refugiați să reia cursul spre culoarele de tranzit autorizate și să elibereze calea pentru navele militare, altfel se va trage asupra lor. Pretorul nu poate permite apropierea navelor neautorizate la mai puțin de o sută de kilometri de navele sale. Ar putea avea bombe la bord. Ar putea avea Fii ai lui Ares la bord. Două iahturi ignoră avertismentul și sunt făcute bucăți când unul dintre crucișătoare trage asupra lor. Pretorul repetă ordinul. De data asta e ascultat. Mă uit la Mustang și mă întreb ce crede despre asta. Despre mine. Mi-aș

dori să fim într-un loc liniștit unde să nu ne tulbure o mie de lucruri. Unde să o întreb despre ea, nu despre război.

— Parcă ar fi sfârșitul lumii, spune.

— Nu, clatin eu din cap. E începutul unei lumi noi. Trebuie să cred asta.

Ne prefacem că urmăm coordonatele stabilite de-a lungul emisferei vestice, iar peisajul planetar de dedesubtul nostru e albastru împestrițat cu alb. Insulițe verzi mărginite de plaje ne îmbie din mijlocul apelor indigo ale Mării Thermice. Mai jos de noi, navele se zdruncină și se aprind când ating atmosfera. Asemenea artificiilor cu fosfor cu care mă jucam cu Eo când eram mici, smucindu-se spasmodic și strălucind portocalii, apoi albastre, pe măsură ce căldura degajată de fricțiune le cuprinde scuturile. Pilotul nostru Albastru virează și se îndepărtează, urmând alte câteva nave care părăsesc fluxul principal al traficului pentru a se îndrepta spre casă.

Curând, Phobos e la jumătate de planetă distanță. Traversăm pe deasupra continentelor. Una câte una, celelalte nave coboară și rămânem singuri în călătoria noastră spre polul îndepărtat de civilizație, zburând pe lângă câțiva zeci de sateliți ai Societății care monitorizează cel mai sudic continent. Și sateliții au fost atacați de hackeri și transmit acum informații vechi de trei ani. Suntem invizibili, deocamdată. Nu doar pentru inamici, ci și pentru prieteni. Mustang se apleacă în față, uitându-se cu atenție în cabina de comandă.

— Ce e aia? întreabă ea arătând spre monitorul de senzori.

Un punct care ne urmărește.

— O altă navă de refugiați de pe Phobos, răspunde Pilotul. Navă civilă. Neînarmată.

Dar se apropie cu repeziciune. Se ține după noi, e la două sute de kilometri în urma noastră.

— Dacă e navă civilă, de ce nu apare pe dispozitivele de senzori?

— Ar putea avea scuturi antisenzori. Antilocatoare, zice Holiday îngrijorată.

Nava se apropie la patruzeci de kilometri. Ceva nu e-n regulă.

— Navele civile nu au asemenea accelerație, spune Mustang.

— Coboară, spun. Scoate-ne prin atmosferă, acum! Holiday, pregătește-te să tragi.

Pilotul declanșează protocolul de apărare, mărește viteza, mărește capacitatea scuturilor din spate. Atingem atmosfera. Îmi clănțăne dinții. Vocea electronică a navei le sugerează pasagerilor să se așeze la locurile lor. Holiday trece printre noi clătinându-se ca să ajungă la mitralieră. Apoi răsună o sirenă de avertizare când nava din spatele nostru apare pe radar și contururile ascuțite ale armelor ascunse răsar din corpul ei până atunci neted. Ne urmează în atmosferă și apoi trage.

Mâinile firave ale pilotului nostru acționează comenzile din interfața de gel. Mi se răscolește stomacul. Obuze hipersonice cu uraniu sărăcit brăzdează pătura de nori și teritoriile înghețate, supraîncălzindu-se când trec rapid pe lângă noi. Nava se zguduie când intrăm în atmosferă. Pilotul nostru manevrează nava răsucindu-și degetele în interfața de gel electric, cu chipul placid, pierdută în dansul ei cu nava care ne urmărește. Cu privirea detașată de corp. O singură picătură de transpirație îi curge de pe tâmpla dreaptă, în jos spre maxilar. Apoi o ceață cenușie învăluie cabina de comandă și femeia se dezintegrează într-o explozie de carne. Împroașcă hublourile și fața mea cu sânge. Obuzul de uraniu îi smulge jumătatea superioară a corpului și trece prin podea. Un al doilea obuz, de mărimea capului unui copil străbate nava, trecând printre mine și Mustang. Făcând o gaură în tavan și podea. Vântul șuieră. Măștile de urgență ne cad în poală. Sirenele de avertizare urlă în timp ce nava se depresurizează. Văd întunecimea oceanului prin gaura din podea. Văd stelele prin gaura din tavan, în timp ce rămânem fără oxigen. Nava care ne urmărește continuă să tragă în nava noastră muribundă. Mă ghemuiesc terorizat, cu mâinile deasupra capului și cu dinții încleștați; tot ce e omenesc în mine urlă.

Un râs diabolic și neomenesc răsună atât de tare încât am impresia că vine dinspre vântul năprasnic. Dar vine dinspre Ragnar, care râde cu capul lăsat pe spate către zeii lui.

— **Odin știe că venim să-l omorâm. Nici chiar zeii falși nu mor ușor!**

Se ridică furtunos din scaun și aleargă pe culoar, râzând nebunește, fără să mă asculte când îi spun să stea jos. Obuzele șuieră pe lângă el.

— **Vin, Odin! Vin după tine!**

Mustang își pune masca de urgență și-și desface centura de siguranță înainte ca eu să reușesc să-mi adun gândurile. Nava se clatină și Mustang se izbește de tavan și de podea foarte tare – orice ne-Aureolat și-ar fi zdrobit capul. Îi curge sânge dintr-o rană de pe frunte și se agață de podea, așteptând ca nava să se rotească iar, astfel încât să se poată folosi de gravitație ca să aterizeze în scaunul copilotului. O mulțime de lumini de avertizare pulsează pe consola scăldată în sânge. Mă uit spre capătul culoarului să văd dacă Holiday și Ragnar sunt în viață și văd cum cabina din capăt e distrusă de un trio de obuze. Îmi clănțăne dinții. Stomacul îmi vibrează odată cu paharele de șampanie din dulapul din stânga mea. Nu pot decât să stau pe loc în timp ce Mustang încearcă să ne oprească din căderea de pe orbită. Carcasa de gel a scaunului se strânge în jurul coastelor mele. Simt cum accelerația gravitațională mă zdrobește. Timpul parcă încetinește pe măsură ce lumea de dedesubt se apropie. Am trecut prin pătura de nori. Văd pe monitorul de senzori un obiect micuț care iese din nava noastră și se deplasează în zigzag, izbindu-se de nava care ne urmărește. În urma noastră luminile explodează. Zăpada, munții și bucățile de gheață devin tot mai mari, până ajung să fie tot ce mai pot vedea prin hubloul spart al cabinei de comandă. Vântul urlă, biciuindu-mi fața.

— Pregătiți-vă pentru impact, strigă Mustang. În cinci…

Coborâm spre o banchiză de gheață ce plutește în mijlocul mării. La orizont, o panglică însângerată de roșu leagă cerul la amurg de coasta zimțuită de stânci vulcanice. Un om uriaș stă în vârful stâncilor. Se profilează negru și gigantic în lumina roșiatică. Clipesc, întrebându-mă dacă mintea îmi joacă feste. Dacă-l văd pe Fitchner înainte să mor. Gura căscată a omului e un abis întunecat în care nu pătrunde nicio rază de lumină.

— Darrow, capul la cutie! strigă Mustang.

Îmi bag capul între genunchi și-mi cuprind genunchii cu brațele.

— Trei… doi… unu.

Nava noastră străpunge gheața.

26. Gheața

Totul este întunecat și rece în timp ce ne scufundăm în mare. Apa a intrat prin spatele distrus al navei și acum bolborosește prin numeroasele găuri din carlingă. Suntem deja sub valuri, ultimele bule de aer se risipesc în întuneric. Pânza de protecție s-a strâns în jurul trupului meu în momentul impactului pentru a-mi proteja oasele. Dar acum tot ea mă omoară, trăgându-mă în jos odată cu nava. Apa înghețată îmi înțeapă fața ca o mie de ace. Pielea-de-focă îmi protejează totuși corpul, așa că tai pânza cu briciul. Timpanele îmi plesnesc din cauza presiunii în timp ce o caut frenetic pe Mustang.

E în viață și deja a început să se elibereze. Lumina din mâna ei taie prin întunericul cabinei inundate. Și-a scos briciul și taie pânza de protecție așa cum am făcut și eu. Mă împing prin carlinga plină de apă spre ea. Partea din spate a navei lipsește. Trei niveluri întregi, rupte și plutind altundeva prin întuneric, cu Ragnar și Holiday prinși în ele. Am gâtul blocat din cauza impactului puternic. Inspir cu sete oxigenul din masca ce-mi acoperă gura și nasul.

Comunic cu Mustang mutește, folosind semnalele mercenarilor Cenușii. Instinctul uman ne spune să părăsim epava cât mai repede, dar antrenamentul ne amintește să nu ne agităm. Să gândim analitic. Aici sunt provizii de care s-ar putea să avem nevoie. Mustang caută în carlingă trusa standard de urgență în timp ce eu îmi caut ranița cu echipament. Lipsește, la fel ca restul încărcăturii pe care urma s-o aducem Obsidienilor pentru a cuceri Asgardul. Mustang mi se alătură, ducând trusa de urgență din plastic, mare cât trunchiul ei, pe care a tras-o dintr-un compartiment din spatele scaunului pilotului.

Mai tragem o dată aer în piept și lăsăm oxigenul în urmă.

Înotăm până la marginea carcasei rupte, unde se termină nava și începe oceanul. E un abis. Mustang stinge lanterna, iar eu leg centurile noastre între ele cu pânza de protecție pe care am tăiat-o din scaun. Făcute pentru a-i ține pe Obsidieni prinși în tărâmul lor de gheață, creaturile create artificial de aici sunt mâncătoare de oameni. Am văzut poze cu ființele astea. Sunt străvezii și au colți. Ochii le ies din orbite. Pielea palidă le e plină de vene albastre. Sunt atrași de lumină și de căldură. Dacă înoți

în larg cu o lanternă atragi creaturile care sălășluiesc în adâncuri. Nici măcar Ragnar nu ar îndrăzni una ca asta.

Neputând să vedem la mai mult de un cot în față, ne îndepărtăm de rămășițele iahtului prin apa întunecată. Ne luptăm pentru fiecare metru nenorocit. Nu pot s-o văd pe Mustang în spatele meu. Ne mișcăm cu greu în apa înghețată, brațele ne ard în timp ce ne zbatem prin întuneric; dar mintea mea e concentrată și lucidă. Nu o să murim în oceanul ăsta. Nu o să ne înecăm. Îmi tot repet asta, detestând apa.

Mustang mă lovește în picior și ne dă peste cap ritmul. Încerc să mă sincronizez cu ea din nou. Unde e suprafața? Nu există soare care să ne întâmpine, să ne spună că suntem aproape. Totul e foarte confuz. Mustang mă lovește din nou. Doar că de data asta simt apa de sub noi fremătând ca și cum ceva mare, rapid și rece înoată în adâncuri.

Lovesc orbește în jos cu briciul, fără să ating nimic. E imposibil să-mi controlez panica. Înot în întunericul unui ocean care se întinde doi kilometri sub mine și dau din picioare cu atâta disperare că mă lovesc de crusta de gheață de la suprafața apei, aproape leșinând din cauza impactului. Simt mâna lui Mustang pe spate. Mă liniștește. Gheața e ca o piele cenușie care se întinde deasupra noastră. Îmi bag briciul în ea. O aud pe Mustang făcând același lucru lângă mine. E prea groasă să trecem pur și simplu prin ea împingându-ne. O apuc de umăr pe Mustang și fac un cerc ca să-i semnalez planul, apoi mă întorc cu spatele la ea. Împreună, aproape orbi și lipsiți de oxigen, tăiem un cerc în gheață. Insist până simt că cedează puțin. Bucata tăiată e prea grea să o împingem fără să ne sprijinim în ceva și e flotabilă. Așa că nu ne permite s-o tragem în jos doar cu brațele. Înot într-o parte și-i fac loc lui Mustang să distrugă cilindrul pe care l-am tăiat cu briciul ei. Mărunțesc gheața suficient de mult încât să scoatem mai întâi trusa de urgență. Iese și ea și-mi întinde mâna să mă ajute. Eu tai orbește întunericul din spatele meu, apoi ies la suprafață.

Ne prăbușim pe suprafața tare ca piatra a gheții.

Vântul ne spulberă trupurile tremurânde.

Suntem pe marginea unei banchize, prinși între o linie de coastă sălbatică și marea neagră și rece. Cerul pâlpâie albastru metalic, Polul Sud fiind prins în două luni de crepuscul odată cu venirea iernii. Coasta muntoasă, întunecată și contorsionată e la

vreo trei kilometri de noi; până acolo, numai gheață punctată din loc în loc de aisberguri. Se văd epave care ard în munți. Vântul spulberă suprafața apei anunțând furtună și biciuind valurile din care sarea și apa se împrăștie peste gheață ca nisipul într-un deșert.

Apa țâșnește la cincizeci de metri înălțime ca urmare a unei lovituri de pumn electromagnetic sub gheață. Amorțiți și bocnă, ne grăbim spre Holiday care tocmai se eliberează de sub gheață. Mustang e în spatele meu cu trusa de urgență.

— Unde e Ragnar? strig eu.

Holiday se uită la mine cu fața contorsionată și palidă. Sângele îi țâșnește din picior. O bucată de șrapnel îi iese din coapsă. Pielea-de-focă a protejat-o de frig, dar nu a avut timp să-și pună mănușile și gluga. Își leagă un garou la picior și se uită înapoi în gaură.

— Nu știu, zice ea chinuindu-se să respire.

— Nu știi?

Îmi scot briciul și mă duc spre gaură. Holiday sare în fața mea.

— E ceva acolo! Ragnar l-a tras de pe mine.

— Mă duc, îi spun.

— Ce? mă repede Holiday. E beznă acolo. Nu o să-l găsești niciodată.

— N-ai de unde să știi asta.

— O să mori, îmi spune ea.

— Nu pot să-l las așa.

— Darrow, oprește-te!

Aruncă pumnul electromagnetic, apoi scoate pistolul lui Trigg din tocul de pe picior și trage în fața piciorului meu.

— Oprește-te.

— Ce faci? strig eu în bătaia vântului.

— Decât să te las să te sinucizi, mai bine te împușc în picior. Nu o să scapi dacă te duci acolo.

— Și preferi să-l lași să moară.

— Nu el e misiunea mea.

Privirea ei e dură. Lipsită de sentimente și detașată. Foarte diferită de felul în care obișnuiesc eu să lupt. Știu că o să apese pe trăgaci ca să-mi salveze viața. Mă pregătesc să sar pe ea, când o văd pe Mustang repezindu-se prin stânga mea. Se mișcă prea repede ca să apuc să-i spun ceva sau ca Holiday să o

amenințe cu arma. Se aruncă în gaură cu un brici în mâna dreaptă și o lanternă de semnalizare strălucindu-i cu putere în stânga.

27. Golful râsului

Mă grăbesc spre gaură. Apa clipocește pașnic pe margine. Gheața e prea densă să o văd pe Mustang înotând, dar lanterna lucește sub crusta groasă de un metru, albastră și îndreptându-se către țărm. Mă iau după ea. Holiday încearcă să se târască spre mine. Îi strig să rămână pe loc și să folosească trusa medicală.

Mă iau după lumina lui Mustang. Briciul îmi alunecă pe gheață, urmărind lumina de dedesubt, până când aceasta se oprește. Nu a trecut suficient cât să fi rămas fără aer, dar nu se mișcă preț de zece secunde. Apoi lumina începe să se stingă. Gheața și apa se întunecă în timp ce lumina se scufundă în mare. Trebuie s-o scot de-acolo. Lovesc cu briciul în gheață până reușesc să sparg o bucată. Urlu în timp ce îmi bag degetele între crăpături, ridic bucata de gheață și o arunc în spate. Apa e plină de cadavre palide și de sânge. Mustang se năpustește la suprafață plângând de durere. Ragnar e lângă ea, vânăt și nemișcat. Mustang îl ține cu mâna stângă în timp ce cu dreapta lovește ceva albicios din apă.

Îmi înfig briciul în gheața din spatele meu și apuc bine mânerul. Mustang mă prinde de mână și o trag afară. Apoi îl tragem pe Ragnar, icnind din cauza efortului. Mustang se agață de gheață și se prăbușește odată cu el. Dar nu e singură. Un fel de vierme alb, de dimensiunile unui om mic de statură, s-a prins de spatele ei. Are forma unui melc, dar în loc de cochilie are o carne dură, păroasă și transparentă plină de zeci de guri mici cu dinți ca acele, care o rod de spate. O mănâncă de vie. O altă creatură, de dimensiunile unui câine mare e prinsă de spatele lui Ragnar.

— Ia-o de pe mine! țipă Mustang lovind înnebunită cu briciul. Ia-o de pe mine!

Creatura e mai puternică decât credeam și se târăște spre gaura din gheață încercând să o tragă pe Mustang înapoi în

sălașul ei. Răsună o împușcătură și o văd cum tresare după ce glonțul tras de Holiday o lovește fix într-o parte. Sânge negru țâșnește din ea. Creatura țipă și nu se mai mișcă atât de repede, așa că am timp să ajung la Mustang și să i-o tai cu briciul de pe spate. Îi dau un picior și văd cum se zbate și trage să moară. Lighioana de pe spatele lui Ragnar o tai în două, i-o iau din spate și o arunc.

— Sunt mai multe acolo jos. Plus ceva și mai mare, îmi zice Mustang ridicându-se cu greu.

Fața i se aspreşte când îl vede pe Ragnar. Mă duc în fugă spre el. Nu mai respiră.

— Păzește gaura, îi spun lui Mustang.

Prietenul meu uriaș arată ca un copil acolo, pe gheață. Încep procedura de resuscitare. Îi lipsește cizma stângă. Ciorapul i-a ieșit aproape de tot. Piciorul i se lovește pe gheață în ritmul masajului cardiac. Holiday se împleticește până la noi. Are pupilele foarte dilatate din cauza analgezicelor. Și-a aplicat pe picior piele-artificială din trusa medicală. Dar pentru că rana e adâncă, după ce efectul analgezicelor va trece, n-o să mai poată merge. Se prăbușește pe gheață lângă Ragnar. Îi trage ciorapul pe picior de parcă asta ar conta acum.

— *Întoarce-te*, mă trezesc spunând.

Saliva mi-a înghețat pe buze. Pleoapele îmi îngheață din cauza lacrimilor pe care nici nu știam că le vărs.

— *Întoarce-te. Treaba ta aici încă nu e terminată*.

Tatuajul Urlătorilor se vede întunecat pe pielea lui palidă. Runele protectoare de pe fața lui seamănă cu niște lacrimi.

— *Oamenii tăi au nevoie de tine*, îi spun.

Holiday îl ține de mână. Mâinile ei laolaltă nu sunt la fel de mari ca laba lui cu șase degete.

— *Vrei ca ei să câștige*? întreabă Holiday. *Trezește-te, Ragnar. Trezește-te.*

Tresare sub mâinile mele. Pieptul i se mișcă în timp ce inima începe să-i bată. Apa îi iese pe gură. Confuz, lovește gheața cu brațele și tușește după aer. Trage cu sete aer în piept. Pieptul lui uriaș se mișcă în timp ce privește spre cer și pe buze îi apare un zâmbet sfidător.

— **Nu încă, Mamă-a-Toate. Nu încă.**

•

— Suntem futuți, zice Holiday uitându-se la puținele provizii pe care Mustang a reușit să le ia de pe navă.

Ne adăpostim într-o râpă și pentru o vreme scăpăm de vânt. Nu e cine știe ce. Ne strângem în jurul căldurii slabe pe care o degajă două facle termice, după ce am fugit peste calota de gheață măcinați de vântul care bătea cu optzeci de kilometri pe oră. Furtuna se lasă întunecată peste apa din spatele nostru. Ragnar o privește atent în timp ce noi ne sortăm proviziile. Avem un dispozitiv GPS, câteva batoane de proteine, două lanterne, hrană deshidratată, o plită termică și o pătură termică mare cât să-i ajungă doar unuia dintre noi. Am învelit-o pe Holiday cu ea, costumul ei fiind cel mai afectat. Mai avem și un pistol de semnalizare, un dispozitiv de aplicat piele artificială și două ghiduri digitale de supraviețuire de mărimea unui deget.

— Are dreptate, zice Mustang. Dacă nu plecăm de-aici, suntem morți.

Cutiile noastre cu arme s-au dus. Armurile, cizmele gravitaționale și proviziile sunt pe fundul mării. Tot ce le-ar fi permis Obsidienilor să își distrugă Zeii. Tot ce ne-ar fi permis să îi contactăm pe prietenii noștri de pe orbită. Sateliții sunt orbi. Nu se uită nimeni după noi. Nimeni în afară de cei care au tras în nava noastră. Singurul lucru bun e că și ei s-au prăbușit. Am văzut epava arzând în munți când am traversat banchiza. Dar dacă au supraviețuit, dacă au echipament, atunci o să ne vâneze și noi va trebui să ne apărăm cu patru brice, o pușcă și un pumn electromagnetic care mai are puțină baterie. Pieile-de-focă de pe noi sunt tăiate și distruse. Dar deshidratarea o să ne omoare cu mult înaintea frigului. Cât vezi cu ochii nu sunt decât pietre negre și gheață. Dacă mâncăm gheață, temperatura noastră internă o să scadă și o să murim de frig.

— Trebuie să găsim un adăpost corespunzător, zice Mustang suflându-și în mâinile înmănușate și tremurând. Ultima dată când m-am uitat pe hărțile din carlingă eram la două sute de kilometri de vârfuri.

— Ar putea la fel de bine să fie și o mie, zice Holiday țâfnoasă.

Își roade buza de jos și se holbează la proviziile noastre de parcă asta le-ar face să se înmulțească.

Ragnar privește obosit. Cunoaște teritoriul ăsta. Știe că nu putem să supraviețuim aici. Și chiar dacă nu vrea să ne spună asta, știe că o să ne vadă murind unul după altul fără să poată

face nimic în privința asta. Holiday o să moară prima. Apoi Mustang. Pielea ei de focă e ruptă acolo unde a mușcat-o fiara și apa s-a infiltrat deja în tăietură. Apoi o să mă duc eu, și el o să supraviețuiască. Cât de aroganți trebuie să fi părut gândindu-ne că o să venim și o să-i eliberăm pe Obsidieni într-o singură noapte.

— Pe aici nu sunt nomazi? îl întreabă Holiday pe Ragnar. Am tot auzit povești despre legionari izolați…

— **Nu sunt povești,** spune Ragnar. **Clanurile se aventurează rar pe gheață după ce se termină toamna. Ăsta e anotimpul Mâncătorilor.**

— Nu mi-ai spus despre ei, îi zic.

— **Credeam că o să trecem peste teritoriul lor. Îmi pare rău.**

— Ce sunt Mâncătorii? întreabă Holiday. Cunoștințele mele de antropologie a Antarcticii sunt de căcat.

— **Mâncători de oameni,** spune Ragnar. **Dezonorați și alungați din clanuri.**

— Afurisită treabă.

— Darrow, trebuie să fie o cale de a-i contacta pe oamenii tăi ca să ne ia de-aici, îmi zice Mustang, hotărâtă că găsească o soluție.

— Nu e. Antenele de bruiaj de pe Asgard acoperă tot continentul. Singurul mijloc de comunicație e la mii de kilometri de aici. Asta dacă nu găsim ceva pe cealaltă navă.

— **Cine era pe nava aia?** întreabă Ragnar.

— Nu știu. Nu poate să fie Șacalul, spun eu. Dacă știa că suntem aici, își trimitea toată flota după noi, nu o singură navă într-o misiune secretă.

— E Cassius, spune Mustang. Presupun că a venit pe o navă camuflată, cum am făcut și eu. Trebuia să fie pe Luna. Ăsta era unul dintre aspectele pozitive ale faptului că negocierile aveau loc aici. Dacă îi prinde cineva că acționează pe la spatele fratelui meu, o să le fie la fel de rău ca și mie. Sau mai rău.

— De unde știa în care navă suntem? întreb eu.

— Poate că a mirosit diversiunea, ridică Mustang din umeri. Poate că ne-a urmărit din Ace. Nu știu. Nu e prost. Te-a mai prins odată în timpul Ploii, când treceai pe sub zid.

— Sau i-a spus cineva, zice Holiday sumbră.

— De ce i-aș fi spus dacă și eu eram pe nenorocita de navă? întreabă Mustang.

— Da, păi să sperăm că e Cassius, spun eu. Dacă e el, atunci n-o să sară în cizmele gravitaționale ca să zboare până la Asgard, pentru că atunci va trebui să-i explice Șacalului în primul rând ce căuta pe Phobos. Apropo, ce s-a întâmplat cu nava lor? A părut că cineva lansează o rachetă din nava noastră, doar că noi nu aveam rachete.

— **Erau rachete în cutii,** zice Ragnar. **Am tras o sarissa de pe rampa de încărcare cu un lansator de umăr.**

— Ai tras cu o rachetă în ei în timp ce ne prăbușeam? întreabă Mustang nevenindu-i să creadă.

— Da. Și am încercat să strâng cizmele gravitaționale. Am eșuat.

— Eu cred că te-ai descurcat foarte bine, zice Mustang râzând.

Râsul e molipsitor și râdem cu toții, chiar și Holiday. Ragnar nu înțelege comicul situației. Buna mea dispoziție dispare însă repede când Holiday tușește și-și strânge și mai bine gluga.

Mă uit la norii negri de deasupra mării.

— Cât mai avem până ne ajunge furtuna, Ragnar?

— **Cam două ore. Se mișcă rapid.**

— O să se facă minus șaizeci de grade, zice Mustang. N-o să supraviețuim. Nu cu un echipament ca ăsta.

Vântul urlă prin râpă și peste peisajul montan mohorât din jurul nostru.

— N-avem decât o singură opțiune, spun eu. Ne mobilizăm, trecem munții și ajungem la nava prăbușită. Dacă într-adevăr e Cassius acolo, o să aibă măcar o grupă de mercenari din Legiunea a XIII-a cu el.

— Asta nu e bine, zice Mustang îngrijorată. Cenușiii ăia sunt mai bine antrenați decât noi pentru lupta pe timp de iarnă.

— Mai bine decât tine, zice Holiday trăgându-și pielea-de-focă pentru a-i arăta lui Mustang tatuajul legiunii a XIII-a de pe gâtul ei. Nu și decât mine.

— Ești un dragon? întreabă Mustang neputând să-și ascundă uimirea.

— Am fost. Ideea e asta: RLP, regulamentul de luptă pretorian dispune ca orice transport de cursă lungă să fie dotat cu echipament de supraviețuire suficient cât să îi ajungă fiecărei

grupe o lună în orice fel de condiții. O să aibă apă, mâncare, căldură și cizme gravitaționale.

— Și dacă au supraviețuit prăbușirii? zice Mustang uitându-se la spatele rănit al lui Holiday și la restul armamentului nostru.

— **Atunci nu o să supraviețuiască întâlnirii cu noi,** zice Ragnar.

— Și e mai bine să-i lovim înainte să apuce să se adune, spun eu. Plecăm acum, mergem cât putem de repede și poate ajungem acolo înainte să ne lovească furtuna. E singura noastră șansă.

Ragnar și Holiday mi se alătură; Obsidianul strânge echipamentul, iar Cenușia își verifică gloanțele. Dar Mustang ezită. E ceva ce nu ne-a spus încă.

— Ce e? o întreb.

— Cassius, zice ea încet. Nu știu sigur. Dacă nu e singur? Dacă e și Aja cu el?

28. Ospățul

Furtuna începe când ne cățărăm pe versantul muntelui. În curând nu mai vedem decât ce e în fața noastră. Zăpada cenușie, ca de oțel, își înfige colții în noi. Acoperă cerul, gheața și munții. Ne protejăm capetele ascunzându-ni-le sub glugi; ne orientăm cu ochii mijiți prin cagulele pieilor-de-focă. Cizmele zgârie gheața. Viscolul urlă ca o cascadă. Mă cocoșez sub apăsarea lui punând un picior în fața celuilalt, legat de Mustang și de Holiday cu o sfoară, așa cum fac Obsidienii ca să nu se piardă în furtunile de zăpadă. Ragnar merge înainte. Nu îmi dau seama cum reușește să se orienteze.

Îl văd că se întoarce, sărind cu ușurință peste pietre. Ne face semn să îl urmăm.

Ușor de zis, greu de făcut. Lumea noastră e mică și furioasă. Munții stau ascunși în zăpadă. Umerii lor uriași sunt singurul adăpost în fața vântului. Urcăm cu greu stâncile negre care ne taie mănușile în timp ce vântul încearcă să ne arunce în râpe și caverne fără fund. Efortul ne ține în viață. Nici Holiday, nici Mustang nu încetinesc și după mai mult de-o oră de drum îngrozitor, Ragnar ne duce într-o trecătoare, unde furtuna e mai

potolită. Sub noi, înfiptă într-o creastă, stă nava care ne-a doborât din cer.

Pentru un moment simt un fel de milă pentru ea. Forma ca de rechin și coada indică faptul că odată a fost o navă de curse, lungă și aerodinamică, ieșită din faimoasele șantiere navale de pe Ganymede. A fost vopsită în purpuriu și argintiu de mâini grijulii. Acum zace crăpată, ca un cadavru înnegrit înfipt cu capul în jos într-o stâncă dezolantă. Cassius, sau oricine o fi fost înăuntru, cred că nu s-a simțit prea bine. Un sfert din spate i s-a rupt și a alunecat cinci sute de metri sub restul navei. Ambele părți par părăsite. Holiday le verifică prin luneta armei. Niciun semn de viață sau mișcare la exterior.

— Ceva pare în neregulă, zice Mustang ghemuindu-se lângă mine.

Chipul tatălui ei mă privește de pe briciul pe care-l poartă în mână.

— **Vântul e împotriva noastră,** zice Ragnar. **Nu simt niciun miros.**

Ochii lui negri cercetează culmile munților din jurul nostru, piatră cu piatră, în căutarea pericolului.

— Nu putem risca să fim prinși în bătaia puștilor, spun simțind vântul cum se întețește în spatele nostru. Trebuie să parcurgem repede distanța până la ei. Holiday, tu acoperă-ne.

Holiday își sapă un mic șanț în zăpadă și trage peste ea pătura termică. Punem zăpadă peste pătură, astfel încât numai țeava puștii să iasă afară. Apoi Ragnar coboară pentru a cerceta partea din spate a navei, în timp ce eu și Mustang ne îndreptăm spre secțiunea principală a epavei.

Ne furișăm peste pietre, la adăpostul furtunii care s-a întețit din nou, neputând să vedem nava până nu ajungem la cincisprezece metri de ea. Parcurgem restul distanței târându-ne pe burtă și găsim gaura din fuzelaj provocată de racheta lui Ragnar, locul de unde s-a rupt nava. O parte din mine se aștepta să dăm peste o tabără de Culori Războinice și Aurii pregătiți să ne vâneze. Nava însă arată ca un cadavru epileptic, curentul cade și revine repetat. În interior totul pare gol și cavernos; e aproape prea întuneric ca să poți vedea ceva când se sting luminile. Aud ceva scurgându-se în întuneric în timp ce ne croim drum spre mijlocul navei. Simt mirosul sângelui înainte să-l văd. În cabina pasagerilor, aproape doisprezece Cenușii zac

morți, striviți între podea și bolovanii care au distrus nava când a aterizat. Mustang îngenunchează lângă trupul sfărâmat al unui Cenușiu pentru a-i verifica hainele.

— *Darrow*.

Îi trage gulerul și îmi arată tatuajul. Cerneala digitală încă se mișcă, chiar dacă trupul e mort. Legio XIII. Deci sunt escorta lui Cassius. Acționez mecanismul briciului și îmi mișc degetul desenând forma pe care îmi doresc să o ia. Apăs. Briciul îmi șerpuiește în mână, abandonând forma de lamă curbată pentru o lamă mai scurtă și mai lată pe care s-o pot folosi mai ușor în spațiul înghesuit.

Înaintăm și nu găsim pe nimeni în viață. Nici urmă de Cassius. Doar vântul care geme printre rămășițele navei. Mă cuprinde o amețeală ciudată mergând pe tavan și uitându-mă în sus la podea. Scaunele și centurile atârnă ca niște intestine. Nava revine la viață, luminând o mare de datapad-uri, vase și pachete de gumă sub picioarele noastre. Dintr-o gaură din peretele de metal curge apă. Nava moare din nou. Mustang mă bate pe umăr și-mi arată un hublou spart prin care se văd niște urme: ca și când cineva ar fi fost târât prin zăpadă. Îmi face un semn. Un urs? Dau din cap. Probabil că a dat peste epavă și a început să se ospăteze cu cadavrele membrilor misiunii diplomatice. Mă cutremură gândul că nobilul Cassius a avut o asemenea soartă.

De undeva din navă se aude un sunet înfiorător, ca și când cineva ar aspira ceva. Înaintăm, temându-ne de ceea ce o să găsim în cabina de pasageri din față. La Institut am învățat sunetul pe care îl fac dinții când mușcă din carnea crudă. Totuși, ceea ce vedem e terifiant, chiar și pentru mine. Aurii atârnați cu capul în jos de tavan, imobilizați de pânzele de protecție, cu picioarele prinse în panourile îndoite. Sub ei, cu spinările gheboșate – cinci coșmaruri. Blănurile lor sunt aspre și murdare, cândva albe, dar acum năclăite cu sânge închegat și mizerie. Se înfruptă din cadavrele Auriilor. Au capete de urși masivi. Dar ochii care se ițesc din găvanele acelor capete sunt negri și sclipesc inteligenți și reci. Stând nu în patru labe, ci în două, cel mai mare dintre ei se întoarce înspre noi. Luminile navei se aprind din nou. Brațe palide și musculoase, acoperite de grăsime de focă pentru a ține frigul la distanță, murdare de sânge de la jupuirea Auriilor morți, se mișcă sub blănuri de urs.

Obsidianul e mai înalt decât mine. Are cusută de mână o lamă curbată de fier. Poartă un pieptar făcut din oase de om legate împreună cu tendon uscat. Respirația caldă îi iese de sub botul craniului de urs pe care-l poartă ca pe o cască. Încet și măsurat, vaierul unui cântec înfricoșător de război iese printre dinții lui înnegriți. Ne-au văzut ochii și unul dintre ei strigă ceva neinteligibil.

Nava geme și luminile se sting.

Primul canibal se aruncă spre noi prin cala răvășită, ceilalți vin după el. Briciul meu palid zvâcnește înainte și trece prin cuțitul de fier, prin pieptar și claviculă și-i ajunge direct în inimă. Mă întorc într-o parte ca să nu dea peste mine. Din cauza avântului, trece pe lângă mine și ajunge la Mustang, care face un pas într-o parte și-l decapitează. Trupul lui cade la pământ lângă ea, zvârcolindu-se.

Se aude un mârâit și alt canibal aruncă o suliță cu lama zimțată din fier. Mă feresc de ea aplecându-mă și o lovesc cu mâna stângă. Se înfige în tavan, chiar deasupra capului lui Mustang. Apoi, în timp ce mă ridic, Obsidianul dă peste mine. Suntem la fel de înalți. El e mai puternic decât mine. Mai mult animal decât om. Mă copleșește cu frenezia unei minți pierdute, mă trântește de zid și se repede la mine cu dinții lui negri și ascuțiți. Luminile din navă clipesc și îi văd rănile din jurul gurii. Am brațele lipite de corp. Încearcă să mă muște de nas. Îmi întorc fața chiar înainte să mi-l smulgă. Reușește să-și înfigă dinții în carnea de pe mandibulă. Urlu de durere. Sângele îmi curge pe gât. Mă mușcă din nou, trăgându-mă de față. Mă mănâncă de viu în timp ce luminile se sting. Cu mâna dreaptă încearcă să-mi bage un cuțit prin pielea-de-focă, printre coaste și direct în inimă. Materialul rezistă.

Apoi canibalul se lasă moale, zvâcnind și corpul îi cade la pământ cu măduva coloanei retezată de Mustang pe la spate.

Un proiectil negru îmi trece pe lângă față și o lovește pe Mustang, trântind-o pe jos. Capătul unei săgeți îi iese din umărul stâng. Geme târându-se pe jos. Sar de lângă ea și mă îndrept spre cei trei Obsidieni rămași. Unul dintre ei pune o nouă săgeată în arc, al doilea agită un topor uriaș, iar al treilea ține un mare corn curbat pe care și-l duce la gură prin masca de urs.

Un urlet teribil se aude din afara navei.

Luminile se sting.

În întuneric se mișcă o a patra siluetă. Umbre care se reped una la cealaltă. Metalul taie în carne. Iar când luminile se aprind din nou, Ragnar ține în mână capul unui Obsidian și-și scoate briciul din pieptul altuia. Al treilea Obsidian, o femeie, cu arcul tăiat în două, scoate un cuțit și-l înjunghie cu sălbăticie pe Ragnar. El îi retează brațul. Se îndepărtează, nebună, imună la durere. Ragnar se duce după ea și-i smulge masca. Sub ea e chipul unei tinere. Are fața pictată în alb și nările tăiate ca să arate ca un șarpe. Cicatricele ritualice îi formează o serie de linii sub fiecare dintre ochi. Nu cred că are mai mult de optsprezece ani. Gura ei bolborosește ceva în timp ce se holbează la imensitatea lui Ragnar, uriaș chiar și pentru semenii lui. Apoi ochii ei sălbatici îi văd tatuajele.

— *Vjrnak*! zice răgușită, nu înfricoșată, ci arzând de bucurie. *Tnak ruhr. Ljarfor aesir*!

Închide ochii și Ragnar îi taie capul.

— Ești bine? o întreb pe Mustang întorcându-mă la ea.

Deja s-a ridicat în picioare. Săgeata îi iese de sub claviculă.

— Ce-a zis? întreabă uitându-se peste mine. Vorbești limba Nagal mai bine decât mine.

— N-am înțeles dialectul.

Era prea gutural. Ragnar îl cunoaște.

— **Fiule Pătat. Omoară-mă. O să renasc Aurie**, ne explică Ragnar. **Mănâncă ce găsesc,** zice el arătând spre Aurii. **Dar să mănânci carnea unui Auriu înseamnă să renaști nemuritor. O să vină și mai mulți.**

— Chiar și pe furtună? întreb eu. Grifonii lor pot să zboare pe vremea asta?

Ragnar se strâmbă dezgustat.

— **Fiarele nu merg pe grifon. Dar nu. O să caute adăpost.**

— Și cealaltă parte din epavă? întreabă Mustang trecând peste asta. Provizii? Oameni?

— **Cadavre. Armamentul navei,** zice el dând din cap.

Îl trimit pe Ragnar să o aducă pe Holiday de unde am lăsat-o. Eu și Mustang rămânem pentru a căuta provizii în navă. Cel puțin ăsta era planul. Dar rămân nemișcat în osuarul canibalilor chiar și după ce Ragnar a ieșit în zăpadă. Auriii erau dușmanii mei, dar oroarea asta face viața să pară foarte ieftină. Există o crudă ironie în locul ăsta. E terifiant și malefic, dar nu ar fi

existat dacă Auriii nu îl creau pentru a genera frica, nevoia de a-și exercita domnia de fier. Amărâții ăștia au fost mâncați de propriii lor monștri de companie.

Mustang se ridică după ce a examinat un Obsidian, strâmbându-se de durere din cauza săgeții încă înfipte în umăr.

— Ești bine? mă întreabă observând că sunt tăcut.

Îi arăt unghiile rupte ale unuia dintre Aurii.

— Nu erau morți când au început să îi jupoaie. Doar prinși acolo.

Dă din cap cu tristețe și întinde palma. Ține ceva ce-a găsit la Obsidianul mort. Șase inele de la Institut. Doi chiparoși ai Casei Pluto, bufnița Minervei, fulgerul lui Jupiter, un cerb al Casei Diana și încă unul pe care i-l iau din palmă, cu capul de lup al Casei Marte.

— Ar trebui să-l căutăm, îmi zice.

Mă întind spre tavan ca să-i verific pe Auriii care atârnă în scaunele lor cu capul în jos. Ochii și limbile le-au dispărut, dar văd, indiferent cât de desfigurați ar fi, că niciunul dintre ei nu e vechiul meu prieten. Căutăm și în restul navei răsturnate și găsim câteva mici cabine de dormit. În dulapul uneia dintre ele, Mustang găsește o cutie ornată din piele în care sunt câteva ceasuri și un mic cercel de argint cu perlă.

— Cassius a fost aici, îmi zice.

— Alea sunt ceasurile lui?

— E cercelul meu.

O ajut pe Mustang să-și scoată săgeata din umăr în cabina lui Cassius, departe de carnagiu. Nu scoate niciun sunet când îi rup vârful și trag săgeata ținând-o de capăt. Se chircește toată de durere. Stau pe marginea saltelei ce a căzut din tavan și mă uit la ea cum stă ghemuită. Nu-i place să fie atinsă când e rănită.

— Termină treaba, îmi zice ridicându-se în picioare.

Folosesc aplicatorul de piele artificială pentru a acoperi gaura din față și din spate, chiar sub claviculă. Oprește sângerarea și o să ajute la refacerea țesutului, dar tot o s-o doară iar asta o s-o încetinească câteva zile. Îi pun înapoi pielea-de-focă peste umărul gol. Își trage singură fermoarul înainte să se ocupe de rana de pe maxilarul meu. Răsuflarea ei umple aerul. Stă atât de aproape, că simt mirosul de umezeală al zăpezii care i s-a topit în păr. Îmi apasă aplicatorul pe falcă și întinde un strat subțire de microorganisme pe rană. Se împrăștie în pori și apoi

se întăresc formând un strat antibacterian care seamănă cu carnea. Mâna ei îmi întârzie pe ceafă cu degetele prinse în părul meu, ca și când ar vrea să îmi spună ceva, dar își caută cuvintele. Nu le găsește până când se întorc Holiday și Ragnar. Când o aud pe Holiday strigându-mă, o strâng pe Mustang de umărul sănătos și o las acolo.

Cea mai mare parte din echipamentul navei a dispărut. Mai multe sisteme optice lipsesc din cutiile lor. Tot armamentul s-a împrăștiat peste munte când nava s-a rupt. Restul a fost distrus de Obsidieni sau la prăbușire. Transponderul și echipamentul de comunicare nu recepționează nimic.

Ragnar trage concluzia că Bellona și restul grupului, vreo cincisprezece oameni, au plecat cu câteva ore înainte să ajungem la navă. Au luat toate proviziile. Mâncătorii probabil c-au venit imediat după prăbușire, altfel Cassius nu i-ar fi lăsat pe Auriii ăia în urmă să fie mâncați de vii. În sprijinul acestei ipoteze, Mustang găsește mai multe cadavre de Mâncători în apropierea carlingii, ceea ce înseamnă că Bellona și oamenii lui erau atacați când au plecat. Zăpada aproape că a acoperit morții. Strângem cadavrele mai proaspete afară, în caz că prădători și mai răi decât Mâncătorii ne-ar face o vizită.

După ce căutăm toată nava după provizii, le pun pe Mustang și Holiday să ne închidă în cambuză. Sudează cele două intrări cu niște aparate de sudură pe care le-au găsit în camera tehnică. Armele și echipamentul de iarnă au dispărut, dar rezervorul de apă al navei e plin, apa încă nu a înghețat, iar în oficii e mâncare din plin.

Timpul trece în tihnă în adăpostul nostru. Izolația nu lasă căldura să iasă. Lumina a două lămpi de urgență inundă camera într-un portocaliu blând. Holiday folosește curentul intermitent ca să pregătească un ospăț cu paste în sos marinara și cârnați fripți pe plita electrică, în timp ce eu și Ragnar plănuim un traseu spre Vârfuri, iar Mustang sortează grămezile de provizii aruncate și umple ranițe militare pe care le-a găsit în depozit.

Mă ard la limbă când Holiday ne aduce, mie și lui Ragnar, câte o porție imensă de paste. Nici nu-mi dădusem seama ce foame îmi era. Ragnar îmi face semn și-i observ privirea îndreptată spre Holiday care îi duce și lui Mustang o farfurie. Mustang zâmbește ca pentru sine. Toți patru mâncăm în tăcere. Nu se aud decât furculițele lovind farfuriile. Afară vântul bate cu

putere. Niturile navei gem. Zăpada cenușie ca oțelul se adună peste hubloul circular, dar apucăm să vedem niște siluete ciudate care se mișcă prin deșertul alb și trag cadavrele pe care le-am lăsat afară.

— Cum a fost să crești aici? îl întreabă Mustang pe Ragnar.

Stă turcește cu spatele rezemat de perete. Mă întind lângă ea – ne desparte doar un rucsac – pe una dintre saltelele pe care Ragnar le-a târât în încăpere pentru a acoperi podeaua și încep a treia porție de paste.

— **Era casa mea. Altceva nu știam.**

— Și acum că știi?

— **Era un loc de joacă,** zâmbește el blând. **Lumea de dincolo e vastă, și totuși foarte mică. Oamenii stau în cutii. Stau la birouri. Merg cu mașini. Cu nave. Aici lumea e mică, dar fără de sfârșit.**

Începe să se piardă în povești. Reticent la început, acum pare că se bucură știind că-l ascultăm. Că ne pasă. Ne povestește cum înota printre sloiurile înghețate. Cum era un copil neîndemânatic. Prea încet. Oasele îi creșteau mai repede decât restul corpului. Când un băiat l-a bătut, mama lui l-a luat pentru prima dată pe grifonul ei. L-a obligat să o țină din spate, învățându-l că brațele sunt cele care nu îl lasă să cadă. Voința lui.

— **A zburat din ce în ce mai sus, până când aerul a devenit foarte rarefiat și simțeam frigul în oase. Aștepta să-i dau drumul. Să îmi pierd puterea. Dar nu știa că îmi legasem mâinile. Atunci am fost cel mai aproape de Moarte, Mama-a-Toate.**

Mama lui, Alia Volarus, Vrabia-Zăpezii, e o legendă printre semenii ei pentru respectul pe care îl are față de zei. Fiica unui rătăcitor, a devenit războinică a Vârfurilor și și-a câștigat notorietatea atacând celelalte triburi. Atât de mare e devotamentul ei față de zei că atunci când a căpătat puterea și-a trimis patru copii să îi slujească. A păstrat pentru ea doar unul singur, pe Sefi.

— Seamănă cu tatăl meu, zice Mustang încet.

— Bieții de voi, bombăne Holiday. Mie mama îmi făcea prăjituri și mă învăța cum să curăț un *hoverjack*.

— Și tatăl tău? o întreb eu.

— Era de soi rău, zice ea dând din umeri. Dar rău în sensul plictisitor. Stereotipul Legionarului. Am ochii lui. Trigg îi avea pe ai mamei.

— **Eu nu mi-am cunoscut niciodată primul tată,** zice Ragnar referindu-se la tatăl lui natural.

Femeile Obsidiene sunt poligame. Pot să aibă șapte copii cu șapte tați. Bărbații aceia sunt apoi obligați să-i protejeze și pe ceilalți copii.

— A fost luat în sclavie înainte să mă nasc. Mama mea nu îi rostește niciodată numele. Nici măcar nu știu dacă mai trăiește.

— Putem să aflăm, zice Mustang. Trebuie să verificăm dosarele Comisiei pentru Controlul Calității. Nu va fi ușor, dar o să-l găsim. O să aflăm ce s-a întâmplat cu el. Dacă vrei să afli.

Ideea îl uimește și dă din cap încet.

— **Da. Mi-ar plăcea asta.**

Holiday se uită la Mustang complet diferit de cum o privea în orele de dinainte să plecăm de pe Phobos. Mă surprinde cât de naturală pare întâlnirea dintre aceste patru lumi diferite pe care le ducem fiecare în noi.

— De tatăl tău știm cu toții, zice Holiday. Dar mama ta cum e? Pare frigidă.

— Aia e mama mea vitregă. Nu-i pasă de mine. De fapt, nu îi pasă decât de Adrius. Mama mea adevărată a murit când eram mică. Era blândă. Pusă pe șotii. Și foarte tristă.

— De ce? insistă Holiday.

— Holiday…, spun eu.

Mama ei e un subiect pe care nu am insistat niciodată. Nu mi-a vorbit despre ea. E o cutie micuță din sufletul ei pe care nu o deschide în fața nimănui. Dar se pare că o s-o facă în seara asta.

— E în regulă, zice ea.

Își trage genunchii la piept și continuă.

— Când aveam șase ani, mama era însărcinată și urma să aibă o fetiță. Doctorul a spus că o să apară complicații la naștere și a sugerat o intervenție medicală. Dar tatăl meu a spus că dacă fetița nu putea să supraviețuiască nașterii, atunci nu merita să trăiască. Știm să zburăm între stele. Modelăm planete, dar tata a lăsat-o pe sora mea să moară în pântecul mamei.

— Ce dracului? bombăne Holiday. De ce nu i-au făcut terapie celulară? Că doar aveți bani.

— Puritatea produsului, zice Mustang.
— Asta e o nebunie.
— Asta e familia mea. Mama n-a mai fost niciodată aceeași. O auzeam plângând în mijlocul zilei. O vedeam uitându-se în gol pe geam. În seara aceea s-a dus să se plimbe la Caragmore. E domeniul pe care i-l dăduse tata ca dar de nuntă. El era în Agea, lucra. Ea nu s-a mai întors acasă. Au găsit-o la baza stâncilor de pe plajă. Tata a zis că a alunecat. Dacă ar mai fi acum în viață, tot așa mi-ar zice, că a alunecat.
— Îmi pare rău, zice Holiday.
— **Și mie.**
— De asta sunt aici, că tot vă întrebați. Tata a fost un titan. Dar a greșit. A fost crud. Și dacă eu pot să fiu altfel, zice ea și privirile ni se întâlnesc, atunci o să fiu.

29. Vânători

Când ne trezim, furtuna a trecut. Ne înfofolim cu materialul de izolație luat din pereții navei și pornim prin peisajul dezolant. Pe cerul albastru întunecat nu e niciun nor. Mergem spre soarele care pătează orizontul într-o nuanță de fier topit. Toamnei nu i-au mai rămas multe zile. Ne îndreptăm spre Vârfuri și planul e să aprindem focuri pe măsură ce înaintăm, sperând să atragem atenția iscoadelor Valkiriilor care supraveghează zona. Dar fumul o să atragă și Mâncătorii.
Cercetăm cu atenție munții când trecem, temându-ne de triburile de canibali și de faptul că undeva în fața noastră, Cassius, poate și Aja, înaintează prin zăpadă cu o trupă de soldați din forțele speciale.
Pe la prânz găsim urme ale trecerii lor. Vedem zăpadă strânsă la intrarea într-o firidă din piatră, suficient de mare pentru câteva zeci de oameni. Și-au făcut tabăra acolo și au așteptat să treacă furtuna. Lângă tabără e un morman de pietre. Pe una dintre ele cineva a scrijelit cu briciul: *per aspera ad astra*.
— E scrisul lui Cassius, zice Mustang.
Dăm la o parte pietrele și găsim doi Albaștri și un Argintiu. Trupurile lor mai firave au înghețat peste noapte. Chiar și aici, Cassius a avut decența să îi îngroape. Punem pietrele la loc, în

timp ce Ragnar sare în față și se ia după urme cu o viteză pe care noi nu o putem egala. Ne ținem în urma lui. După o oră, un zgomot ca de tunet, dar făcut de om bubuie în depărtare acompaniat de țiuitul pumnilor electromagnetici. Destul de repede apare și Ragnar, cu ochii strălucindu-i de entuziasm.

— **M-am luat după urmele lor,** zice.

— Și? întreabă Mustang.

— **Sunt Aja, Cassius, o trupă de Cenușii și trei Însemnați.**

— Aja e aici? întreb eu.

— **Da. Merg pe jos printr-o trecătoare spre Asgard. Un trib de Mâncători e pe urmele lor. Sunt cadavre peste tot. Câteva zeci. Au încercat să atace printr-o ambuscadă și au eșuat. Și mai mulți sunt pe drum.**

— Cât echipament au? întreabă Mustang.

— **Nu au cizme gravitaționale. Doar piei-scarabeu. Și au ranițe. Armurile electromagnetice le-au lăsat la vreo doi kilometri spre nord. Nu mai au energie.**

Holiday scrutează orizontul și atinge pistolul lui Trigg pe care îl poartă la șold.

— Putem să-i prindem din urmă?

— **Cară multe provizii. Apă. Mâncare. Acum au și doi răniți. Da. Putem să le facem față.**

— De ce suntem aici? intervine Mustang. Nu am venit să-i vânăm pe Aja și Cassius. Singurul lucru care contează e să-l ducem pe Ragnar la Vârfuri.

— Aja mi-a omorât fratele, spună Holiday.

— Trigg, zice Mustang surprinsă. Cel pe care l-ai pomenit? Nu știam. Totuși, nu ne putem lăsa deturnați de dorința de răzbunare. Nu putem să ne batem cu douăzeci de oameni.

— Și dacă ajung la Asgard înainte să ajungem noi la Vârfuri? întreabă Holiday. Atunci ne-am ars.

Mustang încă nu e convinsă.

— Poți să o omori pe Aja? îl întreb pe Ragnar.

— **Da.**

— Atunci asta e o oportunitate, îi spun lui Mustang. Când o să-i mai prindem așa expuși? Fără Legiuni? Fără cei mai buni dintre Aurii care să îi protejeze? Aici sunt campionii lor. Cum zice și Sevro, dacă ai șansa de a-ți distruge dușmanii, fă-o. De data asta sunt de acord cu dementul ăla. Dacă îi scoatem pe ei de pe

tabla de joc, Suverana pierde două Furii într-o singură săptămână. Cassius e legătura Octaviei cu Marte și marile familii de acolo. Dacă îi spunem că a negociat și cu tine, rupem alianța. Scoatem Marte din Societate.

— Un dușman divizat…, zice Mustang încet. Îmi place.

— **Și avem o datorie de plătit,** zice Ragnar. **Pentru Lorn, Quinn, Trigg. Au venit aici să ne vâneze. Acum îi vânăm noi pe ei.**

•

Urmele sunt evidente. Zăpada e plină de cadavre. Zeci de Mâncători. Trupuri care încă fumegă, lovite de arme electromagnetice lângă o trecătoare îngustă unde Obsidienii le-au întins o capcană Auriilor. Nu au înțeles ce înseamnă puterea de foc a armelor Auriilor. Cratere imense se deschid în pantele abrupte. Urme adânci în zăpadă marchează trecerea bourilor. Animale uriașe, asemănătoare boilor moscați, pe care le călăresc Obsidienii.

Trecătoarea se lărgește și dă într-o pădure alpină care se întinde peste mai multe dealuri. Craterele devin din ce în ce mai rare și găsim pumni electromagnetici aruncați, puști și mai multe trupuri de Cenușii pline de săgeți și topoare. Obsidienii morți sunt mai aproape acum de urmele lăsate de Aurii și au răni provocate de briciuri. Le lipsesc membre și unii au fost decapitați. Trupa lui Cassius a rămas fără muniție și Cavalerii Olimpici au fost nevoiți să-și murdărească mâinile în luptă. Dar vântul încă aduce zgomotul armelor de foc de la câțiva kilometri distanță.

Trecem pe lângă Mâncători împușcați și muribunzi, dar Ragnar nu se oprește decât când dă de un Cenușiu rănit. Omul e încă în viață, dar nu mai are mult. Are un topor de fier înfipt în stomac. Respiră greu privind spre cerul pe care nu îl cunoaște. Ragnar se apleacă deasupra lui. Cenușiul își dă seama cine e când vede fața descoperită a Pătatului.

— **Închide ochii,** îi zice Ragnar punându-i arma fără gloanțe înapoi în mâini. **Gândește-te la casă.**

Omul închide ochii. Dintr-o singură mișcare, Ragnar îi rupe gâtul și-i așază cu blândețe capul pe zăpadă. Peste munți se aude sunetul ascuțit al unui corn.

— **Abandonează vânătoarea,** zice Ragnar. **Nemurirea nu merită prețul plătit astăzi.**

Grăbim pasul. La câțiva kilometri în dreapta noastră, Obsidieni călare pe bouri trec pe la liziera pădurii și se îndreaptă spre taberele lor din vârf de munte. Nu ne văd traversând taigaua de pini. Holiday urmărește prin luneta puștii ceata de vânători care dispare după un deal.

— Au cu ei doi Aurii, zice ea. Nu îi recunosc, dar sunt încă în viață.

Ne înfiorăm cu toții.

O oră mai târziu ne spionăm prada peste o întindere neregulată de zăpadă, plină de crevase. Două petece de pădure mărginesc acest câmp. Aja și Cassius au ales o rută expusă în loc să-și continue drumul prin pădurea plină de pericole în care au pierdut atât de mulți Cenușii. Au mai rămas doar patru din toată grupa. Trei Aurii și un Cenușiu. Sunt îmbrăcați în piei-scarabeu negre și blănuri pe care le-au luat de pe canibalii morți. Se mișcă foarte repede după ce restul grupului lor a fost masacrat în adâncurile pădurii. Nu ne dăm seama care e Aja și care e Cassius din cauza măștilor și a siluetei asemănătoare pe care o au sub mantii.

Inițial am vrut să aștept și să-i prind într-o ambuscadă pentru a prelua inițiativa tactică, dar apoi mi-am amintit de sistemele optice care lipseau din cutiile lor și am presupus că le poartă Aja și Cassius. Dacă au vedere termală, o să ne vadă ascunși sub zăpadă. S-ar putea să ne vadă și ascunși în burți de focă sau bour. Așa că îl pun pe Ragnar să mă conducă pe o potecă pe care a găsit-o, astfel încât să ajungem înaintea lor la trecătoarea prin care trebuie să traverseze; o să le blocăm calea și asta o să le distragă atenția.

Gâfâi alături de Ragnar, expirând aerul rece din plămânii care mă dor, când cei patru ajung pe terenul ales de noi. Aleargă încet de-a lungul crevasei în încălțări pentru zăpadă improvizate, chirciți sub greutatea proviziilor și a echipamentului de supraviețuire pe care îl trag după ei în mici sănii improvizate. Tehnici clasice ale legiunii a XIII-a, prin bunăvoința școlii militare de pe Câmpurile Marțiene. Toți patru au dispozitive optice cu lentile fumurii. Am o senzație ciudată când ne văd. Pe fețele lor mascate nu se poate citi nicio expresie. Așa că mă simt ca și cum se așteptau să fim aici, așteptându-i la marginea întinderii de zăpadă și blocând trecătoarea.

Trec cu privirea de la unul la altul. Cassius e destul de ușor de recunoscut din cauza înălțimii. Dar care dintre cei patru e Aja? Nu pot să mă decid între doi Aurii vânjoși, amândoi mai scunzi decât Cassius. Apoi văd arma bătrânului meu antrenor în lupta cu briciul atârnând de cureaua ei.

— Aja! strig eu, dându-mi jos cagula din piele de focă.

Cassius își scoate masca. Are părul ud de transpirație și e roșu la față. Doar el are un pumn electromagnetic, dar judecând după tiparul de dispersie de pe canibalii morți pe care i-au lăsat în urmă, îmi dau seama că energia e pe terminate. Își scoate briciul, și ceilalți fac la fel. Arată ca niște limbi roșii din cauza sângelui înghețat de pe lame.

— Darrow…, murmură Cassius uimit să ne vadă. Te-am văzut când te-ai scufundat…

— Înot la fel de bine ca tine, nu mai știi? spun măturându-l cu privirea. Aja, îl lași doar pe Cassius să vorbească?

Într-un final face un pas înainte pentru a sta lângă cavalerul înalt, scăpând de sfoara de la brâu cu care trage sania improvizată. Își dă jos masca de la pielea-scarabeu, arătându-și fața întunecată și capul chel. Ies aburi din ea. Cercetează crevasele de-a lungul drumului pe care au venit, stâncile și copacii, acul în carul cu fân, întrebându-se de unde o să-mi lansez ambuscada. Își aduce destul de bine aminte de Europa, dar nu are de unde să știe cine sunt oamenii mei sau câți au supraviețuit.

— O monstruozitate și un câine turbat, toarce ea întârziind cu privirea asupra lui Ragnar, înainte să se întoarcă spre mine.

Pielea-scarabeu pe care o poartă nu are nicio urmă pe ea. Chiar a reușit să nu fie lovită de niciun Obsidian?

— Văd că Artizanul tău a reușit să te facă la loc, ruginiule.

— Destul de bine cât s-o omor pe soră-ta, îi răspund neputând să îmi ascund fierea din glas. Păcat că nu ai fost tu.

Nu îmi răspunde. De câte ori am revăzut în amintire cum o omoară pe Quinn? De câte ori nu am revăzut cum i-a furat briciul lui Lorn când acesta zăcea mort, doborât de lama Șacalului și-a lui Lilath? Fac un semn spre arma ei.

— Arma aia nu îți aparține.

— Te-ai născut ca să servești, nu să vorbești, monstruozitate. Nu mi te adresa.

Se uită spre cer, unde Phobos strălucește în est. Lumini albe și roșii sclipesc în jurul ei. E o luptă spațială acolo, ceea ce înseamnă că Sevro a capturat niște nave. Dar câte? Aja se încruntă și schimbă o privire îngrijorată cu Cassius.

— **Am așteptat mult momentul ăsta, Aja.**

— Ia uite, animăluțul preferat al tatii, zice Aja uitându-se la Ragnar. Te-a convins Pătatul că e domesticit? Mă întreb dacă ți-a spus ce recompensă îi plăcea să primească după o luptă în Circada. După ce aplauzele se terminau și își spăla sângele de pe mâini, tatăl meu îi trimitea Rozalii tineri ca să-și satisfacă poftele animalice. Ce lacom era cu ei. Și cât se temeau de el.

Vocea ei e seacă și plictisită de toată gheața, de conversația asta, de noi. Nu vrea decât ce putem noi să îi oferim, adică o provocare. După toate trupurile de Obsidieni pe care le-a lăsat în urmă, tot nu s-a săturat de sânge.

— Ai văzut vreodată un Obsidian în perioada rutului? continuă ea. Te-ai gândi de două ori înainte să le dai jos zgărzile, ruginiule. Au pofte pe care nu ți le poți imagina.

Ragnar face un pas în față, cu un brici în fiecare mână. Își desface blana albă pe care a luat-o de la Mâncători și o lasă să cadă. E ciudat să fim aici, înconjurați de vânt și zăpadă. Fără armate și fără flote. Singurul lucru care apără acum viața fiecăruia e o bucată de metal. Imensitatea Antarcticii râde de micimea noastră și de importanța pe care ne-o dăm, gândindu-se cât de ușor i-ar fi să stingă definitiv căldura din micile noastre piepturi. Dar viețile noastre înseamnă mult mai mult decât trupurile firave care le poartă.

Pasul făcut de Ragnar în față e semnalul pentru Mustang și Holiday, care se ascund printre copaci.

Țintește bine, Holiday.

— **Tatăl tău m-a cumpărat, Aja. M-a dezonorat. M-a transformat în diavolul lui. Un obiect. Copilul din mine a fugit. Speranța a dispărut. N-am mai fost Ragnar,** zice el și își duce mâna la piept. **Dar astăzi sunt Ragnar, o să fiu și mâine și pentru totdeauna. Sunt fiul Vârfurilor, fratele lui Sefi cea Tăcută, fratele lui Darrow din Lykos și Sevro au Barca. Sunt Scutul lui Tinos. Îmi urmez inima. Iar când inima ta nu o să mai bată, Cavaler mizerabil, o să ți-o scot din piept și o să i-o dau grifonului…**

Cassius se uită peste stâncile abrupte și copacii pipernicíți care împrejmuiesc câmpul de zăpadă din stânga lui. Ochii lui se îngustează când vede o grămadă de lemne rupte la baza unei formațiuni stâncoase. Apoi, fără niciun avertisment, o împinge pe Aja în față. Furia cade, iar în spatele ei, unde stătuse până atunci, explodează capul singurului Cenușiu care le mai rămăsese. Sângele pătează zăpada în timp ce ecoul focului tras de Holiday reverberează în munți. Alte gloanțe se afundă în zăpada din jurul lui Aja și Cassius. Furia se ascunde în spatele celui de-al treilea Auriu, folosindu-i corpul ca scut. Cassius se lasă pe un umăr și folosește ultima doză de energie din pumnul electromagnetic. Dealul erupe. Pietrele strălucesc și explodează. Zăpada se evaporă.

În tot zgomotul ăsta se aude sunetul unei săgeți care țâșnește din arc. Aja îl aude și ea. Se mișcă repede. Se rotește în timp ce săgeata trasă de Mustang din pădure i se îndreaptă spre cap. O ratează cu doar câțiva centimetri. Cassius trage spre locul unde se află Mustang pe deal, distrugând copaci și supra-încălzind pietrele.

Nu-mi dau seama dacă e lovită. Nu-mi permit să pierd câteva secunde pentru a verifica, fiindcă eu și Ragnar folosim momentul de diversiune ca să atacăm. Vederea mi se concentrează, lama curbată se desface. Ne apropiem repede prin zăpadă. Cu pumnul electromagnetic strălucindu-i în mână, Cassius se întoarce în timp ce mă apropii de el. Declanșează pumnul electromagnetic. E o încărcătură slabă, pe care pot s-o evit. Mă arunc la pământ și mă rostogolesc asemeni unui saltimbanc de pe Lykos. Trage din nou. Pumnul electromagnetic e mort, și-a golit bateria trăgând în deal. Ragnar își aruncă unul dintre brice spre Aja, ca pe un mare cuțit de aruncat. Se răsucește prin aer. Ea nu se mișcă. O lovește și ea sare în spate. Pentru un moment am impresia că a omorât-o. Dar se întoarce spre noi ținând briciul de mâner în mâna dreaptă.

L-a prins.

O groază întunecată mă cuprinde amintindu-mi toate avertismentele lui Lorn legate de Aja.

— Să nu te lupți niciodată cu un râu, și să nu te bați niciodată cu Aja.

Ne repezim unii la ceilalți și bătălia devine o amestecătură de lovituri și lame care se izbesc. Lovim, ne învârtim, ne aplecăm.

Briciurile noastre se mișcă mai repede decât pot ochii noștri să le urmărească. Aja lovește în diagonală spre picioarele mele în timp ce eu lovesc spre ale ei; Ragnar și Cassius își țintesc gâturile și lovesc fără să se uite. Avem cu toții strategii identice. E atât de jenant că aproape ne omorâm în prima secundă și jumătate. Dar fiecare atac eșuează la limită.

Ne despărțim împleticindu-ne în spate. Zâmbete lipsite de umor ne apar pe fețe când ne dăm seama că facem parte din aceeași bizară frăție și vorbim aceeași limbă marțială. Suntem același soi odios de om despre care mi-a vorbit Dancer înainte să fiu modificat, aceiași oameni printre care a trăit și pe care i-a detestat întotdeauna Lorn.

Sunt primul care rupe ritmul. Mă arunc înainte cu o serie de lovituri în partea dreaptă a lui Cassius, îndepărtându-l de Aja pentru ca Ragnar să o poată pune la pământ. În spatele lui Cassius, Mustang se ridică de sub pietriș. Aleargă prin zăpadă cu un arc obsidian uriaș în mână. Mai are încă cincizeci de metri până la noi. Desfac lama briciului și îi biciuiesc picioarele lui Cassius și o strâng din nou când lovește în diagonală spre capul meu. Lovitura îmi face brațul să tremure, dar o parez pe la jumătatea lamei curbate a briciului. E mai puternic decât mine. Mai rapid decât era când ne-am luptat ultima oară. Și a exersat și lupta împotriva lamei curbate. Sigur s-a antrenat cu Aja. Mă împinge în spate. Mă împiedic, cad, și printre picioarele lui văd Furia și Pătatul luptându-se cu ferocitate.

Încă o săgeată șuieră prin aer. Se izbește de spatele lui Cassius. Pielea-scarabeu rezistă. Se dezechilibrează și lovește din nou într-o serie de opt mișcări. Mă arunc în spate exact când briciul lui taie aerul din locul unde până atunci îmi ținusem capul. Mă întind pe zăpadă la câțiva centimetri de marginea unei crevase uriașe. Mă chinui să mă ridic în timp ce Cassius vine spre mine. Parez la limită o altă lovitură venită de sus. Cad pe spate și mă împing cât pot de tare în margine ca să aterizez de cealaltă parte, folosindu-mi agilitatea pentru a-i evita atacul. În spatele lui Cassius, Aja se învârte sub lama lui Ragnar tăindu-i tendoanele de la genunchi. Îl face bucăți.

Cassius se ține după mine, sare peste crevasă și lovește din nou. Opresc lama. M-ar fi despicat de la umăr la șold. Reușesc să mă ridic. Simulează o lovitură, apoi încearcă să îmi taie genunchii. Sar într-o parte, evitându-i lama la limită. Își

transformă briciul în bici și mă lovește peste picioare. Cad la pământ. Mă lovește în piept și tot aerul îmi iese din plămâni. Mi-a pus piciorul pe încheietură ca să nu pot să ridic briciul și e gata să mă înjunghie în inimă. Fața lui e o mască a fermității.

— *Oprește-te*, strigă Mustang.

E la douăzeci de metri distanță și îl țintește pe Cassius cu arcul. Mâna îi tremură din cauza tensiunii din coardă.

— O să te omor.

— Nu, zice el. Nu ai…

Coarda arcului plesnește. Își ridică briciul pentru a devia săgeata. Ratează, e mai încet decât Aja. Vârful de fier zimțat îi intră în gât și îi iese prin ceafă. Penele din capătul săgeții îl zgârie sub bărbia cu gropiță. Nu sare sânge. Se aude doar un gâlgâit. Se lasă pe spate și se prăbușește la pământ. Se îneacă. Horcăie oribil. Picioarele îi zvâcnesc când apucă săgeata. Se chinuie să respire, ochii lui sunt la câțiva centimetri de ai mei. Mustang vine în fugă spre mine. Reușesc să mă ridic și mă îndepărtez de Cassius. Îmi iau briciul din zăpadă și-l îndrept spre el.

— Sunt bine, spun cu lacrimi în ochi pentru vechiul meu prieten, în timp ce Cassius luptă să rămână în viață și sângele se adună sub el. Du-te și ajută-l pe Ragnar.

Peste trupul lui Cassius îi văd pe Pătat și pe Aja bătându-se pe marginea unei crevase. Zăpada din jurul lor e murdară de sânge. Și tot acest sânge e al lui Ragnar. Dar continuă să o atace pe femeia cavaler în timp ce o incantație furioasă îi iese din gât. O epuizează. O copleșește cu cele două sute cincizeci de kilograme ale lui. Din lamele lor sar scântei. Acum ea începe să cedeze, neputând să facă față furiei prințului alungat al Vârfurilor. Călcâiele îi alunecă pe zăpadă. Brațul îi tremură. Se ferește din fața lui Ragnar îndoindu-se ca o salcie. Cântecul lui se aude și mai tare.

— Nu, murmur eu. Trage în ea, îi spun lui Mustang.

— Sunt prea aproape…

— Nu îmi pasă!

Trage. Săgeata trece la câțiva centimetri de capul lui Aja. Dar nu mai contează. Ragnar a căzut deja în capcana pe care i-a întins-o femeia. Mustang încă nu-și dă seama. Dar o să-și dea. E una dintre numeroasele figuri pe care mi le-a arătat Lorn. Una pe care Ragnar n-are de unde să o știe pentru că n-a studiat

niciodată cu un maestru al briciului. Tot ce a avut el au fost furia și anii de luptă cu arme rigide, nu cu biciul. Mustang pune altă săgeată în arc. Ragnar lovește de deasupra, ca un fierar, în timp ce Aja își ridică lama rigidă pentru a para. Apoi activează biciul. Lama ei se înmoaie. Așteptându-se să dea peste rezistența fibrei solide de polyenne, greutatea lui Ragnar nu întâlnește decât aer. E suficient de agil să-și încetinească mișcarea și să nu dea cu lama în pământ, iar în fața unui adversar mai puțin redutabil și-ar fi revenit cu ușurință. Dar Aja a fost cea mai bună elevă a lui Lorn au Arcos. Deja s-a răsucit într-o parte, și-a transformat biciul din nou în lamă și-și folosește avântul pentru a-l lovi pe Ragnar dintr-o parte în timp ce își termină răsucirea. Mișcarea e simplă. Laconică. Ca a unei balerine pe care Mustang și Roque o vedeau la opera din Agea în timp ce eu studiam cu Lorn. O întoarcere prin *fouetté*. Dacă nu îi vedeam lama pătată de sânge din care picură stropi fini pe zăpadă, aș fi putut să cred că poate ratase.

Aja nu ratează.

Ragnar încearcă să se întoarcă spre ea, dar picioarele îl trădează. Se prăbușește. Rana deschisă seamănă cu un zâmbet însângerat pe albul pieii-de-focă. Aja l-a tăiat pe mijloc, a trecut prin coloană și a ieșit prin stomac, în dreptul buricului. Cade la buza unei crevase. Briciul îi alunecă pe gheață. Urlu de furie, pur și simplu nevenindu-mi să cred, și fug spre Aja în timp ce Mustang trage cu arcul și aleargă lângă mine. Aja evită săgeata lui Mustang și îl mai înjunghie pe Ragnar de două ori în stomac. Trupul lui tresare. Lama intră și iese. Apoi Aja se pregătește să sară la mine, dar văd cum dintr-odată face ochii mari. Se dă în spate, minunându-se de ceva ce-a apărut pe cerul de deasupra mea. Mustang mai trage rapid de două ori. Aja se ferește. Se întoarce cu spatele la noi, răsucindu-se pe marginea crevasei. Gheața începe să crape sub picioarele ei. Dă din mâini, dar nu reușește să-și recapete echilibrul. Ochii noștri se întâlnesc, apoi cade cu capul înainte în întuneric.

30. Liniștea

Aja a dispărut. În adâncimea crevasei, ale cărei margini se îngustează în beznă. Mă grăbesc înapoi la Ragnar, în timp ce Mustang privește fix spre versantul dealurilor, în nori, cu arcul pregătit. I-au mai rămas doar trei săgeți.

— Nu văd nimic, zice ea.

— **Secerătorule,** murmură Ragnar de jos.

Pieptul îi tresaltă. Gâfâie cu greutate. Din stomacul deschis îi țâșnește sângele întunecat. Aja ar fi putut să-l ucidă rapid cu cele două lovituri date după ce căzuse la pământ. În loc de asta, l-a înjunghiat în vintre ca să-l facă să sufere până la moarte. Încerc să comprim prima rană, roșu până la cot, dar e atât de mult sânge, că nici măcar nu știu ce să fac. Un aplicator artificial nu poate repara ce-a făcut Aja. Nici măcar nu-i poate sutura rănile. Lacrimile îmi înțeapă ochii. Abia mai văd. Din răni se ridică abur. Degetele înghețate se dezmorțesc de la căldura sângelui. Ragnar se uită la sânge și o expresie jenată îi apare pe chip când murmură scuze.

— Ar putea fi canibali, spune Mustang referindu-se la ceea ce a distras-o pe Aja. Poate să se miște?

— Nu, șoptesc cu greu.

Mustang se uită la Ragnar, mai puțin afectată decât mine.

— Nu putem rămâne aici, zice ea.

O ignor. Mi-am privit prea mulți prieteni murind ca să-l las pe Ragnar să se ducă. Eu l-am pus în situația să se lupte cu Aja. Eu l-am convins să vină acasă. N-o să-l las să se ducă. Îi datorez măcar atât. O să găsesc o cale să-l fac bine, să-l duc la un Galben. Chiar dacă vin canibalii. Chiar dacă plătesc cu viața, n-o să-l părăsesc. Dar numai gândindu-mă la asta nu rezolv nimic. Nu capăt puteri magice. Orice planuri aș face, se pare că universul abia așteaptă să mi le distrugă.

— **Secerătorule...** reușește să șoptească iar Ragnar.

— Păstrează-ți forțele, prietene. O să ai nevoie de toate ca să te putem lua de-aici.

— **A fost rapidă. Prea rapidă.**

— A dispărut acum, îi spun, deși nu sunt sigur.

— **Am visat întotdeauna la o moarte bună.**

Se cutremură, dându-și seama că e pe moarte.

— **Asta nu pare prea bună.**

Cuvintele lui îmi smulg un suspin din piept, care mi se oprește în gât.

— E-n regulă, spun răgușit. O să fie bine. Imediat te rezolvăm. Mickey o să te repare cum trebuie. O să te ducem la Vârfuri. Chemăm o echipă de evacuare.

— Darrow… zice Mustang.

Ragnar clipește des, încercând să-și încordeze privirea. Întinde o mână spre cer.

— **Sefi…**

— Nu. Sunt eu, Ragnar. Sunt Darrow.

— Darrow… insistă Mustang.

— Ce e? mă răstesc.

— **Sefi…** arată Ragnar cu mâna.

Îi urmăresc degetul și privesc cerul. Nu văd nimic. Doar norii îndepărtați spulberați de briza care adie dinspre mare. Aud doar horcăitul lui Cassius, scrâșnetul arcului lui Mustang și șchiopătatul lui Holiday care vine prin zăpadă spre noi. Înțeleg de ce a fugit Aja când un prădător înaripat de trei sute de kilograme străpunge norii. Corpul unui leu. Aripile, picioarele din față și capul unui vultur. Pene albe. Cioc încovoiat și negru. Capul de mărimea unui Roșu în toată firea. Grifonul e uriaș, iar pe burtă are pictate chipuri urlătoare de demoni ai cerurilor. Aripile i se întind lungi de trei metri când bestia aterizează în zăpada din fața mea. Pământul se cutremură. Are ochii de un albastru deschis și ciocul negru pictat cu glife albe. Poartă în spate o ființă umană înfricoșătoare, zveltă, care suflă cu jale într-un corn alb.

Și mai multe cornuri răsună din nori și alți doisprezece grifoni coboară în trecătoare, unii agățându-se de pereții ascuțiți de stâncă, alții bătând zăpada cu labele. Prima persoană care s-a dat jos de pe grifon, cea care a suflat în corn, e înfășurată din cap până-n picioare într-o blană albă murdară și poartă un coif de os cu o creastă de pene albastre, care coboară în jos spre ceafă. Niciunul dintre călăreți nu are mai puțin de doi metri înălțime.

— Fiul Soarelui! strigă unul dintre călăreți în dialectul lor lenevos, grăbindu-se să se alăture căpeteniei lor tăcute.

Călărețul care a vorbit își scoate coiful și dă la iveală un chip brutal, plin de cicatrice și inele, înainte să cadă în genunchi și să-și atingă fruntea cu palma înmănușată în semn de respect.

— Am văzut flăcări pe cer…

Glasul îi piere când îmi vede lama curbată.

Ceilalți călăreți își scot la rândul lor coifurile, descălecând în grabă la vederea părului și ochilor noștri. Niciunul dintre călăreți nu e bărbat. Fețele tuturor femeilor au pictate pe ele contururile uriașe ale unor palme albastre, fiecare având un ochi în centru. Părul alb, împletit în cozi le atârnă pe spate. Ochii negri privesc cercetător de sub pleoapele căzute. Cercei de fier și os le străpung nasurile și buzele și urechile. Doar căpetenia nu și-a scos coiful încă și n-a îngenuncheat. Face un pas spre noi, ca în transă.

— **Surioară,** reușește Ragnar să murmure. **Sora mea.**

— Sefi? repetă Mustang uitându-se la limbile negre de om pe care Obsidiana le poartă atârnate în cârligul pentru trofee de pe coapsa stângă.

Nu poartă mănuși. Are dosul mâinilor tatuate cu glife.

— **Mă recunoști?** întreabă Ragnar răgușit.

Un zâmbet stins îi apare pe buze când femeia se apropie.

— **Trebuie.**

Femeia îi privește din spatele măștii cicatricile. Cu ochi negri și mari.

— **Eu te recunosc,** continuă Ragnar. **Te-aș recunoaște chiar dacă s-ar lăsa întunericul peste lume și am fi bătrâni și veștejiți.**

Se cutremură de durere.

— **Chiar dacă s-ar topi gheața și vântul s-ar potoli.**

Ea se apropie, pas cu pas.

— **Eu te-am învățat cele patruzeci și nouă de nume ale gheții… cele treizeci și patru de răsuflări ale vântului.**

Ragnar zâmbește.

— **Deși tu nu reușeai să ții minte decât treizeci și două.**

Ea nu spune nimic, dar celelalte călărețe îi șoptesc deja numele și, pentru că îl însoțim pe el și pentru că eu am o lamă curbată, ne privesc de parcă și-au dat seama cine sunt. Cu ultimele forțe, Ragnar continuă.

— **Te-am purtat pe umeri să vezi cinci Revărsări. Și te-am lăsat să-mi împletești părul cu panglicile tale. Și m-**

am jucat cu păpușile pe care le făceai din piele de focă și am aruncat mingi de gheață spre bătrânul Proudfoot. Sunt fratele tău. Și când m-au luat bărbații de pe Soarele Plângător împreună cu mulți alții de-ai noștri ca să ne ducă pe Tărâmurile Lanțurilor, îți amintești ce ți-am spus?

În ciuda rănilor, omul emană forță. Acesta e ținutul lui. Aici e casa lui. Și e la fel de măreț aici cum eram și eu pe excavatorul meu. Gravitatea lui o aduce pe Sefi mai aproape. Se prăbușește în genunchi lângă el și-și smulge de pe cap coiful de os.

Sefi cea Tăcută, faimoasa fiică a Aliei Vrabia-Zăpezii, este dură și maiestuoasă. Chip sever. Ascuțit ca al unui corb. Ochi prea mici și prea apropiați unul de altul. Buze subțiri, vinete de frig și mereu îmbufnate într-o grimasă gânditoare. Părul alb ras pe partea stângă, împletit și curgând pe spate în jos pe dreapta. Un tatuaj cu o aripă încercuită de rune astrale de un albastru livid pe partea stângă a craniului palid. Dar ce o face unică printre Obsidieni, obiectul admirației lor, este că pielea ei e lipsită de cicatrice sau orice fel de semn. Singura podoabă pe care o poartă e un inel de fier în nas. Când clipește uitându-se în jos spre rana lui Ragnar, ochii albaștri tatuați pe pleoapele ei mă săgetează.

Întinde o mână spre fratele ei, nu ca să-l atingă, ci ca să-i simtă răsuflarea. Nu e de-ajuns pentru Ragnar. O prinde de mână și i-o apasă cu tărie pe pieptul lui pentru ca ea să-i simtă tot mai slabele bătăi ale inimii. Are lacrimi de bucurie în ochi. Iar când lacrimile încep să curgă și din ochii lui Sefi, lăsându-i dâre prin vopseaua albastră ce-i acoperă obrajii, vocea lui se aude spartă:

— **Ți-am spus că o să mă întorc.**

Privirea ei îl părăsește ca să caute urmele lui Aja în crevasă. Plescăie din limbă și patru Valkirii înfig frânghii în gheață și coboară în râpă s-o caute pe Aja. Celelalte își păzesc căpetenia și supraveghează dealurile, cu arcurile lor elegante pregătite.

— Trebuie să-l ducem la Vârfuri, spun în limba lor. La șamanul vostru.

Sefi nici nu se uită la mine.

— **E prea târziu.**

Zăpada se adună în barba albă a lui Ragnar.

— **Lasă-mă să mor aici. Pe gheață. Sub cerul liber.**

— Nu, bâigui. Te putem salva.

Lumea îmi pare undeva departe și lipsită de importanță. Ragnar continuă să sângereze, dar tristețea l-a părăsit pe prietenul meu. Sefi a alungat-o.

— **Nu e un lucru măreț să mori,** îmi spune el, deși știu că nu reușește să o spună pe cât de profund și-ar dori.

— **Nu când ai apucat să trăiești.**

Zâmbește, încercând să mă consoleze, chiar și-acum. Dar pe chip i se citește felul nedrept în care și-a trăit viața și în care a venit moartea pentru el.

— **Ție îți datorez asta. Dar… au rămas multe de făcut. Sefi.**

Înghite cu greutate, își simte limba grea și uscată.

— **Au ajuns oamenii mei la tine?**

Sefi încuviințează din cap, aplecată peste fratele ei, cu părul alb fluturând în vânt. Ragnar se uită la mine.

— **Darrow, știu că tu crezi că vorbele sunt îndeajuns,** îmi spune el în limbajul înalt al Aureolaților, pentru ca Sefi să nu înțeleagă. **Nu vor fi. Nu cu mama mea.**

Asta nu-mi spusese. De asta era atât de tăcut în navă, de asta purta pe umeri atâta amărăciune. Venea acasă ca să-și ucidă mama. Iar acum îmi dă mie permisiunea să o fac. Îi arunc o privire lui Mustang. L-a auzit și ea și se vede că are inima frântă. Atât pentru visele mele nebunești destrămate, visele mele la o lume mai bună, cât și pentru prietenul meu muribund. Ragnar se cutremură de durere și Sefi scoate un cuțit din cizmă, pentru că nu vrea să-l mai vadă suferind. Ragnar clatină din cap spre ea și face semn spre mine. Vrea s-o fac eu. Clatin din cap de parcă aș încerca să mă trezesc din coșmarul ăsta. Sefi mă fixează cu o privire aprigă, de parcă m-ar desfide să nu mă supun ultimei dorințe a fratelui ei.

— **O să mor alături de prietenii mei,** spune Ragnar.

Las amorțit să-mi alunece briciul în mână și-l ațintesc deasupra pieptului său. În sfârșit, peste ochii umezi ai lui Ragnar s-a așternut pacea. Tot ce pot face e să fiu puternic pentru el.

— **O să-i transmit lui Eo dragostea ta. O să fac o casă pentru tine în Valea strămoșilor tăi. Chiar lângă a mea. Vino acolo când o să mori. Dar eu nu-s vreun constructor,** zâmbește el. **Așa că nu te grăbi. O să te așteptăm.**

Încuviințez din cap de parcă încă aș mai crede în Vale. De parcă încă aș crede că ne așteaptă pe amândoi.

— Poporul tău va fi liber, îi spun. Îți promit asta, pe viața mea. Și-o să ne vedem curând.

Ragnar zâmbește și privește cerul. Sefi îi pune iute în palmă toporul ei, pentru ca Ragnar să moară ca un luptător și să aibă asigurat locul în Valhalla.

— Nu, Sefi, zice el lăsând toporul să cadă și luând în schimb zăpadă în mâna stângă, în timp ce cu dreapta o ține pe ea.

— **Trăiește pentru mai mult,** îi spune, apoi îmi face semn din cap.

Vântul se văietă.

Zăpada se așterne.

Ragnar privește cerul, acolo unde strălucesc luminile reci de pe Phobos, iar eu îi vâr în tăcere lama briciului în inimă. Moartea vine odată cu amurgul și nu-mi dau seama exact care e clipa când viața îl părăsește, când inima nu-i mai bate și ochii lui nu mai văd. Dar știu că s-a dus. O simt în răceala care se lasă asupra mea. În sunetul vântului singuratic, înfometat, în tăcerea îngrozitoare din ochii negri ai lui Sefi cea Tăcută.

Prietenul meu, protectorul meu, Ragnar Volarus a părăsit această lume.

31. Regina palidă

Sunt amorțit de durere. Nu pot să mă gândesc decât la cum o să reacționeze Sevro când o să audă de moartea lui Ragnar. Cum nepoatele și nepoții mei nu vor mai împleti niciodată o altă fundă în barba Uriașului Prietenos. O parte din sufletul meu s-a dus și nu o să se mai întoarcă niciodată. Îmi dădea atât de multă tărie. Acum, fără el, mă țin de spatele Valkiriei în timp ce grifonul se ridică deasupra zăpezii pline de sânge. Chiar și când ne înălțăm spre cer pe spatele marii creaturi înaripate, chiar și când văd pentru prima dată Vârfurile Valkire, inima mea nu se minunează. Nu simt decât amorțeală.

Vârfurile sunt o serie de culmi muntoase, răsucite, vertiginoase și atât de ridicol de abrupte deasupra câmpiilor arctice, că numai un nebun Auriu la comanda unui motor

Lovelock, cu cincizeci de ani experiență în manipularea plăcilor tectonice și un întreg univers de resurse în spate, ar fi putut să le facă. Și asta probabil doar ca să vadă dacă poate. Zeci de coloane de piatră împletite împreună ca niște amanți dușmănoși. Învăluite de neguri. Pe vârfurile lor își fac cuiburi grifonii, vulturii și ciorile la altitudini mai mici. Pe un zid de piatră uriaș, șapte schelete atârnă în lanțuri. Gheața e pătată de sânge și excremente de animale. Asta e casa singurei rase care i-a amenințat vreodată pe Aurii. Iar noi venim aici pătați de sângele prințului ei alungat.

Sefi și călăreții ei au verificat crevasa în care a căzut Aja; nu au găsit decât urme de bocanci. Niciun trup. Nicio urmă de sânge. Nimic care să risipească furia ce o măcina pe Sefi. Cred că ar mai fi stat lângă trupul fratelui ei ore întregi, dacă nu s-ar fi auzit zgomotul de tobe din depărtare. Erau Mâncătorii, care strânseseră o forță mai mare și voiau să le provoace pe Valkirii pentru a-i câștiga pe zeii căzuți.

Stătea deasupra lui Cassius cu securea în mână și chipul contorsionat de mânie. El e unul dintre primii Aurii pe care i-a văzut vreodată fără armură. Poate chiar primul, în afară de Mustang. Și cred că, pătată de sângele fratelui ei, l-ar fi omorât chiar acolo, în zăpadă. Eu unul chiar aș fi lăsat-o să facă asta, la fel și Mustang. Dar s-a lăsat înduplecată la insistențele Valkiriilor ei. A pocnit din limbă către ele, apoi și-a luat securea și le-a făcut semn să încalece. Acum Cassius e legat de șaua Valkiriei din dreapta mea. Săgeata i-a ratat jugulara, dar moartea încă ar mai putea să vină după el, chiar și fără sărutul securii lui Sefi.

Aterizăm într-un intrând înalt tăiat în cel mai de sus punct al vârfurilor rotocolite ca un tirbușon. Sclavi din clanurile Obsidiene dușmane, care au fost orbiți, primesc în grijă grifonii când aterizăm. Fețele lor sunt pictate cu galbenul lașității. Ușile de fier grele gem când se închid în urma noastră, protejându-ne de vânt. Călărețele sar din șei înainte să aterizăm pentru a-l duce pe Ragnar departe de noi, în interiorul orașului tăiat din piatră.

Câteva zeci de războinici înarmați își fac loc zgomotoși înspre grajdurile grifonilor pentru a o confrunta pe Sefi. Gesticulează nebunește spre noi. Accentele lor sunt mai puternice decât nagalul pe care l-am învățat grație datelor încărcate de Mickey și studiilor mele de la Academie; dar înțeleg destul cât să-mi dau seama că noul grup de războinici urlă că ar trebui să fim în

lanțuri și încă ceva despre eretici. Femeile lui Sefi urlă și ele, spunând că suntem prietenii lui Ragnar și gesticulează febril spre părul nostru auriu. Nu știu cum să se comporte cu noi, sau cu Cassius, pe care mai mulți războinici îl trag de lângă noi ca niște câini care se bat pe resturi de carne. Are încă săgeata înfiptă în gât. Albul ochilor îi e imens. Se întinde îngrozit spre mine când Obsidienii îl târăsc pe jos. Mă prinde pentru o secundă de mâini, apoi dispare într-o sală luminată de torțe, cărat de șase uriași. Restul se strâng în jurul nostru cu arme de fier imense în mâini. Duhoarea blănurilor lor e grea și grețoasă. Nu se liniștesc decât când o bătrână voinică cu un tatuaj în formă de palmă pe frunte își face loc printre ei pentru a vorbi cu Sefi. E una dintre căpeteniile mamei ei. Face semne largi spre tavan.

— Ce spune? întreabă Holiday.

— Vorbesc despre Phobos. Văd luminile bătăliei. Cred că Zeii se luptă între ei. Ăștia de aici cred că ar trebui să fim prizonieri, nu oaspeți, zice Mustang. Lasă-i să-ți ia armele.

— Îi las pe dracu', zice Holiday și se dă în spate cu pușca. E grozav, ce să zic.

Ne pun lanțuri de fier cu cătușe mari la mâini și la picioare, având grijă să nu se atingă de pielea sau de părul nostru, și gărzile Vârfurilor ne trag departe de Valkiriile lui Sefi. Dar când plecăm o văd pe Sefi uitându-se la noi cu o privire ciudată și nehotărâtă.

•

După ce suntem târâți pe mai multe scări slab luminate, suntem aruncați într-o celulă fără ferestre, tăiată din piatră și plină de fum. Uleiul de focă mocnește în vase de fier. Mă împiedic de o dală ieșită și cad la podea. Îmi izbesc lanțurile de piatră. Simt furia și neputința. Totul s-a petrecut atât de repede, că nu mai știu ce se întâmplă. Dar pot să gândesc suficient cât să-mi dau seama de inutilitatea faptelor și-a planurilor mele. Mustang și Holiday mă privesc într-o tăcere grea. E prima zi a marelui meu plan și deja Ragnar e mort.

— Ești bine? zice Mustang cu blândețe.

— Tu ce crezi? o întreb cu amărăciune.

Nu îmi răspunde nimic, nu e genul de persoană fragilă care se simte jignită și care să se vaite că ea nu vrea decât să ajute. Cunoaște destul de bine durerea provocată de pierderea cuiva.

— Ne trebuie un plan, spun eu mecanic, încercând să nu mă mai gândesc la Ragnar.

— Ragnar era planul nostru, zice Holiday. El era tot nenorocitul de plan.

— Putem să salvăm situația.

— Și cum dracului plănuiești să faci asta? mă întreabă Holiday. Nu mai avem arme. Și ăștia nu par prea bucuroși să ne vadă. Probabil că o să ne mănânce.

— Ăștia nu sunt canibali, zice Mustang.

— Ți-ai băga mâna în foc pentru asta, domnișoară?

— Alia e cheia, spun eu. Încă mai putem s-o convingem. O să fie greu fără Ragnar, dar e singura cale. Să o convingem că el a murit încercând să îi arate poporului lor adevărul.

— Nu l-ai auzit? El a zis că nu merge cu vorba.

— Poate c-o să meargă.

— Darrow, ia-ți un moment de respiro, zice Mustang.

— Un moment de respiro? Oamenii mei mor pe orbită. Sevro duce un război și contează pe noi să îi aducem o armată. Nu ne permitem luxul unui nenorocit de moment de respiro.

— Darrow…, încearcă Mustang să mă întrerupă.

Nu mă opresc. Analizez metodic toate opțiunile, cum trebuie să o vânăm pe Aja, să ne întoarcem la Fii. Ea își pune mâna pe brațul meu.

— Darrow. Oprește-te.

Încep să mă clatin. Nu îmi mai dau seama unde sunt, mă îndepărtez de confortul gândirii logice și cad direct în sentimentalismul situației. Am sângele lui Ragnar sub unghii. Tot ce își dorise era să se întoarcă acasă și să-și scoată poporul din întuneric, așa cum mă văzuse și pe mine făcând cu al meu. I-am furat șansa asta când am condus atacul asupra lui Aja. Nu plâng. Nu e timp pentru asta, dar stau acolo cu capul în mâini. Mustang mă atinge pe umăr.

— A zâmbit la sfârșit, zice ea încet. Știi de ce? Fiindcă știa că face ceea ce trebuie. Lupta pentru dragoste. Ți-a transformat toți prietenii într-o familie. Întotdeauna ai făcut asta. Ragnar a devenit un om mai bun cunoscându-te. Nu din cauza ta a murit. Tu l-ai ajutat să trăiască. Dar acum trebuie să trăiești tu.

Se așază lângă mine.

— Știu că tu vrei să vezi doar ce e bun în oameni. Dar gândește-te cât ți-a luat să ajungi la Ragnar. Să ne câștigi pe

mine și pe Tactus. Ce poți să faci într-o singură zi? Sau o săptămână? Locul ăsta… nu e lumea noastră. O să murim aici dacă nu evadăm.

— Nici tu nu crezi că Alia o să mă asculte.

— De ce te-ar asculta? Obsidienii nu respectă decât forța. Unde e forța noastră? Chiar și Ragnar credea că va trebui să-și omoare mama. Nu o să te asculte. Știi care e în nagal cuvântul pentru predare? *Rjoga*. Știi care e cuvântul pentru subjugare? *Rjoga*. Cuvântul pentru sclavie? *Rjoga*. Fără Ragnar care să îi conducă, ce crezi că o să se întâmple odată ce le dai drumul în Societate? Alia Vrabia-Zăpezii e un tiran. Iar restul căpeteniilor nu sunt mai breze. Poate chiar ne aștepta. Am intrat noi în sistemul de monitorizare al Auriilor, dar ei știu că e mama lui și poate i-au spus să se aștepte la apariția fiului ei. Poate că le dă raportul chiar acum.

Copil fiind, când mă uitam la tatăl meu, credeam că a fi bărbat înseamnă a deține controlul. A fi stăpânul și comandantul propriului tău destin. De unde să știe un băiat că libertatea o pierzi de cum ajungi bărbat? Lucrurile încep să conteze. Să te apese. Te strâng încet și inevitabil, creează o cușcă de neplăceri, termene limită, planuri ratate și prieteni pierduți. M-am săturat de oamenii care se îndoiesc. Oamenii care aleg să creadă că știu ce se poate întâmpla, doar fiindcă știu ce s-a întâmplat înainte.

— Nu o să fie ușor să evadăm, mârâie Holiday.

— Primul pas, zice Mustang scăpând din cătușe.

A folosit o mică bucată de os ca să deschidă lacătul.

— Unde ai învățat asta? întreabă Holiday.

— Crezi că Institutul a fost prima mea școală? zice ea. Tu urmezi.

Se întinde spre mine.

— Eu aș zice că putem sări pe ei când deschid… ce s-a întâmplat?

— Eu nu plec, îi spun și-mi trag mâinile.

— Darrow…

— Ragnar a fost prietenul meu. I-am spus că o să-i ajut poporul. N-o să fug ca să îmi salvez viața. Nu o să permit ca moartea lui să fi fost în zadar. Singura cale de ieșire e printre ei.

— Obsidienii…

— Sunt necesari, spun eu. Fără ei nu pot să mă lupt cu Legiunile Aurii. Nici măcar dacă mă ajuți tu.

— Bine, zice Mustang, fără să îmi respingă ideea. Cum ai de gând să îi schimbi părerea lui Alia?

— Cred că o să am nevoie de ajutorul tău pentru asta.

•

Câteva ore mai târziu suntem conduși spre centrul unei camere a tronului cavernoase, construită pentru uriași. E luminată de lămpi cu ulei de focă care scuipă fum negru pe pereți. Ușile de fier se închid în spatele nostru și suntem lăsați singuri în fața tronului pe care stă cea mai mare ființă umană pe care am văzut-o vreodată. Ne privește din capătul îndepărtat al camerei, mai mult statuie decât femeie. Înaintăm stângaci în lanțuri. Nu se aude decât zgomotul bocancilor pe podeaua neagră și lucioasă până când ajungem în fața lui Alia Vrabia-Zăpezii, regina Valkiriilor.

Ține în poală trupul fiului mort.

Alia ne privește cu asprime. E la fel de uriașă ca Ragnar, dar vârstnică și rea asemenea celui mai bătrân copac din cine știe ce pădure de demult. Genul care suge toată apa din pământ și blochează lumina soarelui pentru copacii mai mici, apoi se uită la ei cum se usucă și mor, fără să facă nimic altceva decât să își întindă crengile și mai sus și rădăcinile și mai adânc. Un strat protector de piele moartă și bătătorită, format grație vântului, îi acoperă fața. Părul ei, lung și cleios, are culoarea zăpezii murdare. Stă pe o pernă de blănuri puse una peste alta în cutia toracică a celui care a fost probabil cel mai mare grifon creat vreodată. Capul grifonului țipă în tăcere de deasupra ei. Aripile întinse pe un perete de piatră au o anvergură de zece metri. Pe capul ei stă o coroană de sticlă neagră. La picioare are faimosul cufăr de război, închis pe timp de pace cu un dispozitiv de fier imens. Mâinile ei noduroase sunt pline de sânge.

Acesta e un regat primitiv și, deși nu aș ști ce să îi spun unei regine care stă pe tron, n-am nici cea mai mică idee ce să-i spun unei mame care stă cu fiul ei mort în poală și se uită la mine de parcă aș fi un vierme care tocmai a apărut târându-se din taiga.

Se pare că nu prea îi pasă că nu știu ce să zic. Limba ei e suficient de ascuțită.

— Există o mare erezie pe tărâmurile noastre împotriva zeilor care stăpânesc cele o mie de stele ale Abisului.

Vocea ei vibrează ca a unui crocodil bătrân. Dar nu vorbește în limba ei, ci în limba noastră. Limbajul Elevat al Aureolaților. O limbă sacră, cunoscută de foarte puțini aici, cel mai adesea de șamanii care comunică cu zeii. Adică spionii. Fluența cu care vorbește Alia o uimește pe Mustang. Nu și pe mine. Știu cum avansează cei de jos sub puterea celor mari, iar asta doar confirmă ceea ce suspectam de mult. Mizerabilii de Gamma nu sunt singurii sclavi preferați ai lumilor.

— O erezie transmisă de profeți haini cu scopuri la fel de haine. De o vară și o iarnă șerpuiește printre noi. Îmi otrăvește poporul, la fel cum otrăvește popoarele Coloanei de Dragon, Corturile Însângerate și Peșterile Tumultuoase. Îi otrăvește cu minciuni care scuipă în ochii oamenilor noștri.

Se apleacă de pe tron; are niște pori dilatați uriași pe nas. Ridurile fac șanțuri adânci în jurul ochilor negri ca smoala.

— Minciuni care spun că un Pătat o să se întoarcă și o să aducă un om care să ne conducă de pe aceste pământuri. Un luceafăr în întuneric. I-am căutat pe acești eretici pentru a le asculta șoaptele, pentru a afla dacă zeii vorbesc prin ei. Nu vorbeau. Răul vorbea prin ei. Așa că i-am vânat pe eretici. Le-am rupt oasele cu mâinile mele. Le-am jupuit carnea și i-am lăsat pe pietre ca să fie mâncați de fiarele necurate ale gheții.

Cele șapte cadavre care atârnau în lanțuri afară. Prietenii lui Ragnar.

— Asta fac eu pentru poporul meu. Fiindcă îmi iubesc poporul. Pentru că din pântecul meu au ieșit puțini copii, dar în inima mea sunt mulți. Ragnar, sânge din sângele meu, nu s-ar fi întors niciodată. Întorcându-se, ar fi încălcat jurămintele făcute mie, poporului său și zeilor care ne veghează din înaltul Asgard.

Se uită în jos la fiul ei mort.

— Apoi m-am trezit în acest coșmar.

Închide ochii, respiră adânc, apoi îi deschide din nou.

— Cine ești tu să-mi aduci cadavrul celui mai bun dintre fiii mei?

— Numele meu este Darrow din Lykos, spun eu. Ele sunt Virginia au Augustus și Holiday ti Nakamura.

Ochii Aliei o ignoră pe Holiday și se mută la Mustang. Chiar dacă are aproape doi metri, pare o copilă în camera aceasta uriașă.

— Am venit cu Ragnar într-o misiune diplomatică în numele Revoltei.

— Revolta.

Nu îi place cum sună acest cuvânt străin.

— Și cine ești tu pentru fiul meu?

Se uită la părul meu cu mai mult dezgust decât ar trebui să aibă un muritor pentru zei. E ceva mai important la mijloc aici.

— Ești stăpânul lui Ragnar?

— Sunt fratele lui, o corectez.

— Fratele lui? zice ea batjocoritor.

— Fiul tău mi-a făcut un jurământ de credință când l-am luat de la un Auriu. Mi-a oferit Pete, iar eu i-am oferit libertate. De atunci a fost fratele meu.

— El… vocea ei tresare. A murit liber?

Felul în care spune asta denotă o înțelegere profundă a ideii. Mustang observă asta.

— Da. Oamenii lui, cei pe care i-ai atârnat pe peretele de afară, ți-ar fi putut spune că eu am condus o rebeliune împotriva Auriilor care vă stăpânesc și care l-au luat pe Ragnar de lângă tine, la fel cum ți-au luat și ceilalți copii. Și ți-ar mai fi putut spune, la fel ca restul poporului tău, că Ragnar era cel mai bun general al meu. A fost un om bun. A fost…

— Îmi cunosc fiul, mă întrerupe ea. Am înotat cu el între ghețuri când era copil. L-am învățat numele zăpezii, al furtunilor și l-am luat pe grifonul meu pentru a-i arăta coloana vertebrală a lumii. Mâinile lui mi-au strâns părul și a cântat de bucurie când ne-am ridicat printre nori. Fiul meu nu cunoștea frica.

Observ că își amintește ziua aia foarte diferit de cum și-o amintea Ragnar.

— Îmi cunosc fiul. Nu am nevoie să îmi vorbească un străin despre spiritul lui.

— Atunci ar trebui să te întrebi, Regină, ce l-ar fi făcut să se întoarcă aici, zice Mustang. Ce l-ar fi făcut să își trimită oamenii aici și dacă s-ar fi întors știind că asta înseamnă să încalce jurămintele făcute ție și poporului său?

Alia nu spune nimic în timp ce o cercetează pe Mustang cu ochii aceia lacomi.

— Frate, zice ea tot în batjocură și se uită la mine. Mă întreb, te-ai folosi de frații tăi așa cum te-ai folosit de fiul meu? Să îl

aduci aici. De parcă el ar fi fost cheia cu care puteai să eliberezi uriașii de sub gheață?

Aruncă o privire de-a lungul sălii ca să mă uit la faptele ei tăiate în piatra ce se înalță cât cincisprezece oameni deasupra noastră. Nu am cunoscut niciodată un artist Obsidian. Nu ne trimit decât războinici.

— De parcă ai putea să folosești iubirea unei mame împotriva ei. Asta e calea oamenilor. Îți miros ambiția. Și planurile. Eu nu cunosc Abisul, războinicule lumesc, dar cunosc gheața. Știu șerpii care se târăsc în inimile oamenilor. Eu însămi am interogat ereticii. Știu cine ești. Știu că te tragi dintr-o creatură mai joasă decât noi. Un Roșu. Am văzut Roșii. Sunt ca niște copii. Mici elfi care trăiesc în oasele lumii. Dar ai furat trupul unui Aesir, al unui Născut din Soare. Îți spui distrugătorul lanțurilor, dar tu ești cel care le făurește. Vrei să ne atragi de partea ta. Să te folosești de puterea noastră ca să câștigi gloria. La fel ca toți oamenii.

Se apleacă peste prietenul meu mort și se uită chiorâș la mine. Acum înțeleg ce respectă această femeie și de ce Ragnar credea că va trebui să o omorâm și să îi luăm tronul, iar Mustang voia să evadăm. Forța. Acum se întreabă unde e a mea.

— Știi multe lucruri despre el, spune Mustang. Dar despre mine nu știi nimic și totuși mă insulți.

Alia se încruntă. E clar că habar n-are cine e Mustang și nu vrea să supere un Auriu veritabil, dacă Mustang chiar este unul. Siguranța ei scade doar cu puțin.

— Nu am ridicat nicio acuză împotriva ta, Născut-o din Soare.

— Dar ai făcut-o. Sugerând că el are gânduri malefice pentru poporul tău, sugerezi de asemenea că eu complotez alături de el. Că eu, însoțitoarea lui, am venit aici cu aceleași intenții netrebnice.

— Atunci ce intenții ai? De ce te însoțești cu această creatură?

— Ca să văd dacă e demn de urmat, zice Mustang.

— Și este?

— Încă nu știu. Ceea ce știu e că milioane de oameni sunt gata să-l urmeze. Cunoști numărul ăsta? Poți măcar să îl înțelegi, Alia?

— Cunosc numărul.

— Întrebi ce intenții am, zice Mustang. O să ți le spun clar. Și eu sunt o războinică și o regină, la fel ca tine. Domeniul meu e mai mare decât poți înțelege. Am nave de metal în Abis care sunt pline de mai mulți oameni decât ai văzut vreodată. Pot sparge cel mai înalt munte în două. Și iată-mă aici, spunându-ți că nu sunt o zeiță. Bărbații și femeile acelea din Asgard nu sunt zei. Sunt făcuți din carne și oase. La fel ca tine. La fel ca mine.

Alia se ridică încet, ducându-și cu ușurință fiul uriaș pe brațe și merge să îl pună pe un altar de piatră. Toarnă ulei dintr-o mică urnă pe o bucată de pânză și o pune pe fața lui Ragnar. Apoi sărută pânza și îl privește.

Mustang n-o lasă mai moale.

— Pământul acesta nu poate să poarte semințe. E stăpânit de vânt, de gheață și de pietre seci. Dar voi supraviețuiți. Canibalii cutreieră dealurile. Clanurile inamice tânjesc după pământul vostru. Dar voi supraviețuiți. Vă vindeți fiii și fiicele „zeilor”, dar supraviețuiți. Spune-mi, Alia. De ce? De ce să trăiești când toată viața doar îi servești pe alții? Ca să îți vezi familia cum se ofilește și moare? Eu am văzut-o pe a mea dispărând. Mi-au fost furați unul după altul. Lumea mea e distrusă. Și la fel e și a ta. Dar dacă îți unești forțele cu mine, cu Darrow, așa cum a vrut și Ragnar… putem să creăm o lume nouă.

Alia, hărțuită, se întoarce la noi. Se apropie cu pași înceți și măsurați.

— De cine te-ai teme mai mult, Virginia au Augustus? De un zeu sau de un muritor cu puterea unui zeu?

Întrebarea rămâne între ele, creând o ruptură pe care cuvintele nu o pot vindeca.

— Un zeu nu poate să moară. Deci un zeu nu cunoaște teama. Dar muritorii…

Plesnește din limbă în spatele dinților pătați.

— Cât de înfricoșați sunt de venirea întunericului. Cât de oribil vor lupta ca să rămână în lumină.

Vocea ei coruptă îmi îngheață sângele.

Știe.

Și eu și Mustang ne dăm seama de asta în același moment îngrozitor. Alia știe că zeii ei sunt muritori. Câteva bule de frică se ridică din adâncul meu. Am venit până aici să îi luăm vălul de pe ochi, dar ea a văzut deja adevărul. Cumva. Într-un fel. I-au spus Auriii fiindcă era regină? A descoperit asta ea însăși?

Înainte să îl vândă pe Ragnar? După? Nu mai contează. Deja s-a resemnat în fața acestei lumi. În fața minciunii.

— Mai există o cale, spun eu disperat, știind că Alia ne-a judecat încă dinainte să intrăm în cameră. Ragnar a văzut-o. A văzut o lume în care oamenii tăi vor putea pleca de pe gheață. În care vor putea avea în mâini propriul destin. Alătură-mi-te și lumea aceasta va deveni posibilă. O să-ți dau mijloacele de a lua puterea care îți va permite să călătorești între stele, la fel ca strămoșii tăi, să mergi nevăzută, să zbori printre nori nu pe grifoni, ci cu cizme. Vei putea să trăiești unde vrei. Acolo unde vântul e blând și pământul e verde, nu alb. Tot ce trebuie să faci e să lupți alături de mine, așa cum a făcut și fiul tău.

— Nu, micuțule. Nu poți să te lupți cu cerul. Nu poți să te lupți cu râurile, cu marea sau cu munții. Nu poți să te lupți cu Zeii, zice Alia. Așa că o să-mi fac datoria. O să îmi apăr poporul. O să vă trimit la Asgard în lanțuri. O să las zeii să vă decidă soarta. Oamenii mei vor trăi în continuare. Sefi o să-mi moștenească tronul. Și o să îmi îngrop fiul în gheața din care s-a născut.

32. Teritoriul nimănui

Cerul are culoarea sângelui de sub o unghie moartă în timp ce părăsim Vârfurile în zbor. Acum suntem prizonieri, legați cu burta în jos pe spatele șeilor împuțite de blană, ca niște bagaje. Ochii îmi lăcrimează sub vântul tăios al troposferei joase. Grifonul bate din aripi, umerii musculoși i se zvârcolesc sub piele, tulburând aerul. Stăm de-a curmezișul și văd călărețele ridicându-și fețele mascate spre cer, către lumina slabă care e Phobos. Mici scânteieri de alb și galben tulbură cerul întunecat pe măsură ce navele de deasupra noastră continuă să se înfrunte. Mă rog în gând pentru siguranța lui, pentru a Victrei și a Urlătorilor.

Discuțiile n-au dat niciun rezultat cu Alia, după cum a prevăzut Mustang. Iar acum suntem trimiși în Asgard, un dar pentru zei pentru a asigura viitorul poporului ei. Asta i-a spus lui Sefi. Și fiica ei cea tăcută a apucat de lanțurile cu care am fost legați și, cu ajutorul gărzilor personale ale Aliei, ne-a târât pe mine și pe Mustang în hangarul unde așteptau Valkiriile ei.

Acum, câteva ceasuri mai târziu, traversăm un teritoriu creat de zei mânioși în tinerețea lor. Dramatică și aspră, Antarctica a fost creată ca pedeapsă și probă de rezistență pentru strămoșii Obsidienilor care au îndrăznit să se revolte împotriva Auriilor în cel de-al două sutelea an al domniei lor. Un loc atât de sălbatic încât mai puțin de șaizeci la sută dintre Obsidieni ajung la maturitate, potrivit cotelor Comisiei pentru Controlul Calității.

Lupta disperată pentru supraviețuire îi lipsește de șansa la cultură și progres social, la fel cum au fost lipsite și triburile nomade din Evul Mediu. Fermierii au culturi. Nomazii fac război.

Semne subtile de viață freamătă pe întinderea vastă. Turme rătăcitoare de bouri. Focuri pe piscurile munților, sclipind prin crăpăturile ușilor uriașe din orașele Obsidiene săpate în piatră în timp ce oamenii își adună provizii și se îngrămădesc la adăpostul zidurilor în pragul iernii lungi. Zburăm de ore întregi. Ațipesc și mă tot trezesc, epuizat. N-am mai închis un ochi de când am împărțit porția aceea de paste cu Ragnar, în locșorul comod din nava prăbușită. Cum de s-au schimbat atât de multe, atât de repede?

Mă trezesc în vaietul unui corn. *Ragnar a murit*. E primul gând care-mi trece prin cap.

Nu e ceva neobișnuit pentru mine să mă trezesc înconjurat de durere.

Mai răsună un corn și călărețele strâng rândurile, plutind împreună în formație compactă. Ne ridicăm deasupra unei mări cenușii. În fața mea, Sefi se apleacă asupra hățurilor. Își mână cu bruschețe grifonul spre o beznă uriașă. Ne strecurăm dincolo de nori și descoperim Asgardul plutind în amurg. E un munte smuls de pe pământ de zei și atârnat la jumătatea distanței dintre Abis și lumea de gheață de dedesubt. Scaunul lui Aesir. Dacă Olimpul era o strălucitoare celebrare a simțurilor, Asgardul e o amenințare clocotitoare la adresa unei rase cucerite.

De la poalele muntelui pornește un șir de trepte de piatră primejdioase, care par să nu se sprijine pe nimic. Calea Petelor. Calea pe care trebuie să o străbată toți tinerii Obsidieni dacă vor să câștige bunăvoința zeilor, să aducă onoare și recompense triburilor lor devenind slujitori ai Morții, Mamă-a-Toate. Valea celor Căzuți de dedesubt e plină de cadavre. Grămezi înghețate de bărbați și femei într-un tărâm unde stârvurile nu putrezesc niciodată și unde numai corbii pot dezgoli scheletele. E drum

pustiu, dar e unul pe care trebuie să-l străbatem dacă Obsidienele vor să urcăm muntele.

Așa faci un Obsidian să se teamă. Simt din partea lui Sefi această teamă. Nu a străbătut niciodată până acum această cale. Niciun Pătat nu poate rămâne printre oamenii de la Vârfuri sau în mijlocul celorlalte triburi. Cu toții sunt aleși de Aurii pentru a intra în serviciul lor. Mama ei n-ar fi lăsat-o niciodată să dea probele. Avea nevoie să-i rămână o fiică drept moștenitoare.

Spre deosebire de Olimp, Asgard e înconjurat de un sistem de siguranță serios. Emițătoare electronice de înaltă frecvență care pot face timpanele unui grifon să sângereze de la doi kilometri. Un scut electromagnetic supra-încărcat care poate cauza hiperoscilații în structura moleculară a oricărui om sau ființe, fierbând apa din piele și din organe. Magie neagră pentru Obsidieni. Dar astăzi senzorii sunt morți, mulțumită lui Quicksilver și hackerilor lui, iar camerele și dronele care ar trebui să ne monitorizeze apropierea sunt oarbe pentru noi, arătând în schimb filmări înregistrate acum trei ani, la fel ca sateliții. Există o singură cale prin care poți ajunge într-o audiență la zei, și aceea e de-a lungul Văii Petelor, prin Templul Gurii Umbrelor.

Ne oprim pe culmea muntelui amenințător de sub Asgard, unde Calea Petelor se leagă de pământ. Un templu întunecat stă cocoșat pe stânci ca o cotoroanță posesivă. E distrus de timp. Cu fațada sfărâmată de vânt.

Sunt smuls din șa și mă prăbușesc pe gheață, cu picioarele amorțite după călătoria lungă. Valkiriile așteaptă să mă ridic, cu ajutorul lui Mustang.

— Cred că a venit timpul, zice ea.

Încuviințez din cap și mă las împins de Valkirii pe urmele lui Sefi, spre templul negru. Vântul șuieră prin gurile celor trei sute treizeci și trei de chipuri de piatră care urlă prizoniere în fațada din stâncă întunecată a templului, cu ochi sălbatici ce imploră cu disperare să fie eliberați. Intrăm pe sub arcada întunecată. Zăpada se rostogolește pe podea.

— Sefi, spun.

Femeia se întoarce încet să se uite la mine. Încă nu și-a spălat părul de sângele fratelui ei.

— Pot să vorbesc cu tine? Între patru ochi?

Valkiriile așteaptă un semn de la conducătoarea lor ca să le ducă de-o parte pe Mustang și Holiday. Sefi înaintează în templu. O urmez cât de repede pot cu lanțurile mele, până într-o curte interioară deschisă spre cerul liber. Tremur de frig. Sefi mă privește în lumina violetă ciudată, așteptând răbdătoare să vorbesc. Pentru prima dată îmi dau seama că și ea e la fel de curioasă în privința mea cum sunt și eu în ce-o privește. Și asta îmi dă încredere. Ochii ei mici și negri sunt iscoditori. Văd fisurile din lucruri. Din bărbați, din armuri, din minciuni. Mustang a avut dreptate în privința Aliei. Nu ne-ar fi ascultat niciodată. Am bănuit asta dinainte să intrăm în sala tronului, dar trebuia să încerc. Și chiar dacă ar fi ascultat, Mustang n-ar fi avut niciodată încredere în Alia Vrabia-Zăpezii să conducă Obsidienii în războiul nostru. Aș fi câștigat un aliat și aș fi pierdut un altul. Dar Sefi… Sefi e ultima speranță rămasă.

— Unde se duc? o întreb. Te-ai întrebat vreodată? Toți bărbații și toate femeile pe care le oferă clanul tău Zeilor? Nu cred că tu crezi ce spun ei. Că primesc rangul de războinici. Că li se oferă bogății nemaivăzute pentru a-i servi pe nemuritori.

Aștept să-mi răspundă. Sigur că n-o face. Dacă nu o pot convinge, suntem ca și morți. Dar Mustang crede, la fel ca mine, că avem o șansă cu ea. Mai mult decât am avut vreodată cu Alia, cel puțin.

— Dacă ai fi crezut în zei, nu ai fi făcut jurământul tăcerii când a urcat Ragnar. Alții aclamau, dar tu ai plâns. Pentru că tu știi… nu-i așa?

Fac un pas spre ea. E puțin mai înaltă decât mine. Mai bine legată decât Victra. Fața ei palidă are aproape aceeași nuanță cu părul.

— Simți în inima ta adevărul întunecat. Toți cei care părăsesc gheața devin sclavi.

Se încruntă. Încerc să nu pierd momentul.

— Fratele tău a fost un Pătat, un Fiu al Vârfurilor. A fost un titan. Și a urcat să-i slujească pe zei, dar a fost tratat ca un câine. L-au obligat să se bată în arene, Sefi. Au pariat pe viața lui. Fratele tău, cel care te-a învățat numele gheții și al vântului, cel care a fost cel mai măreț Fiu al Vârfurilor din generația lui, a fost proprietatea unui alt om.

Privește în sus, spre cerul unde stele strălucesc prin amurgul negru-violet. Oare câte nopți a privit cerul și s-a întrebat ce s-a

ales de fratele ei mai mare? Câte minciuni și-a spus ca să poată dormi nopțile? Acum, când află toate ororile suferite de el, toate acele nopți când a privit stelele devin mult mai îngrozitoare.

— Mama ta e cea care l-a vândut, spun profitând de ocazie. I-a vândut pe sora ta, pe fratele tău, pe tatăl tău. Toți cei care au plecat vreodată au fost duși în sclavie. La fel ca poporul meu. Știi ce au spus profeții trimiși de fratele tău. Eu am fost sclav, dar m-am răzvrătit împotriva stăpânilor mei. Fratele tău s-a răzvrătit odată cu mine. Ragnar s-a întors aici ca să vă aducă de partea noastră. Să scape poporul tău de lanțuri. Și a murit pentru asta. Pentru tine. Ai suficientă încredere în el ca să crezi în ultimele lui cuvinte? Îl iubești îndeajuns?

Se uită la mine, cu albul ochilor înroșit de o furie de mult latentă. De parcă ar ști de ani de zile despre duplicitatea mamei ei. Mă întreb ce a învățat ascultând două decenii și jumătate. Mă întreb chiar dacă mama ei i-a spus adevărul. Sefi va fi regină. Poate că acesta e ritualul de trecere. Transmiterea cunoștințelor despre adevărata lor condiție. Poate că Sefi chiar a ascultat discuția noastră cu Alia. Ceva în felul în care mă privește mă face să cred asta.

— Sefi, dacă mă predai Auriilor, domnia lor continuă și fratele tău s-a sacrificat în zadar. Dacă lumea e așa cum ți-o dorești, atunci nu face nimic. Dar dacă e greșită, dacă e nedreaptă, asumă-ți riscul. Lasă-mă să-ți arăt secretele pe care ți le-a ascuns mama ta. Lasă-mă să-ți arăt cât de muritori sunt zeii voștri. Lasă-mă să te ajut să-ți cinstești fratele.

Se uită fix la zăpada care cade pe jos, pierdută în gânduri. Apoi, încuviințând din cap cu gravitate, scoate o cheie de fier din mantie și se apropie de mine.

•

Treptele Căii Pătaților sunt reci și abrupte și se răsucesc diabolice în sus, spre cer, prin nori. Dar sunt niște simple trepte. Le urcăm fără lanțuri, deghizați în Valkirii – măști din os pictate cu albastru, mantii de călărie și cizme prea mari pentru picioarele mele. Toate împrumutate de la cele trei femei care au rămas în spate să păzească grifonii la intrarea în templu.

Sefi merge în frunte, iar alte opt Valkirii o urmează. Picioarele îmi tremură din cauza efortului când ajungem în vârf și văd complexul din sticlă neagră al Auriilor de pe creasta muntelui plutitor. Sunt opt turnuri în total, fiecare aparținând unuia dintre

zei. Acestea înconjoară clădirea centrală, o piramidă de sticlă neagră, ca spițele unei roți, conectate între ele prin punți înguste la douăzeci de metri deasupra zăpezii. Între noi și complexul Auriilor e un al doilea templu, de forma unei fețe țipătoare, de dimensiunile Castelului Marte. În fața templului se află un mic parc pătrat, în mijlocul căruia se înalță un copac negru, noduros. Pe ramurile lui ard flăcări mocnit. Printre flăcări răsar boboci albi de floare, neatinși de foc. Valkiriile vorbesc în șoaptă între ele, temătoare la vederea magiei.

Sefi culege cu grijă un boboc din copac. Flăcările îi pârjolesc marginile mănușii de piele, dar se întoarce cu o floricică albă în formă de lacrimă. Când o atinge, înflorește și se întunecă, ajungând de culoarea sângelui înainte să se ofilească și să se transforme în cenușă. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Și nici nu mă impresionează scamatoriile. E prea frig pentru așa ceva. O afurisită de urmă de picior roșie răsare în zăpadă, în fața noastră. Sefi și Valkiriile rămân neclintite, cu brațele întinse și degetele încovrigate într-un gest de apărare împotriva spiritelor rele.

— E doar sânge ascuns în piatră, spune Mustang. Nu e adevărat.

Cu toate astea, Valkiriile sunt mai mult decât îngrozite când apar și mai multe urme, care ne conduc spre gura zeului. Se uită una la alta înfricoșate. Chiar și Sefi cade în genunchi când ajungem la scările de la baza gurii templului. O imităm și atingem piatra cu nasurile, iar gâtul se deschide și un bătrân ofilit iese clătinându-se. Barbă albă. Ochi violet și încețoșați de vârstă.

— Sunteți nebuni! strigă el. Nebuni ca ciorile să urcați scările la-nceput de iarnă.

Bate cu bastonul în pământ la fiecare pas pe care-l face când coboară spre noi. Rostește replicile cu o voce chițăitoare.

— Os și sânge înghețat e tot ce-o să rămână. Ați venit să cereți o încercare a Pătaților?

— Nu, bâigui eu, cu cel mai bun accent nagal al meu.

O încercare a Pătaților nu ne-ar ajuta cu nimic. I-am vedea pe zei doar când am primi tatuajele faciale. Și să supraviețuiesc unei încercări a Pătaților e ceva pentru care chiar și Ragnar credea că nu sunt pregătit. Există un singur fel în care-i pot aduce pe zei la mine. Momeală.

— Nu? întreabă Violetul, nedumerit.
— Am venit să cerem o audiență zeilor.
În orice clipă una dintre Valkirii ne-ar putea da de gol. N-ar fi nevoie decât de-un cuvânt. Îmi simt umerii tot mai tensionați. Singurul lucru care mă menține lucid este că știu că Mustang e de acord cu planul suficient cât să fie aici, plecând genunchiul lângă mine în vârful blestematului ăstuia de munte. Ceea ce înseamnă că nu sunt complet nebun. Cel puțin așa sper.
— Deci chiar sunteți nebuni! zice Violetul începând să se plictisească de noi. Zeii vin și pleacă. În genune, în marea de sub noi. Dar nu acordă audiențe muritorilor. Căci ce înseamnă timpul pentru creaturi ca ei? Doar Pătații merită dragostea lor. Doar Pătații pot îndura fierbințeala privirii lor. Doar copiii ghețurilor și ai celei mai întunecate nopți.
Chestia asta e al dracului de enervantă.
— O navă de fier și stele s-a prăbușit din Abis, îi spun. A venit cu o coadă de foc. Și a căzut printre culmile din apropierea Vârfurilor Valkiriilor. Arzând pe cer ca sângele.
— O navă? întreabă Violetul deosebit de interesat, așa cum presupusesem că va fi.
— De fier și stele, îi spun.
— De unde știți că n-a fost o viziune? întreabă viclean Violetul.
— Am atins fierul cu propriile noastre mâini.
Violetul tace câteva clipe, în timp ce în ochii-i frenetici se vede cum mintea îi aleargă încolo și-ncoace. Pun pariu că știe că au căzut sistemele de comunicație. Că stăpânii lui vor fi dornici să audă despre o navă prăbușită. Ultimul lucru pe care l-a văzut probabil a fost discursul meu, înainte ca Quicksilver să întrerupă toate transmisiunile. Acum Violetul acesta modest, actorul acesta izgonit în pustiu să joace o farsă în fața barbarilor creduli, are niște vești pe care stăpânii lui nu le au. Are un trofeu, își dă el seama și-și îngustează ochii lacomi. Acum e momentul să aibă inițiativă și să câștige bunăvoința stăpânilor.
E trist cum dependența de lăcomie îi face pe oameni nesăbuiți.
— Aveți dovezi? întreabă el nerăbdător. Oricine poate să spună că a văzut o navă a zeilor prăbușindu-se.
Ezitând, temându-se de înșelătoria pe care am pus-o la cale, dar disprețuindu-i pe preoți, Sefi scoate briciul meu din raniță. E

învelit în piele de focă. Îl așază jos, sub formă de bici. Violetul zâmbește, cât se poate de încântat, încearcă să-l înșface de jos cu o cârpă pe care o scoate din buzunar, dar Sefi trage înapoi pielea de focă.

— Asta e pentru zei, mârâi eu. Nu pentru cățelandrii lor.

33. Zei și oameni

Preotul ne conduce înăuntru prin gura templului și așteptăm îngenuncheați într-o anticameră de piatră neagră săpată în munte. Gura de piatră se-nchide și se-nclește ază în urma noastră. În mijlocul camerei dansează flăcări, întinzându-se de pe un stâlp de foc spre tavanul de onix.

Acoliții cutreieră peștera-templu, șoptind incantații, îmbrăcați în pânze de sac negre, cu glugă.

— Copiii Gheții, șoptește în cele din urmă o voce divină din întuneric.

Un sintetizator, ca acelea din căștile-demon, modifică vocea astfel încât face să pară că sunt câteva zeci de glasuri laolaltă. Femeia Aurie invizibilă nu-și bate capul să folosească un accent. E la fel de fluentă ca mine în limba Obsidienilor, dar disprețuitoare față de asta și față de oamenii cărora le vorbește.

— Aduceți vești.

— Da, Născută din Soare.

— Spuneți-ne despre nava pe care ați văzut-o, se aude o altă voce, a unui bărbat.

Mai puțin arogantă, mai jucăușă.

— Puteți ridica privirea spre chipul meu, copiii mei.

Rămași în genunchi, aruncăm priviri rapide în sus și vedem doi Aurii în armuri, dezactivându-și pelerinele-fantomă. Stau aproape de noi în încăperea întunecată. Flăcările din templu dansează pe chipurile lor metalice de zei. Bărbatul poartă o pelerină. Femeia n-a avut timp s-o îmbrace pe-a ei, atât de nerăbdători au fost să ne întâmpine.

Femeia joacă rolul Freyei, în timp ce bărbatul e îmbrăcat ca Loki. Chipul lui metalic e de lup. Animalele pot simți frica. Oamenii nu. Dar cei care ucid mult îi pot simți vibrațiile în tăcerea aceea. Cum simt eu acum din partea lui Sefi. Zeii sunt

adevărați, se gândește. Ragnar s-a înșelat. Noi ne-am înșelat. Dar nu spune nimic.

— A sângerat foc pe cer, murmur cu fruntea plecată. A făcut mare zgomot și s-a prăbușit pe versantul muntelui.

— Nu mai spune, șoptește Loki. Și e întreagă sau s-a făcut fărâme-fărâmițe, copile?

E riscant să susținem că am văzut o navă prăbușindu-se. Dar a fost singurul truc la care m-am putut gândi pentru a-i atrage pe Aurii departe de holo-monitoare în timpul unei rebeliuni, de a trece de sistemele lor de securitate și de garnizoana de Cenușii pentru a-i întâlni aici. Sunt Războinici Însemnați, blocați aici la frontieră în timp ce lumea lor se zguduie dincolo de zidurile astea. Cândva, acest post ar fi fost considerat încântător, dar acum e o formă de alungare. Mă întreb de ce delicte sau de ce eșecuri se fac vinovați acești Războinici Însemnați de-au ajuns aici să se îngrijească de pustiu.

— Oasele navei murdăresc muntele, Fiul Soarelui, explic ținând privirea plecată, ca să nu insiste să-mi scot masca ce-mi acoperă fața.

Cu cât mă gudur mai tare, cu atât sunt mai puțin suspect.

— Zdrobită ca o barcă de pescuit luată la subsuoară de un Distrugător. Așchii de foc, așchii de oameni în zăpadă.

Cred că e o metaforă pe care ar folosi-o un Obsidian. Pare adecvată.

— Așchii de oameni? întreabă Loki.

— Da. Oameni. Dar cu fețe fine. Ca pielea de focă la lumina focului.

Prea multe metafore.

— Dar ochi precum cărbunele aprins.

Nu mă pot opri. Cum mai vorbea Ragnar?

— Păr ca auriul de pe fața ta.

Măștile metalice ale Auriilor rămân impasibile în timp ce comunică între ei prin căștile din coifuri.

— Preotul nostru pretinde că aveți o armă a zeilor, spune Freya preluând conducerea.

Încă o dată, Sefi scoate încordată pielea de focă, întrebându-se dacă voi alunga magia zeilor, așa cum am promis. Îi tremură mâinile. Amândoi Auriii vin mai aproape, iar licărul discret al scuturilor electromagnetice devine evident. Dacă-i ating, mă

prăjesc. N-au teamă. Nu aici, pe muntele lor. Mai aproape. Hai, mai aproape, nemernicilor.

— De ce nu ați dus-o conducătorului tribului vostru? întreabă Loki.

— Sau șamanului? adaugă Freya suspicioasă. Calea Petelor e lungă și grea. Să urcați atâta până aici doar ca să…

— Suntem pribegi, spune Mustang când Freya se apleacă să privească lama. N-avem trib. Nici șaman.

— Așa, micuțo? întreabă Loki cu voce mai aspră, uitându-se de sus la Sefi. Atunci de ce are asta de aici pe gleznă tatuajele albastre ale Valkiriilor?

Mâna îi alunecă spre briciul prins pe coapsă.

— A fost alungată de tribul ei, spun. Pentru că a încălcat un jurământ.

— E marcat cu Sigiliul vreunei case? o întreabă Loki pe Freya.

Freya se întinde spre mânerul armei, când Mustang râde cu amărăciune, atrăgându-i atenția.

— Pe plăsele, buna mea doamnă, zice Mustang cu accentul Aureolaților, rămânând în genunchi în timp ce-și dă jos masca și-o aruncă cât colo. Vei găsi un Pegas în zbor. Sigiliul Casei Andromedus.

— Augustus? bolborosește Loki recunoscând-o pe Mustang.

Mă folosesc de momentul lor de surpriză și alunec în față. Până se întorc spre mine, înșfac briciul de sub mâna Freyei și-i activez mecanismul pentru a-l transforma în forma curbată de semnul întrebării care a ars pe versanți, a fost scrijelită pe frunți și a ucis atât de mulți oameni de-ai lor. Aceeași pe care au văzut-o pe holo-monitoare când mi-am ținut discursul.

— Secerătorul…, reușește Freya să șoptească, scoțând pumnul electromagnetic.

Îi tai brațul, apoi capul, înainte să-mi înfig briciul direct în pieptul lui Loki. Lama încetinește când întâlnește scutul electromagnetic și înțepenește pentru o jumătate de secundă din cauza rezistenței acestuia. În cele din urmă, lama trece prin el. Dar e încetinită din nou și armura de dedesubt rezistă. Se înțepenește în platoșa electromagnetică. Inofensivă. Până când Mustang se apropie și lovește cu piciorul în mânerul briciului. Lama trece prin armură și-l străpunge pe Loki.

Amândoi zeii au căzut. Freya pe spate. Loki în genunchi.

— Jos masca, se răstește Mustang, în timp ce mâna lui Loki se încleștează pe lama ce-i iese din piept.

Îl plesnește peste cealaltă mână, care se întindea după datapad.

— Fără semnale.

Holiday îi smulge Auriului briciul de la brâu în timp ce scutul lui electromagnetic se dezactivează. Eu iau briciul Freyei.

— Fă-o!

Sefi și Valkiriile ei, încă îngenuncheate, se holbează cu ochii măriți la sângele care țâșnește de sub Freya. Îi dau jos masca Auriei și dezvălui fața plină de cicatrici a unei Războinice Însemnate între două vârste, cu piele măslinie și ochi migdalați.

— Așa crezi că arată un zeu, Sefi? întreb.

Mustang scoate un hohot sinistru de râs când Loki își scoate masca.

— Darrow! Ia uite cine e. Proctorul Mercur!

Războinicul Însemnat cu chip durduliu care a încercat să mă recruteze pentru casa lui la Institut înainte să pună Fitchner mâna pe mine. Când ne-am văzut ultima dată, acum cinci ani, a încercat să se dueleze cu mine pe coridoarele Olimpului, în timp ce Urlătorii luau cu asalt muntele. L-am împușcat în piept cu un pumn electromagnetic. A zâmbit tot timpul. Acum nu mai zâmbește când se holbează la metalul care-i iese din piept. Simt o străfulgerare de milă.

— Proctor Mercur, spun. Cred că ești cel mai ghinionist Auriu pe care l-am cunoscut. Ai pierdut doi munți în fața unui Roșu.

— Secerătorul. Nu se poate așa ceva.

Se cutremură de durere și râde, spre propria-i surpriză.

— Dar tu ești pe Phobos.

— Negativ, bunul meu domn. Acolo e complicele meu psihopat mai mic.

— Blestemat! Blestemat!

Se uită la sabia înfiptă în piept, icnind când își lasă toată greutatea pe pulpe și respirând greu.

— Cum… nu te-am văzut…

— Quicksilver v-a spart sistemul, spun.

— Ai venit… aici… pentru…

Îi piere glasul când se uită la Valkiriile care s-au adunat în jurul zeiței moarte. Sefi se apleacă asupra Freyei. Războinica

palidă își plimbă degetele de-a lungul feței femeii, pe care Holiday o dezbracă de armură.

— Pentru ele, zic. La dracu’.

— Oh, blestemată treabă. Augustus, spune vechiul nostru proctor întorcându-se spre Mustang cu un zâmbet amar. Nu poți face asta… e o nebunie. Sunt niște monștri. Nu-i poți elibera. Știi ce-o să se întâmple? Nu deschide cutia Pandorei.

— Dacă sunt monștri, ar trebui să ne întrebăm cine i-a creat, spune Mustang în limba Obsidienilor pentru ca Sefi să înțeleagă. Bun, care sunt codurile de la armurăria din Asgard?

Loki scuipă.

— O să trebuiască să întrebi mai frumos, trădătoareo.

— Trădarea e o chestiune actuală, Proctore, zice Mustang cu răceală. Trebuie să te întreb iar? Sau să încep să-ți scurtez urechile?

Lângă cadavrul Freyei, Sefi își înmoaie degetele în sângele ei și-l gustă.

— Doar sânge, îi spun ghemuindu-mă lângă ea. Nu e ichor. Nu e divin. E uman.

Îi întind briciul Freyei. Tresare, dar se silește să-și strângă degetele în jurul mânerului, cu mâna tremurând, așteptând să fie lovită de fulger sau electrocutată ca oamenii care ating scuturile electromagnetice cu mâinile goale.

— Butonul ăsta de aici retractează briciul. Ăsta îi controlează forma.

Sefi ține respectuoasă arma pe brațe și se uită la mine, ochii ei furioși întrebându-mă ce formă să aleagă. Fac semn cu capul spre arma mea, încercând să mă înfrățesc cu ea. Și reușesc. Chiar dacă numai în acest fel războinic. Încet, briciul ei ia forma lamei mele curbate. Mi se zbârlește părul pe mine când Valkiriile încep să râdă. Fremătând de nerăbdare, își scot topoarele și cuțitele lungi și se uită la mine și la Mustang.

— Au mai rămas cinci zei, zice Mustang. Cum ați vrea să-i întâmpinăm, doamnelor?

34. Ucigași de zei

Târâm după noi trupurile a șapte zei, doi morți și cinci prizonieri. Eu port armura lui Odin. Sefi are armura lui Tyr. Mustang pe a lui Freya. Pe toate le-am furat din armurăria din Asgard. Sângele pătează piatra sălii. Picioarele alunecă și se împiedică în timp ce Sefi îl trage de păr după ea pe unul dintre Auriii vii. Valkiriile ei îi trag pe ceilalți.

Ne întoarcem la Vârfuri pe o navetă furată din Asgard, prin care ne-am strecurat în tăcere folosind codurile lui Loki ca să intrăm în armurărie și să ne echipăm de război înainte de a-i căuta pe zeii rămași. Pe doi dintre ei i-am găsit în centrul de comandă, conducând o echipă de Verzi și încercând să-i elimine pe hackerii lui Quicksilver din sistem. Sefi, cu briciul ei nou, i-a luat brațul unuia dintre ei și l-a bătut pe celălalt până l-a lăsat lat, îngrozindu-i pe Verzi. Doi dintre ei au ridicat în tăcere pumnul, în semn de recunoaștere tacită a simpatiei lor pentru Revoltă. Cu ajutorul lor i-am încuiat pe ceilalți într-un depozit, apoi cei doi simpatizanți Verzi m-au conectat direct la camera de operațiuni a lui Quicksilver.

N-am putut să dau de Quicksilver, dar Victra mi-a transmis vești despre reușita lui Sevro. Puțin peste o treime din flota Marțiană de apărare e sub controlul Fiilor lui Ares și a Albaștrilor lui Quicksilver. Mii dintre cei mai buni soldați ai Societății sunt prinși pe Phobos, dar Șacalul contraatacă neobosit, preluând personal comanda navelor rămase și chemând forțele din Centura Kuiper pentru a-și reîntări flota sărăcită.

Pe restul Auriilor i-am găsit la nivelurile inferioare cu ajutorul senzorilor biometrici ai hărții de pe stație. O Aurie exersa cu briciul. Când mi-a văzut fața, și-a aruncat lama și s-a predat. Pe ceilalți doi i-am găsit în stația de monitorizare, analizând imaginile de pe camere. Tocmai își dăduseră seama că aveau în față niște filmări din arhivă, vechi de trei ani.

Acum toți Auriii poartă cătușe electromagnetice și sunt legați laolaltă cu sfori lungi de grifonul lui Sefi, cu căluș la gură și privind speriați Vârfurile, de parcă i-am fi adus direct în gura iadului.

Obsidienii din Vârfuri se strâng în jurul nostru pe coridoare. Vin în grabă de la alte niveluri pentru a vedea ciudata priveliște.

Majoritatea probabil că n-au văzut zei decât de la distanță, ca pe niște scânteieri aurii trecând peste zăpada de primăvară cu trei mach viteză. Acum am venit printre ei, scuturile noastre electromagnetice distorsionează aerul, tunul electromagnetic al navei noastre topește ușile uriașe de fier care izolează hangarul grifonilor de frig. Ușile se topesc spre interior, la fel cum s-a topit și ușa de pe *Pax* când Ragnar mi-a oferit Petele.

Nu așa am vrut să-i introduc pe Obsidieni în ecuație. Am vrut să folosesc cuvinte, să mă prezint umil, în piele-de-focă, nu în armură, lăsându-mă la mila lor pentru a-i arăta Aliei că prețuiesc valoarea poporului ei. Că țin la judecata lor și că sunt gata să mă pun în pericol pentru ei. Am vrut să fac ceea ce predic. Dar chiar și Ragnar știa că asta e o nerozie. Iar acum nu am timp pentru intransigență sau superstiții. Dacă Alia nu vrea să mă urmeze la război, o s-o târăsc în el, urlând și lovind, așa cum am făcut și cu Lorn înaintea ei. Pentru ca Obsidienii să mă audă, trebuie să le vorbesc în singura limbă pe care o înțeleg.

Forța.

Sefi trage cu pumnul electromagnetic pe deasupra capului meu în ușile care duc spre sanctuarul mamei ei. Fierul antic cedează. Balamalele îndoite și răsucite scârțâie înfiorător. Plutim pe lângă o armată de uriași prosternați care au umplut sălile cavernoase de-o parte și de alta. Atâta putere slăbită de superstiții. Odată, când erau mai puternici, au încercat să traverseze mările. Au construit mărețe knarr-uri capabile să care mulți războinici. Monștrii făcuți de Artizani cu care Auriii au umplut oceanele le-au distrus fiecare barcă sau Auriii înșiși le-au topit ambarcațiunile. Ultima barcă a navigat acum mai bine de două sute de ani.

O găsim pe Alia în camera de consiliu alături de faimoasele ei șaptezeci și șapte de căpetenii. Se întorc spre noi printre marile vase fumegânde. Sunt niște războinici uriași, cu părul alb până la mijloc, brațe dezgolite, catarame de fier la brâu și securi imense pe spate. Ochii negri și inelele bătute din metale prețioase strălucesc în lumina difuză. Dar sunt prea uimiți de imaginea ușilor vechi de trei sute de ani care strălucesc portocaliu și se topesc ca să mai spună ceva sau să îngenuncheze. Vin în fața lor târând în continuare cadavrele celor doi Aurii după mine. Mustang și Sefi își împing prizonierii în față, lovindu-i în picioare. Auriii cad la pământ, apoi se ridică

clătinându-se, încercând dincolo de orice rațiune să-și păstreze o formă de demnitate în timp ce niște sălbatici uriași îi înconjoară într-o cameră plină de fum.

— Aceștia sunt zei? strig eu prin cască.

Nu îmi răspunde nimeni. Alia se mișcă încet printre războinicii care se dau la o parte.

— Sunt eu un zeu? mârâi și îmi dau casca jos.

Mustang și Sefi fac și ele același lucru. Alia își vede fiica în armura zeilor și face înfiorată un pas înapoi. Frica i se citește pe buze. Se oprește lângă cei cinci Aurii legați, care au reușit în sfârșit să se ridice. Au peste doi metri înălțime. Dar Alia, chiar și-așa, bătrână și gârbovită, e cu un cap mai înaltă decât ei. Se holbează la bărbații și femeile care până atunci îi fuseseră zei, apoi se uită la ultima dintre fiicele ei.

— Copilă, ce-ai făcut?

Sefi nu îi răspunde. Dar briciul din mâna ei șerpuiește atrăgând privirea tuturor Obsidienilor din cameră. Una dintre cele mai bune fiice ale lor poartă arma zeilor.

— Regină a Valkiriilor, îi spun ca și când ne-am vedea pentru prima dată. Numele meu este Darrow din Lykos. Frate de sânge al lui Ragnar Volarus. Sunt conducătorul Revoltei. M-am ridicat împotriva falșilor zei Aurii. Ați văzut cu toții focurile dezlănțuite din jurul lunii. Sunt produse de armatele mele. Dincolo de acest tărâm, în Abis, are loc un război între sclavi și stăpâni. Am venit aici cu cel mai bun fiu al Vârfurilor pentru a vă aduce adevărul.

Fac un semn spre cei doi Aurii care mă privesc cu ura întregii lor rase.

— Ei l-au ucis înainte să vă poată spune că sunteți sclavi. Profeții pe care i-a trimis spuneau adevărul. Zeii voștri sunt falși!

— Mincinosule! strigă cineva.

E un șaman cu un genunchi beteag și spatele cocoșat. Mai bâiguie ceva înainte ca Sefi să-i închidă gura.

— Mincinos? spune Mustang printre dinți. Am fost în Asgard. Am văzut unde dorm zeii voștri. Unde nemuritorii voștri se împerechează, mănâncă și se cacă.

Își pune pumnul electromagnetic pe mână.

— Asta nu e magie.

Activează cizmele gravitaționale și plutește prin aer. Obsidienii se uită la ea fascinați.

— Asta nu e magie. E o unealtă.

Alia înțelege ce am făcut. Ce i-am arătat fiicei ei și, fie că a vrut sau nu, le arăt acum și oamenilor ei. Suntem amândoi la fel de cruzi. Mi-am spus că o să fiu mai bun de atât. Nu mi-am ținut această promisiune. Nobila vanitate poate jubila altă dată. Ăsta-i războiul. Iar victoria e singura formă de noblețe. Cred că asta căuta Mustang aici cu Obsidienii. Mai mult se temea că din idealism o să dezlănțui ceva ce n-o să pot controla. Dar acum își da seama de compromisul pe care sunt gata să-l fac. Forța pe care sunt gata să o aplic. Asta vrea de la un aliat, la fel de mult pe cât își dorește un om care să construiască. Cineva suficient de înțelept încât să se adapteze.

Iar Alia? Vede cum se uită la mine oamenii ei. Cum îmi privesc lama încă pătată de sângele zeilor ca și când ar fi o relicvă sfântă. Și mai știe și că aș fi putut să o fac complice la crimele Auriilor. Aș fi putut să o acuz în fața poporului ei. În schimb, îi ofer șansa să mimeze că acum află despre toate astea...

Din păcate, mama prietenului meu nu îmi acceptă oferta. Face un pas spre Sefi.

— Te-am purtat în pântecul meu, te-am născut și te-am hrănit. Asta îmi e recompensa? Trădare? Blasfemie? Tu nu ești o Valkirie!

Se uită la oamenii ei.

— Toate astea sunt minciuni. Eliberați-ne zeii din mâinile acestor uzurpatori. Ucideți blasfemiatorii. Omorâți-i pe toți!

Dar înainte ca prima căpetenie să-și scoată lama, Sefi face un pas înainte și își decapitează mama cu briciul pe care i l-am dat. Capul lui Alia cade la podea cu ochii încă deschiși. Trupul imens al femeii e încă în picioare. Apoi se lasă încet pe spate și se prăbușește la pământ. Sefi stă deasupra reginei căzute și scuipă cadavrul. Întorcându-se către oamenii ei vorbește pentru prima dată în douăzeci și cinci de ani.

— Știa.

Vocea ei e adâncă și periculoasă. Abia dacă se ridică mai sus de nivelul unei șoapte. Cu toate astea stăpânește camera la fel de bine ca un strigăt. Înalta Sefi pleacă de lângă Aurii și trece prin adunătura de căpetenii până la tronul de grifon, unde faimosul cufăr de război al mamei sale a stat nedeschis preț de zece ani. Acolo se apleacă, își privește mâinile și scoate un sunet gutural, ca de animal, în timp ce trage de fierul ruginit până când degetele îi sângerează și metalul cedează. Aruncă

anticul lacăt pe jos, deschide cufărul și scoate din el vechea piele-scarabeu neagră pe care mama ei a folosit-o să cucerească Coasta Albă. Scoate mantia roșie și solzoasă făcută din pielea dragonului pe care mama ei l-a ucis în tinerețe. Apoi ridică spre cer marea ei secure de război, neagră și cu două tăișuri. Throgmirul. Duro-oțelul strălucește în lumină. Se întoarce încet spre Aurii târând securea după ea.

Îi face un semn lui Mustang să le dea jos călușurile de la gură.

— Tu ești un zeu? întreabă Sefi pe un ton foarte diferit de cel al fratelui ei.

E directă și rece ca o furtună de zăpadă.

— O să arzi, muritoareo, spune bărbatul. Dacă nu ne dați drumul, Aesir o să vină din cer și o să aducă focul peste pământul vostru. Știți asta. O să vă radem rasa cu totul. O să topim gheața. Noi suntem puternici. Noi suntem Războinicii Însemnați. Iar mileniul acesta ne aparține…

Sefi îl omoară cu o singură lovitură. Sângele îmi țâșnește pe față. Știam că asta o să se întâmple dacă îi aduc aici. La fel cum știam că nu am cum să-i păstrez ca prizonieri. Auriii au construit acest mit, dar acum mitul trebuie să moară. Mustang se dă mai aproape de mine în semn că acceptă situația. Dar ochii ei rămân fixați pe Aurii. O să-și amintească acest măcel pentru tot restul vieții. E de datoria mea și a ei să facem ca toate astea să însemne ceva.

O parte din mine jelește moartea acestor Aurii. Chiar în timp ce mor îi fac pe acești muritori mai înalți să le pară inferiori. Stau mândri și drepți. Nu tremură în ultimul lor moment, în această cameră plină de fum și atât de îndepărtată de domeniile lor, de locurile unde au învățat în copilărie să călărească și au descoperit poezia lui Keats și magia lui Beethoven și Volmer. O femeie Aurie de vârsta a doua se uită la Mustang.

— Îi lași să ne facă asta? Eu am luptat pentru tatăl tău. Te-am cunoscut când erai o fetiță. Am căzut sub Ploaia lui.

Se uită lung la mine și începe să recite cu o voce puternică și limpede poemul lui Eschil pe care Războinicii Însemnați îl folosesc uneori ca strigăt de luptă.

Haidem la horă să ne prindem
Să-ncepem viersul fioros
Ce-arată calea ce ni-i dată

Să fim în lume de folos.
Ne facem fală de-oblitate
Oricine-ntinde mâini curate
Nu-i prigonit de noi, nu-l bate
A noastră aprigă mânie.[1]

Unul câte unul se prăbușesc sub securea lui Sefi. Până când nu mai rămâne decât femeia, cu capul drept și rostindu-și cuvintele clar. Se uită în ochii mei, la fel de sigură de dreptatea ei cum sunt eu de a mea.

— Sacrificiu. Obediență. Prosperitate.

Securea lui Sefi despică aerul și ultima Aurie din Asgard cade pe podeaua din piatră. Deasupra trupurilor tronează stropită de sânge Prințesa Valkiriilor, teribilă și antică în echitatea ei. Se apleacă și-i taie limba femeii Aurii cu un cuțit curbat. Mustang se foiește stânjenită lângă mine.

Sefi zâmbește observându-i disconfortul și se duce spre mama ei moartă. Ia coroana femeii și urcă treptele cu securea însângerată într-o mână și coroana de sticlă în cealaltă, apoi se așază între coastele grifonului și se încoronează singură.

— Copii ai Vârfurilor, Secerătorul ne-a cerut să fim lângă el în războiul pe care îl duce împotriva zeilor falși. Ce răspund Valkiriile?

Ca răspuns, Valkiriile ei își ridică securile deasupra capului și încep să intoneze cântecul obsidian al morții. Chiar și căpeteniile reginei căzute li se alătură. Îmi pare că însuși oceanul se zbate pe coridoarele Vârfurilor și simt tobele războiului cum încep să-mi bată în inimă, înghețându-mi sângele.

— Atunci mergeți, Hjelda, Tharul, Veni și Hroga! Mergeți Faldir, Wrona și Bolga spre triburile de pe Coasta Sângelui, spre Mlaștina Secată, spre Coloana Zdrobită și Pasul Vrăjitoarei. Mergeți și spuneți dușmanilor și celor din neam că Sefi vorbește. Spuneți-le că profeții lui Ragnar au grăit adevărul. Asgard a căzut. Zeii sunt morți. Vechile jurăminte au fost încălcate. Spuneți tuturor ce au urechi să audă: Valkiriile pornesc la război.

În timp ce totul se învârte în jurul nostru și exaltarea războiului se simte în aer, eu și Mustang ne privim cu ochii

---

[1] Eschil, *Eumenidele*, traducere G. Murnu în *Tragicii greci*, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1958 (n.tr.).

umbriți și începem să ne întrebăm ce am dezlănțuit de fapt peste lume.

Partea a III-a

Glorie

Tot ce avem e strigătul ăla în vânt –
felul în care trăim. Felul în care ne ducem.
Și cum stăm înaintea căderii.
Karnus au Bellona

35. Lumina

Timp de șapte zile după moartea lui Ragnar, străbat gheţurile cu Sefi, discutând cu triburile bărbaţilor din Coloana Zdrobită, cu Temerarii Însângeraţi de pe Coasta de Nord, cu femeile care poartă coarne de berbec și veghează Trecătoarea Vrăjitoarei. Zburând cu cizmele gravitaţionale alături de Valkirii, venim la ei să le aducem vestea despre căderea Asgardului.

E… dramatic

Sefi și douăzeci dintre Valkiriile ei au început să se antreneze cu Holiday și cu mine ca să înveţe să folosească cizmele gravitaţionale și armele electromagnetice. La început erau neîndemânatice. Una dintre ele a zburat direct în versantul muntelui, cu o viteză de doi mach. Dar când aterizează treizeci de Valkirii cu părul fluturând în vânt, cu obrazul stâng pictat cu amprenta albastră a mâinii lui Sefi și cel drept cu arma Secerătorului, oamenii iau în seamă ce le spunem.

Îi ducem pe conducătorii Obsidienilor la muntele cucerit și-i lăsăm să se plimbe prin încăperile unde zeii lor mâncau și dormeau, apoi le arătăm cadavrele reci, păstrate intact ale zeilor măcelăriţi. Văzându-și zeii uciși, chiar și cei care-și cunoșteau tacit condiţia de sclavi ne-au acceptat ramura de măslin. Cei ce n-au făcut-o, cei care ne-au acuzat, au fost biruiţi de propriii lor oameni. Două asemenea căpetenii s-au aruncat de pe munte, năpădite de rușine. O alta și-a deschis venele cu

pumnalul și-a sângerat până la moarte pe podeaua caselor verzi.

Iar o femeie micuță de înălțime și absolut sărită de pe fix urmărește plină de ură înregistrările pe care i le arată trei Verzi când o ducem în centrala de date de pe munte, înregistrări care atestau că se plănuia o lovitură de stat împotriva ei. Îi oferim un brici și un zbor înapoi acasă, iar două zile mai târziu se alătură cauzei mele împreună cu douăzeci de mii de războinici.

Uneori dau peste legenda lui Ragnar. S-a răspândit printre triburi. Îl numesc Cel care-a Vorbit. Cel care a adus adevărul, a adus profeții și și-a sacrificat viața pentru poporul lui. Dar odată cu legenda prietenului meu ia amploare și legenda mea. Simbolul lamei mele curbate ne întâmpină pe mine și pe Valkirii de pe toți versanții munților când mergem să ne întâlnim cu noi și noi triburi. Mă numesc Steaua Dimineții (steaua după care se ghidează călăreții de grifoni și călătorii care traversează pustiurile în lunile întunecate de iarnă). Ultima stea care dispare când lumina zilei se întoarce primăvara.

Legenda mea e cea care începe să-i unească. Nu sentimentul lor de înrudire unii cu alții. Clanurile astea s-au luptat între ele de generații. Dar eu nu am niciun trecut sordid aici. Spre deosebire de Sefi sau de celelalte mari căpetenii Obsidiene, eu sunt câmpul lor de zăpadă neprihănit. Sunt placa lor de ardezie nescrisă pe care pot proiecta orice vis vor fi având. Așa cum spune Mustang, sunt ceva nou, și în lumea aceasta străveche, cufundată în legende și-n povești despre strămoși și trecut, ceva nou e ceva foarte special.

Totuși, în ciuda succesului pe care-l avem cu adunarea clanurilor, dificultățile pe care le avem de înfruntat sunt mari. Nu doar că trebuie să împiedicăm Obsidienii irascibili să se omoare unii pe alții în dueluri de onoare, dar multe dintre clanuri au acceptat invitația mea de a se reloca. Sute de mii dintre ei trebuie duși de la casele lor în tunelurile Roșiilor pentru a fi la adăpost de bombardamentele Auriilor. Toate astea în timp ce încercăm să-l menținem pe Șacal surd și orb la manevrele noastre. Mustang a condus operațiunile de contraspionaj de pe Asgard cu ajutorul hackerilor lui Quicksilver pentru a ne ascunde prezența și a veni cu rapoarte în concordanță cu cele transmise săptămânile anterioare Sediului Central al Comitetului pentru Controlul Calității din Agea.

Neavând posibilitatea să-i mute fără ca cineva să observe, Mustang, o aristocrată Aurie, a conceput cel mai îndrăzneț plan din istoria Fiilor lui Ares. O singură mișcare masivă de trupe, utilizând mii de nave și fregate din flota comercială a lui Quicksilver și din forțele aeriene ale Fiilor pentru a muta populația de la poli în douăsprezecece ore. O mie de nave zburând deasupra Mării Sudului, arzând heliu pentru a ateriza pe gheața orașelor obsidiene și coborându-și rampele pentru miile și sutele de uriași încotoșmănați în blănuri și armuri de fier, care le vor umple cabinele cu bătrâni, bolnavi, războinici, copii și duhoare fetidă de animale. Apoi, la adăpostul navelor Fiilor lui Ares, populația va fi dispersată în subteran și cei mai mulți dintre războinici pe navele noastre militare de pe orbită. Nu cred că știu vreo altă persoană din lume care ar putea organiza asta la fel de repede ca ea.

•

În cea de-a opta zi de la căderea Asgardului, plec împreună cu Sefi, Mustang, Holiday și Cassius pentru a ne alătura lui Sevro în supravegherea ultimelor pregătiri pentru migrație. Valkiriile îl aduc pe Ragnar cu noi, înfășurându-i corpul înghețat în veșminte aspre și ținându-se strâns de el când nava noastră înaintează la cinci metri deasupra oceanului cu o viteză doar puțin mai mică decât cea a sunetului. Urmăresc cu uimire cum intrăm în tunelele de pe Marte printr-unul dintre multele puncte de acces subterane ale Fiilor. Acesta e o veche colonie minieră dintr-un lanț de munți din sud. Când intrăm în tunel, Fii îmbrăcați în haine groase de iarnă și cagule pe cap ne salută ridicând pumnul în aer.

După o jumătate de zi de zbor subteran, ajungem în Tinos. E un centru de activitate aviatică. Sute de oameni se înghesuie în docurile de stalactite, ori zboară cu mijloacele de transport. Și am senzația că tot orașul urmărește cum nava noastră traversează traficul pentru a ateriza în hangarul-stalactită, știind că înăuntru nu suntem doar eu și noii noștri aliați, Obsidienii, ci și Scutul din Tinos mort. Chipurile lor îndurerate se pierd ca-ntr-o ceață. Printre refugiați deja s-au stârnit zvonuri. Vin Obsidienii. Nu doar ca să lupte, ci ca să locuiască în Tinos. Să le mănânce mâncarea. Să împartă cu ei străzile deja aglomerate. Dancer zice că orașul e ca un butoi cu pulbere pe cale să explodeze. Nu pot să spun că nu-s de acord.

Fiii lui Ares sunt într-o dispoziție mohorâtă. Se adună cu toții și așteaptă în tăcere ca rampa de aterizare a navei mele să se deschidă. Cobor primul. Sevro așteaptă alături de Dancer și Mickey. Mă îmbrățișează cu putere. Pe figura lui stoică iese în evidență un cioc răzleț. Își ține umerii cât de drepți poate, ca și cum umerii lui osoși ar putea susține speranțele miilor de Fii ai lui Ares care umplu hangarul pentru a-l vedea pe Scutul din Tinos adus înapoi în casa lui adoptivă.

— Unde e? întreabă Sevro.

Mă uit în urmă spre navă, unde Sefi și Valkiriile ei îl coboară pe Ragnar pe rampă. Urlătorii sunt primii care le întâmpină. Clovnul o salută respectuos pe Sefi în timp ce Sevro trece pe lângă mine și se apropie de Valkirii.

— Bine ați venit în Tinos, le spune el. Sunt Sevro au Barca, frate de sânge cu Ragnar Volarus. Aceștia sunt ceilalți frați și surori ai lui.

Face semn spre Urlători, cu toții înveșmântați în mantiile de lup. Scoate la iveală mantia de urs a lui Ragnar.

— Purta asta în bătălie. Cu permisiunea voastră, aș vrea să o poarte și acum.

— I-ai fost frate lui Ragnar. Acum ești fratele meu, spune Sefi și scoate un plescăit din limbă adresat Valkiriilor, care-i dau în grijă lui Sevro corpul fratelui ei.

Mustang îmi aruncă o privire. Generozitatea lui Sefi mi se pare un semn bun. Dacă ar fi fost o ființă egoistă, ar fi păstrat trupul lui Ragnar pe pământurile lor și i-ar fi oferit un rug funerar Obsidian. În loc de asta, mi-a spus că știe unde e adevărata lui casă: acolo unde sunt cei alături de care a luptat, cei care l-au ajutat să se întoarcă la poporul lui.

Mustang vine mai aproape de mine în timp ce Urlătorii înfășoară corpul lui Ragnar în mantie și-l poartă pe brațe prin mulțime. Fiii se dau la o parte din calea lor. Întind mâinile să-l atingă pe Ragnar.

— Uite, îmi spune Mustang arătându-mi panglicile negre subțiri pe care Fiii și le-au legat în păr și barbă.

Mă prinde de degetul mic. Mă strânge ușor, iar asta mă trimite cu gândul înapoi la pădurea unde mi-a salvat viața. Îmi dă o senzație de bine chiar și în vreme ce-l privim pe Sevro ieșind din hangar cu trupul lui Ragnar.

— Du-te, mă îmboldește ea în direcția lui. Eu și Dancer avem o conferință programată cu Quicksilver și Victra.

— Are nevoie de gărzi, îi spun lui Dancer. Niște Fii în care ai încredere.

— O să fiu bine, zice Mustang dându-și ochii peste cap. Am supraviețuit Obsidienilor.

— Îi dau Viperele, spune Dancer uitându-se la Mustang fără bunătatea pe care sunt obișnuit să o văd în ochii lui.

Moartea lui Ragnar i-a alungat buna dispoziție astăzi. Pare mai bătrân decât e când îi face semn lui Narol să se apropie și apoi dă din cap spre navă.

— Bellona e la bord?

— Holiday l-a pus în cabina pasagerilor. Încă are probleme la gât, va trebui să-i arunce Virany o privire. Dar fii discret în privința asta. Dă-i camera lui.

— Camera lui? Locul ăsta e arhiplin, Darrow. Nici măcar căpitanii n-au camerele lor.

— Ne poate furniza informații. Vrei să-l împuște cineva înainte să apuce să ni le dea? îl întreb.

— De asta-l ții în viață?

Dancer o privește sceptic pe Mustang, de parcă ea mi-ar fi compromis deja deciziile. Habar nu are că ar fi fost mai dornică să-l lase să moară decât mine. Dancer oftează când vede că nu cedez.

— O să fie în siguranță. Ai cuvântul meu.

— Caută-mă mai târziu, îmi spune Mustang când plec.

•

Îl găsesc pe Sevro prăbușit peste Ragnar în laboratorul lui Mickey. Una e să auzi despre moartea unui prieten și cu totul altceva e să vezi umbra a ceea ce-a lăsat în urmă. După ce-a murit tata, uram să-i văd cizmele de lucru. Mama era prea practică și nu voia să le arunce. Zicea că nu ne putem permite așa ceva. Așa că într-o zi le-am aruncat eu și m-a urecheat și m-a pus să le aduc înapoi.

Mirosul morții e tot mai pregnant în preajma lui Ragnar.

Pe pământul lui natal, frigul l-a conservat, dar în Tinos sunt pene de curent și unitățile de răcire sunt vioara a doua pentru purificatoarele de apă și sistemele de aerisire din orașul de dedesubt. În curând Mickey o să-l îmbălsămeze și o să facă pregătirile pentru înmormântarea pe care și-o dorea Ragnar.

Stau tăcut timp de-o jumătate de oră, așteptând ca Sevro să spună ceva. Nu vreau să fiu aici. Nu vreau să-l văd pe Ragnar mort. Nu vreau să mă bălăcesc în tristețe. Dar rămân pentru Sevro.

Put a transpirație. Tava sărăcăcioasă cu mâncare pe care mi-a adus-o Dio e neatinsă, în afară de un biscuit pe care-l mestec mecanic, gândindu-mă cât de ridicol arată Ragnar pe masa aia. E prea mare pentru ea și picioarele îi atârnă peste margine.

În ciuda mirosului, Ragnar e împăcat în moarte. În barba lui albă sunt împletite panglici roșii ca fructele de pădure. În mâinile împreunate peste piept ține două briciuri. Acum că e mort, tatuajele care-i acoperă brațele, pieptul și gâtul par mai întunecate. Tatuajul cu craniu identic cu cele pe care le avem eu și Sevro pare atât de trist. Își spune povestea chiar dacă omul care îl poartă a murit. Totul pare mai proeminent, în afară de rană. Subțire, ca un zâmbet șerpesc, arată inofensivă de-a lungul coastelor lui. Găurile pe care i le-a făcut Aja în stomac par foarte mici. Cum au putut niște lucruri atât de mici să răpească un suflet atât de mare din lumea asta?

Îmi doresc să fie aici.

Oamenii au nevoie de el mai mult ca niciodată.

În timp ce-și trece degetele peste tatuajele de pe fața palidă a lui Ragnar, Sevro lăcrimează.

— Știi, voia să meargă pe Venus, murmură el cu vocea blândă ca a unui copil.

Mai blând decât l-am auzit vreodată până acum.

— I-am arătat un holo-videoclip cu un catamaran de-acolo. N-am mai văzut pe nimeni zâmbind ca el în clipa în care și-a pus ochelarii. De parcă ar fi descoperit paradisul și și-ar fi dat seama că nu e nevoie să moară ca să ajungă acolo. Se furișa și-mi fura echipamentul holografic în toiul nopții până când într-o zi i l-am dat pur și simplu. O chestie din aia costă maxim patru sute de credite. Știi ce-a făcut ca să se recompenseze?

Nu știu. Sevro își ridică brațul drept și-mi arată tatuajul cu craniu.

— M-a făcut fratele lui.

Îi dă lui Ragnar un pumn ușor în falcă, plin de afecțiune.

— Dar prostănacul ăsta mare a trebuit să dea fuga la Aja în loc să fugă de ea.

Valkiriile încă mai cutreieră pustietatea după vreo urmă a Cavalerului Olimpic, dar în zadar. Dârele duc în adâncimea crevasei, iar apoi sunt acoperite de sângele întunecat și înghețat al unei creaturi din adâncuri. Sper că a găsit-o ceva și a dus-o în peștera sa de gheață unde a devorat-o încetul cu încetul. Dar mă îndoiesc. O femeie ca ea nu dispare pur și simplu. Orice s-o fi întâmplat cu ea, dacă e în viață, o să găsească o cale să-i contacteze pe Suverană sau pe Șacal.

— A fost vina mea, spun. Planul meu de căcat să scăpăm de Aja.

— A omorât-o pe Quinn. A ajutat la uciderea tatălui meu, murmură Sevro. A omorât zeci dintre ai noștri cât timp ai fost tu închis. N-a fost vina ta. M-ai fi pierdut și pe mine dacă eram acolo. Nici măcar Rags nu m-ar fi putut ține să nu mă reped la ea.

Sevro își trece încheieturile degetelor peste marginea mesei, ceea ce-i lasă mici urme albe în piele.

— Întotdeauna a încercat să ne apere.

— Scutul din Tinos, spun.

— Scutul din Tinos, repetă Sevro cu voce gâtuită. Îi plăcea la nebunie porecla asta.

— Știu.

— Cred că înainte să ne cunoască pe noi s-a gândit mereu la sine ca la o armă. Noi l-am lăsat să fie ceea ce-și dorea. Un protector.

Își șterge ochii și se îndepărtează de Ragnar.

— În sfârșit. Prințișorul e în viață.

— L-am adus cu noi, încuviințez eu din cap.

— Păcat. Doi milimetri.

Își apropie degețelele, arătând cu cât de puțin a ratat Mustang jugulara lui Cassius. După ce Sefi a trimis călărețe spre celelalte triburi, am luat-o pe ea și pe mai multe dintre războinicele ei la bordul navetei și le-am dus la Asgard să vadă fortăreața. L-am luat și pe Cassius cu noi și Galbenul din Asgard i-a salvat viața.

— De ce-l mai ții în viață, Darrow? Dacă ai impresia că o să-ți mulțumească pentru generozitate, o să ai o surpriză.

— N-am putut să-l las pur și simplu să moară.

— L-a omorât pe tata.

— Știu.

— Dă-mi un motiv pentru care faci asta.

— Poate cred că lumea ar fi un loc mai bun cu el în ea, fac eu o încercare. Atâția oameni s-au folosit de el, l-au mințit, l-au trădat. Au trădat tot ce-l definea. Nu e corect. Vreau să aibă șansa să hotărască singur ce fel de om vrea să fie.

— Niciunul dintre noi nu are șansa să fie ce vrea să fie, murmură Sevro. Cel puțin nu pentru mult timp.

— Nu de asta luptăm? Nu asta ai spus mai-nainte despre Ragnar? A fost o armă, dar i-am dat ocazia să fie un scut. Cassius merită aceeași șansă.

— Cretinule, zice el dându-și ochii peste cap. Doar pentru că ai dreptate, nu înseamnă că ai dreptate. Oricum, lumea urăște vulturii la fel de mult ca pe lei pe-aici. Cineva tot o să-ncerce să-l omoare. Și pe fata aia a ta.

— O apără Viperele. Și nu e fata mea.

— Cum zici tu.

Se prăbușește într-unul dintre scaunele de piele furate ale lui Mickey și-și trece mâna peste părul tuns cu creastă.

— Mi-aș fi dorit să-l fi luat pe Telemanus cu ea. Dacă făcea asta, i-o trăgeați rău de tot lui Aja.

Închide ochii și-și lasă capul pe spate.

— Hei, își aduce aminte deodată. Ți-am făcut rost de niște nave.

— Am văzut. Mulțam, îi spun.

— În sfârșit, pufnește el în râs. Un semn că începem să contăm. Douăzeci de nave-torță, zece fregate, patru distrugătoare, un crucișător. Ar fi trebuit să fii aici să vezi, Secerătorule. Forțele navale marțiene au umplut Phobos de Legionari, care au plecat de pe nave și noi pur și simplu le-am furat navetele de asalt, am zburat înapoi cu ele având codurile corecte și am aterizat în hangarele lor. Plutonul meu n-a tras nici măcar un foc. Băieții lui Quicksilver au spart chiar și sistemul de comunicare al navelor armatei. Ți-au auzit cu toții discursul. Revolta începuse aproape înainte să ajungem acolo. Roșiii, Portocaliii, Albaștrii, chiar și Cenușiii. N-o să meargă și a doua oară treaba cu sistemul de comunicație. Auriii o să se învețe minte să se deconecteze de la rețea ca să n-o mai putem sparge, dar i-am lovit dur săptămâna asta. Când o să ne reunim cu *Pax* și celelalte nave ale lui Orion o să avem o super forță cu care să-i mătrășim pe Pixii ăia.

În astfel de clipe știu că nu sunt singur. La dracu’ cu lumea, atâta timp cât îl am lângă mine pe micul meu înger păzitor zdrențăros. Numai dacă m-aș pricepe la fel de bine să-l păzesc cum mă păzește el pe mine. Încă o dată a făcut tot ce mi-aș fi putut dori și mai mult de-atât. În timp ce eu îi aduceam pe Obsidieni, el a făcut o ditamai breșa în sistemul de apărare al flotei Șacalului. A avariat un sfert dintre nave. Pe restul le-a forțat să se retragă spre Deimos, cea mai îndepărtată lună, pentru a se regrupa cu forțele de rezervă ale Șacalului și să aștepte întăriri de pe Ceres și Can.

Pentru o oră, Sevro a deținut supremația navală în toată emisfera sudică a lui Marte. Regele Spiriduș. Apoi a fost silit să se retragă și să se pitească în Phobos, unde oamenii lui îi eliminaseră pe soldații loialiști prinși în capcană cu ajutorul trupelor lui Rollo, care le tăiaseră alimentarea cu aer și-i aruncaseră apoi în spațiu. Nu-mi fac iluzii. Șacalul n-o să ne lase să păstrăm luna. Poate că nu-i pasă de oamenii de acolo, dar nu poate distruge rafinăriile de helium de pe stație. Așa că va urma un alt atac, în curând. N-o să-mi afecteze efortul de război, dar Șacalul o să aibă de furcă să lupte cu populația pe care am trezit-o. O să-i secătuiască resursele, fără să mă prindă pe mine în capcană. Pentru el e cea mai rea situație posibilă.

— La ce te gândești? îl întreb pe Sevro.

Stă cu privirea pierdută în tavan.

— Mă întreb cât mai e până ajungem noi pe catafalc. Și mă întreb de ce trebuie să fim noi în prima linie. Vezi filme și auzi povești și te gândești la oamenii obișnuiți. Cei care au șansa de a trăi pe Ganymede sau Pământ sau Luna. Nu pot să nu fiu invidios.

— Nu crezi că ai șansa să trăiești? îl întreb.

— Nu cum se cuvine.

— Ce-nseamnă cum se cuvine?

Își încrucișează brațele la piept ca un copil care stă într-o căsuță din copac și privește în jos la lumea reală, întrebându-se de ce nu poate fi la fel de magică pe cât e el.

— Nu știu. Ceva cât mai diferit de a fi Războinic Însemnat. Poate chiar un Pixie sau o Culoare mijlocie fericită. Vreau pur și simplu ceva la care să mă uit și să spun: asta e în siguranță, e a mea și nimeni nu o să încerce să mi-o ia. O casă. Copii.

— Copii? întreb.

— Nu știu. Nu m-am gândit cu adevărat la asta până să moară tata. Până când te-au luat pe tine.

— Până la Victra, vrei să spui, îi fac eu cu ochiul. Frumoasă bărbuță, apropo.

— Taci din gură.

— Deci voi doi ați…

— Dar ar fi frumos să fiu doar Sevro, mă întrerupe el schimbând subiectul. Să-l am pe tata. Să o fi cunoscut pe mama.

Râde de el însuși, mai tare decât ar trebui.

— Câteodată mă gândesc la cum au început lucrurile și mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă tata ar fi știut că vine Controlul Calității. Dacă ar fi fugit cu mama, cu mine.

Încuviințez din cap.

— Și eu mă întreb mereu cum ar fi fost viața dacă n-ar fi murit Eo. La copiii pe care i-am fi avut. La ce nume le-aș fi dat. Aș fi îmbătrânit, spun zâmbind distant. Aș fi văzut-o pe Eo îmbătrânind. Și aș fi iubit-o mai mult cu fiecare nouă cicatrice, cu fiecare an care ar fi trecut, chiar dacă ea ar fi ajuns să disprețuiască viața noastră măruntă. Mi-aș fi luat rămas-bun de la mama, poate și de la fratele și sora mea. Și apoi, cu puțin noroc, într-o zi când părul lui Eo va fi încărunțit, înainte să i se rărească și să înceapă să tușească, aș fi auzit bolovanii prăbușindu-se deasupra excavatorului meu și asta ar fi fost tot. Mi-ar fi trimis trupul la incinerare și mi-ar fi împrăștiat cenușa, iar apoi copiii noștri ar fi făcut la fel. Și clanurile ar fi spus că am fost fericiți și de treabă și că am crescut copii al dracului de bine. Și când copiii noștri ar fi murit și ei, amintirea noastră ar fi început să se șteargă, iar când ar fi murit și copiii lor, ar fi dispărut de tot, ca țărâna în care ne vom fi transformat, departe, în adâncul tunelurilor lungi. Ar fi fost o viață măruntă, spun ridicând din umeri, dar mi-ar fi plăcut. Și mă întreb în fiecare zi: dacă mi s-ar oferi șansa să mă întorc înapoi, să fiu orb la tot, să am toate astea, ce aș face?

— Și care-i răspunsul?

— Tot timpul ăsta am crezut că o fac pentru Eo. Am mers înainte ca o săgeată pentru că aveam o idee perfect conturată în minte. Ea și-a dorit asta. Am iubit-o. Așa că o să fac ca visul ei să devină realitate. Dar e o tâmpenie. Am trăit nenorocita asta de viață pe jumătate. Am făcut un idol dintr-o femeie, am

transformat-o într-o martiră, în ceva în loc de cineva. Am pretins că era perfectă.

Îmi trec mâna prin părul unsuros.

— Ea nu și-ar fi dorit asta. Și când am privit în jos spre Goluri, am văzut asta, adică pur și simplu mi-am dat seama că dreptatea nu înseamnă să repari trecutul, ci viitorul. Nu luptăm pentru morți. Luptăm pentru cei vii. Și pentru cei care nu s-au născut încă. Pentru șansa de-a avea copii. Asta trebuie să urmeze, altfel ce rost are?

Sevro rămâne tăcut, gândindu-se la spusele mele.

— Noi doi am tot căutat lumina din întuneric, am tot așteptat să apară. Dar a apărut deja. Noi suntem, băiețaș, îi spun punându-i mâna pe umăr. Răniți, dărâmați și proști cum suntem, noi suntem lumina, și ne răspândim.

36. O băută

Îl las pe Sevro cu Ragnar și ies pe coridor, unde dau de Victra. E târziu. E trecut de miezul nopții și ea abia a ajuns ca să ajute la coordonarea ultimelor pregătiri între forțele de securitate ale lui Quicksilver, Fii și forțele noastre aeriene, de a căror comandă se ocupă până ne reunim cu Orion. O altă decizie care-l scoate din sărite pe Dancer. Îi e teamă că acord prea multă putere Auriilor, care ar putea avea motive ascunse. Prezența lui Mustang aici ar putea fi picătura care umple paharul.

— Ce face? mă întreabă Victra, referindu-se la Sevro.

— Mai bine, îi spun. Dar o să se bucure să te vadă.

Zâmbește fără să vrea când aude asta și chiar am impresia că roșește. E ceva nou pentru ea.

— Unde te duci? mă întreabă.

— Să mă asigur că Mustang și Dancer nu și-au smuls capetele unul altuia până acum.

— Nobil din partea ta. Dar prea târziu.

— Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

— Relativ, cred. Dancer e în camera de război unde tună și fulgeră despre complexele de superioritate ale Auriilor, aroganță etc. Nu l-am mai auzit până acum să înjure așa mult. N-am stat

prea mult, și nici el n-a spus prea multe. Știi că nu prea se dă-n vânt după mine.

— Iar tu nu te dai în vânt după Mustang, îi spun.

— N-am nimic împotriva fetei. Îmi amintește de casă. Mai ales acum, cu noii aliați pe care i-ai adus. Doar că mi se pare că e o iepșoară duplicitară. Asta-i tot. Dar caii cei mai buni sunt cei care te aruncă din șa. Nu crezi?

Izbucnesc în râs.

— Nu-mi dau seama exact dacă asta a fost sau nu o aluzie sexuală.

— A fost.

— Știi unde e?

Victra face o mutră tristă.

— Contrar tuturor părerilor, nu știu chiar totul, scumpule.

Trece pe lângă mine ca să se ducă la Sevro și mă mângâie pe cap.

— Dar dacă aș fi în locul tău, aș verifica la camera de comandă de la nivelul trei.

— Dar tu unde te duci? o întreb.

Zâmbește cu obrăznicie.

— Vezi-ți de treaba ta.

•

O găsesc pe Mustang în camera de comandă, aplecată deasupra unei sticluțe metalice împreună cu unchiul Narol, Kavax și Daxo. La mesele alăturate sunt vreo zece Vipere, care fumează și trag cu urechea la Mustang, care stă cu picioarele pe masă, cu spatele sprijinit de Daxo, în timp ce le povestește celorlalți doi ocupanți ai mesei despre Institut. Nu i-am văzut când am intrat din cauza celor doi Telemanus voinici, dar cei care-i ascultă povestea sunt mama și fratele meu.

— … Și, desigur, l-am strigat pe Pax.

— Adică pe fiul meu, îi reamintește Kavax mamei.

— … Și Pax vine de peste deal în fruntea unui grup de membri ai Casei mele, iar Darrow și Cassius simt cum se zguduie pământul și fug urlând în mlaștină, unde stau amândoi agățați unul de altul, tremurând și albăstrindu-se de frig.

— Albăstrindu-se! exclamă Kavax cu un hohot de râs copilăresc care-i face pe Fiii care trăgeau cu urechea să nu-și mai poată stăpâni figurile serioase.

Chiar dacă e Auriu, e greu să nu-ți placă de Kavax au Telemanus.

— Albaștri ca afinele, Sofocle. Nu-i așa? Mai dă-i unul, Deanna.

Mama rostogolește un jeleu pe masă spre Sofocle, care așteaptă nerăbdător lângă sticlă să-l înșface.

— Ce se-ntâmplă aici? întreb eu uitându-mă la sticla din care fratele meu le toarnă Auriilor în pahare.

— Ne povestește fătuca una-alta, zice Narol țâfnos printr-un nor de fum de țigară. Ia un gât.

Mustang strâmbă din nas din cauza fumului.

— Ce obicei îngrozitor, Narol.

Kieran se uită explicit spre mama.

— Le spun asta amândurora de ani de zile.

— Salut, Darrow, zice Daxo și se ridică să-mi strângă mâna. O plăcere să te văd fără brici în mână de data asta.

Mă împunge în umăr cu degetul lui lung.

— Daxo. Îmi pare rău pentru toată povestea aia. Cred că-ți sunt dator pentru c-ai avut grijă de oamenii mei.

— Orion s-a ocupat în principiu de toate, zice el cu o sclipire în ochi.

Se întoarce apoi cu eleganță la scaunul lui. Fratele meu e captivat de Daxo și de îngerul pe care-l are tatuat pe cap. Și cum ar putea să nu fie? Daxo e de două ori mai înalt decât el, impecabil și mai bine-crescut chiar și decât un Rozaliu ca Matteo, despre care am auzit că e în convalescență pe una dintre navele lui Quicksilver și că s-a bucurat să afle că sunt în viață.

— Ce s-a întâmplat cu Dancer? o întreb pe Mustang.

Roșește și râde când îmi aude întrebarea.

— Păi, nu prea cred că-i place de mine. Dar nu-ți face griji, o să revină la sentimente mai bune.

— Ești beată? o întreb râzând.

— Un pic. Hai și tu.

Își dă picioarele jos de pe masă și-mi face loc pe bancă lângă ea.

— Tocmai am ajuns la partea când tu și Pax v-ați luptat în noroi.

Mama mă privește în tăcere, cu un zâmbet firav pe buze, știind ce panică probabil că trăiesc în clipa asta. Prea șocat să

văd cum cele două jumătăți ale vieții mele se întâlnesc fără ca eu să pot să controlez asta, mă așez neliniștit și o ascult pe Mustang terminând povestea. Cu toate câte s-au întâmplat, uitasem cât de fermecătoare e femeia asta. Ce fire deschisă și sinceră are. Cum îi atrage pe ceilalți făcându-i să se simtă importanți, spunându-le pe nume și acordându-le atenție. I-a vrăjit pe unchiul și pe fratele meu, sentiment întărit și de admirația celor doi Telemanus pentru ea. Mă străduiesc să nu roșesc când mama mă surprinde privind-o cu admirație pe Mustang.

— Dar destul despre Institut, zice Mustang după ce a explicat în detaliu cum ne-am duelat eu și Pax în fața castelului ei. Deanna, mi-ai promis o poveste despre Darrow când era mic.

— Ce zici de aia cu punga de gaz, spune Narol. Dacă ar fi fost și Loran aici…

— Nu aia, zice Kieran. Mai bine cu…

— Am eu una, spune mama întrerupându-i pe cei doi.

Începe, ușor gângăvit.

— Când Darrow era mic, avea vreo trei sau patru ani, tatăl lui i-a dat un ceas pe care îl primise la rândul lui de la taică-su. Unul din ăla cu brățară, cu cadran cu brațe în loc de numere digitale. Mai ții minte?

Dau din cap că da.

— Tare frumos era. Obiectul tău preferat. Și ani mai târziu, după ce tatăl lor murise, Kieran s-a îmbolnăvit de pneumonie. În mine, rațiile de medicamente erau mereu puține. Așa că trebuia să le iei de la Gamma sau de la Cenușii, dar totul cu un preț. Nu știam cum să fac să plătesc, dar într-o zi Darrow apare acasă cu medicamentul și nu vrea să spună cum a făcut rost de el. La câteva săptămâni după asta, am văzut ceasul la mâna unui Cenușiu.

Îmi privesc mâinile, dar simt ochii lui Mustang ațintiți asupra mea.

— Cred că e timpul să mergem la culcare, zice mama.

Narol și Kieran protestează până când mama își drege vocea și se ridică în picioare. Mă sărută pe frunte, zăbovind mai mult ca de obicei. Apoi o atinge pe Mustang pe umăr și iese șchiopătând din cameră, cu ajutorul fratelui meu. Oamenii lui Narol pleacă și ei.

— E o femeie pe cinste, zice Kavax. Și te iubește foarte mult.

— Mă bucur că v-ați întâlnit așa, îi spun. Mai ales voi două, mă întorc spre Mustang.

— Cum adică? întreabă ea.

— Fără să controlez eu situația. Ca data trecută.

— Da, aș zice că atunci a fost cam dezastruos, spune Daxo.

— Mi se pare că acum e exact cum trebuie, zic.

— Da. Așa e, zâmbește Mustang. Mi-aș fi dorit să ți-o pot prezenta și eu pe mama mea. Ți-ar fi plăcut de ea mai mult decât de tata.

Îi zâmbesc și eu, întrebându-mă ce se întâmplă între noi. Îngrozit de ideea că trebuie să definesc asta. Simt o ușurare când mă aflu în preajma ei. Dar mă tem s-o întreb la ce se gândește. Mă tem să abordez subiectul ca nu cumva să distrug această iluzie firavă de pace.

Kavax își drege glasul jenat, întrerupându-ne momentul.

— Deci întâlnirea cu Dancer n-a mers bine? întreb.

— Mă tem că nu, zice Daxo. Resentimentele lui sunt adânci. Theodora a fost mai amabilă, dar Dancer a fost… intransigent. Beligerant, aproape.

— Omul e un sfinx, clarifică Mustang situația, luând încă o gură de băutură și strâmbându-se din cauza calității îndoielnice a acesteia. Ne ascunde informații. N-a vrut să ne spună nimic din ce nu știam deja.

— Mă îndoiesc că ai fost extrem de amabilă.

Mustang face o grimasă.

— Nu, dar sunt obișnuită să compenseze alții pentru mine. E deștept. Și asta înseamnă că o să fie dificil de convins că îmi doresc ca alianța noastră să funcționeze.

— Deci îți dorești asta.

— Mulțumită familiei tale, da. Vrei să construiești o lume pentru ei. Pentru mama ta, pentru copiii lui Kieran. Înțeleg asta. Când… am ales să negociez cu Suverana încercam să fac același lucru. Să-i protejez pe cei pe care-i iubesc.

Urmărește cu degetele crestăturile din tăblia mesei.

— Singura soluție pentru o lume fără război mi s-a părut a fi capitularea.

Privirea i se oprește asupra mâinilor mele fără Sigilii și se uită la pielea neacoperită de parcă acolo ar sta taina viitorului nostru. Poate așa și e.

— Dar acum văd o soluție.

— Vorbești serios? o întreb. Și voi la fel?

— Familia e tot ce contează, spune Kavax. Iar tu faci parte din familie.

Daxo îmi pune cu grație mâna pe umăr. Chiar și Sofocle pare să înțeleagă gravitatea momentului, așezându-și botul pe piciorul meu, sub masă.

— Nu-i așa?

— Da, încuviințez eu recunoscător. Fac.

Cu un zâmbet firav, Mustang scoate din buzunar o bucată de hârtie și mi-o întinde.

— E frecvența lui Orion. Nu știu unde e. Probabil în interiorul centurii. Le-am dat un ordin simplu: să provoace haos. Din ce-am auzit din discuțiile Auriilor, exact asta și face. O să avem nevoie de ea și de navele ei dacă mergem după Octavia.

— Vă mulțumesc, le spun. N-am crezut c-o să mai avem o a doua șansă.

— Nici noi, îmi răspunde Daxo. O să fiu sincer cu tine, Darrow: avem o problemă. Planul tău. Ideea ta de a folosi excavatoare pentru a le permite Obsidienilor să invadeze orașele cheie de pe Marte… credem că e o greșeală.

— Chiar așa? întreb. De ce? Trebuie să zguduim centrul de putere al Șacalului, să câștigăm susținerea gloatei.

— Eu și tata nu avem aceeași încredere în Obsidieni ca tine, spune Daxo prudent. Intențiile tale nu vor mai conta prea mult când o să se dezlănțuie asupra populației de pe Marte.

— Barbari, spune Kavax. Sunt barbari.

— Sora lui Ragnar…

— … nu e Ragnar, răspunde Daxo. E o străină. Și după ce am auzit ce le-a făcut prizonierilor Aurii… nu putem să ne alăturăm cu conștiința împăcată unui plan care presupune dezlănțuirea Obsidienilor asupra orașelor de pe Marte. Femeile familiei Arcos sunt de aceeași părere.

— Înțeleg.

— Și mai e un motiv pentru care credem că planul nu e bun, spune Mustang. Nu acordă suficientă atenție fratelui meu.

— Prioritatea mea e Suverana, spun. Ea e cea mai mare amenințare.

— Deocamdată. Dar nu-l subestima pe fratele meu. E mai deștept decât tine. E mai deștept decât mine.

Nici măcar Kavax nu o contrazice.

— Uită-te la ce a făcut. Dacă știe cum să joace jocul, dacă știe toate variabilele, o să stea zile în șir într-un colț gândindu-se la toate mișcările posibile, la reacții, la externalități și consecințe. Așa se distrează el. Înainte să moară Claudius și înainte să fim trimiși să locuim în case diferite, stătea în casă, fie ploaie, fie soare, și făcea puzzle-uri sau crea labirinturi pe hârtie, după care mă implora la nesfârșit să găsesc centrul când mă întorceam cu tata de la călărie sau de la pescuit cu Claudius și Pax. Iar când găseam centrul, râdea și spunea ce soră isteață are. Nu i-am dat prea multă atenție până într-o zi când a rămas singur în cameră și credea că nu-l vede nimeni. Plângea și se lovea peste față, pedepsindu-se pentru că pierduse în fața mea. Data următoare când m-a rugat să găsesc centrul labirintului, m-am prefăcut că nu pot, dar n-am reușit să-l păcălesc. Era de parcă ar fi știut că-l văzusem atunci, în cameră. Nu ca pe băiețelul introvertit, dar simpatic și fragil pe care-l vedeau toți ceilalți. Ci pe el, cel adevărat.

Mustang își trage răsuflarea și o trece un fior.

— A insistat să termin labirintul. Iar când am făcut-o, a zâmbit, mi-a spus cât sunt de isteață și a plecat. Data următoare când a desenat un labirint, n-am putut să-l rezolv. Oricât de mult am încercat, se foiește ea neliniștită. El mă urmărea de pe podea, înconjurat de creioane. Ca un spirit diabolic străvechi ascuns într-o păpușă de porțelan. Așa mi-l amintesc. Așa îl văd acum, când mă gândesc că l-a omorât pe tata.

Cei doi Telemanus o ascultă într-o tăcere rău prevestitoare, la fel de înfricoșați de Șacal ca și mine.

— Darrow, n-o să te ierte niciodată pentru că l-ai bătut la Institut. Pentru că l-ai făcut să-și taie mâna. N-o să mă ierte nici pe mine pentru că l-am dezbrăcat în pielea goală și ți l-am adus pachet. Noi doi suntem obsesiile lui, la fel cum e și Octavia, la fel cum a fost și tata. Deci dacă te aștepți să uite cum a pătruns Sevro la el în citadelă cu un excavator și te-a răpit de sub nasul lui, asta o să ducă la uciderea multor oameni. Planul tău de cucerire a orașului n-o să funcționeze. O să-și dea seama de el de la un kilometru. Și chiar dacă n-o să-l prevadă, dacă o să cucerim Marte, războiul ăsta o să dureze ani de zile. Noi trebuie să atacăm jugulara.

— Și nu doar atât, spune Daxo. Avem nevoie de asigurări că, dacă ieși victorios, nu plănuiești o dictatură sau o democrație totală.

— O dictatură? întreb rânjind. Chiar credeți că eu vreau să domnesc?

Daxo ridică din umeri.

— Cineva trebuie s-o facă.

La ușă, o femeie își drege glasul. Ne întoarcem și o vedem pe Holiday, ținându-se cu degetele mari de centură.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule. Dar Bellona întreabă de tine. Pare important.

37. Ultimul vultur

Cassius zace cu mâinile legate cu cătușe de zăbrelele unui pat de spital, în mijlocul infirmeriei Fiilor lui Ares. Același loc de unde mi-am privit oamenii murind din cauza rănilor pe care le-au suferit în încercarea de a mă salva pe mine din ghearele lui. Pat după pat de rebeli de pe Phobos și de răniți din alte operațiuni de pe Marea Thermică umplu sala. Ventilatoarele se învârt și țiuie, oamenii tușesc. Dar cel mai intens simt greutatea privirilor, în timp ce trec printre paturi de campanie și saltele de paie oamenii întind mâinile spre mine. Gurile lor îmi șoptesc numele. Vor să-mi atingă brațele, să simtă atingerea unui om fără Sigilii, fără însemnul făcut de stăpâni. Îi las cât pot, dar nu am timp să trec și pe la cei de pe margine.

I-am cerut lui Dancer să-i dea o cameră separată lui Cassius. În loc de asta, a fost așezat chiar în mijlocul salonului principal, printre amputați, chiar lângă cortul uriaș de plastic care acoperă secția de arși. Aici poate vedea și poate fi văzut de Culorile inferioare și poate simți apăsarea războiului la fel ca și ei. E mâna lui Dancer aici. I-a oferit lui Cassius tratament echitabil. Nici cruzime, nici stimă, ci exact același tratament ca celorlalți. Îmi vine să-i fac cinste c-un pahar bătrânului socialist.

Câțiva băieți de-ai lui Narol, un Cenușiu și doi foști Sondori ai Iadului cam trecuți stau prăbușiți în scaunele de metal de lângă patul lui Cassius și joacă cărți. Au în spate arzătoare grele. Când mă apropii, sar în picioare și mă salută.

— Am auzit că a întrebat de mine, spun.

— Aproape toată noaptea, răspunde morocănos cel mai scund dintre Roșii, uitându-se la Holiday, care e-n spatele meu. Nu te-am fi deranjat… dar e un nenorocit de Olimpic. Așa că am zis că-i mai bine să trimitem vorbă.

Se apropie de mine într-atât încât îi simt printre dinții pătați mirosul de mentol al tutunului sintetizat.

— Și lepra zice că are informații, domnule.

— Poate vorbi?

— Da, mormăie soldatul. Nu zice prea multe, dar săgeata nu l-a nimerit cum trebuie.

— Vreau să vorbesc cu el între patru ochi, le spun.

— Ne ocupăm de asta, domnule.

•

Doctorul și paznicii duc patul cu rotile al lui Cassius în celălalt capăt al încăperii, unde e farmacia, pe care o țin sub lacăt. Ajunși înăuntru, eu și Cassius suntem lăsați singuri printre șirurile de cutii de plastic cu medicamente. Întins în pat, se uită la mine; are un bandaj alb la gât, pe care se vede o picătură de sânge coagulat între mărul lui Adam și jugulară, pe partea dreaptă.

— E un miracol că n-ai murit, îi spun.

Ridică din umeri. N-are nicio branulă și nicio perfuzie cu morfină. Mă încrunt.

— Nu ți-au dat calmante?

— Nu e o pedeapsă. Au votat, zice el încet, atent să nu-și rupă copcile de pe gât. Nu era destulă morfină. Puține provizii. Mi-au zis că pacienții au votat săptămâna trecută să dea medicamentele puternice arșilor și celor cu amputații. Mi s-ar părea un gest nobil, dacă n-ar geme toată noaptea de durere ca niște cățeluși părăsiți.

Face o pauză și adaugă:

— Mereu m-am întrebat dacă mamele pot să-și audă copiii plângând după ele.

— A ta poate?

— Eu n-am plâns. Și nu cred că mamei îi pasă de altceva decât de răzbunare. Orice o mai fi însemnând acum.

— Ziceai că deții niște informații? îl întreb, schimbând subiectul, pentru că nu știu ce altceva să mai spun.

Mă simt puternic legat de omul ăsta. Holiday m-a întrebat de ce l-am salvat și aș fi putut năzui spre noțiuni ca valoare și onoare. Dar adevăratul motiv este că-mi doresc cu disperare să fim iar prieteni. Tânjesc după aprobarea lui. Asta înseamnă că sunt un prost? E glasul vinovăției? E vorba de magnetismul lui? Sau e doar partea aceea vanitoasă din mine care vrea să fiu iubit de oamenii pe care-i respect. Iar pe el îl respect? E un om de onoare, o onoare coruptă, dar onoare în toată puterea cuvântului.

— Cine a fost? Tu sau ea? mă întreabă cu grijă.

— La ce te referi?

— Cine i-a împiedicat pe Obsidieni să-mi fiarbă ochii și să-mi smulgă limba.

— Amândoi.

— Mincinosule. N-am crezut că o să tragă, ca să fiu sincer.

Dă să întindă mâna spre gât, dar cătușele îl împiedică, smucindu-i brațul.

— Presupun că nu poți să-mi scoți astea? E groaznic când ai o mâncărime.

— Cred că o să supraviețuiești.

Chicotește, ca pentru a-mi spune că trebuia să încerce.

— Și ăsta-i momentul când îți arăți superioritatea morală pentru că m-ai salvat? Pentru că ai fost mai civilizat decât un Auriu?

— Poate că urmează să te torturez pentru informații.

— Ei, asta nu-i chiar așa onorabil.

— Nici să lași pe cineva să mă țină nouă luni într-o cutie după ce m-a torturat timp de alte trei nu e. Oricum, de ce dracului crezi că mi-ar păsa câtuși de puțin de onoare?

— Adevărat.

Se încruntă, fruntea i se încrețește și seamănă teribil de bine cu ceva ce ar fi sculptat Michelangelo.

— Dacă îți imaginezi că Suverana o să facă vreun schimb, te înșeli. Nu o să sacrifice absolut nimic ca să mă salveze pe mine.

— Atunci de ce o slujești? îl întreb.

— Datorie.

Rostește cuvântul, dar mă întreb dacă mai înseamnă ceva acum pentru el.

Văd în ochii lui singurătatea, văd cum tânjește după viața pe care ar fi trebuit s-o aibă, văd sclipirea omului care ar vrea să fie ascuns sub cel care crede că trebuie să fie.

— În orice caz, îi spun, cred că ne-am făcut destul rău unul altuia. N-am de gând să te torturez. Ai vreo informație de dat sau mai trebuie să ne învârtim unul în jurul celuilalt încă zece minute?

— Te-ai întrebat până acum de ce voia Suverana să semneze pacea, Darrow? Sigur trebuie să-ți fi trecut prin minte. Nu e genul care să renunțe la pedepse decât dacă e silită. De ce să fie indulgentă cu Virginia? Cu Marginea? Flotele ei sunt superioare celor ale Lorzilor Lunii cu trei la unu. Centrul e mai bine aprovizionat. Romulus nu-i poate face față lui Roque. Știi cât de bun e. Așa că de ce ne-ar trimite Suverana la negocieri? De ce ar face un compromis?

— Știu deja că voia să-l înlocuiască pe Șacal, spun. Și nu poate face față cum trebuie unei rebeliuni la scară largă în Margine în timp ce încearcă să-l urechească bine și să lupte și cu Fiii lui Ares. Încearcă să-și limiteze teatrele de război ca să se poată concentra pe fiecare problemă în parte. Nu e o strategie complicată.

— Dar știi de ce vrea să-l îndepărteze pe Șacal?

— Evadarea mea, lagărele, întreruperea procesării heliumului…

Aș putea enumera o sută de motive pentru care instalarea unui ArhiGuvernator psihopat ar putea deveni o povară.

— Toate astea sunt niște motive valide, mă întrerupe Cassius. Convingătoare, chiar. Și pe astea i le-am și furnizat Virginiei.

Fac un pas spre el, simțindu-i aluzia în voce.

— Ce nu i-ați spus?

Ezită, de parcă s-ar mai întreba încă, chiar și acum, dacă să-mi spună. În cele din urmă, o face.

— Pe la începutul anului, agenții noștri secreți au descoperit discrepanțe între rapoartele trimestriale privind producția de helium trimise Departamentelor de Energie și de Management al Minelor și între rapoartele agenților noștri din coloniile miniere. Am găsit cel puțin o sută douăzeci și cinci de cazuri când Șacalul a raportat pierderi false de helium din cauza spargerilor date de Fiii lui Ares. Spargeri care n-au existat. A mai pretins și că

paisprezece mine au fost distruse de atacurile Fiilor lui Ares. Atacuri care n-au avut loc niciodată.

— Deci umblă cu înșelăciuni, spun ridicând din umeri. Totuși, nu e cel mai corupt ArhiGuvernator din lume.

— Dar nu revinde pe piață, îmi spune Cassius. Creează un deficit artificial, în timp ce el își face rezerve.

— Rezerve? Despre ce cantitate vorbim până acum? întreb încordat.

— Cu tot cu surplusul de la cele paisprezece mine și cu rezerva marțiană? În ritmul ăsta, în doi ani o să aibă mai mult decât rezervele imperiale de pe Luna și Venus și rezerva de război de pe Ceres la un loc.

— Asta poate să însemne o mulțime de lucruri, spun încet, realizând cât helium înseamnă toate astea.

Trei sferturi din cea mai valoroasă substanță din toate lumile. Toată sub controlul unui singur om.

— Vrea să ajungă Suveran. A cumpărat Senatori?

— Patruzeci până acum, recunoaște Cassius. Mai mulți decât ne așteptam. Dar mai e o chestiune în care i-a băgat.

Cassius încearcă să se ridice în capul oaselor, dar cătușele de la mâini nu-i permit să stea altfel decât pe jumătate tolănit.

— O să te întreb ceva și trebuie să-mi spui adevărul.

Aș râde de idee dacă n-aș vedea cât de serios e.

— Fiii lui Ares au jefuit un depozit de pe un asteroid din spațiul îndepărtat în martie, la câteva zile după ce ai evadat? Acum vreo patru luni?

— Fii mai exact.

— Un asteroid minor din clusterul Karin. Coordonate S-1988. Asteroid pe bază de silicat. Potențial minier aproape zero. Sunt destul de exact? întreabă el cu o sclipire în ochi.

Am trecut în revistă toate operațiunile tactice ale lui Sevro cât timp mi-am făcut recuperarea cu Mickey. Au fost câteva atacuri la baze militare ale Legiunii din interiorul centurii de asteroizi, dar niciunul într-un loc atât de îndepărtat cum e cel despre care vorbește Cassius.

— Nu. Din câte știu eu, n-a fost nicio operațiune pe S-1988.

— Blestemată treabă, murmură el în barbă. Atunci am intuit corect.

— Ce era în depozit? îl întreb. Cassius…

— Cinci sute de focoase nucleare, îmi răspunde el sumbru.

Sângele de pe bandaj i s-a răspândit; acum e cât o gură căscată.

— Cinci sute, repet și-mi aud vocea spartă și venind cumva de la depărtare. Cu ce încărcătură?

— Treizeci de megatone fiecare.

— Distrugătoare de lumi… Cassius, de ce mai există așa ceva?

— În caz că Lordul Cenușă ar trebui să repete ce a făcut pe Rhea. Depozitul se află între Centru și Margine.

— Să repete Rhea… pentru oamenii ăștia lucrezi? Pentru o femeie care depozitează suficiente focoase nucleare să distrugă o planetă, în caz de ceva.

Cassius îmi ignoră tonul.

— Toate dovezile indicau spre Ares, dar Suverana a fost de părere că i se acordă prea mult credit lui Sevro. A pus-o pe Moira să investigheze personal și Moira a reușit să ia urma navei hoților până la o linie de încărcare abandonată deținută de Julii Industries. Dacă într-adevăr nu le-au furat Fiii, atunci armele sunt la Șacal. Dar nu știm ce are de gând să fac cu ele.

Stau acolo amorțit. Mintea îmi gonește încercând să-și dea seama ce-ar putea face Șacalul cu atâtea arme atomice. Potrivit Acordului, armatei marțiene îi este permis să dețină doar douăzeci în arsenalul ei, pentru conflicte navă la navă. Toate sub cinci megatone.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce-mi spui mie?

— Pentru că Marte e și casa mea, Darrow. Familia mea e acolo de tot atâta timp ca a ta. Mama încă mai e acolo. Oricare ar fi strategia pe termen lung a Șacalului, Suverana e de părere că va folosi armele dacă e încolțit.

— Vă e teamă că am putea câștiga, îmi dau eu seama.

— Când era războiul lui Sevro, nu. Fiii lui Ares erau condamnați. Dar acum? Uite ce se întâmplă.

Mă măsoară cu privirea de sus până jos.

— Am pierdut controlul. Octavia nu știe unde sunt. Dacă Aja e sau nu în viață. Nu are niciun spion aici. E posibil ca Șacalul să știe că a încercat să-l trădeze negociind cu sora lui. E un câine turbat. Dacă îl provoci, o să muște. Poate că tu poți supraviețui la ce se va întâmpla, Darrow, adaugă el cu glas scăzut, dar Marte crezi că poate?

38. Hotărârea

— Cinci sute de focoase nucleare? șoptește Sevro. Mama dracului de căcat! Zi-mi că glumești. Hai.

Dancer stă tăcut la masa din camera de război, masându-și tâmplele.

— Prostii, mormăie Holiday de lângă perete. Dacă le avea, le-ar fi folosit.

— Hai să lăsăm deducțiile pentru cei care chiar îl cunosc pe individ, ce zici? spune Victra. Adrius nu funcționează ca un om normal.

— Asta-i al dracului de sigur, zice Sevro.

— Totuși, e o întrebare bună, spune Dancer enervat de prezența atâtor Aurii, și mai ales de cea a lui Mustang, care stă lângă el. Dacă le are, de ce nu le-a folosit?

— Pentru că o asemenea escaladare a conflictului i-ar face tot atâta rău cât ne-ar face și nouă, răspund eu. Dacă le folosește, Suverana va fi perfect îndreptățită să-l înlocuiască.

— Sau nu le are, spune Quicksilver categoric.

Plutește în fața noastră, o hologramă albastră tremurătoare pe un monitor.

— E un șiretlic. Bellona știe care sunt lucrurile de care-ți pasă, Darrow. Acum îți atinge coarda sensibilă vorbind despre distrugere. E o aiureală. Tehnicienii mei ar fi văzut mișcări masive dacă ar fi mutat rachetele. Iar eu aș fi auzit despre o îmbogățire a plutoniului dacă Suverana le-ar fi fabricat.

— Doar dacă nu cumva sunt rachete vechi, spun. Au rămas o grămadă de vechituri.

— Iar sistemul solar e mare, comentează Mustang calm.

— Iar eu am urechi mari, îi dă replica Quicksilver.

— Ai avut, spune Victra. Se micșorează chiar în timp ce vorbim.

Liderii rebeliunii stau în semicerc în fața unui holo-proiector care ne arată imagini ale asteroidului S-1988. E un bloc de stâncă pustiu, parte din subfamilia Karin din Familia Koronis de asteroizi din Centura Principală dintre Marte și Jupiter. Asteroizii Koronis sunt baza pentru principalele operațiuni miniere ale unui consorțiu de energie deținut de Pământ și căminul câtorva stații astrale rău-famate ale contrabandiștilor și piraților, dintre care

cea mai cunoscută e Lacrimosa 208, unde Sevro a făcut alimentarea cu combustibil în timpul călătoriei lui de pe Pluto pe Marte. Localnicii numesc golful contrabandiștilor Sfânta Îndurerată, acel loc unde viața valorează mai puțin decât un kilogram de helium înghețat și un gram de praful-diavolului, sau cel puțin așa zice Sevro. E neobișnuit de tăcut când vine vorba despre timpul pe care l-a petrecut acolo.

La consiliile de război, Auriii stau la mese dispuse în formă de cerc sau dreptunghi pentru că oamenii care stau cu fața unii la alții sunt mai predispuși să se angajeze în dispute intelectuale decât cei care stau unii lângă alții. Auriii prețuiesc asta. Eu încerc o tactică diferită – îi pun pe prietenii mei față în față cu problema – holo-proiectorul, astfel încât dacă vor să se certe unii cu alții, trebuie să-și strâmbe gâturile.

— Păcat că nu avem oracolele Suveranei, zice Mustang. Îi prinzi unul de încheietură și vezi cât de săritor e Cassius cu adevărat.

— Îmi pare rău că nu avem resursele cu care ești obișnuită, *domina*, zice Dancer.

— Nu asta am vrut să spun.

— L-am putea tortura, zice Sevro.

Stă la mijlocul mesei și-și curăță unghiile cu un cuțit. Victra se reazemă de perete în spatele lui, tresărind enervată cu fiecare bucată de unghie care cade pe masă. Dancer stă la stânga lui Sevro. Holograma lui Quicksilver, de un metru înălțime, strălucește la dreapta lui, între noi. După ce a declarat Phobos oraș liber în numele Rebeliunii, Quicksilver a preluat funcția de Guvernator. Acum stă cocoșat deasupra unei grămezi de stridii cât degetul de mari, cu un cuțit de platină pentru caracatițe, aranjând cochiliile în cinci grămezi egale. Dacă e neliniștit în privința represaliilor Șacalului împotriva stației sale, nu o arată. Sefi face ture în jurul mesei ca un animal prins în capcană, transpirând sub blănurile ei tribale și făcându-l pe Dancer să se foiască neliniștit.

— Vreți adevărul? întreabă Sevro. Dați-mi șapteșpe minute și-o șurubelniță.

— Chiar e bine să purtăm discuția asta cu ea de față? întreabă Victra, referindu-se la Mustang.

— E de partea noastră, spun.

— Ești sigur? întreabă Dancer.

— A avut un rol crucial în recrutarea Obsidienilor, spun. Ne-a făcut legătura cu Orion.

Am contactat-o pe Orion imediat după ce am vorbit cu Cassius. E pusă pe fapte mari cu *Pax* și o parte numeroasă din vechea mea flotă. Părea imposibil s-o mai văd vreodată pe Albastra țâfnoasă sau nava aia, primul loc unde m-am simțit ca acasă după ce am plecat de pe Lykos.

— Datorită lui Mustang, vom avea o armată aeriană adevărată. Mi-a menținut comanda. A păstrat-o pe Orion la cârmă. Ar fi făcut asta dacă n-ar fi avut aceleași intenții ca noi?

— Care-s alea? întreabă Dancer.

— Înfrângerea Lunii și a Șacalului, spune Mustang.

— Asta e doar o mică parte din ce ne dorim noi, spune Dancer.

— E de partea noastră, subliniez eu.

— Deocamdată, spune Victra. E o fată isteață. Poate vrea să ne folosească pe noi ca să-și elimine dușmanii. Să se plaseze într-o poziție de conducere. Poate că-și dorește Marte. Poate își dorește mai mult.

Parcă mai ieri consiliul meu de război Auriu dezbătea dacă Victra e sau nu de încredere. Roque i-a ținut partea când nimeni altcineva nu a vrut s-o facă. Se pare că Victrei îi scapă ironia situației. Sau poate își amintește cât de vocal și-a arătat Mustang neîncrederea acum un an și vrea să-i plătească o poliță veche.

— Urăsc să fiu de acord cu Julii, spune Dancer, dar are dreptate aici. Cei din familia Augustus sunt jucători grei. Nu s-a născut unul care să nu fie așa.

Din câte se vede, Dancer n-a fost impresionat de transparența lui Mustang de mai devreme. Mustang se aștepta la asta. De fapt, a cerut să rămână la ea în cameră, departe de întreaga poveste, ca să nu-mi pericliteze planul. Dar pentru ca toate astea să meargă, pentru a exista o cale de a pune lucrurile cap la cap în cele din urmă, trebuie să existe cooperare.

Se așteaptă ca eu s-o apăr pe Mustang, ceea ce arată cât de puțin o cunosc.

— Vă comportați toți ilogic, spune Mustang. Nu o spun ca pe o insultă, ci ca pe o stare de fapt. Dacă vă doream răul, v-aș fi adus-o pe Suverană pe cap sau pe fratele meu și aș fi avut un

dispozitiv de urmărire pe nava mea. Știți de ce ar fi în stare ca să găsească Tinos.

Prietenii mei schimbă priviri îngrijorate.

— Dar n-am făcut asta. Știu că nu aveți încredere în mine. Dar aveți încredere în Darrow, iar el are încredere în mine, și cum el mă cunoaște mai bine decât oricine, cred că e cel mai potrivit să ia decizia. Așa că nu vă mai tânguiți ca niște afurisiți de copii și haideți să ne ocupăm de misiune, nu?

— Dacă ai o drujbă, termin eu treaba în trei minute…, zice Sevro.

— Nu vrei să taci dracu' din gură? se răstește Dancer la el.

E prima dată când îl văd că-și pierde cumpătul.

— Orice om va minți, va spune orice vrei tu să auzi dacă îi smulgi unghiile. Nu merge.

El însuși a fost torturat de Șacal. La fel cum au fost și Harmony și Evey.

Sevro își încrucișează brațele.

— E o generalizare nedreaptă, tataie.

— Noi nu torturăm, spune Dancer. Fără discuție.

— Da, sigur, zice Sevro. Noi suntem tipii buni. Tipii buni nu torturează niciodată. Și câștigă întotdeauna. Dar câți tipi buni ajung cu capul într-o cutie? Câți ajung să-și vadă prietenii cu șira spinării despicată?

Dancer se uită la mine, așteptând ajutor.

— Darrow…

Quicksilver pocnește o stridie și o deschide.

— Tortura poate fi eficientă dacă e întreprinsă corect și ai nevoie de informații care îți pot fi confirmate sau infirmate dintr-o plajă limitată. Ca orice unealtă, nu e un panaceu, trebuie folosită cum se cuvine. Eu personal nu cred că ne permitem luxul de a avea scrupule morale. Nu azi. Lăsați-l pe Barca să încerce. Smulge niște unghii. Niște ochi dacă e nevoie.

— Sunt de acord, zice Theodora, spre surprinderea consiliului.

— Și Matteo? îl întreb pe Quicksilver. Sevro i-a spulberat fața.

Cuțitul lui Quicksilver alunecă pe lângă o altă stridie, împungându-i palma. Îl trece un fior și-și suge sângele.

— Și dacă n-ar fi leșinat, v-ar fi spus unde eram. Din experiența mea, durerea e un bun negociator.

— Sunt de acord cu ei, Darrow, intervine Mustang. Trebuie să fim siguri că spune adevărul. Altfel îl lăsăm pe el să ne dicteze

strategia – ceea ce e dovada clasică de contraspionaj din partea lui. E ce ai face și tu.

Și e ceea ce am încercat să fac până Șacalul a început tortura.

Victra, care până acum nu s-a pronunțat în privința problemei, ocolește pe neașteptate masa și se așază în dreptul holo-proiectorului, astfel încât spațiul întunecat și stelele îi alunecă acum pe piele. Părul blond tuns inegal îi cade peste ochii furioși când își scoate de pe ea puloverul gri. E musculoasă și suplă și poartă o bustieră. Pe abdomenul plat se văd vreo șase cicatrici de sabie în diagonală. Pe brațul cu care mânuiește briciul are mai bine de zece. Încă vreo câteva pe față, pe gât, pe claviculă.

— De unele dintre ele sunt mândră, spune ea, referindu-se la cicatrice.

Se întoarce încet ca să ne arate șalele. În locul unde sora ei i-a lăsat semnul cu acid carnea arată ca o bucată topită de ceară. Se întoarce iar spre noi, ridicând bărbia în semn de sfidare.

— Am venit aici pentru că nu aveam de ales. Când am avut de ales, am rămas. Nu mă faceți să regret asta.

E uimitor să vedem cât de vulnerabilă e. Nu cred că Mustang ar lăsa vreodată garda jos în public în felul ăsta. Sevro se uită fix la femeia înaltă în timp ce-și îmbracă puloverul la loc și se întoarce spre hologramă. Întinde mâinile spre asteroid și întinde holograma.

— Putem obține o rezoluție mai bună? întreabă Victra.

— Fotografia a fost făcută de o dronă a unui Birou de Cenzor, spun. Acum aproape șaptezeci de ani. Nu avem acces la informațiile curente ale armatei Societății.

— Oamenii mei se ocupă de asta, spune Quicksilver. Dar nu sunt prea optimiști. Ne luptăm cu contraatacurile unei legiuni a Societății acum. E un haos complet.

— Aici era bine să-l fi avut pe tatăl tău prin preajmă, îi spune Sevro lui Mustang.

— Nu a pomenit niciodată nimic despre asta, răspunde ea.

— Mama a zis ceva o dată, zice Victra gânditoare. Mie și Antoniei. Ceva despre niște lucruri valoroase și periculoase pe care Imperatorii le-ar fi putut aduce în cazul în care Marginea o lua razna.

— Se potrivește cu ce ne-a spus Cassius.

Victra se întoarce iar spre noi.

— Cred deci că Bellona spune adevărul.

— La fel și eu, le spun tuturor. Dacă îl torturăm, nu rezolvăm nimic. Îi tăiem degetele unul câte unul; și dacă tot spune adevărul? I le tăiem până nu-l mai spune? Oricum ar fi, e un risc.

Obțin câteva încuviințări fără tragere de inimă și mă simt ușurat că am câștigat cel puțin o bătălie, chiar dacă sunt un pic îngrijorat aflând cât de sălbatici pot deveni prietenii mei.

— El ce a sugerat să facem? întreabă Dancer. Sigur a propus ceva.

— Vrea să fac o holo-conferință cu Suverana.

— De ce?

— Să discutăm despre o alianță împotriva Șacalului. Ei ne dau informații, noi îl omorâm înainte să detoneze bombele. Ăsta e planul lui.

Sevro chicotește.

— Scuze. Dar asta ar fi teribil de amuzant de privit.

Ridică brațul stâng și începe să-și miște degetele, ca și cum ar fi o gură care vorbește:

— Salutare, târfă bătrână, mai ții minte când ți-am răpit nepotul?

Ridică și brațul drept:

— Oh, da, bunul meu domn. Chiar după ce am înrobit întreaga ta rasă.

Sevro clatină apoi din cap.

— N-are niciun rost să stăm la discuții cu Pixie aia. Nu până nu-i batem la ușă cu o întreagă flotă. Ar trebui să ne trimiți pe mine și pe Urlători după bătrânul Șacal. Nu poate să apese pe buton dacă nu mai are cap.

— Valkiriile vor participa la misiune împreună cu Urlătorii, intervine Sefi.

— Nu. Șacalul abia așteaptă un atac, spun uitându-mă spre Mustang, care m-a avertizat deja despre asta. Ne cunoaște prea bine pentru a putea să-l surprindem cu lucruri pe care le-am mai făcut. Nu vreau să murim degeaba jucând după cum se așteaptă el să o facem.

— Ai pe cineva în cercul lui de apropiați, Regulus? îl întreabă Dancer pe Quicksilver.

Cei doi par să se placă unul pe altul, în mod surprinzător.

— Aveam. Până când Cenușiii voștri l-au scos pe Darrow de-acolo. Adrius l-a pus pe șeful serviciului său secret să-i epureze

cercul de apropiați. Oamenii mei sunt fie morți, fie închiși sau morți de spaimă.

— Tu ce crezi, Augustus? o întreabă Dancer pe Mustang.

Toate privirile se întorc spre ea. Răspunde după ce cântărește bine lucrurile.

— Cred că motivul pentru care ați reușit să rămâneți în viață atât de mult se datorează faptului că Auriii sunt atât de mistuiți de propriul ego, încât au uitat cum au cucerit Pământul. Cu toții cred că pot domni. Odată cu întoarcerea lui Orion și cu navele câștigate de Sevro, cea mai mare forță a voastră o reprezintă aviația și armata de Obsidieni. Nu o ajutați pe Suverană. Ea rămâne în continuare cel mai periculos dușman. Dacă o ajutați, se concentrează asupra voastră. Seamănă și mai multe semințe de discordie.

Dancer încuviințează din cap, dându-i dreptate.

— Dar suntem siguri că Șacalul chiar ar folosi armele nucleare asupra planetei?

— Singurul lucru pe care și l-a dorit vreodată fratele meu a fost binecuvântarea tatii. N-a obținut-o. Așa că l-a omorât pe tata. Acum vrea Marte. Ce credeți că o să facă dacă n-o obține?

În încăpere se lasă o tăcere amenințătoare.

— Am un plan nou, spun.

— Păi chiar sper să ai unul, la dracu', murmură Sevro către Victra. O să am ocazia să mă ascund în ceva?

— Sigur găsim ceva pentru tine, scumpule, îi spune ea.

Eu aprob dând din cap.

— Hai să auzim, Secerătorule, zice Sevro fluturând o mână.

— Să zicem, ipotetic, că punem mâna pe jumătate din orașele de pe Marte, spun ridicându-mă în picioare și afișând pe masă un grafic care arată un val roșu ce cuprinde Marte, cucerind orașe, împingându-i pe Aurii înapoi. Să zicem că-i zdrobim flota pe orbită când ni se alătură Orion, chiar dacă suntem depășiți numeric doi la unu. Să zicem că-i distrugem armata. Cu ajutorul Valkiriilor, dezbinăm legiunile făcându-i pe Obsidieni să ni se alăture și beneficiem și de sprijinul populației. Pe Marte, mașinăria industriei se oprește. Respingem nenumăratele întăriri trimise de Societate și avem insurecții la fiecare colț de stradă și-l încolțim pe Șacal după câțiva ani de război. Pentru că o să dureze ani. Ce se întâmplă în acest caz?

— Industria nu se oprește doar pe Marte, spune Victra. Continuă să funcționeze. Iar ei vor continua să pompeze oameni și armament în Marte.

— Sau…, continui eu.

— Șacalul lansează bombele, zice Dancer.

— Ceea ce cred că va face și contra Obsidienilor și contra armatei noastre dacă îi dăm bice cu operațiunea Valul Revoltei, le spun.

— Pregătim operațiunea asta de luni de zile, protestează Dancer. Cu ajutorul Obsidienilor chiar ar putea funcționa. Vrei să renunțăm pur și simplu?

— Da, răspund. Planeta asta e motivul pentru care luptăm. Forța armatelor de rebeli în istorie constă în faptul că au mai puține lucruri de protejat. Pot hoinări de colo colo și se pot muta; sunt imposibil de fixat într-un loc. Noi avem foarte multe de pierdut aici. Atât de multe de protejat. Războiul ăsta nu va fi câștigat în zile sau săptămâni. Va dura un deceniu. Marte va sângera. Și întrebați-vă, ce vom moșteni la final? Cadavrul a ceea ce cândva ne-a fost cămin. Trebuie să ducem acest război, dar nu-l voi duce aici. Propun să plecăm de pe Marte.

— Să plecăm de pe Marte? zice Quicksilver și tușește.

Sefi face un pas înainte din întuneric, rupând tăcerea.

— Ai spus că o să-mi protejezi poporul.

— Forța noastră e aici, în tuneluri, continuă Dancer. În populația noastră. Suntem responsabili de locul ăsta, Darrow.

Aruncă o privire spre Mustang, suspicios.

— Nu uita de unde ai venit. De ce faci asta.

— N-am uitat, Dancer.

— Ești sigur? Războiul ăsta e pentru Marte.

— E pentru mai mult de-atât.

— Pentru Culorile inferioare, continuă el ridicând vocea. Câștigi aici și apoi izbânda se va răspândi în toată Societatea. Aici e heliumul. Aici e inima Societății, a Roșiilor. Câștigi aici, apoi te extinzi. Așa intenționa Ares.

— Războiul e pentru toată lumea, îl corectează Mustang.

— Nu, spune Dancer teritorial. E războiul nostru, Aurio. Eu luptam în el pe când tu învățai cum să înrobești ființe umane la…

Sevro se uită enervat la mine în timp ce între prietenii noștri se stârnește gâlceava. Îi fac semn din cap și atunci scoate

briciul și-l izbește de masă. Se înfige până la jumătate și rămâne acolo, vibrând.

— Secerătorul încearcă să spună ceva, mâncători de rahat ce sunteți! În plus, toată treaba asta Coloristică mă plictisește.

Aruncă o privire în jur, teribil de mulțumit de tăcere. Dă din cap ca pentru sine și face un gest teatral cu mâna.

— Secerătorule, te rog, continuă. Erai pe cale să ajungi la partea incitantă.

— Mulțumesc, Sevro. N-o să cad în capcana Șacalului, spun. Cel mai simplu mod de a pierde un război este să-l lași pe inamic să dicteze acțiunea. Trebuie să facem lucrul la care Șacalul și Suverana se așteaptă cel mai puțin. Să creăm propria noastră paradigmă, astfel încât să-i facem să joace după regulile noastre. Să reacționeze la deciziile noastre. Trebuie să fim îndrăzneți. Acum am aprins un foc. Revolte în aproape toate teritoriile Societății. Dacă rămânem aici, înseamnă că suntem blocați. Nu vreau să fiu blocat.

Transfer imaginea de pe datapad-ul meu pe masă, astfel că holograma lui Jupiter plutește în aer. Periferia e punctată de șaizeci și trei de luni minuscule, dar orbita e dominată de cele patru mari luni jupiteriene. Acestea patru – Ganymede, Calisto, Io și Europa – sunt cunoscute sub denumirea colectivă de Ilium. În preajma acestor luni se află două dintre cele mai mari flote din Sistemul Solar, cea a Lorzilor Lunii și cea a Armadei Sabiei. Sevro pare pe cale să leșine de fericit ce e.

În sfârșit, îi ofer războiul pe care nu știa că și-l dorește.

— Războiul civil dintre Bellona și Augustus a scos la iveală multe probleme între Centru și Marginea Îndepărtată. Flota principală a Octaviei, Armada Sabiei, e la sute de milioane de kilometri depărtare de cel mai apropiat sprijin pe care îl poate primi. Exceptând Armada Sceptrului din jurul Lunii, aceasta e cea mai puternică armă pe care o posedă Octavia. Suverana l-a trimis pe bunul nostru prieten Roque au Fabii să-i facă pe Lorzii Lunilor să plece capul. Roque a spulberat toate flotele care i-au ieșit în cale și a învins Marginea în ciuda ajutorului oferit de Mustang și de casele Telemanus și Arcos. Are la bordul navelor lui mai mult de două milioane de oameni. Mai bine de zece mii de Obsidieni. Două sute de mii de Cenușii. Trei sute dintre cei mai teribili ucigași în viață, Războinicii Însemnați. Pretori, Legați, cavaleri, comandanți de detașamente. Cei mai grozavi Aurii de

la Institutele lor. Acestei flote i s-a adăugat flota condusă de Antonia au Severus – Julii. Și e instrumentul terorii prin care Suverana obligă planetele să se supună voinței sale. Flota asta, asemenea comandantului său, nu a fost niciodată înfrântă.

Fac o pauză, lăsându-i să-mi cântărească spusele, pentru a înțelege cu toții gravitatea propunerii pe care o fac.

— În patruzeci de zile o să distrugem Armada Sabiei și o să smulgem inima din pieptul mașinii de război a Societății.

Smulg briciul lui Sevro din masă și i-l arunc înapoi.

— Acum o să vă răspund dracului la întrebări.

39. Inima

Dancer vine la mine când fac ultimele pregătiri de îmbarcare pe naveta care mă va duce împreună cu Sevro și Mustang la flota de pe orbită. Tinosul roiește de activitate. Sute de navete și transportoare adunate de Dancer și de comandanții Fiilor lui Ares își iau zborul prin tunele către Polul Sud, de unde încă mai aduc copii și bătrâni Obsidieni în mine, la loc sigur; războinicii vor ajunge pe orbită să se alăture flotei mele. În douăzeci și patru de ore, vor muta opt sute de mii de oameni în cea mai mare operațiune din istoria Fiilor lui Ares.

Zâmbesc când mă gândesc cât de fericit ar fi Fitchner să știe că cel mai mare efort al moștenirii lui s-a făcut pentru a salva vieți, nu pentru a le lua.

După terminarea evacuării o să mă îndrept cu toată viteza spre Jupiter. Dancer și Quicksilver vor rămâne aici să continue ce-au început și să-l țină pe Șacal pe Marte până la următorul pas al planului.

— E tulburător, nu-i așa? spune Dancer uitându-se la marea de dâre albastre lăsate de motoarele care plutesc pe deasupra stalactitei noastre spre marele tunel din tavanul Tinosului.

Victra stă lângă Sevro la marginea hangarului deschis, două siluete întunecate urmărind speranțele a doi oameni plutind departe în beznă.

— Armada Roșie pleacă la război, zice Dancer răsuflând adânc. N-am crezut s-apuc ziua asta.

— Fitchner ar trebui să fie aici, îi spun.

— Da, ar trebui, face Dancer o grimasă. E cel mai mare regret al meu, cred. Că n-a ajuns să trăiască să-și vadă fiul purtându-i coiful. Și pe tine devenind ceea ce el a știut dintotdeauna că vei fi.

— Și anume? întreb uitându-mă la un Urlător Roșu cum sare de două ori cu cizmele gravitaționale și țâșnește de pe buza hangarului ca să intre în bocaportul deschis al unui transportor de pasageri.

— Cineva care crede în oameni, răspunde el delicat.

Mă întorc spre Dancer, bucuros că m-a căutat acum, în ultimele clipe pe care le petrec printre ai mei. Nu știu dacă o să mă mai întorc vreodată. Și dacă o s-o fac, mă tem că o să vadă alt om în mine. Unul care l-a trădat pe el, a trădat poporul nostru, visul lui Eo. Am mai trecut prin asta. Să-mi iau rămas-bun pe o pistă de decolare. Harmony era alături de el atunci, și Mickey la fel, și ne aflam în turnul din Yorkton. Dar iată-l din nou aici, luându-și rămas-bun când eu plec la război. Cum de pot fi atât de melancolic din cauza unui trecut atât de teribil? Poate că asta e natura noastră, ne dorim mereu lucruri care au fost sau ar putea fi în loc de lucrurile care sunt și care vor fi.

E mai greu să speri decât să-ți amintești.

— Chiar crezi că Lorzii Lunilor ne vor ajuta? întreabă el.

— Nu. Șmecheria va fi să-i facem să creadă că se ajută pe ei înșiși. Apoi s-o ștergem înainte să ni se întoarcă împotrivă.

— E un risc, băiete, dar ție îți plac riscurile, nu-i așa?

Ridic din umeri.

— E singura șansă pe care o avem.

Pe puntea metalică din spatele meu răsună zgomot de pași. Holiday traversează spre rampă cărând împreună cu câțiva Urlători o geantă cu echipament. Viața merge înainte și mă poartă cu ea. Au trecut șapte ani de când l-am întâlnit prima dată pe Dancer, dar pentru el parcă ar fi trecut treizeci. Câte decenii de război a înfruntat? De la câți prieteni și-a luat rămas-bun, oameni pe care eu nu i-am cunoscut niciodată, de care el n-a adus niciodată vorba? Oameni pe care i-a iubit la fel de mult cât îi iubesc eu pe Sevro și Ragnar. A avut o familie cândva, deși acum de-abia dacă mai vorbește despre ei.

Cu toții am avut ceva cândva. Cu toții suntem zdrobiți și defecți într-un fel. De asta și-a format Fitchner armata asta. Nu ca să ne unească pe noi, ci ca să se salveze pe sine din

prăpastia deschisă de moartea soției sale. Avea nevoie de o lumină. Și a făcut-o. Dragostea a fost strigătul lui în vânt. La fel ca al soției mele.

— Lorn mi-a spus cândva că dacă ar fi fost tatăl meu, m-ar fi crescut să fiu un om bun. Cei măreți nu au parte de pace, mi-a spus el.

Zâmbesc amintindu-mi și continui:

— Ar fi trebuit să-l întreb cine credea el că le aduce pacea oamenilor buni.

— Ești un om bun, îmi spune Dancer.

Mâinile mele sunt pline de cicatrice și semne ale unor violențe teribile. Când strâng pumnii, încheieturile degetelor capătă nuanța aceea familiară de alb.

— Da? rânjesc eu. Atunci de ce vreau să fac lucruri rele?

Dancer râde, și-l surprind trăgându-l înspre mine să-l îmbrățișez. Îmi cuprinde șoldul cu brațul sănătos. Capul lui de-abia îmi ajunge până la piept.

— Poate că Sevro e cel care poartă coiful, dar tu ești sufletul aici, îi spun. Dintotdeauna ai fost. Ești prea modest ca să-ți dai seama, dar ești un om la fel de măreț ca Ares însuși. Și, cumva, încă ești un om bun. Nu ca afurisitul ăla de șobolan jegos.

Mă trag înapoi și-l împung cu degetul în piept, spunându-i:

— Și te iubesc. Asta ca să știi.

— Ei, drăcia dracului, murmură el cu lacrimi în ochi. Credeam că ești un criminal. Te-ai înmuiat, băiete?

— Niciodată, îi răspund și-i fac cu ochiul.

— Du-te să-ți iei rămas-bun de la mama ta înainte să pleci, mă îndeamnă.

•

Îl las strigând la un grup de Fii și-mi croiesc drum prin îmbulzeală; bat palma cu Pietricică, care e într-un cărucior cu rotile pe care-l împinge Nasolu’ spre o rampă de îmbarcare; îi salut pe Fiii lui Ares pe care-i recunosc, îi răspund la o măgărie unchiului Narol, care trece cu un pluton de Vipere. Mama și Mustang își întrerup brusc conversația când ajung lângă ele. Par amândouă tulburate.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Doar ne luam rămas-bun, spune Mustang.

Mama se apropie de mine.

— Dio a adus asta din Lykos.

Deschide o cutiuță de plastic și-mi arată țărâna dinăuntru.

Firavă cum e, mama îmi zâmbește.

— Când te avânți în noapte și se face beznă în jurul tău, adu-ți aminte cine ești. Adu-ți aminte că nu ești niciodată singur. Speranțele și visele neamului nostru te însoțesc. Adu-ți aminte de casă.

O strâng tare în brațe și când mă trag înapoi văd că are lacrimi în ochii ei aspri.

— O să fiu bine, mamă, îi spun.

— Știu. Știu că nu crezi că meriți să fii fericit, zice ea. Dar meriți, copile. Meriți mai mult decât oricine altcineva. Așa că fă ce trebuie să faci și apoi întoarce-te acasă la mine.

Ne ia de mână și pe mine și pe Mustang.

— Întorceți-vă amândoi. Și apoi începeți să trăiți.

O las în urmă, confuz și emoționat.

— Ce-a fost asta? o întreb pe Mustang, care se uită la mine ca și cum e vorba de ceva ce-ar trebui să știu.

— Îi e frică.

— De ce?

— E mama ta.

Urc împreună cu Mustang pe platforma de aterizare a navetei, iar Sevro și Victra ni se alătură.

— Sondorul Iadului..., strigă Dancer chiar înainte să ajungem sus.

Mă întorc și-l văd pe bărbatul gheboșat ridicându-și pumnul în aer. Și în spatele lui văd cum tot hangarul-stalactită se uită la mine, sute de muncitori pe transportoare mecanizate, piloți Albaștri, Roșii și Verzi care stau cu căștile în mâini pe rampele navelor lor sau pe scările ce duc spre cabinele de comandă, plutoane de Cenușii și Roșii și Obsidieni care cară cot la cot echipament militar și provizii – cu secera cusută pe umăr sau vopsită pe fețe – în timp ce urcă la bordul unor navete destinate flotei mele. Cu toții – bărbați și femei de pe Marte. Luptând pentru ceva mai mare decât ei înșiși. Pentru planeta noastră, pentru a-i lor. Simt greutatea dragostei lor. Simt speranțele tuturor acestor oameni înrobiți care au văzut cum Fiii lui Ares s-au ridicat și au cucerit Phobosul. Le-am promis ceva și acum trebuie să le-o oferim. Unul după altul, soldații mei ridică brațele până când un val de pumni se încleștează în gestul făcut de Eo când degetele i s-au strâns în jurul haemanthusului și a murit în

fața lui Augustus. Mă trec fiori când văd cum Sevro, Victra, Mustang și chiar și mama ridică pumnul sus.

— Rupeți lanțurile, urlă Dancer.

Ridic și eu pumnul meu plin de cicatrice și apoi intru tăcut în navă pentru a mă alătura Armadei Roșii care se îndreaptă spre război.

40. Marea Galbenă

Marea Galbenă de pe Io se rostogolește în jurul bocancilor mei negri. Cât vezi cu ochii – numai dune uriașe de nisip sulfuros cu creste de silicat ascuțite ca briciul. Pe cerul albastru ca oțelul se ondulează suprafața marmorată a lui Jupiter. Cu un diametru de o sută treizeci de ori mai mare decât cel al Lunii văzute de pe Pământ, seamănă cu capul uriaș și diabolic al unui zeu de marmură. Războiul i-a cuprins cele șaizeci și șapte de luni. Orașele sunt ascunse sub scuturile electromagnetice. Bărbați înveșmântați în carapace stelare înnegrite sunt presărați pe suprafața lunilor, iar escadroanele luptă și vânează transporturi de trupe și provizii printre inelele palide de gheață ale gigantului de gaz.

E o priveliște impresionantă.

Stau pe culmea unei dune flancat de Sefi și cinci Valkirii în armuri electromagnetice proaspăt vopsite în negru, așteptând nava Lordului Lunii. În spate e nava noastră de atac, cu motorul oprit. Are forma unui rechin-ciocan. Argintiu închis. Dar Valkiriile și docherii Roșii i-au pictat împreună capul în timpul călătoriei noastre de pe Marte, făcându-i navei doi ochi albaștri holbați și o gură căscată cu colți înfricoșători, pătați de sânge. Holiday stă pe burtă chiar între cei doi ochi, scanând formațiunile stâncoase din sud prin luneta armei.

— Se vede ceva? întreb cu voce spartă prin masca de respirație.

— Nimic, aud vocea lui Sevro în cască.

El și Clovnul au plecat în recunoaștere cu cizmele gravitaționale în așezarea micuță aflată la doi kilometri de aici. Nu-i văd cu ochiul liber. Mă joc cu lama-curbată.

— O să vină, spun. Mustang a stabilit locul și ora.

Io e o lună ciudată. Cea mai retrasă și mai mică dintre cele patru luni Galileene, e doar cu puțin mai mare decât Luna. Nu s-a intenționat niciodată transformarea ei completă cu ajutorul mașinăriilor de terraformare ale Auriilor. E un iad de care Dante ar fi mândru. Cel mai arid corp din Sistemul Solar, abundă în explozii vulcanice, depozite de sulf și încălzire mareică internă. O canava de câmpii galbene și portocalii străpunsă de falii uriașe ce se întind pe suprafața ei mișcătoare. Stânci abrupte se ridică spre cer dintre dunele sulfuroase. Regiunile ecuatoriale sunt bălțate de uriașe pete concentrice, verzui. Fiind foarte dificil să cultivi grâne și să crești animale atât de departe de soare, Corpul de Ingineri ai Societății a hotărât acoperirea milioanelor de hectare ale suprafeței lui Io cu câmpuri electromagnetice, au importat cu ajutorul transportoarelor cosmice pământ și apă suficiente pentru trei generații, au îngroșat atmosfera planetei pentru a filtra radiațiile masive de pe Jupiter și au folosit încălzirea mareică internă a planetei pentru a alimenta generatoare uriașe care să permită cultivarea hranei pentru toată orbita lui Jupiter și pentru exportul către Centru și, mai important, către Margine. E teritoriul cu cel mai mare grânar dintre Marte și Uranus, cu gravitație mică și teren ieftin.

Ghiciți cine a muncit din greu pentru asta.

Dincolo de câmpurile electromagnetice se întinde de la un pol la altul Marea de Sulf, presărată ici, colo cu lacuri de magmă și vulcani.

Poate că nu-mi place Io. Dar respect oamenii care trăiesc aici. Oamenii care locuiesc aici sunt diferiți de cei de pe Pământ sau Luna, sau Mercur, sau Venus. Sunt mai aspri, mai zvelți, au ochii puțin mai mari, pentru a putea absorbi lumina slabă a soarelui care vine de la șase sute de milioane de kilometri, au pielea mai palidă, sunt mai înalți și pot rezista la doze mai mari de radiații. Oamenii ăștia se consideră a fi cel mai aproape de Auriii de Fier care au cucerit Pământul și au adus pacea pentru prima dată în istoria planetei.

N-ar fi trebuit să mă îmbrac în negru azi. Am pe mine mănuși, mantie, jachetă. Am crezut că urmează să mergem pe partea opusă lui Jupiter de pe Io, unde câmpurile înzăpezite de dioxid de sulf acoperă suprafața planetei. Dar echipa operativă a Lordului Lunii a cerut în ultimul moment un alt loc de întâlnire,

stabilindu-l la marginea Mării de Sulf. Temperatura e de 120 de grade Celsius.

Sefi vine mai aproape de mine, cercetând linia orizontului cu noul ei dispozitiv optic. Ea și Valkiriile s-au obișnuit repede cu echipamentul militar, studiind și antrenându-se zi și noapte cu Holiday în timpul călătoriei noastre de o lună și jumătate spre Jupiter. Au învățat și despre tacticile de abordare a navelor și armele electromagnetice, precum și despre sistemul de semnalizare al Cenușiilor.

— Cum e căldura? o întreb.

— Ciudată, spune ea.

O simte doar la față. Restul corpului beneficiază de sistemul de răcire al armurii.

— De ce ar vrea oamenii să trăiască aici?

— Trăim unde putem.

— Dar Auriii au de ales, zice ea. Nu-i așa?

— Da.

— Aș fi prudentă față de oamenii care aleg să locuiască în acest loc. Spiritele sunt crude aici.

Nisipul se ridică în vânt în gravitația scăzută, plutind în coloane mișcătoare. Mustang crede însă că ar trebui să fiu prudent în privința lui Sefi. În timpul călătoriei spre Jupiter, Sefi a urmărit sute de ore de holo-înregistrări. A învățat despre istoria noastră ca popoare. Urmăresc activitatea datapad-ului ei. Dar ceea ce o îngrijorează pe Mustang nu e că lui Sefi îi plac documentarele despre pădurile ecuatoriale sau despre tehnici de supraviețuire, ci faptul că a petrecut ore în șir uitându-se la holograme cu războaiele noastre, mai ales cu anihilarea nucleară a Rheei. Mă întreb la ce concluzie a ajuns.

— Bun sfat, Sefi, îi spun. Bun sfat.

Sevro aterizează brusc în fața noastră, împroșcându-ne cu nisip. Își smulge pelerina-fantomă.

— Al dracului fund de lume.

Îmi șterg nisipul de pe față, iritat. A fost incorigibil tot drumul până aici. A râs, a făcut farse, s-a strecurat în camera Victrei de fiecare dată când credea că nu-l vede nimeni. Omulețul urât e îndrăgostit. Și din câte se pare, și ea de el.

— Ce crezi? îl întreb.

— Tot locul ăsta miroase a bășini.

— *Asta e părerea ta profesională*? întreabă Holiday în cască.

— Dap. După culme e o așezare waigar.

Blana de lup îi flutură în vânt, făcând să zornăie micile zale care o prind de armură.

— Vreo câțiva Roșii cocoșați, cu ochelari de protecție cărau echipamente pentru distilație.

— Ai scanat nisipul?

— Nu e prima dată când fac asta, șefu'. Nu-mi place rahatu' ăsta fața-n față, dar pare să fie totu-n regulă. Deși se presupunea că lunaticii ăștia sunt punctuali, zice el aruncând o privire spre datapad. Au întârziat juma de oră, prăpădiții.

— Probabil sunt precauți. Ne bănuiesc că avem întăriri aviatice, spun eu.

— Mda. Și suntem ultimii cretini dați dracului fiindcă n-avem așa ceva.

— *Am recepționat*, îi dă Holiday dreptate.

— Ce nevoie am de sprijin aviatic când te am pe tine? spun făcând semn în direcția cizmelor gravitaționale ale lui Sevro.

În spatele lui e o ladă de plastic. Înăuntru e un lansator de rachete sarrissa într-un suport de burete. Același tip pe care l-a folosit Ragnar împotriva navei lui Cassius. Dacă o să fie nevoie, am la dispoziție un avion de luptă de dimensiunile unui Spiriduș psihopat.

— Mustang a zis că o să vină, spun.

— Mustang a zis că o să vină, mă maimuțărește Sevro. Ar face bine să vină. Flota nu poate rămâne acolo o veșnicie fără să fie observată.

Flota mea așteaptă pe orbită de când Mustang a plecat cu naveta ei spre Ilion, capitala lui Io. Cincizeci de nave-torță și distrugătoare se ascund cu scuturile dezactivate și motoarele oprite pe luna pustie Sinope în timp ce cea mai mare flotă a Auriilor străbate spațiul apropiindu-se tot mai mult de Lunile Galileene. Dacă se apropie mai mult, senzorii Auriilor ne vor repera. Dar cât timp se ascunde, flota mea e vulnerabilă. Un escadron amărât de distrugătoare-de-aripi ar putea-o distruge dintr-un singur raid.

— Lunaticii o să vină, zic eu, dar nu sunt sigur.

Sunt niște oameni reci, închistați, mândri, Auriii ăștia jupiterieni. Lunile Galileene ale lui Jupiter sunt casa a aproximativ opt mii de Războinici Însemnați. Toate Institutele lor sunt aici. Doar cei mai bogați dintre ei ajung în Centru, și doar în

vacanțe sau în misiuni pentru Societate. Poate că Luna e căminul străvechi al poporului lor, dar rămâne un loc străin pentru cei mai mulți dintre ei. Metropola Ganymede e centrul lumii lor.

Suverana știe cât de periculos este ca Marginea să fie independentă. Mi-a vorbit despre dificultățile pe care le presupune impunerea puterii la o distanță de miliarde de kilometri de imperiu. Adevărata ei temere nu a fost niciodată că Augustus și Bellona se vor distruge unul pe altul. Ci că asta va însemna o șansă pentru Margine să se răzvrătească și să dividă Societatea în două. În urmă cu șaizeci de ani, la începutul domniei ei, i-a cerut Lordului Cenușă să distrugă cu bombe nucleare luna lui Saturn, Rhea, când conducătorul acesteia a refuzat să-i accepte autoritatea. Puterea exemplului a ținut vreme de șaizeci de ani.

Dar la nouă zile după Triumful meu, copiii Lorzilor Lunii, care erau ținuți pe Luna, la curtea Suveranei, drept garanție a cooperării politice a părinților lor, au evadat. Au fost ajutați de spionii lăsați în urmă de Mustang în Citadelă. Două zile mai târziu, moștenitorii defunctului ArhiGuvernator Revus au Raa, ucis la Triumful meu, au furat sau au distrus în întregime Garnizoana Flotei Societății din docurile de pe Calisto. Au declarat independența lui Io și au insistat ca și celelalte luni mai puternice și cu populație mai mare să li se alăture.

Curând după asta, scandalos de carismaticul Romulus au Raa a fost ales Suveran al Marginii. Saturn și Uranus i s-au alăturat, și așa a început A Doua Rebeliune a Lunii la șaizeci de ani și două sute unsprezece zile după prima.

Lorzii Lunilor s-au așteptat cu siguranță ca Suverana să rămână blocată pe Marte zece ani, dacă nu și mai mult. Adăugați la asta și insurecția Culorilor inferioare în Centru și vă dați seama de ce credeau că Suverana nu va putea aloca resursele necesare pentru a trimite o flotă suficient de numeroasă la o distanță de șase sute de milioane de kilometri ca să le înăbușe revolta. S-au înșelat.

— Avem companie, spune Pietricică de la postul ei de la panoul de senzori ai navetei. Trei nave. La 180 de kilometri de-aici.

— În sfârșit, murmură Sevro. Uite că vin dracului Lunaticii.

La orizont, din mirajul creat de căldură își fac apariția trei nave. Două nave de luptă negre, clasa sarpedon, pe care e pictat dragonul alb cu patru capete al lui Raa cu fulgerul lui Jupiter în gheare, escortează o navetă mare, arămie din clasa *priam*. Navele aterizează în fața noastră. Rampele navelor sunt coborâte prin vârtejul de praf stârnit. Șapte siluete, mai înalte și mai zvelte decât mine pășesc pe nisip. Aurii. Au cu toții krill, o mască organică pentru respirație creată de Artizani, care le acoperă nasul și gura. Arată ca exoscheletul unei lăcuste, cu piciorușele întinse spre urechi. Echipamentul lor arămiu de luptă e mai ușor decât armurile confecționate în Centru și sunt accesorizate cu eșarfe viu colorate. Duc în spate puști cu țevi lungi și paturi personalizate din fildeș. Cu toții au briciuri atârnate la șold. Poartă dispozitive optice portocalii. În picioare au niște bocanci ușori utilizați pentru deplasare, care nu se folosesc de gravitație, ci de aer comprimat. Sar cu ajutorul lor pe sol ca pietrele aruncate pe un lac. Nu pot susține o greutate prea mare, dar pot ajunge la viteza de șaizeci de kilometri pe oră. Cântăresc un sfert din cât cântăresc cizmele mele, durata de viață a bateriei e de un an de zile și nu sunt vizibile pentru dispozitivele de vedere cu infraroșu.

Sunt asasini. Nu sunt cavaleri. Holiday își dă seama de pericol.

— *Nu e cu ei*, îmi spune ea în cască. Vreun *Telemanus*?

— Nu, îi răspund. Stai. O văd.

Mustang iese din navă, alăturându-se ionienilor care o depășesc în înălțime. E echipată la fel ca ei, doar că nu are pușcă. Însoțită de o altă femeie ioniană, cu umerii aduși în față că ai unei ghepard, Mustang vine alături de noi pe dună. Ceilalți ionieni rămân lângă navă. Nu sunt o amenințare, doar o escortă.

— Darrow, spune Mustang. Scuze că am întârziat.

— Unde e Romulus?

— Nu vine.

— Căcat, șuieră Sevro. Ți-am zis, Secerătorule.

— Sevro, e în regulă, spune Mustang. Ea e sora lui, Vela.

Femeia înaltă privește în jos spre noi, pe deasupra nasului turtit. Are pielea palidă, corpul adaptat condițiilor de gravitație scăzută. E greu să-i distingi fața dincolo de mască și de dispozitivul optic, dar pare să aibă în jur de cincizeci de ani. Vorbește cu glas măsurat.

— Îți transmit salutările fratelui meu și bun venit, Darrow de pe Marte. Eu sunt Legatul Vela au Raa.

Sefi se furișează pe lângă noi, examinând-o pe Auria străină și echipamentul ei ciudat. Îmi place cum vorbesc oamenii când Sefi e prin preajmă. Par mult mai sinceri.

— Bine te-am găsit, Legatule, înclin eu capul cu amabilitate. Vei vorbi în numele fratelui tău? Speram să-mi pledez cauza în fața lui.

La marginea ochelarilor speciali, se vede cum pielea de la coada ochilor i se încrețește.

— Nimeni nu vorbește în numele fratelui meu. Nici măcar eu. Vrea să vii acasă la el, în Pustiurile Karrack.

— Ca să ne puteți ademeni într-o capcană? întreabă Sevro. Am o idee mai bună. Ce zici să-i spui târfei de frate-tu să respecte dracului înțelegerea pe care a făcut-o, înainte să-ți iau pușca aia și să ți-o vâr în cur ca să arăți ca o Pixie slăbănoagă făcută kebab?

— Sevro, încetează, intervine Mustang. Nu aici. Nu cu oamenii ăștia.

Vela o privește pe Sefi cum dă târcoale. Observă briciul de la șoldul Obsidienei uriașe.

— Mă piș și mă cac pe cine-i asta. Știe cine suntem. Și dacă nu se pișă pe ea de frică pentru că stă față-n față cu Secerătorul de pe Marte înseamnă că n-are mai multă minte decât un smoc de păr din cur.

— El nu poate veni cu tine, spune Vela.

— E de-nțeles, îi răspund.

Sevro face un semn grotesc.

— Asta ce e? întreabă Vela arătând spre Sefi.

— Ea e Regina Valkiriilor, spun. Sora lui Ragnar Volarus.

Vela e precaută în privința lui Sefi, așa cum și trebuie. Ragnar e un nume cunoscut.

— Nici ea nu poate veni. Dar mă refeream la mormanul ăla de metal cu care ați zburat aici. Se vrea a fi o navă? pufnește ea și strâmbă din nas. Construită pe Venus, evident.

— E împrumutată, spun. Dar dacă vrei să facem schimb…

Vela izbucnește în râs, ceea ce mă surprinde, dar redevine apoi serioasă.

— Dacă vrei să te prezinți Lorzilor Lunii ca diplomat, atunci trebuie să-i arăți respect fratelui meu. Și să ai încredere în ospitalitatea lui.

— Am văzut destui bărbați și femei lăsând onoarea deoparte când îi incomodează, îi răspund.

— Aici nu e Centrul. Suntem în Margine, vine replica Velei. Noi ne amintim de strămoși. Ne amintim cum trebuie să fie Auriii de Fier. Noi nu ne ucidem oaspeții cum face cățeaua aia pe Luna. Sau Șacalul pe Marte.

— Încă, zic eu.

Vela ridică din umeri.

— E o alegere pe care trebuie să o faci, Secerătorule. Ai șaizeci de secunde să te decizi.

Vela se îndepărtează cât timp mă sfătuiesc cu Mustang și Sevro. O chem și pe Sefi.

— Ce credeți?

— Romulus mai degrabă ar muri decât să ucidă un oaspete, spune Mustang. Știu că nu ai niciun motiv să ai încredere în oamenii ăștia. Dar onoarea chiar înseamnă ceva pentru ei. Nu sunt ca Bellona care doar flutură cuvântul încolo și-ncoace. Aici, cuvântul unui Auriu înseamnă la fel de mult ca sângele lui.

— Știi unde locuiește? o întreb.

Mustang clatină din cap.

— Dacă știam, te duceam chiar eu acolo. Au echipamente cu care pot să verifice radiațiile și dispozitivele de urmărire electronice. Te-au studiat. O să fii pe cont propriu.

— Minunat.

Dar aici nu e vorba de tactică. Nu e un joc pe termen scurt. Planul meu cel mare era să vin pe Margine, știind că asta îmi oferă un avantaj pe care Suverana nu-l are. Avantajul ăsta o să-mi țină capul pe umeri, mai bine decât onoarea oricui altcuiva. Dar m-am mai înșelat înainte, așa că acum verific totul de două ori și ascult.

— Regulile privind tratamentul oaspeților se aplică și Roșiilor? întreabă Sevro. Sau doar Auriilor? Asta trebuie să aflăm.

Arunc o privire spre Vela.

— Corect.

— Dacă te omoară pe tine, mă omoară și pe mine, zice Mustang. Nu plec de lângă tine. Și dacă face asta, oamenii mei se întorc împotriva lui. Familia Telemanus se întoarce împotriva

lui. Chiar și nurorile lui Lorn se întorc împotriva lui. Asta înseamnă aproape o treime din forța lui aviatică. E un conflict pe care nu și-l poate permite.

— Sefi, tu ce crezi?

Obsidiana închide ochii, pentru ca tatuajele ei albastre să vadă spiritele deșertului.

— Du-te, spune ea.

— Dă-ne șase ore, Sevro. Dacă nu ne întoarcem până atunci…

— Să-mi fac laba într-un tufiș?

— Faci prăpăd.

— S-a făcut.

Își lovește pumnul de al meu și-mi face cu ochiul.

— Misiune diplomatică plăcută, copii.

Își întinde pumnul și spre Mustang.

— Și ție la fel, căluțule. Suntem împreună în rahatul ăsta, nu?

Mustang își lovește bucuroasă pumnul de al lui.

— Firește, la dracu’!

41. Lordul Lunilor

Căminul celui mai puternic om de pe Lunile Galileene e un loc simplu, plin de grădini șerpuitoare și cotloane liniștite. Înaintea casei așezate la poalele unui vulcan adormit se întinde o câmpie galbenă până la linia orizontului, unde un alt vulcan fierbe, iar lava i se scurge spre vest. Aterizăm într-un hangar mic, de la marginea unei formațiuni de stânci, în care încap doar două nave. Cealaltă e o navă de viteză pe care Orion ar muri de drag s-o piloteze, iar lângă ea se înșiră câteva motociclete aeroglisoare pline de praf. Nu ne iese nimeni în întâmpinare când debarcăm și pornim spre casă pe o alee de piatră albă tăiată în calcarul sulfuros. Aleea înconjoară casa. Întreaga proprietate e protejată de o bulă electromagnetică discretă.

Însoțitorii noștri se simt în largul lor aici. O iau înaintea noastră și trec de poarta de fier care permite accesul în curtea acoperită de iarbă a casei. Își scot bocancii cu aer comprimat plini de praf și îi lasă la intrare lângă o pereche de bocanci militari negri. Schimb o privire cu Mustang și apoi ne descălțăm și noi. Mie îmi ia mai mult să-mi dau jos cizmele gravitaționale

greoaie. Fiecare cântărește aproape nouă kilograme și are trei șiruri paralele de șireturi care-mi fixează piciorul înăuntru. Am o senzație ciudată de mângâiere când simt iarba printre degete. Sunt conștient de cum îmi duhnesc picioarele. E ciudat să văd aliniate lângă ușă cizmele a doisprezece inamici. Ca și cum aș fi nimerit la o reuniune foarte restrânsă.

— Te rog să aștepți aici, îmi spune Vela. Virginia, Romulus vrea să vorbească mai întâi cu tine.

— Țip dacă sunt în pericol, îi zic zâmbind lui Mustang, care ezită.

Îmi face cu ochiul când pleacă împreună cu Vela, care observă gestul subtil. Simt că sunt puține lucruri care-i scapă acestei femei, și chiar și mai puține cele pe care nu le judecă. Rămân singur în grădină în cântecul unui clopoțel de vânt atârnat într-un copac. Grădina din curte e un dreptunghi perfect. Lat de aproximativ treizeci de pași. Zece de la poartă până la treptele mici de piatră care duc spre intrarea din față a casei. Pereții albi de mortar sunt netezi și acoperiți cu lujeri subțiri de plante care se strecoară în casă. Pe lujeri cresc floricele portocalii care umplu aerul cu o mireasmă puternică de pădure.

Casa e mai mare decât pare, camere și grădini apar unele dintr-altele. Nu există acoperiș. Dar nici n-ar avea vreun motiv să aibă unul. Bula electromagnetică apără proprietatea de fenomenele meteorologice de-afară. Aici oamenii își creează singuri ploaia. Apa picură de pe țâșnitorile cu ajutorul cărora au fost udați de dimineață micii mandarini ale căror rădăcini au fisurat fundul fântânii albe de piatră din mijlocul curții. O simplă privire aruncată unui astfel de loc a dus-o pe soția mea pe eșafod.

Cât de ciudată i s-ar fi părut această călătorie.

Însă, de asemenea, într-un fel, cât de minunată.

— Poți să mănânci o mandarină dacă vrei, aud o voce subțire în spatele meu. Tata n-o să se supere.

Mă întorc și văd o copilă care stă lângă o altă poartă ce duce din curtea principală spre o cărare care înconjoară casa pe stânga. Are în jur de șase ani. Ține o lopată mică în mână și are pantalonii murdari în genunchi de țărână. E tunsă scurt, are fața palidă și ochii cu o treime mai mari decât ai oricărei fetițe de pe Marte. Are oase lungi și firave. Ca ale unui mânz abia născut. N-am întâlnit prea mulți copii Aurii. Familiile însemnaților din

Centru își păzesc copiii de ochii lumii de teama de a nu fi asasinați, așa că îi țin în școli private sau pe moșii. Am auzit că în Margine lucrurile stau altfel. Aici nu sunt omorâți copiii. Dar tuturor le place să pretindă că nu omoară copii.

— Bună, îi spun cu blândețe.

Am un ton gingaș, ciudat, pe care nu l-am mai folosit de când mi-am văzut nepoții și nepoatele. Iubesc copiii, dar mă simt atât de străin de ei în vremurile astea.

— Tu ești marțianul, nu-i așa? mă întreabă ea impresionată.

— Eu sunt Darrow, încuviințez din cap. Tu cine ești?

— Eu sunt Sera au Raa, spune ea cu mândrie. Chiar ai fost Roșu? L-am auzit pe tata vorbind despre tine. Ei cred că fiindcă n-am asta – zice și-și trece degetele peste obraz de-a lungul unei cicatrice imaginare – n-am nici urechi.

Face semn cu capul spre lujerii de viță care acoperă pereții și zâmbește cu viclenie.

— Iar uneori mă cațăr.

— Încă sunt Roșu, îi spun. N-am încetat să mai fiu.

— Oh. Nu arăți ca un Roșu.

Probabil că nu se uită la holograme dacă nu știe cine sunt.

— Poate că nu e vorba despre cum arăt, îi sugerez. Ci despre ceea ce fac.

Oare e o replică prea complicată pentru un copil de șase ani? Al dracului dacă știu. Fetița se strâmbă dezgustată și mă tem că am făcut o greșeală.

— Ai întâlnit vreodată un Roșu, Sera?

Clatină din cap.

— Am văzut doar imagini, când învățam. Tata zice că nu se cuvine să socializăm cu ei.

— Nu ai servitori?

Chicotește până să-și dea seama că vorbesc serios.

— Servitori? Dar n-am câștigat servitori, zice ea atingându-și iar fața. Nu încă.

Îmi pierd buna dispoziție când mă gândesc la fetița asta alergând să-și salveze viața prin pădurile de la Institut. Sau oare ea va fi vânătorul?

— Și nici n-o să ți-i câștigi vreodată dacă nu-i dai pace oaspetelui nostru, se aude o voce joasă, răgușită de la intrarea principală a casei.

Romulus au Raa stă rezemat de tocul ușii. E un om calm și periculos. De înălțimea mea, dar mai slab; poartă urmele unui nas rupt de două ori. Ochiul lui drept e cu o treime mai mare decât al meu, iar chipul îi e îngust, dușmănos. Pleoapa ochiului stâng e traversată de o cicatrice. Din globul ocular se holbează la mine o bilă albastră cu negru. Are buze pline, crăpate, iar pe cea de sus se văd alte trei cicatrice. Își poartă părul lung de un blond-închis strâns în coadă. În afară de urmele vechilor răni, are pielea perfectă ca porțelanul. Dar impresia pe care o lasă îl face să fie cine este, nu înfățișarea. Îi simt siguranța. Încrederea în sine, de parcă ar fi stat dintotdeauna acolo, în pragul ușii. De parcă m-ar cunoaște dintotdeauna. Mă surprind cât de mult îl plac din clipa în care-i face cu ochiul fiicei sale. Și cât de mult îmi doresc să mă placă și el, în ciuda faptului că știu că e un despot.

— Și, ce crezi despre marțianul nostru? își întreabă el fiica.

— E voinic, zice Sera. Mai mare decât tine, tată.

— Dar nu la fel de mare ca un Telemanus, zic eu.

Fetița își încrucișează brațele la piept.

— Nimic nu e la fel de mare ca un Telemanus.

— Măcar de-ar fi așa, râd eu. Am cunoscut un om care era aproape la fel de mare față de mine pe cât sunt eu față de tine.

— Nu se poate, zice Seraphina, cu ochii mari. Un Obsidian?

Fac semn din cap că da.

— Îl chema Ragnar Volarus. Era un Pătat. Un prinț al unui trib de Obsidieni de la polul sud al lui Marte. Își spun Valkirii. Și sunt conduși de femei care călăresc grifoni. Sora lui e cu mine, adaug uitându-mă spre tatăl ei.

— Cine călărește grifoni?

Ideea o nedumerește pe fetiță. N-a ajuns până acolo cu studiul.

— El unde-i acum?

— A murit și l-am lansat către Soare în timpul călătoriei spre tatăl tău.

— Oh. Îmi pare rău..., spune ea cu blândețea dezinvoltă pe care se pare că doar copiii o mai au acum. De asta ești așa de trist?

Tresar, nu știam că e așa de evident. Romulus observă și mă scutește de răspuns.

— Seraphina, te căuta unchiul tău. Roșiile alea n-o să se planteze singure, nu-i așa?

Sera lasă capul în jos și-și flutură brațul spre mine în semn de rămas-bun înainte să o ia înapoi pe cărare. O urmăresc cu privirea și-mi dau seama cu întârziere că acum copilul meu ar fi de aceeași vârstă cu ea.

— Tu ai pus asta la cale? îl întreb pe Romulus.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că nu? zice el pășind în grădină.

— Nu cred prea multe din partea nimănui zilele astea.

— În felul ăsta o să rămâi în viață, dar n-o să fii prea fericit, zice el cu gravitate, cu un fel de a vorbi sacadat, care se aseamănă cu cel al unui om educat într-o școală de gladiatori.

Fără pic de afectare, fără niciun val de insulte sau de șmecherii. Totul e de o directețe înviorătoare, dar care totodată ne ține la distanță.

— Aici era refugiul tatălui meu, și înainte de asta al tatălui său, spune Romulus făcându-mi semn să mă așez pe o bancă de piatră. M-am gândit că e un loc potrivit să discutăm viitorul familiei mele.

Romulus culege o mandarină din copac și se așază pe banca de vizavi de mine.

— Și al familiei tale.

— Mi se pare un efort prea mare, spun.

— Ce vrei să zici?

— Copacii, pământul, iarba, apa. Nimic din toate astea nu-și au locul aici.

— Iar omul nu era sortit să îmblânzească focul. Asta e toată frumusețea, zice el întărâtându-mă. Luna asta e un lucru absolut îngrozitor. Dar am făcut-o să ne aparțină prin iscusință. Prin voință.

— Sau suntem doar în trecere pe-aici? îi spun.

Romulus flutură un deget spre mine.

— Nu s-a spus niciodată despre tine că ai fi înțelept.

— Nu sunt înțelept, îl corectez. Am fost făcut să mă simt umil. Și chestia asta te dezmeticește.

— Cutia aia a existat? mă întreabă Romulus. Am auzit zvonuri luna trecută.

— A existat.

— Vulgar, spune el căzând pe gânduri. Dar spune multe despre calitatea umană a dușmanului tău.

Fiica lui a lăsat urme mici pe aleea de piatră.

— Fetița nu știa cine eram, spun.

Romulus decojește cu grijă mandarina în fâșii subțiri. E mulțumit că am observat asta la fiica lui.

— Niciun copil din familia mea nu se uită la holograme înainte de doisprezecece ani. Avem la dispoziție natura și hrana să ne modeleze. Poate urmări opiniile altor oameni când va avea propriile ei opinii, nu mai devreme. Nu suntem creaturi digitale. Suntem carne și sânge. E mai bine să învețe asta înainte să dea piept cu lumea.

— De asta nu sunt servitori pe aici?

— Sunt servitori, dar nu era nevoie să te vadă pe tine azi aici. Și nu sunt ai ei. Ce fel de părinte și-ar dori ca fiul sau fiica lui să aibă servitori? întreabă el, dezgustat de idee. Din clipa în care un copil crede că are dreptul la orice, o să creadă că totul i se cuvine. De ce crezi că a ajuns Centrul așa un Babilon? Pentru că nu i s-a refuzat niciodată nimic. Uită-te la Institutul unde ai fost tu. Sclavie sexuală, crimă, canibalism între camarazii Aurii? zice clătinând din cap. E o barbarie. Nu asta și-au dorit strămoșii noștri. Dar locuitorii Centrului sunt atât de insensibili la violență că au uitat care e scopul ei. Violența e o unealtă. E menită să șocheze. Să aducă schimbare. În loc de asta, ei o privesc ca pe ceva normal și o celebrează. Și creează o cultură a exploatării în care li se cuvine totul în materie de sex și putere, încât atunci când sunt refuzați scot sabia și fac tot cum vor ei.

— Exact cum au făcut cu poporul tău, spun eu.

— Exact cum au făcut cu poporul meu, repetă el. Exact cum am făcut noi toți cu poporul tău.

Termină de decojit mandarina cu un gest care seamănă mai mult cu o scalpare. O rupe brutal în două și-mi aruncă jumătate.

— N-o să romantizez ceea ce sunt. Și nici n-o să mă scuz pentru subjugarea poporului tău. Ceea ce le facem este crud, dar necesar.

Mustang mi-a spus în timpul călătoriei încoace că Romulus folosește drept pernă o piatră din Forumul Roman. Nu e o persoană blândă. Nu cu dușmanii, cel puțin, ceea ce eu sunt, în ciuda ospitalității sale.

— Mi-e greu să-ți vorbesc ca și cum nu ai fi un tiran, îi spun. Stai aici și te crezi mai civilizat decât Luna pentru că îți respecți codul de onoare, pentru că te înfrânezi, continui eu făcând semn spre casa modestă. Dar nu ești mai civilizat, îi spun. Ești doar mai disciplinat.

— Și asta nu înseamnă civilizație? Ordine? Negarea impulsurilor animalice în favoarea stabilității?

Își mănâncă fructul cu înghițituri măsurate. Eu pun pe bancă jumătatea mea.

— Nu. Dar nu sunt aici să dezbat probleme filosofice sau politice.

— Slavă lui Jupiter! Mă îndoiesc că am cădea de acord, zice el privindu-mă cu atenție.

— Am venit aici să discutăm despre lucrul la care ne pricepem amândoi cel mai bine, războiul.

— Vechiul nostru prieten hidos.

Aruncă o privire spre ușa casei ca să se asigure că suntem singuri.

— Dar înainte să trecem la asta, pot să-ți pun o întrebare mai personală?

— Dacă trebuie.

— Știi că tatăl și fiica mea au murit la Triumful tău de pe Marte?

— Da.

— Într-un fel, așa a început totul. Ai văzut când s-a întâmplat?

— Da.

— A fost așa cum spun ei?

— N-aș îndrăzni să spun că știu cine sunt acești oameni sau ce spun.

— Mi-au spus că Antonia au Severus-Julii a călcat în picioare craniul fiicei mele până l-a crăpat. Eu și soția mea dorim să știm dacă e adevărat. Asta ne-au spus cei câțiva oameni care au reușit să fugă.

— Da, îi spun. E adevărat.

Mandarina îi picură printre degete, uitată.

— A suferit?

Abia dacă îmi amintesc să o fi văzut atunci pe fată. Dar am visat de atâtea ori noaptea aia, de suficient de multe ori cât să-mi doresc să fi avut o memorie mai proastă. Fata cu chip palid purta o rochie cenușie cu o broșă cu dragonul și fulgerul. A

încercat să fugă pe lângă fântână. Dar Vixus i-a retezat tendoanele genunchilor. S-a târât și a plâns căzută la pământ până când a ucis-o Antonia.

— A suferit. Câteva minute.

— A plâns?

— Da. Dar n-a implorat.

Romulus privește cum dincolo de poarta de fier praful de sulf dansează diavolește peste câmpia pustie ce se întinde în fața casei lui liniștite. Îi cunosc durerea, tristețea teribilă care te zdrobește când iubești ceva blând și bun care e smuls de lumea crudă. Fiica lui a crescut aici, iubită, apărată și apoi a plecat într-o aventură și a aflat ce-nseamnă frica.

— Adevărul poate fi crud, zice el. Dar e singurul lucru care contează. Îți mulțumesc pentru asta. Dețin și eu un adevăr. Unul care nu cred că o să-ți placă…

— Mai ai un oaspete, îi spun.

Mă privește surprins.

— Sunt niște cizme la poartă. Făcute pentru o navă, nu pentru o planetă. Se prinde praful de ele oribil. Nu sunt jignit. Mă cam așteptam de când am văzut că nu m-ai întâmpinat în deșert.

— Înțelegi de ce n-o să iau o hotărâre orbește sau în pripă.

— Da.

— Acum două luni nu am fost de acord cu planul Virginiei de a negocia pacea. A plecat cu sprijinul celor înfricoșați de pierderile pe care le suferiserăm. Cred în război doar în măsura în care e o unealtă eficientă. Și nu credeam că suntem în poziția de a obține ceva de pe urma războiului fără să obținem cel puțin o victorie sau două. Pacea însemna subjugare, dar denumită cu alt termen. Logica mea era de fier, brațele nu. Nu am obținut nicio victorie. Imperatorul Fabii este… eficient. Iar Centrul, oricât de mult i-aș disprețui cultura, produce ucigași foarte pricepuți, care se bucură de un sprijin logistic foarte bun și de provizii îndestulătoare. Luptăm împotriva unui uriaș. Acum, ai venit și tu aici. Și pot obține prin pace ceva ce nu pot obține prin luptă. Așa că trebuie să-mi cântăresc opțiunile.

Vrea să spună că se poate folosi de prezența mea pentru a obține condiții mai bune din partea Suveranei decât i-ar fi acordat dacă ar fi continuat războiul. E de un egoism îndrăzneț. Știam că risc când am venit aici, dar speram să-l găsesc furios după un an de război cu această femeie și dornic să se răzbune

pe ea. Se pare însă că Romulus au Raa are mai mult sânge rece decât credeam.

— Pe cine a trimis Suverana? îl întreb.

Se lasă pe spate amuzat.

— Tu pe cine crezi?

42. Poetul

Roque au Fabii stă la o masă de piatră în livada de lângă casă, terminându-și desertul – o prăjitură cu brânză – și cafeaua. Dintr-un vulcan pitic clocotitor se ridică la linia orizontului rotocoale de fum cu aceeași nepăsare a aburului din ceașca lui de porțelan. Se uită la rotocoalele de fum, dar se întoarce spre noi când ne apropiem. E impresionant în uniforma lui neagră cu auriu – zvelt ca un fir auriu de grâu văratic, cu pomeți înalți și ochi calzi, dar cu un chip distant și necruțător. Până acum a câștigat dreptul de a-și etala în piept mai bine de zece medalii. Dar într-atât de vanitos e încât consideră că afectarea e un semn al unei decadențe plictisitoare. Are pe fiecare umăr piramida Societății, încadrată de aripile de Imperator, iar pe piept un craniu auriu cu o coroană, Sigiliul ce arată că e împuternicit de Lordul Cenușă. Roque așază ceașca pe masă cu delicatețe, își șterge colțul buzelor cu șervețelul și se ridică în picioarele-i desculțe.

— Darrow, a trecut un secol, spune el cu o politețe atât de grațioasă, încât aproape că m-aș putea convinge că suntem doi prieteni vechi care se reîntâlnesc după o îndelungată absență.

Dar n-o să-mi permit să simt nimic pentru omul ăsta. Nu-i pot acorda iertarea mea. Victra era să moară din cauza lui. Fitchner a murit. Lorn a murit. Și câți ar mai fi murit, dacă nu l-aș fi lăsat pe Sevro să plece de la acea petrecere să-și caute tatăl?

— Imperator Fabii, îi răspund cu glas măsurat.

Dar dincolo de cuvintele reci cu care-l întâmpin, simt un junghi în inimă. Totuși, pe chipul lui nu văd nicio urmă de regret. Mi-aș dori să o văd. Și așa îmi dau seama că încă mai țin la el. El e un soldat al poporului său. La fel cum eu sunt un soldat al poporului meu. În povestea lui, el nu e personajul negativ. Este eroul care l-a demascat pe Secerător. Care a zdrobit flota

Augustus-Telemanus în Bătălia de la Deimos în noaptea de după capturarea mea. Nu face lucrurile astea pentru el. Trăiește pentru ceva la fel de nobil ca și mine. Pentru poporul lui. Singurul lui păcat este că îl iubește prea mult și o arată în felul ăsta.

Mustang mă privește îngrijorată, dându-și seama ce simt. A pomenit despre el în timpul călătoriei de pe Marte. I-am spus că nu mai înseamnă nimic pentru mine, dar știm amândoi că nu e adevărat. Mustang e lângă mine acum. E sprijinul meu între acești prădători. Mi-aș putea înfrunta dușmanii fără ea, dar nu aș rezista psihic. Aș fi mai întunecat. Mai plin de mânie. Mulțumesc cerului că am alături oameni ca ea care să-mi stăvilească spiritul. Altfel mă tem că mi-ar scăpa de sub control.

— Nu pot să spun că e o plăcere să te revăd, Roque, zice Mustang, distrăgându-i atenția de la mine. Deși mă mir că Suverana n-a trimis un politician să trateze cu noi.

— A făcut asta, răspunde Roque. Și i-ai trimis-o înapoi pe Moira moartă. Suverana a fost profund rănită din cauza asta. Dar are încredere în brațele și în judecata mea. La fel cum eu am încredere în ospitalitatea lui Romulus. Mulțumesc pentru masă, apropo, îi spune el gazdei noastre. După cum îți imaginezi, proviziile noastre sunt groaznic de austere.

— Avantajul de a avea un grânar, spune Romulus. Asediul nu aduce niciodată foamete.

Ne face semn să ne așezăm. Eu și Mustang ne așezăm în fața lui Roque, în timp ce Romulus stă în capul mesei. La stânga și la dreapta lui stau ArhiGuvernatorul de pe Triton și o femeie în vârstă, gârbovită, pe care n-o cunosc. Poartă însemne de Imperator.

Roque se uită la mine și-mi spune:

— Mă bucur, Darrow, că participi în sfârșit la războiul pe care chiar tu l-ai început.

— Nu Darrow e responsabil de acest război, zice Mustang. Ci Suverana ta.

— Pentru că a instaurat ordinea? întreabă Roque. Pentru că respectă Acordul?

— O, asta-i nouă. O cunosc ceva mai bine decât tine, poetule. Băbătia e o creatură meschină și lacomă. Crezi că a fost ideea lui Aja să o omoare pe Quinn?

Mustang așteaptă un răspuns. Nu primește niciunul.

— A fost ideea Octaviei. I-a transmis în cască să o facă.

— Quinn a murit din cauza lui Darrow, spune Roque. A nimănui altcuiva.

— Șacalul s-a lăudat în fața mea că el a omorât-o pe Quinn, îi spun. Știai asta?

Roque nu se arată impresionat de afirmația mea.

— Dacă ar fi lăsat-o în pace, ar fi trăit. Dar a ucis-o în spatele navei în timp ce noi, restul, luptam să supraviețuim.

— Mincinosule.

Clatin din cap și-i spun:

— Îmi pare rău. Dar vina aia pe care o simți în adâncul tău… O s-o simți mult și bine. Pentru că ăsta-i adevărul.

— M-ai transformat într-un măcelar al propriului meu popor, spune Roque. Încă nu mi-am plătit datoria față de Suverană și de Societate pentru rolul pe care l-am jucat în conflictul Bellona-Augustus. Milioane de oameni și-au pierdut viața în Asediul lui Marte. Milioane de oameni care n-ar fi murit dacă aș fi văzut dincolo de șiretlicurile tale și mi-aș fi făcut datoria față de poporul meu.

Vocea îi tremură. Cunosc privirea pierdută din ochii lui. Am văzut-o în oglindă când mă trezeam din câte un coșmar și mă holbam la mine însumi în lumina chioară din baia camerei de comandă de pe Luna. Toate acele milioane de oamenii îl strigă în beznă, întrebându-l de ce.

— Ce nu pot să înțeleg, Virginia, continuă el, este de ce ai abandonat discuțiile de pe Phobos. Discuții care ar fi dus la vindecarea rănilor care-i despart pe Aurii și ne-ar fi permis să ne concentrăm asupra adevăratului nostru dușman.

Roque mă privește cu asprime.

— Omul ăsta a dorit moartea tatălui tău. Tot ce vrea e distrugerea poporului nostru. Pax a murit din cauza minciunilor lui. Tatăl tău a murit din cauza intrigilor lui. Se folosește de inima ta împotriva ta.

— Scutește-mă, pufnește Mustang cu dispreț.

— Încerc să…

— Nu mă lua pe mine de sus, poetule. Tu ești ăla plângăcios aici. Nu eu. Aici nu e vorba despre dragoste. E vorba despre ce e bine. Asta n-are nimic de-a face cu sentimentele. Are de-a face cu dreptatea, care e deasupra faptelor.

Lorzii Lunilor se foiesc neliniștiți când vine vorba despre dreptate. Mustang face semn cu capul spre ei și continuă:

— Ei știu că eu cred în independența Marginii. Și știu că sunt o Reformatoare. Și știu că sunt suficient de inteligentă să nu confund cele două lucruri și să nu-mi amestec sentimentele cu lucrurile în care cred. Spre deosebire de tine. Așa că de vreme ce manevrele tale retorice vor întâmpina urechi surde, nu vrei să ne scutim unul pe altul de ofensa jocurilor de cuvinte și să trecem la propunerile pe care le avem de făcut ca să terminăm odată cu războiul ăsta într-un fel sau altul?

Roque îi aruncă o căutătură urâtă.

Romulus zâmbește abia vizibil.

— Ai ceva de adăugat, Darrow?

— Cred că Mustang a spus foarte bine ce era de spus.

— Foarte bine, zice Romulus. Atunci o să spun ce am de spus și apoi o să vă las pe voi. Amândoi sunteți inamicii mei. Din cauza unuia mă confrunt cu grevele muncitorilor. Propagandă antiocârmuire. Insurecție. Din cauza celuilalt mă confrunt cu război și asediu. Și iată că aici, la marginea întunericului, departe de sursele voastre de putere, aveți nevoie de mine, de navele mele, de legiunile mele. Observați ironia. Singura mea întrebare este: cine poate să-mi dea mai mult în schimbul lor?

Se uită întâi spre Roque.

— Imperator, te rog să începi.

— Onorabili lorzi, Suverana deplânge acest conflict dintre noi la fel ca și mine. S-a prăsit din semințele semănate în disputele anterioare, dar se poate sfârși acum, când Marginea și Centrul își vor aminti că există un rău mult mai mare decât gâlcevile politice și dezbaterile în privința taxelor și a reprezentării. Și acela este răul demokrației. Acea nobilă minciună care ne spune că toți oamenii sunt egali. Ați văzut cum a distrus Marte. Adrius au Augustus a luptat nobil acolo apărând Societatea.

— Nobil? întreabă Romulus.

— Eficient. Dar molima tot s-a răspândit. Acum avem cea mai bună ocazie s-o distrugem înainte să obțină o victorie din care s-ar putea să nu ne mai revenim niciodată. În ciuda neînțelegerilor dintre noi, strămoșii noștri au căzut împreună pe Pământ în timpul Cuceririi. În amintirea acestui fapt, Suverana e gata să înceteze ostilitățile. Cere ajutorul legiunilor și al armadei voastre pentru distrugerea amenințării Roșii care intenționează să

distrugă atât Marginea, cât și Centrul. În schimb, la sfârșitul războiului, va renunța la garnizoana Societății de pe Jupiter, dar nu și la cele de pe Uranus și Saturn.

ArhiGuvernatorul Titanului pufnește disprețuitor.

— Va accepta cu bună-credință negocieri privind reducerea taxelor și tarifelor de export pentru Margine. Vă va garanta aceleași licențe pentru exploatarea minieră a Centurii pe care le dețin în prezent companiile Centrului. Și va accepta propunerea voastră pentru reprezentare egală în Senat.

— Și reformarea procedurii de alegere a Suveranului? întreabă Romulus. Nu ar fi trebuit să devină împărăteasă. E un demnitar ales.

— Va revizui procedura de alegere după numirea noilor Senatori. În plus, Cavalerii Olimpici vor fi numiți, așa cum ați cerut, în urma votului ArhiGuvernatorilor, nu prin ordinul Suveranei.

Mustang își dă capul pe spate și râde zgomotos.

— Scuze. Poți să spui că sunt sceptică. Dar ce zici tu, Roque, e că Suverana va spune da tuturor cererilor lui Romulus până în clipa în care va fi în poziția de a spune nu.

Mustang pufnește zgomotos în mod comic.

— Credeți-mă, prieteni, familia mea cunoaște prea bine înțepătura promisiunilor Suveranei.

— Și cum rămâne cu Antonia au Julii? întreabă Romulus, ținând seama de scepticismul lui Mustang. O va da pe mâna tribunalului nostru pentru uciderea fiicei și a tatălui meu?

— Da.

Romulus e mulțumit de termeni și mișcat de comentariile lui Roque despre amenințarea Roșie. Nu ajută deloc nici faptul că promisiunile lui par foarte plauzibile. Practice. Nu a promis nici prea mult, nici prea puțin. Tot ce pot face pentru a lupta împotriva lor e să accept faptul că le ofer o iluzie, și încă una periculoasă. Romulus se uită la mine, așteptând.

— Lăsând la o parte Culoarea, noi doi avem o legătură comună. Suverana este un politician, eu sunt un om al sabiei. Operez cu scheme și arme. La fel ca tine. Asta e viața mea. Scopul existenței mele. Uite cum m-am ridicat din rândurile voastre fără a fi unul de-al vostru. Uite cum am cucerit Marte. Cea mai victorioasă Ploaie de Fier de secole. Lorzii mei, am să vă ofer independența pe care o meritați. Nu cu jumătate de

măsură. Nu efemeră. Independența permanentă față de Luna. Fără taxe. Fără ca Cenușiii și Obsidienii voștri să servească Centrul câte douăzeci de ani. Fără ordine de la Babilonul în care s-a transformat Centrul.

— O promisiune îndrăzneață, spune Romulus arătându-și tăria de caracter prin felul în care suportă insulta ca un Roșu să-i promită independența.

— O promisiune nefondată, spune Roque. Darrow e cine e doar datorită celor din jurul lui.

— De acord, spune Mustang veselă.

— Iar eu încă îi am pe toți în jurul meu, Roque. Tu pe cine ai?

— Pe nimeni, zice Mustang. Doar pe draga de Antonia, care e pionul trădător al fratelui meu.

Cuvintele ei îi răscolesc pe Roque și Romulus.

Eu revin la discuția cu Lorzii Lunilor.

— Aveți cele mai mari docuri din lume. Dar ați început războiul prea repede. Fără destule nave. Fără destul combustibil. Ați crezut că Suverana nu va putea trimite o flotă aici atât de repede. V-ați înșelat. Dar Suverana a făcut și ea o greșeală: toate celelalte flote ale ei sunt în Centru, apărând lunile și lumile împotriva lui Orion. Dar Orion nu e în Centru. E cu mine. Forțele ei s-au alăturat navelor pe care le-am furat de la Șacal pentru a forma armada cu care voi doborî de pe cer Armada Sabiei.

— Nu ai destule nave să faci asta, intervine Roque.

— Nu știi ce am, îi spun. Și nu știi unde le ascund.

— Câte nave are? o întreabă Romulus pe Mustang.

— Destule.

— Roque v-ar putea face să credeți că sunt un foc sălbatic. Par eu sălbatic?

Nu azi, cel puțin.

— Romulus, tu nu ai niciun interes în Centru, la fel cum eu nu am niciun interes în Margine. Casa mea nu e aici. Noi doi nu suntem dușmani. Războiul meu nu e împotriva rasei tale, ci împotriva conducătorilor de acasă. Ajută-ne să zdrobim Armada Sabiei și-ți vei câștiga independența. Doi iepuri dintr-o lovitură. Chiar dacă nu o înving pe Suverană în Centru după ce-l învingem pe Poet aici, chiar dacă peste un an pierd, vom cauza atâtea daune, încât va dura o viață întreagă până când Octavia

va putea aduna navele, banii, soldații și comandanții pentru a traversa miliardele de kilometri de bezna până aici.

Lorzii Lunilor mă ascultă cu atenție. S-ar putea să-i fi câștigat.

Roque pufnește.

— Chiar credeți că acest eliberator autoproclamat va abandona Culorile inferioare din Margine? Doar pe lunile Galileene sunt peste o sută cincizeci de milioane de „robi”.

— Dacă i-aș putea elibera, aș face-o, admit eu. Dar nu pot. Recunosc asta și mi se frânge inima, pentru că ei sunt poporul meu. Dar orice lider trebuie să facă un sacrificiu.

Auriii încuviințează din cap când aud asta. Chiar dacă le sunt dușman, îmi respectă loialitatea față de poporul meu, precum și durerea pe care știu că o resimt. E ciudat să fiu privit cu respect de către dușmani. Nu sunt obișnuit cu asta.

Roque observă și el gesturile de încuviințare.

— Îl cunosc pe omul ăsta mai bine decât oricare dintre voi, insistă el. Îl cunosc ca un frate. Și e un mincinos. Ar spune orice e nevoie ca să distrugă legăturile dintre noi.

— Spre deosebire de Suverană, care nu minte niciodată, zic eu senin, stârnind câteva râsete.

— Suverana va respecta înțelegerea, insistă Roque.

— La fel cum a făcut cu tatăl meu? întreabă Mustang pe un ton usturător. Când a plănuit să-l omoare la Gala de anul trecut? Eram lănciera ei și a plănuit totul chiar sub nasul meu. Și de ce? Pentru că el nu era de acord cu strategia ei. Imaginați-vă ce le-ar face celor care au luptat efectiv împotriva ei.

— Așa e, așa e, spune ArhiGuvernatorul Tritonului, bătând darabana în masă.

— Și alegeți să aveți încredere într-un terorist și-un trădător? întreabă Roque. De șase ani conspiră să ne distrugă Societatea. Întreaga lui existență e o minciună. Cum puteți avea încredere în el acum? Cum credeți că unui Roșu îi poate păsa mai mult de voi decât unui Auriu?

Roque clatină trist din cap.

— Noi suntem Aureolați, frați și surori. Noi suntem ordinul care protejează umanitatea. Înaintea noastră, o rasă a vrut să distrugă singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată. Dar noi am adus pacea. Nu-l lăsați pe Darrow să vă manipuleze și să aducă înapoi Epoca Întunecată prin care am mai trecut o dată. Vor distruge toate minunile pe care le-am înfăptuit noi pentru a-

și umple burțile și a-și sătura poftele. Avem șansa de a-l opri, aici și acum. Avem șansa de a ne uni încă o dată, așa cum ne-a fost scris dintotdeauna. Pentru copiii noștri. Ce fel de lume vă doriți să moștenească ei?

Roque își duce mâna la inimă.

— Eu sunt un om de pe Marte. Nu iubesc Centrul mai mult decât voi. Luna lacomă îmi jefuiește planeta dinainte de-a mă fi născut. Asta trebuie să se schimbe. Și se va schimba. Dar nu de sabia lui. El ar fi în stare să distrugă casa pentru a repara o fereastră stricată. Nu prieteni, nu asta e calea. Pentru a ne schimba în bine, trebuie să privim dincolo de politicile zilei și să ne amintim spiritul Epocii noastre Aurii. Aureolații, uniți dincolo de orice.

Dacă mai continuă mult așa, Roque o să-i convingă de patriotismul lor. O știm și eu și Mustang. La fel cum am știut că va trebui să sacrific ceva venind aici. Speram să nu fie ceea ce sunt pe cale să ofer, dar îmi dau seama după privirile Lorzilor Lunii că mesajul lui Roque și-a atins ținta. Se tem de o revoltă. Se tem de mine. Groaza de Fiii lui Ares, marea greșeală a lui Sevro când a făcut publică transformarea mea, ceea ce i-a târât pe Fii într-un adevărat război. Ascunși, îi puteam lăsa să se ucidă între ei. Eram doar o idee. Dar Roque le-a adus în minte gândul care-i unește pe toți stăpânii care-au existat vreodată: dacă sclavii o să-și însușească proprietatea mea?

Când unchiul meu mi-a oferit lama curbată, mi-a spus că-mi va salva viața cu prețul unui membru. Fiecărui miner i se spune asta ca să știe încă din prima zi în care pășește în mină că merită sacrificiul. Eu sacrific acum ceva pentru care e posibil să nu fiu iertat niciodată.

— Vi-i dau pe Fiii lui Ares, spun încet.

Nu mă aude nimeni din cauza lui Roque, care-i dă înainte cu discursul lui. Doar Mustang.

— Vi-i dau pe Fiii lui Ares, repet mai tare.

În jurul mesei se lasă liniștea.

Romulus se lasă pe spate și scaunul îi scârțâie.

— Ce vrei să spui?

— V-am spus că nu mă interesează Marginea. Acum o să v-o dovedesc. Pe teritoriile voastre sunt peste trei sute cincizeci de celule ale Fiilor lui Ares. Noi suntem cauza grevelor de la docuri. A sabotajului sistemului de salubrizare și motivul pentru care

străzile Ilionului sunt pline de rahat. Chiar dacă mă predați astăzi Suveranei, Fiii vă vor face să suferiți o mie de ani. Dar vă ofer toate celulele Fiilor lui Ares din Margine, abandonez Culorile inferioare de aici și-mi duc cruciada în Centru, fără să mă mai apropii de centura de asteroizi câte zile mai am, dacă mă ajutați să distrug nenorocita asta de flotă.

Arăt cu degetul spre Roque, care pare îngrozit.

— E o nebunie, spune Roque observând efectul celor spuse de mine. Minte.

Dar nu mint. Am ordonat celulelor Fiilor lui Ares să înceapă evacuarea de pe Margine. Nu vor reuși prea mulți. Mii de fii vor fi prinși, torturați, uciși. Așadar e război, iar acestea sunt riscurile pe care și le asumă un conducător.

— Lorzii mei, Imperatorul v-a cerut să vă plecați capetele, le spun. Nu v-ați săturat de asta? Să vă ploconiți înaintea unui tron aflat la șase sute de milioane de kilometri de casa voastră?

Încuviințează toți trei din cap.

— Suverana spune că sunt o amenințare pentru voi. Dar cine v-a bombardat orașele? Cine v-a măcelărit un milion de oameni? Cine v-a ținut copiii ostateci pe Luna? Cine ți-a măcelărit tatăl și fiica pe Marte? Cine a ars o lună întreagă? Eu? Poporul meu? Nu. Cel mai mare dușman al vostru e lăcomia Centrului.

— Erau alte vremuri, protestează Roque.

— Era aceeași femeie, mârâi eu și mă uit spre Auria saturniană din stânga lui Romulus care ascultă absorbită. Cine a ars Rhea? Suverana a uitat, pentru că tronul ei e întors cu spatele la Margine. Dar voi îi vedeți cadavrul sticlos în fiecare noapte pe cerurile voastre.

— Rhea a fost o greșeală, spune Roque căzând în capcana pe care Mustang m-a ajutat să i-o întind. O greșeală care nu trebuie să se mai repete.

— Să nu se mai repete? zice Mustang închizând trapa.

Se întoarce spre Vela, care ne urmărește de pe treptele casei alături de alți câțiva ionieni Aurii.

— Vela, draga mea, îmi poți da, te rog, datapad-ul meu?

— Nu-i face jocul, spune Roque.

— Jocul meu? întreabă Mustang rezervată. Faptele sunt jocul meu, Imperatore. Oare așa ceva nu e permis, admitem doar retorica? Eu personal nu am încredere în nimeni care se teme de fapte.

Mustang se uită la Vela, amuzată de propriile înțepături.

— Poți să-l deschizi tu pentru mine, Vela. Parola e L17L6363.

Zâmbește când mă vede surprins.

Vela se uită la fratele ei.

— Ar putea să-i trimită un mesaj lui Barca.

— Dezactivează-mi conexiunea, spune Mustang.

Romulus îi face semn Velei să facă întocmai.

— Caută în fișierele de date, arhiva numărul trei, te rog.

Vela face asta. La început, femeia Aurie își mijește ochii, neînțelegând la ce se uită. Apoi, pe măsură ce citește, face o grimasă și pielea de pe brațe i se zbârlește. Toți ceilalți îi urmăresc reacția din ce în ce mai neliniștiți.

— Edificator, nu-i așa, Vela?

— Ce este? întreabă Romulus. Arată-ne.

Vela se uită cu ură la Roque, care e la fel de nedumerit ca toată lumea, și-i întinde fratelui ei datapad-ul.

Romulus reușește să-și păstreze expresia feței impasibilă în timp ce citește informațiile, derulând cu degetul imaginile. Utilizez informațiile primite de la Cassius împotriva stăpânei lui, transformând darul său într-o săgeată îndreptată spre inima ei. Oricum, eu și Mustang ne-am gândit că e mai bine să vină din partea agenților ei. Folosind minciuna în sprijinul credibilității relației ei cu Romulus.

— Dă-i drumul, zice Romulus aruncându-i datapad-ul înapoi lui Vela.

— Despre ce e vorba, întreabă Roque nervos. Romulus…

Cuvintele i se pierd într-o bolboroseală când în aer apare o imagine a asteroidului S-1988, parte din subfamilia Karin a familiei de asteroizi Koronis din Centura Kuiper dintre Marte și Jupiter. Imaginea se rotește încet deasupra mesei. Fluxul verde de informații de dedesubt transmite blestemul suveranei. E o serie de comunicate falsificate ale Societății ce detaliază livrarea de provizii pe un asteroid pe care nu se găsește nicio bază militară. Fluxul continuă, detaliind directive strict secrete pentru „realimentarea” asteroidului. Apoi arată filmări cu o navă pe care am desprins-o eu din flota principală și am trimis-o să investigheze asteroidul, în timp ce noi ceilalți călătoream spre Jupiter.

Roșiii unchiului mei plutesc prin depozitul întunecat. Propulsoarele mici de pe costumele lor sunt silențioase în vid.

Dar contoarele Geiger sincronizate cu căștile lor pârâie din cauza nivelului foarte mare de radiații din jur. Un nivel mult mai mare de radiații decât în cazul unei încărcături legale de cinci megatone folosite în lupta spațială.

Romulus se uită fix la Roque.

— Dacă nu urmează să se mai întâmple ce s-a întâmplat pe Rhea, atunci de ce a golit flota ta un depozit de arme nucleare înainte să vină pe orbita noastră?

— N-am vizitat depozitul ăla, spune Roque, încă încercând să proceseze ce a văzut, precum și implicațiile.

Probele sunt convingătoare. Toate minciunile sunt înghițite mai ușor cu o gură zdravănă de adevăr.

— Fiii lui Ares l-au jefuit acum câteva luni. Informația e falsificată.

Nu deține informațiile corecte. Ceea ce înseamnă că Suverana a ținut secretă trădarea Șacalului. Și acum plătește pentru că a avut încredere în atât de puțini oameni. Roque nu e pregătit pentru discuția asta și se vede.

— Așadar, există un depozit? întreabă Romulus.

Roque își dă seama ce dezastru înseamnă să recunoască așa ceva. Romulus se încruntă și continuă:

— Imperatore Fabii, de ce ar exista un depozit secret de arme nucleare între Luna și noi?

— Asta e o informație strict secretă.

— Cu siguranță glumești.

— Forțele aeriene ale Societății sunt responsabile de siguranța…

— Dacă era vorba de siguranță, nu s-ar fi aflat în apropierea unei baze? întreabă Romulus. Asta e la marginea centurii de asteroizi, pe traseul pe care l-ar folosi o flotă de pe Luna când Jupiter se află în cea mai apropiată poziție față de soare. Ca un depozit secret cu scopul de a fi golit de un Imperator în drum spre casa mea…

— Romulus, îmi dau seama că pare…

— Îți dai seama, tinere Fabii? Căci se pare că aveai în vedere anihilarea drept opțiune pentru oamenii pe care-i numești frați și surori.

— Informația e în mod evident falsificată…

— Cu excepția existenței depozitului…

— Da, recunoaște Roque. Depozitul există.

— Și încărcătura nucleară. Ce nivel de radiații?

— E doar pentru securitate.

— Și restul e o minciună?

— Da.

— Deci, de fapt, n-ai venit la mine acasă cu suficiente arme nucleare cât să ne distrugi lunile?

— N-am făcut asta, spune Roque. Avem la bord încărcătură nucleară doar pentru lupta navă la navă. Cinci megatone, maxim. Romulus, pe onoarea mea…

— Aceeași onoare în numele căreia ți-ai trădat prietenul, face el semn spre mine. Când l-ai trădat pe onorabilul Lorn. Pe aliatul meu, Augustus. Pe tatăl meu, Revus. Aceeași onoare care te-a făcut să stai să te uiți cum fiica mea e călcată în picioare de o matricidă sociopată care primește ordine de la un paricid sociopat?

— Romulus…

— Nu, Imperatore Fabii. Nu cred că ești demn de intimitatea de a-mi folosi numele mic. Poți să spui despre Darrow că e un sălbatic, un mincinos. Dar a venit aici cu inima pe tavă. Tu ai venit cu minciuni. Pe care le-ai ascuns după purtări cuviincioase și clasă…

— ArhiGuvernator Raa, trebuie să mă asculți. Îți pot explica dacă…

— Destul, urlă Romulus și sare în picioare bătând cu palma lui uriașă în masă. Destul cu ipocrizia. Destul cu comploturile. Destul cu minciunile, mucos lingușitor de la Centru.

Romulus tremură de furie.

— Dacă nu ai fi oaspetele meu, ți-aș arunca mănușa și ți-aș tăia bărbăția în Locul Sângerării. Generația voastră rătăcită a uitat ce înseamnă să fii Auriu. V-ați abandonat moștenirea. Ați supt la sânul puterii, și pentru ce? Pentru asta? Pentru aripile alea de pe umerii tăi? Imperator, rostește el batjocoritor cuvântul. Cățelandru ce ești. Deplâng lumea în care tu hotărăști dacă un bărbat ca Lorn au Arcos trăiește sau moare. Părinții tăi nu te-au educat?

Nu l-au educat. Roque a fost crescut de meditatori și de cărți.

— Ce înseamnă mândria fără onoare? Ce e onoarea fără adevăr? Onoarea nu e ceea ce spui. Nu e ceea ce citești. Onoarea e ceea ce faci, se bate Romulus în piept.

— Atunci nu face asta…, spune Roque.

— Stăpâna ta a făcut asta, îi răspunde Romulus indiferent. Dacă nu ne poate face să ne plecăm, voia să ne facă scrum. Din nou.

Mustang încearcă să-și păstreze zâmbetul pe față, dar nu reușește, în timp ce Roque vede cum Lorzii Lunilor îi scapă printre degete. În vocea lui cultivată se strecoară o întunecime. O întunecime care-mi zdrobește inima. Când mă gândesc că vocea aceea mi-a luat cândva apărarea. Acum apără ceva mult mai puțin demn de dragoste. O Societate căreia nu-i pasă de el.

Mereu m-am întrebat de ce l-a ales Fitchner pe Roque pentru Casa Marte. Până în momentul când m-a trădat, îl consideram cel mai blând suflet din lume. Dar acum Imperatorul își arată mânia.

— ArhiGuvernatorule Raa, ascultă-mă cu atenție, spune el. Te înșeli când crezi că am venit aici cu intenția de a vă distruge. Am venit să protejăm Societatea. Nu ceda în fața manipulării lui Darrow. Ești mai bun de-atât. Acceptă condițiile Suveranei și vom putea trăi în pace încă o mie de ani. Dar dacă alegi calea asta, dacă încalci armistițiul nostru, nu vor exista prizonieri. Flota ta e deja afectată. A lui Darrow, oriunde s-ar ascunde, nu poate fi mai mult decât o coaliție de dezertori pe nave de împrumut. Noi suntem Armada Sabiei. Noi suntem mâna de fier a Legiunii și furia Societății. Navele noastre vor aduce bezna peste luminile planetelor voastre. Știi ce pot face. Nu ai niciun comandant care să se măsoare cu mine. După ce vă vom arde navele, cavalerii Centrului vor năvăli peste orașele voastre și, în fruntea coloanelor zburătoare, vor umple aerul cu îndeajuns de multă cenușă cât să vă sufoce copiii. Dacă îți trădezi Culoarea, Acordul și Societatea – pentru că asta înseamnă ceea ce-ai de gând să faci – Ilium va arde. Te voi face să înțelegi ce înseamnă năruirea. Îi voi vâna pe toți oamenii pe care i-ai cunoscut vreodată și le voi extermina neamul de pe toate planetele. O voi face cu inima grea. Dar sunt un Bărbat de pe Marte. Un războinic. Mânia mea nu va cunoaște margini.

Roque își întinde mâna subțire. Botul lupului Casei Marte e căscat într-un urlet tăcut, înfometat.

— Acceptă-mi mâna să ne înfrățim de dragul poporului nostru și de dragul Auriilor. Altfel o voi folosi să clădesc o epocă a păcii pe cenușa casei tale.

Romulus înconjoară masa, astfel încât să ajungă în fața lui Roque, care stă cu mâna întinsă spre el. Ionianul își trage briciul încolăcit la brâu. Arma șuieră când se rigidează. Lama e gravată cu imagini de pe Pământ și din timpul Cuceririi. Familia lui e la fel de veche ca a Octaviei, ca a lui Mustang. Folosește sabia ca să-și cresteze brațul. Suge sângele stacojiu care curge din rană și i-l scuipă lui Roque în față.

— E o răzbunare de sânge. Dacă ne mai întâlnim vreodată, ești al meu și sunt al tău, Fabii. Dacă mai tragem vreodată aer în piept în aceeași încăpere, pieptul unuia dintre noi va înceta să mai bată.

E o declarație rece, formală, ce așteaptă un singur lucru din partea lui Roque. Iar el încuviințează.

— Vela, condu-l pe Imperator la naveta lui. Trebuie să-și pregătească flota de bătălie.

— Romulus, nu-l poți lăsa să plece, spune Mustang. E prea periculos.

— Sunt de acord, spun eu, dar din alt motiv.

Aș vrea să-l cruț pe Roque de bătălie. Nu vreau să-mi pătez mâinile de sângele lui.

— Ține-l prizonier până se termină bătălia, apoi eliberează-l teafăr.

— Suntem la mine acasă, spune Romulus. Așa ne comportăm noi. I-am garantat libera trecere. O va avea.

Roque se șterge de sânge și de scuipat cu același șervet pe care l-a folosit pentru prăjitura cu brânză și o urmează pe Vela spre treptele care duc în casă. Se oprește o clipă în ușă înainte să ne întoarcă spatele. Nu-mi dau seama dacă mi se adresează mie sau Auriilor, dar când spune ultimele cuvinte, îmi dau seama că sunt pentru eternitate:

— *Frați, surori pân' la sfârșit*
Blestem clipa ce-a venit.
La morminte vă voi plânge
Fiindcă v-am scăldat în sânge.

Face o plecăciune atentă.

— Îți mulțumesc pentru ospitalitate, ArhiGuvernatorule. Ne vom revedea curând.

Când Roque părăsește adunarea, Romulus îi dă instrucțiuni Velei să-l rețină până când voi părăsi eu planeta în siguranță.

— Convoacă-mi Imperatorii și Pretorii, îi spune el unuia dintre lăncierii săi. Îi vreau pe holograme în douăzeci de minute. Avem o bătălie de plănuit. Darrow, dacă vrei să iei legătura cu Pretorii tăi…

Dar gândurile mele sunt îndreptate spre Roque. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată. Să nu mai am niciodată ocazia să-i spun toate lucrurile care-mi apasă inima. Dar la fel de bine știu ce înseamnă pentru poporul meu să-l las să plece.

— Du-te, îmi spune Mustang, citindu-mi privirea.

Mă ridic brusc, îmi cer scuze și reușesc să-l prind pe Roque în grădină tocmai când își termină de legat șireturile bocancilor. Vela și alți câțiva îl escortează spre poarta de fier.

— Roque!

Ezită. Ceva din vocea mea îl face să se întoarcă și să aștepte să mă apropii.

— Când te-am pierdut? îl întreb.

— Când a murit Quinn, îmi spune.

— Plănuiai să mă omori chiar și când credeai că sunt Auriu?

— Auriu. Roșu. Nu contează. Spiritul tău e negru. Quinn era bună. Lea era bună. Și te-ai folosit de ele. Aduci distrugere, Darrow. Îți secătuiești prietenii de viață și-i lași sleiți și morți, convingându-te că fiecare moarte a meritat. Moartea fiecăruia te aduce mai aproape de dreptate. Dar istoria e plină de oameni ca tine. Societatea nu e neprihănită, dar ierarhia… lumea asta, e tot ce e mai bun din ce-și poate permite umanitatea.

— Și e dreptul tău să hotărăști asta?

— Da. Este. Dar învinge-mă în spațiu, și va fi al tău.

43. Iarăși aici

De pe brațul lui Mustang curge sânge.

Vocile copiilor răsună în aer.

— Fiul meu, fiica mea, acum că ați sângerat, nu veți mai cunoaște frica.

O tânără fecioară, cu părul blond aproape alb, merge cu picioarele goale pe dalele reci de metal printre șirurile de uriași îngenuncheați, purtând în mâini un pumnal de fier de pe care se scurg picăturile de sânge Aureolat.

— Ridicați-vă, copii ai Uiumului, războinici ai Auriului și fiți la fel de neînfricați cum e Culoarea voastră. Nicio înfrângere.

Poartă armuri aurii gravate cu faptele de arme ale strămoșilor. Pelerina băiatului e imaculată ca zăpada.

— Doar victorii.

Tânăra crestează brațul deja rănit al lui Romulus au Raa; ochii lui sunt închiși, iar armura cu semnul dragonului îi e albă și netedă ca fildeșul. Își ține fiul cel mare de mână. Băiatul nu are mai mult de șaptesprezece ani, abia a câștigat anul la Institutul Ganymede. Ochii îi strălucesc nerăbdători în așteptarea celor ce se vor întâmpla azi. Dacă ar ști sufletul lui cutezător ce-l așteaptă. Verișoara lui mai mare e îngenuncheată lângă el, cu mâna pe genunchii lui. Lângă ea e fratele ei. Familia formează un lanț pe pod.

— Lașitatea se scurge afară din tine.

În spatele fetei, alți copii merg prin ceață, cărând cele patru simboluri ale Auriilor – un sceptru, o sabie și un pergament cu lauri.

— Focul furiei tale e strălucitor.

Ridică pumnalul de pe care picură sângele în fața lui Kavax au Telemanus și a celei mai tinere fiice a lui, Thraxa, o fetiță pistruiată, cu părul ciufulit, care are râsul tatălui ei și aceeași bunăvoință politicoasă ca Pax.

— Ridicați-vă, copii ai Iliumului, războinici Aurii și purtați cu voi tăria Aurului.

Două sute de Pretori și Legați Aurii se ridică. Mustang și Romulus sunt în fruntea lor, flancați de cei doi Telemanus și de Casa Arcos. Mustang ridică mâna și-și împrăștie sângele pe față. Două sute de ucigași fac același lucru, dar eu nu. Urmăresc împreună cu Sefi dintr-un colț cum ofițerii forțelor mele aliate unite Aurii își onorează Strămoșii. Reformatori de pe Marte, tirani de la Margine, prieteni vechi se îngrămădesc pe puntea navei amiral a lui Mustang, crucișătorul vechi de două sute de ani – *Dejah Thoris.*

— Bătălia de astăzi va decide soarta Societății. Dacă trăim sub conducerea unui tiran sau dacă ne făurim singuri destinul.

Mustang enumeră lista dușmanilor în vânătoarea de azi.

— Roque au Fabii, Scipia au Falthe, Antonia au Severus-Julii, Cyriana au Tanus.

Scaiete.

— Aceștia sunt căutați vii.

Am mai trecut prin asta, am mai asistat la binecuvântarea asta, și nu pot să-mi alung sentimentul că voi mai trece prin asta. Nu și-a pierdut nimic din strălucire. Nimic din grandoarea care-i învăluie pe acești oameni remarcabili. Ei merg la luptă nu pentru Vale, nu pentru iubire, ci pentru glorie. Nu s-a mai văzut o rasă ca a lor, și nici nu se va mai vedea. După luni de zile pe care le-am petrecut înconjurat de Fiii lui Ares, nu-i mai văd pe oamenii ăștia ca pe niște demoni, ci mai degrabă ca pe niște îngeri căzuți. Perfecți, luminând atât de strălucitor pe cer înainte să dispară dincolo de linia orizontului.

Dar câte astfel de zile își mai permit?

Pe punțile dușmanilor noștri, Roque va recita numele noastre și numele prietenilor noștri. Cel care-l va ucide pe Secerător va dobândi glorie eternă, recompensă materială și renume. Mă vor vâna tinere bestii cu umeri lați și ochi furioși veniți direct de pe culoarele școlilor de la Centru. Gata să-și câștige un nume.

Mă vor vâna și bătrâni legionari Cenușii. Cei care văd în revolta mea o amenințare periculoasă la adresa Societății mame. Împotriva unității pe care au prețuit-o și pentru care au luptat toată viața. Mă vor căuta și Obsidieni, conduși de stăpâni care le-au promis Rozalii în schimbul capului meu. Îmi vor vâna prietenii. Vor rosti numele lui Sevro, al lui Mustang și al lui Ragnar, pentru că încă nu știu că el a dispărut dintre noi. Îi vor vâna pe cei doi Telemanus, pe Orion și pe Urlători. Dar nu-i vor avea. Nu azi.

Azi eu câștig.

Mă uit la aliații mei Aurii. Sunt blindat în echipamentul militar metalic. Înalt de 2,2 metri, un ucigaș de 160 de kilograme într-o armură electromagnetică de culoarea sângelui. Am lama curbată încolăcită peste apărătoarea antebrațului drept, chiar deasupra încheieturii. În mâna stângă am un pumn gravitațional. Îl voi folosi azi pentru ciocnirile pe coridoare, nu pentru viteză. În armura fratelui ei, Sefi arată la fel de monstruoasă ca mine. În ochi i se citește ura când se uită la oastea de dușmani.

Aliații mei trebuiau să o vadă. Să mă vadă pe mine. Să știe dincolo de orice umbră de îndoială că Secerătorul e mai viu ca niciodată. Mulți dintre marțieni au căzut alături de mine în Ploaie. Unii mă privesc cu ură. Alții, curioși. Iar alții – foarte

puțini – mă salută. Dar cei mai mulți mă privesc cu un dispreț care nu va dispărea niciodată. De asta am adus-o pe Sefi. În lipsa iubirii, frica va acționa de minune.

Când mi se spune că flota lui Roque și-a început călătoria de pe Europa, îmi iau rămas-bun de la Romulus și de la cercul lui de Pretori care m-au ajutat să pun la punct planul bătăliei. Romulus îmi strânge mâna cu fermitate. Simțim respect unul pentru celălalt, dar nu și dragoste. În hangar, îmi iau rămas-bun de la Mustang și de la cei doi Telemanus. Podeaua vibrează când navetele își iau zborul să ducă sutele de Însemnați înapoi pe nave.

— Se pare că mereu ne spunem rămas-bun, îi zic lui Kavax după ce-și ia la revedere de la Mustang, ridicând-o la fel de ușor ca pe-o păpușă și sărutând-o pe creștet.

— Rămas-bun? Nu e niciun rămas-bun, zice el cu glas tunător, zâmbind larg. Câștigă azi, și vorbim de o lungă salutare. Mai avem mult de trăit, amândoi.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Pentru ce? mă întreabă Kavax, confuz ca de obicei.

— Pentru bunătatea…

Nu știu cum altfel să-i spun.

— Pentru că ai avut grijă de familia mea când eu nici măcar nu sunt unul de-al vostru.

— De-al nostru?

Fața rumenă i se întunecă.

— Un prost. Vorbești ca un prost. Băiatul meu te-a făcut unul de-al nostru.

Aruncă o privire de-a lungul hangarului spre Mustang, care vorbește lângă un transportor cu una dintre nurorile lui Lorn.

— Ea te-a făcut unul de-al nostru.

Tot ce pot să fac e să-mi înghit lacrimile.

— Și chiar și lăsând toate astea la o parte, tot aș spune că ești de-al nostru. Așa că ești unul de-al nostru.

Îi dă drumul lui Sofocle să sară pe podea. Vulpea dă târcoale și-mi sare pe picior, începând să zgrepțăne cu ghearele la îmbinarea armurii mele. Un jeleu. Thraxa își duce un deget la buze în spatele tatălui ei. Ochii uriașului se luminează.

— Ce delicatesă e asta, Sofocle? O, preferata ta! Pepene.

Vulpea se întoarce, sărindu-i pe umăr.

— Vezi! Și tu ai darul ăsta.

— Mulțumesc, Sofocle, spun eu și mă întind să scarpin vulpea după urechi.

Kavax mă îmbrățișează cu putere înainte să plece.

— Ai grijă de tine, Secerătorule.

Urcă rampa zgomotos.

— Pescuiești? îmi strigă după vreo zece metri.

— Poftim?

— Roșiii pescuiesc?

— Eu n-am pescuit niciodată.

— Trece un râu pe moșia mea de pe Marte. Când se termină toate astea o să mergem amândoi și o să stăm pe mal, o să lansăm undițele și-o să te-nvăț să deosebești o știucă de-un păstrăv.

— Eu aduc whisky-ul, îi spun.

— Da, zice el arătând cu degetul spre mine. Și-o să ne îmbătăm amândoi. Da!

Dispare în navă, ținând-o pe Thraxa pe după umeri și povestindu-i fiicei sale despre un miracol la care tocmai a fost martor.

— Cred că el e cel mai norocos dintre noi, îi spun lui Mustang, care vine din spatele meu să vadă decolând nava Telemanus.

— E ridicol dacă te rog să fii atent? mă întreabă ea.

— Promit să nu fac nimic nesăbuit, îi răspund făcându-i cu ochiul. Am Valkiriile cu mine. Mă îndoiesc că o să vrea cineva să se încurce cu noi.

Mustang se uită peste umărul meu la Sefi, care admiră motoarele celorlalte nave ce decolează. Pare că vrea să-mi spună ceva, dar nu știe cum.

— Nu ești invincibil, zice Mustang, atingându-mi armura de pe piept. Unii dintre noi vor să te aibă prin preajmă după ce toate astea se vor termina. La urma urmei, ce rost au toate astea dacă tu te duci și mori? M-auzi?

— Aud.

— Da? Nu vreau să rămân iar singură, zice ea uitându-se în sus la mine. Așa că fă bine și întoarce-te.

Bate ușor cu degetele în armura mea și se întoarce să plece spre nava ei.

— Mustang!

Alerg după ea și o prind de braț, trăgând-o spre mine. Înainte să poată spune ceva, o sărut acolo, înconjurați de fiare și de

huruit de motoare. Nu e un sărut delicat, ci unul înfometat – o trag spre mine și simt femeia dincolo de presiunea datoriei. Corpul ei se lipește de al meu. Și simt un fior de frică la gândul că poate e ultima dată. Buzele ni se despart și mă cufund în brațele ei legănându-mă, mirosindu-i părul și icnind din cauza apăsării din piept.

— Ne vedem curând.

44. Cei norocoși

Măsor puntea cu pasul ca un lup în cușcă, care știe că dincolo de gratii se află mâncarea pentru el. Mi-am ascuns din nou blândețea în spatele sălbăticiei Secerătorului.

— Virga, Urlătorii sunt pe poziție? întreb.

În spatele meu, Albaștrii din echipaj pălăvrăgesc în cabina lor austeră. Au fețele iluminate de holo-monitoare. Implanturile subdermale pulsează când se sincronizează cu nava. Căpitanul Pelus, un gentleman delicat care era locotenent pe *Pax* când am preluat eu nava, îmi așteaptă ordinele.

— Da, domnule, spune Virga de la postul ei. Dispozitive din avangarda flotei inamice vor ajunge în raza noastră lungă de acțiune în patru minute.

Forțele Auriilor se desfășoară arogant în întunecimea spațiului. O mare nesfârșită de scântei albe, difuze. Aș da orice să pot întinde mâna și să le strivesc. Navele mele principale sunt împărțite în trei grupuri, adunate în jurul crucișătorului puternic aflat deasupra polului nord al lui Io. Mustang și Romulus își dispun forțele spre sud. Și împreună, despărțiți de opt mii de kilometri, urmărim flota lui Roque cum traversează vidul dintre Europa și Io pentru a ne ataca.

— Crucișătoare inamice la zece mii de kilometri, anunță un Albastru.

Nu există niciun preambul pentru flota mea. Nicio binecuvântare și niciun ritual dinaintea bătăliei, cum au Auriii. Părem atât de simpli și de lipsiți de strălucire în comparație cu ei. Dar pe nava mea e un sentiment de uniune. Mi-am dat seama de el în sala motoarelor, în sala de armament, pe punte. Avem un vis care ne unește și ne dă curaj.

— Fă-mi legătura cu Orion, cer fără să mă întorc.

Înaintea mea apare holograma Albastrei țâfnoase, supraponderale. Se află la cincizeci de kilometri distanță, în *Urletul Persefonei*, unul dintre celelalte trei crucișătoare ale mele. Stă pe scaunul de comandă, sincronizată cu toți căpitanii flotei mele, în afară de cei din forțele de asalt. Mare parte din ce urmează să se întâmple azi se bazează pe ea și pe flota piraterească pe care a reușit s-o strângă în lunile de când nu ne-am mai văzut. A făcut raiduri în interiorul liniilor aeriene ale Centrului. A atras Albaștri de partea cauzei. Destui cât să umple navele furate de Fii de la Șacal, bărbați și femei loiale.

— *Flotă mare*, spune Orion despre inamicul nostru, impresionată. *Știam eu că n-ar fi trebuit să răspund când m-ai chemat. Îmi plăcea mai mult să fac pe piratul.*

— Îmi dau seama. Camera ta de comandă e atât de bătătoare la ochi, că ar face un Argintiu să roșească.

Pax e casa ei de mai bine de-un an și jumătate. A preluat fostele mele cabine și le-a umplut cu lucruri capturate în raiduri. Covoare de pe Venus. Picturi din colecțiile private ale Auriilor. Văd un Tițian vârât în spatele unui raft de cărți.

— *Ce pot să zic*? *Îmi plac lucrurile drăguțe*.

— Păi, scoate-ne basma curată azi, și-ți găsesc un papagal să-ți stea pe umăr. Ce zici?

— *Ah*! *Ți-a zis Pelus că-mi caut unul. Bun băiat, Pelus.*

Căpitanul cu înfățișare delicată își înclină capul politicos.

— *E al dracului de greu să găsești papagali când nu poți ateriza pe suprafața vreunei planete. Am găsit un șoim, un porumbel, o bufniță. Dar niciun papagal. Dacă-mi găsești unul roșu, găuresc eu personal puntea Antoniei au Severus-Julii*.

— Roșu să fie atunci, îi răspund.

— *Bun. Bun. Presupun că acum ar trebui să mă ocup de bătălie*.

Râde ca pentru sine și ia o ceașcă de ceai pe care i-o întinde un valet de pe punte.

— *Vreau să-ți mulțumesc, Darrow. C-ai avut încredere în mine. Că mi-ai dat șansa asta. După ziua de azi, Albaștrii nu vor mai avea stăpâni. Zbor rapid, băiete*.

— Zbor rapid, Amirale.

Dispare. Arunc o privire spre proiectorul senzorial principal. Afișajul dispunerii tactice plutește sub forma unui glob la scară

mică al sistemului Jupiter. Patru luni de dimensiuni reduse orbitează în jurul planetei Jupiter la o distanță mai mică decât cele patru luni Galileene uriașe. Îmi concentrez privirea pe Teba, cea mai izolată dintre ele, și cea mai apropiată de Io. E mică. E abia cu puțin mai mare decât Phobos. Cu mult timp în urmă s-au extras minereuri de-aici, iar în prezent se află pe ea o bază militară, distrusă în primele zile ale războiului.

— Șaizeci de secunde până când căștile Urlătorilor rămân fără semnal, anunță Virga de la postul ei, chiar când Victra apare pe punte, purtând armura ei solidă aurie, cu lama curbată roșie pictată pe piept și pe spate.

— Ce dracului cauți aici? o întreb.

— Aici erai, răspunde ea cu inocență.

— Ar trebui să fii pe *Strigătul lui MyKos*.

— Și nu sunt pe *Strigătul lui MyKos*? Ei, cred că m-am rătăcit, zice ea mușcându-și buzele. O să mă țin după tine pe-aici, ca să nu mi se întâmple iar. E-n regulă?

— Te-a trimis Sevro. Nu-i așa?

— Are o inimă mică și neagră. Dar i se poate frânge. Sunt aici ca să mă asigur că nu o să i se întâmple asta, așa că am grijă de tine. Oh, și voiam să-l salut pe Roque.

— Și pe soră-ta nu?

— Mai întâi pe Roque. Apoi pe ea. Și eu pot să fiu un bun coechipier, adaugă ea și-mi dă un cot.

Zâmbesc și mă întorc spre cabina de comandă.

— Virga, fă-mi legătura prin cască cu Urlătorii.

Transmițătorul din ureche îmi pârâie. Activez casca încastrată în armură. Monitorul transparent îmi arată plăcuțele de identificare ale echipajului, gradul fiecăruia, numele, toate datele stocate în registrul central al navei. Activez funcția holografică și-mi apare un colaj semitranslucid format din chipurile prietenilor mei.

— *Care-i treaba, șefu'*? mă întreabă Sevro, care are fața pictată în roșu, dar îi e scăldată în lumina albastră a vizorului special pentru comunicare. Vrei un pupic de la revedere sau ceva?

— Verificam doar dacă stați bine acolo.

— *Ăștia ai tăi ar fi putut să ne facă un cotlon ceva mai mare*, mormăie Sevro. *Stăm în cutia asta plină de bășini claie peste grămadă.*

— *Deci zici că lui Tactus i-ar fi plăcut acolo*? întreabă Victra, care s-a conectat la panou și căreia îi pot auzi astfel vocea în cască.

Izbucnesc în râs.

— Ce nu-i plăcea lui?

— *Hainele, mai ales*, răspunde Mustang de pe puntea ei.

Și ea e echipată în armura de luptă. Aurie în întregime, cu un leu roșu care rage pe piept.

— *Și să fie treaz*, adaugă Victra.

— *Luna asta miroase a rahat*, mormăie Clovnul din carapacea lui stelară. *Mai rău ca un cal mort.*

— *Ești într-un mecanism aflat în vid*, zice Holiday tărăgănat.

E în hangarul navei mele – aud strigătele și zgomotele făcute de oamenii din spatele ei. Are desenată pe față forma albastră a unei mâini uriașe. I-au făcut-o Obsidienii.

— *Cel mai probabil nu luna pute*, adaugă ea.

— *Oh, atunci probabil că eu*, spune Clovnul și adulmecă. *Ohoo. Da, eu.*

— *Ți-am zis să faci duș*, comentează Pietricică.

— *Regula 17 a Urlătorilor. Doar un Pixie face duș înainte de bătălie*, spune Sevro. *Eu îmi țin soldații sălbatici, împuțiți și sexy. Sunt mândru de tine, Clovnule.*

— *Mulțumesc, domnule*.

— *Threka*! *Pune piedica*, strigă Holiday. *Acum*! *Scuze. Afurisiții de Obsidieni se plimbă de colo colo cu degetul pe nenorocitul de trăgaci. E cam înfricoșător.*

— *De ce râdem și pălăvrăgim ca niște copii*?

Aud vocea tunătoare a lui Self în căști, atât de tare, că-mi bubuie timpanul.

— *Căcat pe băț*, se aude strigând Sevro, odată cu un cor de înjurături la adresa volumului lui Sefi.

— *Dă volumul mai încet*! se rățește Clovnul la regină.

— *Nu înțeleg*…

— *Volumul*…

— *Ce înseamnă volum*?

— *Cea Tăcută nu e chiar cel mai adecvat nume, nu*? zice Victra, iar Mustang pufnește în râs.

— *Sefi, apleacă-te*, se rățoiește Holiday. *Nu ajung. Apleacă-te*.

Holiday a găsit-o pe Sefi în hangar și acum o ajută să dea mai încet sunetul. Regina Obsidienilor doarme acum în fiecare

noapte cu pumnul electromagnetic lângă ea, dar a cam rămas în urmă cu funcționarea echipamentului de comunicație.

— *Deci, cum a întrebat și domnișoara cea voinică, avem vreun motiv pentru tête-à-tête-ul ăsta*? zice Holiday.

— *Tradiția, Holi*, spune Sevro imitându-i felul de-a vorbi. *Secerătorul e un găgăuță sentimental. Probabil că vrea să ne țină un discurs.*

— *Fără discursuri*, zic eu.

Mica mea familie ciudată chiuie și fluieră.

— *N-o să ne amintești să ne arătăm furia, furia împotriva luminii aflate pe moarte*? întreabă Sevro.

Dar gluma sună nelalocul ei, știind că e ceva ce-ar fi spus Roque. Am iar o strângere de inimă. Țin atât de mult la banda asta de inadaptați și de nelegiuiți. Mi-e atât de teamă. Mi-aș dori să-i pot proteja de toate astea. Să găsesc o cale de a-i cruța de iadul spre care ne îndreptăm.

— Orice s-ar întâmpla, țineți minte că noi suntem cei norocoși, le spun. Astăzi o să facem ceva ce contează. Dar voi sunteți familia mea. Așa că fiți curajoși. Apărați-vă unii pe alții. Și întoarceți-vă acasă.

— *Și tu la fel, șefu'*, zice Sevro.

— *Rupeți lanțurile*, spune Mustang.

Sevro rânjește și strigă:

— *Urlătorii să*... *Hauuuuuuuuuuu*!

Urlă cu toții ca nebunii, eliberându-se de emoții. Una câte una, imaginile lor dispar și nu mai văd pe nimeni prin vizorul din cască. Răsuflu adânc și spun în gând o rugăciune pentru oricine m-o fi ascultând. Să-i păzească.

Las casca să-mi alunece pe spate. Albaștrii mă privesc de la monitoarele lor. Un grup mic de soldați Roșii și Cenușii stau lângă ușă, așteptând să mă însoțească în hangar. În clipa asta, aici lângă mine se intersectează firele vieților atâtor oameni de pe atât de multe planete. Câte dintre ele se vor frânge? Câte se vor sfârși astăzi? Victra îmi zâmbește și mi se pare că deja sunt prea norocos pentru ca ziua asta să se termine bine. N-ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie în spațiu, la cârma unei nave de luptă inamice. Și totuși e aici cu noi, căutând mântuirea de care credea că n-o să aibă parte niciodată.

— Încă o dată la atac, îmi spune ea.

— Încă o dată, răspund. Cum vă simțiți? întreb apoi echipajul.

Un moment de tăcere apăsătoare. Se uită agitați unii la alții. Nu știu ce ar trebui să răspundă. Apoi o tânără Albastră cu capul chel strigă de la consola ei:

— Suntem gata să omorâm niște Aurii dați dracului… domnule.

Râd cu toții, spărgând gheața.

— Altcineva? strigă Victra.

Urlă cu toții drept răspuns. Soldați tineri, de optsprezece ani abia, și alții de vârsta pe care ar avea-o tatăl meu acum izbesc în podea cu bocancii grei cu călcâie de oțel.

— Faceți-mi legătura cu flota. Transmiteți printr-o frecvență deschisă către Quicksilver. Asigurați-vă că Auriii mă aud, ca să știe unde să mă caute.

Virga îmi face semn cu capul. Sunt în direct.

— Bărbați și femei ai Societății, vă vorbește Secerătorul.

Vocea îmi răsună în difuzoarele celor o sută douăsprezece nave principale ale flotei mele, în miile de distrugătoare-de-aripi, în navele-căpușă, în sălile motoarelor și în infirmeriile unde medicii și asistentele abia numite se plimbă printre paturile goale cu așternuturi albe și scrobite, așteptând prăpădul. Peste treizeci și opt de minute mă vor auzi și Quicksilver și Fiii lui Ares de pe Marte și vor transmite semnalul spre Centru. Dacă voi mai fi în viață în momentul acela… asta depinde de dansul pe care-l voi dansa cu Roque.

— În mine, în spațiu, în orașe și pe cer, ne-am trăit viețile cu frică. Frică de moarte. Frică de durere. Astăzi ne temem doar că vom da greș. Nu putem face asta. Stăm la marginea întunericului cu singura torță rămasă omului. Torța care nu se va stinge niciodată. Nu cât timp eu încă respir. Nu cât timp inimile voastre încă bat. Nu cât timp navele noastre încă pot semăna amenințări. Lăsați-i pe alții să viseze. Lăsați-i pe alții să cânte. Noi, cei câțiva aleși, suntem focul poporului nostru! strig bătându-mă cu pumnul în piept. Nu suntem Roșii, nici Albaștri sau Aurii sau Cenușii ori Obsidieni. Noi suntem umanitatea. Noi suntem valul. Și astăzi ne cerem înapoi viețile care ne-au fost furate. Ne construim viitorul care ne-a fost promis. Păziți-vă inimile. Păziți-vă prietenii. Urmați-mă în această noapte a groazei și vă promit că ne așteaptă dimineața. Până atunci, rupeți lanțurile!

Scot briciul și-l fac să ia forma lamei curbate.

— Toate navele, pregătiți-vă de luptă!

45. Bătălia de la Ilium

Din difuzoarele uneia dintre navele mele, *Mareea de Seară*, răsună tobele tribale ale Roșiilor într-o reproducere marțială a *Cântecului interzis*. O unduire fermă de sfidare în timp ce ne apropiem de Armada Sabiei. N-am mai văzut niciodată o flotă atât de mare. Nici măcar când am luat Marte cu asalt. Atunci au fost doar două Case rivale și aliații lor. Acum e un conflict între popoare. Iar desfășurarea de forțe e corespunzătoare.

Din păcate, eu și Roque am studiat cu aceiași profesori. Cunoaște bătăliile lui Alexandru, cele ale armatelor dinastiei Han, cea de la Trafalgar. Știe că cea mai mare amenințare pentru o armată copleșitoare este eroarea de comunicare, haosul. Așa că nu-și supraestimează forțele. Le împarte în douăzeci de unități mobile mai mici, oferind fiecărui Pretor o relativă autonomie, în favoarea vitezei și a flexibilității. Nu înfruntăm un ciocan uriaș, ci un mănunchi de săbii.

— E un coșmar, murmură Victra.

M-am așteptat ca Roque să facă asta, dar tot blestem când văd desfășurarea de forțe. În orice confruntare spațială trebuie să hotărăști dacă distrugi navele inamice sau le capturezi. Se pare că el e hotărât să ni se suie la bord. Așa că nu putem lupta cu el sperând la o victorie. Nici nu-i putem atrage flota de la început în capcana pe care i-am pregătit-o. Ar forța ieșirea și ar ucide toți Urlătorii. Totul depinde de avantajul pe care-l avem. Și nu e vorba de nave. Nici de cei o sută de mii de Obsidieni îmbarcați pe navetele-căpușă. E vorba de faptul că Roque crede că mă cunoaște, așa că întreaga lui strategie se bazează pe felul în care crede că o să acționez eu.

Prin urmare decid să întrec măsura în ceea ce privește gradul de nebunie de care mă crede el în stare și să-i arăt cât de puțin înțelege psihologia unui Roșu. Astăzi voi conduce *Pax* într-o misiune sinucigașă în mijlocul flotei lui. Dar nu eu dau startul bătăliei. O face Orion, avântându-se înaintea mea cu *Urletul Persefonei* și o treime din flota mea.

Se grupează în formațiuni sferice, iar cele mai mici corvete au patru sute de metri lungime. Majoritatea sunt nave-torță lungi de cinci sute de metri, câteva distrugătoare și două crucișătoare uriașe. Din navele noastre și ale Auriilor țâșnesc rachete cu rază lungă de acțiune. Se desfășoară contraatacuri la scară mică ghidate de computere. Flota lui Roque se pune în mișcare și spațiul întunecat dintre cele două armate erupe din cauza barajului antiaerian, a rachetelor și a armelor electromagnetice cu rază lungă de acțiune. Muniție în valoare de miliarde de credite e consumată în câteva secunde.

Orion se apropie și ea de flota lui Roque, în timp ce Mustang și Romulus se grăbesc spre extremitatea sudică – spre polul lui Io – a formației lui Roque, încercând să lovească singurul loc vulnerabil al unei nave, motoarele. Dar flota lui Roque e promptă și zece escadroane se desprind de restul și se orientează astfel încât flancurile cu tunurile ca niște țepi să întâmpine navele Lorzilor Lunii care vin dinspre polul sud al planetei, măturându-le cu forța energiei electromagnetice. O sută de mii de tunuri trag simultan.

Metalul sfâșie metal. Navele scuipă oxigen și oameni.

Dar navele sunt construite pentru a fi lovite. Bucăți uriașe de metal subdivizate în mii de compartimente structurate în formă de fagure sunt concepute pentru a izola găurile din carenă și pentru a preveni depresurizarea navelor la prima salvă de tun electromagnetic. Din aceste castele plutitoare se lansează mii de navete de o singură persoană. Roiesc în escadroane mici prin spațiul pustiu dintre flota noastră și a lui Roque. Unele dintre ele au bombe nucleare miniaturale pentru distrugerea navelor de mari dimensiuni. Sondori ai Iadului și mineri antrenați zi și noapte în simulatoare de către Fiii lui Ares zboară cu escadroanele de Albaștri sincronizați. Se năpustesc asupra distrugătoarelor-de-aripi cu dungi Aurii manevrate de piloți experimentați ai Societății.

Forțele lui Romulus se desprind de ale lui Mustang pentru a i se alătura lui Orion, în timp ce Mustang avansează spre centrul formației inamice, pregătind calea pentru atacul meu.

Acum ne despart trei sute de kilometri și încep să tragă tunurile electromagnetice cu rază medie de acțiune. Baraje de foc uriașe de câte douăzeci de kilograme de muniție sfâșie spațiul la opt mach. Flota Aurie ridică scuturile antiaeriene. Mai

aproape de nave, scuturile electromagnetice pâlpâie într-un albastru fluorescent când sunt avariate și se împrăștie în spațiu.

Forțele mele ofensive încă n-au intrat în acțiune. În curând totul se va transforma într-o luptă de desant. Vor fi lansate sute de navete-căpușă. Pretorii agresivi își vor goli navele de pușcași și Obsidieni pentru a cuceri navele inamice, pe care și le vor însuși la finalul bătăliei, conform legilor aviației. Pretorii conservatori își vor ține oamenii pe loc până la ultimul pentru a respinge atacurile desant și își vor folosi navele drept principala armă.

— Orion ne dă semnalul, îmi spune căpitanul navei mele.

— Stabilește cursul spre *Colos*. Motoarele la viteză maximă.

Simt cum îmi vibrează nava sub picioare.

— Pelus, ești responsabil de atac. Ignoră navele-torță. Misiunea ta sunt distrugătoarele sau navele mai mari.

Nava huruie în timp ce ne avântăm pe urmele flotei lui Orion.

— Nave de escortă, țineți aproape. Sincronizați-vă viteza.

Trecem de navele de artilerie, apoi de *Urletul Persefonei*, lungă de patru kilometri, și apărem în fața liniilor lui Orion, îndreptându-ne spre mijlocul flotei inamice aflată la cincizeci de kilometri distanță. Navele lui Orion trag cu pulbere de bruiaj, creând un coridor pentru a ne proteja acțiunea nebunească. Roque își dă seama acum ce-am de gând să fac și navele lui principale se îndepărtează de navele mele, făcându-mi loc să pătrund în mijlocul formației sale uriașe și trăgând în acest timp la foc continuu asupra forțelor mele de asalt.

Scuturile noastre pâlpâie albastru. Focul inamic trece prin pulberea de bruiaj și ne lovește. Tragem și noi la rândul nostru. Măturăm din cale un distrugător când ne apropiem de el trăgând la foc maxim. Îi cedează motorul. Navetele-căpușă ies din el și încearcă să se strecoare prin tunelul nostru de pulbere de bruiaj, dar navetele de escortă le spulberă. Totuși, trag asupra noastră tunurile a douăsprezece nave. Scuturile strălucesc roșii. Cedează pe rând, iar generatoarele locale de la tribord se opresc. Instantaneu, carcasa navei e perforată în șapte locuri. Se activează rețeaua tip fagure de uși presurizate, izolând nivelurile afectate ale navei. Pierd o navă-torță. De la o distanță de o jumătate de kilometru, un baraj aerian electromagnetic inițiat de *Pandora*, crucișătorul Antoniei, o spulberă cu totul.

— Se pare că soră-mea se simte bine pe nava mea, zice Victra.

De pe puntea navei-torță zboară cadavre, dar Antonia continuă să tragă în ea până când reactorul nuclear al motoarelor face implozie. Două pâlpâiri albe înainte să distrugă jumătatea din spate a navei. Unda de șoc ne împinge în lateral. Scuturile noastre electromagnetice rezistă, luminile pâlpâie o singură dată. Ceva imens se izbește de peretele etanș, gros de zece metri, din spatele punții. În stânga mea, peretele se curbează în interior. Un tun electromagnetic îndoaie metalul, făcându-l să ia forma unui bebeluș ciudat. Tragem cu optzeci de încărcături electromagnetice în distrugătorul de un kilometru și jumătate care ne-a atacat. Mor două sute de oameni. În faza asta a luptei nimeni nu ia prizonieri. E uluitor câtă distrugere poate semăna *Pax*. Și e uluitor câtă putem îndura noi. Antonia îmi spulberă încă o parte din forțele de asalt.

— *Speranța Tinosului* e avariată, spune calm unul dintre ofițerii Albaștri. *Plânsetul Tebei* trece pe armele nucleare.

— Transmite-le piloților de pe *Tinos* și *Teba* să bage navele în picaj și să le abandoneze, ordon eu.

Navele se supun ordinului și schimbă cursul pentru a se izbi de nava-amiral a Antoniei. Antonia își întoarce distrugătorul și navele mele muribunde își continuă cursul în spațiu, inofensive. O navă folosește încărcătura nucleară. Aici, în inima liniilor inamice, suntem depășiți numeric și ca putere de foc. Prinși în capcană. Fără scăpare. În jurul nostru se formează o sferă. Mai am doar patru nave-torță. Ba trei.

— Mai multe punți incendiate, anunță un ofițer.

— Armament detonat pe puntea 17.

— Motoarele de la 1 la 6 au cedat. 7 și 8 funcționează la patruzeci la sută din capacitate.

Pax moare în jurul meu.

În fața noastră se conturează distrugătorul-de-luni al lui Roque. De două ori mai lung decât nava mea, cu o circumferință de trei ori mai mare. Un oraș militar plutitor de opt kilometri lungime. Cu un bot uriaș în formă de semicerc, ca un rechin cu gura căscată ce înoată în lateral.

Se retrage din calea noastră în același ritm în care avansăm noi. Se asigură că nu ne putem izbi de el în timp ce ne atacă cu forțele de foc superioare. Roque a crezut că o să fac manevra lui

Karnus. Că o să mă izbesc de nava lor principală. Îmi e imposibil să fac asta acum. Aproape ne-au cedat motoarele. Învelișul navei e compromis.

— Toate armele de la proră să țintească tunurile lor electromagnetice și lansatoarele de rachetă de pe punțile principale. Distrageți-le atenția de la noi.

Afișez o hologramă a navei și încercuiesc cu degetele zona în care să se tragă, în timp ce Victra dă ordine echipajelor pe care le-am ținut pe loc până acum. Distrugătoarele-de-aripi șuieră în spațiu. *Pax* se rotește cu tunurile principale spre *Colos* pentru a ne deschide un culoar de zbor.

În faza în care ne aflăm nu mai contează ce facem. Suntem un lup țintuit la pământ de un urs care, pe rând, ne zdrobește picioarele, ne smulge urechile, ne scoate ochii, dinții, dar ne păstrează pântecele neatins până în clipa când o să vrea să-l sfâșie. Nava se zguduie în jurul meu. Albaștrii se deconectează și vomită în cabinele de comandă în timp ce data-nervii prin care se face conexiunea lor cu nava mor pe rând. Pilotul meu, Arnus, are o criză când sunt sfărâmate motoarele.

— *Dansatorul din Faran* a dispărut, spune căpitanul Pelus. Nicio capsulă de evacuare.

Funcționa cu personaj minim, dar tot au murit patruzeci de oameni. Mai am doar două nave-torță din cele șaizeci de la început. Dau târcoale *Pandorei*, aflată în spatele nostru, dar nava Antoniei e un monstru. Trage asupra navetelor rapide până le face bucăți. Iar când se lansează capsulele de evacuare, le doboară și pe ele. Victra privește tăcută măcelul. Îl adaugă pe lista faptelor pentru care trebuie să răspundă Antonia. Roque aproape că ne invită să ne lansăm navetele-căpușă, apropiind *Colosul* de nava mea muribundă. E la un kilometru distanță. Accept invitația.

— Lansați toate navetele-căpușă pe suprafața distrugătorului-de-luni, spun. Acum. Dați drumul tuburilor-de-lansare.

Din tuburile-de-lansare țâșnesc sute de costume spațiale goale, așa cum s-ar întâmpla într-o Ploaie de Fier. Din cele patru hangare ale navei mele se lansează două sute de navete-căpușă. Scuipate ca un șuvoi înfricoșător de metal, fiecare dintre ele ar putea transporta cincizeci de oameni pe care să-i plaseze în distrugătorul-de-luni. Controlate de la distanță de piloții Albaștri aflați la bordul *Urletului Persefonei*, încearcă să

parcurgă cât mai repede distanța periculoasă dintre cele două nave principale. Și sunt distruse înainte de a reuși să străbată jumătate din distanță când Roque detonează o serie de focoase nucleare cu putere redusă.

Mi-a ghicit mișcarea.

Iar acum din navetele mele n-a mai rămas decât pulberea ce plutește între cele două nave. Pe punte țiuie sirenele de avertizare. Senzorii noștri cu rază lungă de acțiune au cedat. Tunurile sunt distruse. Puntea e perforată în mai multe locuri.

— Rezistă, șoptesc. Rezistă, *Pax*.

— Primim un mesaj, zice Victra.

Apare holograma lui Roque.

— Darrow, spune el. Victra, adaugă când o vede și pe ea, s-a terminat. Nava voastră e terminată. Transmiteți flotei voastre să se predea, și vă cruț viața.

Crede că poate pune capăt rebeliunii fără să ne ucidă. Aroganța lui mă scoate din minți. Dar știm amândoi că are nevoie de trupul meu pentru a-l arăta lumii. Dacă îmi distruge nava și mă ucide, n-o să mă găsească niciodată printre resturi. Mă uit la Victra. Scuipă în semn de sfidare.

— Care e răspunsul vostru? îi arăt degetul.

— Să te fut!

Roque aruncă o privire în afara ecranului.

— Legat Drusus, lansează toate navetele-căpușă. Spune-i Cavalerului Norilor să mi-l aducă pe Secerător. Mort sau viu. Doar să se asigure că poate fi recunoscut.

46. Sondorul Iadului

Mă uit la Albaștrii aflați la posturile lor. Majoritatea au fost aici când am cucerit nava asta. Când am rebotezat-o. Au devenit pirați alături de Orion, rebeli alături de mine.

— Ați auzit ce a zis, le spun. Ați făcut treabă bună. *Pax* a fost mândră de voi. Acum luați-vă rămas-bun, îndreptați-vă spre navete, și ne vedem curând. Nu e nicio rușine în asta.

Salută cu toții, și apoi căpitanul Pelus deschide trapele din podeaua cabinei de comandă. Albaștrii încep să plonjeze în jos în cala unde ar trebui să se afle capsulele de evacuare, dar unde

de fapt se găsesc navete cu scuturi puternice. În lateralul punții se află capsula mea de evacuare. Dar eu și Victra nu ne evacuăm. Nu azi.

— E timpul să plecăm, scumpule, zice Victra. Acum.

Mângâi cadrul ușii de pe punte.

— Îți mulțumesc, *Pax*, îi spun navei.

Încă un prieten pierdut în numele cauzei. Străbat în ritm alert împreună cu Victra și pușcașii coridoarele pustii. Luminile roșii pulsează. Sirenele urlă. Auzim bubuituri în pereții navei. Navetele-căpușă ale lui Roque deja roiesc pe suprafața lui *Pax*. Îi găuresc învelișul și debarcă trupe de Cenușii și Obsidieni conduși de cavaleri Aurii. În locul meu vor găsi o navă abandonată. Urcăm într-un lift gravitațional și văd cum în peretele culoarului pulsează un cerc de metal topit. Mă uit la el până ce portocaliul devine tot mai puternic, căpătând culoarea soarelui. Tobele încă răsună în difuzoare. *Bum. Bum. Bum*.

Victra lasă o mină în urmă, cadou pentru trupele de desant.

O auzim cum se detonează la zece niveluri deasupra noastră, când coborâm din liftul gravitațional la nivelul minus trei, în hangarul auxiliar. Aici așteaptă adevăratele mele forțe de atac. Treizeci de navete de asalt cu rampele coborâte. Din cabinele de comandă, Albaștrii fac ultimele verificări înaintea zborului. Mecanici Portocalii pregătesc în grabă motoarele și fac plinul rezervoarelor. În fiecare navă se află o sută de Valkirii în armură completă. Sunt însoțite de tot atâția Roșii și Cenușii, care au misiunea de a manevra armele speciale. Obsidienii flutură din topoare electromagnetice și săbii, scandându-mi numele când trec printre ei. O găsesc pe Holiday în mijlocul hangarului, alături de Sefi și un grup de Valkirii care vor forma plutonul meu personal. Alături de ele e un grup mai mic care se roagă – Sondori ai Iadului pe care i i-am cerut lui Dancer. Niciunul dintre ei nu e nici pe jumătate cât un Obsidian.

— Nava e avariată, îi spun lui Holiday, care face semn cu capul unui pluton de Roșii, ce se pune imediat în mișcare să ne acopere spatele. Suntem la mai puțin de un kilometru.

— Nu…, râde Holiday jubilând. Așa de aproape?

— Da, știu, răspund mulțumit. Vor să se apropie cât mai mult ca să nu putem trage în navetele lor căpușă.

— Așa că acum îi pupăm, îi spune Victra lui Holiday. Cu limba.

— Atunci să terminăm cu vorbăria, zice Holiday clătinând din cap.

Sefi scoate o mână de ciuperci uscate dintr-un săculeț.

— Pâinea zeilor? întreabă ea. O să vedeți dragoni.

— Războiul e suficient de înspăimântător, scumpo, zice Victra.

Apoi adaugă:

— Am încercat o dată rahat din ăsta, când eu și Cassius am petrecut o săptămână la Marea Termică. Înainte să te cunosc pe tine, continuă ea surprinzându-mi privirea. Știi cum arată fără cămașă? Să nu-i spui lui Sevro, apropo.

Și eu, și Holiday ne abținem de la ciuperci. Auzim răpăitul armelor automate de pe un coridor din apropierea hangarului.

— A venit vremea! le strig celor trei sute de Obsidieni din navetele de asalt. Ascuțiți-vă topoarele! Țineți minte ce-ați învățat la instrucție! *Hyrg la* Ragnar!

— *Hyrg la* Ragnar! urlă cu toții.

Înseamnă „Ragnar trăiește”. Regina Valkiriilor mă salută ridicând sabia și începe să scandeze incantația de război a Obsidienilor. Sunetul se răspândește în toate navele de asalt. Un zgomot înfricoșător, de data asta venind de la oamenii mei. Am adus Valkiriile în ceruri și acum le eliberez.

— Victra, ești în regulă? întreb îngrijorat pentru că Antonia se află atât de aproape.

Oare nu cumva prietena mea e distrasă din cauza surorii ei?

— Sunt foarte-n regulă, băiețică, zice ea. Ai grijă de fundulețul ăla frumos al tău.

Îmi dă o palmă peste fund, ca apoi să se îndepărteze mergând cu spatele spre naveta ei și trimițându-mi o bezea.

— O să fiu chiar în urma ta.

Rămân cu Sondorii Iadului. Fumează și mă privesc cu ochi roșii, furioși.

— Cine ajunge primul primește laurul ăla dat dracului, le spun. Puneți-vă căștile.

Unor astfel de oameni nu trebuie să le spui prea multe. Încuviințează din cap și rânjesc. Plecăm. Zbor treizeci de metri în sus cu cizmele gravitaționale și aterizez pe unul dintre cele patru excavatoare pe care le-am rechiziționat de la compania minieră de platină din interiorul centurii de asteroizi. Sunt aliniate pe puntea hangarului, lungi fiecare de câte cinci metri. Seamănă cu niște mâini gata să apuce, cu cabina de comandă

în locul unde s-ar afla cotul și cele douăsprezece foreze ca niște degete. Au fost adaptate de Rollo, care le-a proiectat elice de manevră pe spate și scuturi solide în laterale. Intru în cabină, mărită special pentru corpul și armura mea, și-mi trec mâna peste prisma digitală de comenzi.

— Dați-le drumul, spun.

Un zumzet familiar de energie trece prin excavator, făcând să vibreze sticla din jurul meu. Rânjesc ca un nebun. Poate că sunt nebun. Dar știam că nu pot câștiga bătălia asta fără să schimb paradigma. Și știam că Roque n-ar fi căzut niciodată într-o capcană și n-ar fi putut fi ademenit în interiorul unei centuri de asteroizi, din teama de a nu-și expune forțele unor ambuscade. Așa că n-am avut decât o singură soluție: să-mi camuflez ambuscada într-un defect de caracter. Roque mi-a ținut mereu morală să fac un pas înapoi, să mă liniștesc. Sigur că a crezut că știe cum mă poate învinge. Dar astăzi nu lupt ca un Auriu, ca omul pe care-l cunoștea el.

Sunt un Sondor al Iadului dat dracului, cu o armată de femei uriașe, ușor psihopate, cu nave de război de ultimă generație echipate cu pirați, ingineri, tehnicieni și foști sclavi al dracului de furioși. Și el crede că știe cum să mi se împotrivească? Râd și mi se zguduie scaunul în zgâlțâielile excavatorului. Am un sentiment latent, dar în același timp dement de putere. Un grup de soldați inamici pătrunde în hangar din același lift gravitațional folosit de noi. Se holbează la excavatoarele uriașe și în clipa următoare se evaporă când Victra trage în ei o salvă electromagnetică de la mică distanță.

— Amintiți-vă cuvintele conducătoarei noastre Aurii, le spun Sondorilor Iadului. Sacrificiu. Supunere. Prosperitate. Acestea sunt cele mai înalte virtuți ale umanității.

— *Cotoroanța dracului*, zice unul dintre ei în cască. *Îi arăt eu care-i cea mai înaltă virtute a umanității mele.*

— Motoarele pornite, ordon.

Confirmă toți, repetându-mi pe rând cuvintele.

— Căștile pe cap. Îi dăm drumul.

Rotesc schimbătorul în sensul invers al acelor de ceasornic. Excavatorul vibrează. Mă reped cu amândouă mâinile la prisma de comandă. Totul se cutremură. Îmi clănțăne dinții. Puntea metalică se lasă sub mine. Metalul topit se îndoaie. Cobor zece metri în navă. Străpung puntea în cinci secunde. Și următoarea

de după ea. Mă scufund iar, trecând cu totul prin podeaua hangarului. În jurul cabinei e plin de metal sfărâmat. Cedează și următoarea punte. Și încă una. Excavatorul se supra-încălzește în timp ce străpung mai multe bucăți din navă, lăsând Valkiriile în urmă. Dacă mergi încet, excavatorul se blochează și mori. Iar viteza asta e sufletul poporului meu. Impuls după impuls.

Excavatorul meu capătă un ritm teribil. Izbește punțile. Distruge metalul cu dinții de wolfram topit. Văd cu coada ochiului imagini disparate ale celorlalte excavatoare care sfâșie inima navei în timp ce cădem prin cabinele slab luminate. Toate excavatoarele strălucesc din cauza supra-încălzirii, și apoi izbesc următoarea punte. E o priveliște glorioasă, dar îngrozitoare. Trecem printr-o sală de mese. Printr-un rezervor de apă, apoi printr-un culoar, unde un pluton inamic se împiedică printre resturi și se uită cu ochi mari la excavatoarele uriașe care străpung nava ca mâinile unui zeu metalic caraghios.

— Nu încetiniți! urlu cutremurându-mă în scaun.

Am pierdut controlul, merg prea repede, forez prea fierbinte. Și apoi... nimic. Am străpuns învelișul lui *Pax*. Mă învăluie tăcerea spațiului. Sunt lipsit de greutate. Plutesc ca o suliță prin apă spre *Colos*. Navetele-căpușă menite să ajungă pe *Pax* trec pe lângă mine, una destul de aproape cât să-l văd pe căpitan cum face ochii mari în cabină. O altă navă zboară fix între ghearele încinse ale excavatorului. E sfâșiată în câteva secunde. Soldații și bucăți din ea se rostogolesc în spațiu. Celelalte excavatoare ies și ele din *Pax* și se avântă în spațiu, îndreptându-se spre distrugătorul-de-luni. În jurul nostru bătălia e dezlănțuită. Explozii albastre, câmpuri uriașe de artilerie antiaeriană.

Gruparea lui Mustang gonește în jurul formației lui Roque, trăgând unii în alții. Sevro încă stă ascuns.

Îmi dau seama de confuzia artileriei inamice. Sunt în mijlocul echipelor lor de navete-căpușă de asalt. Nu pot trage. Computerele lor nu recunosc clasificarea navelor noastre. Arată ca un morman de resturi de metal sub forma unui braț de la cot în jos. Mă îndoiesc că cineva de pe puntea de comandă o să-și dea seama ce sunt fără să le vadă cu ochiul liber.

— Accelerați motoarele! spun.

În spatele meu, motoarele excavatoarelor modificate se turează și suntem azvârliți pe suprafața neagră a *Colosului*.

Pilotul unui distrugător-de-aripi își dă seama de amenințare și ne mitraliază. Gloanțe cât degetul de mari se izbesc fără zgomot de excavator. Scutul rezistă. Dar nu și al excavatorului din spatele meu. Când e mitraliat de tunul de cinci metri înălțime din vârful distrugătorului-de-luni, cabina de comandă i se găurește, Sondorul dinăuntru moare, iar nava i se dezmembrează. O bucată de foreză se izbește de geamul cabinei mele, crăpând-o. Încă o rundă de proiectile distruge naveta-căpușă de lângă mine. Roque poate că nu știe ce sunt proiectilele de treizeci de metri care vin de pe nava mea, dar e dispus să-și ucidă propriii oameni ca să le împiedice să se apropie.

În jurul meu se văd doar bucăți de metal cenușiu. O salvă de tun electromagnetic acționat de pe *Colos* trece prin trei navete-căpușă aflate în fața mea, înainte să-mi lovească excavatorul la „încheietură”. Proiectilul îi fisurează partea de jos pe toată lungimea și trece prin podeaua cabinei de comandă, printre picioarele mele, la câțiva centimetri de boașe, îmi zgârie pieptul și e cât pe ce să-mi ia capul. Mă las pe spate și proiectilul se izbește de cadrul metalic al cabinei. Sfărâmă sticla și îndoaie bara metalică ca pe un fir de pai. Icnesc, pe jumătate leșinat din cauza transferului de energie cinetică.

Văd pete albe.

Mă scutur. Trebuie să-mi revin în simțiri.

M-am rotit, desigur. Mecanismul ăsta nu e gândit pentru o menținere prea bună a direcției. Sunt cât pe ce să mă izbesc de puntea distrugătorului-de-luni. Nu mă salvează instinctul. Ci prietenii mei. Motoarele excavatorului sunt conectate la baza de date a Albaștrilor de pe nava lui Orion. Cineva acționează mecanismul de rotație în ultimul moment, ca să nu mă prăbușesc. Sunt lipit înapoi de scaun când excavatorul încetinește și apoi aterizează ușor pe suprafața *Colosului*. Mă trântesc pe locul meu, râzând înfricoșat.

— Să dea dracu’, le strig salvatorilor mei de la distanță, oricine vor fi fiind. Mulțumesc!

Dar excavatorul în sine e controlat manual. Albaștrii nu pot manipula panoul de control mai bine decât pot eu să trag cu praștia în jurul unei planete. Mâinile îmi zboară peste panou și-mi reintru în vechiul stil de lucru. Reactivez excavatorul, folosind motoarele pentru a mă împinge ca un cui prin suprafața navei. Metalul scrâșnește. Șuruburile huruie. Și-ncep să erodez primul

strat de scuturi, despre care se spune că nicio navetă-căpușă nu-l poate străpunge.

Presiunea șuieră în jurul utilajului. Măresc numărul de turații, mâinile îmi zboară peste comenzi, schimbând piesele care se supra-încălzesc cu altele noi. Spațiul cosmic dispare. Intru din plin în nava de război. Tunelul pe care-l fac nu merge în linie dreaptă, ci ajunge în partea din față a navei. O punte. A doua punte. Sfărâm coridoarele, cabinele, generatoarele și conductele de gaz. E cel mai oribil și mai sălbatic lucru pe care l-am făcut vreodată. Mă rog doar să nu lovesc un depozit de muniție. Prin gaura pe care am săpat-o, bărbații, femeile și resturile de materiale zboară în spațiu ca frunzele toamna, smulși de pe punțile pe care le-am găurit. Pereții etanși vor izola rana pe care am creat-o în navă, dar cei prinși între pereți și navă sunt terminați.

După trei sute de metri prin navă, excavatorul se oprește. Dinții excavatorului s-au tocit, iar motorul s-a supra-încălzit. Mă întind să deschid trapa acoperișului cabinei ca să ies din excavator, dar îmi alunecă mâna pe mâner. E plină de sânge. Îmi pipăi corpul înnebunit, dar armura nu e găurită. Sângele nu e al meu. Se scurge pe peretele din dreapta al cabinei, lucios în jurul proiectilului care a străpuns trei navete-căpușă și s-a înfipt în cadrul excavatorului. În sângele coagulat se văd fire de păr și fragmente de os.

Părăsesc excavatorul ca să ajung în vidul din tunelul pe care l-am creat. Aerul nu mai iese din navă. E liniște acum, presiunea s-a eliberat și pereții de etanșeizare au izolat zonele în care carcasa a fost compromisă. Cred că în partea asta a navei a fost avariat generatorul gravitațional. Simt cum părul îmi plutește în interiorul căștii.

Mă uit în sus. La capătul tunelului, în locul pe unde am pătruns în carcasa navei, e o mică gaură prin care se văd stelele. Tocmai trece prin dreptul ei un cadavru plutind, rotindu-se încet. E învăluit de umbră când nava-amiral a Antoniei trece prin spatele lui, blocând soarele care se reflectă de pe suprafața lui Jupiter. La fel ca omul acela, rămân și eu în întuneric. Singur în pântecele *Colosului*. Aud în căști numai comenzi de luptă. Victra decolează din hangarul nostru. Orion și Lorzii Lunilor zboară deja, au trecut de polii lui Io și se îndreaptă spre Jupiter. Nava-amiral a lui Mustang e în continuare atacată de nava lui

Roque, în timp ce Antonia conduce restul flotei lui pe urmele celor din Casa Telemanus și Raas, care se retrag.

În continuare, Sevro așteaptă.

La treizeci de metri deasupra, ceva se mișcă la unul dintre nivelurile prin care am trecut croindu-mi tunelul. Echipamentul de pe casca mea detectează o armă. Mă reped în sus, activându-mi armura electromagnetică și dau peste un Cenușiu care se holbează la mine printr-o mască de oxigen pentru urgențe. Plutește, dar se ține cu o mână de o bucată colțuroasă de perete metalic. E plin de sânge. Dar nu-i al lui. În spatele lui plutește un prieten de-al său. Omul tremură. Probabil că excavatorul meu i-a străpuns tot plutonul, apoi spațiul le-a absorbit trupurile și el a rămas singur aici. I se citește în ochi cât de îngrozit e de mine. Ridică arzătorul și reacționez fără să mă gândesc. Îi înfig briciul în inimă și-l ucid. E tânăr și moare cu ochii deschiși, plutind acolo, până când îmi proptesc piciorul în pieptul lui ca să-mi pot trage sabia afară. Ne îndepărtăm plutind unul de altul. În gravitația zero, picăturile de sânge dansează pe lama briciului.

Apoi generatoarele de gravitație se resetează și aterizez pe podea. Picăturile de sânge îmi împroașcă picioarele. Corpul Cenușiului se izbește căzând la pământ. Tunelul din spatele meu e inundat de lumină. Mă îndepărtez de cadavru și privesc în sus prin tunel – văd o navetă străbătând spațiul. E urmată de alte câteva. O serie de navete de asalt conduse de Victra. Sunt urmărite de distrugătoare-de-aripi, dar tunurile montate în spatele navetelor trag în ele cu salve de energie de mărimea unui pumn. Spulberă distrugătoarele-de-aripi. Dar vor veni și mai multe. Sute. Trebuie să ne mișcăm repede. Singurele noastre avantaje sunt viteza și agresivitatea.

Navele Victrei încetinesc când ajung în dreptul tunelului de sub nivelul la care mă aflu eu, chiar deasupra excavatorului. Valkiriile coboară din navetă și mi se alătură. Și mai multe transportoare își descarcă pasagerii la nivelurile inferioare. Holiday, câțiva Roșii în armuri de luptă și câțiva Obsidieni cară echipamentul pentru crearea unei breșe prin încăperea lipsită de aer spre ușile etanșe care ne izolează de restul navei. Izbesc în metal cu burghiul termic. Ușa începe să strălucească roșie. Plasează o bulă electromagnetică în adâncitura din metal

făcută, pentru ca atunci când vom reuși să pătrundem să nu activăm mai mulți pereți de etanșeizare.

— Trecem în cincisprezece secunde, spune Holiday.

Victra stă de-o parte, ascultând discuțiile inamicului.

— Echipa de intervenție la bord. Peste două mii de unități mixte.

E conectată și la centrul strategic de comandă de pe nava lui Orion, pentru a putea colecta date despre bătălie de la rețeaua uriașă de senzori a navei-amiral. Se pare că Roque a lansat împotriva noastră peste cincisprezece mii de oameni în navete-căpușă. Majoritatea dintre ei sunt în *Pax* acum. Cotrobăie peste tot să mă găsească pe mine. Prostănaci nemernici. Roque a avut o miză mare când a pariat și a pariat greșit. Iar eu tocmai am adus trei mii de Obsidieni fanatici demenți pe o navă aproape goală.

Poetul o să se cam oftice.

— Zece, zice Holiday.

— Valkiriile, cu mine, strig și ridic brațele, formând un triunghi.

O sută de Obsidiene pășesc printre dărâmături și se adună în spatele meu, exact cum le-am instruit să facă în timpul călătoriei de pe Jupiter până aici. Sefi e în stânga mea, Victra în dreapta, iar Holiday în spate. Ușile metalice supra-încălzite se deformează. Roșiii și Cenușiii se dau înapoi. De-a lungul tunelului ce se întinde pe zece niveluri, echipe ca a noastră se pregătesc să străpungă ușile la fel ca noi. Două alte excavatoare ajung la bază. Două mii de Obsidieni străpung și acolo pereții. Cenușiii, Roșiii și o mână de simpatizanți Aurii îi vor conduce împotriva forțelor de securitate care vor să ia transportoare și lifturi gravitaționale ca să ajungă la noul câmp de bătălie din interiorul navei.

O să fie o nebunie. Luptă în spațiu închis. Fum. Urlete. Cea mai rea fațetă a războiului.

— Scuturile la putere maximă, spun în nagal, întorcându-mă cu fața spre Valkirii.

Își activează scuturile iridescente de pe armuri.

— Ucideți pe oricine are o armă. Nu faceți niciun rău cui nu are arme. Indiferent de Culoare. Nu uitați care e ținta noastră. Eliberați-mi calea. *Hyrg la* Ragnar!

— *Hyrg la* Ragnar! strigă toate bătându-se cu pumnii în piept, cuprinse de frenezia războiului.

Majoritatea dintre ele au mâncat din ciupercile nebuniei pe navete. Nu vor simți niciun fel de durere. Merg în același ritm, nerăbdătoare să ia parte la bătălie. Victra trepidează lângă mine. Îmi amintesc cum stăteam cu ea în laboratorul lui Mickey, când mi-a spus cât de mult îi place mirosul bătăliei. Sudoarea stătută din mănuși. Uleiul de pe arme. Întinderile musculare și mâinile tremurânde de la final. E vorba de onestitatea războiului, îmi dau seama. Asta îi place. Bătălia nu te înșală niciodată.

— Victra, stai lângă mine, îi spun. Facem pereche pentru poziția hidrei dacă întâlnim Aurii.

— *Njar la tagag*, spune Sefi din spatele meu.

— … *syn tjr rjyka*!

— Nu există durere. Doar bucurie, intonează Obsidienele, sub efectul pâinii zeilor.

Sefi dă tonul strigătului de război. Vocea ei e mai ascuțită decât a lui Ragnar. Cele două surori-de-aripi ale ei i se alătură. Apoi surorile acestora și tot așa, până ce în toate căștile răsună cântecul lor, dându-mi un sentiment de măreție, deși în același timp mintea mea îi spune corpului să fugă. De asta scandează Obsidienii. Nu ca să semene teroare. Ci ca să se simtă curajoși, să se simtă aproape unii de alții, în loc să se teamă și să se simtă izolați.

Sudoarea îmi curge pe spate în jos.

Frica nu e adevărată.

Holiday își dezactivează centura.

— *Njar la tagag*…

Îmi rigidizez briciul.

Arma electromagnetică se încarcă țiuind și vibrând.

Tremur din tot corpul. Îmi simt gura plină de cenușă. Pune-ți masca. Ascunde omul. Să nu simți nimic. Să vezi tot. Mișcă-te și ucide. Mișcă-te și ucide. Nu sunt om. Ei nu sunt oameni.

Scandează tot mai tare:

— *Syn tjr rjyka*!

Frica nu e adevărată.

Dacă te uiți, Eo, e timpul să închizi ochii.

A venit Secerătorul. Și a adus iadul cu el.

47. Iadul

— Am intrat! urlă Holiday.

Ușa se prăbușește. Dau buzna în câmpul electromagnetic ce înconjoară punctul prin care am pătruns. Totul se comprimă. Imaginile din fața ochilor, sunetele, mișcările propriului meu corp. Totul e în ceață. Dispozitivul de dispersie-fulger al lui Holiday fâșâie prin deschizătura din peretele etanș de doi metri, prăjind nervii optici neprotejați aflați de cealaltă parte. Se detonează o a doua grenadă nucleară. Sar prin gaură în plin fum și o iau spre dreapta, iar Victra vine după mine. Sefi se duce în stânga. În aceeași clipă se deschide focul asupra noastră. Armura îmi pocnește, făcând același zgomot pe care-l face grindina lovind un acoperiș de tablă. La capătul culoarului e un haos de scânteieri ale armelor de foc și razelor electromagnetice. Proiectile supra-încinse taie perdeaua de fum.

Trag cu pumnul electromagnetic, iar brațul mi se smucește spasmodic. Mă feresc și o iau din loc ca să nu blochez intrarea. Ceva se izbește de mine. Mă împleticesc spre peretele din stânga, în timp ce din pumn îmi țâșnesc particule ca de foc. Armura pocnește din cauza proiectilelor trase de armele magnetice care se izbesc de bariera energetică și îmi cad aplatizate la picioare. În urma mea, Obsidienii se răspândesc pe tot culoarul. Se mișcă incredibil de repede. E o cacofonie de sunete. Mintea mea obișnuită să gândească tactic se lasă acum copleșită de fapte. Suntem blocați. Oamenii mor încercând să pătrundă pe navă. Trebuie să înaintăm.

Ceva îmi vâjâie pe deasupra capului. Se detonează în spatele meu, în dreptul intrării. Membre și bucăți de armură se revarsă pe podea. Casca amortizează zgomotele puternice, protejându-mi timpanele. Mă împleticesc înainte, încercând să depășesc zona periculoasă. O altă grenadă aterizează între noi. Se detonează după ce o Obsidiană se aruncă peste ea. Și mai multă carne în mașina de tocat. Trebuie să ne apropiem. Nu văd nimic în față. E atât de mult fum. Foc.

La dracu’ cu toate astea.

Cu un urlet de frustrare, îmi activez cizmele gravitaționale și pornesc în goană pe coridorul îngust cu optzeci de kilometri la oră, îndreptându-mă direct spre atacatori, trăgând din mers.

Zbor la un metru în aer. Victra vine după mine. În fața noastră e un pluton de douăzeci de Cenușii conduși de un Legat Auriu echipat cu o armură argintie strălucitoare. Mă reped la Auriu. Îi găuresc armura cu sabia și-i străpung creierul. Mă dezechilibrez și cad. Mi-am prins brațul sub mine. Echipa de intervenție a Cenușiilor se dispersează și mă înconjoară în timp ce mă străduiesc să mă ridic în picioare. Unul dintre ei îmi ciuruiește spatele cu arma lui ionică. Din armura mea avariată ies scântei albastre. Înjunghii un Cenușiu în gât cu briciul. Alți doi trag în pieptul meu. Mai mult de zece proiectile îmi lovesc armura. Mă poticnesc. O salvă electromagnetică lovește peretele deasupra capului meu. Mă aplec și mă feresc, alunecând din cauza sângelui. Cad. Arma mi se descarcă și face o gaură în podea cât un cap de om.

Apoi Victra se năpustește asupra Cenușiilor. Sare dintr-o parte într-alta cu cizmele gravitaționale, ca o ghiulea furioasă. Sfărâmă oase între pereți și corpul ei echipat în armură completă. Apar și Obsidienii printre Cenușii, spintecându-i cu topoarele electromagnetice. Cenușiii urlă și se retrag spre cotitura culoarului, unde au întăriri. Sefi retează piciorul unui Cenușiu, iar omul se clatină, descărcându-și arma în perete. Sefi îi retează capul.

E îngrozitor.

Fumul. Trupurile cuprinse de convulsii și sângele care fierbe în rănile carbonizate. Înainte ca Victra să mă ajute să mă ridic, pe lângă armura mea se scurge urina unui muribund, sfârâind pe țeava supra-încălzită a pumnului electromagnetic.

— Mulțumesc, îi spun Victrei.

Îmi face semn cu capul acoperit de casca înfricoșătoare.

În timp ce restul oamenilor mei pătrund prin spărtură, mă îndrept spre cotitura pe unde am văzut mai mulți Cenușii fugind. Un alt pluton de intervenție deschide în grabă focul asupra noastră dintr-o capsulă gravitațională ce plutește la treizeci de metri de intrarea într-un lift gravitațional. Un sfert din peretele de deasupra mea se topește. Îi ordon lui Holiday, care e înarmată cu pușca cu două țevi a lui Trigg, să treacă în locul meu.

— Patru Cenușii, un Auriu, îi spun. Au un QR-13. Omoară-i.

— Da, domnule, zice ea potrivindu-și pușca.

Șase Valkirii au căzut la intrare. Una dintre femeile uriașe își lasă casca să-i alunece pe spate. Vomită sânge. Jumătate din partea de sus a corpului ei fumegă, iar armura lichefiată îi topește carnea. Încearcă să se ridice în picioare, sfidând durerea, amețită de pâinea zeilor. Dar ăsta e un nou fel de război, care cauzează niște răni cum femeile acestea n-au mai văzut. Obsidiana nu reușește să se țină pe picioare și se ciocnește de o seamănă de-a ei care o strigă pe Sefi. Tânăra Regină se uită la rănile lor și apoi la Victra, care clatină din cap. Mai ageră decât toate celelalte, Sefi și-a dat seama de la început ce va însemna războiul ăsta pentru poporul ei. Dar e altceva acum, când e față în față cu el. Îi spune femeii ceva despre acasă, despre cer și apusul soarelui vara. Nu văd sabia pe care o împlântă în ea până ce nu o trage afară.

În colțul ecranului pâlpâie holograma lui Mustang. Deschid conexiunea.

— *Darrow, ați intrat*?

— Da. Cu toate echipele. Ne croim drum spre punte acum. Ce se-ntâmplă?

— *Trebuie să te grăbești. Se trage puternic în noi*.

— Suntem în navă. Trebuia să te retragi. Du-te spre Teba.

— *Roque a folosit impulsurile electromagnetice*, spune ea încordată. *Scuturile ne-au ajutat să rezistăm, dar mișcarea asta ne-a afectat jumătate din motoarele flotei. Stăm pe loc, încercăm să rezistăm. Imediat ce ai pătruns cu excavatorul,* Colosul *a început să tragă puternic. Ne fac praf. Puterea noastră de foc e depășită cu mult. Bateriile principale funcționează la jumătate din capacitate.*

Simt cum mi se strânge stomacul. Roque ne poate vedea cu ajutorul camerelor de supraveghere de pe navă. E doar o problemă de timp până reușesc să ajung pe punte. Curând va anunța prin difuzoare că dacă nu mă predau o s-o omoare.

— *Du-te odată pe blestemata de punte și anihilează-l. Clar*?

— Clar.

Mă întorc către camarazii mei.

— Trebuie să ne mișcăm, spun. Victra, preia comanda plutonului.

— Holiday, oricând ești tu gata, spune Victra nerăbdătoare, plimbându-se de colo colo pe coridor. Micuța leoaică are nevoie de ajutor. Haide! Haide!

— Ai răbdare, mormăie Holiday, pregătindu-și pușca și atașându-i dispozitivul special pentru tragere după colț.

Țeava se rotește și cotește pe după zid, astfel încât dispozitivul vizual îi transmite imaginea direct în cască. Urmează patru salve rapide. Fiecare de câte treizeci de proiectile din încărcătorul montat pe armură.

— Acum.

Eu și Victra dăm buzna după colț, câștigând tot mai mult teren, în timp ce un Cenușiu încearcă să-i ia locul camaradului său la mitralieră. Îl dobor cu pumnul electromagnetic, iar Victra se angajează într-o confruntare de Kravat cu un Auriu – patru mișcări, ca să-l pună jos în cele din urmă cu o lovitură puternică de pumn. Îl termin, înjunghiindu-l în gât. Holiday cere echipelor ei de comando să vină cu QR-13, reușind să țină pasul cu noi doar datorită armurii.

În timp ce noi ne grăbim să ajungem pe puntea de comandă, alți membri ai trupelor mele invadatoare se îndreaptă cu viteză nebunească spre celelalte puncte vitale ale navei. Acționăm ca un fulger. Cenușiii nu se pot mișca la fel de repede ca noi pentru că ei se bazează pe tactică, pe manevre de avansare care presupun ca o unitate să o acopere pe cealaltă, ambuscade pe la colțuri și șmecherii tehnice. Obsidienii sunt ca niște berbeci uriași de asalt. E tentant să merg înainte, să mă concentrez doar asupra scopului de a ajunge pe punte. Dar nu pot să-mi abandonez planul. Plutoanele au nevoie de mine să le ghidez cu ajutorul hărții bătăliei obținute cu ajutorul dispozitivului optic din cască. Mă adresez comandanților de pluton Roșii și Cenușii, comunicându-le coordonatele în timp ce alerg pe urmele Victrei prin labirintul de coridoare metalice și ambuscade. Când vreunul dintre plutoane e încolțit, transmit prin cască altor trupe aflate pe coridoare sau în lifturile gravitaționale să ia cu asalt echipele de securitate. E un dans complex. Nu suntem contra-cronometru doar în ceea ce privește distrugerea navei lui Mustang, ci și împotriva întoarcerii navelor-căpușă.

Roque știe asta. Și la nici trei minute de la infiltrarea noastră a inițiat protocolul de siguranță. Toate lifturile gravitaționale, transportoarele și pereții de izolare s-au închis, transformând nava într-un fagure de obstacole. Nu putem avansa decât câte cincizeci de metri o dată. E un sistem diabolic – forțele de asalt sunt blocate, în timp ce echipele de securitate ale navei străbat

nava ușor cu ajutorul cheilor digitale, luând plutoanele noastre prin învăluire și creând adevărate cuști ale morții și ambuscade de foc încrucișat care pot spulbera chiar și trupele mele de desant. N-avem cum să ne batem cu așa ceva. E mașinăria ucigătoare a războiului. Nu mai contează tehnologia sau tactica, totul se reduce la momentul înfricoșător când stai pitit după un colț, cu gura uscată, plină parcă de praf, în timp ce un prieten deschide focul de acoperire și încerci să nu te împiedici în dispozitivele complicate ale echipamentului în timp ce avansezi cu picioarele tremurând, ferindu-ți capul. Nu curajul te face să mergi mai departe, ci teama să nu te faci de râs în ochii camarazilor.

În timp ce ne croim drum topind pereții de etanșeizare unul după altul, Valkiriile lui Sefi hrănesc mașinăria de război. Suntem prinși în ambuscade din toate părțile. Unii dintre cei mai buni războinici pe care i-am văzut vreodată se prăbușesc cu țestele fumegând, împușcați de soldații Cenușii. Se topesc sub razele pumnilor electromagnetici. Cad doborâți de un grup de șapte Obsidieni conduși de un Auriu, până ce eu, Victra și Sefi îi ucidem cu ajutorul briciurilor.

Toate astea ca să ajungem pe punte. Toate astea ca să ajungem la un om pe care aș fi putut să întind mâna și să-l ating cu o zi înainte. Dacă ăsta e prețul onoarei, mai bine o crimă rușinoasă. Dacă l-aș fi înjunghiat pe Roque în gât atunci, acum Valkiriile nu ar cădea secerate.

„*Bărbați și femei din Flota Societății, vă vorbește Secerătorul. Nava voastră a fost asaltată de Fiii lui Ares*...”

Îmi aud vocea în difuzoarele navei. Înseamnă că unul dintre plutoanele mele a ajuns la centrul de comandă al comunicațiilor din jumătatea din spate a navei. Toate trupele mele de desant au înregistrări ale discursului pe care l-am înregistrat împreună cu Mustang pentru a-l transmite la bordul navelor inamice. E un îndemn pentru Culorile inferioare să acorde ajutor unităților mele, să dezactiveze protocolul de securitate, dacă pot, să descuie manual ușile, dacă nu și să dea iama în depozitele de arme. Majoritatea acestor bărbați și femei sunt veterani. E nerealist să mă aștept la aceeași susținere ca în cazul echipajului de pe *Pax*, dar orice mână de ajutor ne e de folos.

Anunțul funcționează parțial pe *Colos*. Ne oferă timp și reușim să străbatem mai multe uși în câteva secunde, în loc să pierdem

minute în șir pentru a le topi. Roque oprește gravitația artificială, dându-și seama că Obsidienii mei nu au experiență în condiții de gravitație zero.

Cenușiii Societății își croiesc drum pe culoare ca niște foci sub apă, răzbunându-se din plin pe Obsidienii mei care le-au ucis atâția prieteni și care acum plutesc în aer, incapabili să-și mențină viteza. În cele din urmă, una dintre echipele noastre reușește să reactiveze gravitația. Am ordonat să o scadă la o șesime din standardele de pe Pământ, pentru ca soldații mei să nu fie împovărați de armurile grele. E o binecuvântare pentru picioarele și plămânii noștri.

După ce lichidăm o echipă de securitate de Cenușii, ajungem în sfârșit în fața punții, istoviți și plini de sânge. Mă las pe vine gâfâind și măresc fluxul de oxigen din armură. Cu apele curgând pe mine, activez o injecție cu stimulatori care să mă împiedice să simt durerea din biceps, acolo unde m-a tăiat briciul unui Auriu. Acul mi se înfige dureros în coapsă. Primesc rapoarte de la celelalte plutoane, care anunță că au pierdut contactul cu inamicul, ceea ce înseamnă că trupele lor sunt redirecționate de Roque, cel mai probabil spre noi. În fața ușii care duce spre punte, mă uit în jur la antecamera circulară, expusă, și-mi amintesc cum ne-a demonstrat instructorul de la Academie geometria mortală a acestui spațiu pentru oricine ar încerca să asedieze o punte de navă spațială proiectată astfel. Spre încăperea circulară vin trei culoare, din trei direcții diferite, plus un lift gravitațional în centru. E un spațiu imposibil de apărat, iar pușcașii lui Roque se îndreaptă spre noi.

— Roque, scumpule, strigă Victra uitându-se la camerele din tavan în timp ce Holiday și echipa ei fixează echipamentul de perforare în fața ușii. Cât te-am mai căutat de atunci, din grădină. Ești acolo? O să presupun că ești, oftează ea. Ascultă, înțeleg. Crezi că suntem supărați pe tine din cauza uciderii mamei mele, a execuției prietenilor noștri, din cauza gloanțelor pe care le-am încasat în coloană, a otrăvii și a anului în care am fost torturați eu și dragul de Secerător, dar nu-i așa. Vrem doar să te băgăm într-o cutie. Poate în mai multe. Ți-ar plăcea? E foarte poetic.

Ultimii trei soldați rămași în echipa lui Holiday prind cârlige magnetice de ușă și montează perforatoarele termice. Holiday

acționează câteva comenzi și perforatorul începe să se învârtă ca o centrifugă.

Sefi se întoarce din misiunea de recunoaștere. Își lasă casca pe spate.

— Vin din tunel mulți dușmani, zice ea arătând spre coridorul din centru. Le-am ucis șeful, dar mai vin mulți alți Aurii.

Nu doar le-a ucis comandantul. A venit înapoi cu capul lui. Dar șchiopătează și brațul stâng îi sângerează.

— Ei, fir-ar să fie! Ăsta e Flagilus, spune Victra uitându-se la cap. Era în casa mea la Institut. Un tip foarte simpatic. Gătea minunat.

— Câți mai vin, Sefi?

— Destui cât să ne aducă o moarte bună.

— Căcat. Căcat. Căcat, strigă Holiday lovind cu pumnii în ușă.

— E prea solidă, nu? o întreb eu.

— Da, zice ea și-și scoate casca.

Creasta i s-a turtit pe o parte. Fața încordată îi e scăldată în sudoare.

— Nu e făcută din același material cu celelalte de pe navă. E făcută la Ganymede Industries. Pe comandă. E cel puțin de două ori mai solidă.

— Cât ne ia să trecem de ea?

— La viteză maximă? Vreo paișpe minute? își dă ea cu părerea.

— Paișpe? repetă Victra.

— Poate mai mult.

Mă întorc, răsuflând furios. Holiday știe la fel de bine ca mine că nu avem nici măcar cinci minute la dispoziție. O apelez pe Mustang. Nu răspunde. Nava ei e probabil pe moarte. Mama dracului. Rămâi în viață. Doar rămâi în viață. De ce n-am ținut-o lângă mine?

— Îi atacăm, zice Victra. De la mijlocul coridorului. O să fugă ca vulpile de copoi.

— Da, zice Sefi, găsind în Victra un spirit mult mai apropiat de al ei decât ar fi crezut oricare dintre ele înainte să înceapă să verse sânge împreună. Am să te urmez, Fiică a Soarelui. Spre glorie.

— Mă piș pe glorie, zice Holiday. Să lăsăm perforatorul să-și facă treaba.

— Și să stăm aici să murim ca niște Pixie? întreabă Victra.

Înainte să apuc să spun ceva, se aude un bâzâit metalic venind din sistemul hidraulic din perete și ușa punții se deschide.

48. Imperator

Năvălim pe punte, așteptându-ne la o ambuscadă. Însă e liniște. Ordine, penumbră, exact cum îi place lui Roque. Din difuzoarele ascunse se revarsă muzică de Beethoven. Toată lumea stă nemișcată la posturi. Fețe palide scăldate în lumina slabă. Doi Aurii traversează pasarela metalică lată care duce spre partea din față a punții, de unde Roque își conduce bătălia având în față o proiecție holografică de treizeci de metri. Navele se strecoară printre senzori. Încadrat de flăcările bătăliei, trece de la o imagine la alta dând ordine ca un mare dirijor care imprimă pasiune orchestrei. Mintea lui e o armă înfricoșătoare, minunată. Ne distruge flota. Din nava lui Mustang, *Dejah Thoris*, ies flăcări din dreptul rezervoarelor de oxigen, în timp ce *Colosul* și cele trei distrugătoare de escortă ale sale o bombardează continuu cu tunurile electromagnetice. Oameni și resturi de materiale zboară prin spațiu. E doar o parte din marea bătălie. Grosul forțelor lui, inclusiv Antonia, au pornit în urmărirea lui Romulus, a lui Orion și a celor doi Telemanus, spre Jupiter.

În stânga noastră, la douăzeci de metri distanță, în apropierea depozitului de arme, un pluton de Obsidieni și Cenușii înarmați până-n dinți asigură paza și ascultă cu atenție ordinele comandanților Aurii, pregătiți să apere puntea de atacul meu.

Și chiar în dreapta noastră, lângă panoul de comandă al ușii acum deschise, nevăzută și neobservată de nimeni altcineva de pe punte, tremură o Rozalie subțirică îmbrăcată într-o uniformă albă de servitoare. Codul de intrare pâlpâie verde pe monitorul de sub degetele ei. Pe fundalul războiului, silueta ei se profilează fragilă. Dar chipul femeii e sfidător și degetele ei apasă butonul de manevrare al ușii, afișând cel mai încântător zâmbet când o închide în urma noastră.

Toate astea în doar trei secunde. Suntem văzuți de comandantul Auriu al plutonului.

Lupii, oricât de minunați ar fi când urlă, ucid cel mai eficient în tăcere. Așa că fac semn spre stânga și Sefi se-aruncă spre soldații atenți la Auriu. Acesta le strigă să se întoarcă, dar Obsidiana deja i-a copleșit, înainte ca ei să apuce să pună mâna pe arme. Se mișcă iute printre ei, abătându-și sabia peste fețele și genunchii lor. Valkiriile ei se năpustesc asupra celorlalți. Doar două arme apucă să se descarce până în clipa când trupul Auriului se înfige în vârful briciului lui Sefi și se prelinge la podea.

Cenușiii trag spre noi din celălalt capăt al cabinei. Holiday și comandoul său se ocupă de ei. Casca îmi zboară de pe cap.

— Roque, strig eu, în timp ce oamenii mei continuă să ucidă.

S-a întors cu spatele la imaginea bătăliei ca să se uite la mine. Toată noblețea din el, tot sângele rece de Imperator au dispărut, a rămas doar un biet om speriat și uimit. Traversez puntea împreună cu Victra. Albaștrii se holbează la noi confuzi și temători, chiar dacă nava lor e angajată în bătălie. Fără niciun cuvânt, cei doi Pretori ai lui Roque vin spre noi. Poartă amândoi armuri negre cu purpuriu, împodobite cu semiluna argintie a Casei Lune. Ne alegem adversarul pe puntea metalică, adoptând metoda hidrei. Victra îl ia pe cel din dreapta, eu pe cel din stânga. Pretorul din fața mea e mai scund decât mine. Își scoate casca – are părul prins într-un coc strâns gata să proclame titlurile familiei sale.

— Numele meu e Felicia au…

O lovesc cu briciul transformat în bici peste față. Își ridică sabia, dar Victra atacă din diagonală și îi străpunge măruntaiele în dreptul buricului. O ucid, decapitând-o cu o mișcare rapidă.

— Pa, Felicia, zice Victra și se întoarce spre celălalt Pretor. N-au vlagă în ei zilele astea. Și tu ești la fel?

Omul își scapă briciul din mână și cade în genunchi, bolborosind ceva despre predare. Victra e cât pe ce să-i taie capul, dar se uită spre mine cu coada ochiului. Îi acceptă fără tragere de inimă capitularea, plesnindu-l peste față și-l dă pe mâna Obsidienelor noastre care asigură acum paza pe punte.

— Îți plac excavatoarele? întreabă Victra, mergând spre stânga lui Roque, dornică să ucidă. Ia de-aici niște justiție poetică, nemernic trădător ce ești.

Albaștrii se uită în continuare la noi, neștiind ce să facă. Trupele de asalt trimise după noi împânzesc acum coridoarele

din preajma punții. Am lăsat excavatorul afară, dar tot le-ar lua măcar zece minute până ar reuși să distrugă ușa.

Din casca lui Roque se aud oameni care cer ordine. Detașamentele pe care le-a trimis după noi rătăcesc fără țintă și sunt expuse. Comandanții lor, obișnuiți să fie mereu ghidați de o mână invizibilă, luptă acum haotic. Asta e fisura din strategia lui Roque. Inițiativa individuală creează haos acum că inteligența centrală a amuțit.

— Roque, cere flotei tale să se retragă, îi spun.

Sunt leoarcă de transpirație. Mă dor picioarele. Îmi tremură mâinile din cauza extenuării. Fac un pas hotărât în față.

— Fă-o.

Se uită fix la mine și la Rozalia care ne-a permis accesul pe punte. Vorbește cu vocea joasă a unui iubit, nu a unui stăpân:

— Amathea... chiar și tu?

Tânăra nu se rușinează în fața tristeții lui. Își îndreaptă umerii și rămâne fermă pe loc. Își scoate de pe guler insigna în formă de trandafir, care o marchează drept proprietatea familiei Fabii, și o aruncă pe jos.

Prietenul meu e străbătut de un fior.

— Ticălos romantic, râde Victra.

Mă apropii de Roque. Bocancii mei lasă urme de sânge pe puntea de oțel cenușie. Arăt cu degetul spre ecranul din spatele lui, unde se vede muribunda navă a lui Mustang. Se văd stelele strălucind prin găurile din carenă, dar distrugătorul trage în continuare în ea. S-au reorientat dinspre prora lui *Pax*, care e cu treizeci de kilometri mai aproape decât nava ei.

— Spune-le să înceteze focul! strig ațintintu-mi briciul spre el.

Sabia lui e la brâu. Știe că n-are nicio șansă dacă încearcă s-o folosească împotriva mea.

— Acum!

— Nu.

— E Mustang acolo! îi spun.

— Și-a ales singură soarta.

— Câți oameni ai trimis? îl întreb cu asprime. Câți ai trimis pe *Pax* ca să ne aducă aici? Douăzeci de mii? Câți sunt pe distrugătoarele alea?

Dau la o parte învelișul protector al datapad-ului pe care-l am fixat pe braț și cer o analiză a nivelului de radioactivitate de pe *Pax*. Pulsează roșu. Am avariat sistemul de răcire pentru a lăsa

reactorul să se supraîncălzească. Dacă mai cresc puțin valorile, va deveni termonuclear.

— Spune-le să înceteze focul, altfel mor toți.

— Nu pot da un astfel de ordin, nu mă lasă conștiința.

Știe ce înseamnă asta.

— Atunci vina va fi a amândurora.

Întoarce capul spre comandantul său Albastru.

— Cyrus, transmite distrugătoarelor să înceapă manevrele de evitare.

— Prea târziu, zice Victra în timp ce eu cresc tensiunea din generator.

Datapad-ul pâlpâie stacojiu, scăldându-ne în lumină. Și în holograma din spatele lui Roque, din *Pax* încep să iasă jerbe de flăcări albastre. Distrugătoarele se supun ordinului primit de la Imperatorul lor, oprind focul de baraj împotriva lui Mustang și încercând să se îndepărteze în grabă, dar în centrul lui *Pax* are loc o implozie strălucitoare ce cuprinde punțile metalice și distruge învelișul navei când se eliberează valul de energie. Unda de șoc lovește distrugătoarele, le avariază învelișul și le face să se ciocnească unele de altele. Colosul se cutremură și el, dar scuturile rezistă. *Dejah Thoris* plutește în derivă, cu toate luminile de avertizare stinse. Nu pot decât să mă rog ca Mustang să fie în viață. Îmi mușc interiorul obrazului ca să reușesc să mă concentrez.

— De ce nu ți-ai folosit tunurile? întreabă Roque zguduit de pierderea oamenilor săi, a distrugătoarelor și de felul în care a fost păcălit. Îi puteai scoate din luptă…

— Păstrez tunurile pentru mai târziu, spun eu.

— N-o să te salveze, zice Roque și se întoarce cu spatele la mine. Flota mea o depășește pe a ta. Va distruge ce-a mai rămas din navele tale și se va întoarce aici și va recuceri *Colosul*. O să vedem atunci cât de bine te pricepi să păstrezi controlul unei nave.

— Poet prostuț. Nu te-ai întrebat până acum unde e Sevro? intervine Victra. Nu-mi zice c-ai uitat de el.

Victra face semn cu capul spre ecran, unde vedem flota lui Roque urmărind forțele conduse de Lorzii Lunilor și Orion spre Jupiter.

— E pe cale să-și facă intrarea.

Când a început bătălia, cel mai îndepărtat dintre cei patru sateliți interiori ai lui Jupiter, Teba, își executa mișcarea de rotație spre exteriorul orbitei. Dar pe măsură ce bătălia a continuat, a fost adus mai aproape, tot mai aproape, ajungând în calea armatei mele care se retrage acum, la douăzeci de mii de kilometri de Io. Condusă de nava-amiral a Antoniei, flota lui Roque a urmărit navele mele, așa cum am presupus, pentru a le distruge complet. Ceea ce nu au anticipat ei a fost că planul navelor mele a fost de la început să-i aducă pe Teba, satelitul jucând rolul legendarilor cai morți.

În timp ce eu negociam cu Romulus, echipe de Sondori ai Iadului au săpat caverne în suprafața Tebei. Acum, când crucișătoarele și navele-torță ale lui Roque traversează satelitul, Sevro și șase mii de soldați în carapace-stelare ies din caverne. Iar de pe cealaltă parte a lunii apar două mii de navete-căpușă cu cincizeci de mii de Obsidieni și patruzeci de mii de Roșii furioși. Tunurile electromagnetice seceră tot. Navele lui Roque activează în ultimul moment sistemele defensive. Dar forțele mele înconjoară inamicul, prinzându-se de învelișul navelor ca un nor de țânțari din rigolele de pe Luna, pentru a pătrunde în ele și a le cuceri luptând în interior.

Și totuși, victoria mea aduce cu sine trădare. Romulus avea propriile lui nave-căpușă Aurii pregătite să se lanseze de pe suprafața Tebei, pentru a putea captura navele inamice, compensând cuceririle mele. Dar eu am mai multă nevoie de nave decât el. Așa că Roșiii mei au prăbușit gurile tunelurilor în clipa în care Sevro s-a lansat. Până o să-și dea Romulus seama de sabotaj, flota mea o va depăși numeric pe a lui.

— Nu te-am putut ademeni pe un asteroid, așa că am adus asteroidul la tine, îi spun lui Roque în timp ce urmărim desfășurarea bătăliei.

— Bine jucat, șoptește el.

Dar știm amândoi că planul meu funcționează doar pentru că eu am cincizeci de mii de Obsidieni, iar el nu. În toată flota are cel mult zece mii. Cel mai probabil șapte mii. În plus, cum ar fi putut ști că am atât de mulți, când toate celelalte atacuri ale Fiilor lui Ares s-au bazat pe Roșii? Bătăliile sunt câștigate cu luni înainte de a avea loc. N-am avut nicio clipă suficiente nave cât să-l pot învinge. Dar acum navele mele continuă să zboare, se feresc de bătaia tunurilor lui, în timp ce oamenii mei îi cuceresc

crucișătoarele din interior. Încet, încet, navele lui vor deveni ale mele și vor ataca celelalte nave aflate în formație cu ele. Nu te poți apăra împotriva unui astfel de atac. Le poate depresuriza, dar oamenii mei au echipament magnetic, măști de oxigen. I-ar ucide doar pe ai lui.

— Ziua e pierdută, îi spun Imperatorului. Dar încă îți mai poți salva viața. Ordonă flotei tale să capituleze.

Roque clatină din cap.

— Ești încolțit, Poetule, zice Victra. N-ai nicio scăpare. E timpul să faci ceea ce trebuie. Știu că a trecut cam mult de când n-ai mai făcut asta.

— Și să distrug ce mi-a mai rămas din onoare? întreabă șoptit în timp ce un grup de douăzeci de oameni în carapace-stelare pătrund în hangarul unui distrugător din apropiere. Cred că nu.

— Onoare? pufnește Victra. Ce onoare crezi că ai tu? Am fost prietenii tăi și ne-ai trădat. Nu doar ca să fim uciși. Ci ca să fim închiși în carcere. Electrocutați. Arși. Torturați zi și noapte timp de-un an de zile.

Așa cum e acum, în armură, e greu să-ți imaginezi că războinica blondă a fost vreodată o victimă. Dar în ochi se citește tristețea adâncă a cuiva care a văzut genunea. A cuiva care a fost izolat de tot restul umanității. Vorbește cu vocea îngroșată de emoție:

— Eram prieteni.

— Am depus un jurământ să protejez Societatea, Victra. Același jurământ pe care l-ați depus și voi doi în ziua în care am stat în fața celor mai buni decât noi și ne-am primit cicatricele. Să protejăm civilizația care a adus pacea umanității. Uite ce ați făcut voi în loc de asta, spune Roque uitându-se cu silă la Valkiriile din spatele nostru.

— Nu mai trăiești într-un basm, pămpălău plângăcios ce ești, se răstește Victra. Crezi că le pasă de tine? Antoniei? Șacalului? Suveranei?

— Nu, spune el încet. Nu-mi fac astfel de iluzii. Dar nu e vorba despre ei. E vorba despre mine. Nu toate viețile sunt menite să fie blânde. Uneori datoria noastră ne cere să îndurăm asprimea. Chiar dacă asta ne îndepărtează de cei pe care-i iubim. N-o să fii niciodată ce-și dorește Darrow, continuă el privind-o cu milă. Trebuie să știi asta.

— Crezi că sunt aici pentru el?

Roque se încruntă.

— Atunci din răzbunare?

— Nu, spune ea furioasă. E mai mult de-atât.

— Pe cine încerci să păcălești? zice Roque întorcându-și capul spre mine. Pe el sau pe tine?

Întrebarea o prinde pe Victra cu garda jos.

— Roque, gândește-te la oamenii tăi, îi spun. Câți mai trebuie să moară?

— Dacă îți pasă atât de mult de viețile lor, ordonă-le alor tăi să înceteze focul, vine replica lui. Spune-le să se retragă și să înțeleagă că viața nu e pe gratis. Trebuie să ne sacrificăm pentru ea. Dacă toată lumea ar lua ceea ce-și dorește, cât ar dura până n-ar mai rămâne nimic?

Mă doare când îl aud spunând asta.

Prietenul meu are un fel aparte de a gândi. Propriile lui valuri care se ridică unul după altul. Nu e în natura lui să urască. Nici într-a mea nu era. Lumile noastre ne-au făcut ceea ce suntem, iar toate astea reprezintă suferința pe care trebuie să o îndurăm pentru a repara nebunia înaintașilor noștri, care au făurit lumea după voința lor și ne-au lăsat resturile ospățului lor. Nave explodează reflectându-se în ochii lui. Îi scaldă fața palidă într-o lumină crudă.

— Toate astea…, șoptește el, simțind că se apropie sfârșitul. Era chiar atât de minunată?

— Da. Semăna cu tine, îi spun. O visătoare.

E prea tânăr ca să arate atât de apăsat de vârstă. Dacă nu ar fi ridurile de pe chipul lui și lumea care ne desparte, parcă abia ieri s-ar fi ghemuit lângă mine când tremuram pe podeaua castelului Marte după ce-l ucisesem pe Julian, când mi-a spus că dacă ești aruncat în adâncuri, asta e singura soluție. Înoți sau te îneci. Dacă aș fi știut ce avea să urmeze, l-aș fi iubit mai mult. Aș fi făcut orice să-l țin alături de mine și să-i arăt dragostea pe care o merită.

Dar viața înseamnă prezentul și viitorul, nu trecutul.

E ca și cum ne-am uita unul la altul de pe malurile opuse ale unui râu care devine tot mai lat, mai învolburat și mai întunecat, până ce fețele noastre devin palide raze ale lunii din noaptea neagră. Mai mult o umbră a băieților care am fost decât a bărbaților care suntem. Văd cum pe chipul lui se așterne hotărârea. Decizia care-l smulge din viața asta.

— Nu trebuie să mori.

— Am pierdut cea mai mare flotă adunată vreodată, spune el făcând un pas în spate și încleștându-și mâna pe brici.

Pe ecranul din spatele lui se văd imagini cu flota lui distrusă de capcana lui Sevro.

— Cum aș putea continua? Cum să îndur rușinea?

— Știu ce înseamnă rușinea. Mi-am privit soția murind. Apoi m-am sinucis. I-am lăsat să mă spânzure ca să se sfârșească totul. Ca să nu mai simt durerea. Mă învinuiesc în fiecare zi pentru asta. Nu asta e soluția.

— Mi se frânge inima pentru cel care ai fost, îmi spune Roque. Pentru băiatul care și-a privit soția murind. Mi s-a frânt inima atunci, în grădină. Mi se frânge acum, știind cât de mult ai suferit. Dar singura mea consolare a fost să-mi fac datoria, iar acum nu-mi mai este permisă. Tot ce am încercat să fac… s-a dus. Iubesc Societatea. Îmi iubesc poporul. Nu-ți dai seama de asta? întreabă cu voce blândă.

— Ba da.

— Iar tu îi iubești pe ai tăi.

Nu mă judecă, nu mă iartă. Îmi zâmbește.

— Nu-i pot privi pe ai mei dispărând. Nu mă pot uita cum piere totul.

— N-o să se întâmple asta.

— Ba da. E sfârșitul vremurilor noastre. Simt cum zilele se împuținează. Lumina apune încet deasupra regatului omului.

— Roque…

— Lasă-l s-o facă, intervine Victra. Și-a ales soarta.

O urăsc pentru că e atât de dură chiar și în astfel de clipe. Nu-și dă seama că dincolo de tot ce-a făcut, Roque e un om bun? E tot prietenul nostru, în ciuda a ce ne-a făcut.

— Îmi pare rău pentru toate cele întâmplate, Victra. Să-ți amintești cu drag de mine.

— N-o s-o fac.

Roque îi zâmbește cu tristețe și-și scoate insigna de Imperator de pe umărul stâng. O strânge în mână, parcă pentru a căpăta forță de la ea. Dar apoi o aruncă pe jos. Cu lacrimi în ochi, își scoate și celălalt însemn.

— Nu merit astea. Dar înfrângerea mea de azi îmi va aduce glorie. Mai multă decât veți căpăta voi prin atacul vostru viclean.

— Roque, ascultă-mă. Nu e sfârșitul. E începutul. Putem repara tot ce s-a distrus. Lumea are nevoie de Roque au Fabii.

Ezit o clipă.

— Eu am nevoie de tine, îi spun.

— Nu e niciun loc pentru mine în lumea ta. Suntem frați, dar te-aș ucide dacă aș putea.

Sunt într-un vis. Neputincios în fața forțelor care acționează în jurul meu. Fără să pot opri nisipul care mi se scurge printre degete. Am pus toate astea în mișcare, dar n-am avut curajul, sau istețimea, sau ce dracului îmi trebuia să-i pun capăt. Indiferent ce aș spune sau aș face, Roque a fost pierdut pentru mine din clipa în care a aflat cine sunt.

Pășesc spre el, gândindu-mă că-i pot lua briciul fără să-l ucid, dar își dă seama ce vreau să fac și mă oprește ridicând cealaltă mână într-un gest rugător. Ca pentru a mă consola și a mă implora să-l las să moară așa cum a trăit.

— Nu te mișca. Noaptea se pogoară asupra ochilor mei.

Se uită la mine cu ochii plini de lacrimi.

— Înoată în continuare, prietene, îi spun.

Roque încuviințează cu blândețe din cap, își înfășoară briciul transformat în bici în jurul gâtului și-și îndreaptă spatele.

— Sunt Roque au Fabii din Casa Fabii. Strămoșii mei au pășit pe planeta roșie Marte. Au cucerit Vechiul Pământ. Am pierdut bătălia, dar nu m-am pierdut pe mine însumi. Nu voi fi prizonier.

Închide ochii. Îi tremură mâinile.

— Sunt steaua de pe cerul nopții. Sunt sabia din amurg. Sunt zeul, sunt gloria.

Respiră întretăiat. Îi e frică.

— Sunt Auriul.

Și acolo, pe puntea navei lui de război invincibile, în timp ce flota îi e distrusă, Poetul din Deimos își ia viața. Undeva vântul șuieră, iar întunericul îmi șoptește că rămân fără prieteni, fără lumină. Sângele lui Roque se scurge spre bocancii mei. Chipul mi se reflectă în picăturile de sânge de pe degetele lui înroșite.

49. Colosul

Victra e mai puțin zguduită decât mine. Preia comanda în timp ce eu rămân lângă cadavrul lui Roque. Ochii lui lipsiți de viață sunt ațintiți în jos. Îmi bubuie sângele în urechi. Însă războiul merge mai departe. Victra e lângă cabinele de comandă ale Albaștrilor, privindu-i cu fermitate.

— Contestă cineva faptul că nava aceasta aparține acum Revoltei?

Nimeni nu crâcnește.

— Bun. Urmați ordinele și vă veți păstra posturile. Dacă nu puteți urma ordinele, ridicați-vă acum și deveniți prizonieri de război. Dacă spuneți că veți urma ordinele, dar nu o veți faceți, vă împușcăm în cap. Alegeți.

Șapte Albaștri se ridică în picioare. Holiday îi escortează afară din cabine.

— Bun venit în sânul Revoltei, le spune Victra celor rămași. Bătălia e departe de a fi câștigată. Faceți-mi legătura directă cu *Urletul Persefonei* și *Rayhard*. Ecranul principal.

— Anulați, spun. Victra, apelează-i de pe datapad. Nu vreau să transmitem deocamdată că am cucerit nava asta.

Victra încuviințează din cap și apasă de câteva ori pe datapad. Apar imaginile lui Orion și Daxo. Femeia posacă vorbește prima.

— *Victra, unde e Darrow*?

— Aici, zice Victra repede. Care e poziția voastră? Aveți vești de la Virginia?

— Am ocupat o treime din flota inamică. Virginia e la bordul unei capsule de evacuare, pe cale să se îmbarce pe *Strigătul Ismenei*. Sevro e în nava-amiral secundară. Primesc rapoarte periodice. Avansează. Telemanus și Raa au reușit…

— *O remiză*, intervine Daxo. *Vom avea nevoie de* Colos *să înclinăm șansele în favoarea noastră. Tata și sora mea s-au îmbarcat pe* Pandora*. Se duc după Antonia*…

Îi aud vorbind ca dintr-o altă lume.

Îndurerat, o simt pe Sefi apropiindu-se de mine. Îngenunchează lângă Roque.

— Omul ăsta a fost prietenul tău, spune ea.

Încuviințez din cap amorțit.

— Nu a dispărut. E aici, spune ea atingându-și inima. E acolo, arată ea spre stelele de pe monitor.

Mă uit la ea, surprins de profunzimea lucrului pe care mi-l dezvăluie. Respectul pe care-l arată față de Roque nu-mi vindecă rănile, dar le face să pară mai puțin adânci.

— Lasă-l să vadă, zice Sefi, făcând semn spre ochii lui Roque.

Ochii lui, cea mai pură nuanță de auriu, sunt țintuiți acum asupra podelei. Așa că îmi scot mănușa și-i închid cu degetele goale. Sefi zâmbește și reușesc să-mi vin în fire alături de ea.

— Pandora *se deplasează lateral spre sectorul D-6*, anunță Orion despre nava Antoniei.

Vedem pe monitor cum navele Severus-Julii se desprind de Armada Sabiei și trag unele într-altele încercând să se scape reciproc de navetele-căpușă care le împresoară. Transferă spre motoare energia din scuturi și se îndepărtează de scena bătăliei.

— *Acum D-7*.

— Îi abandonează, exclamă Victra împietrită. Nemernica vrea să-și scape pielea.

Pretorilor Societății probabil că nu le vine să creadă ce văd. Chiar dacă aș îndrepta *Colosul* împotriva lor, forțele noastre sunt egale. Bătălia ar mai putea dura încă vreo douăsprezece ore, timp în care ambele flote ar fi epuizate. Dar acum totul se termină. Lașitate sau trădare, nu știu care e motivul, dar Antonia tocmai ne-a oferit bătălia pe o tavă de argint.

— *Ne-a lăsat o breșă*, spune Orion.

Privirea ei se pierde în zare în timp ce se sincronizează cu căpitanii și cu propria ei navă, îndreptând-o spre zona ocupată anterior de Antonia, chiar în flancul grupului principal de nave inamice.

— N-o lăsați să fugă! se răstește Victra.

Dar nici Daxo și nici Orion nu se pot lipsi de nave care ar putea să pornească în urmărirea Antoniei. Sunt amândoi prea ocupați să profite de fuga ei.

— O putem prinde, spune Victra ca pentru sine. Sala motoarelor, pregătiți creșterea cu șaizeci la sută a propulsiei, apoi creșteți cu încă zece la sută peste cinci. Piloți, stabiliți cursul către *Pandora*.

Fac o estimare rapidă. În zona noastră de conflict de la marginea bătăliei, suntem singura navă capabilă încă de luptă. Celelalte sunt niște rable în derivă. Dar *Colosul* încă nu a

acționat în niciun fel și de pe punte nu s-a făcut nicio declarație din care să reiasă că aparține acum Revoltei. Ceea ce înseamnă că avem o oportunitate la care nici măcar nu m-am gândit mai devreme.

— Anulați ordinul, spun repede.

— Nu! strigă Victra întorcându-se spre mine. Darrow, trebuie s-o prindem.

— Avem altceva de făcut.

— O să scape!

— Și-o s-o prindem.

— Nu și dacă ia un avans considerabil de mare. O să fim blocați aici ore în șir. Mi-ai promis-o pe soră-mea.

— Și-o s-o ai. Nu te gândi doar la tine, mă răstesc eu. Coborâți scutul punții.

Ignor căutătura cruntă a femeii pline de resentimente și ocolesc cadavrul lui Roque, ațintindu-mi privirea asupra întunericului spațiului cosmic pe măsură ce scuturile metalice ce acoperă hubloul de observație se ridică. Văd în depărtare scânteierile și pâlpâirile navelor pe fundalul de marmură al lui Jupiter. Undeva sub noi se află Io, iar departe în stânga noastră, de dimensiunea unei prune, strălucește Ganymede.

— Holiday, convoacă toate trupele disponibile pentru protejarea punții și ocupă-te de securitatea navei. Sefi, asigură-te că nu trece nimeni de ușa asta. Pilot, stabilește cursul către Ganymede. Nicio navă a Societății nu trebuie să afle că am preluat controlul asupra punții. Ați înțeles? Nicio transmisiune.

Albaștrii dau curs ordinelor mele.

— Ganymede? întreabă Victra urmărind nava surorii ei. Dar Antonia, bătălia...

— Bătălia e câștigată. A avut grijă sora ta de asta.

— Și atunci ce facem?

Motoarele *Colosului* vibrează și ne desprindem dintre resturile lui *Pax* și ale navelor lui Mustang.

— Câștigăm următorul război. Scuză-mă.

Îmi ung fața cu sânge de pe genunchiul armurii și-mi pun casca pe cap. Activez camera. Aștept. Și apoi, așa cum mă așteptam, mă apelează Romulus. Îl las să clipească în stânga ecranului și încep să respir sacadat ca și cum aș alerga. Accept apelul. Fața lui îmi apare pe o optime de ecran. E în mijlocul

unei lupte, dar amândoi ne vedem la fel de prost. Nu-i văd decât casca.

— *Darrow*! *Unde ești*?

— Pe coridor, spun gâfâind și mă las într-un genunchi ca pentru a-mi trage sufletul. Ne croim drum înspre punte.

— *Încă n-ați pătruns*?

— Roque a inițiat protocolul de siguranță. E greu de pătruns, spun.

— *Darrow, ascultă cu atenție.* Colosul *și-a modificat traiectoria și se îndreaptă spre Ganymede*.

— Docurile, șoptesc eu zelos. Se-ndreaptă spre docuri. Îl poate intercepta vreo navă?

— *Nu*! *Nu sunt în raza noastră. Dacă Octavia nu poate câștiga, atunci o să ne distrugă. Docurile astea sunt viitorul poporului meu. Trebuie să cucerești puntea cu orice preț*!

— Am s-o fac, dar Romulus… Are bombe atomice la bord. Dacă nu vrea să distrugă doar docurile?

Romulus se albește la față.

— *Oprește-l. Te rog. Sunt și oameni de-ai tăi acolo*.

— O să fac tot ce pot.

— *Mulțumesc, Darrow. Și noroc. Prima cohortă, la*…

Conexiunea se întrerupe. Îmi scot casca. Oamenii mei se holbează la mine. N-au auzit conversația, dar și-au dat seama ce fac.

— O să distrugi docurile lui Romulus de pe Ganymede, spune Victra.

— Să-mi bag, mormăie Holiday. Să-mi bag…

— Nu distrug nimic. Îmi croiesc drum pe coridoare. Încerc să ajung pe punte. Roque dă ordinul ăsta ca un ultim act de violență înainte să preiau eu comanda.

Ochii Victrei se luminează, dar chiar și ea are unele rezerve.

— Dacă află Romulus, dacă bănuiește doar, o să deschidă focul asupra navelor noastre și se alege praful de tot ce-am câștigat azi.

— Și cine o să-i spună? întreb uitându-mă în jur pe punte. Cine o să-i spună?

Mă uit spre Holiday și zic:

— Dacă încearcă cineva să transmită un semnal în afară, împușcă-l în cap.

Dacă distrug docurile de pe Ganymede, Marginea n-o să mai constituie o amenințare pentru noi cel puțin cincizeci de ani. Romulus e aliatul nostru astăzi, dar știu că o să atace centrul dacă Revolta reușește. Dacă trebuie să-l sacrific pe Roque pentru victoria asta, dacă trebuie să-i sacrific pe Fiii de pe aceste luni, atunci o să obțin ceva în schimb. Mă uit în jos. Am lăsat urme roșii peste tot. Nu mi-am dat seama că am călcat în sângele lui Roque.

Ne croim drum printre resturile navelor mele și ale lui Mustang și ne depărtăm de Jupiter, pornind spre Ganymede. Simt disperarea crescândă a Lorzilor Lunii, care-și trimit cele mai rapide nave să ne intercepteze. Le doborâm. Toată mândria și speranța poporului lui Romulus zace în niturile, liniile de asamblare și atelierele electrice ale inelului metalic cenușiu. Toate promisiunile de putere și câștigare a independenței sunt la mila mea.

Când ajungem la piatra prețioasă care e Ganymede, plasez *Colosul* paralel cu parcul industrial monumental pe care l-au construit pe orbită, la ecuator. Valkiriile se adună în spatele nostru să privească prin hubloul de observație. Sefi se holbează uimită la rezultatul triumfător și măreț al voinței Auriilor. Două sute de kilometri de docuri. Sute de transportoare și cargoboturi. Locul unde s-au construit cele mai extraordinare nave din Sistemul Solar, inclusiv *Colosul*. Asemenea tuturor monștrilor din povești, și acesta trebuie să-și înghită propria mamă înainte de a fi liber să-și urmeze destinul. Destinul *Colosului* înseamnă să conducă atacul asupra Centrului.

— Oamenii au construit asta? întreabă Sefi cu voce joasă, respectuoasă.

Mai multe dintre Valkirii urmăresc minunea îngenuncheate.

— Oamenii mei au construit asta, îi spun. Roșiii.

— A durat două sute cincizeci de ani… Atât de vechi sunt primele docuri de aici, spune Victra, care stă umăr la umăr cu mine.

De pe Ganymede se ridică sute de navete de evacuare. Știu cu toții de ce am venit aici. Se evacuează administratorii șefi, supraveghetorii. Nu-mi fac iluzii. Știu cine o să moară când vom deschide focul.

— Sunt mii de Roșii acolo jos, îmi șoptește Holiday. Portocalii, Albaștri… Cenușii.

— Știe și el asta, intervine Victra.

Holiday insistă:

— Ești sigur că vrei să faci asta, domnule?

— Să vreau? o întreb absent. De când e vorba aici despre ce vrem să facem?

Mă întorc spre pilot, pe cale să dau ordinul, când Victra îmi pune o mână pe umăr.

— Împarte povara, scumpule. E rândul meu.

Vocea ei de Aureolat răsună tare și răspicat.

— Pilot, deschide focul cu toate bateriile. Lansatoarele de la 21 la 50 spre linia lor mediană.

Urmărim umăr la umăr cum nava noastră de război seamănă distrugere peste docurile lipsite de apărare. Sefi urmărește totul încremenită. A văzut până acum holograme cu scene de luptă, dar până acum războiul a însemnat pentru ea coridoare înguste și soldați și focuri de armă. Acum e prima dată când vede ce poate să facă o navă de război. Și, pentru prima dată, o văd înfricoșată.

E păcat că această bijuterie va muri așa. Fără niciun cântec. Doar tăcerea și privirea neîndurătoare a stelelor însoțesc sfârșitul unuia dintre cele mai mărețe monumente ale Epocii Aurii. Și îmi răsună în minte adevărul străvechi pe care mi l-a șoptit bezna la ureche. Moartea aduce moarte care aduce moarte…

Momentul e mai trist de cât mi-aș fi dorit. Mă întorc spre Sefi în timp ce docurile continuă să se prăbușească. Bucăți din ele plutesc în derivă, prăvălindu-se în mare sau în orașele de pe Ganymede.

— Trebuie să redenumim nava, îi spun. Aș vrea să-i alegi tu numele.

Chipul lui Sefi e scăldat în lumină.

— *Tyr Morga*, spune ea fără să ezite.

— Ce înseamnă asta? întreabă Holiday.

Privesc prin hubloul de observație cum exploziile distrug docurile și navetele de evacuare strălucesc în atmosfera lui Ganymede.

— Înseamnă Steaua Dimineții.

Partea a IV-a

Stele

Fiule, fiule, aminte adu-ți de
lanțul de fier al stăpânului Aur,
strigând, tot strigând nici înfrânți n-am uitat,
că-n valea-am ascuns mai mult decât vis.
Eo din Lykos

50. Tunete și fulgere

Armada Sabiei e spulberată. Mai bine de jumătate e complet distrusă. Un sfert e ocupată de trupele mele. Restul a fugit cu Antonia sau în grupuri mici și dezordonate, adunându-se în jurul Pretorilor rămași pentru a pleca în grabă spre Centru. Le-am trimis pe Thraxa și pe surorile ei în corvete de mare viteză aflate sub comanda Victrei să o aducă înapoi pe Antonia și să-l elibereze pe Kavax, care a fost luat prizonier de soldații ei în timp ce încerca să urce la bordul *Pandorei*. I-am cerut lui Sevro să o însoțească pe Victra, gândindu-mă să-i las să stea împreună, dar s-a dus în nava ei și s-a întors cu o jumătate de oră înainte de plecare, supărat și tăcut, refuzând să vorbească despre orice ar fi ajuns la urechile lui.

Mustang e îngrijorată până peste cap de soarta lui Kavax, dar o face pe curajoasa. Ar conduce ea însăși misiunea de salvare dacă nu ar fi nevoie de ajutorul ei în flota principală. Reparăm cât putem navele capabile să mai zboare, pe celelalte le sabordăm. Căutăm supraviețuitori printre resturile care plutesc în spațiu. Între Revoltă și Lorzii Lunilor există o alianță de probă, care însă nu va rezista mult.

N-am mai dormit de la bătălia de acum două zile. Nici Romulus, din câte se pare. Are cearcăne de furie și epuizare. A pierdut în ziua aceea un fiu, și-a pierdut brațul și încă mult, mult

mai mult. Niciunul dintre noi nu putem risca să ne întâlnim față în față. Așa că nu ne rămâne decât această holo-conferință.

— Așa cum ți s-a promis, ai independența, îi spun.

— Iar tu ai navele, răspunde el.

În spatele lui se văd coloane de marmură sculptate cu efigii grecești. Se află pe Ganymede, în Palatul Spânzurătorii. Inima civilizației sale.

— Dar n-au să-ți ajungă ca să învingi Centrul. O să te aștepte Lordul Cenușă.

— Sper. Am planuri în ceea ce-o privește pe stăpâna lui.

— Pleci spre Marte?

— Poate.

Tace câteva clipe, gânditor.

— Mi se pare ceva ciudat în ce s-a întâmplat. Dintre toate navele cucerite de oamenii mei, nici măcar una nu avea o încărcătură nucleară mai mare de cinci megatone. În ciuda a ceea ce susții tu. În ciuda... dovezilor tale.

— Oamenii mei au găsit destule, mint eu. Vino la bord dacă te îndoiești de mine. Nu e deloc ciudat că le-au depozitat pe *Colos*. Roque voia să le aibă sub ochi. Am avut noroc că am reușit să preiau controlul asupra punții. Docurile pot fi reconstruite. Viețile nu pot fi aduse înapoi.

— Oare le-au avut cu adevărat? întreabă Romulus.

— Aș risca viitorul poporului meu bazându-mă pe-o minciună? zâmbesc eu fără veselie. Lunile tale sunt în siguranță. De acum încolo, îți croiești singur viitorul, Romulus. Calul de dar nu se caută de dinți.

— Într-adevăr, zice el, deși își dă seama de minciună acum.

Știe că a fost manipulat. Dar e minciuna pe care trebuie s-o servească propriului popor dacă vrea să încheie pacea. Nu-și pot permite să înceapă un război cu mine în acest moment, dar dacă oamenii lui ar ști ce am făcut, onoarea le-ar cere asta. Iar dacă mi-ar declara război, aș avea șanse să-l câștig. Am mai multe nave acum. Însă mi-ar provoca destule daune cât să-mi distrugă șansele în adevăratul meu război, cel împotriva Centrului. Așa că Romulus înghite minciuna pe care i-o servesc. Iar eu îmi înghit sentimentul de vinovăție născut în urma deciziei de a lăsa sute de milioane de oameni în sclavie și de a semna cu mâna mea condamnarea la moarte a mii de Fii ai lui

Ares pe care-i dau pe mâna forțelor de ordine ale lui Romulus. I-am avertizat. Dar nu vor reuși toți să fugă.

— Aș vrea ca flota ta să plece până la sfârșitul zilei, spune Romulus.

— O să ne ia trei zile să căutăm supraviețuitorii, răspund eu. Plecăm după aceea.

— Foarte bine. Navele mele vă vor escorta până la granița pe care am convenit-o. După ce nava ta amiral trece de centura de asteroizi, nu te mai întorci niciodată aici. Dacă vreuna dintre navele aflate sub comanda ta trece vreodată granița, suntem în război.

— Îmi amintesc condițiile.

— Vezi să nu le uiți. Transmite salutări Centrului din partea mea. Eu cu siguranță o să transmit salutări din partea ta Fiilor pe care-i lași în urmă, mai spune el și încheie transmisiunea.

•

Plecăm la trei zile după conferința mea cu Romulus, făcând ultimele reparații din mers. Sudorii și mecanicii împânzesc carenele ca niște lipitori binevoitoare.

Deși am pierdut douăzeci și cinci de nave principale în timpul luptei, am câștigat alte șaptezeci. E una dintre cele mai mari victorii din istoria modernă, dar victoriile au un aer mult mai puțin romantic atunci când îți aduni prietenii de pe jos.

E ușor să fii curajos pe moment, pentru că nu știi decât ceea ce procesezi în clipa aceea: ce vezi, ce miroși, ce simți, ce guști. Dar asta e doar o mică parte din tot ceea ce există. După aceea, când scade tensiunea și totul se descompune încetul cu încetul, te lovește oroarea a ceea ce ai făcut și a ceea ce s-a întâmplat cu prietenii tăi. Ăsta e blestemul acestui război spațial. Lupți, apoi petreci luni întregi așteptând, cuprins de plictiseala rutinei. Apoi lupți iar.

Încă nu le-am spus oamenilor mei unde mergem. Ei nu mă întreabă, dar o fac ofițerii lor. Și le dau același răspuns.

— Acolo unde trebuie.

Sufletul armatei mele sunt Fiii lui Ares, iar ei știu ce înseamnă dificultățile. Organizează dansuri și adunări și se străduiesc să aclame cu vocile lor răgușite de război. Pare să funcționeze. Bărbați și femei fluieră pe coridoare în timp ce ne îndepărtăm de Jupiter. Își cos pe uniforme embleme proprii fiecăror unități și-și pictează carapacele-stelare în culori tari. Se simte o energie

complet diferită de precizia rece care domnește în Armata Societății. Totuși rămân în mare parte grupați pe Culori, amestecându-se unii cu alții doar când primesc misiuni comune. Nu e o atmosferă atât de armonioasă pe cât mi-am imaginat eu că o să fie, dar e un început. Mă simt departe de tot ce se întâmplă chiar dacă zâmbesc și mă străduiesc să fiu un lider cât se poate de bun. Am ucis zece oameni pe coridoare. Alți treisprezece mii când am distrus docurile. Nu mă bântuie chipurile lor. Dar nu pot scăpa de sentimentul de groază.

Încă n-am reușit să-i contactăm pe Fiii lui Ares. Canalele de comunicație sunt moarte. Ceea ce înseamnă că Quicksilver și-a ținut promisiunea de a distruge toate releele. Acum și Auriii, și Roșiii sunt la fel de orbi și surzi.

Îi ofer lui Roque înmormântarea pe care și-ar fi dorit-o. Nu în pământul unei luni străine, ci direct în soare. Sicriul e din metal. O torpilă cu o trapă prin care eu și Mustang îi așezăm corpul înăuntru. Urlătorii l-au șterpelit de la morga neîncăpătoare ca să ne putem lua rămas-bun în secret. Cu atâția morți din tabăra noastră n-ar fi fost bine să fiu văzut onorând moartea unui inamic.

Moartea prietenului meu e deplânsă de puțini oameni. Dacă va fi pomenit de poporul lui, Roque va fi cunoscut drept Cel care-a pierdut flota. Un Gaius Terentius Varro modern, prostul care s-a lăsat încercuit de Hannibal la Cannae. Sau un Alfred Jones, generalul american care a luat-o razna și a pierdut la Cucerire diviziile mecanizate înspăimântate ale Imperiului. Pentru poporul meu, e doar un alt Auriu care s-a crezut nemuritor până când Secerătorul i-a demonstrat contrariul.

E atât de trist să porți pe brațe trupul cuiva pe care l-ai iubit. Ca o vază în care știi că nu se va mai afla niciodată o floare. Mi-aș dori ca Roque să fi crezut în viața de apoi cu aceeași ardoare cu care credeam și eu cândva, sau Ragnar. Nu știu când mi-am pierdut credința. Nu cred că e ceva care se întâmplă pur și simplu. Poate s-a întâmplat treptat și m-am prefăcut că mai cred în Vale pentru că era mai liniștitor decât alternativă. Mi-aș dori ca Roque să fi crezut că va ajunge într-o lume mai bună. Dar a murit crezând doar în Auriu, și oricine crede doar în sine nu poate dispărea fericit în genune.

Când vine rândul meu să-mi iau rămas-bun, mă uit la el și nu văd decât imagini din trecut. Îmi amintesc cum citea în pat

înainte de Gală, înainte să-l tranchilizez. Îl văd îmbrăcat elegant, încercând să mă convingă să merg cu el și cu Mustang la Opera din Agea, spunându-mi cât de mult mi-ar plăcea să urmăresc peripețiile lui Orfeu. Îl văd râzând lângă foc la moșia lui Mustang după Bătălia de pe Marte. Îl văd luându-mă în brațe și suspinând când m-am întors la Casa Marte, pe vremea când eram doar niște băiețandri.

Acum e rece. Are cearcăne mari în jurul ochilor. Lumina tinereții i-a apus. Orice speranță de-a avea o familie, copii, de a fi fericit și de a îmbătrâni înțelept alături de ei a dispărut acum din cauza mea. Îmi amintesc de Tactus și simt cum lacrimile încep să-mi curgă pe obraji.

Prietenii mei, mai ales Urlătorii, nu sunt prea încântați că i-am permis lui Cassius să vină la înmormântare. Dar nu puteam îndura ideea de a-l lansa pe Roque spre soare fără ca Bellona să-și ia rămas-bun de la el. Cassius are lanțuri la picioare. Are mâinile legate la spate cu cătușe magnetice. I le desfac, ca să-și poată lua adio cum se cuvine. Ceea ce face. Se apleacă să-l sărute pe Roque pe frunte.

Sevro, nemilos chiar și-acum, trântește capacul metalic imediat după. La fel ca Mustang, micul Auriu a venit aici pentru mine, în caz că am nevoie de el. Nu are pic de afecțiune pentru Roque, omul care ne-a trădat pe mine și pe Victra. Pentru el, loialitatea e totul. Și după părerea lui, Roque nu a fost loial. La fel crede și Mustang. Roque a fost la fel de dornic să o trădeze pe ea ca și pe mine. Trădarea lui a costat-o pierderea tatălui. Și cu toate că știe că Augustus nu a fost cel mai bun om din lume, era tatăl ei.

Prietenii mei se așteaptă să spun ceva. Nu am ce să spun care să nu-i supere. Așa că, după cum m-a sfătuit Mustang, îi cruț de insulta de a fi nevoiți să asculte laude la adresa unui om care le-a semnat condamnarea la moarte, și în loc de asta recit câteva versuri care se numărau printre preferatele lui:

De arșiță nu te mai teme,
De recea iernilor vântoasă;
Lumeasca muncă ai sfârșit-o.
Ți-ai luat simbria, mergi acasă.
Domnițe, feți-frumoși, homari, toți cată

Să se prefacă-n pulbere odată.[2]

— *Per aspera ad astra*, șoptesc prietenii mei Aurii, chiar și Sevro.

Și cu o apăsare de buton, Roque dispare din viețile noastre și-și începe ultima călătorie, pentru a i se alătura pe soare lui Ragnar și generațiilor întregi de războinici morți. Rămân pe loc. Ceilalți pleacă. Mustang mai zăbovește lângă mine urmărindu-l cu privirea pe Cassius, care e escortat afară.

— Ce ai de gând cu el? mă întreabă când rămânem singuri.

— Nu știu, îi spun, furios că mă întreabă asta tocmai acum.

— Darrow, ești bine?

— Da. Doar că am nevoie să stau puțin singur.

— Bine, zice ea, dar nu mă lasă singur, ba chiar vine mai aproape. Nu e vina ta, îmi spune.

— Am zis că vreau să stau singur.

— Nu e vina ta.

Mă uit la ea, furios că nu vrea să plece, dar când îi văd ochii blânzi și sinceri simt cum se eliberează toată tensiunea din mine. Îmi dau frâu liber lacrimilor. Îmi șiroiesc în jos pe obraji.

— Nu e vina ta, zice ea trăgându-mă mai aproape când primul suspin îmi face pieptul să tresalte.

Mă ia în brațe și-și lasă capul pe pieptul meu.

— Nu e vina ta.

•••

Mai târziu în aceeași seară iau masa alături de prietenii mei în cabina pe care am moștenit-o de la Roque. Nu prea vorbim. Nici măcar Sevro n-are prea multe de spus. De când a plecat Victra e tăcut, parcă-l roade ceva. Traumele ultimelor zile ne apasă pe toți. Dar acești câțiva oameni din jurul meu știu încotro ne îndreptăm și asta e o greutate și mai apăsătoare decât cea pe care o resimt soldații de rând.

Mustang vrea să rămână cu mine, dar eu nu vreau. Am nevoie de timp să mă gândesc. Așa că închid încet ușa în urma ei și rămân singur. Nu doar la masa din cabina mea, ci sigur cu suferința mea. Prietenii mei au venit la înmormântarea lui Roque pentru mine, nu pentru el.

---

[2] William Shakespeare, *Cymbeline*, Actul IV, Scena 2, traducere de Leon D. Levițchi în *Opere complete*, vol. 8, Editura Univers, București, 1990 (n.tr.).

Doar Sefi a fost îngăduitoare față de el, pentru că în timpul călătoriei spre Jupiter s-a informat asupra abilităților de luptă ale lui Roque și l-a respectat într-un fel inocent, în care ceilalți nu puteau s-o facă. Totuși, dintre toți, la final doar eu l-am iubit pe Roque așa cum merita.

Cabina Imperatorului încă poartă mirosul lui Roque. Frunzăresc cărțile vechi de pe rafturi. Într-o cutie de sticlă plutește o navă metalică în miniatură. Pe pereți sunt atârnate tot felul de trofee. Daruri de la Suverană pentru „Vitejia din Bătălia de la Deimos” și de la ArhiGuvernatorul de pe Marte pentru „Apărarea Societății Aureolaților”. Pe noptieră e deschisă *Trilogia tebană* a lui Sofocle. Nu am dat pagina. Nu am schimbat nimic aici. De parcă prin păstrarea camerei intacte l-aș ține pe el în viață. Un spirit închis într-o bucată de chihlimbar.

Mă-ntind în pat să dorm, dar nu pot decât să mă holbez în tavan. Așa că mă ridic și-mi torn trei degete de whisky dintr-una din sticlele lui și mă uit la holo-ecranul din să Ion. Internetul a căzut din cauza hackerilor. E un sentiment tare bizar să fii deconectat de tot restul umanității. Butonez printre programele vechi din computerul navei, trecând printre videouri cu pirați spațiali, nobili cavaleri Aurii, vânători de recompense Obsidieni și un muzician Violet răvășit de pe Venus, până găsesc meniul cu clipurile vizualizate recent. Ultimele vizualizări datează din noaptea dinaintea bătăliei.

Inima îmi bate cu putere în piept în timp ce mă uit printre ele. Arunc o privire peste umăr, simțindu-mă de parcă aș citi jurnalul cuiva. Câteva înregistrări cu opera preferată a lui Roque, *Tristan și Isolda*, dar cele mai multe sunt înregistrări cu noi de când eram la Institut. Stau acolo cu mâna ridicată, gata să le dau drumul. Dar mă simt obligat să aștept. O apelez pe Holiday.

— Dormi?

— Acum nu mai dorm.

— Am nevoie de un serviciu.

— Ca întotdeauna.

Douăzeci de minute mai târziu, Cassius, cu mâinile și picioarele legate, intră în cabina mea, mergând târșâit. E însoțit de Holiday și de alți trei Fii. Îi las să plece. Dau din cap spre Holiday în semn de mulțumire.

— Mă descurc singur.

— Îmi cer scuze, domnule, dar lucrurile nu stau chiar așa.

— Holiday!
— O să fim la ușă, domnule!
— Poți să mergi la culcare.
— Strigă dacă ai nevoie de ceva, domnule.
— Ce disciplină de fier aveți aici, zice Cassius stânjenit după plecarea lui Holiday.
Stă în picioare în mijlocul atriumului de marmură circular, uitându-se la sculpturi.
— Roque întotdeauna conferea stil unui loc. Păcat că avea gusturile unui dirijor de orchestră de nouăzeci de ani.
— S-a născut trei milenii prea târziu, nu-i așa? spun eu.
— Cred totuși că nu i-ar fi plăcut deloc togile romane. Oribilă modă, serios. Au încercat să revină la ea pe vremea lui tata. Mai ales în timpul sindrofiilor și la micul dejun luat la club. Am văzut poze. Groaznice chestii, zice Cassius ridicând din umeri.
— Într-o zi o să se spună la fel și despre gulerele noastre înalte, zic eu atingându-mi gulerul.
Cassius se uită la paharul meu de whisky.
— E o întâlnire de socializare?
— Nu chiar.
Îl conduc în salon. Se mișcă încet și zgomotos în bocancii grei de patruzeci de kilograme în care i-au prins picioarele, dar tot e mai în largul lui aici decât mine. Îi torn un whisky în timp ce se așază pe canapea, așteptându-se la o capcană din partea mea. Ridică din sprâncene când îi întind paharul.
— Pe bune, Darrow? Otrava nu e stilul tău.
— E o rezervă de Lagavulin. Darul lui Lorn pentru Roque după asediul de pe Marte.
— Nu mi-a plăcut niciodată ironia, mârâie Cassius. Whisky-ul, pe de altă parte… n-am avut niciun conflict cu el.
Aruncă o privire spre pahar.
— E de calitate.
— Îmi aduce aminte de tata, spun eu, ascultând zumzetul ventilatoarelor din tavan. Doar că chestia pe care o bea el era bună doar la curățat echipamentul și la ucis neuroni.
— Câți ani aveai când a murit? mă întreabă Cassius.
— Cred că în jur de șase.
— Șase, repetă el gânditor înclinându-și paharul. Tata nu bea singur. Dar îl găseam câteodată stând pe banca lui preferată. În apropierea unei poteci cam sinistre de pe coama Colinei. I-ar fi

plăcut un whisky ca ăsta. Erau momentele mele preferate cu el, continuă Cassius, mușcându-și interiorul obrazului. Nu mai era nimeni altcineva în preajmă. Doar vulturii care planau în depărtare. Îmi spunea ce fel de copaci creșteau pe coama dealului. Îi plăceau la nebunie copacii. Turuia întruna despre care unde creștea, de ce și căror păsări le plăcea să-și facă cuib în ei. Mai ales iarna. Îi plăcea ceva legat de felul în care arătau în ger. Nu l-am ascultat niciodată cu atenție. Îmi doresc să o fi făcut.

Ia o gură de băutură. O s-o savureze cum se cuvine. O să simtă turba, gustul de grape-fruit, stâncile Scoției. Eu nu simt decât fumul.

— E Castelul Marte? mă întreabă făcând semn cu capul spre holograma de pe consola lui Roque. Pe Jupiter! Pare așa de mic.

— Nu e nici măcar cât motoarele de pe o navă-torță, spun eu.

— Te ia cu amețeală… așteptările exponențiale ale vieții.

— Înainte mi se părea că Cenușiii sunt înalți, râd eu.

— Păi… Dacă îi compari cu Sevro…, zâmbește el răutăcios.

Chicotește, dar apoi redevine serios.

— Voiam să-ți mulțumesc… pentru că m-ai invitat la înmormântare. A fost… surprinzător de decent din partea ta.

— Ai fi făcut același lucru.

— Hm.

Nu e sigur de asta.

— Asta era consola lui Roque?

— Mda. M-am uitat printre înregistrările lui. Le-a văzut de mai bine de zece ori. Nu strategiile sau bătăliile dintre Case. Momentele liniștite. Știi tu.

— Te-ai uitat și tu?

— Te-am așteptat pe tine.

Nu-i vine să creadă și pare suspicios din cauza ospitalității mele.

Așa că dau drumul înregistrărilor și redevenim băieții care eram la Institut. E ciudat la început, dar apoi whisky-ul alungă senzația de stânjeneală și râsul vine mai firesc, tăcerile se întind mai adânc. Ne uităm la nopțile când tribul nostru a gătit carne de miel în vâlcelele din nord. Când am plecat în recunoaștere în ținuturile înalte și când am ascultat poveștile lui Quinn în jurul focului.

— Ne-am sărutat în noaptea aia, spune Cassius când Quinn termină o poveste despre a patra încercare a bunicii ei de a construi o casă într-o depresiune aflată la sute de kilometri de civilizație, fără ajutorul unui arhitect. Tocmai se băga în sacul de dormit. I-am zis că am auzit un zgomot. Ne-am dus să cercetăm. Când și-a dat seama că pur și simplu aruncasem pietre în întuneric ca să rămân singur cu ea, și-a dat seama ce voiam. Zâmbetul ăla. Picioarele alea, râde el. Numai bune să se încolăcească în jurul cuiva, știi ce vreau să zic? Dar domnișoara s-a împotrivit, râde el iar. Mi-a înfipt mâna în față și m-a împins la o parte.

— Păi, nu era o ușuratică.

— Nu. Dar m-a trezit înspre dimineață ca să-mi dea un sărut sau două. În condițiile ei, desigur.

— Și asta a fost prima dată când aruncatul de pietre aiurea a dat roade cu o femeie.

— Ai fi surprins.

Văd întâmplări despre care nici nu știam că s-au întâmplat. Roque și Quinn încearcă să pescuiască, iar Quinn îl împinge pe Cassius în apă. Cassius soarbe o înghițitură mare de whisky, urmărindu-și sinele mai tânăr împroșcând apă și încercând s-o tragă pe Quinn după el. Urmărim clipele când Roque s-a îndrăgostit de Lea, când au plecat împreună în recunoaștere în ținuturile înalte. Mâinile lor atingându-se inocente când s-au oprit să bea apă. Fitchner urmărindu-i dintr-un pâlc de copaci, luând notițe pe datapad. Ne uităm la seara când au dormit culcușiți amândoi sub aceeași pătură și la momentul când Roque a dus-o în ținuturile înalte ca să-i fure un prim sărut, când s-a auzit zgomot de pași printre bolovani și din ceață au apărut Antonia și Vixus, cu dispozitivele optice strălucind. Au luat-o pe Lea, iar când Roque s-a împotrivit, l-au aruncat de pe stâncă. Și-a rupt brațul și a fost luat de curentul râului. Până s-a întors el, după trei zile de mers continuu, despre mine se știa că fusesem omorât de Șacal. Roque m-a plâns și s-a dus să viziteze monumentul de pietre pe care-l înălțasem deasupra mormântului Leei, unde și-a dat seama că lupii săpaseră și-i furaseră cadavrul. A stat acolo și a plâns de unul singur. Cassius se întunecă la față urmărind toate astea, amintindu-mi cât de posomorât era când s-a întors cu Sevro să vadă ce se

întâmplase cu Lea și Roque. Și simțindu-se poate vinovat că s-a aliat mai apoi cu Antonia.

Sunt multe înregistrări, și cu fiecare dintre ele descopăr alte adevăruri mărunte. Dar, conform consolei, cea mai vizionată dintre toate e cea în care Cassius ne spune că a căpătat încă doi frați și ne oferă posturile de lăncieri ai Casei Bellona. Părea așa de plin de speranță atunci. Atât de bucuros că e în viață. Cu toții păream, chiar și eu, în ciuda a ceea ce simțeam cu adevărat. Când privesc toate astea, trădarea mea pare și mai monstruoasă.

Îi umplu iar paharul lui Cassius. Stă tăcut în lumina aruncată de holograme. Roque călărește lângă noi pe iapa lui bălțată, uitându-se gânditor la frâiele din mâinile lui.

— L-am omorât, spune Cassius după o clipă. A fost războiul nostru.

— Da? zic eu. Nu noi am făcut lumea. Și nici măcar nu luptăm pentru noi înșine. Nici Roque nu lupta pentru el. Lupta pentru Octavia. Pentru o Societate care nici măcar n-o să-i observe sacrificiul. O să-i folosească moartea într-un joc politic. Învinuindu-l pe el. A murit pentru ei, iar ei nu dau nici doi bani pe asta.

Cassius simte groaza pe care am intenționat să i-o induc. Asta e cea mai mare teamă a lui. Că n-o să-i pese nimănui când o să moară. Ideea asta nobilă de onoare, de moarte așa cum se cuvine... asta aparține lumii vechi. Nu acesteia.

— Cât crezi că o să dureze? mă întreabă gânditor. Războiul ăsta.

— Între noi sau între toată lumea?

— Între noi.

— Până când inima unuia dintre noi n-o să mai bată. Nu așa ai zis?

— Ți-ai amintit, mormăie el. Și între toată lumea?

— Până când nu vor mai exista Culori.

— A, bine, râde el. N-ai mari așteptări.

Mă uit la el cum înclină paharul, plimbând băutura înăuntru.

— Dacă Augustus nu m-ar fi pus să lupt cu Julian, ce crezi că s-ar fi întâmplat?

— Nu contează.

— Să zicem că ar conta.

— Nu știu, răspunde el tăios.

Dă whisky-ul peste cap și-și mai toarnă unul, surprinzător de agil în ciuda cătușelor. Se uită nervos la pahar.

— Noi doi nu suntem Roque sau Virginia. Nu suntem ființe nuanțate. Tot ce ai tu sunt tunetele. Tot ce am eu sunt fulgerele. Mai ții minte prostia aia de căcat pe care ne-o spuneam când ne pictam fețele și călăream ca idioții? E adevărul gol-goluț. Ne putem supune doar în fața a ceea ce suntem. Noi doi, fără nicio furtună? Suntem niște oameni oarecare. Dar dacă avem asta… Dacă avem un conflict… cum ne mai învolburăm și urlăm.

Râde de propria-i grandilocvență, cu zâmbetul strâmb de o ironie amară.

— Chiar crezi că e adevărat? îl întreb. Că suntem obligați să fim ori una, ori alta?

— Tu nu?

— Victra așa zice despre sine, ridic eu din umeri. Pun pariu pe orice că nu e așa. Că nici noi nu suntem așa.

Cassius se apleacă spre mine și-mi toarnă el mie de băut de data asta.

— Știi, Lorn mereu spunea că se simte prizonierul propriei ființe, a alegerilor pe care le-a făcut, ajunsese până într-acolo încât să simtă că nu mai trăia viața lui. De parcă l-ar fi mânat mereu ceva din urmă, de parcă ceva de pe margine i-ar fi arătat mereu calea. La final, toată dragostea lui, bunătatea, familia, nimic din toate astea n-au mai contat. A murit așa cum a trăit.

Cassius vede dincolo de simpla îndoială din teoria mea. Știe că aș putea vorbi despre Mustang sau Sevro sau schimbarea Victrei. Suntem diferiți, dar el înțelege dincolo de cuvinte pentru că în multe feluri firul vieții lui seamănă cu al meu.

— Crezi că o să mori, îmi spune.

— Cum spunea Lorn, nota vine la sfârșit. Iar sfârșitul e pe drum.

Mă privește cu blândețe, whisky-ul e uitat, iar sentimentul de apropiere dintre noi e mai puternic decât intenționasem. Am atins o parte a minții lui. Poate că și el a simțit că se îndreaptă spre propria-i îngropăciune.

— Nu m-am gândit niciodată la povara pe care trebuie s-o simți, îmi spune el grijuliu. Tot acel timp cât ai stat printre noi. Ani întregi. N-ai putut să vorbești cu nimeni, nu?

— Nu. Era prea riscant. Aș fi distrus orice conversație. Salut, sunt un spion Roșu.

Cassius nu râde.

— Încă nu poți s-o faci. Și asta te ucide. Ești printre ai tăi și te simți un străin.

— Asta e, spun ridicând paharul.

Ezit, întrebându-mă câtă încredere ar trebui să am în el. Apoi whisky-ul vorbește pentru mine.

— E greu să vorbesc cu oricine. Toată lumea e așa de sensibilă. Sevro din cauza tatălui său, a poverii unui popor pe care de-abia îl cunoaște. Victra crede că e rea și se preface că nu vrea decât să se răzbune. De parcă ar fi plină cu otravă. Cu toții cred că eu știu ce cale trebuie să urmăm. Că am o viziune asupra viitorului datorită soției mele. Dar n-o mai simt pe Eo ca pe vremuri. Iar Mustang...

Mă opresc brusc.

— Continuă. Ce-i cu ea? Haide, omule. Mi-ai omorât frații. Eu l-am omorât pe Fitchner. E deja destul de ciudat.

Fac o grimasă gândindu-mă la bizareria momentului.

— E mereu cu ochii pe mine, spun. Mă judecă tot timpul. De parcă ar ține socoteala cât valorez. Dacă sunt potrivit.

— Pentru ce?

— Pentru ea. Pentru toate astea. Nu știu. Am simțit că am dovedit ce pot în ținuturile înghețate, dar nu s-a terminat. La fel e și pentru tine, nu? Te supui ordinelor Suveranei, iar Aja a omorât-o pe Quinn. Așteptările mamei tale. Stai aici cu omul care ți-a răpit doi frați.

— Pe Karnus nu-l mai număra.

— Cred că era o bomboană acasă.

— De fapt, era atașat de mine când eram mic, spune Cassius. Știu, e greu de crezut, dar era eroul meu. Mă băga în echipa lui la toate sporturile. Mă lua în excursii. M-a învățat cum e treaba cu fetele, în felul lui. Totuși, nu era la fel de blând cu Julian.

— Și eu am un frate mai mare. Îl cheamă Kieran.

— Mai trăiește?

— Lucrează pentru Fiii lui Ares, e mecanic. Are patru copii.

— Stai așa. Ești unchi? se minunează Cassius.

— Am mai mulți nepoți. Kieran e însurat cu sora lui Eo.

— Serios? Am fost și eu unchi cândva. Mă pricepeam la asta.

Se uită în gol cu privirea pierdută, zâmbetul îi dispare și-mi dau seama de neîncrederea care încă-l apasă.

— M-am săturat de războiul ăsta, Darrow.

— Și eu. Și dacă l-aș putea aduce înapoi pe Julian, aș face-o. Dar războiul ăsta e pentru el, sau pentru bărbații ca el. Oamenii de treabă. E pentru cei tăcuți și blânzi care știu cum ar trebui să arate lumea, dar care nu pot ridica glasul peste acela al ticăloșilor.

— Nu ți-e teamă că o să distrugi tot și n-o să mai poți reface nimic? mă întreabă el cu sinceritate.

— Ba da, îi spun, înțelegându-mă pe mine însumi mai bine ca niciodată. De asta o am pe Mustang.

Mă fixează cu privirea câteva clipe lungi, stranii, după care clatină din cap și chicotește.

— Îmi doresc să-mi fi fost mai ușor să te urăsc.

— Iată cel mai bun toast pe care l-am auzit vreodată.

Ridicăm amândoi paharele și bem în tăcere. Înainte să ne despărțim, îi dau un holo-cub la care să se uite în celulă. Îmi cer scuze dinainte pentru ceea ce conține, dar e ceva ce trebuie să vadă. Nu-i scapă ironia gestului. O să se uite mai târziu în celulă, o să plângă și-o să se simtă și mai singur, dar adevărul nu e niciodată ușor de îndurat.

51. Pandora

La câteva ore după plecarea lui Cassius, Sevro mă trezește dintr-un vis agitat. Mă apelează pe datapad cu un mesaj urgent. Victra a interceptat nava Antoniei în interiorul Centurii. Cere întăriri, iar Sevro deja și-a luat echipamentul și Holiday adună o echipă.

Eu, Mustang și Urlătorii pregătim un raid cu ce ne-a mai rămas din navele-torță ale lui Telemanus, cele mai rapide din flotă. Sefi a vrut să vină și ea cu noi, dornică de încă o bătălie, dar chiar și după victoria de pe Io, flota mea e pe muchie de cuțit. E nevoie de ea ca să țină Obsidienii sub control. Sefi e pașnică și a dat naștere noii glume preferate a lui Sevro: ce spui când intră în cameră o femeie de doi metri douăzeci, cu niște limbi atârnate într-un cârlig și înarmată cu o secure de război? Absolut nimic.

Pe mine unul cel mai tare mă îngrijorează că alianța e ținută laolaltă doar de câteva personalități puternice. Dacă pierd pe vreunul dintre ei, totul riscă să se prăbușească.

Mergem cu viteză maximă, forțând navele să o ajungă din urmă pe Victra, dar cu o oră înainte să ajungem la coordonatele pe care ni le-a furnizat, primim prin hățișul de asteroizi ce bruiază senzorii un scurt mesaj codat marca Julii: „Jigodia capturată. Kavax liber. Am câștigat.”

Părăsim navele-torță neîncăpătoare, ne urcăm în navete și ne îndreptăm spre flota Victrei, care ne așteaptă. Sevro își netezește pantalonii agitat. Victra a dobândit o victorie importantă. A început urmărirea cu douăzeci de navete de asalt. Acum are aproape cincizeci de nave – rapide, agile, costisitoare. Exact genul de nave pe care te-ai aștepta să-l dețină o familie care se ocupă de comerț. Nu monștrii greoi pe care-i preferă Augustus și Bellona. Toate navele au stema soarelui cu raze suliță a familiei Julii.

Victra ne așteaptă pe puntea navei-amiral a surorii ei, *Pandora*. Arată splendid și poartă cu mândrie o uniformă neagră cu emblema soarelui Julii deasupra sânului drept, pantaloni cu vipușcă portocalie și nasturi aurii strălucitori. Și-a găsit cerceii pe care-i purta pe vremuri – pietre de jad îi atârnă la urechi. Zâmbește larg și enigmatic.

— Bun venit la bordul *Pandorei*, bunii mei domni.

Lângă ea e Kavax, tot rănit, cu brațul drept în ghips și partea dreaptă a feței acoperită de piele-sintetică. Fiicele lui, care au dat fuga înainte să-l întâmpine, stau acum vesele lângă el în timp ce Kavax o salută cu glas tunător pe Mustang. Ea nu se lasă mai prejos decât fetele lui și aleargă spre el și-l îmbrățișează. Îl sărută pe capul chel.

— Mustang, zice el bucuros, apoi o împinge de-o parte și-și pleacă fruntea. Iertare. Iartă-mă. Orice fac, cad prizonier.

— O biată demoazelă în primejdie, zice Sevro.

— Așa s-ar părea, răspunde Kavax.

— Promite-mi că e ultima dată, Kavax, spune Mustang.

El îi promite.

— Și iar te-ai rănit!

— Doar o zgârietură! O simplă zgârietură, domniță! Nu știi că prin vene îmi curge magie?

— Am pe cineva aici care moare de nerăbdare să te vadă, spune Mustang aruncând o privire în urmă, spre rampă.

Mustang fluieră și Pietricică îi dă drumul lui Sofocle din brațe. Aud zgomot de lăbuțe în spatele meu, apoi pe lângă mine, după care Sofocle trece printre picioarele lui Sevro, cât pe ce să-l pună jos, și sare în brațele lui Kavax, care-l pupă pe bot cu înfocare. Victra se înfioară îngrețoșată.

— Am crezut că ai necazuri, îi zice Sevro.

— Ți-am spus că am situația sub control, zice Victra. La ce distanță e restul flotei, Darrow?

— Două zile.

Mustang aruncă o privire în jur și întreabă:

— Unde e Daxo?

— Daxo se ocupă de șobolani pe punțile superioare. Au mai rămas câțiva Însemnați cam afurisiți. Am avut mare bătaie de cap să-i scoatem din vizuină, zice Victra.

— Nava aproape că n-are nicio stricăciune, spun. Cum ai reușit asta?

— Cum? Eu sunt adevărata moștenitoare a Casei Julii, spune Victra cu mândrie. Prin naștere și potrivit testamentului mamei. Navele Antoniei – ale mele, de drept – aveau echipajele formate din informatori și din aliați plătiți. M-au contactat, crezând că în urma mea venea toată flota, la mica mea petrecere de hărțuire. M-au implorat să-i cruț de Secerătorul mare și rău…

— Unde sunt oamenii surorii tale acum? întreb eu.

— Am executat trei și le-am distrus navele ca să-i dau drept exemplu celorlalți. Pretorii trădători pe care i-am prins sunt în celule. Cei loiali mie și prietenii mamei au preluat comanda.

— Și o să ne urmeze? întreabă Sevro cu asprime.

— Mă urmează pe mine, spune Victra.

— Nu e același lucru, zic eu.

— Evident. Sunt navele mele.

A mai făcut un pas spre recuperarea imperiului mamei ei. Dar restul averii nu-l poate obține decât pe timp de pace. Totuși, asta îi conferă un grad ciudat de independență. La fel cum câștigase și Roque după ce și-a obținut navele în urma Ploii Leului. Asta înseamnă un test pentru loialitatea ei, chestiune de care Sevro nu pare prea mulțumit. Eu și Mustang schimbăm priviri încruntate.

— Proprietatea e o treabă dubioasă zilele astea, spune Sevro. Tinde să vină la pachet cu tot soiul de păreri.

Victra se zbârlește toată auzind insinuarea. Intervine Mustang:

— Cred că ceea ce vrea Sevro să spună este: acum că te-ai răzbunat, mai vrei să vii cu noi în Centru?

— Nu m-am răzbunat, spune Victra. Antonia e încă în viață.

— Și când nu va mai fi? întreabă Mustang.

Victra ridică din umeri.

— Angajamentele nu sunt punctul meu forte.

Sevro se posomorăște și mai tare.

•

Celulele sunt pline de zeci de prizonieri. Majoritatea Aurii. Câțiva Albaștri și Cenușii. Toți de rang înalt și loiali Antoniei. O mulțime de inamici care-mi aruncă priviri dușmănoase din spatele gratiilor. Traversez singur culoarul, bucurându-mă de senzația pe care mi-o dă faptul că atâția Aurii se uită la mine știind că eu sunt cel care i-a luat prizonieri.

O găsesc pe Antonia în penultima celulă. Stă sprijinită de gratiile care-i despart celula de cea de lângă. Arată la fel de bine ca întotdeauna, doar că are un obraz învinețit. Gura senzuală, gene lungi ce-i adumbresc ochii care aruncă fulgere în timp ce stă gânditoare în lumina slabă a închisorii. Stă cu picioarele lungi strânse sub ea, zgândărindu-și cu unghiile date cu ojă neagră o bătătură de la degetul mare.

— Mi s-a părut că-l aud pe Secerător, zice cu un zâmbet seducător.

Mă privește de sus până jos, măsurându-mă centimetru cu centimetru.

— Ți-ai luat proteinele, nu-i așa, scumpule? Te-ai făcut așa mare dintr-odată. Nu-ți face griji. Dintotdeauna te țin minte ca pe un vierme plângăcios.

— Ești singura dintre Călăreții Oaselor rămasă în viață din flota asta, îi spun uitându-mă la celula de lângă a ei. Vreau să știu ce plănuiește Șacalul. Vreau să aflu poziția trupelor lui, rutele folosite pentru aprovizionare, numărul oamenilor din garnizoane. Vreau să știu ce informații deține despre Fiii lui Ares. Vreau să știu ce plănuiește în privința Suveranei. Uneltesc împreună? Există vreo situație tensionată între ei? Acționează împotriva ei. Vreau să știu cum pot să-l înving. Și mai ales,

vreau să știu unde dracului își ține armele nucleare. Dacă îmi spui toate astea, vei trăi. Dacă nu, mori. E clar?

Nu s-a clintit când am menționat armele nucleare. Nici femeia din celula alăturată.

— Clar ca bună ziua, spune Antonia. Sunt mai mult decât dornică să cooperez.

— Ești o supraviețuitoare, Antonia. Dar nu vorbeam cu tine.

Izbesc cu mâna în gratiile celulei de lângă, unde o fată Aurie cu fața oacheșă mă privește cu ochi sălbatici. Are chipul ascuțit, așa cum îi era limba pe vremuri. Părul îi e cârlionțat și mult mai auriu decât ultima dată când am văzut-o – și l-a decolorat artificial, la fel cum a procedat și cu ochii.

— Cu tine vorbesc, Scaiete. Aceea dintre voi care ne oferă mai multe informații o să trăiască.

— Ce ultimatum diabolic, zice Antonia aplaudând. Și mai zici că ești Roșu. Cred că te-ai simțit mai în largul tău între noi decât acasă. Nu-i așa? râde ea. Nu-i așa?

— Aveți o oră la dispoziție să vă gândiți.

Plec, lăsându-le să fiarbă.

— Darrow, mă strigă Scaiete. Spune-i lui Sevro că îmi pare rău. Te rog, Darrow!

Mă întorc și mă îndrept încet spre ea.

— Ți-ai vopsit părul, îi spun.

— Bronzalia asta mică a vrut să se integreze, mârâie Antonia întinzându-și picioarele lungi.

E mai înaltă cu un cap și jumătate decât Scaiete.

— Nu poți învinui țărăncuța, a avut așteptări nerealiste.

Scaiete se uită fix la mine cu mâinile încleștate de gratii.

— Îmi pare rău, Darrow. Nu m-am gândit că o să se ajungă așa departe. Nu puteam…

— Ba da, ai știut. Nu ești o idioată. Și nu fi jalnică, pretinzând că ai fi una. Înțeleg cum ai putut să-mi faci mie așa ceva, spun încet. Dar ar fi trebuit să fie și Sevro acolo. Și Urlătorii.

Scaiete lasă privirea în pământ, incapabilă să mă privească în ochi.

— Cum ai putut să-i faci așa ceva lui? Să le faci lor asta?

Nu are niciun răspuns. Îi ating părul și-i spun:

— Noi te plăceam așa cum erai.

52. Dinți

Mă alătur lui Sevro, Mustang și Victra în camera de supraveghere a închisorii. Doi tehnicieni stau comod în scaunele lor ergonomice în timp ce câteva zeci de holograme plutesc în jur.

— N-au zis nimic până acum? întreb.

— Încă nu, îmi răspunde Victra. Dar oala fierbe și am ințețit focul sub ea.

Sevro o urmărește pe Scaiete pe holo-monitor.

— Voiai să vorbești tu cu Scaiete? îl întreb.

— Cu cine? zice el ridicând din sprâncene. Nu știu cine e.

Îmi dau seama că se simte rănit acum, când o vede iarăși. Cu atât mai mult cu cât se forțează să fie dur, dar trădarea asta – din partea unui Urlător de-al lui – îl doare cumplit. Totuși, se preface că nu-i așa. Nu-mi dau seama dacă pentru Victra, pentru mine sau pentru el însuși. Probabil pentru toți trei.

După câteva minute, Antonia și Scaiete asudă din greu. Am dat ordin ca temperatura din celule să fie crescută la patruzeci de grade Celsius pentru a le mări senzația de disconfort. Până acum, Scaiete doar a plâns, iar Antonia și-a pipăit continuu fața, ca să-și dea seama dacă nu cumva i-a rămas vreun semn permanent.

— Trebuie să te gândești la un plan, spune Antonia într-o doară printre bare.

— Ce plan? întreabă Scaiete din celălalt capăt al celulei sale. O să ne omoare chiar și dacă le dăm informațiile.

— Vacă plângăcioasă ce ești! Capul sus! Îți faci de rușine însemnele. Ești membră a Casei Marte, ai uitat?

— Știu că le ascultăm, zice Sevro. Cel puțin Antonia știe.

— Uneori nu contează, zice Mustang. Prizonierii cu un grad superior de inteligență joacă jocuri cu cei ce i-au capturat. Încrederea în sine îi poate face mai vulnerabili în fața manipulării psihologice pentru că au impresia că ei încă dețin controlul.

— Știi asta din propria ta experiență de persoană care a fost torturată? întreabă Victra. Te rog, povestește-ne despre asta.

— Liniște, zic eu și măresc volumul holo-monitorului.

— O să le spun tot, îi zice Scaiete Antoniei. Nu-mi mai pasă de nimic.

— Tot? întreabă Antonia. Nu știi tot.

— Știu destul.

— Eu știu mai mult, zice Antonia.

— Cine crezi c-ar avea încredere în tine? se răstește Scaiete. Psihopată matricidă ce ești! Dacă ai ști ce cred cu adevărat oamenii despre tine…

— Oh, scumpo, nu se poate să fii atât de proastă, oftează Antonia compătimitoare. Dar chiar ești. Ce trist să vezi așa ceva.

— Ce vrei să spui?

— Folosește-ți capul, proastă mică. Încearcă măcar, te rog.

— Să ți-o trag, jigodie!

— Îmi pare rău, Scaiete, zice Antonia proptindu-și spatele de gratii. E din cauza căldurii.

— Sau a nebuniei cauzate de sifilis, mormăie Scaiete, care acum se plimbă dintr-o parte în alta a celulei, cu mâinile la spate.

— Ce… vulgar. E vorba de educație până la urmă.

Mă gândesc să o scot pe Scaiete de-acolo, să obțin de la ea informațiile pe care e gata să le dea.

— Ar putea fi o păcăleală, zice Mustang. Poate că s-au înțeles ca Antonia să facă asta în cazul în care erau prinse. Sau poate e mâna fratelui meu. Dezinformarea pare a fi pe stilul lui. Mai ales dacă tocmai s-au lăsat prinse.

— S-au lăsat prinse? exclamă Victra. În morga navei sunt peste cincizeci de Aurii care te-ar contrazice.

— Are dreptate, intervine Sevro. Lasă-le să-și facă jocul. Poate așa o să scoatem de la Antonia mai multe când o s-o ducem la interogatoriu.

Antonia închide ochii, sprijinindu-și fruntea de gratii, știind că Scaiete va insista să întrebe ce-a vrut să spună cu „folosește-ți capul”. Și bineînțeles că Scaiete o face.

— Ce-ai vrut să spui cu asta, că dacă le spun tot nu le mai sunt de niciun folos?

Antonia se uită la ea printre gratii.

— Scumpo. Chiar nu ți-ai dat seama cum stau lucrurile. Eu sunt moartă. Ai spus-o chiar tu. Pot să-ncerc să neg asta, dar… sora mea mă face să par cotoroanța satului. Am împușcat-o în

coloana vertebrală și i-am turnat acid pe spate timp de aproape un an. O să mă jupoaie ca pe-o ceapă.

— Darrow n-o s-o lase să facă asta.

— E un Roșu, pentru el suntem niște demoni.

— El n-ar face așa ceva.

— Știu un Spiriduș care ar face-o.

— Îl cheamă Sevro.

— Serios? zice Antonia dezinteresată. Ideea e aceeași. Sunt moartă. Tu ai putea avea o șansă. Dar au nevoie doar de una dintre noi în viață ca să obțină informații. Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui este: dacă le spui totul, o să te mai lase în viață? Ai nevoie de o strategie. Ceva care să conteze. Cu care să poți face troc.

Scaiete se apropie de gratiile care o despart de Antonia.

— Nu mă păcălești. Dar știi ceva? zice cu o voce dintr-odată mai curajoasă. Chiar ești terminată. Darrow o să câștige și poate așa și trebuie să se întâmple. Și știi ce? O să-l ajut.

Scaiete se uită la camera din colțul celulei, luându-și privirea de la Antonia.

— O să-ți spun ce plănuiește, Darrow. Dă-mi voie să…

— Scoate-o de-acolo, zice Mustang. Scoate-o acum!

— Nu…, murmură Victra lângă mine, văzând același lucru pe care-l vede și Mustang.

Eu și Sevro ne uităm nedumeriți, dar Victra aproape că a ajuns la ușă.

— Deschideți celula 31! le strigă ea tehnicienilor înainte de a dispărea pe coridor.

Eu și Sevro ne dăm seama ce se întâmplă și o luăm la fugă după ea, doborând un Verde care tocmai regla holo-monitoarele. Mustang vine în urma noastră. Alergăm pe coridor spre ușa blindată a închisorii. Victra bate cu pumnii în ușă, urlând să i se deschidă. Ușa se deschide cu un bâzâit și năvălim înăuntru pe urmele ei, trecând pe lângă paznicii confuzi care-și adună echipamentul, îndreptându-se spre celule.

Prizonierii urlă. Dar aud acel sunet umed, tump-tump-tump, înainte să ajungem la celula Antoniei și s-o vedem aplecată peste Scaiete. Și-a băgat mâinile printre gratiile care le delimitează celulele, și acum îi sunt pline de sânge. Are degetele încleștate în părul cârlionțat al lui Scaiete. Rămășițele craniului sfărâmat al Urlătoarei trosnesc când Antonia o izbește

pentru ultima dată cu capul de gratii. Victra împinge într-o parte ușa magnetizată a celulei.

Antonia se ridică, crima îngrozitoare e înfăptuită, și ridică mâinile însângerate, rânjind cu superioritate la sora ei.

— Ai grijă, Vicky, o tachinează ea. Sunt singura rămasă în viață cu informații de oferit. Dacă nu vrei să vă-nghită Șacalul, trebuie să...

Victra o trosnește pe Antonia peste față. Aud sunetul osului sfărâmat de la zece metri depărtare. Antonia se retrage cu spatele, încercând să fugă. Victra o țintuiește de perete și o lovește. Mecanic și într-o liniște bizară. Își trage cotul în spate și se folosește de forța picioarelor, așa cum am învățat la antrenamente. Antonia își încleștează degetele de brațul musculos al Victrei, dar apoi le lasă moi, pe măsură ce loviturile se aud înfundat. Victra nu se oprește. Și nici eu n-o opresc, pentru că o urăsc pe Antonia, iar partea întunecată din mine vrea să o vadă suferind.

Sevro mă-mpinge într-o parte și se-aruncă spre Victra, prinzându-i mâna dreaptă la spate și strângând-o de gât cu brațul stâng. Îi seceră picioarele și o trântește pe spate pe podea, încolăcindu-se în jurul taliei ei și imobilizând-o. Scăpată de strânsoare Victrei, Antonia cade într-o parte. Mustang plonjează s-o prindă ca să nu-și spargă capul de marginea ascuțită a patului de fier. Îngenunchez și întind mâna printre gratii, vrând să-i simt pulsul lui Scaiete, deși știu că n-are niciun rost. Are capul spart. Rămân cu privirea fixată asupra ei. Întrebându-mă de ce nu mă simt îngrozit de scenă.

O parte din mine a murit. Dar când a murit? De ce nu am observat?

Mustang strigă să vină un Galben. Gardienii transmit mai departe.

Îmi vin în fire.

Sevro îi dă drumul Victrei. Ea tușește și-l împinge într-o parte, furioasă. Mustang se apleacă deasupra Antoniei, care acum fornăie cu nasul zdrobit. Dacă n-ar fi părul blond și Sigiliile, nici nu ți-ai da seama că e Aurie. Victra iese din celulă fără să-i arunce nici măcar o privire, făcându-și loc printre paznicii Cenușii cu atâta brutalitate, că doi dintre ei se dezechilibrează și cad.

— Victra..., strig în urma ei, deși nu mai e nimic de spus.

Se întoarce spre mine, cu ochii roșii, nu de furie, ci de o tristețe insondabilă. Are încheieturile degetelor julite și pline de sânge.

— Îi împleteam părul pe vremuri, spune ea cu impulsivitate. Nu știu de ce e așa. De ce sunt și eu așa.

Are înfipt în pielea zdrelită dintre degetul mijlociu și inelar jumătate dintr-un dinte rupt al surorii ei. Scoate dintele și se uită la el în lumină ca un copil care descoperă o piatră colorată pe plajă, dar apoi se cutremură dezgustată și-l lasă să cadă pe podeaua de oțel. Se uită peste umărul meu la Sevro și-i spune:

— Ți-am zis eu.

•

Mai târziu în aceeași zi, în timp ce doctorii o îngrijesc pe Antonia, Fiii cercetează lucrurile personale ale lui Scaiete din cabina ei de la bordul navei-torță *Taifun*. Sub un sertar fals dintr-un dulap găsesc o blană de lup împuțită și tăbăcită. Sevro rămâne fără cuvinte când i-o aduce Nasolu'.

— Scaiete a eliberat-o, spune Clovnul în timp ce în cameră se adună membrii rămași în viață ai primei găști de Urlători.

Mustang s-a retras, oferindu-le intimitate și urmărește totul de lângă perete. Pietricică, Nasolu' și Sevro sunt cu noi.

— Când Șacalul a crucificat-o pe Antonia la Institut, Scaiete a eliberat-o.

— Uitasem, spun.

Sevro pufnește.

— Halal lume.

— Mai ții minte când ai pus-o să se bată cu Lea, când Lea nu putea să jupoaie oaia? Încercai să o faci mai dură, chicotește încet Pietricică.

Sevro râde și el.

— De ce râzi? întreabă Clovnul. Erai plecat, mâncând ciuperci și urlând la lună.

— Urmăream totul, zice Sevro. Mereu urmăream.

— Cam aiurea, șefu', zice Nasolu' amuzat. Ce făceai tu când te uitai la noi?

— Făcea laba în tufișuri, evident, zic eu.

— Numai când dormea toată lumea, mormăie Sevro.

— Scârbos, zice Pietricică strâmbând din nas și băgând pelerina de Urlător în rucsacul ei. Urlă în continuare, Scaiete mic.

Blândețea din ochii ei e aproape prea greu de suportat. Nicio incriminare. Fără pic de furie. Suferă doar din cauza pierderii unui prieten. Ceea ce-mi amintește cât de mult îi iubesc pe oamenii ăștia. La fel cum am făcut și cu Roque, ne luăm rămas-bun și o lansăm spre soare, să li se alăture lui Ragnar și Roque în ultima călătorie. Clovnul și Pietricică pleacă ținându-se de mână, în timp ce Nasolu' îi tachinează. Rămân cu Sevro în urmă, zâmbind. Mustang nu s-a clintit de lângă perete.

— Ce-a vrut Victra să spună cu „ți-am spus eu"?

Sevro îi aruncă o privire lui Mustang și zice:

— Ah, nu contează.

Dă să plece, dar ezită.

— A anulat chestia.

— Chestia?

— Chestia dintre noi.

— Oh!

— Îmi pare rău, Sevro, zice Mustang. Trece printr-o perioadă grea acum.

— Mda, zice el proptindu-se cu spatele de perete. Mda. E vina mea, cred. I-am spus..., face o pauză și se strâmbă. Înainte de bătălie, i-am spus că o iubesc. Știi ce-a zis?

— Mulțumesc? încearcă Mustang să ghicească.

Sevro tresare.

— Nu. A spus doar că sunt un idiot. Poate are dreptate. Poate m-am implicat prea mult. M-am entuziasmat, știi.

Își pleacă privirea, gânditor. Mustang îmi face semn din cap să spun ceva.

— Sevro, ești multe lucruri. Ești împuțit. Ești pitic. Ai gusturi îndoielnice în privința tatuajelor. Preferințele tale pornografice sunt... hmm, excentrice. Și ai cele mai ciudate unghii la degetele de la picioare.

Întoarce capul spre mine.

— Ciudate?

— Sunt foarte lungi, prietene. Știi tu... ar trebui să le mai tai.

— Neah. Sunt bune să mă agăț cu ele de chestii.

Mă uit la el cu ochii mijiți, fără să-mi dau seama dacă glumește sau nu, și continui pe cât de bine mă pricep.

— Spun doar că ești o grămadă de lucruri, băiețaș. Dar nu ești un idiot.

Sevro nu pare să mă audă.

— Victra crede că-i curge otravă prin vene. Asta zicea acolo, în celulă. Zicea că o să strice totul. Și crede că e mai bine să pună punct.

— E doar speriată, spune Mustang. Mai ales după ce tocmai s-a întâmplat.

— Adică ce se întâmplă…, zice Sevro lăsându-și capul pe spate, sprijinit de zid. Începe să semene cu o profeție. Moartea aduce moarte care aduce moarte…

— Am câștigat pe Jupiter, spun eu.

— Putem să câștigăm toate bătăliile și totuși să pierdem războiul, mormăie Sevro.

— Șacalul are ceva în mânecă, iar Octavia e doar puțin afectată. Armada Sceptrului e mai mare decât Armada Sabiei, și vor strânge toate navele de pe Venus până pe Mercur. Vom fi depășiți numeric trei la unu. O să moară o grămadă de oameni. Probabil majoritatea oamenilor pe care-i cunoaștem.

— Doar dacă nu schimbăm paradigma, zâmbește Mustang.

53. Liniște

După ce Mustang ne pune la curent în linii marii cu planul ei și după ce terminăm de râs, de analizat și de disecat punctele slabe, ne lasă să rumegăm mai departe ideea și pleacă împreună cu Telemanus să se alipească de restul flotei. Eu rămân cu Victra și Urlătorii să o interogăm pe Antonia și să supraveghem reparațiile navei.

Antonia cea frumoasă e de domeniul trecutului. Vătămările pe care le-a suferit sunt aparent catastrofale. Are orbita stângă zdrobită. Nasul spart, lovit cu atâta brutalitate încât i s-a înfundat în față, au trebuit să i-l extragă cu forcepsul. Are buzele atât de tumefiate, încât atunci când îi trece aerul printre dinții sparți din față scoate un șuierat. Urme de lovituri de bici și contuzii grave. Doctorii de pe navă au crezut că s-a aflat pe una dintre navele distruse, până au văzut imprimat în mai multe locuri de pe fața ei însemnul Casei Jupiter.

— Însemnată de justiție, spun eu.

Sevro își dă ochii peste cap.

— Ce? Pot să fiu amuzant.

— Mai încearcă, Secerătorule.

Când mă duc să o interoghez pe Antonia, ochiul ei stâng e o umflătură uriașă, neagră. Mă privește furioasă cu dreptul, dar cooperează. Poate pentru că acum crede că amenințarea la adresa ei este reală și că sora ei așteaptă să termine ce-a început.

Potrivit Antoniei, ultimul comunicat al Șacalului anunța că se pregătește pentru atacul nostru pe Marte. Își adună flota în jurul Phobosului, pe cale l-a recucerit, și recheamă navele Societății din Conservă și din alte depozite navale. În același timp, are loc un exod al navelor Auriilor, Argintiilor și Arămiilor de pe Marte spre Luna sau Venus, planete care au devenit centre de refugiați pentru patricienii înfricoșați. Ca Londra în timpul primei Revoluții Franceze, sau ca Noua Zeelandă în timpul celui de-al Treilea Război Mondial, când pe continente radioactivitatea era la un nivel extrem de crescut.

Problema cu informațiile obținute de la Antonia este că sunt greu de verificat. Ba chiar imposibil, acum când sateliții și comunicarea interplanetară e la nivelul epocii de piatră. Din câte știm noi, Șacalul ar fi putut la fel de bine să pregătească informații pe care ea să ni le ofere în caz că era capturată și constrânsă. Dacă așa stau lucrurile și noi acționăm conform informațiilor primite, există riscul să cădem foarte ușor într-o capcană. Scaiete ar fi fost de o importanță majoră în acest punct, al verificării informațiilor. Uciderea ei de către Antonia a fost îngrozitoare, dar din punct de vedere tactic a fost o mișcare foarte eficientă.

Holiday mi se alătură pe puntea *Pandorei*, unde încerc să stabilesc legătura cu exteriorul. Stau pe jos, cu picioarele încrucișate la postul de observație și încerc să mă conectez la datadrop-ul digital al lui Quicksilver. E noapte târziu în sistemul de măsurare al timpului de pe navă. Intensitatea luminilor e scăzută. Echipajul minim de Albaștri pilotează nava spre punctul de întâlnire cu flota principală. În depărtare se văd rotindu-se asteroizi încețoșați. Holiday se așază lângă mine.

— Mai prinde puteri, îmi zice ea, întinzându-mi o cană de cafea.

— Drăguț din partea ta, îi spun surprins. Nici tu nu poți să dormi?

— Neah. Urăsc navele, de fapt. Să nu râzi.

— Asta trebuie să fie un inconvenient destul de mare pentru un legionar.

— Mie-mi spui. Jumătate din viața de soldat înseamnă să poți dormi oriunde.

— Și cealaltă jumătate?

— Să poți să te caci oriunde, să aștepți și să accepți ordine cretine fără s-o iei razna. E din cauza murmurului motorului, continuă ea bătând cu palma în podea. Mi se pare că sună ca niște viespi.

Își scoate bocancii.

— Te deranjează?

— Fă-te comodă, zic eu și sorb din cafea. Ăsta e whisky.

— Te prinzi repede, îmi face ea cu ochiul șmecherește. Tot nimic? întreabă ea făcând semn cu capul spre datapad-ul meu.

— Asteroizii îngreunează destul de mult situația, dar Societatea bruiază semnalul la greu.

— Quicksilver a început.

Stăm tăcuți unul lângă altul. Prezența ei nu e liniștitoare în mod natural, dar are firescul unei femei crescute într-un ținut rural, unde reputația ține de cât de parolist ești și de cât de bun e câinele tău de vânătoare. Ne deosebim prin multe lucruri, dar înțeleg cumva povara care-i apasă umerii.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău, îmi spune.

— Pentru care dintre ei?

— Pentru amândoi. O știai de mult pe fată?

— Din școală. Era cam afurisită. Dar loială…

— Până n-a mai fost, zice ea, iar eu ridic din umeri. Victra e destul de zguduită.

— A vorbit cu tine?

Holiday râde încet.

— Nici gând.

Își pune între buze o țigară strâmbă și o aprinde. Clatin din cap când îmi oferă un fum. Sistemul de ventilație al navei șuieră.

— Liniștea e o pacoste, nu-i așa? zice Holiday după o vreme. Dar cred că știi asta după ce ai stat în cutie.

Încuviințez din cap.

— Nu m-a întrebat nimeni despre asta. Despre cutie.

— Nici pe mine nu m-a întrebat nimeni despre Trigg.

— Ai fi vrut s-o facă?

— Neah.
— Înainte nu mă deranja niciodată. Liniștea.
— Ei, pe măsură ce avansezi în vârstă o umpli cu tot mai multe lucruri.
— Nu erau prea multe de făcut în Lykos, puteai doar să stai și să privești întunericul.
— Să privești întunericul. Ce periculos sună. Noi am crescut în preajma culturilor de porumb, continuă ea suflând fumul pe nas. Ceva mai puțin impresionant. Lanuri întregi cât vedeai cu ochii. Mă duceam noaptea în mijlocul lanului și stăteam acolo, prefăcându-mă că eram în mijlocul oceanului. Îl auzeai șoptind. Nu era deloc liniștitor. Nu e cum ai crede. E înfricoșător. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu altundeva. Nu și Trigg. El iubea Goodhope. Voia să se înroleze în trupele locale și să se facă polițist sau paznic de vânătoare. Ar fi fost fericit să stea acolo până la bătrânețe, să bea cu idioții ăia de la Lou’s, să meargă la vânătoare în zori, când totul e acoperit de brumă. Eu eram cea care voiam să plec. Voiam să aud oceanul, să văd stelele. Douăzeci de ani de armată în Legiune. Un preț mic.
Râde de sine însăși, dar mi se pare ciudat că s-a hotărât să-și deschidă sufletul acum. M-a găsit aici. La început am crezut că a venit să mă consoleze. Dar simt mirosul de whisky din răsuflarea ei. Nu voia să fie singură. Și doar eu l-am cunoscut cât de cât pe Trigg. Las datapad-ul de-o parte.
— I-am spus că nu trebuie să vină, dar știam c-aveam să-l angrenez și pe el. I-am spus mamei că o să am grijă de el. Nici măcar n-am fost în stare să-i spun că a murit. Poate crede că am murit amândoi.
— Logodnicului lui i-ai spus? o întreb. Ephraim, nu?
— Îți amintești.
— Sigur. Era de pe Luna.
Mă privește câteva clipe, apoi continuă:
— Da, Eph e un băiat bun. Lucra la o firmă de securitate privată din Imbrium. Specializat în recuperarea de bunuri de mare valoare – obiecte de artă, sculpturi, bijuterii. Un băiat tare frumușel. S-au cunoscut într-unul dintre barurile alea tematice când eram în permisie din Legiunea a XIII-a. Ne răsfățăm pe o plajă de pe Venus. Eph nu știa despre mine și Trigg, că suntem cu Fiii și așa mai departe. Dar am luat legătura cu el după ce te-am salvat pe tine de pe Luna și am ieșit într-un raid după

provizii. Am fost la un internet café. Cam la o săptămână după ce i-am zis că Trigg a murit, mi-a trimis un mesaj spunându-mi că se dă la fund și se înrolează în Fiii lui Ares. Nu mai am nicio veste de la el de-atunci.

— Sunt sigur că e bine.

— Mulțam. Dar știm amândoi că Luna e un maldăr de rahat acum.

Ridică din umeri. După câteva momente în care își pipăie bătăturile din palme, îmi dă un ghiont.

— Vreau să-ți zic că te descurci bine. Știu că nu m-ai întrebat. Și că sunt un simplu soldat. Dar chiar te descurci.

— Crezi că Trigg ar fi fost de acord cu ce fac?

— Da. Și s-ar fi pișat pe el dacă ar fi știut că mergem spre…

Se întrerupe când holo-ecranul de deasupra noastră țiuie încet și mă apelează unul dintre Albaștri. Mă-ntind să-mi iau datapad-ul. Pe toate frecvențele din interiorul centurii se transmite un singur mesaj. Prima noastră legătură cu Marte de când am trecut dincolo de centura de asteroizi.

— Dă-i drumul! zice Holiday.

Îi dau drumul și apare o înregistrare. O cameră de interogatorii cenușie. Un bărbat plin de sânge, legat fedeleș de un scaun. Șacalul intră în cadru în spatele lui.

— E…, șoptește Holiday lângă mine.

— Da, spun eu.

Bărbatul e unchiul Narol. Șacalul are un pistol în mână.

— *Darrow*! *Călăreții Oaselor l-au găsit pe ăsta sabotând emițătoarele în spațiul îndepărtat. Chiar că e mai dur decât pare. Mă gândeam că s-ar putea să știe ce-ai de gând. Dar a preferat să-și muște limba decât să vorbească cu mine. Ce ironie. Nu vreau o răscumpărare*, continuă el, *așezându-se în spatele unchiului meu. Nu vreau nimic de la tine. Vreau doar să privești.*

Ridică pistolul. E o bucată îngustă de metal, cât palma mea. Albaștrii din cabină icnesc.

Sevro dă buzna pe punte chiar când Șacalul proptește țeava pistolului în ceafa unchiului meu. Unchiul ridică privirea și se uită fix în cameră.

— *Îmi pare rău, Darrow. O să-l salut pe tatăl*…

Șacalul apasă pe trăgaci și simt cum încă o parte din mine se prăbușește în întuneric când unchiul meu alunecă în scaun.

— Oprește-l, spun amorțit, invadat de amintiri – sunt mic și Narol îmi pune pe cap casca de la costumul-prăjitor; mă hârjonesc cu el la o Serbare a Laurului; ochii lui triști când stăteam lângă eșafod, după spânzurarea lui Eo, râsul lui…

— Marcajul orar arată că e de acum trei săptămâni, domnule, îmi spune încet Virga, Albastra de la comunicații. Nu l-am primit din cauza interferențelor.

— L-a primit și restul flotei? întreb eu.

— Nu știu, domnule. Interferențele sunt mai mici acum. Și e transmisă prin frecvența electromagnetică. Cred că au văzut-o deja.

Și i-am spus lui Orion ca toate navele să caute semnal, sperând că vom avea noroc. O să se afle totul.

— Rahat, șoptește Sevro.

— Ce? întreabă Holiday.

— Tocmai ne-a luat toată flota foc, zic eu absent.

Alianța și-așa fragilă dintre Culorile superioare și cele inferioare o să fie zdruncinată bine acum. Unchiul meu era aproape la fel de iubit ca Ragnar. A murit Narol. Mă cutremur pe dinăuntru. Nu se poate așa ceva.

— Ce facem? întreabă Sevro. Darrow?

— Holiday, trezește-i pe Urlători, ordon eu. Cârmaci, viteză maximă. Vreau să ne alăturăm flotei principale în patru ore. Faceți-mi legătura cu Mustang și Orion. Și cu Telemanus.

Holiday ia poziție de drepți și spune:

— Am înțeles, domnule.

În pofida interferențelor, reușesc să iau legătura cu Orion și-i ordon să închidă punțile navei și să limiteze accesul la arme pentru a preîntâmpina situația în care i-ar veni cuiva ideea să tragă în aliații noștri Aurii. Le ia aproape o jumătate de oră Albaștrilor să-mi facă legătura cu Mustang. Sevro și Victra sunt cu mine. Daxo participă și el la convorbire de pe navele Telemanus. Semnalul e slab. Fața lui Mustang nu se vede clar din cauza interferențelor. Merge pe un coridor. E însoțită de doi Aurii și de câteva Valkirii.

— *Darrow, ai auzit*? mă întreabă văzându-i pe ceilalți în spatele meu.

— Acum treizeci de minute.

— *Îmi pare așa de rău*…

— Ce se întâmplă?

— *Am primit comunicatul. Un cretin de tehnician l-a transmis peste tot*, îmi confirmă Mustang temerile. *Circulă în rețelele navelor din întreaga flotă. Darrow*… *pe câteva dintre nave sunt deja mișcări împotriva Culorilor superioare. Acum un sfert de oră, trei Aurii de pe* Persefona *au fost uciși de Roșii. Iar unul dintre locotenenții mei a deschis focul împotriva a doi Obsidieni care au atacat-o. I-a omorât.*

— Am dat de dracu’, zice Sevro.

— *Îmi evacuez tot personalul înapoi pe navele noastre*.

De undeva din spatele lui Mustang se aud focuri de armă.

— Unde ești?

— *Pe* Steaua Dimineții.

— Ce dracului cauți acolo? Pleacă imediat.

— *Încă mai am oameni aici. Sunt șapte Aurii pe puntea tehnică, pentru ajutor logistic. Nu-i las aici*.

— *Atunci trimit gărzile tatălui meu. Te scot ei de acolo*, spune Daxo de pe o navă-torță a familiei sale.

— E o prostie, spune Sevro.

— *Nu*, se răstește Mustang. *Dacă trimiți cavaleri Aurii aici și totul se transformă într-o baie de sânge, n-o să ne mai revenim. Darrow, trebuie să vii aici. E singurul lucru care ar putea opri asta.*

— Suntem la câteva ore distanță.

— *Fă tot ce poți. Mai e ceva*… *au luat cu asalt închisoarea. Cred că vor să-l execute pe Cassius.*

Eu și Sevro schimbăm o privire.

— Caut-o pe Sefi și stai cu ea, îi spun. Ajungem curând.

— *S-o caut pe Sefi*? *Darrow*… *ea conduce toată treaba asta*.

54. Spiridușul și Auriul

Naveta mea de asalt aterizează pe puntea secundară a *Stelei Dimineții*, unde ar fi trebuit să ne întâlnim cu Mustang. Nu e aici. Nici Auriii pe care voia să-i salveze. Ne întâmpină în schimb un grup de Fii ai lui Ares conduși de Teodora. Nu e înarmată și pare că locul ei nu e aici, înconjurată de atâția bărbați înarmați până-n dinți, dar îi dau cu toții ascultare. Îmi povestește ce s-a întâmplat. Moartea unchiului meu a declanșat câteva conflicte

care au escaladat în schimburi de focuri de ambele părți. Acum mai multe nave sunt cuprinse de revoltă.

— Mustang a fost luată de oamenii lui Sefi, împreună cu Cassius și ceilalți prizonieri Aurii, Darrow, îmi spune Teodora măsurându-i cu privirea pe ceilalți locotenenți ai mei.

— Sălbatici afurisiți, mormăie Victra. Dacă o omoară, s-a terminat totul.

— N-o s-o omoare, spun eu. Sefi știe că Mustang e de partea ei.

— De ce să facă așa ceva? întreabă Holiday.

— Dreptate, zice Victra, iar Sevro o privește.

— Nu, spun eu. Cred că e vorba de altceva.

— Nemaipomenit, zice Victra făcând semn cu capul în spate. Se pare că familia Telemanus vrea să ia cu asalt nava.

O altă navetă se apropie de hangar. Ne adunăm în jurul ei după ce aterizează. Înainte ca rampa să coboare complet, afară, pe punte, dă buzna tot clanul Telemanus. Daxo, Kavax, Thraxa și în urma ei, pășind apăsat, două surori pe care încă nu le-am cunoscut. Înarmați până-n dinți, deși Kavax încă mai are brațul legat cu o eșarfă. În urma lor mai coboară încă treizeci de Aurii, membrii ai Casei lor. E o afurisită de armată.

— O să murim din cauza lor, spune Holiday.

Lângă mine, Sevro se uită clipind des la trupa de asalt.

— Moartea aduce moarte care aduce moarte…, șoptește el, rupând tăcerea neobișnuită în care s-a cufundat.

— Kavax, ce dracului faci? întreb în timp ce familia lui străbate hangarul.

— Virginia are nevoie de ajutorul nostru, tună el mergând mai departe până când îi tai calea, împiedicându-l să înainteze pe navă.

Pentru o clipă, am senzația că o să treacă prin mine.

— N-o s-o lăsăm la mila sălbaticilor ăstora.

— Ți-am spus să rămâi pe nava ta.

— Din păcate, noi primim ordine de la Virginia, nu de la tine, intervine Daxo.

— Știm ce înseamnă venirea noastră aici. Dar vom face ceea ce trebuie pentru a ne proteja familia.

— Chiar și Mustang ți-a spus să nu vii aici cu cavaleri Aurii.

— Situația s-a schimbat, strigă Kavax.

— Vrei să transformăm asta într-un război? Vrei să distrugem flota? Cel mai rapid mod de a face asta e să dai buzna aici cu o armată de Aurii.

— N-o s-o lăsăm să moară, zice Kavax.

— Și dacă o s-o omoare din cauza ta? îl întreb.

E singurul lucru care-l oprește.

— Dacă îi taie gâtul când intri acolo?

Mă apropii de el ca să-mi citească teama din privire și vorbesc îndeajuns de încet încât să nu mă audă decât el și Daxo.

— Ascultă-mă, Kavax, problema e că le lași Obsidienilor o singură opțiune. Și știi ce vor face. Lasă-mă să mă ocup eu de asta și o s-o aducem înapoi. Dacă nu, mâine vom sta lângă sicriul ei.

Kavax se uită spre fiul lui, cel care mereu îl tempereazâ, să vadă ce părere are. Și, spre ușurarea mea, Daxo încuviințează.

— Foarte bine, spune Kavax. Dar vin cu tine, Secerătorule. Copii, așteptați chemarea mea. Dacă mor, atacați cu toată furia.

— Da, tată, spun cu toții.

Răsuflu ușurat și mă întorc spre oamenii mei.

— Unde e Sevro?

•

Sevro, nu știu în ce scop, a șters-o pe nevăzute în timp ce noi ne contraziceam. Ne grăbim să-i luăm urma pe coridoare. Victra vine după noi. Holiday e în fruntea grupului, adunând informații de la alți Fii ai lui Ares cu ajutorul implantului optic. Oamenii ei au localizat mulțimea, care s-a adunat în hangarul principal. Îl judecă pe Cassius pentru uciderea câtorva zeci de Fii și, desigur, a lui Ares însuși. Nici urmă de Mustang. Unde o fi? Trebuia să stea ascunsă. Să se întâlnească cu noi dacă reușea. Au prins-o? S-a întâmplat ceva mai rău? Când ajungem pe coridorul care duce spre hangar, e o așa înghesuială, încât abia ne facem loc împingând la o parte din calea noastră Roșii și Obsidieni deopotrivă.

Cu toții urlă și se împing. Pe deasupra capetelor lor, aproape de centrul hangarului, văd câțiva zeci de Obsidieni și de Roșii risipiți pe rampa de douăzeci de metri, aflată la înălțime, ce străbate hangarul. Sefi e în mijlocul lor. De rampă atârnă spânzurați șapte Aurii, suspendați în cabluri de cauciuc, cu picioarele bălăngănindu-li-se la cinci metri deasupra mulțimii și cu scalpurile jupuite. Coloana vertebrală a unui Aureolat e mai

dură decât a oamenilor obișnuiți. Toți oamenii ăștia s-au chinuit îngrozitor, minute întregi, din cauza hipoxiei cerebrale, în timp ce gloata adunată dedesubtul lor îi înjura și-i scuipa și arunca în ei cu șuruburi de roți, chei tubulare și sticle. Ca o panglică lungă, sângele Auriilor se scurge de pe bărbie pe piept. Sefi cea tăcută le-a tăiat limbile. Cassius și alți câțiva prizonieri își așteaptă execuția pe rampă, îngenuncheați lângă cei care i-au prins, plini de sânge și vânătăi. Mustang nu e printre ei, slavă lui Jupiter. L-au dezbrăcat pe Cassius până la brâu și i-au scrijelit o lamă curbată însângerată pe piept.

— Sefi! strig, dar nu mă aude.

Nu-l văd nicăieri pe Sevro. Sunt mai mult de douăzeci și cinci de mii de oameni într-un spațiu proiectat să încapă doar zece mii. Mulți sunt înarmați. Unii sunt răniți în urma bătăliei de săptămâna trecută. Se îngrămădesc cu toții în hangar să vadă execuția. Obsidiana stă în mijlocul gloatei ca un titan, ca o stâncă uriașă în mijlocul unei mări de Culori inferioare. N-ar fi trebuit să pun laolaltă majoritatea răniților și a echipajelor salvate în cuibul ăsta de durere vie. Oamenii observă că sunt aici și îmi fac loc să trec, scandându-mi numele de parcă ar crede că am venit să văd cum se înfăptuiește dreptatea. Sălbăticia scenei mă face să mă cutremur. Unul dintre cei care-l țin pe Cassius e un tehnician Verde care mi-a oferit o cafea pe Phobos. Dintre ceilalți nu recunosc mai pe nimeni.

Unul câte unul, Fiii lui Ares devin conștienți de prezența mea. Liniștea se așterne încet, încet, ca unduirile unei ape.

— Sefi! strig în sus spre ea. Sefi!

În sfârșit, mă aude.

— Ce faci aici?

— Ceea ce nu faci tu, îmi răspunde în limba ei, nu cu mânie, ci cu sentimentul că admite că trebuie să înfăptuiască ceva dezgustător, dar necesar.

De parcă un spirit vindicativ ar fi venit aici din iad. Părul ei lung și alb îi atârnă pe spate. Are cuțitul plin de sânge din cauza limbilor pe care și le-a adjudecat. Și când mă gândesc că am garantat pentru ea. I-am permis să numească nava asta. Dar dacă un leu te lasă să-l mângâi, asta nu înseamnă că l-ai îmblânzit. Kavax e oripilat de scenă. E cât pe ce să-și cheme copiii, și i-ar chema dacă nu l-ar prinde Victra de mână și nu l-ar convinge să n-o facă. Și în ochii ei se citește frica. Nu doar din

cauza a ceea ce vede, ci și din pricina a ceea ce i s-ar putea întâmpla. Nu ar fi trebuit să vin aici însoțit de Aurii.

Sunt momente în viață când mergi înainte în misiunea ta cu atâta ardoare, încât uiți să privești în jos, și te trezești îngropat până la genunchi în nisipuri mișcătoare. În punctul ăsta mă aflu eu acum. Înconjurat de o gloată imprevizibilă, uitându-mă în sus la o femeie prin vinele căreia curge sângele Aliei Vrabia-Zăpezii. Singura mea apărare e un mic grup de Fii ai lui Ares și Aurii. Holiday scoate un arzător. Briciul Victrei îi alunecă de sub mânecă. M-am pripit să dau buzna aici. În orice clipă lucrurile ar putea lua o întorsătură proastă.

— Unde e Mustang? strig la Sefi. Ai omorât-o?

— S-o omor? Nu. Fiica Leului ne-a adus aici din tărâmul înghețat. Dar a stat în calea dreptății, așa că acum e-n lanțuri.

Înseamnă că e nevătămată. Mulțumesc lui Jupiter.

— Ce-nseamnă asta? strig. Dreptate? De asta au parte prietenii lui Ragnar, pe care mama ta i-a pus în lanțuri în Palatul Vârfurilor?

— Acesta este codul ghețurilor.

— Nu ești în lumea ghețurilor, Sefi. Ești pe nava mea.

— E a ta?

Culorilor inferioare din mulțime nu le pică prea bine ce aud.

— Am plătit pentru ea cu sângele nostru.

— La fel ca noi toți, spun eu. Crezi că ce se întâmpla în lumea ghețurilor era bine? Ai plecat de-acolo pentru că știai că era greșit. Ți-ai dat seama că obiceiurile voastre erau dirijate de stăpâni. Ai spus că o să mă urmezi pe mine. Ai ajuns o mincinoasă acum?

— Dar tu? Le-ai promis oamenilor mei că vor fi în siguranță, urlă Sefi la mine, arătând spre secure, împovărată de greutatea pierderilor suferite. Am văzut ce pot face oamenii ăștia. Am văzut cum luptă. Ce nave folosesc. Cuvintele nu sunt de-ajuns. Auriii vorbesc o singură limbă. Aceea a sângelui. Și atâta timp cât ei sunt în viață, atâta timp cât ei mai glăsuiesc, poporul meu nu va fi în siguranță. Puterea lor e prea mare.

— Crezi că asta și-ar fi dorit Ragnar?

— Da.

— Ragnar voia ca tu să fii mai bună decât ei. Mai bună de-atât. Să fii un exemplu. Dar poate că Auriii au dreptate. Poate că sunteți doar niște ucigași. Câini sălbatici. Așa cum v-au făcut ei.

— Nu vom fi niciodată ceva mai mult cât timp ei sunt în viață, îmi spune Sefi, iar vocea îi răsună în hangar. De ce-i aperi?

Îl trage pe Cassius spre ea.

— De ce-l plângi pe unul care a ajutat la uciderea fratelui meu?

— De ce crezi că Ragnar te-a luat pe tine de mână în loc să ia sabia în clipa morții? Nu voia să-ți trăiești viața în jurul răzbunării. E o fundătură. Voia mai mult pentru tine. Voia un viitor.

— Am văzut raiul, am văzut iadul, și știu că viitorul nostru e războiul, spune Sefi. Război până când ei vor pieri în noapte.

Îl târăște pe Cassius mai aproape de ea și ridică cuțitul, ca să-i taie limba. Dar înainte s-o facă, un pumn electromagnetic se declanșează și-i zboară arma din mână, iar Ares, lordul Rebeliunii, purtând coiful cu țepi, pășește apăsat pe rampă. Obsidienii se dau la o parte din calea lui. El își îndreaptă spatele și-și lasă coiful să alunece pe spate și să i se retragă în armură.

— Ce face? mă întreabă Victra, iar eu clatin din cap.

— Cretini de rahat, se răstește Sevro. Ați pus mâna pe ceea ce-mi aparține.

Se-ndreaptă spre Sefi.

— Zbâști. Șterge-o!

Câteva Valkirii îi taie calea. Stă în fața lor, ajungându-le cu nasul la piept.

— La o parte, sac de păr pubian albinos!

Obsidienele se dau la o parte doar când le spune Sefi să o facă. Sevro trece printre Auriii legați, mângâindu-i pe cap jucăuș.

— Ăla e al meu, zice el arătând spre Cassius. Ia mâinile de pe el, cucoană.

Sefi nu dă drumul cuțitului.

— I-a tăiat capul tatălui meu și l-a pus într-o cutie. Și dacă nu vrei să-ți fac și eu ție același lucru, o să-mi faci plăcerea de a-mi înapoia ceea ce-mi aparține.

Sefi se retrage, dar nu pune cuțitul în teacă.

— E datoria ta de sânge. Viața lui îți aparține.

— Evident, zice Sevro și-i face semn să se îndepărteze. Ridică-te, Pixie amărât, zbiară el la Cassius, lovindu-l cu bocancul și smucindu-l de cablul pe care-l are înfășurat de gât. Fii demn. Ridică-te.

Cassius se ridică în picioare, clătinându-se. Are mâinile legate la spate. Fața umflată din cauza loviturilor. Pieptul livid cu lama curbată scrijelită pe el.

— L-ai omorât pe tata?

Îl împunge cu degetul în piept.

— L-ai omorât pe tata?

Cassius se uită de sus la el. Nu ca să-l sfideze, e doar mândrie, dar nu tipul de mândrie stupidă pe care l-a arătat de-a lungul anilor. Războiul și viața i-au secătuit spiritul. Acesta e chipul unui om care nu vrea nimic altceva decât să moară cu un strop de demnitate.

— Da, spune Cassius cu glas tare, l-am omorât.

— Mă bucur că am lămurit asta. E un ucigaș! strigă Sevro mulțimii. Și ce le facem ucigașilor?

Gloata vuiește cerând moartea lui Cassius. Iar Sevro, după ce face un adevărat spectacol tăindu-i o ureche, le-o oferă. Îl împinge pe Cassius peste marginea rampei. Auriul cade în gol până ce cablul din jurul gâtului trosnește, oprindu-i căderea. Icnește. Dă din picioare. Se înroșește la față. Mulțimea urlă lacomă, scandând numele lui Ares.

Gloatele sunt niște adunături lipsite de suflet, care se hrănesc cu frică, cu impulsul de moment și cu prejudecăți. Niciunul dintre acești oameni nu cunoaște spiritul lui Cassius, noblețea unui om care și-ar fi dat viața pentru familia lui, dar care a fost blestemat să trăiască în vreme ce ei toți au murit. Gloata vede un monstru. Un zeu căzut de doi metri înălțime, acum aproape gol, umil, strangulându-se cu propria-i mândrie.

Eu văd un om care a încercat să facă ce-a putut mai bine într-o lume căreia nu-i pasă de asta. Mi se rupe inima.

Dar nu mă clintesc din loc pentru că știu că nu sunt martor la moartea unui prieten, ci mai curând la renașterea altuia. Însoțitorii mei nu înțeleg. Kavax e îngrozit. Victra la fel – și deși cred că i-a fost puțin milă de Cassius, ceea ce deplânge ea acum e sălbăticia pe care o vede în Sevro. E un lucru prea urât și greu de suportat pentru oricine. Holiday își scoate arma, ațintind-o asupra Roșiilor din apropiere care arată spre Kavax. Dar ei pierd tot spectacolul.

Mă uit cu admirație la Sevro, care stă proptit de balustradă, cu brațele larg deschise, îmbrățișându-și parcă armata. Dedesubt, Cassius se zbate și moare, iar cei din mulțime încep

să se întreacă să vadă cine poate să sară destul de sus să-l tragă de picioare. Nu reușește niciunul.

— Numele meu e Sevro au Barca, strigă prietenul meu. Eu sunt Ares! Am ucis nouăzeci și patru de Aurii, se bate el cu pumnul în piept. Patruzeci de Obsidieni. O sută treisprezece Cenușii cu briciul.

Gloata ovaționează, chiar și Obsidienii.

— Jupiter știe câți alții cu nave, tunuri electromagnetice și pumni electromagnetici. Cu bombe atomice, cuțite, bețe ascuțite…

Sevro face o pauză de efect.

Toată lumea tropăie.

Sevro se bate iar cu pumnul în piept.

— Eu sunt Ares! Și sunt și eu un ucigaș!

Își pune mâinile în șolduri.

— Și ce le facem ucigașilor?

De data asta nu mai răspunde nimeni.

Nici nu se aștepta să o facă vreunul. Ia cablul din jurul gâtului unui Auriu îngenuncheat, și-l înfășoară în jurul propriului gât, se uită la Sefi cu o căutătură de nebun, face cu ochiul și plonjează de pe rampă cu spatele spre mulțime.

Mulțimea urlă, dar cel mai tare se aude icnetul uimit al Victrei. Cablul din jurul gâtului lui Sevro pocnește încordat. Dă din picioare, sufocându-se alături de Cassius. Se zbate. Înfiorător, fără niciun sunet. Se înroșește la față, cât pe ce să se învinețească, asemenea lui Cassius. Se zbat amândoi, Spiridușul și Auriul, suspendați deasupra gloatei fremătătoare, care acum se calcă în picioare ca să ajungă să-l dea jos pe Sevro, dar în turbarea lor se înghesuie pe scară prea mulți deodată și o fac să se arcuiască, depărtând-o de perete. Victra e cât pe ce să sară cu cizmele gravitaționale și să-l salveze, dar o opresc.

— Așteaptă.

— Moare! strigă ea înnebunită.

— Asta-i ideea.

Nu e un băiat cel care atârnă acolo. Nu e un orfan cu sufletul zdrobit care are nevoie de mine să-l iau în brațe. E un bărbat care a trecut prin iad și care acum crede în visul tatălui său, în visul soției mele. E un bărbat pentru care mi-aș da viața ca să-l protejez, în timp ce el moare ca să salveze sufletul Rebeliunii.

Transfigurat, Kavax se uită la Sefi care se holbează la scena neobișnuită. Obsidienii ei sunt la fel de nedumeriți. Se uită la ea, căutând îndrumare. Ragnar a crezut în sora lui. În capacitatea ei de a fi mai bună decât lumea care le-a fost dăruită, lumea în care nu există noțiunea de milă sau cea de iertare. Își dă și ea seama de asta. În tăcere, ridică securea și retează cablul lui Sevro. Apoi, fără tragere de inimă, și pe al lui Cassius. Undeva, Ragnar zâmbește.

Cei doi bărbați se rostogolesc prin aer și sunt prinși de mulțimea agitată de dedesubt.

Kavax, care nu s-a clintit din loc de când a sărit Sevro, se uită la Sefi confuz. Ține mâna pe datapad, gata să-și cheme copiii, și apoi nu-l mai văd, îl pierd în mulțime. Fiii lui Ares și Urlătorii formează un cerc strâns în jurul liderului lor, ținându-i pe ceilalți la distanță. Sevro e-n patru labe, icnind după aer. Mă grăbesc spre el și îngenunchez alături, în timp ce Holiday îl ajută pe Cassius, care hârâie la podea, în stânga mea. Pietricică îi acoperă trupul gol și însângerat cu pelerina ei de Urlător.

— Poți să vorbești? îl întreb pe Sevro.

Dă din cap că da, cu buzele tremurându-i de durere, dar cu ochii arzând. Îi întind mâna și-l ajut să se ridice. Ridic pumnul în aer, cerând să se facă liniște. Fiii le strigă tuturor să tacă, până când douăzeci și cinci de mii de răsuflări se sincronizează cu bătăile inimii micului meu prieten. Sevro se uită la ei, uimit de dragostea pe care o vede în ochii lor, de respectul și de lacrimile lor.

— Soția lui Darrow…, cârâie el cu laringele praf. Soția lui, continuă cu glas mai grav, și tatăl meu nu s-au întâlnit niciodată. Dar au împărtășit același vis. Al unei lumi libere. O lume construită nu pe cadavre, ci pe speranță. Pe dragostea care ne leagă, nu pe ura care ne dezbină. Poate că am pierdut mulți apropiați. Dar nu suntem înfrânți. Nu suntem învinși. Luptăm în continuare. Dar nu luptăm ca să-i răzbunăm pe cei care-au murit. Luptăm pentru cei rămași în viață. Luptăm pentru cei care încă nu s-au născut. Cassius l-a omorât pe tata…

Sevro se uită spre Cassius și înghite în sec înainte să continue.

— Dar îl iert. De ce? Pentru că apăra lumea pe care o cunoștea, pentru că îi era frică.

Victra își face loc în cercul din imediata apropiere a noastră, uitându-se la Sevro în timp ce el își rostește cuvintele de parcă i le-ar adresa ei și doar ei.

— Noi suntem lumea cea nouă. Și dacă noi suntem cei care trebuie să arătăm calea, atunci, la dracu', să facem una mai bună. Sunt Sevro au Barca. Și nu-mi mai e frică.

55. Plebeea Casă Barca

— Ești un nebun dat dracului, îi spun lui Sevro când rămânem singuri în infirmeria lui Virany.

Sevro se ține de gât și râde de el însuși. Îl pup pe creștetul capului.

— Dement dat dracului, știi asta?

— Mda, păi m-am inspirat de la tine; ce spune asta despre tine?

— Că și el e la fel de dement, comentează Mickey dintr-un colț.

Fumează o țigară îndoită cu ceva, ca de obicei, scoțând fum purpuriu pe nări.

Sevro tresare.

— Doare ca dracu', nici măcar nu pot să mă uit într-o parte.

— Ți-ai scrântit gâtul, ai cartilagiul afectat, ai răni pe laringe, spune doctorița Virany analizând datele scanerului biometric.

E o femeie zveltă, cu piele arămie, care poartă cu sine tăcerea aceea a oamenilor care au trecut prin mari greutăți.

— Exact cum am zis când ai venit. Toate aparatele astea pe care le folosești, Virany. Unde e arta în toate astea?

Virany își dă ochii peste cap.

— Dacă aveai cu zece kilograme mai mult, ți-ai fi rupt gâtul, Sevro. Ai avut baftă.

— Noroc că m-am căcat înainte, mormăie el.

— Gâtul lui Darrow ar fi rezistat la o presiune de încă cincizeci de kilograme, se laudă Mickey într-o doară. Coeficientul de alungire al cervicalei lui…

— Pe bune? zice Virany obosită. Nu vrei să te lauzi altă dată, Mickey?

— Doar făceam o observație asupra talentului meu, răspunde Mickey și-mi face cu ochiul.

Îi place s-o enerveze pe Virany. De când a angrenat-o în proiectul lui au petrecut mai tot timpul împreună, spre supărarea ei.

— Auu! strigă Sevro când Virany îi palpează cu ceva mai multă forță spatele. E corpul meu, totuși!

— Scuze.

— Pixie, îi zic eu.

— A fost cât pe ce să-mi rup gâtul, spune Sevro.

— Mda, am trecut și eu prin asta. Măcar tu n-ai fost și biciuit înainte.

— Aș fi preferat să fiu biciuit, mormăie el și tresare când încearcă să-și întoarcă gâtul. Era mai bine decât chestia asta.

— Nu și dacă te-ar fi biciuit Pax.

— Am văzut înregistrarea, n-a dat chiar așa tare.

— Ai fost biciuit vreodată? Ai văzut cum arată spatele meu?

— Tu mi-ai văzut nenorocitul de ochi la Institut? Șacalul mi-a scos ochiul cu cuțitul și nu m-ai văzut văitându-mă.

— Eu am fost transformat artizanal complet, spun în timp ce ușa se deschide și intră Mustang. De două ori.

— Ah, mereu revenim la afurisita de transformare, mormăie Sevro fluturându-și degetele în aer. Sunt așa de special, mi-au dezgolit oasele. Mi-au schimbat structura ADN.

— Așa fac tot timpul? o întreabă Virany pe Mustang.

— Cam așa, răspunde Mustang. Am vreo șansă să te mituiesc să le coși gurile până se învață minte să nu mai înjure atâta?

Mickey intervine, înviorat:

— E interesant că spui asta…

E întrerupt de Sevro:

— Cum se simte Auriul? o întreabă el pe Mustang. Ai idee?

— Bucuros că mai are limbă, zice ea. Îi cos rana de pe piept la infirmerie. Are hemoragie internă din cauza loviturilor, dar o să supraviețuiască.

— Te-ai dus în sfârșit să-l vezi? o întreb.

— Da, zice ea dând din cap gânditoare. Era foarte… emoționat. Mi-a cerut să-ți transmit mulțumiri, Sevro. Zice că știe că nu merită ce ai făcut pentru el.

— Să fiu al dracu’ dacă merită, mormăie Sevro.

— Sefi spune că Obsidienii o să-l lase în viață, zic eu.

— Obsidienii? repetă Mustang, observația mea atrăgându-i atenția. Toți Obsidienii.

— Nu m-am gândit la asta, râd eu.

— Cum adică? întreabă Sevro.

— A vorbit în numele Obsidienilor acum, nu doar al Valkiriilor. Nu a fost o scăpare. Înainte de revoltă triburile nu erau unite. Probabil s-a folosit de asta ca să le unească pe celelalte căpetenii sub comanda ei.

— Deci… a organizat un puci? întreabă Sevro.

— Cam așa ceva, râd eu.

— Ei, să vedem dacă rezistă. Totuși… e impresionant, intervine Mustang. Ne-au tot spus că e bine să nu irosești o situație de criză.

— Obsidieni făcând politică…, se cutremură Mickey.

— Și tot ce-ai spus mai devreme… a fost o strategie, sau a fost pe bune? îl întreabă Mustang pe Sevro.

— Nu știu ce să zic, ridică Sevro din umeri. Adică, trebuie să se oprească undeva toate astea. E groaznic, dar tata s-a dus. Nu are niciun sens să distrugem lumea încercând să-l aducem înapoi. Cassius nu l-a omorât pe tata pentru că-l ura. Erau amândoi soldați și au făcut ceea ce fac soldații. Înțelegi?

Rămasă fără cuvinte, Mustang clatină din cap. Își pune mâna pe umărul lui, iar el își dă seama cât de impresionată e. Tăcerea e cel mai mare compliment pe care i-l poate face, iar Sevro îi zâmbește fără ironie, lucru atât de rar pentru el. Zâmbet care dispare în clipa când se deschide ușa și intră Victra. Are ochii roșii și e agitată.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spune lui Sevro.

— Afară, zice Sevro când niciunul dintre noi nu se clintește. Toată lumea.

•

Așteptăm în fața ușii cât timp Sevro și Victra stau de vorbă înăuntru.

— Cât crezi că o să dureze călătoria? întreabă Mustang.

— Patruzeci și nouă de zile, îi răspund trăgându-l într-o parte pe Mickey, care își lipise urechea de ușă în încercarea de a auzi ce se întâmplă înăuntru. Important e să-i convingem pe Albaștri să nu sufle o vorbă.

— În patruzeci și nouă de zile fratele meu are tot timpul să plănuiască ceva.

Dincolo de nava noastră, lumea merge înainte. Roșiii sunt vânați. Și cu toate că am trezit spiritul Culorilor inferioare și am mai câștigat o victorie pentru cauză, fiecare zi pe care o petrecem apropiindu-ne de Centru înseamnă încă o zi în care Șacalul ne poate vâna prietenii și Suverana poate distruge rebelii care-i dau de furcă. Unchiul meu a murit deja. Câți vor trebui să mai moară până am să mă întorc eu?

— N-am rezolvat totul, spune Mustang. Totuși, Obsidienii au ucis șapte prizonieri. Oamenii mei sunt îngrijorați în ceea ce privește războiul. În privința consecințelor. Mai ales acum, când Sefi a unit triburile. A devenit periculoasă.

— Și mult mai folositoare, spun eu.

— Până următoarea dată când n-o să mai fie de acord cu tine. Lucrurile pot lua o întorsătură proastă în orice clipă.

Își îndreaptă spatele când Mickey tresare și se trage înapoi, iar ușile infirmeriei se deschid. Sevro și Victra ies împreună, zâmbind amândoi.

— Ce-i cu rânjetele astea? îi întreb.

— Uite asta, zice Sevro și-și întinde mâna cu un inel al Casei Jupiter de la Institut.

Îi e larg pe deget. Mă uit la el și nu mă prind imediat. Văd inelul lui înfipt pe degetul mic al Victrei.

— M-a cerut, zice Sevro încântat.

— Ce? bolborosesc eu.

Mustang ridică din sprâncene.

— Cerut… adică…

— Exact! exclamă Sevro strălucind. Ne luăm.

•

Sevro și Victra se căsătoresc șapte zile mai târziu în hangarul secundar al *Stelei Dimineții*. După ce ne-au dat vestea, când Victra m-a rugat ca eu să fiu cel care o conduce, am rămas fără cuvinte. Am îmbrățișat-o pe loc. Așa cum fac și acum, după care o iau de braț și o conduc printre rândurile de Urlători spălați și ferchezuiți și uriașii din familia Telemanus. Nu l-am mai văzut niciodată pe Sevro așa de aranjat. Și-a pieptănat părul într-o parte și așteaptă lângă Mickey. Obiceiul e ca binecuvântarea să fie dată de un Alb. Dar Victra a râs la ideea de a respecta tradiția și l-a rugat pe Mickey să o facă.

Chipul Violetului strălucește. A exagerat cu machiajul, dar chiar și fără ar radia. De la Artizan la deținător de sclavi, la

sclav, la oficiant de căsătorii nu e o cale ușoară, dar lui Mickey îi place la nebunie. S-a bucurat teribil când Clovnul și Nasolu’ l-au invitat la petrecerea burlacilor și a urlat alături de noi când l-am răpit pe Sevro în toiul nopții din camera lui și l-am târât în sala de mese, unde ne-am pus pe băut.

Animozitățile apărute din cauza revoltei nu s-au stins, dar nunta aduce un sentiment nostalgic de normalitate. În mijlocul demenței războiului capeți speranță văzând că viața poate merge înainte. Cu toate că unii Fii cârtesc împotriva căsătoriei dintre liderul Roșu și o Aurie, Victra a făcut destule ca să-și câștige respectul din partea comandanților Fiilor. Iar curajul pe care l-a arătat când am luat cu asalt *Steaua Dimineții*, în apropiere de Ilium, împreună cu mine și cu Sefi, i-a adus respectul lor. A vărsat sânge pentru ei, alături de ei, așa că soldații mei sunt liniștiți acum, împăcați. Cel puțin în seara asta.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Sevro atât de fericit. Nici atât de emoționat ca înainte de ceremonie, când își aranja părul la mine în baie. Nu că ar fi putut face prea multe cu creasta aia.

— E o demență? Ieri părea o idee bună, m-a întrebat holbându-se în oglindă.

— E o idee bună și azi, i-am zis.

— Nu zici doar așa? Spune-mi adevărul, omule. Mi-e rău.

— Înainte să mă însor cu Eo, am vomitat.

— Aiurea.

— Am dat tot afară pe cizmele unchiului meu.

Am simțit un fior de durere amintindu-mi că unchiul Narol s-a dus.

— Nu mă temeam că luasem o decizie proastă. Mă temeam că ea luase o decizie proastă. Că nu aveam să mă ridic la așteptările ei... Dar unchiul mi-a spus că femeile ne văd mai buni decât suntem. De asta o iubești pe Victra. De asta te cerți cu ea. Și de asta meriți să se întâmple asta.

Sevro a mijit ochii, fără să-și ia privirea de la oglindă.

— Mda, dar unchiul tău era țicnit. Toată lumea știe asta.

— Nu era singurul. Cu toții suntem un pic duși cu pluta. Mai ales Victra. Adică, o să se mărite cu tine, nu?

— Al dracului dacă nu, a rânjit Sevro.

Iar eu i-am ciufulit părul, sperând din tot sufletul să apuce să se bucure amândoi de clipele astea de fericire și de încă multe

altele după aceea. E cel mai bun lucru la care putem spera cu toții, de fapt.

— Mi-aș fi dorit să fie și tata aici.

— Cred că acolo unde e se tăvălește de râs la gândul că trebuie să te ridici pe vârfuri ca să-ți săruți mireasa, i-am spus eu.

— Întotdeauna a fost un nemernic.

Acum Sevro se foiește de pe un picior pe altul când îi ofer mâna Victrei și se uită în ochii ei. Eu nici măcar nu sunt acolo. Niciunul dintre noi nu e, nu în ceea ce-i privește pe ei doi. Blândețea pe care o văd acum în femeia asta mereu furioasă e tot ce am nevoie ca să-mi dau seama cât de mult îl iubește. Victra nu a vorbit niciodată despre asta. Dar asprimea pe care o arată față de toți și de toate e îmblânzită în seara asta. Îl privește pe Sevro ca pe un refugiu, un loc unde se simte în siguranță.

Mă duc lângă Mustang, iar Mickey își începe discursul bombastic. Nu e nici pe departe atât de pretențios pe cât mă așteptam. Dar din felul în care încuviințează Mustang din cap după fiecare frază, îmi dau seama că l-a ajutat să-l redacteze. Îmi citește gândurile și se apleacă spre mine, spunându-mi:

— Trebuia să fi auzit prima variantă. Un adevărat spectacol.

Mă adulmecă.

— Ești beat? întreabă ea și aruncă o privire către Urlătorii roșii la față și către cei doi Telemanus, care se clatină. Sunt beți cu toții?

— Ssst, îi zic și-i întind o sticluță metalică. Ești tu prea trează…

Mickey termină de oficiat ceremonia:

— … o uniune căreia numai moartea îi poate pune capăt. Vă declar Sevro și Victra Barca.

— Julii, îl corectează Sevro iute. Casa ei e mai veche.

Victra clatină din cap și spune:

— A zis corect.

— Dar ești o Julii, răspunde Sevro nedumerit.

— Eram ieri. Astăzi prefer să fiu Barca. Presupunând că nu ai o problemă cu asta și că nu trebuie să mă micșorez proporțional.

— E minunat, spune Sevro și roșește.

Mickey termină discursul, iar Sevro și Victra se întorc cu fața către noi.

— Vă prezint în fața prietenilor voștri și a lumii întregi drept Sevro și Victra din Casa Marțiană Barca.

•

Poate că ceremonia a fost restrânsă, dar petrecerea e cu totul altceva. Cuprinde toată flota. Dacă poporul meu se pricepe la ceva, atunci știe cum să reziste greutăților prin petreceri. Viața nu înseamnă doar să respiri, înseamnă să simți că existi. S-a răspândit vorba pe toate navele despre discursul lui Sevro și spânzurarea lui, ceea ce a ajutat la închiderea tuturor rănilor.

Dar ziua de azi e cea care contează. Cea în care se reînnoiește în toată flota mea bucuria de a trăi. Se dau petreceri pe cele mai mici dintre corvete, pe distrugătoare, pe navele-torță și pe *Steaua Dimineții*. Distrugătoarele-de-aripi zboară în formație dând spectacole. Toată lumea adunată în hangare să cânte și să danseze printre armele aducătoare de război bea trăscău de-al Roșiilor și băuturile fine ale Societății. Chiar și Kavax, atât de încăpățânat în teama lui de haos și în prejudecățile împotriva Obsidienilor, dansează cu Mustang. Îi îmbrățișează beat pe Sevro și Victra și încearcă stângaci să uite dansurile din sălile de bal ale Auriilor și să le învețe, de la o femeie Roșie cu fața rotundă și zâmbitoare și unghiile murdare de ulei de motor, pe cele ale poporului meu. Alături de ei e Cyther, Portocaliul bizar care a fost așa impresionat de mine acum un an și jumătate în sala motoarelor lui *Pax*. A terminat azi dimineață proiectul special al lui Mustang. Acum e beat și-și rotește trupul greoi pe ringul de dans în strigătele de încurajare ale lui Kavax.

Daxo clatină din cap la caraghioslâcurile tatălui său, stând rezervat pe margine, ca întotdeauna. Îi duc ceva de băut.

— E vin, îi spun.

— Slavă lui Jupiter, răspunde el luând paharul cu delicatețe. Oamenii tăi au tot insistat să-mi dea să beau un fel de solvent de motor.

Se uită cu îngrijorare la ecranul datapad-ului.

— Se ocupă Holiday de pază, îi zic. Nu e o petrecere a Auriilor.

— Slavă lui Jupiter și pentru asta, râde el.

În sfârșit, soarbe din pahar.

— Atolii de pe Venus, zice el. Foarte bun.

— Tatăl tău e un adevărat spectacol, îi spun făcând semn spre ringul de dans, unde bătrânul uriaș se zbânțuie cu doi Roșii.

— Nu e singurul, zice Daxo cu șiretenie, urmărindu-mi privirea spre Mustang, care dansează cu Sevro.

Chipul ei strălucește de bucurie, ori poate doar din pricina alcoolului. Are părul ud de transpirație și câteva șuvițe i s-au lipit de frunte.

— Te iubește, să știi, îmi spune Daxo. Doar că se teme să nu te piardă, de asta te ține la distanță. Ciudați mai suntem, nu?

— Daxo, de ce nu dansezi? întreabă Victra apropiindu-se cu pași mari de el. Așa de serios tot timpul. Sus! Sus!

Trage de el și-l împinge spre ringul de dans, după care se prăbușește în scaunul lui.

— Mă omoară picioarele. Am dat iama în dulapul Antoniei. Uitasem că are picioare de vrăbiuță.

Izbucnesc în râs, în timp ce se apropie Clovnul, beat criță, clătinându-se.

— Victra, Darrow. Am o-ntrebare. Credeți că Pietricică e interesată de tipul ăla? ne întreabă el, rezemându-se de masă și dând peste cap încă un pahar de vin – deja dinții i s-au colorat în roșu.

— Ăla înalt? întreabă Victra.

Pietricică dansează cu un căpitan Cenușiu de pe Himera.

— E prea delicată pentru el.

— E foarte arătos, spune Clovnul. Are și dinții drepți.

— Poți să te bagi oricând între ei, îi spun.

— Nu vreau să par prea disperat.

— Ferească Jupiter, zice Victra.

— Cred că mă bag între ei.

— Cred că e o idee bună, zice ea. Dar să faci o reverență întâi. Fii politicos.

— Bun. Deci e stabilit, mă duc acum.

Își mai toarnă niște vin.

— Întâi mai beau ceva.

Îi iau paharul din mână și-l împing spre ring. Holiday apare în ușă, tocmai când Clovnul întrerupe stângaci dansul. Se înclină în fața lui Pietricică și-i întinde mâna într-un gest exagerat.

— La dracu’. Chiar a făcut-o, pufnește Victra și-i dă șampania pe nas. Ar trebui să faci și tu la fel cu Mustang. Cred că încearcă să-mi fure soțul. Soțul. Ce cuvânt bizar.

— E bizar, într-adevăr.
— Nu-i așa? Soție. Cine s-ar fi gândit?
O măsor cu privirea de sus până jos.
— Ți se potrivește perfect.
Victra zâmbește radioasă.
— Domnule, zice Holiday venind spre noi.
— Holiday, vrei ceva de băut?
Mă uit la ea și zâmbetul îmi dispare când îi văd expresia feței. S-a întâmplat ceva.
— Ce e?
Mă trage într-o parte.
— E Șacalul, îmi spune în șoaptă ca să nu-i strice dispoziția Victrei. Te-a apelat. Legătură directă...
— Care e întârzierea? o întreb.
— Șase secunde.
Pe ringul de dans, Sevro se învârte stângaci cu Mustang, râzând pentru că niciunul dintre ei nu știe pașii după care dansează Roșiii din jurul lor. Părul lui Mustang e ud de transpirație și șuvițe i s-au lipit de tâmple, ochii îi strălucesc de bucurie. Niciunul dintre ei nu simte groaza care mă cuprinde brusc, groaza care se întinde dincolo de ei. Nici nu vreau să o simtă. Nu în seara asta.

56. În timp

Îl văd în mijlocul camerei mele de antrenament, așezat într-un scaun simplu, îmbrăcat cu o haină albă pe al cărei guler înalt are brodat leul auriu de-o parte și de alta a gâtului. Prin domul de duro-sticlă, stelele strălucesc deasupra hologramei lui ca niște pete reci de lumină. Încăperea asta a fost proiectată ca sală de antrenament pentru război, așa că o aleg drept loc unde să-i ofer inamicului meu audiența. N-o să-l las să pervertească nava în care a locuit Roque și unde sărbătoresc prietenii mei având convorbirea altundeva.
Chiar dacă e la milioane de kilometri distanță, aproape că-i pot simți parfumul de ascuțitură de creion. Aproape simt liniștea apăsătoare care se lasă peste încăpere când mă apropii de imaginea lui digitală. Pare atât de însuflețită, încât dacă nu ar

sclipi, aș crede că e cu adevărat aici. Decorul din spatele lui e încețoșat. Mă urmărește cu privirea cum intru în cameră. Nu schițează niciun zâmbet. Nu arată nicio falsă amabilitate. Dar îmi dau seama că e amuzat. Rotește între degete un stylus de argint. Singurul semn de agitație.

— Salutare, Secerătorule! Cum decurg festivitățile?

Încerc să nu-mi arăt disconfortul. Sigur că a aflat de nuntă. Avem spioni în flotă. Nu-mi dau seama cât de aproape de mine. Dar nu vreau să las gândul ăsta să mă macine. Dacă ar fi putut să ajungă la noi și să ne facă rău, ar fi făcut-o deja.

— Ce vrei? îl întreb.

— Data trecută m-ai apelat tu. Am zis să nu mă las mai prejos, gândindu-mă mai ales la mesajul pe care ți l-am trimis referitor la unchiul tău. L-ai primit?

Nu-i răspund.

— La urma urmei, când vei ajunge pe Marte, vor vorbi tunurile pentru noi. Poate că n-o să ne mai vedem niciodată. Ciudat, nu-i așa? L-ai văzut pe Roque înainte să moară?

— Da.

— Și a plâns, implorându-ți iertarea?

— Nu.

Șacalul se încruntă.

— Am crezut că o s-o facă. E ușor să prostești un romantic. Când te gândești că era chiar acolo când i-am omorât fata. Tu ai fugit pe coridor urlând numele lui Tactus, iar Roque a ridicat privirea confuz. Am apăsat cu bisturiul o bucată din craniul lui Quinn și mai adânc în creier. M-am gândit să o las în viață, cu leziuni cerebrale. Dar mi-era greață la gândul de-a o vedea curgându-i balele peste tot. Crezi că ar mai fi iubit-o dacă o vedea bălind așa?

Se aude un zgomot la ușă, în afara razei de filmare a camerei. Mustang a venit după mine. Urmărește tăcută ce se întâmplă. Ar trebui să închid holograma. Să las naibii creatura asta, dar nu pot să mă despart de el. Aceeași curiozitate care m-a adus aici nu mă lasă să mă clintesc din loc.

— Roque nu era perfect, dar îi păsa de Aurii. Îi păsa de umanitate. Avea ceva pentru care și-ar fi dat viața. Și asta îl face un om mai bun decât majoritatea, îi spun.

— E ușor să-i ierți pe cei morți, răspunde Șacalul. Știu.

Un mic fior de umanitate îi face buzele să tremure. Poate că nu o să recunoască niciodată, dar ceva din tonul vocii lui îmi spune că are și el regretele lui. Știu că își dorea aprecierea tatălui său. Dar oare chiar îi e dor de el? Oare și-a iertat tatăl după ce a murit, iar acum îl plânge?

Scoate de la brâu o mică baghetă aurie. Cu o apăsare de buton, bagheta se transformă într-un sceptru. Un sceptru cu un cap de șacal în vârful piramidei Societății. Eu l-am comandat pentru el, acum mai bine de un an.

— Nu m-am despărțit de darul de la tine, zice el mângâind cu degetul capul șacalului. Toată viața mi s-au dăruit lei. Niciodată ceva cu adevărat al meu. Ce spune despre mine faptul că cel mai mare dușman al meu mă cunoaște mai bine decât un prieten?

— Tu sceptrul, eu sabia, îi spun, ignorând întrebarea. Ăsta era planul.

I l-am dăruit pentru că voiam să se simtă iubit. Să simtă că-i eram prieten. Și i-aș fi fost, pe atunci. L-aș fi ajutat să se schimbe, cum a făcut-o și Mustang. Cum poate o să se schimbe și Cassius.

— E așa cum ai crezut că va fi? îl întreb.

— Ce anume?

— În locul tatălui tău.

Se încruntă, gândindu-se cum să continue.

— Nu, răspunde în cele din urmă. Nu, nu este așa cum mă așteptam.

— Vrei să te urască toată lumea. Nu-i așa? îl întreb. De-asta l-ai omorât pe unchiul meu când nu aveai de ce să o faci. E un scop în sine. De asta m-ai apelat acum. Ca să te simți important. Dar eu nu te urăsc.

— Mincinosule.

— Nu te urăsc.

— I-am omorât pe Pax, pe unchiul tău și pe Lorn…

— Mi-e milă de tine.

Tresare.

— Milă?

— ArhiGuvernator al planetei Marte, unul dintre cei mai puternici oameni de pe toate planetele. Îți stă în putere să faci tot ce-ți dorești. Și nu e destul. Nimic n-a fost vreodată destul pentru tine, și nici nu va fi. Adrius, tu nu încerci să-i demonstrezi

nimic tatălui tău, mie, Virginiei sau Suveranei. Încerci să contezi în propriii tăi ochi. Pentru că ești distrus înăuntrul tău. Pentru că urăști ceea ce ești. Îți dorești să-i fi semănat lui Claudius. Virginiei. Îți dorești să-mi fi semănat mie.

— Ție? mârâie el. Un Roșu împuțit?

— Nu sunt un Roșu, îi spun arătându-i mâinile care nu poartă niciun sigiliu.

Se uită cu silă.

— Nu ești îndeajuns de evoluat nici cât să ai o Culoare, Darrow? Ești doar un *homo sapiens* care se joacă în grădina zeilor.

— Zeilor? zic eu clătinând din cap. Tu nu ești nici măcar un Auriu. Ești doar un om care crede că un rang o să-i ofere măreție. Doar un om care vrea să fie mai mult decât e. Dar tot ce-ți dorești de fapt e dragoste. Nu-i așa?

Pufnește disprețuitor.

— Dragostea e pentru cei slabi. Singurul lucru pe care-l avem noi în comun este foamea. Crezi că nu pot fi niciodată mulțumit. Că tânjesc mereu după mai mult. Dar uită-te în oglindă și o să vezi holbându-se înapoi la tine un om care simte la fel. Spune-i ce vrei micuțului tău prieten Roșu. Dar eu știu că te-ai pierdut pe tine însuți printre noi. Ai tânjit să fii Auriu. Am văzut asta în ochii tăi la Institut. Am văzut văpaia din ei pe Luna când ți-am propus să guvernăm împreună. Am văzut-o când ai condus carul triumfal pe treptele citadelei. Foamea asta o să ne facă să rămânem singuri pentru totdeauna.

Și astfel mă lovește în adâncul sufletului. Frica nemărginită pe care întunericul m-a făcut să o conștientizez. Frica de a rămâne singur. De-a nu mai găsi niciodată dragostea. Dar în clipa aceea, Mustang vine alături de mine.

— Te înșeli, frate, spune ea.

Șacalul se lasă pe spate în scaun când își vede sora.

— Darrow a avut o soție. O familie pe care a iubit-o. A avut atât de puțin, și a fost fericit. Tu ai avut totul, și ai fost nefericit. Și așa vei rămâne mereu, pentru că râvnești.

Masca de calm a Șacalului începe să se sfărâme.

— Din cauza asta i-ai omorât pe tata și pe Quinn. De asta l-ai omorât pe Pax. Dar nu e un joc, frate. Nu e unul dintre labirinturile tale…

— Nu-mi spune frate, târfă! Nu ești sora mea. Îți deschizi picioarele pentru o corcitură. Pentru un animal de povară. Urmează Obsidienii? Pun pariu că deja așteaptă la coadă. Ești o rușine pentru Culoarea și Casa noastră.

Fac o mișcare furioasă spre hologramă, dar Mustang îmi proptește mâna în piept și mă oprește, întorcându-se apoi către fratele ei.

— Crezi că n-ai avut niciodată parte de dragoste, frate. Dar mama te-a iubit.

— Dacă m-a iubit, de ce n-a rămas cu noi? întreabă el cu asprime. De ce ne-a părăsit?

— Nu știu, spune Mustang. Dar și eu te-am iubit și nu ți-a păsat. Suntem gemeni. Între noi exista o legătură pe viață, continuă ea cu lacrimi în ochi. Ți-am luat apărarea ani de zile. Apoi am aflat că tu l-ai omorât pe Claudius.

Mustang clipește printre lacrimi, clătinând din cap și reușind să-și vină în fire.

— Nu pot să-ți iert așa ceva. Nu pot. Ai avut parte de dragoste și ai pierdut-o, frate. Ăsta e blestemul tău.

Fac un pas în față, ca să ajung lângă Mustang, și spun:

— Adrius, venim după tine. O să-ți distrugem navele. O să luăm cu asalt Marte. O să-ți distrugem zidurile buncărului. O să te găsim și o să te aducem în fața justiției. Și când o să atârni în ștreang, când o să se deschidă trapa eșafodului sub tine, când picioarele tale vor dansa Dansul Diavolului, o să-ți dai seama în clipa aceea că toate astea au fost în zadar, pentru că nu o să mai ai pe nimeni în preajmă care să te tragă de picioare.

Lumina hologramei dispare când întrerup legătura, lăsându-ne doar în lumina stelelor de dincolo de tavanul de sticlă.

— Ești bine? o întreb pe Mustang.

Încuviințează din cap, ștergându-și lacrimile.

— Nu mă așteptam să plâng. Scuze.

— Ca să fiu sincer, cred că eu am plâns mai mult. Dar te scuz.

Încearcă să schițeze un zâmbet.

— Chiar crezi că putem face asta, Darrow?

Are ochii roșii, iar rimelul cu care s-a dat special pentru nuntă i s-a întins din cauza lacrimilor. Nasul îi curge și e de un roz-închis, dar nu am văzut niciodată o frumusețe mai mare decât a ei în clipa asta. Toată brutalitatea vieții îi curge prin vene. I se citesc în ochi toate defectele și temerile care o fac ceea ce e. E

atât de imperfectă și aspră, încât mă face să-mi doresc să o țin în brațe și s-o iubesc cât de mult pot. Și, în sfârșit, îmi dă voie.

— Trebuie. Noi doi avem o viață întreagă înainte, îi spun trăgând-o spre mine.

Mi se pare incredibil ca o asemenea femeie să vrea să fie ținută în brațe de mine, dar își lasă capul pe pieptul meu, iar eu o îmbrățișez și-mi amintesc cât de bine ne potrivim în timp ce minutele și stelele trec departe de noi.

— Ar trebui să ne întoarcem la petrecere, zice ea în cele din urmă.

— De ce? Eu am tot ce-mi trebuie aici.

Mă uit în jos la părul ei blond și-i văd rădăcinile întunecate. Inspir mirosul ei. Fie că totul se sfârșește mâine sau peste optzeci de ani, aș putea să-i inspir mirosul toată viața. Dar vreau mai mult. Am nevoie de mai mult. Voiam să-i spun ceva important. Ceva memorabil. Însă am uitat ce când am privit-o în ochi. Prăpastia care ne-a despărțit e tot aici, plină acum cu întrebări, învinuiri și regrete, dar toate astea fac parte din dragoste, din ființa umană. Totul e fisurat, totul e pătat, în afară de clipele fragile și cristaline presărate în timp pentru care viața merită trăită.

57. Luna

Balizele Rubiconului sunt o formație de transmițătoare dispuse în formă de sferă, fiecare dintre ele mare cât doi Obsidieni. Plutesc în spațiu la un milion de kilometri deasupra centrului Pământului, încercuind cel mai ascuns domeniu al Suveranei. De cinci sute de ani, nicio flotă străină nu a trecut peste această linie de demarcație. Acum, la două luni și trei săptămâni de când au ajuns la Centru veștile despre distrugerea invincibilei Armade a Sabiei, la opt săptămâni după ce am anunțat că ne îndreptăm spre Marte, la șaptesprezece zile de când Suverana a proclamat legea marțială în toate orașele Societății, Armada Roșie se apropie de Luna, trecând printre Balizele Rubiconului fără să tragă un singur foc.

Navele-torță ale lui Telemanus zboară în avangardă ca să anihileze minele și să scaneze spațiul pentru eventualele

capcane lăsate de forțele Societății. Sunt urmați de distrugătoarele lui Orion pline cu Obsidieni, pictate cu ochii atotvăzători ai spiritelor gheții, și apoi de flota Julii, al cărei crucișător, *Pandora*, e împodobit cu soarele cu raze în formă de țepușă. În urma lor vin forțele Reformatorilor – nurorile lui Lorn au Arcos, care caută dreptate, și navele negre cu galben cu stema leului lui Augustus, în fruntea cărora se află *Dejah Thoris*, nava ce încă mai poartă semnele luptelor grele prin care a trecut. Și, în cele din urmă, propriile mele nave, conduse de cea mai grozavă navă construită și furată vreodată, neîmblânzita *Stea a Dimineții*, vopsită în alb și pictată cu o seceră roșie de șapte kilometri la babord și la tribord. Nu am reparat toate găurile pe care le-am făcut în ea cu excavatoarele. Dar am înlocuit scuturile de-a lungul întregii carene exterioare. *Pax* a murit ca s-o obținem pe ea. Și ce mai trofeu e. Am rămas fără vopsea la partea de jos a secerii, așa că seamănă cu o lună în creștere, simbolul casei Luna. Oamenii au zis că e de bun augur. O promisiune accidentală pentru Octavia au Lune că am prins-o în cătare.

Războiul a ajuns în Centru.

Au aflat acum trei zile că ne apropiem. Nu ne-am putut ascunde până la capăt de senzorii lor, dar haosul din preajma planetei ne demonstrează cât de nepregătiți sunt pentru așa ceva. E o civilizație cuprinsă de tumult. Lordul Cenușă a dispus Armada Sceptrului, mândria Centrului, în formație defensivă în jurul Lunii. Caravane de nave comerciale care vin dinspre Margine se înghesuie în Via Appia, în emisfera nordică a Lunii, în timp ce o mulțime de nave cu civili sunt blocate de-a lungul Viei Flaminia, așteptând să treacă de inspecția de pe uriașul astroport Flaminius, pentru a coborî apoi în atmosfera Pământului. Dar pe măsură ce trecem de Balizele Rubiconului și câștigăm tot mai mult din teritoriul Lunii, navele încep să zboare frenetic. Multe dintre ele părăsesc coada la care așteptau și o iau spre Venus, altele încearcă să forțeze trecerea prin port, îndreptându-se cu viteză maximă spre Pământ. Izbucnesc în flăcări în timp ce navele de război albe și argintii ale Societății și fregatele de război rapide le spulberă motoarele și carenele. Zeci de nave sunt distruse pentru menținerea ordinii.

Suntem depășiți numeric, depășiți ca putere de foc, dar avem de partea noastră inițiativa, precum și teama tuturor civilizațiilor de invaziile barbare.

Primul dans al Bătăliei de pe Luna a început.

— *Atențiune, flotă neidentificată*..., răsună pe frecvențele deschise vocea ascuțită a unui Arămiu. *Vi se adresează Comandamentul de Apărare de pe Luna*: *vă aflați în posesia unor bunuri furate și ați violat granițele spațiale stabilite de Societate. Identificați-vă și prezentați-vă intențiile cât mai repede.*

— Trageți o rachetă cu rază lungă de acțiune spre Citadelă, spun eu.

— E la milion de kilometri distanță, spune Albastrul responsabil de trageri. O să fie doborâtă.

— Știe și el asta, la dracu', spune Sevro. Ascultă ordinul.

A fost nevoie de o adevărată campanie de contraspionaj ca să ajungem aici neobservați, nu doar în ceea ce privește transmisiunile către celulele Fiilor din tot Centrul, ci și în ceea ce privește navele noastre și comandanții lor. Șacalul nu va putea să o ajute pe Suverană, și nici *Classis Venetum*, flota a 4-a de pe Venus. Nici *Classis Libertas*, flota a 5-a din Centura interioară, pe care Suverana a trimis-o pe Marte să-l ajute pe Șacal. La viteză maximă, toate navele sunt la distanță de trei săptămâni de orbită. Minciuna a funcționat. Spionii de pe navele mele au transmis informații greșite despre planurile noastre, exact cum speram.

Acesta este pericolul cu care se confruntă imperiul solar: toată puterea din lume nu înseamnă nimic dacă nu se află unde trebuie.

Douăzeci de minute mai târziu racheta noastră e doborâtă de platformele de apărare orbitală.

— Apel prin legătură directă, anunță Albastrul responsabil de comunicare din spatele meu. Are grad de Pretorian.

— Holo-ecranul principal, ordon.

În fața mea se materializează un Pretorian Auriu cu nas acvilin și păr cărunt la tâmple, tuns scurt. Imaginea lui va apărea pe toate punțile și holo-ecranele flotei.

— Darrow din Lykos, mi se adresează el cu un impecabil accent de Luna, tu deții funcția de *imperium* al acestor nave de război?

— Ce nevoie crezi că am de titulaturile voastre tradiționale?

— Prea bine, răspunde Auriul, păstrându-și calmul chiar și acum. Eu sunt ArhiLegatul Lucius au Sejanus din Garda Pretoriană, Prima Cohortă.

Am auzit de Sejanus. E un tip sinistru, dar eficient.

— Vin spre coordonatele voastre într-o misiune diplomatică, continuă el sec. Vă cer să încetați orice act de agresiune și să permiteți accesul navetei mele pe nava voastră amiral pentru a stabili intențiile Suveranei și ale Senatului în…

— Se refuză accesul.

— Poftim?

— Dacă vreo navă a Societății se apropie de flota mea, se va trage asupra ei. Dacă Suverana vrea să stea de vorbă cu mine, atunci să o facă ea însăși. Nu să se folosească de un lacheu. Spune-i cotoroanței că am venit aici să luptăm. Nu să stăm de vorbă.

•

Nava mea freamătă de activitate. Le-am spus oamenilor abia acum trei zile care e adevărata noastră destinație și sunt cuprinși de o agitație nebunească. Un atac asupra Lunii are ceva nemuritor. Câștigăm sau pierdem, vom fi pătat pentru totdeauna moștenirea Auriilor. Iar în gândurile oamenilor mei, în discuțiile pe care le interceptăm de pe planetele Centrului și de pe diverși sateliți planează teama. Pentru prima dată de sute de ani, Auriii își arată slăbiciunea. Vestea despre înfrângerea Armadei Sabiei s-a împrăștiat mai repede decât ar fi putut-o face discursul meu.

Soldații mă salută în timp ce trec pe lângă mine pe coridoare, îndreptându-se spre transportoare și navetele-căpușă. Plutoanele sunt formate predominant din Roșii și dezertori Cenușii, dar am văzut și tehnicieni militari Verzi, mecanici Roșii, cercetași Obsidieni și pușcași. Îi transmit din nou controlorului de zbor al *Stelei Dimineții* permisiunea de decolare a navetei, folosind codul meu de acces. Controlorul acceptă ordinul și acordă culoar de zbor. În mod normal aș aștepta ca ordinul să fie dus la îndeplinire, dar astăzi vreau să fiu sigur, așa că mă duc pe punte să-l confirm personal. Căpitanul Roșu al pușcașilor responsabili de securitatea punții le strigă oamenilor lui să ia poziția de drepți când intru. Peste cincizeci de soldați echipați cu armuri, Roșii, Cenușii și Obsidieni, mă salută. În cabinele lor,

Albaștrii își continuă activitatea. Orion e la postul de observație unde cândva stătea Roque. Stă cu mâinile încrucișate la spate. Are pielea aproape la fel de întunecată ca uniforma. Se întoarce spre mine cu ochii aceia mari și spălăciți și cu un zâmbet strălucitor și obraznic.

— Secerătorule, flota e aproape gata.

O întâmpin călduros și mă alătur ei pe puntea de observație.

— Cum stăm?

— Lordul Cenușă și-a dispus trupele în poziție defensivă. Pare să creadă că avem de gând să declanșăm o Ploaie de Fier înainte să-l îndepărtăm de lună. Presupunere corectă. Nu are niciun motiv să vină spre noi. Toate celelalte nave din Centru se îndreaptă încoace. Când vor ajunge aici, vom fi ca un gândac prins între ciocan și podea. A presupus corect că vom grăbi contactul.

— Lordul Cenușă se pricepe la război, spun eu.

— Asta așa e, încuviințează ea, aruncând o privire spre datapad. Ce e cu chestia asta pe care am observat-o – acordarea unei permisiuni de zbor pentru o navetă din clasa sarpedon de pe HB Delta?

Știam că o să observe. Și nu vreau să-i dau explicații acum. Nu toată lumea e atât de milostivă față de Cassius cum sunt eu, chiar dacă Sevro i-a crutat viața.

— Trimit un emisar să se întâlnească cu un grup de Senatori, îi spun.

— Știm amândoi că nu faci asta, zice ea. Ce se întâmplă?

Mă apropii de ea ca să nu ne audă cineva.

— Dacă Bellona rămâne în mijlocul flotei noastre în timpul luptei, cineva sigur o să încerce să se strecoare pe lângă gardieni și o să-i taie gâtul. Lumea îl urăște prea tare ca să mai poată rămâne aici.

— Atunci ascunde-l în altă celulă. Nu-l elibera, spune Orion. O să se ducă pur și simplu înapoi la ei. O să lupte alături de ei.

— N-o s-o facă.

Orion se uită în spate să se asigure că nu ne aude nimeni.

— Dacă află Obsidienii…

— Exact de-asta n-am spus nimănui. Îl las să plece. Tu dă drumul navetei. Dă-i culoar liber de zbor. Vreau să-mi promiți.

Strânge buzele fără să spună nimic.

— Promite-mi.

Încuviințează din cap și se uită prin hublou spre Luna. Ca de fiecare dată, am senzația că știe mai multe decât lasă să se vadă.

— Promit. Dar fii atent, băiete. Încă îmi datorezi un papagal, nu uita.

Mă întâlnesc cu Sevro pe coridorul din fața închisorii de maximă securitate. Stă în vârful unui container portocaliu de transport cu sistem gravitațional, bând dintr-o sticluță metalică, cu mâna stângă sprijinită de tocul arzătorului prins pe coapsă. Pe coridor e mai liniște decât în mod normal, dar nava pulsează acum de activitate în hangarele principale, în punctele de trageri, în sala motoarelor și în depozitele de arme. Nu aici, pe puntea prizonierilor.

— Ce ți-a luat atâta? mă întreabă Sevro.

E îmbrăcat în uniforma neagră, care se întinde incomodă pe sub noua lui vestă de protecție. Își leagănă picioarele și bocancii i se lovesc unul de altul.

— Orion m-a luat la întrebări despre permisiunea de zbor.

— Rahat! Și-a dat seama că lăsăm vulturul să zboare?

— A promis că o să-l lase.

— Ar face bine. Și ar face bine să-și țină gura. Dacă află Sefi…

— Știu. Știe și Orion. N-o să-i spună.

— Dacă zici tu.

Cu o grimasă, Sevro dă pe gât tot conținutul sticluței și aruncă o privire de-a lungul culoarului. Se apropie Mustang.

— Gărzile sunt redirecționate, spune ea. Patrulele de pușcași au fost deviate din sala 13-c. Cassius are cale liberă spre hangar.

— Bun. Ești sigură că vrei să facem asta? o întreb atingându-i mâna.

Face semn din cap că da.

— Nu pe de-a întregul, dar așa e viața.

— Sevro? Ești încă de acord?

Sevro sare jos de pe container.

— Evident. Doar sunt aici, nu?

Sevro mă ajută să manevrez containerul cu sistem gravitațional pe ușile închisorii. Postul de pază e părăsit. Tot ce a rămas în urma echipajului de Fii care păzea prizonierii sunt niște ambalaje de mâncare și câteva scrumiere. Intrăm și Sevro vine după mine în încăperea în formă de decagon împărțită în

celule de duro-sticlă, fredonând cântecelul pe care l-a compus pentru Pliniu.

— De ești ud pe-un picioruș…, cântă el în timp ce ne oprim în fața celulei lui Cassius.

Celula Antoniei e vizavi de a lui. Are fața tumefiată din cauza bătăii și se uită la noi fără să se clintească de pe pat. Sevro bate în duro-sticla care ne desparte de Cassius.

— Trezirea, sir Bellona.

Cassius își șterge urdorile de somn de la ochi și se ridică în fund, uitându-se la mine și la Sevro, dar i se adresează lui Mustang:

— Ce se întâmplă?

— Am ajuns pe Luna, îi spun eu.

— Nu pe Marte? întreabă Cassius mirat.

Antonia se foiește în pat, la fel de uimită de veste cum pare să fie și Cassius.

— Chiar atacați Luna? murmură Cassius. Sunteți demenți. N-aveți destule nave. Cum credeți că o să reușiți măcar să treceți de scuturi?

— Nu-ți face tu griji în privința asta, scumpule, zice Sevro. Avem noi metodele noastre. Dar în curând proiectile încinse de metal o să sfâșie nava. Și e foarte posibil să vină cineva aici și să te împuște în cap. Darrow aici de față se-ntristează tot când se gândește la asta. Și nu-mi place de Darrow cel trist.

Cassius se holbează la noi ca la niște nebuni.

— Tot nu pricepe.

— Când ai zis că ai terminat cu războiul, ai vorbit serios? îl întreb.

— Nu înțeleg…

— E al dracului de simplu, Cassius, spune Mustang. Da sau nu?

— Da, zice Cassius încă așezat pe pat.

Antonia se ridică să se uite la noi.

— Am terminat. Cum aș putea să continui? Mi-a luat tot ce aveam. Totul pentru niște oameni cărora nu le pasă decât de ei înșiși.

— Ei bine? îl întreb pe Sevro.

— Oh, te rog, pufnește el. Crezi că asta o să-mi dea mie vreo satisfacție?

— Ce fel de joc e ăsta? întreabă Cassius.

— Nu e niciun joc, băiețaș. Darrow vrea să-ți dau drumul.

Cassius face ochii mari.

— Dar trebuie să fiu sigur că n-o să încerci să ne omori. Vorbești mereu despre onoare și datorii de sânge, așa că vreau să juri că pot să dorm liniștit.

— Ți-am ucis tatăl…

— Ar trebui să încetezi să-mi mai aduci aminte de treaba asta.

— Dacă rămâi aici, nu te putem apăra, zic eu. Cred că planetele încă mai au nevoie de Cassius au Bellona. Dar locul tău nu e aici. Și nu e nici în apropierea Suveranei. Dacă juri pe onoarea ta că nu te mai amesteci în războiul ăsta, te eliberez.

În spatele nostru, Antonia izbucnește în râs.

— E caraghios. Se joacă cu tine, Cassi. Te joacă pe degete.

— Taci din gură, răzgâiată veninoasă ce ești, se răstește Mustang.

Cassius se uită la Mustang, cântărind propunerea pe care i-am făcut-o.

— Tu ești de acord cu asta? o întreabă.

— Ideea mea a fost, îi spune ea. Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta, Cassius. Am fost crudă cu tine și îmi pare rău pentru asta. Știu că ai vrut să te răzbuni pe Darrow. Pe mine…

— Pe tine nu, niciodată pe tine.

Mustang tresare.

— … dar știu că ai înțeles ce aduce răzbunarea. Ai văzut cum e Octavia cu adevărat. Ce e fratele meu cu adevărat. Singura ta vină e că ai încercat să-ți aperi familia. Nu meriți să mori aici.

— Chiar vrei să plec? întreabă el.

— Vreau să trăiești, zice ea. Și da. Vreau să pleci și să nu te mai întorci niciodată.

— Dar… unde să plec? întreabă el.

— Oriunde, departe de-aici.

Cassius înghite în sec și se gândește. Nu încearcă doar să înțeleagă ce datorează onoarei și datoriei, ci și să-și imagineze o lume fără Mustang. Cunosc teribilul sentiment de singurătate prin care trece acum, chiar dacă îi acordăm libertatea. Viața lipsită de dragoste e cea mai grea închisoare. Dar își umezește buzele și încuviințează din cap – spre Mustang, nu spre mine.

— Jur pe memoria tatălui meu și pe-a lui Julian că nu o să mai ridic armele împotriva voastră. Dacă îmi dați drumul, am să plec. Și n-o să mă mai întorc niciodată.

— Lașule! strigă Antonia lovind cu pumnii în peretele de duro-sticlă. Blestemat de vierme trădător și nemernic!

Îi dau un ghiont lui Sevro.

— Tot tu hotărăști.

Sevro își mângâie barba și spune:

— La dracu’, sper că știți ce faceți, amărâților.

Bagă mâna în buzunar și scoate o cheie magnetică, iar ușa celulei lui Cassius se descuie cu un bufnet puternic.

— Te așteaptă o navetă în hangarul auxiliar de la acest nivel, spune Mustang cu ton măsurat. Ai culoar liber de zbor. Dar trebuie să pleci acum.

— Adică *acum*, tâmpitule, se răstește Sevro.

— O să te împuște în cap, strigă Antonia. Trădătorule!

Cassius atinge nehotărât ușa celulei, de parcă s-ar teme că o s-o împingă și-o să fie încuiată, iar noi o să râdem de el și toate speranțele pe care i le-am dat se vor spulbera. Dar are încredere și, încordându-și fața, împinge. Ușa celulei se deschide cu un scârțâit. Cassius iese afară și vine lângă noi. Întinde mâinile să fie încătușat.

— Ești liber, omule, șuieră Sevro, bătând darabana în containerul portocaliu, dar trebuie să intri în cutie ca să te scoatem de-aici fără să ne vadă cineva.

— Sigur.

Cassius face o pauză și se întoarce spre mine, întinzându-mi mâna. I-o strâng, cu un sentiment bizar de înrudire.

— Rămas-bun, Darrow.

— Noroc, Cassius.

Se oprește și în fața lui Mustang, vrând să se întindă și s-o îmbrățișeze, dar ea abia îi întinde mâna, tratându-l chiar și acum cu răceală. Se uită la mâna ei, dar refuză gestul.

— Vom avea mereu Luna, îi spune el.

— Rămas-bun, Cassius.

— Rămas-bun.

Se apropie de container, pe care Sevro l-a deschis, și se uită înăuntru. Ezită o clipă și pare că vrea să-i spună ceva lui Sevro, poate să-i mulțumească pentru ultima dată.

— Nu știu dacă tatăl tău a avut dreptate. Dar a fost curajos.

Îi întinde mâna, cum mi-a întins-o și mie.

— Îmi pare rău că nu e și el aici.

Sevro îi privește mâna clipind des, dorind să-l urască. Toată povestea asta îi cade greu. Sevro n-a fost niciodată un suflet blând. Dar se străduiește să facă ce e mai bine și acceptă gestul. Își strâng mâinile. Dar ceva nu e bine. Cassius nu-i dă drumul la mână. Chipul lui e dur, ochii neiertători. Se răsucește. Atât de repede că n-apuc să-l opresc să nu-l smucească pe Sevro de mână, trăgând spre el trupul firav al prietenului meu și înșfăcându-l de bazin, astfel că-l ține acum la subraț ca-ntr-o mișcare de dans, ca să-i poată lua pistolul din tocul prins pe piciorul stâng. Sevro se poticnește, pipăind după armă, dar n-o mai are. Cassius îl lasă jos și se postează în spatele lui, proptindu-i arzătorul în coloana vertebrală. Sevro se uită la mine cu ochi mari, înfricoșați.

— Darrow…

— Cassius, nu! strig eu.

— E de datoria mea.

— Cassius…

Mustang face un pas înainte. Întinde spre el o mână tremurândă.

— Ți-a salvat viața… Te rog…

— În genunchi, ne ordonă Cassius. În genunchi, fir-ar să fie!

Mă simt de parcă tremur pe marginea unei prăpăstii, în timp ce întunericul se întinde în jurul meu. Șoptindu-mi că mă vrea înapoi. Nu pot să scot briciul. Cassius m-ar împușca înainte s-apuc s-o fac. Mustang îngenunchează și mă trage și pe mine jos. Amorțit, îi imit gestul.

— Omoară-l! țipă Antonia. Împușcă-l pe nenorocit!

— Cassius, ascultă-mă… îl implor.

— Am spus: în genunchi! îi repetă Cassius lui Sevro.

— Eu, în genunchi? zâmbește Sevro viclean, cu o sclipire de nebunie în ochi. Auriu prost. Ai uitat regula numărul unu a Urlătorilor. Nu te pleca niciodată.

Își scoate cu iuțeală briciul din mâneca dreaptă și încearcă să-l rotească. Dar e prea lent. Cassius îl împușcă în umăr, făcându-l să se smucească într-o parte. Vesta de protecție se crapă. Peretele metalic e împroșcat cu sânge. Sevro se clatină înainte, cu o privire dementă.

— Pentru Aurii, șoptește Cassius și trage de încă șase ori de la mică distanță în pieptul lui Sevro.

58. Lumina ce se stinge

Din pieptul lui Sevro țâșnește sângele. Îmi împroașcă fața. Sevro se clatină. Briciul îi scapă din mână. Cade în genunchi, icnind din cauza șocului. Dau fuga spre el, sub amenințarea țevii fumegânde a armei lui Cassius. Sevro se ține de piept, confuz. Un șuvoi de sânge îi curge din gură. Sângele îi bolborosește afară prin vestă, pătându-mi mâinile. Tușește și sângele mă împroașcă. Încearcă cu disperare să se ridice. Să nu ia în seamă ce s-a întâmplat. Dar nu poate face nimic. Îi tremură brațele. Respiră întretăiat. În ochii larg deschiși i se citește o groază dementă, adâncă, primitivă. Antonia chicotește încântată din celula ei.

— Nu muri, îi spun înnebunit. Nu muri, Sevro.

Tremură în brațele mele.

— Sevro. Te rog. Te rog. Rămâi în viață. Te rog. Sevro…

Fără niciun ultim cuvânt, fără nicio rugăminte sau o sclipire de personalitate, rămâne nemișcat, sângerând în continuare. Pulsul îi încetinește și se oprește în timp ce lacrimile îmi curg în jos pe obraji, iar Antonia urlă ca lupii, batjocoritoare.

Plâng din cauza groazei.

Din cauza răului nemărginit din lume.

Mă legăn acolo pe podea, ținându-mi cel mai bun prieten în brațe.

Copleșit de întuneric, de ură și de neputință.

Cassius mă țintuiește cu privirea nemilos.

— Culegi ceea ce semeni, îmi spune el.

Mă ridic suspinând. Mă lovește în tâmplă cu patul armei. Nu cad. Încasez lovitura și scot briciul. Dar mă mai lovește de încă două ori și mă prăbușesc. Îmi ia briciul și-l îndreaptă spre gâtul lui Mustang, care încearcă să se ridice în picioare. Ațintește arma spre fruntea mea și mă uit fix la el, văzând că e gata să apese pe trăgaci.

— Suverana o să-l vrea viu! strigă Mustang.

— Da, răspunde Cassius încet, controlându-și furia. Da, ai dreptate. Ca să-l poată jupui bucată cu bucată până când ne dezvălui tu planurile de luptă.

— Cassius, scoate-mă din blestemata asta de celulă, șuieră Antonia.

Cassius întoarce corpul lui Sevro cu piciorul și scoate din buzunar cheia magnetică ca să deschidă ușa celulei. Când Antonia iese, o face ca o regină. Încălțămintea de prizonier lasă urme mici în sângele proaspăt al lui Sevro. O lovește pe Mustang cu genunchiul în față. Mustang cade. Vederea mi se tulbură. Mi-e greață din cauza contuziilor. Sângele cald al lui Sevro mi se strecoară prin cămașă, scurgându-mi-se pe burtă în jos. În picioare lângă mine, Antonia oftează.

— Îîîh. Spiridușul încă mai face mizerie peste tot pe-aici.

— Păzește-i și ia-le datapad-urile, ordonă Cassius. Avem nevoie de o hartă.

— Tu unde te duci?

— Să iau cătușe.

Când Cassius dispare după colț, Antonia se lasă pe vine lângă mine, prudentă. Îmi apasă țeava armei de buze.

— Gura mare!

Mă lovește în testicule.

— Gura mare!

Privirea îmi fuge din cauza durerii și deschid gura. Îmi împinge înăuntru țeava arzătorului. Dinții se freacă de oțelul negru. Icnesc. Simt gustul de bilă urcându-mi pe gât. Antonia se uită țintă la mine cu ochi plini de ură, împingându-mi țeava pe gât în timp ce trupul meu e scuturat de convulsii. Scoate arma doar ca să pot vomita.

— Vierme, zice ea.

Mă scuipă și ne ia datapad-urile și briciurile, pe al lui Sevro aruncându-i-l lui Cassius când Auriul se întoarce de la punctul de pază. Mă vâră într-un ham pentru prizonieri, o combinație de botniță și vestă care-mi fixează brațele cruciș și mi le lipește de piept, astfel încât îmi ating umerii cu degetele, după care mă aruncă în containerul pe care-l adusesem noi pentru el și-mi îndoaie picioarele ca să încap. Nu-mi pot atenua căderea cu brațele, așa că mă izbesc cu capul de fundul de plastic al containerului. Apoi îi aruncă peste mine, ca pe niște saci de gunoi, pe Mustang și pe Sevro și trântesc capacul. Sângele lui Sevro îmi picură pe față. Sângerez și eu din rana de la tâmplă. Sunt prea amețit ca să mă pot văita sau mișca.

— Darrow…, șoptește Mustang. Ești bine?

Nu-i răspund.

— Ai găsit harta? îl aud pe Cassius întrebând-o pe Antonia.

— Și un dispozitiv de bruiaj pentru camere, zice ea. Eu împing. Tu condu-ne, dacă te descurci.

— Mă descurc. Să mergem.

Dispozitivul de bruiaj se declanșează, sistemul gravitațional se pune în mișcare și cei doi ne iau cu ei. Dacă Sevro și Mustang n-ar fi deasupra mea, m-aș putea ridica puțin și mi-aș propti spatele în capac, dar greutatea lor mă apasă în containerul neîncăpător. E foarte cald. Miroase a transpirație. Nu e aer. Nu pot să fac absolut nimic. I-am dat cale liberă lui Cassius și n-am cum să-l opresc. Nu am cum să-i împiedic în timp ce traversează hangarul gol, urcă rampa și încep pregătirile de zbor.

— *Naveta S-129, ai permisiunea de decolare, așteaptă dezactivarea câmpului electromagnetic*, se aude în difuzoare vocea ofițerului de zbor de pe puntea îndepărtată în timp ce pornesc motoarele. *Ești gata de lansare*.

Din adâncurile navei mele de război, inamicul mă răpește din mijlocul prietenilor mei cu a lor prezență liniștitoare, mă rupe de senzația de siguranță oferită de poporul meu, din rândurile armatei puternice care se pregătește de război. Îmi țin respirația, așteptând să aud vocea lui Orion. Să oprească naveta. Distrugătoarele-de-aripi să-i facă praf motoarele. Nu se întâmplă nimic din toate astea. Undeva, mama mea pregătește un ceai, întrebându-se unde sunt, dacă sunt în siguranță. Mă rog să nu poată simți durerea ce transcende spațiul, groaza care mă macină în ciuda forței cu care fac mereu paradă și a lăudăroșeniei prostești. Mi-e frică în ciuda a ceea ce știu. Nu doar pentru mine, ci și pentru Mustang.

Îi aud pe Cassius și pe Antonia vorbind. Cassius a transmis un semnal de urgență. Câteva clipe mai târziu, o voce aspră răsună în difuzoare:

— *Navetă sarpedon, aici naveta de asalt* LCD Kronos, *ai transmis un semnal de urgență Olimpian. Te rog să te identifici.*

— Kronos, aici Cavalerul Dimineții. Cod de acces 7-8-7-Echo-Alpha-9-1-2-2-7. Am evadat de la bordul navei-amiral inamice și cer escortă și permisiune de andocare. Antonia au Severus-Julii e cu mine. Avem o încărcătură valoroasă. Suntem urmăriți.

Urmează o pauză.

— *Cod acceptat. Așteaptă. Ți se va adresa Cavalerul Proteic*.

Un moment mai târziu, în navetă răsună glasul Ajei umplându-mă de groază. Deci a supraviețuit și a reușit să se întoarcă acasă.

— *Cassius*? *Ești în viață*.

— Deocamdată.

— *Pe cine ai la bord*?

— Secerătorul, Virginia și cadavrul lui Ares, răspunde Antonia în culmea bucuriei.

— *Cadavrul*... *vreau să-i văd*.

Se aud pași grei apropiindu-se de container. Se deschide capacul și Cassius o trage pe Mustang afară. Apoi mă trage și pe mine și mă aruncă la podea în fața hologramei. Mică și întunecată în proiecția holografică, Aja se uită la noi cu un calm bizar. Antonia ține arma lui Sevro ațintită spre capul meu, în timp ce Cassius îl ridică pe Sevro de păr ca să i se vadă fața.

— *Măi să fie, Bellona*, exclamă Aja entuziasmată. *Măi să fie. Ai făcut-o. Suverana o să vrea să vă întâlniți în Citadelă.*

— Înainte de asta, vreau să fiu sigur că Virginiei nu i se va face niciun rău.

— Ce vrei să spui? întreabă Antonia, precaută acum, fiindcă se află foarte aproape de briciul lui Cassius. E o trădătoare.

— Și va fi închisă, spune Cassius. Nu executată. Nici torturată. Dă-mi cuvântul tău, Aja. Altfel întorc naveta în clipa asta. Darrow ți-a ucis sora. Vrei să te răzbuni sau nu?

— *Ai cuvântul meu*, răspunde Aja. *Nu i se va face niciun rău. Sunt sigură că Octavia va fi de acord. Avem nevoie de ea să liniștim lucrurile în Margine. Trimitem escadroane să te intercepteze. Schimbă direcția spre 41'13'25, dă ocol lunii și așteaptă să fii contactat de* Leul de pe Marte *pentru instrucțiunile de andocare. Nu-ți putem acorda permisiunea să aterizezi pe suprafața lunii. Dar ArhiGuvernatorul Augustus se va întâlni cu Suverana în Citadelă peste o oră. Nu cred că o să-l deranjeze să vă conducă acolo*.

— ArhiGuvernatorul e aici? întreabă Cassius. Nu-i văd navele.

— *Sigur că e aici*, răspunde Aja. *A știut că Darrow n-avea de gând să se îndrepte spre Marte. Toată flota lui e pe cealaltă parte a Lunii, așteaptă să dea atacul împreună cu flota tatălui meu. E o capcană.*

59. Leul de pe Marte

Eu și Mustang suntem târâți pe puntea de marfă a navetei de către Obsidieni în armură neagră, fiecare aproape la fel de mare ca Ragnar și purtând însemnele leului. Încerc să-i lovesc cu picioarele, dar mă împung în stomac cu sulițe ionice lungi de doi metri, electrocutându-mă. Crampele îmi cuprind mușchii. Curentul zbârnâie prin mine. Obsidienii mă aruncă pe punte, apoi mă apucă de păr și mă ridică în genunchi ca să pot vedea cadavrul lui Sevro. Din fericire, ochii lui sunt închiși. Mustang încearcă să se ridice. Se aude un zgomot înfundat când un Obsidian o lovește în stomac. Cade din nou în genunchi, chinuindu-se să respire. Și Cassius a fost obligat să stea în genunchi.

Antonia i se alătură lui Lilath, care stă în fața noastră în armură neagră. Are câte un craniu auriu pe fiecare umăr și încă unul în mijlocul platoșei. Pe laterale, coaste umane încorporate în armură. Primul Călăreț al Oaselor și podoabele ei barbare. Un fel de Sevro al Șacalului. E rasă în cap. Ochi tăcuți afundați în orbitele unei fețe mici și ascuțite căreia nu prea pare să-i placă nimic din ce vede în lume. În spatele ei tronează zece tineri însemnați, rași în cap ca și ea, pentru război.

— Scanați-i, ordonă.

— Ce dracu' înseamnă asta? întreabă Cassius.

— Ordinele Șacalului.

Lilath privește cu atenție în timp ce Auriii mă scanează. Cassius îndură umilința.

— Șefu' nu vrea surprize, continuă Lilath.

— Am împuternicirea Suveranei, spune el. Trebuie să-i ducem pe Secerător și pe Virginia în Citadelă.

— Am înțeles. Și noi am primit aceleași ordine. O să pornim în curând.

Îi face semn din cap lui Cassius să se ridice în timp ce oamenii ei îl verifică. Nu găsesc dispozitive de ascultare sau de detectare a radiațiilor. Cassius își scutură praful de pe genunchi. Eu rămân în aceeași poziție în timp ce Lilath se uită la Sevro, care a fost târât de unul dintre Obsidieni de pe rampă. Îi verifică pulsul și zâmbește.

— Frumos trofeu, Bellona.

Unul dintre Călăreții Oaselor, un bărbat impunător cu ochi arzători și pometii parcă sculptați, scoate un fel de gângurit. Își atinge buza de jos cu degetele tatuate, cu unghii date cu ojă.

— Cât vrei pentru oasele lui Barca? întreabă el.

— Nu sunt de vânzare.

— Totul e de vânzare, bunul meu domn, zice el zâmbind arogant. Zece milioane de credite pentru o coastă.

— Nu.

— O sută de milioane. Haide, Bellona…

— Rangul meu, *Legate Valii-Rath*, este Cavalerul Dimineții. Mi te adresezi cu domnule, sau nu mi te adresezi deloc. Trupul lui Ares e proprietatea statului. Nu e al meu ca să ți-l vând. Și dacă mă mai întrebi o dată, o să schimbăm mai mult decât cuvinte, domnule.

— Ne împerechem? întreabă fratele mai mare al lui Tactus. Asta vrei să zici?

N-am avut de a face până acum cu această creatură aristocrată atât de enervantă și mă bucur de asta. Uitându-mă la el, Tactus mi se pare cel mai bun dintre toți frații.

— Sălbatic nenorocit, zice Mustang cu gura plină de sânge.

— Sălbatic? întreabă fratele mai mare al lui Tactus. Ce gură drăguță ai. Nu așa ar trebui să o folosești.

Cassius face un pas spre el. Ceilalți Călăreți ai Oaselor se întind după arme.

— Tharsus, ține-ți gura.

Lilath își apleacă capul și ascultă un mesaj în cască, în timp ce Tharsus se întoarce lângă ea strâmbând din nas.

— Da, domnule, zice ea în stație. Barca e mort. Am verificat.

— E Adrius? întreabă Antonia făcând un pas înainte. Lasă-mă să vorbesc cu el.

— Antonia vrea să vorbească cu tine, spune Lilath oprind-o pe femeia mai înaltă decât ea. Șacalul zice că asta poate să mai aștepte. Tharsus, Novas, scoateți-i cătușele Secerătorului și depărtați-i brațele.

— Și cu Virginia ce facem? întreabă Tharsus.

— Dacă te atingi de ea, te omor, îi zice Cassius. Asta e tot ce trebuie să știi.

Ochii lui Cassius sunt plini de frică, chiar dacă n-o arată. Dacă putea evita mișcarea asta, nu ar fi adus-o niciodată aici. Spre deosebire de oamenii Suveranei, Șacalul poate să facă ce vrea

și când vrea. Garanția lui Aja că o să fim în siguranță nu mai pare dintr-odată o certitudine. De ce ne-ar fi trimis Suverana aici?

— Nimeni nu o să se atingă de trofeele tale, zice Lilath cu o voce sinistră. Doar de Secerător.

— Trebuie să îl duc...

— Știm. Dar stăpânul meu cere compensații pentru suferințele ce i-au fost cauzate în trecut. Suverana i-a oferit permisiunea în timp ce aterizați. Măsuri de precauție.

Scoate datapad-ul. Cassius citește ordinul și se albește la față când se uită la mine.

— Deci putem continua sau vrei să te mai smiorcăi puțin?

Cassius nu are de ales. Apasă butonul telecomenzii. Cătușele metalice care îmi țin mâinile la piept se desfac. Tharsus și Novas își încolăcesc briciurile făcute bici de încheieturile mele și-mi întind brațele până când umerii aproape că-mi ies din articulații.

— Îi lași să facă asta? mârâie Mustang la Cassius. Ce s-a întâmplat cu onoarea ta? E tot o minciună, la fel ca toate celelalte?

El încearcă să spună ceva, dar Mustang scuipă la picioarele lui.

Antonia zâmbește dizgrațios, uitându-se captivată la mine cum sufăr. Lilath îmi ia briciul de la Cassius și se îndreaptă spre distrugătoarele-de-aripi care ne-au escortat în hangar. Îmi apropie lama-curbată de unul dintre motoarele fierbinți.

— Spune-mi, Secerătorule, te-ai pișat pe frățiorul meu? De-asta era așa de amețit? mă întreabă Tharsus în timp ce așteptăm.

Buclele parfumate îi intră-n ochi. E singurul care nu s-a ras în cap.

— Oricum, nu ești primul care a sărit gardul ăla, dacă înțelegi unde bat.

Eu mă uit fix înainte.

— E dreptaci sau stângaci? întreabă Lilath.

— Dreptaci, răspunde Cassius.

— Pollox, garoul, zice Lilath.

Îmi dau seama ce vor să facă și mi se răcește sângele în vene. Mi se pare că toate astea i se întâmplă altcuiva. Chiar și-atunci când cauciucul se strânge pe antebrațul meu drept și încep să simt furnicături în vârful degetelor.

Apoi îl aud pe dușmanul meu.

Zgomotul cizmelor lui negre.

Schimbarea discretă din comportamentul tuturor.

Frica.

Călăreții Oaselor se dau la o parte ca să-și privească stăpânul intrând în hangarul principal flancat de alte douăsprezece gărzi de corp, Aurii impunători și rași în cap. Fiecare e la fel de înalt ca Victra. Au cranii aurii la guler și pe mânerele briciurilor. Oasele le zornăie pe umeri, falange de la degetele inamicilor. Luate de la Lorn, de la Fitchner și de la Urlătorii mei. Ei sunt ucigașii epocii mele. Sunt plini de aroganță. Când mă privesc, nu văd ură în ochii lor sălbatici, ci o absolută lipsă de empatie.

I-am spus Șacalului că nu îl urăsc. A fost o minciună. E tot ce simt când îl văd cum merge pe punte, cu pistolul cu care mi-a ucis unchiul atârnându-i într-un toc magnetic pe coapsă. Are armura aurie. Plină de lei Aurii. Coaste umane încrustate pe margini, pe fiecare gravate detalii pe care nu pot să le disting. Părul pieptănat cu cărare într-o parte. Învârte stylusul de argint în mână. Antonia face un pas spre el, dar se oprește când vede că se îndreaptă spre Sevro, nu spre ea.

— Bun. Oasele sunt intacte.

După ce examinează trupul însângerat al lui Sevro, se duce la sora lui.

— Salut, Virginia. Nu ai nimic de zis?

— Ce-ar fi de zis? spune ea printre dinți. Ce i-aș putea spune unui monstru?

— Mda, zice el prinzându-i maxilarul între degete.

Cassius își duce mâna spre brici. Lilath și Călăreții Oaselor l-ar face bucăți dacă l-ar scoate.

— Suntem noi doi împotriva lumii, zice Șacalul încet. Mai ții minte când mi-ai spus asta?

— Nu.

— Eram copii. Tocmai murise mama. Eu nu mă mai opream din plâns. Mi-ai zis că nu o să mă părăsești niciodată. Dar apoi te invita Claudius pe undeva. Și uitai de mine. Stăteam în casa aia mare și plângeam fiindcă știam încă de pe atunci că sunt singur, spune și-i dă un bobârnac peste nas. Următoarele ore o să demonstreze cine ești ca persoană, surioară. Abia aștept să văd ce e sub toată fanfaronada asta.

Se apropie de mine și îmi desface botnița. Chiar și când stau în genunchi îl fac să pară pitic. Sunt cu cincizeci de kilograme mai greu. Prezența lui e asemenea mării: ciudată, amplă, întunecată și plină de forțe și adâncimi neștiute. M-a păcălit ghicindu-mi planul de pe Luna, iar acum mă tem că tot ce am făcut o să iasă la iveală.

— Și iată-ne din nou împreună, îmi zice.

Nu-i răspund.

— Recunoști astea?

Își trece stylusul peste coastele de pe armură și se apropie și mai mult ca să văd detaliile.

— Tata m-a învățat că faptele unui om sunt cele care îl definesc. Eu cred că mai degrabă dușmanii lui fac asta. Îți place?

Se apropie și mai mult. Pe una dintre coaste e un coif cu țepi. Pe alta e un cap într-o cutie.

Șacalul poartă cutia toracică a lui Fitchner.

Furia răbufnește din mine și încerc să-l mușc de față, urlând ca un animal rănit și speriind-o pe Mustang. Mă lupt cu oamenii care mă țin și tremur de furie în timp ce Șacalul se uită la mine cum mă zvârcolesc. Cassius se uită în podea, evitând privirea lui Mustang. Urlu răgușit, cu glas străin. E al demonului din adâncul meu, pe care numai Șacalul îl poate scoate la suprafață.

— O să te jupoi, îi spun.

Plictisit de mine, Șacalul dă ochii peste cap și pocnește din degete.

— Puneți-i înapoi botnița.

Tharsus mă leagă la gură. Șacalul își desface brațele ca și când ar întâmpina doi prieteni vechi la o petrecere.

— Cassius! Antonia! zice el. Eroii zilei. Draga mea… ce s-a întâmplat? întreabă el când vede fața Antoniei.

Erau amanți cât am fost eu închis. Simțeam uneori mirosul ei pe el când venea să mă viziteze, înainte să mă bage în cutie. Sau o vedeam pe ea cum își plimba o unghie peste gâtul lui când treceau unul pe lângă celălalt. Se apropie de ea, o prinde de maxilar și-i întoarce capul pentru a examina mai bine vânătaia.

— Darrow ți-a făcut asta?

— Sora mea, îl corectează ea, nemulțumită de gestul lui.

Cât am ținut-o prizonieră s-a jelit mai mult pentru fața ei decât pentru moartea propriei mame.

— Târfa o să plătească. Și o să-mi repar fața. Nu-ți face griji, zice ea trăgându-și capul.

— Stai, zice Șacalul brusc. De ce să o repari?

— Arată dezgustător.

— Dezgustător? Draga mea, cicatricele reprezintă ceea ce suntem. Ele ne spun povestea.

— Asta e povestea Victrei, nu a mea.

— Tot frumoasă ești.

O trage ușor de bărbie și îi sărută buzele cu delicatețe. Nu îi pasă de ea. Cum a zis și Mustang, suntem doar niște saci de carne pentru el. Însă chiar dacă Antonia e la fel de rea ca el, ea vrea totuși să fie iubită. Vrea să fie apreciată. Iar Șacalul știe cum să se folosească de asta.

— Ăsta a fost al lui Barca, zice Antonia oferindu-i Șacalului pistolul lui Sevro.

Șacalul își plimbă degetul peste lupii gravați pe mâner.

— Lucrătură fină, zice el.

Își scoate pistolul din tocul magnetic și-l aruncă uneia dintre gărzile de corp, băgându-l în teacă pe al lui Sevro. Normal că ia pistolul prietenului meu ca trofeu.

Datapad-ul lui se aprinde și ridică mâna cerând liniște.

— Da, Imperator?

Grotescul Lord Cenușă apare în aer în fața Șacalului – un cap uriaș și fără trup. Ochii întunecați de Auriu privesc cercetători de sub sprâncenele groase. Gușa îi atârnă peste gulerul negru al uniformei.

— *Augustus, dușmanul e pe drum. Navele-torță sunt în față*.

— Vin după el, zice Cassius.

— Câte sunt? întreabă Șacalul.

— *Mai mult de șaizeci. Jumătate dintre ele au emblema vulpii roșii*.

— Vrei să lansez capcana?

— *Încă nu. O să preiau comanda navelor tale*.

— Știi care e înțelegerea.

Lordul Cenușă strânge din buze.

— *Da. Te vei întâlni cu Suverana așa cum am plănuit. Escortează-l pe Cavalerul Dimineții și coletul lui în Citadelă. Fiicele mele o să-l preia de-acolo. Gata, acum du-te. Pentru Aurii*.

— Pentru Aurii.

Capul dispare.

Șacalul se uită la Obsidienii care m-au dat jos din navetă.

— Sclavilor, mergeți la Pretorul Licenus, pe punte. Nu mai e nevoie de voi aici.

Obsidienii pleacă fără să scoată vreo vorbă. După plecarea lor, se uită la cei treizeci de Călăreți ai Oaselor.

— Cavalerul Dimineții ne-a dat șansa să câștigăm astăzi acest război. Familia Telemanus va veni după sora mea. Urlătorii și Fiii lui Ares vor veni după Secerător. Nu o să pună mâna pe ei. E responsabilitatea noastră să-i livrăm Suveranei și strategilor ei din Citadelă.

Apoi li se adresează lui Cassius și Antoniei:

— Treceți peste micile voastre neînțelegeri. Putem să ne certăm după ce transformăm Revolta în cenușă. Cei mai mulți dintre voi ați fost cu mine în întunericul peșterilor. Ați văzut odată cu mine cum această… creatură a furat ce era al nostru. O să ne ia totul. Casele. Sclavii. Dreptul nostru de a conduce. Astăzi luptăm pentru a păstra ce e al nostru. Astăzi luptăm împotriva morții Epocii noastre.

Îi ascultă cu toții cuvintele și așteaptă lacomi ordinul. E terifiant să vezi ce cult și-a construit în jurul propriei persoane. A luat bucăți din mine, din felul în care vorbesc și le-a mulat pe propria sa personalitate.

Șacalul se întoarce cu spatele la oamenii săi în timp ce Lilath aduce înapoi lama-curbată, roșie de la căldura motorului, și i-o înmânează.

— Lilath, tu rămâi cu flota.

— Ești sigur?

— Tu ești planul meu de rezervă.

— Bine, domnule.

Antonia nu știe exact la ce se referă cei doi, dar nu pare să-i placă deloc. Șacalul răsucește în mână briciul meu. Privind printre mine și Mustang, deodată îi vine o idee.

— Cassius, cât timp te-a ținut Darrow închis?

— Patru luni.

— Patru luni. Atunci cred că trebuie să faci tu onorurile.

Îi aruncă briciul încins lui Cassius, care-l prinde cu grație de mâner.

— Taie-i mâna lui Darrow.

— Suverana îl vrea…

— Viu, da. Și o să fie viu. Dar nu vrea să vină în buncărul ei cu mâna de spadă încă atașată de corp, nu crezi? Trebuie să-i luăm toate armele. Castrează fiara și haide să mergem. Doar dacă… n-ai o problemă cu asta.

— Nu am nicio problemă, zice Cassius.

Face un pas înainte și ridică briciul al cărui metal pulsează din cauza căldurii.

— Asta ai devenit? îl întreabă Mustang.

Privirea ei îl doare, rușinea i se vede pe față.

— Uită-te la mine, Darrow, zice Mustang. Uită-te la mine.

Mă forțez să uit de lamă. Să mă uit la ea și să îmi trag puterea de-acolo. Dar când metalul încălzit până la roșu îmi taie carnea și osul încheieturii drepte, uit de ea. Urlu de durere, uitându-mă la locul unde până atunci aveam brațul și acum nu mai am decât un ciot din care sângele curge leneș prin capilarele arse. Și în toată această agonie îl văd pe Șacal cum îmi ia brațul de jos și îl ridică în aer. Cel mai nou trofeu al lui.

— *Hic sunt leones*, spune el.

— *Hic sunt leones*, repetă oamenii lui.

60. Pântecele Dragonului

În timp ce mă țin cu mâna stângă de ciotul drept carbonizat, tremurând de durere, mă gândesc la unchiul meu. E alături de tatăl meu acum? Stă cu Eo lângă foc ascultând cântecul păsărilor? Mă veghează amândoi? Din carnea înnegrită țâșnește sânge, care mi se scurge de-a lungul încheieturii. Durerea mă orbește. Îmi cuprinde tot trupul. Stau legat într-un scaun alături de Mustang, în partea din spate a navetei militare de asalt, înconjurat de treizeci de Călăreți ai Oaselor. Lumina de deasupra capetelor noastre pâlpâie verzuie. Nava se zguduie din cauza turbulențelor. Pe Luna e furtună. Tunete uriașe cutremură orașele. Turnuri întunecate străpung norii negri. De-a lungul acoperișurilor dansează luminile lanternelor frontale ale Portocaliilor și Roșiilor Superiori, propriii mei frați, care trudesc în jugul armatei pregătind armele care-i vor ucide pe semenii lor de pe Marte. Lumini mai puternice scaldă bazele militare. Siluete negre mărginite de transmițătoare ce clipesc într-un roșu

demonic șuieră plutind între turnuri în timp ce escadroane de distrugătoare-de-aripi patrulează cerul și Aurii cu cizme gravitaționale sar între turnuri aflate la kilometri distanță unele de altele, verificând sistemele de apărare, pregătindu-se pentru furtună, luându-și rămas-bun de la prieteni, colegi de școală și persoane iubite.

Când trecem pe deasupra clădirii Operei Elorian, văd profilându-se în lumina fulgerelor un șir de Aurii dispuși pe cele mai înalte creneluri; se uită fix la cer, cu căștile lor de război împodobite cu coarne, care îi fac să arate ca un grup de gargui, așteptând să se dezlănțuie iadul.

Ne îndreptăm spre plafonul de nori care se învolburează deasupra celui mai înalt zgârie-nori. Sub nori, orașul apărat de scuturi pare liniștit. Așteaptă bombardamentul de pe orbită cufundat în întuneric, cu excepția exploziilor de lumină ce sângerează de-a lungul liniei orizontului din cauza revoltelor din Orașul Pierdut. Vehicule speciale de intervenții de urgență gonesc într-acolo. Orașul și-a ținut răsuflarea ore întregi, zile întregi, iar acum, când momentul respirației e la câteva clipe depărtare, începe să pocnească pe la cusături și să-i cedeze plămânii.

Rulăm pe o pistă de aterizare circulară din vârful turnului Suveranei. Suntem întâmpinați de Aja și de o cohortă de Pretorieni. Călăreții Oaselor au coborât mai înainte cu cizmele gravitaționale, iar când nava aterizează, se dispun în formație defensivă în jurul ei. Cassius iese afară îmbrâncindu-mă să fac la fel. Cu cealaltă mână îl târăște pe Sevro, ca pe o carcasă de căprioară. Antonia o împinge pe Mustang. Ploaia monotonă de iarnă ce cade peste orașul-lună udă fața Ajei. Din gulerul ei se ridică aburi, iar femeia zâmbește larg, arătându-și dinții.

— Bine ai venit acasă, Cavaler al Dimineții. Suverana te așteaptă.

•

La un kilometru dedesubtul suprafeței lunii, liftul gravitațional uriaș, cunoscut în legendele armatei drept Pântecele Dragonului, se oprește și ușile i se deschid cu un șuierat, dezvăluind un coridor de beton slab luminat care duce spre o ușă pe care se află piramida Societății, în fața ușii, ochii Ajei sunt scanați de o lumină albastră. Piramida se desface în două, în huruit de rotițe și pistoane. Tehnologia de aici e mai veche

decât citadela de deasupra, străveche, de pe vremea când Pământul era singurul inamic cunoscut al Lunii, iar poporul Lunii nu se temea decât de tunurile electromagnetice ale armatei americane. E o dovadă a bunei proiectări arhitecturale și a disciplinei Pretorilor faptul că în mai bine de șapte sute de ani buncărul uriaș al Suveranei nu a avut nevoie de nicio transformare substanțială.

Mă întreb dacă Fitchner știa despre el. Mă îndoiesc. Pare un secret pe care i l-a împărtășit doar Ajei. Dar mă întreb dacă măcar ea cunoaște toate tainele acestui loc. Tunelurile din stânga și din dreapta coridorului pe care am venit noi au fost prăbușite cu mult timp în urmă, și nu pot să nu mă întreb cine le-a străbătut, cine le-a prăbușit și de ce.

Trecem prin mai multe încăperi bine păzite, iluminate de lumini holografice. Albaștri și Verzi stau întinși în capsulele tehnice cu privirile pierdute, sincronizați la bazele de date ce le transmit informațiile spre creier prin nodurile de conexiune fixate în cranii. Aici se află sistemul nervos central al Societății. Octavia poate conduce un război din acest loc chiar dacă toată luna e distrusă la suprafață.

Obsidienii de aici au căști negre pictate cu cranii demonice și armuri de un purpuriu-închis. Pe săbiile scurte ce le atârnă la șold sunt gravate cu litere aurii cuvintele: *cohors nihil*. Legiunea Zero. N-am auzit niciodată de ei, dar văd acum ce păzesc: o ultimă ușă metalică, fără niciun fel de decorațiuni – cel mai secret refugiu al Societății. Ușa se deschide cu un huruit și, la un an și jumătate după ce am sărit din naveta ei de asalt, văd silueta Suveranei.

Vocea ei de patriciană răsună în încăpere:

— Ianus, cui îi pasă de pierderile de civili? Se termină vreodată sarea din ocean? Dacă reușesc să declanșeze Ploaia de Fier, doboară-i cu orice preț. Ultimul lucru pe care ni-l dorim e ca Hoarda Obsidienilor să aterizeze aici și să se alăture revoltelor din Orașul Pierdut…

Conducătoarea a tot și a toate împotriva cărora am luptat vreodată stă în mijlocul unui cerc aflat ceva mai jos față de restul încăperii mari, cu pereți în nuanțe de cenușiu și negru, și e scăldată în lumina albastră a hologramelor Pretorilor și a Lordului Cenușă care o înconjoară. Sunt peste patruzeci de oameni în preajma ei, toți veterani ai războaielor sale. Ființe

nemiloase care mă urmăresc cu privirea cum intru în cameră, nemișcați ca niște statui dintr-o catedrală, dar cu o mină mândră și mulțumită, de parcă ar fi știut dintotdeauna că se va ajunge aici. De parcă ar fi obținut ei înșiși acest sfârșit al meu, și nu l-ar fi obținut printr-un noroc, la fel cum au avut norocul de a se naște ceea ce sunt.

Cu toții știu ce înseamnă capturarea mea. Au transmis-o non-stop întregii mele flote. Au încercat să preia controlul asupra sistemului nostru de comunicații prin atacuri ale hackerilor pentru a putea răspândi imaginile pe toate navele. Au transmis și pe Pământ, pentru a înăbuși revoltele de acolo, au împânzit Centrul cu transmisiuni pentru a preveni orice soi de tulburări ale civililor. Vor proceda la fel și cu execuția mea. La fel și cu cadavrul lui Sevro. Și poate și al lui Mustang, în ciuda învoielii pe care crede Cassius că a obținut-o. Vor spune: iată ce pățesc cei care se revoltă. Uite cum cad bestiile astea înaintea Auriilor. Cine li se mai poate împotrivi? Nimeni.

Apăsarea lor va deveni și mai puternică.

Domnia lor va deveni mai solidă.

Dacă pierdem astăzi, va apărea o nouă generație de Aurii, de o vigoare cum nu s-a mai văzut de la cucerirea Pământului. Vor fi văzut ce amenințare îi paște și vor avea grijă ca poporul lor să se înmulțească prin mii de creaturi asemenea Ajei și Șacalului. Vor construi noi Institute, își vor extinde armatele și îmi vor sugruma cu totul seminția. Ăsta e viitorul care ar putea veni. Cel de care Fitchner se temea cel mai tare. Cel de care mă tem că se apropie când mă uit la Șacal trecând pe lângă mine.

— Obsidienii lui nu sunt antrenați în lupta extraplanetară, spune unul dintre Pretori.

— Și nu vrei să-i spui asta și lui Fabii? întreabă Suverana. Sau poate mamei lui? E împreună cu ceilalți Senatori – a trebuit să-i încui în Senat ca să nu fugă ca muștele și să-și ia și navele cu ei.

— Politicieni lași..., murmură cineva.

În afara hologramelor strălucitoare, în cameră se mai află un grup de soldați Aurii. Mai mulți decât mă așteptam. Doi Cavaleri Olimpici, zece Pretorieni și Lysander. Acum are zece ani și e aproape cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ultima dată când l-am văzut. Are un datapad pe care ia notițe ascultând discuția bunicii lui și-i zâmbește lui Cassius când intrăm. La mine se uită cu o curiozitate plină de precauție, ca la un tigru pe care-

l privești printr-un perete de duro-sticlă. Ochii lui senini aurii se uită la felul în care sunt legat, la Aja și la ciotul brațului meu. Ca și cum ar bate cu degetul în sticlă să vadă cât de groasă e.

Cei doi Cavaleri Olimpici îl salută pe Cassius dând din cap, ca să nu întrerupă ședința Suveranei, deși ea ne-a observat prezența printr-o privire lipsită de orice emoție. Amândoi cavalerii poartă armură completă și sunt gata să-și apere Suverana.

Deasupra Suveranei, un glob holografic domină tavanul în formă de dom, dezvăluind Luna în cele mai mici detalii. Flota Lordului Cenușă e răspândită ca un paravan, pentru a acoperi partea întunecată a Lunii, unde se află citadela, ca un scut concav. Bătălia e în plină desfășurare. Dar forțele mele n-au de unde să știe că Șacalul așteaptă să-i atace de pe flancuri și să-i izbească asemenea unui ciocan de nicovala flotei Lordului Cenușă. Dacă aș putea lua legătura cu Orion, ea ar găsi o soluție să iasă din situația asta. Șacalul se așază în liniște pe un scaun, urmărindu-l cu răbdare pe Lordul Cenușă dând instrucțiuni unei formații de nave-torță.

— Cassius, jivină afurisită! exclamă Cavalerul Adevărului cu o voce adâncă, baritonală.

Are ochii oblici și e asiatic. Vine de pe Pământ și e mai scund și mai voinic decât noi, marțienii.

— E chiar el?

— În carne și oase. L-am luat de pe nava lui amiral, spune Cassius și mă-mpinge în genunchi, trăgându-mă de păr ca să-mi las capul pe spate și să mi se vadă fața mai bine.

Îl aruncă și pe Sevro pe podea și se adună cu toții să cerceteze cadavrul. Cavalerul Bucuriei clatină din cap. E mai zvelt decât Cassius și cu o atitudine de două ori mai aristocrată – provine dintr-o veche familie de pe Venus. L-am întâlnit o dată la un duel pe Marte.

— Și Augustus? Bine că ai avut tu parte de tot norocul. Iar Aja l-a mătrășit pe Obsidian. Cavalerul Spaimei și Cavalerul Dragostei se duc după Victra și după Vrăjitoarea Albă…

— Ce-aș mai vrea s-o prind pe Victra, zice Cavalerul Adevărului trecând pe lângă mine. Ce mai dansuri ar ieși. Ia zi, Cassius, tu n-ai prins-o deja?

— Nu povestesc ce fac în pat, zice Cassius, apoi face semn cu capul spre scena bătăliei și întreabă: Cum ne descurcăm?

— Mai bine decât Fabii. Sunt tenace. Greu de blocat, tot încearcă să se apropie ca să-și poată folosi Obsidienii, dar Lordul Cenușă îi ține la distanță. Flota Șacalului o să fie ciocanul care ne câștigă bătălia. Deja se apropie de ei pe flancuri. Vezi?

Cavalerul urmărește holo-ecranul plin de ardoare. Cassius observă asta.

— Poți oricând să participi, îi spune el. Cheamă-ți o navetă.

— Ar dura câteva ore, răspunde Cavalerul Adevărului. Avem deja patru cavaleri angrenați în luptă. Cineva trebuie să fie și aici, s-o apere pe Octavia. Iar navele mele sunt în rezervă, apără cealaltă parte a Lunii. Dacă reușesc să aterizeze, ceea ce e puțin probabil în punctul în care suntem, o să avem nevoie de soldați la sol. Va trebui să-i spălăm fața.

— Poftim?

— Fața lui Barca. E prea plin de sânge. Începem transmisiunea în curând, dacă nu suntem iar bruiați. Sabotorii ne distrug operațiunile. Tot oamenii lui Quicksilver. Tot felul de calculatoriști demokrați îmbătați de iluzia grandorii. Dar le-am distrus noaptea trecută unul dintre cuiburi cu un pluton de mercenari.

— Știți care e cea mai bună metodă să oprești un hacker? Metalul fierbinte, adaugă Cavalerul Bucuriei.

— *Dușmanii sunt curajoși, recunosc asta*, spune Lordul Cenușă din mijlocul camerei.

Holograma lui e de două ori mai mare decât cele ale adjuncților săi.

— *Le-am blocat calea de retragere, dar au rămas neclintiți.*

Lordul Cenușă se află într-o corvetă în ariergarda flotei sale, iar semnalul lui e retransmis cu ajutorul altor câtorva zeci de nave. Flota lui acționează cu o precizie minunată, fără să permită navelor mele să se apropie la mai puțin de cincizeci de kilometri de Luna.

Lui Roque îi păsa de pierderile de vieți omenești. Încerca să nu distrugă nava veche de trei sute de ani pe care am capturat-o eu apoi. Lordul Cenușă nu are astfel de rețineri. Distruge și trimite în neant navele ca un asasin. La dracu’ cu tradiția lor, la dracu’ cu viețile lor, la dracu’ cu cheltuielile, el e un distrugător. Acum, presat de situație, va câștiga cu orice preț. Mă doare să-mi văd flota distrusă.

— Raportează când mai ai vești, spune Suverana. Îl vreau pe Daxo au Telemanus viu, dacă se poate. De toți ceilalți ne putem lipsi, inclusiv de tatăl lui și de Julii.

— *Da, maiestate*.

Bătrânul criminal salută și dispare. Cu o mină obosită, Suverana se întoarce spre Cavalerul Dimineții și-și întinde brațele, întâmpinându-l ca pe un copil pierdut.

— Cassius!

El face o plecăciune, apoi ea îl îmbrățișează și-l sărută pe frunte, cu aceeași familiaritate pe care i-o arăta cândva lui Mustang.

— Mi s-a frânt inima când am auzit ce s-a întâmplat pe teritoriul ghețurilor. Am crezut că ai murit.

— Aja a fost îndreptățită să creadă asta. Dar îmi cer iertare că mi-a luat atât de mult să mă întorc acasă, maiestate. Am avut chestiuni neterminate de care a trebuit să mă ocup.

— Văd, zice Suverana abia aruncând o privire spre mine, concentrându-se în schimb asupra lui Mustang. Cred că ai câștigat războiul, Cassius. Voi doi l-ați câștigat, face ea semn cu capul spre Șacal, fără să zâmbească. Datorită navelor tale va fi o bătălie scurtă.

— E plăcerea noastră să servim, răspunde Șacalul cu un zâmbet viclean.

— Da, spune Suverana într-un fel ciudat, aproape cu nostalgie.

Își trece apoi degetele peste cicatricea de pe gâtul lui Cassius.

— Te-au spânzurat?

— Au încercat. N-a mers prea bine, rânjește el.

— Îmi amintești de Lorn au Arcos când era tânăr.

Știu că lui Mustang i-a spus cândva că îi amintea de ea însăși. Afecțiunea ei e mai reală decât cea pe care le-o arată Șacalul oamenilor lui, dar și ea rămâne tot o colecționară. Se folosește de dragoste și de loialitate ca de un scut care s-o protejeze. Suverana face semn spre mine, strâmbând din nas la vederea botniței de metal pe care-o am pe față.

— Știi ce avea de gând? Ceva care ne-ar putea compromite mișcarea finală…

— Din ce-am înțeles, plănuia un atac asupra Citadelei.

— Cassius, oprește-te…, izbucnește Mustang. Ei nu-i pasă de tine.

— Și ție îți pasă? întreabă Suverana. Știm exact de cine îți pasă ție, Virginia. Și ce ai face ca să obții ce vrei.

— Aerian sau sol? întreabă Șacalul. Atacul.

— La sol, cred.

— De ce nu ai menționat asta când eram în spațiu?

— Erai mai preocupat să-i tăiem mâna lui Darrow.

Șacalul ignoră aluzia.

— Câte excavatoare sunt pe Luna?

— Niciunul funcțional, nici măcar în minele abandonate, spune Suverana. Ne-am asigurat de asta.

— Dacă vine o echipă aici, va fi condusă de Volarus și Julii, comentează Șacalul. Sunt cele mai bune războinice ale lui, ele l-au ajutat să cucerească distrugătorul-de-luni.

— Volarus e Obsidiana? întreabă Suverana. Da?

— Regina Obsidienilor, spune Mustang. Ar trebui să o întâlnești. O să-i amintești lui Sefi de mama ei.

— Regina Obsidienilor… s-au unit? îl întreabă Suverana pe Cassius îngrijorată. E adevărat? Experții mei în politică mi-au spus că unirea triburilor sub un singur conducător e imposibilă.

— S-au înșelat, zice Cassius.

Antonia prinde un moment să se facă remarcată de Suverană.

— E vorba doar de Obsidienii din turma lui Darrow, maiestate. O alianță a triburilor din sud.

Suverana n-o ia în seamă.

— Nu-mi place treaba asta. Avem sute de Obsidieni numai în Citadelă…

— Sunt loiali cu toții, intervine Aja.

— De unde știi? zice Cassius. Sunt și de pe Marte?

Octavia se uită întrebătoare spre Aja.

— Majoritatea, admite ea. Chiar și Legiunea Zero. Obsidienii marțieni sunt cei mai buni.

— Vreau să părăsească buncărul, ordonă Octavia. Acum.

Unul dintre Pretorieni se pune în mișcare să-i îndeplinească ordinul.

— E la fel de formidabilă ca fratele ei? îl întreabă Aja pe Cassius.

— Mai rău, râde Mustang stând în continuare în genunchi. Mult mai periculoasă și mult mai isteață. Luptă alături de o haită de războinice. A făcut un jurământ de sânge să te găsească, Aja.

Să-ți bea sângele și să-ți folosească țeasta drept pocal în Valhalla. Sefi vine. Și n-o poți opri.

Aja și Octavia schimbă priviri îngrijorate.

— Ca să poată lansa un atac asupra Citadelei, mai întâi trebuie să aterizeze, zice Aja. E imposibil.

— Cum vin încoace? mă întreabă Cassius.

Clatin din cap și-i râd în nas din spatele botniței. Aja mă lovește în ciotul brațului drept. Mă încolăcesc și aproape leșin din cauza durerii.

— Cum vin? repetă Cassius.

Nu-i răspund. Se îndreaptă spre Cavalerul Bucuriei.

— Întinde-i celălalt braț.

Cavalerul îmi înșfacă brațul și mi-l întinde.

— Cum vin? întreabă iar Cassius, dar nu pe mine, ci pe Mustang. Îi tai și cealaltă mână dacă nu-mi spui. Apoi picioarele, apoi nasul, apoi îi scot ochii. Cum vine Volarus?

— O să-l omori oricum, mârâie Mustang. Așa că du-te dracului.

— Depinde de tine cât de mult o să dureze până moare, răspunde Cassius.

— Cine zice că n-au aterizat deja? spune Mustang.

— Poftim?

— Au venit odată cu transporturile de cereale de pe Pământ, cu complimente din partea lui Quicksilver. Au aterizat acum câteva ore. Și se îndreaptă spre Citadelă acum. Zece mii de soldați. Nu știați?

— Zece mii? murmură Lysander de pe scaunul lui aflat de cealaltă parte a punții holografice.

Pe masa din fața lui se află Sceptrul Zorilor, sceptrul bunicii lui. De un metru lungime, confecționat din fier și aur, are în vârf piramida Societății și inima uscată a comandantului Obsidian care a condus Revolta întunecată acum aproape cinci sute de ani.

— Legiunile sunt desfășurate ca să oprească o invazie. Obsidienii o să treacă de liniile noastre de apărare înainte ca acestea să aibă timp să se întoarcă.

— Pregătesc Pretorienii și chem înapoi două legiuni, spune Aja îndreptându-se spre ușă.

— Nu, spune Octavia rămânând nemișcată, gândindu-se. Nu, Aja, tu rămâi cu mine. Legat, continuă ea, întorcându-se spre

căpitanul Pretorian, du-te să întărești forțele de la suprafață. Ia-ți plutonul cu tine. Nu avem nevoie de ei aici. Am cavalerii cu mine. Orice navă care se apropie de Citadelă să fie doborâtă. Nu-mi pasă nici dacă pretinde că-l are la bord pe însuși Lordul Cenușă. S-a-nțeles?

— Se va face întocmai.

Legatul și plutonul de Pretorieni pleacă în grabă, în încăpere rămânând doar Cassius, trei Cavaleri Olimpici, Antonia, Șacalul, Suverana, trei gărzi Pretoriene și noi, prizonierii. Aja își apropie palma de consola plasată lângă ușă. Încăperea se închide etanș în spatele Pretorienilor. O a doua ușă apare din zid, izolându-ne încet de restul lumii.

— Îmi pare rău, Aja, îi spune Octavia femeii, când aceasta vine înapoi lângă ea. Știu că ți-ai fi dorit să fii alături de oamenii tăi, dar am pierdut-o deja pe Moira. Nu pot risca să te pierd și pe tine.

— Știu, răspunde Aja, dar dezamăgirea ei e evidentă. Pretorienii se vor ocupa de Hoardă. Să ne ocupăm de cealaltă problemă?

Octavia aruncă o privire spre Șacal și încuviințează din cap abia vizibil.

— Severus-Julii, vino în față, ordonă Octavia.

Antonia se supune, surprinsă să vadă că a fost remarcată. Un zâmbet plin de speranță îi înflorește pe buze. E sigură că va primi laude pentru efortul depus astăzi. Își încrucișează mâinile la spate și așteaptă în fața Suveranei.

— Spune-mi, Pretore, ai fost mobilizată să te alături Armadei Sabiei, care se ocupa de înăbușirea revoltei Lorzilor Lunii în luna iunie a acestui an, nu-i așa?

Antonia se încruntă.

— Maiestate, nu înțeleg…

— E o întrebare simplă. Răspunde cât poți de bine.

— Am fost. Am comandat navele familiei mele și Legiunile a V-a și a VI-a.

— Sub comanda supremă a lui Roque au Fabii?

— Da, maiestate.

— Spune-mi, cum se face că tu ești încă în viață, iar Imperatorul tău nu mai e?

— Abia am reușit să scap cu viață din bătălie, spune Antonia înțelegând pericolul din spatele întrebării. A fost… o calamitate

teribilă, maiestate, continuă ea, modulându-și vocea corespunzător. Cu Urlătorii ascunși pe Teba, Roque… Imperatorul Fabii a căzut de două ori în capcană, deși n-a fost vina lui. Oricine ar fi acționat la fel. Am încercat să preiau comanda, să adun navele. Dar Darrow ajunsese deja pe punte. Și navele-torță ardeau totul în jurul nostru. Nu mai știam cine ne e prieten și cine dușman. Am coșmaruri cu scandările Hoardei Obsidiene care năvălea de pe navele lor…

— Mincinoaso, pufnește Mustang batjocoritoare.

— Așa că te-ai retras.

— Plătind un preț mare, da, maiestate. Am salvat cât de multe nave am putut pentru Societate. Mi-am salvat oamenii, știind că va fi nevoie de ei pentru următoarea bătălie. A fost tot ce-am putut face.

— Ce gest nobil, să salvezi așa de mulți oameni, comentează Suverana.

— Mulțu…

— Sau cel puțin așa ar fi, dacă ai spune adevărul.

— Poftim?

— Cred c-am vorbit clar, fetițo. Și mai cred că ai abandonat flota, ți-ai abandonat postul și ți-ai lăsat Imperatorul pe mâna inamicului.

— Mă faceți mincinoasă, maiestate?

— Evident, comentează Mustang.

— Nu voi tolera defăimări la adresa onoarei mele, se răstește Antonia la Mustang, umflându-și pieptul. Este sub…

— Oh, liniștește-te, fetițo. Te scalzi în ape adânci acum, în care se află pești mai mari decât tine. Vezi tu, au mai scăpat și alții cu viață din bătălie, persoane ce ne-au transmis informații despre cele petrecute. Am putut evalua astfel calamitatea și am văzut cum Antonia au Severus-Julii și-a făcut de rușine numele și ne-a făcut să pierdem bătălia, abandonându-și Pretorii când i-au cerut ajutorul, fugind spre centura de asteroizi să-și salveze pielea, pierzându-și apoi toate navele.

— Fabii a pierdut bătălia, spune Antonia cu ranchiună. Nu eu.

— Pentru că a fost abandonat de aliați, susură Aja. Ar fi putut să-și salveze flota dacă nu-i lăsai navele pradă haosului.

— Fabii a făcut greșeli, zice Suverana. Dar a fost o ființă nobilă și un slujitor loial al Culorii sale. A fost chiar îndeajuns de onorabil cât să-și ia viața, să accepte că a dat greș și să

plătească pentru asta, asigurându-se că nu va fi interogat sau folosit drept marfă de schimb. Ultimul lui gest, distrugerea docurilor rebelilor, a fost un act de eroism. Un Auriu de Fier. Dar tu… o lașă vulgară, ai fugit ca o fetiță care s-a pișat în rochia pentru serbare. L-ai abandonat ca să-ți salvezi pielea. Iar acum îl defăimezi în fața noastră. În fața prietenilor lui, adaugă ea, făcând un gest protector către Cassius. Oamenii tăi au văzut șarpele care zace în tine, de asta s-au întors împotriva ta. De asta ți-ai pierdut navele în fața surorii tale, care e mai bună decât tine.

— Sunt dispusă să mă întâlnesc față în față în Locul Sângerării cu oricine face astfel de afirmații, spune Antonia, tremurând de furie. Onoarea mea nu va fi pătată de niște creaturi invidioase, pe care nici măcar nu le-am văzut la față. E trist că au fabricat probe pentru a-mi păta reputația. Fără îndoială că au motive și vor să tragă foloase din asta. Poate intenționează să-mi preia compania sau acțiunile sau să submineze puterea Auriilor. Adrius, spune-i Suveranei cât de ridicole sunt toate afirmațiile astea.

Dar Adrius rămâne tăcut.

— Adrius?

— Aș prefera să-mi fie loial un câine decât un laș, spune el. Lilath a avut dreptate. Ești slabă. Și asta e periculos.

Antonia arată acum ca o femeie pe cale să se înece, care simte cum apa îi trece deasupra capului. Curenții o trag la fund, fără nimic de care să se prindă, fără nimic care să o salveze. Aja se insinuează în spatele ei ca o umbră întunecată, în timp ce Octavia îi formulează oficial acuzațiile:

— Antonia au Severus-Julii, matroană a Casei Julii și Pretor Prima Clasă a Legiunilor a V-a și a VI-a, prin puterea cu care am fost investită de Acordul Societății, te declar vinovată de trădare și părăsire a postului pe timp de război, drept care te condamn la moarte.

— Cățea, șuieră Antonia spre ea, după care i se adresează Șacalului. Nu-ți poți permite să mă omori. Adrius… te rog.

Dar nu mai are nicio navă acum. Nici măcar un chip. Râuri de lacrimi îi umplu ochii în timp ce încearcă să găsească un strop de speranță, o cale de scăpare. Nu există niciuna, iar când îmi întâlnește privirea, știe ce gândesc. „Culegi ceea ce semeni”.

Asta e pentru Victra, pentru Lea și pentru Scaiete, și pentru toți cei pe care i-ar sacrifica pentru a supraviețui.

— Te rog..., scâncește ea.

Dar nu există milă pentru Antonia.

Aja o prinde de gât din spate. Se cutremură de oroare și cade în genunchi, fără să încerce măcar să lupte când femeia uriașă își încleștează mâinile și o strangulează. Antonia fornăie, se zvârcolește, și durează aproape un minut până moare. Când în sfârșit își dă duhul, Aja termină execuția rupându-i gâtul dintr-o singură mișcare violentă, după care îi aruncă cadavrul peste cel al lui Sevro.

— Ce creatură odioasă, spune Suverana întorcându-se cu spatele la cadavre. Mama ei cel puțin avea coloană vertebrală. Cassius, ai pantofii murdari.

Pantofii de prizonier, din cauciuc au cruste de sânge pe ei, iar pantalonii de salopetă verzi sunt și ei împroșcați cu stropi.

— Avem un complex de dormitoare aici, o bucătărie, dușuri. Spală-te. Valetul meu tot încearcă să mă convingă să mănânc ceva de câteva ore. O să-i cer să-ți aducă ție mâncarea aici. Ca să nu pierzi bătălia. Lordul Cenușă a promis că va dura câteva ore, cel puțin. Lysander, îi arăți tu?

— Nu plec de lângă tine, maiestate, spune Cassius plin de noblețe. Nu înainte să terminăm cu toate astea și să scăpăm de monștri.

Cavalerul Adevărului își dă ochii peste cap în fața acestei fanfaronade.

— Ești un băiat bun, zice Suverana, după care se întoarce spre mine. A sosit timpul să ne ocupăm de Roșu.

61. Roșu

Aja mă târăște la picioarele Suveranei în centrul holo-punții. Disprețul rece pe care i l-a oferit autoritatea e adânc întipărit pe fața ca de marmură a tiranei. Umerii ei par totuși trudiți, apăsați de greutatea unui imperiu și de umbra întunecată a celor o sută de ani de nopți nedormite. Părul ei bine strâns e brăzdat de șuvițe argintii. La colțul ochilor i se văd vinișoare albastre rămase în urma terapiilor de reîntinerire celulară. Nu a avut

parte de liniște cu mine. Chiar și așa, îngenuncheat și plin de sânge, îmi face bine să văd că i-am bântuit nopțile.

— Scoate-i botnița, îi spune lui Aja, care stă în spatele meu, gata să împartă dreptatea Suveranei.

Cavalerul Adevărului și Cavalerul Bucuriei o flanchează pe Octavia. Cassius, în salopeta verde de prizonier stă cu Mustang într-o parte, printre Pretorieni, în timp ce Șacalul urmărește tot de pe scaunul lui de lângă Lysander și soarbe din cafeaua pe care i-a adus-o valetul. Îmi dezmorțesc maxilarul după ce mi se dă jos călușul.

— Imaginează-ți o lume lipsită de aroganța tinerilor, îi spune Octavia Furiei sale.

— Imaginează-ți o lume lipsită de lăcomia celor bătrâni, răspund eu răgușit.

Aja mă lovește cu pumnul în tâmplă. Totul se întunecă și aproape cad din picioare.

— De ce i-ai scos botnița dacă nu vrei să vorbească? întreabă Mustang.

— Are dreptate, Octavia! râde Șacalul.

Octavia îi aruncă o privire încruntată.

— Pentru că data trecută am executat o marionetă, iar lumea știe asta. El e făcut din carne și sânge. Roșul care s-a ridicat. Vreau ca oamenii să știe că el este cel care cade. Vreau să știe că și cel mai bun dintre ei este insignifiant.

— Dacă îl lași să vorbească iar, o să mai scornească o lozincă, o avertizează Șacalul.

— Octavia, chiar crezi că fratele meu nu vrea să te ucidă? întreabă Mustang. Nu o să aibă odihnă până nu te vede moartă. Până nu vă vede morți pe toți. Până când nu-ți ia sceptrul și nu se așază pe tronul tău…

— Normal că-mi vrea tronul. Cine nu l-ar vrea? zice Suverana. Care e datoria mea, Lysander?

— Să-ți aperi tronul. Să creezi o uniune, unde e mai sigur pentru supuși să te urmeze decât să lupte împotriva ta. Acesta este rolul Suveranei. Să fie iubită de puțini, temută de mulți și mereu să se cunoască pe sine însăși.

— Foarte bine, Lysander, spune Octavia cu tristețe.

— Scopul unei Suverane nu e să domnească. Ci să conducă, zic eu.

Fără ca măcar să m-audă, Octavia se întoarce spre Cavalerul Bucuriei, care se află la panoul de comandă de pe holo-punte, pregătind transmisiunea.

— E gata? îl întreabă.

— Da, maiestate. Verzii au refăcut legătura. O să transmitem în direct în Centru.

— Ia-ți rămas-bun de la Roșul tău... Mustang, zice Aja mângâind-o pe Mustang pe cap.

— Nici măcar nu poți s-o faci singur? îl întreb pe Șacal. Ce mai bărbat ești.

Se încruntă.

— Vreau s-o fac eu, Octavia, zice el brusc, ridicându-se de la locul lui și îndreptându-se spre holo-punte.

— Cavalerul Olimpic duce la îndeplinire execuțiile, spune Aja. Nu e treaba ta, ArhiGuvernatorule.

— Nu-mi aduc aminte să-ți fi cerut ție permisiunea.

Aja rânjește amenințătoare auzind insulta, dar Suverana își lasă mâna pe umărul ei făcând-o să-și înghită limba.

— Lasă-l să o facă, spune Suverana.

E ciudată această considerație a Suveranei pentru Șacal. Nu-i stă în fire, dar se potrivește cu bizareria pe care am simțit-o toată ziua în relația ei cu el. Mă întreb ce caută el aici. Nu pe Luna. Asta e destul de evident. Dar de ce să vină într-un loc unde Suverana deține puterea absolută asupra lui? L-ar putea ucide în orice clipă. Probabil că are un avantaj asupra ei, ceva care-i oferă imunitate. Ce joc face Adrius aici? Simt că Mustang încearcă să ghicească același lucru. Aja se îndepărtează de mine. Cavalerul Bucuriei îi oferă Șacalului un arzător, dar Adrius îl refuză. În loc de asta, scoate din tocul său pistolul lui Sevro și îl învârte pe deget.

— Nu e Auriu, explică Șacalul. Nu merită briciul sau o moarte curată. O să moară la fel ca unchiul lui. În orice caz, îmi doresc foarte mult să-mi joc rolul de braț al justiției. În plus, să-l ucid pe Darrow cu arma lui Sevro... e mult mai poetic, nu crezi, Octavia?

— Foarte bine. Altceva mai vrei? întreabă Octavia obosită.

— Nu. Ai fost foarte primitoare.

Șacalul trece în locul lui Aja lângă mine, în vreme ce Suverana se transformă sub ochii noștri. Epuizarea îi dispare de pe chip și adoptă expresia calmă, respectabilă, pe care mi-o amintesc de când spunea „Obediență. Sacrificiu. Prosperitate!” iar și iar la

cutiile-hologramă de pe Lykos. Pe atunci Octavia părea o zeiță atât de superioară oricărui muritor, încât mi-aș fi dat viața ca să-i fac pe plac, să o fac să fie mândră de mine. Acum mi-aș da viața ca să-i pun capăt vieții ei.

Cavalerul Bucuriei face semn din cap spre Suverană. O lumină strălucește ușor deasupra ei, înzestrând-o pe femeie cu furia și căldura soarelui. E doar un spot luminos. Lampa strălucește tot mai puternic. Șacalul își îndreaptă o șuviță rebelă din părul pieptănat cu cărare și-mi zâmbește drăgăstos.

Începe transmisiunea.

— Bărbați și Femei ai Societății, spune Octavia. Vă vorbește Suverana. Încă din zorii umanității, saga noastră ca specie a constat în războaie tribale. A fost o sagă a încercărilor, a sacrificiilor, a îndrăznelii de a sfida limitele naturii. Apoi, după ani de trudă în țărână, ne-am ridicat spre stele. Ne-am dedicat datoriei. Ne-am lăsat de-o parte propriile dorințe, propriile pofte, pentru a îmbrățișa Ierarhia Culorilor, nu pentru a-i oprima pe cei mulți întru gloria celor puțini, cum vor să vă facă să credeți Ares și acești… teroriști, ci pentru a asigura nemurirea rasei umane, pe baza principiilor ordinii și prosperității. Nemurirea ne era asigurată, până când acest om a încercat să ne-o răpească, continuă ea, ațintind un deget asupra mea. Acest om – cândva un nobil servitor al vostru, al familiilor voastre – ar fi trebuit să fie cel mai strălucit fiu al Culorii sale. A fost premiat când era mai tânăr. A primit medalii. Dar a ales vanitatea. A ales să-și întindă orgoliul până la stele. Să devină un cuceritor. Și-a uitat datoria. A uitat motivul pentru care avem nevoie de ordine și s-a prăbușit în întuneric, târând planetele după el. Dar noi nu vom cădea în acel întuneric. Nu. Nu ne vom pleca înaintea forțelor răului. Noi, spune ea atingându-și inima, noi suntem Societatea. Noi suntem Auriu, Argintiu, Arămiu, Albastru, Alb, Portocaliu, Verde, Violet, Galben, Cenușiu, Maro, Rozaliu, Obsidian și Roșu. Legăturile care ne strâng laolaltă sunt mai puternice decât forțele care încearcă să ne despartă. Vreme de șapte sute de ani, Auriul a păstorit umanitatea, a dus lumină în întuneric, belșug unde era foamete. Astăzi aducem pace unde e război. Dar pentru a ne bucura de pace trebuie să-l distrugem complet pe acest ucigaș care a adus războiul în toate căminele noastre.

Se întoarce spre mine cu o asprime care-mi amintește de felul în care a urmărit duelul dintre mine și Cassius. Cum m-ar fi lăsat

să mor acolo, și-ar fi sorbit vinul și s-ar fi dus apoi să ia cina. Chiar și acum, sunt doar un fir de praf pentru ea. Se gândește dincolo de acest moment. Dincolo de vremea când sângele meu se va răci pe podea și-mi vor târî trupul ca să mi-l disece.

— Darrow din Lykos, prin puterea cu care am fost investită de Acord, te declar vinovat de conspirație și incitare la acte de terorism.

Mă uit fix în lentilele optice ale holo-camerei, știind câte suflete nenumărate se uită acum la mine. Câți ochi nenumărați se vor uita la mine după ce nu voi mai fi.

— Te declar vinovat de crimă în masă împotriva cetățenilor de pe Marte.

Abia dac-o mai ascult. Inima îmi bubuie în piept. Scuturându-mi degetele mâinii stângi. Urcându-mi în gât. Asta e. Sfârșitul se apropie viermuind de mine.

— Te declar vinovat de ucidere.

Acest moment, acest fragment de timp este sumarul vieții mele. Este strigătul meu în neant.

— Și te declar vinovat de trădarea Societății…

Dar nu-mi doresc niciun strigăt.

Să aibă Roque parte de așa ceva. Auriii. Eu vreau ceva mai mult. Ceva ce ei nu pot înțelege. Vreau furia poporului meu. Mânia tuturor popoarelor înrobite. În timp ce Suverana recită sentința, în timp ce Șacalul așteaptă să o pună în aplicare, în timp ce Mustang îngenunchează iar Cassius se uită la mine din mijlocul grupului de Pretori și Cavaleri, și când Aja mă vede uitându-mă la cavalerul înalt și blond și se apropie trepidând, fiindcă își dă seama că ceva nu e în ordine, atunci îmi las capul pe spate și urlu.

Urlu pentru soția mea, pentru tatăl meu. Pentru Ragnar și Quinn și Pax și Narol. Pentru toți oamenii pe care i-am pierdut. Pentru toți cei pe care mi i-au luat.

Urlu pentru că sunt un Sondor al Iadului din Lykos. Sunt Secerătorul de pe Marte. Și am plătit să ajung în acest buncăr cu o bucată din trupul meu, totul ca să ajung în fața Octaviei, totul ca să mor alături de prietenii mei sau să reușim să ne aducem dușmanii în fața justiției.

Suverana îi face semn din cap Șacalului să execute sentința. Îmi lipește țeava de ceafă și apasă pe trăgaci. Arma îi tresare în mână. Ies scântei, care-mi ard scalpul. Zgomotul asurzitor îmi

perforează urechea dreaptă. Dar nu cad. Niciun glonț nu mi-a străpuns țeasta. Din țeava pistolului iese fum. Iar când Șacalul se uită la armă, își dă seama.

— Nu…

Se îndepărtează de mine, dă drumul pistolului, încearcă să-și scoată briciul.

— Octavia…, strigă Aja, aruncându-se înainte.

Dar chiar atunci, într-o clipită, Suverana aude ceva în spatele camerei și se întoarce la timp să vadă un soldat din garda pretoriană cu capul înclinat scăpându-și pe podea pușca electromagnetică iar din gură ieșindu-i o limbă roșie fioroasă. Doar că nu e o limbă. E briciul însângerat al lui Cassius care a pătruns prin ceafa Pretorianului și i-a ieșit printre dinți. Îi dispare înapoi în gură. Cele trei gărzi cad înainte ca Suverana să apuce să rostească măcar un cuvânt. Cassius stă în spatele oamenilor măcelăriți, cu fruntea plecată, cu briciul plin de sânge, ținând în mâna stângă telecomanda de la cătușele mele și ale lui Mustang.

— Bellona?

E tot ce mai apucă Suverana să spună când Cassius apasă butonul. Vesta de oțel a lui Mustang se deschide și cade la podea. La fel și hamul meu. Mustang se întinde după pușca electromagnetică a unui Pretor mort. Eliberat, mă ridic și scot cuțitul ascuns în vesta metalică. Mă îndrept spre Suverană. Până s-apuce să clipească îi înfig lama în burtă, prin jacheta neagră. Icnește. Face ochii mari. E la câțiva centimetri de mine. Îi simt mirosul de cafea din răsuflare. Îi simt fluturarea genelor când îi înfig cuțitul de încă șase ori în stomac, iar a șaptea oară, ultima, îi sfâșii trupul în sus, spre stern. Sângele ei fierbinte îmi împroașcă mâinile și pieptul când o spintec.

— Octavia!

Aja se repede spre mine. Parcurge jumătate din distanța care ne desparte, când Mustang, care trage din genunchi cu pușca electromagnetică, îi lovește armura în lateral. Explozia o ridică pe Aja de la pământ și o aruncă de-a lungul camerei, peste masa de conferință de lângă trupul lui Sevro și al Antoniei. Văzându-și Suverana împleticindu-se cu stomacul despicat, Cavalerul Adevărului și Cavalerul Bucuriei se îndreaptă spre Cassius scoțându-și briciurile de la șold și activându-și scuturile. Fără armură, doar în hainele verzi de prizonier pline de sânge,

Cassius se aruncă înainte. Cavalerul Adevărului este luat prin surprindere, iar briciul lui Cassius îi intră prin orbită și-i iese prin craniu.

Șacalul scoate briciul – briciul meu, pe care și l-a însușit – și mă atacă. Fac un pas într-o parte ca să-i contracarez lovitura. Se năpustește încă o dată, urlând de furie, dar îl prind de braț și-i dau un cap în figură înainte să-i secer picioarele și să-l pun la podea. Îmi iau briciul și i-l înfig prin mâna stângă în podea, ca să nu mai aibă nicio mână liberă. Țipă. Saliva lui îmi împroașcă fața. Încearcă să mă lovească cu picioarele. Îi dau un genunchi în frunte și-l las amețit și țintuit de podea.

— Darrow! strigă Cassius care-l înfruntă pe Cavalerul Bucuriei. Ai grijă în spate!

În spatele meu, Aja se ridică dintre rămășițele spulberate ale mesei. Are ochii mari de furie. Fug de ea pentru a-i ajuta pe Cassius și pe Mustang, știind prea bine că m-ar omorî în câteva secunde, acum că nu mai am mâna dreaptă. Sângele pătează salopeta verde a lui Cassius. Cavalerul Bucuriei, mai bine protejat, i-a făcut o tăietură urâtă pe piciorul stâng. Își folosește greutatea și scutul electromagnetic de pe brațul stâng pentru a-l copleși. Mustang ia două briciuri de la un Pretorian mort și-mi aruncă și mie unul. Îl prind din fugă cu mâna stângă. Îl activez și lama țâșnește afară, gata să ucidă. Cassius mai încasează o lovitură în picior și se împiedică de un cadavru, cade și parează o altă lovitură cu pumnul electromagnetic, distrugându-l. Cavalerul Bucuriei stă cu spatele la mine. Mă simte când vin, dar e prea târziu. Fără un zgomot, sar prin aer și-l lovesc de sus în jos. Brațul meu stâng încetinește când întâlnește scutul electromagnetic care vibrează la câțiva centimetri de armură, apoi tresare în timp ce îi despic platoșa albastră, trecând prin mușchi și prin os. Tăietura se întinde de la umărul stâng până în partea dreaptă a pelvisului, tăindu-l în diagonală. Se prăbușește.

Camera e cufundată în tăcere în timp ce trupurile cad la podea unul după altul.

Mustang vine repede lângă mine. Își strânge claia blondă de păr cu un rânjet febril. Îl ajut pe Cassius să se ridice.

— Cum am jucat? întreabă el cutremurându-se de durere.

— Mai prost decât lupți, îi spun și mă uit la toate cadavrele din jurul lui.

Rânjește, simțindu-se mai viu în luptă decât oriunde altundeva. Simt un junghi în piept știind că așa ar fi trebuit să fie lucrurile. Fiindu-mi dor de zilele când călăream împreună peste dealuri, crezându-ne stăpânii lumii. Rânjesc și eu, rănit și sângerând, dar parcă pentru prima dată după foarte multă vreme, aproape întreg.

— Păstrați-vă măgulirile pentru mai târziu, zice Mustang.

Ne întoarcem toți trei pentru a o înfrunta pe cea mai periculoasă ființă din Sistemul Solar. Stă aplecată peste trupul grav rănit al Octaviei, care s-a târât la marginea holo-punții și gâfâie întinsă pe spate, ținându-și stomacul cu ambele mâini. Octavia e palidă și tremură. Lacrimile curg pe chipurile Ajei și al lui Lysander, care a sărit să-și ajute bunica.

— Aja! strigă Șacalul de la podea. Omoară-i! Deschide ușa sau omoară-i!

Și-a pierdut mințile. Se agită încercând să ajungă cu ciotul la butonul briciului. E la un metru deasupra lui și pur și simplu nu ajunge până acolo.

— Deschide-o! zice scrâșnind din dinți.

Ca să deschidă ușa, trebuie să ajungă la ea. Și ca să ajungă la ea, trebuie să treacă de mine și de prietenii mei și să se întoarcă cu spatele la noi în timp ce introduce codul. E blocată aici până murim noi sau moare ea.

— Aja, dă-ne-o pe Suverană. Trebuie să facem dreptate, spun eu, știind care o să fie răspunsul ei.

Observ că holo-puntea încă e activată. Transmite în continuare în timp ce sângele Auriilor udă podeaua.

Aja nu se întoarce spre noi. Nu încă. Palmele ei uriașe mângâie fața Octaviei. O ține în brațe pe femeia mai în vârstă decât ea ca o mamă care-și ține copilul.

— Rămâi în viață, îi spune. O să te scot de-aici. Promit. Doar rămâi în viață, Octavia.

Octavia clatină din cap, slăbită.

— Grăbește-te, te rog, spune Lysander atingând brațul Ajei.

— Epuizați-o, șoptește Mustang. Ea e contra timp, nu noi.

— Să n-o lași să te prindă într-un colț, spun eu. Mișcă-te pe lateral așa cum am plănuit. Cassius, mai poți să treci în față?

— Încearcă să te ții după mine, zice el.

Aja se ridică în capul oaselor, o masă uriașă de mușchi și armură, cea mai bună elevă a celui mai mare maestru al

briciului pe care l-a cunoscut Societatea. Are fața întunecată, inexpresivă. Când se deplasează, par să se miște și dragonii de mare de pe armura ei albastră de Cavaler Proteic. E la fel de lată în umeri ca Ragnar. Aș vrea să o fi adus pe Sefi aici. Un metru și jumătate de argint ucigător se întinde în fața lui Aja, care ia poziția de iarnă a Căii Sălciei, cu sabia ridicată ca o torță într-o parte, piciorul stâng în față, șoldurile lăsate și genunchii ușor îndoiți. Eu și Mustang ne despărțim, unul în dreapta, celălalt în stânga. Cassius, care e cel mai bun spadasin dintre noi, stă în mijloc. Ochii înfometați ai Ajei ne devorează slăbiciunile. Piciorul rănit al lui Cassius, mâna mea dreaptă lipsă, înălțimea lui Mustang, poziția obiectelor din jurul nostru. Apoi atacă.

Sunt două strategii când te lupți cu mai mulți adversari. Prima este să-i folosești unul împotriva altuia. Dar eu și Cassius am gândit întotdeauna la fel în orice luptă, iar Mustang se adaptează ușor. Deci Aja alege a doua variantă: un atac total asupra mea, înainte ca Mustang sau Cassius să-mi poată sări în ajutor. Mă consideră dușmanul cel mai slab. Și are dreptate. Biciul ei îmi lovește fața mai repede decât pot eu să ridic sabia. Mă trag în spate, cât pe ce să-mi pierd un ochi. M-a făcut să mă dezechilibrez. Sare la mine cu lama rigidă, înțepându-mă într-o frenezie poetică de lovituri atent gândite pentru a-mi da sabia la o parte și a-mi lăsa corpul descoperit, astfel încât să poată face manevra lui Lorn numită Scalpul Înaripat. Încearcă să-și poziționeze lama deasupra lamei mele pentru a-mi atinge brațul de sabie și apoi să taie în jos pe încheietură, de-a lungul mușchiului și al tendoanelor. Mă retrag repede, răpindu-i ocazia și trec printre cadavrele din spatele meu, în timp ce Cassius și Mustang se apropie de ea. Cassius se grăbește și, la fel ca mine, se întinde prea mult.

Dar Aja nu-și folosește briciul. Își activează cizmele gravitaționale și se aruncă spre el. Două sute de kilograme de armură și Războinic Însemnat propulsat de cizme gravitaționale se lovesc de carne și os. Scheletul lui Cassius aproape că se aude trosnind. Trupul i se mulează pe Aja și se izbește cu fruntea de umărul ei protejat de armură. Cade și ea și-l țintuiește la pământ. Mustang o atacă din lateral pentru a-l salva pe Cassius. Dar Aja se aștepta ca Mustang să o atace, s-a

folosit de Cassius drept momeală. Îi spintecă adânc stomacul, cât pe ce să-i reteze intestinul.

Îmi arunc briciul spre Aja pe la spatele ei. Îl aude sau îl simte cumva și se apleacă în lateral, iar sabia trece pe lângă ea și se înfige în peretele holo-punții care ne desparte de camera de deasupra. Aja o lovește pe Mustang cu piciorul în genunchi, răsucindu-i rotula. Nu-mi dau seama dacă i-a dislocat-o, dar Mustang se împleticește în spate, cu briciul întins, iar Aja se întoarce spre mine, pentru că sunt neînarmat.

— Rahat, rahat, rahat, rahat, rahat, șuier eu târându-mă în patru labe printre Pretorieni ca să iau unul dintre briciurile lor.

Iau o pușcă electromagnetică și trag în urmă fără să mă uit. Scutul electromagnetic al Ajei absoarbe impactul, aruncând scântei și Furia aleargă după mine și-mi zboară arma din mână. Reușesc iar să scap, rostogolindu-mă în spate și alegându-mă cu o tăietură adâncă pe omoplat, dar am norocul să găsesc un brici când sar de pe holo-punte câțiva metri în sus, în camera de deasupra. Aja trage în mine cu un pumn electromagnetic. Mă feresc, așa că ratează. Tavanul de oțel de deasupra mea bolborosește și o parte din el începe să se scurgă. Mă rostogolesc într-o parte.

Pe puntea de dedesubt briciurile se izbesc energic. Mă târăsc de-a bușilea și mă las în jos peste margine ca să mă întorc în mijlocul luptei. Aja ne face praf, iar acum și-a întors atenția asupra lui Cassius și a lui Mustang. Se aruncă asupra lui Cassius profitând de piciorul lui rănit și de noua rană căpătată de el în umăr. Mustang o atacă din spate înainte să apuce să-l înjunghie pe Cassius, dar Aja se ferește când Mustang lovește cu sabia, mișcându-se de parcă ar fi studiat lupta dinainte să se fi întâmplat.

Îmi dau seama că n-o să reușim s-o învingem. De asta ne temeam. Totuși, nu era în plan nici să-mi pierd eu un braț. O să ne omoare unul câte unul.

Pentru un scurt moment îmi fac totuși speranțe, când Mustang și Cassius reușesc în sfârșit s-o prindă pe Aja între ei. Sar și eu să-i ajut. Femeia pivotează și se învârte ca o salcie prinsă între trei tornade. Știe că armura ei poate suporta loviturile noastre, dar pielea noastră nu le poate îndura pe ale ei. Încearcă lovituri adânci, făcându-ne să sângerăm metodic,

țintind spre tendoanele genunchilor și brațelor, așa cum ne-a învățat Lorn pe amândoi. Sapă cu înțelepciune la rădăcină.

Îmi face o tăietură adâncă pe antebraț, îmi zgârie încheieturile degetelor, îmi retează o bucățică din degetul mic. Urlu de furie, dar furia nu e de-ajuns. Instinctele mele nu sunt de-ajuns. Suntem prea epuizați, prea copleșiți de monstruozitatea ei. Lorn a antrenat-o prea bine. Se rotește și-și înfige de două ori sabia, într-o lovitură cu ambele mâini, în partea dreaptă a cutiei mele toracice. Lumea se învârte cu mine. Mă ridică de la podea cu un urlet îngrozitor. Picioarele mi se bălăngănesc la jumătate de metru în aer. E atacată de Cassius și mă aruncă într-o parte ca să pareze atacul lui chiar când e cât pe ce să-nfigă sabia în mine. Mă prăbușesc la pământ simțind că mi se cască o gaură în piept. Icnesc după aer, abia reușind să respir. Cassius și Mustang se pun între mine și Aja.

— Nu-l atinge, șuieră Mustang.

Sabia nu mi-a atins niciun organ, înfigându-se între două coaste întărite de Mickey, dar pierd mult sânge. Mă târăsc în patru labe, încercând să mă ridic în picioare. Șacalul mă privește, epuizat de eforturile de a încerca să se elibereze. Rânjește, în ciuda imaginii îngrozitoare a cadavrelor din jurul nostru, știind că Aja o să mă omoare. Suverana, rece și palidă ne urmărește și ea, proptită de marginea holo-punții. Lysander o sprijină. Aja se uită spre ea cu teamă, știind că nu mai are mult de trăit.

— Cum ați putut să-l alegeți pe el în locul nostru? urlă Aja furioasă la Mustang și Cassius.

— Foarte ușor, răspunde Mustang.

Cassius scoate seringa din tocul pe care-l are prins pe picior și o aruncă spre mine.

— Fă-o înainte să ne omoare, omule.

Mă ridic în picioare clătinându-mă, iar Aja încearcă să ajungă la mine, dar Cassius și Mustang au destulă putere cât s-o facă să se retragă. Urlă de frustrare. Alunecă toți trei în sânge; la câțiva centimetri de ea, prietenii mei nu mai au mult timp de petrecut pe lumea asta. Reușesc să ajung la marginea holo-punții, în partea opusă Suveranei, și mă cațăr ca să ajung la cadavrul lui Sevro.

— N-ai unde să fugi! strigă Aja. O să-ți scot ochii. N-ai unde să fugi, laș Ruginiu!

Dar eu nu fug. Îngenunchez lângă Sevro. Pieptul lui e un amalgam de sânge și stofă sfâșiată de când a tras Cassius în el. Îi tai tricoul cu briciul. Văd șase găuri în vesta de protecție pe care i-a făcut-o Cypher și bucăți de carne modificată artizanal ca să pară reală. Fața lui e calmă și împăcată. Dar pacea nu-i stă în fire și, oricum, încă nu ne-am câștigat-o. Pregătesc seringa de la Holiday plină cu mușcătură de șarpe. Destul cât să trezească un mort. Chiar și pe unul care se preface că doarme somnul de veci cu ajutorul cocktailului afurisit al unchiului Narol, din ulei de haemanthus. Îi smulg vesta.

— Trezirea, Spiridușule, spun ridicând seringa și rugându-mă în gând să nu-i cedeze inima.

Înfig seringa în pieptul prietenului meu. Deschide ochii brusc.

— Futuuuuu-iiii!

62. Omnis vir lupus

Sevro sare brusc în sus direct din coma indusă de uleiul de haemanthus din sticluța metalică din care a tot băut înainte să-l eliberăm pe Cassius. Lovește haotic din brațele tremurânde, își recapătă echilibrul și se uită în jur cu ochi sălbatici, înnebuniți. Se ține de inimă și icnește de durere, la fel cum am făcut și eu când m-au scos din închisoare Trigg și Holiday. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost fața mea în închisoarea de pe navă, iar acum se trezește aici, aruncat în mijlocul bătăliei, cu sânge și cadavre peste tot în jurul nostru. Se holbează la mine cu ochi injectați, dementi și arată cu degetul spre stomacul meu:

— Sângerezi! Darrow! Îți curge sânge!

— Știu!

— Ce-ai pățit la braț? Nu mai ai un braț, în pula mea!

— Știu!

— Mama dracului!

Aruncă o privire în jur și-i vede pe Șacal și pe Octavia prăbușiți la podea. Aja respinge atacul lui Cassius și Mustang.

— A mers! A mers, futu-i! Hai, tâmpitule, trebuie să-i ajutăm pe Sprâncene Aurii ăștia. Sus! Sus!

Mă ajută să mă ridic în picioare și-mi pune briciul în mână, după care se îndreaptă în viteză spre puntea de comandă,

urlând strigătul de bătălie pe care-l urlam când eram doar niște copii ce alergau în zăpadă printre pini.

— O să te omor, Aja! O să te omor de n-o să zici nici pâs!

— E Barca! urlă Șacalul de la podea. Barca trăiește!

Sevro apucă în fugă un pumn electromagnetic de la un Pretorian mort și-l calcă în picioare pe Șacal, zdrobindu-i fața în timp ce înșfacă briciul ce-l țintuiește de podea, fără să se oprească vreun moment. Se năpustește asupra Ajei, trăgând cu pumnul electromagnetic. Înnebunit de droguri și de victoria al cărei parfum îl simte deja.

Explozia electromagnetică sfâșie scutul Ajei, împrăștiind scântei purpurii și încețoșându-i vederea îndeajuns cât să poată Cassius să-și strecoare briciul pe sub garda ei. Totuși, femeia reușește să se răsucească și Cassius o rănește doar în umăr, dar Sevro intervine imediat, înjunghiind-o de două ori în partea inferioară a spatelui. Aja geme de durere și se retrage. Mă alătur luptei, în vreme ce Aja continuă să ia distanță, îndepărtându-se poticnit. Lasă în urma ei ceva ce puțini oameni au avut ocazia să vadă din partea ei: o panglică subțire de sânge. Briciul lui Sevro e și el plin de sânge. Îi șterge lama până la vârf și-și freacă apoi degetele între ele.

— Ha, ha, ha! Ia te uită. Sângerezi până la urmă. Hai să vedem cât sânge mai ai în tine.

Se apleacă înainte ca un animal de pradă și se ia după ea, în timp ce eu, Mustang și Cassius o înconjurăm, formând astfel un pătrat în jurul celui mai viteaz Cavaler Olimpic în viață, ca o haită de lupi ce atacă o panteră în pădure. Ne ferim de loviturile ei, îi țintim partea de jos a picioarelor, îi crestăm coastele. O facem să sângereze. Suntem o închisoare formată din patru oameni. Sevro își agită sabia în aer, urlând ca turbat.

— Taci! spune Aja repezindu-se la el.

Dar Sevro se retrage, iar eu și Cassius înaintăm, atacând-o. Parează lovitura lui Cassius menită să-i atingă gâtul, și următoarele lui două mișcări succesive, dar nu mai are timp să mă blocheze și pe mine. Fac o fentă și mă prefac că vreau să-i înfig sabia în abdomen, în schimb îi retez fluierul piciorului, trecând prin metalul armurii. Ies scântei și briciul mi se umple de sânge. Mustang o taie și ea pe coapsă. Mă dau înapoi, iar Aja se-ntoarce spre mine – o fac astfel să se întindă, numai bine ca Sevro s-o poată lovi din nou. O face, retezându-i cu furie

tendonul lui Ahile de la piciorul drept. Aja geme și se împleticește, repezindu-se spre el. Sevro se retrage.

— O să mori, îi șuieră el răutăcios. O să mori.

— Gura!

— Asta e pentru Quinn, îi spune printre dinți când Cassius îi taie și tendoanele de la genunchiul stâng.

— Asta e pentru Ragnar, zic eu și o lovesc pe neașteptate în coapsa dreaptă.

— Asta e pentru Marte, zice Mustang și-i taie brațul de la cot.

Aja se uită la brațul căzut pe podea de parcă s-ar întreba al cui o fi. Dar n-apucă să-și tragă sufletul. Sevro lasă deoparte pumnul electromagnetic, ia de jos briciul Cavalerului Adevărului și sare în aer, la jumătate de metru de podea, proptindu-i ambele săbii în piept. Față în față, aproape atingându-și nasurile. Aja cade în genunchi, iar Sevro aterizează în picioare.

— *Omnis vir lupus*!

O pupă pe nas și-i scoate săbiile din piept, după care le transformă în bice care i se încolăcesc de antebrațe. Cu brațele întinse în lateral, se depărtează de Cavalerul Proteic aflat pe moarte, cel mai mare cavaler al epocii sale vărsându-și ultimele picături de sânge. Încă în genunchi, Aja o caută cu privirea pe Suverană, femeia care a fost ca o mamă pentru surorile ei, care a crescut-o, care a iubit-o într-atât cât poate iubi un conducător al Sistemului Solar, și care acum moare odată cu ea.

— Îmi pare rău… maiestate, icnește Aja.

— Să nu-ți pară, reușește Octavia să șoptească. Ai ars ca o flacără, Furia mea. Timpul însuși își va aminti de tine.

— Mneah, nu prea cred, zice Sevro nemilos. Somn ușor, Grimmus.

Îi taie capul și îi dă un picior în piept. Corpul ei se clatină în spate și se prăbușește la podea, iar Sevro sare în patru labe peste ea și urlă ca lupii. Suveranei îi scapă un geamăt adânc văzând oribila scenă. Închide ochii și lacrimile îi curg șiroaie. Ne îndreptăm spre ea. Eu și Cassius șchiopătăm și ne sprijinim unul de altul. El și-a trecut brațul pe după gâtul meu, ca să nu mai calce pe piciorul pe care abia și-l târăște. Mustang vine în urma noastră. Sevro îl păzește pe Șacal, așezându-se pe pieptul lui și bălăngănindu-i un brici deasupra capului.

Lysander, murdar de sângele bunicii lui, ia briciul Octaviei de jos și ne taie calea.

— Nu vă las s-o omorâți!

— Lysander… nu, spune Octavia. E prea târziu.

Ochii băiatului sunt umflați și plini de lacrimi. Briciul îi tremură în mâini. Cassius face un pas în față și întinde mâna.

— Lasă arma, Lysander. Nu vreau să te omor.

Eu și Mustang avem un schimb de priviri care nu-i scapă Octaviei și care probabil îi face sufletul să se cutremure. Lysander știe că nu se poate lupta cu noi. Logica învinge durerea și dă drumul briciului, retrăgându-se cu o privire hăituită.

Privirea Octaviei e întunecată și pierdută, deja întoarsă pe jumătate spre cealaltă lume, unde nici chiar ea nu mai este o regină. Am crezut că totul se va termina cu acuze ranchiunoase sau că va implora să-i cruțăm viața ca Vixus sau Antonia. Dar nici măcar în acest moment nu arată vreo slăbiciune. Doar tristețea și sentimentul dragostei pierdute îi mai rămân acum, la sfârșit. Nu ea e cea care a creat ierarhia, dar a protejat-o în timpul domniei sale. Și pentru asta trebuie să plătească.

— De ce? îl întreabă Octavia pe Cassius tremurând de durere. De ce?

— Pentru că ai mințit.

Fără o vorbă, Cassius scoate de la centură micul holo-cub, o prismă triunghiulară cât un deget de mare, și i-l pune Octaviei în palmele însângerate. Imaginile dansează pe suprafața lui, apoi sunt proiectate în aer, în fața Suveranei. Se derulează scena morții familiei lui Cassius, iar hologramele o scaldă în lumina lor albastră. Se vede un hol prin care înaintează siluete neclare, care se transformă apoi în bărbați în piei-scarabeu. Mătușa lui Cassius e ucisă pe un culoar; soldații merg mai departe și în clipa următoare târăsc după ei niște copii, pe care îi omoară cu briciurile și călcându-i în picioare. Tot mai multe cadavre sunt târâte de peste tot și adunate într-o grămadă, după care li se dă foc, ca să nu existe supraviețuitori. Au murit în noaptea aceea peste patruzeci de copii și membri ai familiei care nu erau Războinici Însemnați. Au crezut că pot arunca păcatul uciderii lor pe umerii unui om deja distrus. Dar a fost opera Șacalului. El e cel care a pus capăt războiului dintre Bellona și Augustus, iar cooperarea și tăcerea Suveranei au fost prețul lui pentru ce s-a întâmplat mai apoi la Triumful meu.

— Mă întrebi de ce?

Vocea lui Cassius e o șoaptă abia perceptibilă.

— Pentru că nu ai onoare. Am fost Cavaler Olimpic și am depus un jurământ să respect Acordul, să fac dreptate în Societatea Omului. Și tu ai jurat același lucru, Octavia. Dar ai uitat ce presupunea asta. Toată lumea a uitat. De aceea lumea asta e distrusă. Poate că următoarea va fi mai bună.

— Lumea asta e cea mai bună pe care ne-o putem permite, șoptește Octavia.

— Chiar crezi asta? întreabă Mustang.

— Din toată inima.

— Atunci mi-e milă de tine, îi spune Mustang.

La fel simte și Cassius.

— Fratele meu era sufletul meu. Și nu mai cred într-o lume care susține că el era prea slab ca să merite să trăiască. El ar fi crezut în asta. În speranța înnoirii. Pentru Julian, adaugă el uitându-se la mine, pot și eu să cred în asta.

Cassius îmi întinde alte două holo-cuburi pe care le scoate de la centură. Primul e cu uciderea prietenilor mei la Serbarea Triumfului. Al doilea e pentru Margine; când vor vedea înregistrarea vor știi ce am făcut. Politica nu ia pauze niciodată. Pun cele două holo-cuburi în palmele Suveranei, lângă primul. Rhea strălucește înaintea ei. O lună albastră cu alb, fabuloasă alături de frații săi Iapetus și Titan, orbitând uriașul Saturn. Deodată, la polul nord al lunii, niște așchii minuscule care de-abia se observă sclipesc nevinovate de câteva ori și ciuperci de foc explodează apoi pe suprafața albastră și albă a satelitului.

Când explozia nucleară luminează fața Suveranei, Mustang se dă într-o parte ca să-mi facă loc să mă așez pe vine lângă femeia muribundă. Îi vorbesc cu blândețe, ca să știe că dreptatea, nu răzbunarea, e cea care-a găsit-o în ceasul de pe urmă.

— Poporul meu are o legendă despre o ființă care stă în mijlocul drumului ce duce spre lumea de apoi. El îi judecă și-i alege pe cei răi dintre cei buni. Numele lui e Secerătorul. Nu eu sunt acela. Eu sunt un simplu om. Dar o să-l întâlnești curând. În curând o să te judece pentru toate păcatele care te-apasă.

— Păcate?

Octavia clatină din cap uitându-se la cele trei holo-cuburi – picături într-un ocean de păcate.

— Au fost sacrificii. E nevoie de așa ceva pentru a putea guverna, spune ea cuprinzând holo-cuburile în palme. Sacrificiilor le datorez la fel de mult pe cât le datorez și victoriilor mele. O să vezi. Vei fi la fel, Cuceritorule.

— Nu, nu voi fi.

— În absența soarelui, nu poate exista decât întuneric.

O trece un fior – i se face frig. Mă împotrivesc impulsului de-a o înveli cu ceva. Știe ce lasă în urmă. După moartea ei va începe lupta pentru succesiune. Auriii vor fi dezbinați.

— Cineva… cineva trebuie să guverneze, altfel peste o mie de ani, copiii vor întreba: „Cine a distrus planetele? Cine a adus întunericul?”, iar părinții lor le vor spune că tu ai fost acela.

Dar știu deja toate astea. Știam asta de când l-am întrebat pe Sevro dacă are habar cum se vor termina toate. Nu voi înlocui tirania cu haosul. Dar nu-i spun asta. Înghite cu greu – fiecare respirație e un chin.

— Trebuie să-l oprești. Trebuie… să-l oprești… pe Adrius…

Acestea sunt ultimele cuvinte ale Octaviei au Lune. Pe măsură ce cuvintele se sting, focul din Rhea pălește în ochii ei și viața o părăsește, lăsându-i pupilele reci înconjurate de auriu să privească țintă în bezna fără de sfârșit, îi închid ochii. Cutremurat de moartea ei, de cuvintele ei, de temerile ei.

Suverana Societății, care a guvernat vreme de șaizeci de ani, a murit. Și tot ce simt e groază, pentru că Șacalul începe să râdă.

63. Tăcere

Râsul lui răsună în încăpere. În lumina strălucitoare a hologramelor lunii și a navelor care se luptă în întuneric, figura lui e palidă. Mustang a oprit transmisiunea de pe holo-punte și a început deja să analizeze baza de date a Suveranei, în timp ce Cassius se îndreaptă spre Lysander, iar eu mă ridic de lângă Octavia. Mă doare tot corpul din cauza rănilor.

— Ce-a vrut să spună, să-l oprim? mă întreabă Cassius.

— Nu știu.

— Lysander?

Băiatul e prea traumatizat de ororile din jurul lui ca să mai poată vorbi.

— Imaginile au fost transmise pe toate navele și planetele, spune Mustang. Toată lumea a văzut moartea Octaviei. Comunicatele de la bordurile navelor curg. Nu știu cine a preluat conducerea. Trebuie să ne mișcăm acum, înainte să se ralieze sub conducerea cuiva.

Eu și Cassius ne apropiem de Șacal.

— Ce-ai făcut? îl întreabă Sevro zguduindu-l. La ce s-a referit Octavia?

— Ia-ți dulăul de pe mine, îmi spune Șacalul, apăsat de genunchiul lui Sevro.

Îl trag pe Sevro de pe el. Continuă să-i dea târcoale Șacalului, încă tremurând din cauza adrenalinei.

— Ce-ai făcut? îl întreb.

— N-are niciun rost să vorbești cu el, zice Mustang.

— Niciun rost? De ce crezi că m-a acceptat Suverana în apropierea ei? întreabă Șacalul de pe podea, ridicându-se într-un genunchi și ținându-se de piept cu mâna rănită. De ce nu se temea de arma pe care-o aveam la șold? Nu cumva exista o amenințare mai mare care o ținea în frâu?

Se uită la mine printre șuvițele ciufulite de păr. Ochii-i sunt calmi, în pofida rănilor pe care i le-am cauzat.

— Îmi amintesc sentimentul pe care l-am avut în subteran, Darrow, spune el încet. Senzația pe care mi-o dădeau pietrele reci când le atingeam. Eram înconjurat de camarazii mei din Casa Pluto, ascunși cu toții în întuneric. Se uitau la mine și le vedeam aburii respirației. Îmi aduc aminte cât de frică îmi era. Cât de mult m-am pregătit, cât de puține m-a învățat tatăl meu. Mi-am cântărit toată viața în acele momente. Îmi aluneca printre degete. Fugiserăm de la castelul nostru, urmăriți de cei din Casa Vulcan. Au venit așa de repede. Urmau să ne ia în sclavie. Ultimii membri ai Casei noastre încă mai alergau prin tunel când am detonat bombele, dar erau și cei din Vulcan acolo. Îmi răsuna în minte vocea tatălui meu. Îl auzeam spunându-mi că nu era surprins că dădusem greș atât de repede. Timp de o săptămână după explozia care a blocat tunelul n-am auzit nimic altceva. După încă o săptămână am omorât o fată și i-am mâncat picioarele ca să supraviețuim. Ne-a implorat să nu facem asta. Ne-a implorat să alegem pe altcineva. Dar am

învățat atunci, în clipa aceea, că dacă nimeni nu se sacrifică, atunci nu supraviețuiește nimeni.

Fiori reci de teamă se strecoară în mine, îi simt în adâncul stomacului și apoi răspândindu-mi-se în tot corpul.

— Mustang…

— Aici le-a pus, zice ea îngrozită.

— Ce se întâmplă? Ce-a pus? șuieră Sevro.

— Darrow…, șoptește Cassius îngrijorat.

— Bombele atomice nu sunt pe Marte, zic eu. Sunt pe Luna.

Șacalul zâmbește larg. Încet, a reușit să se ridice în picioare, și niciunul dintre noi nu îndrăznim să-l atingem. Totul se leagă acum. Tensiunea dintre el și Suverană. Amenințările subtile. Îndrăzneala lui de-a veni aici, unde Suverana deținea puterea absolută. Felul în care putea s-o ia în râs pe Aja fără să se teamă de consecințe.

— Rahat! Rahat! Rahat! Rahat! strigă Sevro trăgându-se de păr. Rahat!

— N-am avut nicio clipă de gând să bombardez Marte, spune Șacalul. M-am născut pe Marte. Îmi aparține de drept, prin naștere, e cel mai important trofeu. Heliumul de acolo e sângele imperiului. Dar luna asta, satelitul ăsta sărac, îi seamănă Octaviei, o cotoroanță perfidă care suge măduva Societății, chirăind despre ce a fost în loc de ceea ce ar putea fi. Iar Octavia a răscumpărat-o de la mine. La fel cum o să faceți și voi, pentru că sunteți slabi și nu ați învățat ce ar fi trebuit la Institut. Ca să câștigi, trebuie să sacrifici ceva.

— Mustang, poți să găsești bombele? întreb. Mustang!

A rămas ca trăsnită.

— Nu. Sigur a mascat semnătura radioactivă. Chiar dacă le-am găsi, nu le-am putea dezactiva…, spune ea și întinde mâna spre cască pentru a apela navele noastre.

— Dacă îi apelezi, detonez o bombă pe minut, spune Șacalul bătându-se cu degetul peste urechea în care se ascunde o cască minusculă.

Probabil că Lilath e pe recepție. Sigur la ea e detonatorul. La asta s-a referit. Ea e asigurarea lui.

— Chiar credeți că v-aș fi spus planul meu dacă ați fi putut face ceva să-l împiedicați?

Își netezește părul și-și șterge armura de sânge.

— Bombele au fost plantate acum câteva săptămâni. Sindicatul le-a transportat fraudulos pe lună pentru mine. Destule cât să creez o iarnă nucleară. O a doua Rhea, dacă vreți. După ce le-am plantat, i-am spus Octaviei ce făcusem și care erau condițiile pe care le impuneam. Urma să guverneze în continuare ca Suverană până la înăbușirea Revoltei, ceea ce-a… luat o turnură surprinzătoare… evident. Iar după aceea, în ziua victoriei, urma să convoace Senatul, să abdice de la Tronul Dimineții și să mă numească succesor. În schimb, eu nu distrugeam Luna.

— De asta a convocat Octavia Senatul, zice Mustang cu silă. Ca să devii tu Suveran?

— Da.

Stau la câțiva pași distanță de el, resimțind acum pe umeri toată greutatea luptei, simțindu-mi trupul slăbit din cauza efortului, a sângelui pierdut, iar acum… ființa asta diabolică. Egoismul lui e copleșitor.

— Ești nebun, zice Sevro.

— Nu e, spune Mustang. L-aș fi putut ierta dacă era nebun. Adrius, sunt trei miliarde de oameni pe luna asta. Nu vrei să fii un astfel de om.

— Lor nu le pasă de mine. Mie de ce mi-ar păsa de ei? întreabă Șacalul. Totul e un joc. Iar eu am câștigat.

— Unde sunt bombele? întreabă Mustang făcând amenințătoare un pas spre el.

— Hei, hei, o mustră el. Dacă îmi atingi un singur fir de păr, Lilath detonează o bombă.

Mustang e copleșită de îngrijorare.

— Sunt niște ființe umane, spune ea. Ai puterea de a le dărui acestor trei miliarde de oameni viața lor, Adrius. E o putere dincolo de orice și-ar putea dori cineva vreodată. Ai șansa de a fi mai bun decât tata. Mai bun decât Octavia…

— Jigodie condescendentă ce ești, exclamă neîncrezător Șacalul cu un hohot de râs. Chiar crezi că mă mai poți manipula. Asta e din cauza ta. Lilath, detonează bomba de la sud de Mare Serenitatis.

Ne uităm cu toții la holograma lunii de deasupra capetelor noastre, sperând că poate totul e o cacealma. Că poate transmisiunea nu a reușit. Dar un punctuleț roșu strălucește pe hologramă, înflorind în afară, o mică și aproape nesemnificativă

animație care învăluie zece kilometri de oraș. Mustang se duce în grabă la calculator.

— E o explozie nucleară, șoptește ea. Sunt peste cinci milioane de oameni în districtul ăla.

— Au fost, zice Șacalul.

— Monstrule…, țipă Sevro și se repede la Șacal.

Cassius îi taie calea, făcându-l să dea înapoi.

— Dă-te la o parte!

— Sevro, calmează-te.

— Ai grijă, Spiridușule! mai sunt câteva sute, zice Șacalul.

Sevro e copleșit și-și încleștează mâna pe piept – inima probabil că-i bate nebunește din cauza drogurilor.

— Darrow, ce facem?

— Vă supuneți, zice Șacalul.

— Ce vrei? mă forțez eu să-l întreb.

— Ce vreau? întreabă el la rândul lui.

Își înfășoară o bucată de pânză în jurul brațului sângerând, ținându-i un colț cu dinții.

— Vreau să fii ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna să fii, Darrow. Vreau să fii asemenea soției tale. Un martir. Omoară-te. Aici. În fața surorii mele. În schimb, vor trăi trei miliarde de suflete. Nu asta ți-ai dorit dintotdeauna? Să fii un erou? Tu mori, iar eu voi fi încoronat Suveran. Apoi va fi pace.

— Nu, strigă Mustang.

— Lilath, mai detonează o bombă. Mare Anguis, de data asta.

O altă explozie roșie izbucnește pe holo-ecran. Bomba nucleară pune capăt vieții a milioane de oameni.

— Oprește-te! spune Mustang. Te rog, Adrius!

— Tocmai ai omorât șase milioane de oameni, spune Cassius uimit.

— Vor crede că noi facem asta, mârâie Sevro.

Șacalul încuviințează.

— Fiecare bombă pare să fie detonată de invadatori. Asta e moștenirea ta, Darrow. Gândește-te la fiecare copil care moare acum. Gândește-te la mamele lor care urlă. Câți oameni ai putea salva cu o simplă apăsare de trăgaci.

Prietenii mei se uită la mine, dar eu sunt undeva departe, ascultând suspinele vântului prin tunelurile de pe Lykos. Atingând rouă de pe utilaje în zori. Știind că Eo mă va aștepta la întoarcerea acasă. Așa cum mă așteaptă acum la capătul

drumului pietruit, la fel ca Narol, ca Pax și Ragnar și Quinn și, sper, Roque, Lorn, Tactus și toți ceilalți ai noștri. Moartea nu va însemna sfârșitul. Ar fi începutul a ceva nou. Trebuie să cred asta. Dar moartea mea l-ar lăsa pe Șacal în lumea de aici. L-ar lăsa atotputernic peste prietenii mei, peste toate lucrurile pentru care am luptat. Mereu am fost convins că o să mor înainte de sfârșit. M-am târât înainte știind că eram blestemat. Dar prietenii mei mi-au dăruit dragoste, mi-au insuflat credința înapoi în oase. M-au făcut să-mi doresc să trăiesc. M-au făcut să-mi doresc să construiesc. Mustang se uită la mine cu ochii înlăcrimați și știu că-și dorește să trăiesc, dar nu poate alege ea pentru mine.

— Darrow? Care e răspunsul tău?

— Nu.

Îl lovesc cu pumnul în gât. Horcăie. Nu poate să respire, îl dobor la podea și sar deasupra lui, țintuindu-i brațele cu coapsele mele, astfel încât îi prind capul între genunchi. Îmi îndes mâna în gura lui. Se uită la mine înnebunit. Lovește din picioare. Mă mușcă de degete și-mi dă sângele.

Data trecută când l-am pus jos, am ales arma nepotrivită. Ce înseamnă mâinile pentru o ființă ca el? Toată răutatea, toate minciunile le țese cu limba. Așa că îi prind limba cu mâna mea de Sondor al Iadului, între arătător și degetul mare, ca pe un pui mic de viperă.

— Așa o să se termine povestea asta, Adrius, îi spun. Nu cu țipetele tale. Nu cu accesele tale de furie. Ci cu tăcerea ta.

Trag cu putere și-i smulg limba Șacalului.

Urlă, imobilizat în continuare sub mine. Sângele îi țâșnește din ciotul mutilat. Îi împroașcă buzele. Se zvârcolește. Îl împing de-o parte și mă ridic fierbând de furie, ținând în mână arma însângerată a dușmanului meu, în timp ce el se văicărește pe podea. Simt cum clocotește ura în mine și văd privirile uimite ale prietenilor mei. Îi las casca în ureche, pentru ca Lilath să-i poată auzi văicărelile și mă duc la panoul de comenzi ca să apelez nava Victrei. Apare chipul Victrei, cu ochii măriți de uimire când mă vede.

— *Darrow*… *trăiești*…, reușește ea să îngaime. *Sevro*… *Bombele nucleare*…

— Trebuie să distrugi *Leul de pe Marte*, îi spun. Lilath e cea care detonează bombele. Mai sunt câteva sute ascunse în toate orașele. Distruge nava!

— *E în mijlocul formației lor*, protestează ea. *O să ne pierdem toate navele dacă încercăm să ajungem la ea. Chiar dacă reușim, o să ne ia câteva ore.*

— Le putem bruia semnalul? întreabă Mustang.

— *Nu*.

— Impuls electromagnetic? întreabă Sevro venind în spatele meu.

Chipul Victrei se luminează când îl vede, dar apoi clatină din cap.

— *Au scuturi*.

— Folosiți impulsurile electromagnetice ca să scurtcircuitați transmițătoarele radio ale bombelor, spun eu. Inițiați Ploaia de Fier și declanșați impulsuri electromagnetice asupra lunii până le distrugeți.

— Și să trimitem trei miliarde de oameni înapoi în Evul Mediu? întreabă Cassius.

— *O să ne măcelărească*, zice Victra. *Nu putem declanșa o Ploaie. Rămânem fără soldați. Și Auriii își vor păstra luna.*

Se mai detonează o bombă. De data asta în apropierea polului sud. Apoi o a patra la ecuator. Știm care sunt consecințele.

— Lilath nu știe exact ce s-a întâmplat cu Adrius, intervine Cassius grăbit. Cât de loială îi e? O să le detoneze pe toate?

— Nu cât timp el încă mai scâncește, zic eu.

Sau cel puțin așa sper.

— Scuze, se aude o voce subțire.

Ne întoarcem și-l vedem pe Lysander. Am uitat de el în tot acest haos. Are ochii injectați din cauza lacrimilor. Sevro ridică pumnul electromagnetic să tragă în el. Cassius i-l zboară din mână.

— Apelați-l pe nașul meu, spune Lysander curajos. Apelați-l pe Lordul Cenușă. O să judece rațional.

— Da, pe dracu'…, comentează Sevro.

— Tocmai le-am ucis pe Suverană și pe fiica lui, zic eu. Lordul Cenușă…

— A distrus Rhea, mă întrerupe Lysander. Da. Și lucrul ăsta îl bântuie. Apelați-l și o să vă ajute. Bunica mea și-ar fi dorit ca el să facă asta. Luna e casa noastră.

— Are dreptate, spune Mustang și mă împinge de lângă consolă. Darrow, dă-te la o parte.

E într-o stare de concentrare maximă, închisă acolo. Nu poate să-și exprime gândurile în timp ce deschide legătura directă cu Pretorii Aurii ai flotei. Uriașii bărbați și femei apar în jurul nostru ca niște fantome argintii, stând în mijlocul trupurilor pe care ne-au urmărit omorându-le. Ultimul care apare e Lordul Cenușă. Are chipul desfigurat de furie. Fiica și stăpâna lui zac amândouă ucise de mâinile noastre.

— Bellona, Augustus, mârâie când îl vede pe Lysander printre noi. Nu e de-ajuns…

— Lord Grimmus, nu avem timp pentru acuzații, spune Lysander.

— Lysander…

— Te rog, ascultă-i. Luna noastră depinde de asta.

Mustang pășește în față și ridică vocea:

— Pretori ai flotei, Lord Cenușă. Suverana a murit. Exploziile nucleare pe care le vedeți distrugându-vă planeta nu sunt cauzate de armele Roșiilor. Provin din propriul vostru arsenal, furat de fratele meu. Pretorul lui, Lilath, controlează de pe puntea *Leului de pe Marte* detonarea a alte peste patru sute de focoase nucleare. Până când Lilath nu va fi omorâtă, acestea vor fi detonate în continuare. Camarazii mei Aureolați, îmbrățișați schimbarea sau înfruntați distrugerea. Alegerea vă aparține.

— Ești o trădătoare…, șuieră unul dintre Pretori.

Lysander traversează holo-puntea și se duce la masa la care a stat mai devreme. Ia de acolo sceptrul bunicii lui și se întoarce, în timp ce Pretorii îi strigă amenințări lui Mustang.

— Nu este o trădătoare, spune Lysander întinzându-i sceptrul.

Sângele bunicii lui îi pătează mâinile.

— E cea care ne-a cucerit.

64. Urale

Leul de pe Marte are parte de o distrugere rușinoasă, atacat din toate părțile atât de loialiști, cât și de rebeli. Exploziile nucleare au potolit pofta de sânge a tuturor mai bine decât ar fi făcut-o orice tratat de pace sau armistițiu. Sunt puțini oamenii cărora le

place cu adevărat să vadă frumusețea arzând. Dar iată că arde. Înainte ca *Leul* să fie anihilat, sunt detonate alte douăsprezece bombe, care sculptează noi orașe de foc și cenușă printre cele de oțel și ciment. Luna e cuprinsă de haos.

La fel și Armada Aurie. Odată cu răspândirea veștilor despre moartea Suveranei și detonarea bombelor, Societatea se clatină la picioarele noastre. Pretori înstăriți își iau navele personale și fug, îndreptându-se spre Venus, Mercur sau Marte. Nu stau uniți, pentru că nu știu unde să stea.

Octavia a guvernat vreme de șaizeci de ani. Pentru cei mai mulți dintre ei, ea e singura Suverană pe care au știut-o vreodată. Civilizația noastră e pe marginea prăpastiei. Rețelele electrice au căzut pe toată suprafața lunii. În timp ce noi ne pregătim să plecăm din buncărul Suveranei, panica și revoltele se răspândesc aici. Am smuls inima Societății. Dacă noi plecăm, ce o să-i ia locul?

Știam că era imposibil să cucerim Luna prin forța armată. Dar nu ne-am dorit asta nicio clipă. La fel cum Ragnar nu și-a dorit să lupte până la dispariția tuturor Auriilor. El știa că Mustang e cheia. Dintotdeauna a fost. De asta ne-a pus în pericol viețile eliberându-l pe Kavax. Acum Mustang stă sub holograma lunii rănite, auzind la fel de bine ca și mine țipetele tăcute ale orașului. Mă apropii de ea.

— Ești gata? o întreb.

— Poftim? zice ea și clatină din cap. Cum a putut să facă toate astea?

— Nu știu. Dar putem îndrepta lucrurile.

— Cum? Va fi iadul pe luna asta. Zece milioane de morți. Distrugerile…

— O vom reconstrui. Împreună.

Cuvintele o umplu de speranță, de parcă tocmai și-ar fi amintit unde suntem. Ce am făcut. Că suntem împreună. Clipește de câteva ori și-mi zâmbește. Apoi se uită la brațul meu, la locul unde aveam un braț, de fapt, și-mi atinge umărul cu blândețe.

— Cum de mai reziști?

— O fac pentru că încă n-am terminat.

Istoviți și plini de sânge, ne alăturăm lui Cassius, Lysander și Sevro, aflați în fața ieșirii din camera secretă a Suveranei.

Cassius introduce codul lui de Cavaler Olimpic pentru a o deschide. Se oprește însă și adulmecă aerul.

— Ce miroase așa?

— Miroase a canal.

Sevro se holbează cu mare interes la briciurile pe care le-a luat de la Aja, printre care e și cel care i-a aparținut lui Lorn.

— Eu zic că miroase a victorie.

— Te-ai căcat pe tine? îl întreabă Cassius mijind ochii. Asta ai făcut.

— Sevro..., exclamă Mustang.

— E o reacție involuntară a mușchilor când ți se pune execuția în scenă și îngurgitezi cantități mari de ulei de haemanthus, se răstește Sevro. Credeți că aș face așa ceva înadins?

Eu și Cassius schimbăm o privire.

— Păi... poate, ridic eu din umeri.

— De fapt, chiar da.

Sevro ne arată degetul și face o grimasă, schimonosindu-și buzele și arătând de parcă ar fi gata să explodeze.

— Ce se întâmplă? îl întreb. Încă te mai...

— Nu! zice Sevro și aruncă în mine cu o sticlă cu apă. Mi-ai înfipt un ac cu adrenalină în piept, tâmpitule. Am un atac de cord.

Ne împinge mâinile când încercăm să-l ajutăm.

— Sunt bine. Sunt bine.

Respiră șuierat câteva clipe, după care se îndreaptă de spate cu o grimasă.

— Ești sigur că ești în regulă? îl întreabă Mustang.

— Mi-a amorțit brațul stâng. Cred că am nevoie de un Galben.

Izbucnim cu toții în râs. Arătăm ca niște cadavre umblătoare. Mă mai țin pe picioare doar injecțiile cu stimulenți pe care le-am luat de la Pretorieni. Cassius se clatină ca un moșneag, dar are grijă să-l țină pe Lysander pe lângă el, respingând oferta lui Sevro de a pune capăt Casei Lune aici și acum cu o lovitură de brici.

— Băiatul e sub protecția mea, a mârâit Cassius.

Iar acum merge cu noi ca simbol al legitimității noastre.

— Vă iubesc pe toți, spun când ușile încep să se deschidă cu un huruit.

Îl așez mai bine pe umăr pe Șacal, pe care-l port ca pe un trofeu.

— Indiferent ce s-ar întâmpla.

— Chiar și pe Cassius? mă întreabă Sevro.

— Astăzi, mai ales pe mine, zice Cassius.

— Stați aproape, ne spune Mustang ținând bine sceptrul.

Prima ușă uriașă se dă în lături. Mustang mă strânge repede de mână. Sevro trepidează de frică. Apoi a doua ușă huruie și se deschide dând la iveală o încăpere plină de Pretorieni, cu armele scoase și ațintite asupra intrării în buncăr. Mustang pășește în față purtând cele două simboluri ale puterii, câte unul în fiecare mână.

— Pretori, o slujiți pe Suverană. Suverana a murit. O nouă stea s-a ridicat.

Continuă să meargă spre ei, refuzând să încetinească atunci când se apropie de șirul de arme sclipitoare. Mi se pare că un tânăr Auriu cu ochi furioși e gata să apese pe trăgaci. Dar comandantul lui mai în vârstă îi pune mâna pe țeavă, coborându-i-o.

Pretorienii rup rândurile în fața ei. Își coboară armele unul după altul. Se trag înapoi ca s-o lase să treacă. Căștile coborâte pe spate li se retrag în armură. N-am mai văzut niciodată o femeie atât de puternică și glorioasă cum e ea acum. Ea e centrul calm al furtunii, iar noi venim pe urmele ei. Urcăm în Pântecele Dragonului în tăcere. Peste patruzeci de Pretori vin cu noi.

Găsim Citadela cuprinsă de haos. Servitorii devalizează încăperile, paznicii își părăsesc posturile în grupuri de câte doi sau trei, îngrijorați de soarta familiilor sau a prietenilor. Obsidienii despre care am spus că vin sunt încă pe orbită. Sefi e cu navele. Am venit cu acest șiretlic doar ca să-i scoatem pe oameni din buncăr. Dar se pare că zvonul s-a răspândit. Suverana a murit. Și vin Obsidienii.

În tot haosul ăsta există un singur conducător. În timp ce străbatem sălile de marmură neagră ale citadelei, trecând pe lângă statui de Aurii și birouri ale ministerelor, tot mai mulți soldați se adună în urma noastră, călcând apăsat pe podelele de marmură ca s-o urmeze pe Mustang, singura întruchipare a puterii și a unui țel rămasă în clădirea asta. Ea ridică în aer simbolurile puterii, iar cei care la început au îndreptate armele

spre noi le văd, apoi ne văd pe mine și pe Cassius și mulțimea de soldați din spatele nostru și-și dau seama că se împotrivesc mareei. Ni se alătură sau fug. Câțiva trag în noi sau se avântă în grupuri mici, încercând să ne oprească, dar sunt doborâți înainte să se apropie la măcar zece metri de Mustang.

Când ajungem în fața ușilor uriașe, de un alb ivoriu, ale Camerei Senatului, unde Senatorii au fost sechestrați înăuntru de Pretorieni, avem o adevărată armată în spate. Și doar un șir de Pretorieni care ne barează calea spre clădire. Douăzeci la număr.

Un Cavaler Auriu elegant face un pas în față. E liderul soldaților care păzesc Camera. Se uită la sutele de oameni din spatele nostru, observând susținătorii ardenți pe care i-a adunat Mustang – pe Obsidieni, pe Cenușii, pe mine. Și ia o decizie. O salută pe Mustang cu iuțeală.

— Fratele meu are treizeci de oameni în Citadelă, spune Mustang. Călăreții Oaselor. Găsește-i și arestează-i, Căpitane. Dacă se opun, ucide-i.

— Da, Lady Augustus.

Pocnește din degete și pleacă însoțit de o mână de soldați. Cei doi Obsidieni de gardă deschid ușile și Mustang pășește în Camera Senatului.

Încăperea e mare. Are forma unei pâlnii în trepte, în întregime din marmură albă. Jos, în mijloc, se află podiumul de unde Suverana prezida peste cele zece niveluri ale încăperii. Intrăm prin partea de nord, cauzând rumoare. Sute de ochi de Politicieni își întorc întreaga atenție spre noi. Cu siguranță au văzut transmisiunea. Au văzut-o pe Octavia murind. Au văzut bombele distrugând luna. Și undeva în încăperea asta, mama lui Roque o să se ridice din jilțul ei de marmură albă și-o să-și întindă gâtul ca să vadă mai bine grupul nostru însângerat pășind pe scările de marmură albă spre mijlocul sălii, trecând printre șirurile de Senatori, aducând tăcerea cu noi în locul țipetelor sau al protestelor. Lysander merge în urma lui Cassius.

Auzim respirația întretăiată de spaimă a Purtătorului de Cuvânt al Camerei când asistentul său Rozaliu îl ajută să-și coboare trupul veștejit de pe podium, de unde prezida o ședință de mare importanță. Votau ceva. Aici, acum, în mijlocul haosului. Iar acum se uită la noi ca niște copii prinși cu mâna în borcanul cu dulceață. Sigur că nu și-ar fi imaginat vreodată că

Pretorii care-i păzeau s-ar da de partea rebelilor. Sau că am putea ieși teferi din buncărul Suveranei. Dar ei sunt cei care au creat o Societate a fricii. Unde bărbații și femeile se luptă ca o nouă stea să se ridice. Despre asta-i vorba. Despre această simplă directivă care a făcut ca lovitura asta de stat să reușească. Vechea putere a murit. Să vedem cum o vor urma pe cea nouă.

Mustang urcă pe podium, înconjurată de noi toți. Îl arunc pe jos pe Șacal, pentru ca Senatorii să vadă ce s-a ales de el. E inconștient și palid din cauza sângelui pierdut. Mustang se uită la mine. E un moment pe care nu și l-a dorit nicio clipă. Dar își acceptă povara, la fel cum și eu mi-am acceptat-o pe-a mea de Secerător. Îmi dau seama cât de tulburată e. Cum o să aibă nevoie de mine, la fel cum și eu am avut nevoie de ea. Dar eu n-aș putea niciodată să stau unde stă ea acum și să țin în mână ceea ce ține ea. Nu fără să-i distrug pe toți cei aflați în încăperea asta. Ei nu m-ar accepta niciodată. Dacă eu sunt puntea spre Culorile inferioare, ea e puntea spre cele superioare. Doar împreună îi putem uni pe acești oameni. Doar împreună putem aduce pacea.

— Senatori ai Societății, proclamă Mustang. Am venit aici, în fața voastră, Virginia au Augustus. Fiica lui Nero au Augustus din Casa Leului de pe Marte. Poate mă cunoașteți. Acum șaizeci de ani, Octavia au Lune a stat aici, înaintea voastră, ținând în mâini capul unui tiran, tatăl ei, și a revendicat rangul de Suverană a Societății.

Mustang cercetează încăperea cu ochi ageri.

— Vin acum înaintea voastră cu capul unui tiran.

Ridică brațul și arată tuturor capul Octaviei. Unul dintre cele două obiecte care ne-au garantat libera trecere până aici. Auriii respectă un singur lucru. Și ca să se schimbe, trebuie să fie îmblânziți chiar de lucrul acela.

— Epoca Trecută a adus holocaustul nuclear în inima Societății. Milioane de oameni au ars din cauza lăcomiei Octaviei. Milioane ard acum din cauza fratelui meu. Trebuie să ne salvăm de noi înșine înainte ca moștenirea umanității să se prefacă în cenușă. Astăzi declar începutul unei noi epoci. Cu noi aliați, continuă ea uitându-se spre mine. Metode noi. Am sprijinul forțelor Revoltei. O flotă formată din Case Aurii care a adus pe orbită Hoarda Obsidiană. Aveți de făcut o alegere.

Aruncă pe podea capul Octaviei și ridică celălalt braț. E Sceptrul Dimineții, care conferă păstrătorului său dreptul de a guverna Societatea.

— Vă supuneți. Sau muriți.

Peste încăpere se lasă liniștea. Atât de adâncă, încât mi se pare că ne-ar putea înghiți pe toți, stârnind un nou război. Niciun Auriu n-o să se plece primul. I-aș putea forța. Dar e mai bine să mă plec eu pentru ei. Îngenunchez înaintea lui Mustang. O privesc în ochi și-mi duc spre piept ciotul brațului, copleșit de incredibila bucurie a clipei pe care o trăiesc.

— Trăiască Suverana! spun.

Apoi cade și Cassius în genunchi. Și Sevro. Apoi Lysander au Lune și Pretorienii, apoi unul câte unul cad în genunchi toți senatorii în afară de cincizeci dintre ei și strigă cu toții într-un singur glas:

— Trăiască Suverana! Trăiască Suverana!

•

La o săptămână după înscăunarea lui Mustang, stau alături de ea pentru a urmări execuția fratelui ei. Cu excepția lui Valii-Rath și a altor zece oameni, toți ceilalți Cavaleri ai Oaselor au fost găsiți și executați. Acum liderul lor trece pe lângă mine în aglomerata piață centrală de pe Luna. Are părul pieptănat cu cărare. E îmbrăcat într-o uniformă de deținut verde. Culorile inferioare din preajmă privesc tăcute. O adiere ușoară de zăpadă se cerne din norii cenușii. Mi-e greață din cauza medicamentelor împotriva radiațiilor. Dar am venit aici pentru ea, la fel cum și ea mi-a fost alături la înmormântarea lui Roque. Stă lângă mine tăcută și calmă. Are fața palidă ca marmura de sub picioarele noastre. Cei doi Telemanus sunt și ei aici, privind impasibili cum Șacalul urcă treptele eșafodului metalic spre locul unde-l așteaptă călăul Alb.

Călăul citește sentința. Dinspre mulțime se aud batjocuri. La picioarele Șacalului aterizează o sticlă. O piatră îi rănește fruntea. Dar nu se ferește, și nici măcar nu clipește. Stă mândru și vanitos în timp ce i se trece lațul pe după gât. Mi-aș dori ca asta să-l poată aduce pe Pax înapoi. Mi-aș dori ca Roque și Eo și Quinn să trăiască din nou, dar omul acesta și-a însemnat trecerea prin lume. Șacalul de pe Marte nu va fi uitat niciodată.

Călăul Alb se îndreaptă spre pârghie; zăpada s-a așternut peste părul lui Adrius. Mustang înghite în sec. Și trapa se

deschide. Pe Marte, gravitația e scăzută, deci condamnatul trebuie tras de picioare ca să i se rupă gâtul. De obicei cei dragi fac asta. Pe Luna, gravitația e și mai scăzută. Dar când Albul lansează invitația în mulțime, nu vine nimeni să-l tragă de picioare. Nici măcar un om nu ridică un deget în timp ce Șacalul se zbate și se învinețește. Simt o pace interioară când văd asta. De parcă aș fi la un milion de kilometri depărtare. Nu pot simți nimic pentru el. Nu acum. Nu după tot ce-a făcut. Dar știu că Mustang simte. Știu că i se rupe sufletul. Așa că o strâng ușor de umăr și o conduc în față. Merge confuză prin zăpadă și apucă picioarele fratelui ei. Se uită în sus spre el de parcă ar fi într-un vis. Șoptește ceva, apoi, plecându-și fruntea, îl trage în jos, arătându-i că a fost iubit, chiar și la sfârșit.

65. Valea

În săptămânile care au urmat bombardării Lunii și înscăunării lui Mustang, lumea s-a schimbat. Milioane de oameni și-au pierdut viețile, dar pentru prima dată există speranță. După discursul ei din Senat, zeci de nave ale Auriilor au dezertat și s-au alăturat forțelor lui Orion și Victrei. Lordul Cenușă a făcut tot ce-a putut să-și regrupeze navele, dar cu Luna arzând, flota sfărâmată și cu Mustang pe post de Suverană, tot ce-a reușit a fost să-și ferească propria navă să nu cadă în mâinile inamicilor. S-a retras pe Mercur cu ce-a mai rămas din flota lui.

În lipsa lui, Mustang și-a asigurat atât cooperarea armatei, în special a Legiunilor Cenușii și a Obsidienilor sclavi-cavaleri. S-a folosit de abilitățile ei militare pentru a face primul pas spre demolarea Ierarhiei Culorilor și slăbirea controlului forțelor armate Aurii. Senatul a fost abolit. Comitetul Consiliului Calității a fost desființat. Mii de Aurii au fost învinuiți de crime împotriva umanității. Justiția nu va fi la fel rapidă, sau la fel de corectă, ca în cazul Șacalului, dar vom face tot posibilul.

Am crezut că după moartea Octaviei mă voi putea odihni, dar încă mai avem dușmani. Romulus și Lorzii Lunilor sunt încă în Margine. Lordul Cenușă vrea să unească Mercur și Venus. Conducători militari Aurii au început să pretindă tot soiul de lucruri. Iar Luna e un dezastru. Năpădită de revolte, hrană

insuficientă, radiații. Va supraviețui, dar mă îndoiesc că va mai fi vreodată la fel, indiferent de promisiunile lui Quicksilver că o va reconstrui mai măreață decât a fost.

Eu mă recuperez. Mickey și Virany mi-au reatașat brațul, pe care l-am recuperat de pe naveta Șacalului. Abia peste câteva luni voi putea scrie din nou, darămite să folosesc o sabie. Sper însă că voi avea tot mai puțin nevoie s-o fac în zilele ce urmează.

În tinerețe credeam că voi distruge Societatea. Că-i voi spulbera cutumele. C-o să-i zdrobesc lanțurile și ceva nou și frumos se va ridica pur și simplu din cenușă. Nu așa merg lucrurile în lume. Această victorie de compromis e cel mai bun lucru la care putea spera omenirea. Schimbarea se va întâmpla mai încet decât își doresc Dancer sau Fiii, dar va veni fără prețul anarhiei.

Așa sperăm.

Supervizată de Holiday, Sefi s-a dus pe Marte să înceapă lungul proces al eliberării poporului ei, trecând pe la poli cu medicamente în loc de arme. Îmi amintesc cum i s-a întunecat privirea când a văzut cu ochii ei craterul lăsat de una dintre bombele Șacalului. Deocamdată vrea să dea curs dorinței fratelui ei și să-și instaleze poporul într-un teritoriu mai cald, pe Marte. Deși vrea să-și țină oamenii departe de orașele străine, cred că știe că nu-i va putea controla. Obsidienii își vor părăsi închisorile. Vor deveni curioși, se vor răspândi, vor fi asimilați. Lumea lor nu va mai fi niciodată la fel. Nici cea a poporului meu. În curând o să mă întorc pe Marte ca să-l ajut pe Dancer să conducă migrația Roșiilor la suprafață. Mulți vor rămâne pe loc și vor continua să-și ducă viețile pe care le cunosc. Dar ceilalți vor avea șansa să trăiască sub cerul liber.

Cu o zi înainte mi-am luat rămas-bun de la Cassius, care a plecat de pe Luna. Mustang și-ar fi dorit să rămână și să ne ajute să elaborăm un nou sistem de justiție, mai drept. Dar el s-a săturat de politică.

— Nu trebuie să pleci, i-am spus când stăteam alături de el pe pista de decolare.

— Aici nu mai am decât amintiri, mi-a zis el. Am trăit prea mult pentru alții. Vreau să văd ce mai are viața de oferit. Nu poți să mă-nvinovățești pentru asta.

— Și băiatul? l-am întrebat făcând semn din cap spre Lysander, care tocmai urca în navă cu câteva lucruri adunate într-un rucsac. Sevro crede că e o greșeală să-l lăsăm în viață. Cum a zis? „E ca și cum ai lăsa un ou de viperă sub scaun. Mai devreme sau mai târziu o să eclozeze”.

— Și tu ce crezi?

— Cred că e altă lume acum. Așa că ar trebui să ne purtăm în consecință. Îi curge și sângele lui Lorn prin vene, nu doar al Octaviei. Nu că sângele ar face oricum vreo diferență.

Prietenul meu mi-a zâmbit cu căldură.

— Îmi amintește de Julian. Are suflet bun, în ciuda a toate câte s-au întâmplat. O să-l cresc cum trebuie. Departe de toate astea.

A întins mâna, nu ca să o strângă pe-a mea, ci ca să-mi ofere inelul pe care mi l-a luat de pe deget în noaptea când au murit Lorn și Fitchner. I-am strâns degetele pumn în jurul lui.

— A fost al lui Julian, i-am spus.

A încuviințat încet din cap.

— Mulțumesc… frate.

Și acolo, pe o platformă de aterizare a citadelei care a fost cândva inima puterii Aurii, eu și Cassius au Bellona ne-am strâns mâinile și ne-am luat rămas-bun, la aproape șase ani de când ne-am întâlnit prima dată.

•

Câteva săptămâni mai târziu, privesc valurile izbindu-se de țărm în timp ce un pescăruș dă târcoale în zbor. Pete albe de spumă se ridică deasupra valurilor întunecate ce biciuiesc plaja nordică. Eu și Mustang am aterizat cu avionul nostru de două persoane pe coasta de nord-est a Pacificului, pe o peninsulă minunată de la marginea unei păduri tropicale. Stâncile, copacii sunt acoperiți de mușchi. Aerul e proaspăt. E destul de rece cât să-ți vezi aburii respirației. E prima dată când vin pe Pământ, dar simt că spiritul meu s-a întors acasă.

— Lui Eo i-ar fi plăcut mult aici, nu-i așa? mă întreabă Mustang.

E îmbrăcată într-o haină neagră și și-a ridicat gulerul. Noile ei gărzi de corp Pretoriene sunt la cinci sute de metri depărtare.

— Da, îi spun. I-ar fi plăcut.

Un astfel de loc e însăși inima vie a cântecelor noastre. Nu o plajă caldă sau un paradis exotic. Ci locul ăsta sălbatic plin de

mister. Își păstrează secretele ascunse în brațe de ceață și văluri de ace de pin. Plăcerile și secretele lui trebuie câștigate. Îmi amintește de visele mele despre Vale. La orizont se ridică pieziș fumul de la focul de tabără pe care l-am făcut.

— Crezi că o să dureze? mă întreabă Mustang privind apa. Pacea.

— Ar fi prima dată, zic eu.

Se strâmbă și se sprijină de mine, închizând ochii.

— Măcar vom avea mereu asta.

Zâmbesc, amintindu-mi de Cassius când un vultur zboară jos deasupra oceanului și apoi se înalță iar în ceață și dispare printre copacii care cresc pe o stâncă erodată de ape.

— Am trecut testul?

— Testul?

— De când mi-ai blocat nava pe Phobos mă testezi. Am crezut că am trecut testul pe teritoriile înghețate, dar nu s-a oprit acolo.

— Ai observat, zice ea cu un zâmbet răutăcios.

Zâmbetul pălește și Mustang își dă la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Îmi pare rău că n-am putut să te urmez pur și simplu. Trebuia să văd dacă poți să și construiești. Trebuia să văd dacă poporul meu putea trăi în lumea ta.

— Nu, înțeleg asta, îi spun. Dar e ceva mai mult. S-a schimbat ceva în tine când te-ai întâlnit cu mama. Cu fratele meu. Te-ai deschis într-un fel.

Încuviințează, cu privirea încă ațintită asupra apei.

— Trebuie să-ți spun ceva. M-ai mințit timp de aproape șase ani. De când ne-am cunoscut. În tunelul din Lykos ai distrus ce era între noi. Încrederea. Sentimentul de apropiere pe care-l construiserăm. E nevoie de timp să reconstruiești totul. Trebuia să văd dacă puteam regăsi ceea ce pierduserăm. Trebuia să văd dacă puteam avea încredere în tine.

— Știi că poți.

— Acum, da. Dar…

Mă încrunt.

— Mustang, tremuri.

— Lasă-mă să termin. N-am vrut să te mint. Dar n-am știut cum o să reacționezi. Ce o să faci. Voiam să alegi să fii mai mult decât un ucigaș nu doar pentru mine, ci și pentru altcineva.

Mustang se uită peste umărul meu la cerul albastru pe care se vede o navă coborând încet. Îmi pun mâna streașină la ochi ca s-o văd mai bine profilându-se în soarele toamnei.

— Așteptăm musafiri? întreb precaut.

— Oarecum.

Se ridică în picioare. Mă ridic și eu. Mă sărută înălțându-se pe vârfuri. E un sărut blând și lung care mă face să uit nisipul de sub bocancii noștri, mireasma pinilor și sarea brizei. Îi simt nasul rece lipit de al meu. Are obrajii roșii. Toată tristețea, toată durerea din trecut fac clipa asta cu atât mai dulce. Dacă durerea e povara existenței, dragostea este scopul.

— Vreau să știi că te iubesc. Mai mult decât orice.

Se depărtează și mă trage după ea.

— Aproape, adaugă.

Nava planează deasupra pădurii și aterizează apoi pe plajă. Aripile i se retrag ca ale unui porumbel care se odihnește. Motoarele împroașcă în jur nisip și sare. Mustang mă ia de mână și înaintăm prin nisip. Rampa se deschide. Sofocle dă fuga pe plajă, alergând după un stol de pescăruși, în urma lui se aude vocea lui Kavax și sunetele dulci ale unui copil care râde. Mă lasă picioarele. Mă uit confuz la Mustang. Mă trage după ea, zâmbind emoționată. Kavax iese din navă împreună cu Dancer. Apar și Victra și Sevro, făcându-mi cu mâna și aruncând priviri nerăbdătoare în sus, spre rampă.

Am crezut la un moment dat că firul vieții prietenilor mei se rodea în jurul meu pentru că firul meu era prea puternic. Dar acum îmi dau seama că împreună creăm ceva indestructibil. Ceva ce o să dureze mult după ce viața aceasta se va sfârși. Prietenii mei au umplut golul din sufletul meu lăsat de moartea lui Eo. M-au făcut un om întreg din nou. Mama mea coboară și ea acum din navă alături de Kieran, punând pentru prima dată piciorul pe Pământ. Zâmbește la fel ca mine când simte mirosul de sare. Vântul îi înfoaie părul cărunt. Are ochii strălucitori și plini de bucurie, așa cum și-ar fi dorit tata s-o vadă mereu. Ține în brațe un copil blond, care râde cu gura până la urechi.

— Mustang?

Vocea îmi tremură.

— Cine e?

— Darrow…, îmi zâmbește Mustang. E fiul nostru. Îl cheamă Pax.

Epilog

Pax s-a născut la nouă luni după Ploaia Leului, când eu zăceam în cutia de piatră a Șacalului. Temându-se că dușmanii noștri îl vor căuta pe băiat dacă aflau de existența lui, Mustang și-a ținut sarcina secretă pe *Dejah Thoris*, unde a și născut. A încredințat apoi copilul soției lui Kavax, să-l aibă în grijă în centura de asteroizi, și s-a întors la război.

Pacea pe care voia s-o încheie cu Suverana nu era doar pentru ea și poporul ei, ci pentru fiul ei. Își dorea o lume fără război pentru el. Nu pot s-o urăsc pentru asta. Pentru că mi-a ascuns asta. Îi era teamă. Nu doar că nu putea avea încredere în mine, ci și că nu eram pregătit să devin tatăl pe care fiul meu îl merită. Ăsta a fost testul ei, în tot acest timp. A fost cât pe ce să-mi spună tot în Tinos, dar după ce s-a sfătuit cu mama, s-a hotărât să n-o facă. Mama a știut că dacă aflam că am un fiu, n-aș mai fi putut face ceea ce trebuia făcut.

Poporul meu avea nevoie de o sabie, nu de un tată.

Dar acum, pentru prima dată în viață, pot fi și una, și alta.

Războiul nu s-a terminat. Sacrificiile pe care le-am făcut pentru a cuceri Luna vor bântui noua noastră lume. Știu asta. Dar nu mai sunt singur în întuneric. Când am pășit prima dată pe porțile Institutului, purtam pe umeri greutatea întregii lumi. M-a zdrobit. M-a rupt în bucăți, dar prietenii mei m-au compus la loc. Acum fiecare dintre ei îndeplinește o parte din visul lui Eo. Împreună putem face o lume mai bună pentru fiul meu. Pentru generațiile următoare.

Pot fi și un constructor, nu doar un distrugător. Eo și Fitchner au văzut asta când eu n-am reușit. Au crezut în mine. Prin urmare, fie că mă așteaptă în Vale sau nu, eu îi port în suflet, le aud bătăile inimii răsunând pe tot cuprinsul lumii. Îi văd în fiul meu, și, când va crește îndeajuns, am să-l iau pe genunchi și împreună cu mama lui îi vom povesti despre furia lui Ares, forța lui Ragnar, onoarea lui Cassius, dragostea lui Sevro, loialitatea Victrei și visul lui Eo, fata care m-a inspirat să trăiesc pentru mai mult.

Mulțumiri

Mi-a fost teamă să scriu *Furia Dimineții*.

Am amânat luni de zile prima propoziție. Am schițat modele de nave, am scris cântece pentru Roșii și Aurii, istoriile familiilor și planetelor și lunilor care alcătuiesc mica lume sălbatică pe care am descoperit-o în camera de deasupra garajului părinților mei acum aproape cinci ani.

Nu mi-era teamă pentru că nu aș fi știut încotro mă îndrept. Mi-era teamă pentru că știam exact cum se va sfârși povestea. Doar că nu credeam că eram îndeajuns de talentat să ajung acolo.

Sună cunoscut?

Așa că m-am izolat. Mi-am făcut bagajul, mi-am luat ghetele de drumeție și mi-am părăsit apartamentul din Los Angeles pentru cabana familiei mele de pe coasta de nord-vest spulberată de vânturi a Pacificului.

Am crezut că izolarea o să mă ajute și că o să-mi găsesc muza în liniștea și ceața de pe coastă. Puteam să scriu din zori până-n noapte. Mă puteam plimba printre copacii veșnic verzi. Puteam invoca spiritele făuritorilor de mituri din trecut. A mers la *Furia Roșie*. A mers la *Furia Aurie*. Dar n-a mai mers la *Furia Dimineții*.

M-am simțit blocat în izolarea mea, prins în capcană de Darrow, prins în capcană de sutele de căi pe care le putea urma și de haosul din creierul meu. Am scris primele capitole în acel spațiu mental. Cred că a ajutat la dezvoltarea lor, conferindu-i lui Darrow o nebunie tristă, ciudată. Dar nu reușeam să trec dincolo de episodul salvării din Attica.

Povestea a început să-și găsească ritmul abia când m-am întors acasă și am început să înțeleg că nu asupra lui Darrow trebuia să mă concentrez de data asta. Acum era vorba despre oamenii din jurul lui. Despre familia lui, prietenii lui, dragostea lui, despre vocile care răsunau și inimile care băteau în același ritm cu inima lui.

Cum să scriu așa ceva în singurătate? Fără întâlnirile la cafea cu Tamara Fernandez (cea mai înțeleaptă persoană fără păr cărunt pe care o cunosc), fără micul dejun din zori cu Josh Crook, când plănuiam să cucerim lumea, fără concertele de la

Hollywood Bowl cu Madison Ainley, fără orele petrecute cu Max Carver dezbătând strategia militară a romanilor, fără campaniile cu îngheţată duse împreună cu Jarrett Llewelyn, fără discuţiile de tocilari despre Battlestar cu Callie Young sau planurile nebuneşti urzite împreună cu Dennis „Pericol” Stratton?

Prietenii sunt pulsul vieţii. Ai mei sunt mulţi, nebuni şi plini de vise şi de absurdităţi. Fără ei aş fi o umbră, iar cartea asta ar fi un gol între două coperte. Le mulţumesc fiecăruia dintre ei, numit şi nenumit, pentru că împărtăşesc această viaţă minunată cu mine.

Fiecare începător are nevoie de un vrăjitor înţelept care să-i arate calea şi proverbialele frânghii. Mă consider norocos că un titan al adolescenţei mele mi-a devenit mentor după ce-am trecut de douăzeci de ani. Terry Brooks, îţi mulţumesc pentru toate cuvintele de încurajare şi pentru toate sfaturile. Eşti cel mai tare.

Mulţumesc Clanului Phillip pentru că mi-au oferit mereu o a doua casă unde să pot visa. Şi în special lui Joel pentru că a stat cinci ani cu mine pe canapeaua aia, făcând planuri nebuneşti să deseneze o hartă pentru o carte care nici nu era scrisă încă. Eşti o minune şi mi-eşti frate în toate în afară de nume. Le mulţumesc şi celorlalţi fraţi: lui Aaron pentru că m-a făcut să scriu, şi lui Nathan, pentru că îi place mereu ce scriu, chiar şi când nu e cazul.

Îi mulţumesc de asemenea agentei mele, Hannah Bowman, care-a extras din grămadă *Furia Roşie*. Îi mulţumesc lui Havis Dawson pentru că a făcut posibilă publicarea romanelor mele în peste douăzeci şi opt de limbi. Lui Tim Gerard Reynolds pentru că mi-a dat fiori cu citirea audiobook-ului. Editorilor mei străini pentru eforturile neobosite de a încerca să traducă *bloodydamn* sau *ripWing* sau orice replică de-a lui Sevro în coreeană sau italiană sau orice altă limbă.

Mulţumesc echipei de războinici însemnaţi de la Del Rey pentru că au crezut în *Furia Roşie* din clipa în care le-a aterizat pe birouri. Nu mi-aş fi putut dori o Editură/Casă mai bună. Scott Shannon, Tricia Narwani, Keith Clayton, Joe Scalora, David Moench, cred că voi toţi aveţi inimi de Hufflepuffi şi curaj de Griffindori.

Mulţumesc familiei mele care a fost mereu de părere că ciudăţenia mea e o calitate, şi nu un defect. Pentru că m-au

făcut să explorez păduri și câmpuri în loc de canale de televiziune. Îi mulțumesc tatălui meu pentru că m-a învățat grația puterii nefolosite și mamei mele pentru că m-a învățat bucuria puterii bine folosite. Surorii mele pentru eforturile neobosite pe care le depune pe fan page-ul Sons of Ares (Fiii lui Ares) și pentru că mă înțelege mai bine decât oricine altcineva.

Cele mai profunde mulțumiri i le adresez editorului meu, Mike „au Telemanus” Braff. Dacă nu mi-a înțeles pe deplin profunzimea nevrozei înainte de această carte, acum cu siguranță o înțelege. Puțini scriitori au norocul de a avea un editor ca Mike. E modest, răbdător și sârguincios, chiar și când eu nu sunt. Faptul că această carte ajunge la voi la numai un an după *Furia Aurie* este o minune înfăptuită de el. Îmi ridic pălăria în fața ta, bunul meu domn.

Și fiecărui cititor în parte, vă mulțumesc. Pasiunea și entuziasmul vostru mi-au permis să-mi trăiesc viața așa cum vreau, iar pentru asta vă voi fi mereu recunoscător. Simt creativitatea, umorul și sprijinul vostru în fiecare mesaj, *tweet* și comentariu. Faptul că ajung să vă cunosc și să vă aflu poveștile la evenimente și sesiuni de autografe e unul dintre cele mai mari câștiguri ale unui scriitor. Vă mulțumesc, Urlători, pentru tot ceea ce faceți. Sper să avem ocazia să urlăm ca lupii împreună curând.

Cândva am crezut că-mi va fi imposibil să scriu cartea asta. Era un zgârie-nor, masiv, complex și insuportabil de departe. Mă chinuia de undeva de la linia orizontului. Dar oare ne uităm la astfel de clădiri și presupunem că au răsărit peste noapte? Nu. Am văzut blocajele de trafic care le însoțesc. Structura de grinde și bârne. Furnicarul de constructori și huruitul macaralelor.

Orice lucru măreț este compus dintr-o serie de momente mici și urâte. Orice lucru valoros este compus din ore întregi de îndoieli și zile în șir de corvoadă. Toată opera oamenilor pe care îi admirăm, voi și eu, stă deasupra unei fundații de eșecuri.

Așa că oricare ar fi proiectul vostru, orice ați încerca să obțineți, orice visați, continuați să trudiți, pentru că lumea are nevoie de zgârie-norii voștri.

Per aspera ad astra!

Pierce Brown

virtual-project-eu

FURIA DIMINEȚII

A treia carte dintr-o trilogie-fenomen

PIERCE BROWN

